

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1866.

(Tiende Aargang.)

Kjøbenhavn.

Forlagt af den Gyldenbalske Boghandel (F. Høgel).

Hjeldsøe & Gønrups Bogtrykkeri.

Navneregister.

Private Sager.

	Pag.		Pag.
Hardestrup Hospital	401.	Fabricius, N. F., Viceconsul . . .	237.
Abbot, James & Comp.	657.	Faith, A. Th., Grosserer	732.
Albeck, H. P., Farver	206.	Fiedler, B., Grosserer	269.
Amtsraadet for Odense Amtstue= bistrict	590.	Finantsministeriet	150, 172, 438.
Andersdatter, Ane C., Gaard= mandsenke	514.	Fischer, Hansine sødt Friis . . .	271.
Andersen, Sigtefabrikant, hans Bo og Arvinger	455.	Flor, Procurator	198.
Andst Kirke	44.	Frich, Byfoged	237.
Bernburg, J., Grosserer	638.	Fønsf, Stamhuusbesidder, hans Bo	67.
Bille, Redacteur	234.	Fürst, Ida Vilh., sødt Gandil . . .	427.
Bredahlste Legat, det	271.	Gandil, J. B., Enkefrue	427.
Bretton, Stiftamtmand m. m.	40.	Generaldirectoratet for Skatte= vesenet	131, 427.
Brock, Advocat	30.	Generaltolddirectoratet	198.
Christensen, A., Bæver	418.	Gersdorff, Baron m. m.	30.
Correa, F. A., Kjøbmand	619.	Grøttrup, Brændeviinsbrænder . .	438.
Dahl, A., Muurmester	198.	Haagensen, Kroeier	243.
Dithmer, F., Grosserer	732.	Haltjær, R. C., Huusmand	161.
Dyrlund, D. F., Proprietair	661.	Hansen, S. G., Cancelliraad	391.
Echnhuus, Inspektiraad, hans Ar= vinger	131.	— R. G., Muurmester	748.
Einarsson, Jon, Bonde	613.	Hemmingsen, Chr., Gaardmand	547.
Eriksen, H., Gaardmand	183.	Holm & Søner, Handelshuus	619.
		Hvalsøe, H. J., Grosserer	116.
		Jacobsen, H. D., Institutbestyrer	271.
		Jahnsen, E. A., fhv. Kjøbmand	116.
		Jensen, N., Bærtshuusholder . . .	271.

IV. Private Sager. 3.—B. Offentlige Sager. A.

	Pag.		Pag.
Jensen, Niels, Gaardmand . . .	547.	Mylius, Kammerherre m. m. . .	590.
— Rudolph, Contoirist . . .	222.	Müller, P. C. A., Proprietair . .	67.
— Søren, Handelsmand . . .	671.	— P. C., Byfoged	172.
Jesperjen, Anders, Gaardmand	514.	Møller, Cathrine, født Anderjen	455.
Indenrigsministeren	243.	Nathansen, M., Garber	} . . 756.
Jonsen, Gisle	551.	— H., Muurmester	
Jørgensen, Jens, Ungkarl	} 519, 696.	Nielsen, Elisabeth, Stræderpige . .	161.
— Peder, Huusmand		Nielsen, Joh., Stomager, og Hu-	
— N. H., Gaardmand		183.	stru, født Kobb . . . . .
Kammeradvocaten	613.	Nielsen, Procurator	471.
Kirke- og Underviisningsministeriet	467.	Olsen, Joh., Handelsagent . . .	40.
Kjøbenhavns Magistrat	269.	Pedersen, H. J., Gaardmand . .	183.
Knudsen, Søren, Gaardmand . .	736.	Peterjen, Lars, Gaardmand . . .	418.
Kobb, see Nielsen.		Poulsen, C. M., Justitsraad . .	206.
Kornbeck, B., Architect	391.	Quist, H. J., Gaarbeier	44.
Krag, N. M., Entefrue	222.	Rapphael, A., Kjøbmand	638.
Krøyer, S., Kjøbmand	198.	Ravn, N., Exam. juris	748.
Levin & Salomonsen, Handels-		Reeby Thott, Baron	661.
huus	756.	Schütte, Højægermester	401.
Levinjen, Kjøbmand	471.	Sogneforstanderskabet for Hørlev	
Lind, C., Oberstlieutenant	150.	og Framlev Sogne	736.
Magnusson, Gutbrandur	551.	Sommer, S., Gaardmand	183.
Mogensen, M., Arbeidsmand . .	271.	Steffensen, P., Gaardmand . . .	183.
Molzen, C.	234.	Ulbak, Herredsfoged	671.
Monrad, Overauditeur m. m. . .	131.	Wharam, A.	657.
Mortensen, C., Hestehandler, hans			
Enke	467.		

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Malborg, see Christensdatter.		Andersen, Ane Sophie, Ander-	
Mhreny, Anton	583.	sens Enke	762.
Andersdatter, Christiane, kaldet		— Christen eller Christian . .	9.
Pyt-Christiane	122.	— Christian	529.
— Magdalene, Pedersens Hu-		— Hans	232.
stru	734.	— Jacob	319.
Andersen, Anders	51.	— Lars	259.

	Pag.		Pag.
Anderfen, Mads Vilhelm	283.	Bøhm eller Bøhme, Hans Fred.	
— Niels, kaldet Blei	345.	Just	145.
— Niels Peter, kaldet Rosenby	204.		
— Ole	491.	Carstensen, Johannes	1.
— Peder	567.	Christensbatter, Ane Elisabeth, kal-	
— Rasmus	475.	det Lise Aalborg	14.
— Rasmus Henr. Emil	234.	— Ane Margrethe, Sillesens	
Andersson, Pehr	84.	Hustru	462.
Andreasbatter, Maren S. Henriette	421.	— Kirsten, Sørensens Hustru	498.
Andreasen, Anders	63.	— Kirstine	74, 254.
— Peder	307.	— Maren Kirstine	655.
		Christensen, Anders Christian	337.
Bachmann, Orla Leonhard	392.	— Ane Johanne, Hansens Hu-	
Badsfrøm, Gottlieb Heinrich	248.	stru	365.
Barenholdt, Frederik Christian	81.	— Ane Marie, Lømmerbys	
Bargaz, Karen E. Jeanette, Carl-		Enke	502.
sens Hustru	25.	— Carl Peter	252.
Bech, Gunder M. Jørgensbatter	462.	— Christen	647.
Benzy, Joh. Mart. August	442.	— Christen, kaldet Boling	301.
Bertelsen, Karen	257.	— Christian	416.
Bigum, Niels Sørensen	277.	— Christian Emil Valdemar	188.
Bille, Redacteur	714.	— Hans Peter	146, 435.
Bischoff, S. F. G. Dentmar	693.	— Lauritz	120.
Bjørnsen, Johannes	524.	— Mads	479.
Blei, see Anderfen.		— Maren Kirstine	655.
Boling, see Christensen.		— Marie Sophie	309.
Bonde, see Rielsen.		— Niels	501.
Boos, Jens Jensen	277.	— Niels Christian	74.
Borg, Ane Dolette Christensen	462.	— Ole	59.
Boutrup, Nic. Lenis Jensen	94.	— Rasmus Michelsen	330.
Bruhn, Flora F. Gerdbardmine	167.	— Søren	236.
Bruun, Lars Johansen	754.	Christiansbatter, Ane Margrethe,	
Buchardt, Cathr. Elisabeth, Erik-		Jørgensens Hustru	339.
sens Hustru	762.	Christiansen, Maren	462.
Buhlmann, Fabrikant	411.	Clausbatter, Ane Stine	226.
Burchardt, Søren Nielsen	195.	Clausen, Conrad Carl	636.
Buresch, Anton	701.	— Nielsine Christine	73.
Burlal, Ida Kirstine, Tegs Enke	502.		
Büchler, Franz August	684.	Dahlmann, Johan	216.

	Pag.		Pag.
Dam, Hans Peter Jensen	584.	Hansen, Haakon eller Haagen,	
Dibrikken, Jens	332.	kaldet Nord	259.
Drieser, Daniel Hartvig	451.	— Hans	431, 731.
Eeg, Maren Christensen	502.	— Hansine Wilhelmine	195.
Ehlers, Claus	352.	— Hans Peter	561.
Einarsen, S. Jon	603.	— Herman	125.
Eliasen, Anton	444.	— Jens	266, 369.
Farre, Jens Simonsen	359.	— John eller Johan Peter	608.
Franzen, Niels Julius	99.	— Karen	520.
Frederiksen, Anders	440.	— Lars	93, 527.
— Carl Christian	61.	— Lovise, Valentins Hustru	266.
— Hans Peter	311.	— Niels	341, 412, 509, 574.
Frenberup, Niels Nielsen	494.	— Peder	91, 97.
Fristed, Niels Nielsen	727.	— Søren	537.
From, Claus Christian	247.	— Søren Nielsen	622.
Funder, Anders P. Pederfen	512.	— eller Gad, Vilh. Caroline,	
Gad, see Hansen.		Frederiksens Hustru	694.
Geert, Hans Christian	89.	Hasselberg, Florentine Christiane	265.
Gjerstrup, Leonhardine Johanne	668.	Haugrengaard, see Lauridsen.	
Graa, Rasmus Rasmusen	387.	Henriksen, Ane Margrethe	687.
Grambo, Rasmus Hansen	721.	Hjaltafen, Sveinn	487.
Groths Hustru, see Johansen.		Hjembek, Niels Jr., kaldet Marke	104.
Gryddek, see Nielsen og Jensbatter.		Hjndsberg, Ludvig Edbard }	636.
Gubmundsbatter, Gubbjerg	603.	— Stefanus Elias }	
Habberg, Laurik Julius	483.	Hoff, Hans P. Andreas	675.
Halb, Maren Nielsbatter, Krag-		Hold, see Jørgensen.	
hedes Enke	747.	Holm, Andreas Ludvig	390.
Hall, Niels Pehrson	598.	Hulleberg, see Røramer.	
Hanisch, Rudolph	587.	Høiberg, see Hans Johansen.	
Hannibal, see Jøppesen.		Jacobsen, Christen	348.
Hansbatter, Johanne, Nielsens		— Mikkel	452.
Enke	312.	— Niels Peter	112.
— Karen	520.	Jbsen, see Pederfen.	
Hansen, Anders	519.	Jensbatter, Ane	102.
— Andreas Peter	107.	— Ane Lisbeth eller Elisabeth	461.
— Ane Cathrine	493.	— Ane Margrethe	687.
		— Ane Sophie	338, 762.
		— Kirsten	359.

	Pag.		Pag.
Zensbatter, Maren, Grybbeks		Jørgensen, Adolp Georg	723.
Hustru	488.	— Clara Sophie	160.
Zensen, Anders eller And. Christian	484.	— Hans, kaldet Veirmøller . . .	571.
— Ane	102.	— Jens	57, 124, 573.
— Birthe Marie	283.	— Jens, kaldet Gold	79.
— Christian August	57.	— Johanne, Johansens Hustru	305.
— Fred. erd. Thors	431.	— Karen, Petersens Hustru	762.
— Hans Peter	383.	— Niels	412.
— Jacob Vilhelm	433.	— Peder	452.
— Inger Marie	355.	Kallefs, Poul Andersen	212.
— Jørgen	5.	Knudsen, Frederik	580.
— Lars	346.	— Hans	622.
— Mads	} . . . . . 283.	— Ole, kaldet Post	179.
— Mads Vilhelm		Knudst, Jens Nielsen	622.
— Maren Kirstine	296.	Laffond, Adolphe	17.
— Peder	262, 494.	Lange, see Christian Andersen.	
— Peter	569.	Larsbatter, Maren	651.
— Peter Benzen	383.	Larsen, Anne Lovise, Petersens	
— Rasmus	589.	Hustru	699.
Zeppesen, Carl Jacob, kaldet		— Christian	1.
Hannibal	730.	— Jens	535.
Zesperen, Chr. Hjerby	691.	— Jens Peter	631.
Zohannesbatter, Birgitte Kirstine,		— Jørgen	304.
Christensens eller Madsens Hustru	381.	— Karen Marie, Ohrsinius's	
Zohannesen, Ole Jacob	739.	Hustru	462.
Zohansen, Ane C. Caroline, Groths		— Niels	182.
Hustru	523.	— Peder	362, 646.
— Hans	200, 478.	— Rasmus	171.
— Niels	434.	Laugesen, Kirstine, Scheels Hustru	462.
— Peder, ogsaa kaldet Hansen	97.	Lauridsen, Knud, kaldet Haugreen-	
— Poul	93.	gaard	148.
— Svend	232.	Laursen, Caroline, Nørups Hustru	462.
Zonsbatter, Katrin	524.	Limkilde, L., Proprietair	632.
Zonsen, Cinar	603.	Lorenzen, Amalie Petr. Chr., Lar-	
Zustesen, see Nielsen.		sens Hustru	189.
Zørgensbatter, Maren Lisbeth eller		— Anders	11.
Elisabeth	359.	Lou eller Louw, Tønnes Christian	203.
Zørgensen, Abraham	439.		

	Pag.		Pag.
Fund, Johan Peter	158.	Nielsen, Hans Peder	373.
Lykke, Jens P. Jensen	236.	— Jens, kaldet Bonde	4.
Lykke, Morten Hansen	387.	— Jens, kaldet Matros	71.
Loft, Ane Sophie	225.	— Jens Peter	274.
Madsen, Maren	414.	— Jacob Chr. Ferdinand	669.
Mardmann, Ellen K. Christens-		— Jørgen	452, 552.
datter	142.	— Lars	312.
Marke, see Hjembel.		— Niels Peter	609.
Marthin, Peter William, kaldet		— Peder	585.
Mortensen Besterby	191.	— Peter	383.
Matros, see Nielsen.		— Rasmus	563.
Mattison, Johan Peter	24.	— Svend	84.
Meber, Thomas Gunnar Pedersen	622.	— Thomas	370.
Mikkelsen, Jens	456.	— Thyge	220.
— Rasmus Larsen	7.	Nielsen, Ole	554.
— Søren	201.	— Eben	81.
Mortensen Besterby, see Marthin.		Nielsen, Anders	685.
Mortensen, Caroline Marie	459.	Norb, see Hansen.	
— Petrine, Graaes Hustru	387.	Nygaard, Peter Andersen eller An-	
Munch, Jens Peter	159.	dreas Sørensen	649.
Møller, Andreas Gottlieb	435.	Nørager, And. Hansen, kaldet	
— M. L. & Meyer, Materia-		Hylleberg	110.
lister	417.	Nørbon, Beate Elif, Palms Enke	419.
— Wilhelm	364.	Ost, Hans Nielsen	7.
Nielsbatter, Ane Pallene	544.	Ohrsius, Mads Hansen	462.
— Anna	718.	Olsenstedt, Aug. Heinrich Johan	127.
— Karen Stine, Larsens Enke	655.	Olsen, Joh. Kirstine	596.
— Mette Kirstine, Didrikssens		Olsen, Hans Peter, kaldet Eyd-	
Hustru	332.	havehus	560.
Nielsen, Anders Peter	690.	— Lars Peder	431.
— Ane Marie	765.	— Ole	521.
— Christen, kaldet Bonderup-		Olsen, Jens	24.
sølv	607.	Pallesbatter, Mette Cath., Hille-	
— Christen, kaldet Grybbel	488.	brandts Enke	508.
— Christen, kaldet Justesen	193.	Palms Enke, see Nørbon.	
— Christine, Hansens Enke	107.	Pedersbatter, Abelone Marie	398.
— Christine Sophie	168.	— Ane Cathrine	260.

	Pag.		Pag.
Bekersbatter, Chr. eller Kirksine	275.	Sabro, Henning Ulrik	542.
Bedersen, Anders	27.	Samuelsen, Jacobine, Nielsens	
— Christen	607.	Hustru	133, 602.
— Christine Sophie	168.	Sand, Niels Christian eller Chri-	
— Hans, kaldet Jfsen	335.	nsen	98.
— Henrik	643.	Sandbeck, Ludv. Fr. Andreas	367.
— Jacob	734.	Sander, Christian Ernst	611.
— Lars	52, 197.	— Ludvig Theodor	645.
— Niels Peder	731.	Schjæfer, Johan Peter	140.
— Peder	38, 85.	Schmidt, Concordia, Thors Hustru	21.
— Peder Christian	272.	— Henriette Louise, Mortens-	
— Poul	767.	sens Enke	126.
Petersen, Ane Cathrine	260.	Seger, Hans S. Chr.	701.
— Lars	197.	Seidel, Asmus Heinrich	127.
— Niels, kaldet Tubse	545.	Sigvardt, Samuel Bendixen	430.
— Peter	38.	Sillesen, Jens	462.
Petersen, Johann Petter	152.	Simonson, Jacob Salomon	600.
Post, see Knudsen.		Sjogren, Erik Leonard	56.
Poulsen eller Palsen, Ant. Benc.	739.	Skov, see Sørensen.	
Pyt-Christiane, see Andersbatter.		Skov, Peder Rasmussen	539.
Rasmusen, Carl Anton	300.	Smalls, Albert Jacob og Edbard	375.
— Carl Martin, kaldet Helle-		Soelberg, Fr. Pedersen	353.
balle	138.	Sommer, Anders Peter	87.
— Else Kirksine	530.	— Mogens Abraham	572.
— Ernst Andreas	169.	Steffensen, Birthe Marie	283.
— Hanne	281.	Stock, Bruno Theodor	696.
— Hans	36, 135.	Svendson, Jacob	279.
— Jens	707.	— Jørgen Peter	689.
— Jens eller Jøns	325.	— Mariane	115.
— Lars Peder	431.	Svensker, see Ola Nilson.	
— Maren K. Sophie eller		Tamundson, Jon og Arni	524.
Karen M. Sophie	707.	Sørensbatter, Karen Kirksine	329.
— Niels Julius	99.	Sørensen, Carl	103.
— Peder	195.	— Christen, kaldet Skov	444.
— Søren	52.	— Hans Christian	250.
Ravn, Margrethe	107.	— Jørgen	12.
Rosenby, see Andersen.		— Karen	229.
Rytter, Rasmus Pedersen	320.	— Karen Kirksine	329.

	Pag.		Pag.
Sørensen, Maren	77.	Trolle, Ane Christine eller Kirstine	280.
— Maren Kirstine, Petersens		Truelsen, Niels Aug. Ferdinand	729.
Hustru	154.	Tubse, see Petersen.	
— Niels	558.	Ulv, see Sørensen.	
— Niels Chr., kaldet Ulv . . .	211.	Urstinus, see Ohrstinus.	
— Søren	201.		
Teisner, Hans Peter	23.	Vaastrup, Christian	166.
Terp, Jens Jeppejen	502.	Veirmøller, see Jørgensen.	
Thomsen, Jens Peter	634.	Young, Nathaniel Louis	666.
— Johan	57.	Zachariassen, Hans Peter	228.
— Peder	139.	Zumborbe, Caroline Frederikke . .	753.
— Thomas	707.		
Thors Hustru, see Schmidt.		Zgmundson, Zgmundur	298.
Thorstenen, Jens Andreas . . .	37.	Zrtoft, Anton Marinus	264.
Top, Fred. Wilhelm	218.		

Forteegnelse

over de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Actionssordre.	Løsgænger.
Afvæisning.	Løslabelsesresolution.
Appel.	Mæned og fastt Forklaring for Retten.
Arrest (civil).	Næringsbrug (uberettiget).
Arrest (criminel).	Omgængelse med Naturen.
Afsurcesvig.	Pension.
Barnesjævel i Dølgemaal og Foster mord.	Politi.
Bedrageri.	Presens Brug.
Betaling.	Privilegium.
Betleri.	Procedure.
Beviis.	Præclution.
Bigami.	Qualfalveri.
Blodfam.	Rau.
Brandstiftelse.	Rettens Pleie.
Caution.	Røveri.
Communalvæsen.	Servitut.
Contract.	Skatter og Afgifter.
Contraføgemaal.	Skifte.
Documenter.	Stov.
Domstole.	Stadsfæstelsesbomme.
Drab.	Stiftelse.
Eienbomsret.	Straf.
Embedsmænd.	Stævning.
Erstatning.	Tiende.
Fallit (svigagtig).	Tilregnelighed.
Falst.	Tilstaaelse.
Fogebforretninger.	Told.
Forlig.	Transport.
Fuldmagt.	Tyveri.
Gjentagelse (af Forbrydelser).	Ubeblivelsesbomme.
Hegn.	Udstykning.
Hjemvisning.	Uteerligt Forhold.
Hittegods (ulovlig Omgang med).	Verel.
Hoer.	Widne.
Hæleri.	Wold.
Hævb.	Woldgift.
Indiciebeviis.	Woldtægt.
Indirecte Tybs- og Hælerbeviis.	Wegteskab.
Løsgagtighed.	Wesforuærmeiser.

Sagregister.

Actionsordre.	Pag.
En Tiltalt dømt efter Strl. af 1866 for Deelagtighed i Tyveri, nagtet Actionsordren løb paa Deelagtighed i Bedrageri	685.
Afviisning.	
En Høiesteretsrævning afvist, deels forbi den kun var forkyndt for Indsævntes medindsævnte Curator, deels forbi nogle i de foregaaende Instanser irettelagte Documenter ikke vare forelagte Høiesteret	391.
Afvæisning af en Høiesteretsrævning paa Grund af forskjellige Formalitetsfeil	455.
Appel.	
En Tiltalt, der havde forlangt en Dom, hvorved han efter Strl.s §§ 247 og 248 var idømt 4 Dages Fængsel paa Band og Brød, indsævnet til Høiesteret, ikke efter Bestemmelserne i Pl. af 23de Mai 1840 § 1 anseet berettiget dertil	561.
En Tiltalt anseet uberettiget til at appellere en Dom, der efter Lov af 29de Decbr. 1857 §§ 77 og 78 havde idømt ham en Mulct af 80 Rd., da der ikke var Spørgsmaal om hans Berettigelse til at drive noget Næringsbrug	647.
Arrest (civil).	
Antaget, at da en Gjældsarrestant var indsat i Arresten en Fredag Eftermiddag Kl. 2, og Underholdningspengene senere hen først bleve erlagte en Fredag Eftermiddag Kl. 4 $\frac{1}{2}$ for den følgende Uge, burde Arresten efter Pl. af 22de December 1820 have være hævet, og en Fogedkjendelse, der havde antaget det Mobsatte, ljeudt uoplydig, samt Erstatning tilkjendt Arrestanten	756.
Antaget, at den en Gjældsarrestant tillagte Erstatning for ubesøiet Arrest kunde liquideres i Requirenternes Tilgodehavende hos ham, i Henhold til beres berom fremsatte, ikke betimelig imødegaaede Paastand, og uden at det kunde være til Hindrer herfor, at Erstatningsfordringen under Sagens Drift for Overretten var transporteret til en Trediemand 756.	
Arrest (criminel).	
En af en Underdommer over en Stranbingscommissionair paa Grund af hans Forhold ved et Etiks Stranbning affagt Arrest- og Ransagningskjendelse ophævet, uden at der dog efter Omstændighederne fandtes Anledning til at paalægge Dommeren noget Straf- eller Erstatningsansvar	237.

Afsuranceſvig.

Antaget, at der ikke kunde paalægges en Kone, der, for at faae Afsurancen for deres Pøssere, havde været enig med Manden i at afbrænde deres fælles Huus, noget ſærligt Anſvar for Meddeelagtighed i Afsuranceſvig . . . . . 226.

En Tiltalt, der deels havde ladet ſig tilſige i Gødtgjørelſe for nogle ved en Iſbebrand ødelagte leiede Gjenſtande et betydeligt ſtørre Beløb, end de vare vurderede for i Leiecontracten og han var forpligtet til at betale Ubleieren i Tilfælde af Undergang, deels havde begjært Erſtattung for nogle ikke brændte eller for høit vurderede af hans egne Gjenſtande, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 53 . . . . . 52.

En Tiltalt, der et Par Dage før hun ſatte Ild paa ſit Huus, for at beſvige Afsurancen, havde bragt endeel af ſit Indbo tilſide og ſkjult det, dømt efter StrLs § 281 jfr. § 259 . . . . . 339.

Barnefødeſel i Dølgemaal og Føftermord.

En Tiltalt, der havde beſluttet at ombringe ſit Føfter, og eſterat have født BARNET lod dette blive liggende under Dynen mellem hendes Been, hvorved hun vel kunde indſee, at det maatte miſte Livet, ſtraffet efter L. 6—6—7 . . . . . 107.

Straf fremdeles idømt efter L. 6—6—7 . . . . . 77, 257, 281.

En iſlandſk Tiltalt, der havde født i Dølgemaal og hvis Barn var blevet borte, dømt efter L. 6—6—8 . . . . . 608.

En Tiltalt, der havde født i Dølgemaal i den Henſigt at ombringe BARNET, men ſom, da BARNET, der var levende, eſterat have ligget nogen Tid efter Fødselen imellem hendes Been, forekom hende at være dødt, antog det for unødvendigt at foretage Noget for at ombringe det, og derfor indhullede det i et Klæde ſamt lagde det under Dynen og ſenere i ſin Liſte, ikke anſeet efter L. 6—6—8, men med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi . . . . . 309.

Straf idømt efter StrLs § 192 ſiſte Led . . . . . 414, 530.

En Tiltalt, hvis Forhold vilde have henhørt under StrLs § 194, anſeet med en arbitrair Straf efter den ældre Lovgivnings Analogi . . . . . 355.

En Tiltalt, der under Fødselen havde undladt at ſøge den Hjælp, hun kunde have erholdt og hvorved BARNETS Liv mulig kunde være reddet, ſamt efter Fødselen havde ſøgt at ſkjule deenne og BARNET, dømt efter StrLs § 195 . . . . . 651.

Bedrageri.

En Tiltalt ikke antagen mod ſin Venægtelſe at kunne sælbes, ſkjønt der var tilveiebragt en høi Grad af Formodning imod ham . . . . . 216.

En Tiltalt, der ſigtedes for en ſtor Deel Bedragerier af forſkjellig Art, friſunden af Mangel paa Beviis 283

En Tiltalt, der ſigtedes for bedragerligt Forhold ved Berigtigelſen af

- Stillinger for udfkrevne Børnepligtige, frifunden, dog med Paalæg af Omkostningerne . . . . . 574.
- Evenbe Tiltalte, der havde aftalt med hinanden, at den Ene under falske Foregivender med Hensyn til Navn m. m. skulde afhænde en den Anden tilhørende Hest som feilfri, skøndt den havde en skjult Feil, ikkun ansæte med en arbitrair Straf af simpelt Fængsel, da det ikke med Sikkerhed turde antages, at den omhandlede Feil i Handel og Bandel tillagdes nogen væsentlig Betydning . . . . . 201.
- En Tiltalt, der i en Andens Navn havde ladet sig forskjellige Gjenstande ulevere hos Handlende i den Hensigt selv at beholde dem, straffet efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 . . . . . 73.
- En Tiltalt, der havde gjort Bestillinger til sig eller Andre hos Haandværkere, uden at det var hans Hensigt at modtage dem, og derved havde skaffet sig Pengelaan hos dem, hvilke han tilbøds heller ikke vilde tilbagebetale, anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 . . . 112.
- En Tiltalt, der havde tilskyndet en Medtjener til i Husbondens Navn at requirere nogle Varer hos en Handlende, hvilke Tiltalte derefter modtog, anseet efter Strl.s §§ 52 og 251 . . . . . 508.
- En Tiltalt, der ved at udgive sig for en Anden havde forskaffet sig et Laan, og hemmelig begivet sig bort fra en Gæstgivergaard uden at betale for sin Fortæring, anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 145.
- En Tiltalt dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 for under falske Foregivender at have forskaffet sig Pengelaan, hvilke han maatte antages ikke at have havt nogen Udsigt til at kunne tilbagebetale . . . 212.
- En Tiltalt, som ved forskellige falske Foregivender havde formaaet eller søgt at formaae Flere til at give sig Natteophold, Fortæring, Pengelaan m. m., som det ikke var hans Hensigt senere at erstatte dem, anseet deels efter Strl.s § 251, deels efter § 46 jfr. § 251 . . . 569.
- En Tiltalt, der skulde bringe en paa Trommesalen kjøbt Ko til Kjøberens Hjem, men ikke havde gjort det og dog havde ladet sig udbetale Driverpenge, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 . . . . . 158.
- Straf fremdeles idømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 og Strl.s § 251 . . . . . 171, 191, 461, 560.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Afgang til et Skovbal uden at løse Entrébillet, og derefter, da Ballet blev hævet og Pengene givne tilbage, lod sig udbetale Billettens Beløb, anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 42 . . . . . 135.
- Trende Tiltalte for Deelagtighed i Proformahandel dømt efter Strl.s § 252 jfr. § 47 1ste Led . . . . . 707.
- En Tiltalt, der havde pantsat en ham ikke tilhørende Tørventose, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 43 . . . . . 283 jfr. 289.
- En Tiltalt, der havde disponeret over nogle af ham tidligere til en Anden solgte Muursteen, straffet efter Frdn. 11te April 1840 § 43 283 jfr. 286.

- En Tiltalt, der havde disponeret over endeel hans Forlovede tilhørende Gjenstande, anseet efter Frdn. 11te April 1840 §§ 43 og 44 283 (jfr. 294).
- En Tiltalt, der, iſtebetfor at levere en Anden et af en Trebiemand modtaget Gaar, havde leveret ham et Tiltalte ſelv tilhørende af ringere Værdi, anseet efter Strl. § 253 . . . . . 320.
- Straf idømt efter Strl. § 253 for ſvigagtig Tillegneſe af et betroet, uforſeglet Pengebeſøb . . . . . 456.
- En Tiltalt, der havde taget en Andens Støvler for at benytte dem til en Rejſe, men derefter havde afhændet dem, anseet blandt Andet efter Analogien af Strl. § 253 . . . . . 558.
- Straf endvidere idømt deels efter Frdn. af 11te April 1840 § 43, deels efter Strl. § 253 . . . . . 21, 25, 94, 120, 142, 148, 191, 212, 264, 283, 296, 304, 519, 558, 596, 747.
- En Tiltalt, der havde forbrugt nogle ham af hans Huſsbond betroede Penge, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 44 . . . . . 148.
- En Tiltalt, der til eget Brug havde benyttet et ham til et andet Brug leveret Pengebeſøb, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 44 . . . 212.
- En Commiſſionair, der havde modtaget nogle Penge af en Anden til at betale dennes Creditorer med, men ſelv havde forbrugt dem, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 44 . . . . . 542.
- En Fuldmægtig paa et Herredſcontoir, der havde anvendt en ſtor Deel af ham oppebaarne Skatter og andre offentlige og private Penge til eget Brug og derfor undladt at indtegne Beſøbene i Kaſſebogen ſamt anført urigtige Udgifter deri, og i den Anledning forelagt ſin Principal en urigtig Kaſſeextract til Underſkrift under Paaberaabelſe af en af Amtſtuen udſtedt Dwittering af fingeret Dato, deels frijunden, deels i Medfør af Frdn. af 8de Juli 1840 § 30 ſidſte Led cfr. § 27 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 42 og 44 . . . . . 256.
- En Tiltalt, der havde ſolgt et Sviin, uden at angive, at dette var dødt af ſig ſelv, efter hvad der nærmest maatte antages ſom Følge af en udvortes Beſtådigelſe, og uden at nogen Skade kunde antages bevirket ved Nydvelſen af Kjødet, anseet med Muld efter Frdn. af 11te April 1840 § 50 . . . . . 250.
- En tiltalt Kjøbmand ſtraffet efter Analogien af Frdn. af 11te April 1840 jfr. Strl. § 257 for at have bidragt et fremmed Handelshuus en urigtig Foreſtilling om ſin Formueſtilſtand og derved ſkaffet ſig en udſtrakt Credit, ſamt for ved en urigtig Opgjørelſe af ſin Status at have forſkaffet ſig Eſtergivneſe af en betydelig Deel af ſin Gjæld 675.
- En Tiltalt, der ved uſandſærbige Foregivender havde bevæget nogle Mænd til at indgaae Caution for ſig, anseet efter Strl. § 257 . . . 739.
- En Tiltalt, der havde henvendt ſig til en Kone, for efter foregivent Opfordring af hendes Mand at ſtaffe denne ud af Lugthuſet, i hvilken Anledning han bl. A. af Konen havde forlangt et meget betydeligt

- Pengebetøb stillet til sin Raadighed, efter samtlige Omstændigheder anseet skyldig i et Forsøg paa ved urigtige Foregivender og i svigagtig Hensigt at fralokke hende Penge, og herfor dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 80 jfr. §§ 76 og 41 . . . . . 5.
- En Tiltalt i trængende Raar, der havde ladet et Avertissement indrukke i Adresselisten om at hun ønskede et Barn som sit eget imod en lille Capital, i et skulde hensettes for Barnet m. m., for at anvende Capitalen til eget Brug, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 76 jfr. § 41 296.
- En Tiltalt, der havde benyttet brugte Postfrimærker, hvilke han havde gengivet deres oprindelige Udseende, til at frigjøre de af ham afsendte Breve og desuden solgt nogle af de saaledes opkrævede Frimærker, dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 76 jfr. § 41 . . . . 451.
- En Tiltalt, der i Betaling havde leveret en Anden en Seddel, som han udgav for en svenskt 500-Rigsbalerfeddel, uagtet han maatte antages fuldstændig vidende om, at det var et aldeles værbiløst Papir, anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 76 jfr. § 41 . . . . . 598.

Betaling.

- En af Stiftescommissairerne i en Af døds Bo fremsat Paastand om, at Modpartens fra en ældre Tid hidrørende Forbring skulde være berigtiget ved en i den Af døds levende Live stedfunden Afbetaling, hvorved en endelig Opgjørelse af Parternes Mellemværende paastodes at være skeet, forkastet . . . . . 67.

Betleri.

- En Tiltalt straffet for Betleri og for at have udsendt sine Børn for at betle efter L. af 3die Marts 1860 § 3 . . . . . 74.
- En Tiltalt, der havde udsendt sit 6-aarige Barn for at betle, straffet efter L. af 3die Marts 1860 § 3 . . . . . 254.
- Straf for Betleri endvidere idømt . . . 85, 98, 122, 131, 139, 216, 283, 502, 520, 600, 645, 765.

Beviiis.

- Forfjellige Spørgsmaal afgjorte med Hensyn til hvem Beviisbyrden maatte paahvise i en Sag, i hvilken Stiftescommissairerne i en Af døds Bo paastode, at Modpartens fra en ældre Tid hidrørende Forbring skulde være berigtiget ved en i den Af døds levende Live stedfunden Afbetaling, hvorved en endelig Opgjørelse af Parternes Mellemværende paastodes at være skeet . . . . . 67.

Bigami.

- En fra sin Hustru i Henseende til Børn og Seng separeret Mand, der havde indgaaet nyt Ægteskab, idømt en arbitrair Straf, idet L. 6—13—23 ikke fandtes ligefrem anvendelig . . . . . 145.

Blodskam.

- Evende for Blodskam sigtede Halvsøskende frifundne, da Broderen

nægtebe Forbrybelsen og Søsterens Tilstaaelse paa Grund af hendes mentale Tilstand ikke kunde tillægges Troværdighed	266.
En Tiltalt, der havde begaaet Blodskam med en Datterdatter af sin afdøde Hustru, dømt efter Strl.s § 163, da en af de Føddler, hvorpaa Slægtskabsforholdet mellem hans Hustru og hendes Datterdatter var begrundet, hidrørte fra legemlig Omgængelse udenfor Ægteffab . . .	484.
Straf idømt efter Strl.s §§ 161 og 163	359, 387.

Brandstiftelse.

En 12-aarig Tiltalt, der havde udtrukket et Knippe Halm af en Stak og for Fornæelse stukket Ild paa det, efterat have bragt det noget bort fra Stakken, til hvilken Ilden dog forplantede sig, frifunden for det Offentliges Tiltale, da Stakken Brand ikke kunde tilregnes ham som forsætlig, og Værn under criminel Lovvaldelse ikke kunne straffes for uagtsomme Stadeiisøieller	51.
En Tiltalt frifunden for videre Tiltale	584.
En Tiltalt, der havde stukket Ild paa et Huus, for at indebrænde en gammel Kone, som han først havde slaaet med en Stok, saa at hun faldt bevidstløs o n, anset bl. A. efter Strl.s § 280	767.
Straf fremdeles idømt deels efter Frdn. 26de Marts 1841 § 1, deels efter Strl.s § 280	59, 85, 348, 421.
En Tiltalt, der for at erholde Assurance for sit Løssøre havde stukket Ild paa det Huus, hvori han boede til Leie, uden at dog nogen videre Stade bevirkedes herved, dømt efter Frdn. 26de Marts 1841 § 4 220.	
En Kone, der, for at faae Assurancejummien af deres Løssøre, havde været enig med Manden om at afbrænde deres fælles Huus, samt styrket og opmuntret ham i sit Forsæt, dømt efter Frdn. 26de Marts 1841 § 11 jfr. § 4, hvorimod der ikke paalagdes hende noget særligt Ansvar for Meddeelagtighed i Assuranceisig	226.
En Tiltalt, der, efterat have bragt endeel af sine Effecter tilside og stjult dem, havde sat Ild paa sit Huus for at besvige Assurance, dømt efter Strl.s § 281 jfr. § 259	339.
En Tiltalt, der i en meget beruset Tilstand havde stukket Ild paa et Huus, hvilken Ild dog blev slukket, uden at have bevirket videre Stade, straffet efter Strl.s § 281 jfr. § 46	335.
Straf idømt efter Strl.s § 281 jfr. § 60	332.
En 15-aarig Pige, som for at blive fri for Tjenesten havde afbrændt sin Huusbonds Gaard, dømt efter Strl.s § 281 jfr. § 37	338.
Straf idømt efter Strl.s § 281 tildeels sammenholdt med § 37, medens Straffen for en anden Brandstiftelse bortfaldd efter § 68 og for forsættelige Forsøg paa Ildspaaættelse efter § 45 2det Led	393.
Straf endvidere idømt deels efter Frdn. 26de Marts 1841 § 4, deels efter Strl.s § 281	218, 307, 580.

Caution.

En Selskabsnercautionist, der havde caveret for en ikke betalt Hunsleie, dømt til at opfylde sin Forpligtelse, da den af ham paaberaabte Grund til at fritages herfor, nemlig at den Hovedforpligtelse, hvortil Cautionen sluttede sig, skulde være bortfalden ved en ny Overenskomst mellem de Paagjældende, ikke kunde ansees for rigtig . . . . . 222.

En simpel Cautionist dømt til at indfri sin Cautionforpligtelse, uagtet Creditor ikke ved nogen formelig Retsforfølgning mod Hoveddebitor havde godtgjort dennes Insolvens, idet der, efter hvad der ved forskellige for andre Forbringer foretagne Arrest- og Udlægsforretninger samt paa anden Maade var oplyst, ingensomhelst Anledning var til at antage, at Creditor ved en saadan Retsforfølgning skulde kunne have erholdt sit Tilgodehavende betalt af Hoveddebitor . . . . . 471.

Communalvæsen.

Underjogelse af, om Gaardmændene i et Sogn kunde undslaae sig for at erlægge det Bidrag, der var dem paalignet til Beskrivelse af Udgifterne for Haandlangerarbeidet ved leiede Følk i Anledning af Ombygningen og Reparationen af et andet, under samme Sognesforstanderskab hørende Sogns Kirke . . . . . 736.

Contract.

Underfølgelse af, om en Handlende, der pr. Telegraf havde gjort en Anden Tilbud om Leveringen af et Parti Varer under visse bestemt opgivne Betingelser, ved hvilket Tilbud han var bunden til Telegrafsvaret modtoges, kunde betragte sig som løst fra Tilbudet, fordi Medcontrahenten maatte ansees ikke at have modtaget det, idet han, efter Tilbyderens Mening, i sit Svar havde opstillet nye Betingelser for Tilbudets Antagelse . . . . . 638.

Contrasøgsmaal.

Antaget, at en Part, der var tilpligtet at betale Erstatning for en ubejogt Gjældsarrest, og under Form af et Contrasøgsmaal havde indanket den Dom, der konstaterede hans Tilgodehavende hos Arrestanten, til Stadsfæstelse, for derved at faae dette liquideret i den nævnte Erstatning, ikke kunde være berettiget dertil, og Contrasøgsmaalet afvist 756.

Documenter.

En Interessent i et Inddæmningsforetagende dømt under Dagmulct til at udføre nogle ham udlaaente Interessentskabet vedkommende Documenter . . . . . 183.

Domstole.

§ 17 i Lov 9de April 1851 fortolket derhen, at den ikke giver de i samme omhandlede Personer nogen ved Domstolene indtalelig Ret . . 150.

En Retsbetjent kendt berettiget til at erholde Sædtillæg til sin fulde Gage, uanset at et i Udløstet til Finantsloven optaget, hermed stemmende Forslag var blevet forkastet af Rigsdagen . . . . . 172.

Drab.

- En Tiltalts Forhold med at have forsøgt at formaae sin Kone til at drukne sig med ham, i den Hensigt, at han, naar hun var omkommen, selv vilde blive ilive, ikke betragtet som et Mordforsøg . . . . . 529.
- En Tiltalt dømt efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 2 sidste Led jfr. §§ 4 og 5 135.
- En Tiltalt, der ved Mishandlinger havde bevirket sin Stebbatters Død, dømt efter Strl.s §§ 198 og 203 jfr. § 202 sidste Led, og Straffen bestemt efter disse Lovbud sammenholdte med § 62 . . . . . 301.
- En islandsk Tiltalt, der havde affivet sit udenfor Ægtefælskab med en Tjenestepige fødte Barn, anseet efter L. 6—9—1 og Frdn. 4de Oct. 1833 § 10 . . . . . 603.
- En Tiltalt, der for at bestjæle en gammel Kone havde brudt ind i hendes Hus og flaaet hende med en Stok, saa at hun faldt bevidstløs om, hvorpaa han, efterat have tilegnet sig de forefundne Penge, stak Ild paa Huset for at indebrænde hende, anseet efter Strl.s §§ 190 og 280 . . . . . 767.
- Straf fremdeles idømt for Mord efter Strl.s § 190 . . . . . 494, 502.
- En Tiltalt, der havde raadet til at ombringe en Anden, anseet efter Analogien af §§ 26 og 27 i Frdn. 4de Oct. 1833 . . . . . 312.
- En Tiltalt for Meddeeltighed i Mord dømt efter Frdn. 4de Octbr. 1833 § 27 sammenholdt med § 10 3die Led . . . . . 494.
- En Tiltalt, der havde kommet nogle Svovlstikker i Brændeviin og havt dette staaende i længere Tid, for dermed at forgive sin Svigermøder, hvortil han, tilveels ved Trusler og Mishandling, søgte at formaae sin Hustru, anseet efter Analogien af L. 6—6—22 jfr. Frdn. 4de Oct. 1833 §§ 14 og 26. . . . . 140.
- En Tiltalt, der havde forsøgt at forgive sin Hustru ved at komme Phosphorsvovlstikker i hendes Kaffe, anseet efter Analogien af Frdn. 4de Oct. 1833 § 14 2det Led jfr. L. 6—6—22 . . . . . 312.
- En Tiltalt, der havde forsøgt ved Gift af Phosphorsvovlstikker at ombringe sin Hustru, straffet efter Strl.s § 150 jfr. § 46. . . . . 529.
- En Tjenestepige, der for at skjule et Tyveri havde forsøgt at forgive sin Madmøder, dømt efter Strl.s § 190 jfr. § 46 . . . . . 718.
- En Tiltalt, der, for at stille sin Mand ved Livet, havde sat et Svovlstikkehoved ind i et Stykke Brød, som hun gav ham at spise, dømt efter Strl.s § 191 jfr. § 46 . . . . . 381.
- En Tiltalt, der havde ladet en Skivefydning foretage, uden at træffe de nødvendige Forsigtighedsregler, hvilket havde til Følge, at en Person, der passerede over Skydebanen, blev dræbt ved et Skud fra en Medtalt, tilligemed denne Sidste dømt efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 29 1.

Eiendomsret.

Undersøgelse af, om en Kirke maatte antages at have Eiendomsret eller

- blot en Herlighedret over nogle under en Bondegaard i lang Tid
drevne og af sammes Eier ifølge Fæstebrev besiddede Jorder . . . . . 44.
- En Strid mellem to Naboer om et Stykke Lørvejord afgjort i Henhold
til Grundjætningen i L. 5—5—3 i Faveur af den Part, der nærmest
maatte betragtes som denne Jordlods hidtilværende Besidder og Bru-
ger, idet Modparten ikke havde godtgjort sin bedre Adkomst . . . . . 161.
- En Skovstrætning paa Island tilkjendt en Part, der ved gamle Docu-
menter og andre Beviisligheder maatte antages at have godtgjort sin
Eiendomsret dertil . . . . . 613.
- En Part, der ved Overretten var tilkjendt Erstatning hos Jernbane-
væsenet for ved en Naes Afledning og Opfyldning at være bleven be-
røvet Brugen af et Baste- og Stykkelad til Farveridrift i hans Eien-
dom, men som for Høiesteet paastod sig, navnlig efter L. 5—10—42,
tilkjendt Eiendomsret over Aaløbet udfor hans Grund, ikke givet
Medhold i denne Paastand . . . . . 206.
- Antaget, at en Møllese i sin Heelhed ved et gammelt Skjøde, jfr. L.
5—11—1, var overdragen Mølleeieren med samme ubestikkende Ret
som selve Møllen, hvorfor ogsaa Opfyldningerne om den senere Brug
af Søen m. m. talte, saa at Modpartens Forbring paa den Deel af
Søen indtil midtstrøms, som grændsede til hans Eiendom, saaledes
ikke kunde tages tilfølg, da der herefter ikke kunde være Spørgsmaal
om det Fællesskab, som L. 5—10—42 forudsætter . . . . . 661.
- Antaget i et Tilfælde, hvor en tidligere Eier af to Naboieidomme
havde ladet en af ham opført Bygning paa den ene Grund gaae
noget ind paa den anden, at Forholdet, da Eiendommen senere ved
Auction gik over til forskjellige Kjøbere, navnlig med Hensyn til Auc-
tionsconditionernes Indhold maatte ordnes saaledes, at Eieren af det
bebyggede fremmede Grundstykke maatte finde sig i, at den nuværende
Paabygning, saalænge den eksisterede, blev staaende paa hans Grund,
imod at han erholdt en aarlig Afgift for dennes Affavn . . . . . 748.

Embedsmænd.

- En Retsbetjent kjendt berettiget til at erholde Sædtillæg af den fulde
for hans Embede ved Loven om Retsbetjentes og Magistratsembedernes
Lønninger af 19de Febr. 1861 § 4 normerede Gage, deri ogsaa ind-
befattet den Deel af samme, i hvilken Affortning sandt Sted efter
samme Lovs § 2 . . . . . 172.

Erstatning.

- Erstatning tilkjendt en Gjelbsarrestant for en paa Grund af Bestemmel-
serne i Pl. 22de Dec. 1820 ubesøjet Fortsættelse af hans Arrest, men
tillige liquideret i Arrestrequirenternes Tilgodehavende hos ham . . . 756.

Fallit (svigagtig).

- En Tilfald, der sigtedes for kort Tid før sin Fallit paa svigagtig Maade

at have forfrevet Varer fra Ublandet og overladt disse til Indkjøbs-
priis til en enkelt Creditor, frifunden . . . . . 442.

Faltt.

Antaget, at en Tiltalt, der havde givet en af ham afhændet Bærel Ud-
seende af at være trukken paa og accepteret af en i Livorno boende
Person, medens den i Virkeligheden efter hans Begjæring var
forsynet med Accept af hans sig her opholdende Kone, ikke
efter de med dette Forhold forbundne Omstændigheder kunde straffes
derfor . . . . . 17.

En Tiltalt, der under det urigtige Foregivende at være sendt af sin
Datter for at leie nogle Sengenklæder havde skrevet bennes Navn
under Leiecontracten, ikke straffet for Faltt, men alene for Bedrageri
efter Frdn. 11te April 1840 § 43, da Ubleieren, efter hvis Opfordring
Tiltalte havde skrevet Navnet, vidste, at hun ikke var den Person,
dette skulde betegne, og hun end ikke havde foregivet at have Vemyn-
bigelse til at underskrive paa Datterens Begne . . . . . 21.

En Tiltalt, der sigtedes for at have forfaltet et Indlæg, en Andens
Studsmaalsbog og en Panteobligation, ikke antagen mod sin Venæg-
telse at kunne domsfældes . . . . . 283.

En Tiltalt, der havde underskrevet et efter sin Bestaenhed under Frdn.
11te April 1840 § 60 henhørende Gjælds-brev med en Andens Navn,
men med Tilspøende af, at det var skrevet „med ført Pen af Til-
talt“, ikkun anseet med en arbitrair Straf efter Analogien af denne §. 212.

En Tiltalt, der i bedragerisk Hensigt havde afhændet en Lottorisebdel,
som oprindeligt for Spøg af en Anden var bleven forandret saaledes,
at der herefter var falden en Gevinst paa den, dømt tilligemed en
Mebtiltalt, der havde overladt ham Seblen til dette Brug, efter Frdn.
11te April 1840 § 66 sidste Led jfr. § 64 1ste Led og 60 . . . . . 24.

En Tiltalt for Forfalskning af en Lottorisebdel, hvilken strax opdages,
anseet efter Str.l.s § 274 2det Led jfr. § 268 . . . . . 721.

En Tiltalt, der havde udfærdiget et Cautionsbeviis i en fingeret Per-
sons Navn for at faae nogle hos en Kjøbmand kjøbte Varer ndleve-
rede, dømt efter Frdn. 11te April 1840 §§ 60 og 68 . . . . . 37.

En Tiltalt, der for at erholde Varer paa Credit havde forfattet et Cau-
tionsbeviis i en Andens Navn uden bennes Samtykke, samt anført et
fingeret Navn som Bitterlighedsvidne, og afleveret dette Beviis, dømt
i Medfør af Frdn. 11te April 1840 § 66 efter sammes §§ 60 og 68 152.

En Tiltalt, der havde forsynet nogle Cautionsbeviser med falske Under-
skrifter, udfærdt en falsk Dwittering og forfaltet en Stattebog, dømt
efter Str.l.s §§ 268 1ste Led, 274 2det Led samt 275 . . . . . 362.

En Tiltalt, der havde underskrevet en Leiecontract om et Bærelse og et
Brev om Henslamb med Huusleien med en Mand's Navn, med hvem

- hun foregav at være gift, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 60, samt efter § 66 3die Led jfr. § 62 . . . . . 296.
- En Tiltalt, der fkriftlig i Andens Navn havde anmodet Sandfende om at levere sig fom Overbringer af Anmodningerne Barer, der senere ffulde blive betalte, anfeet efter Frdn. 11te April 1840 § 62 . . . . . 87.
- En Tiltalt, der felfv havde meddeelt fin Studfmaalsbog Paategning om Afgang til et andet Sogn, og underfrevet denne Paategning med Præfens Navn, anfeet efter Frdn. 11te April 1840 § 62 2det Led 204.
- Straf idømt efter Frdn. 11te April 1840 § 62 jfr. §§ 64 2det Led og 66 1fte Led for Fofalfkning af en Studfmaalsbog. . . . . 167.
- En Tiltalt, der for at faae en ham leveret — fom han senere erfarede — værdiløs Obligation folgt, havde frevet en Renteqvittering i en Andens Navn, ved Siden af hvilket han tillige fattede fit eget, anfeet efter Frdn. 11te April 1840 § 62 1fte og 3die Led . . . . . 212.
- Straf idømt for Fofalfkning af en Dvittering ifølge Strl.s § 274 2det Led jfr. § 268. . . . . 456.
- En Tiltalt, der i bebrageriff Hensigt havde frevet et fingeret Brev i en afdød Perfons Navn, ftraffet efter § 62 2det Led jfr. § 68 . . . . . 212.
- En Tiltalt, der i Anledning af et af hende i Pleie modtaget Barn, hvilket hun havde faaet ved urigtige Foregivender, havde frevet en falfk Dvittering for et modtaget Pengebeløb, anfeet efter Frdn. 11te April 1840 § 68 jfr. § 62 . . . . . 296.
- En Tiltalt, der havde underfrevet en Andens Navn uden dennes Vidende og Billie paa en Forloveratteft, dømt efter Strl.s § 270 . . . 693.

Fogedforretninger.

- Underføgelfe af, om nogle Anker over en Udsættelfesforretning, fiftede navnlig paa, at Reqvifitus ikke havde Bopæl eller Ophold paa det Steb, hvor Forretningen paabegyndtes og Udsættelfesdecretet affagdes, at Requirenten fcrinden havde folgt den Eiendom, hvoraf Udsættelfen ftede, til en Trebiemand, at Reqvifitus ikke var eller kunde være lovlig opfagt til den omhandlede Tid m. m., kunde anfees begrundede 116.
- To Executionsforretninger for Dagmulcter ophævede, idet Reqvifitus fandtes at have haft god Grund til at mene, at han ikke havde fiddet det ham under Dagmulct givne Paalæg efterrettelig. . . . . 183.

Foflig.

- Underfjendelfe af en iflandff Overretsfdom, der havde annulleret en Underretsfdom, fordi Fofligelfescommiffionen havde henviffet Sagen til Rettergang, uagtet Indfævnte var udebleven fra tvende Møder for Commiffionen . . . . . 551.

Fofterfordrivelfe.

- En Tiltalt, der havde tilffyndet et af ham befvangret Fruentimmer til at fordrive Fofteret og til i den Anledning at føge Raad hos et af

	Pag.
ham opgivet Fruentimmer, der dog ikke vilde befatte sig hermed, anseet med en arbitrair Straf	107.
En Tiltalt straffet for at have anvist Midler til at fordrive Fostre	312.
En Tiltalt for Meddeelsagtighed i Fosterfordrivelse anseet efter Analogien af Frdn. 30te Nov. 1714 § 10 og Regl. 21de Nov. 1810 § 41	312.
Tvende Tiltalte i Møbsør af Strl.s § 46 ansete efter dens § 193, henholdsvis 1ste og 2det Led	655.
Straf idømt efter Strl.s § 48 og § 49 jfr. § 193	699.
Fuldmagt.	
En Sælger af en fast Eiendom tilpligtet at tilsvare Mellemhandleren det ham lovede Commissionssalair, da Førstnævnte ikke kunde gives Medhold i sin Paastrand om, at de mellem Parterne fastsatte Betingelser for dette Salairs Erhvervelse ikke skulde være oplybte af Commissionsnairen	40.
Gjentagelse (af Forbrydelser).	
En slesvigsk Dom, der havde anseet en tidligere for Tyveri straffet Person med 1 Aars Tugthuusarbejde for Falst, efter Frdn. 11te April 1840 § 79 ikke tillagt Gjentagelsesvirkning, da den ikke var affagt i Medhold af Bestemmelserne i § 60 ff.	283, jfr. 292.
En Tiltalt, der sidst var straffet ved Flækken Lyksborgs Criminalrets Dom af 1847 for 3die Gang begaaet Tyveri, anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 16	649.
En Tiltalt, der i Hertugdømmet Slesvig gjentagne Gange havde været straffet for Tyveri, senest i 1859 for 4de Gang, og som nu heri Landet fandtes skyldig i samme Forbrydelse, ikkun anseet, som om han tidligere havde været dømt for 2den Gang efter Frdn. 11te April 1840 § 13, og altsaa nu dømt efter Strl.s § 231 jfr. §§ 307 og 61, idet de ham henholdsvis for 3die og 4de Gang begaaet Tyveri idømte Straffe hver for sig vare under Minimum af den ved Frdn. 1840 § 15 foreskrevne Straf	430.
En tvende Gange for Tyveri inden 18 Aars Alderen straffet og atter deri skyldig Tiltalt i Genhold til Strl.s § 61 1ste Stykke ikkun dømt for 1ste Gang begaaet Tyveri	311.
En tidligere for Hæleri straffet og atter deri skyldig Person paa Grund af Strl.s § 61 ikkun dømt for 1ste Gang begaaet Hæleri	319.
Antaget, at en Tiltalt, der i en Alder af 16 Aar var bleven straffet for Tyveri og senere var dømt for samme Forbrydelse, 2den og 3die Gang begaaet, nu, da han atter fandtes skyldig i Tyveri, maatte dømmes efter Strl.s § 232, idet der ved den ham senest overgaaede Dom retteligen var tilfunden ham Straf for 3die Gang Tyveri	392.
En Tiltalt, der oftere havde været dømt, bl. A. i 1847 for Studemaalssorfalskning, i 1853 for Tyveri til en Straf, der var udstaaet i Marts 1856, og i 1857 for Bedrageri bl. A. efter Frdn. 11te April	

- 1840 § 15, i Medfør af Strl.s § 307 jfr. § 61 2det Led alene dømt efter sammes § 228 for et af ham i Juni 1866 begaaet Tyveri . . . 545.
- En 3 Gange for Bedrageri efter Frdn. 11te April 1840 straffet og nu atter deri samt i Tyveri skyldig Tiltalt iffun dømt for 1ste Gang begaaet Tyveri og Bedrageri efter Strl.s § 228 . . . . . 569.
- Antaget, at § 61 2det Led ogsaa maatte komme en i Tyveri skyldig Tiltalt tilgode, skjøndt han i de 10 Aar siden han udstod Straffen for det tidligere Tyveri havde gjort sig skyldig i andre Lovovertrædelser og i en stor Deel af disse Aar havde hensiddet i Straffeanstalten . . 545.
- Antaget under en Tyvssag, at en en Tiltalt overgaaet Straffedom for Forsøg paa Tyveri ikke kunde have Gjentagelsesvirkning og derfor ei heller kunde afbryde den af Strl.s § 61 2det Led flydende Præscription af en ældre Doms Gjentagelsesvirkning . . . . . 694.
- Hegn.**
- Antaget, at Bestemmelserne i Frdn. 29de Oct. 1794 ikke kunde være til Hinder for, at en Grøst af en vis Brede og Dybde, i Forbindelse med et Kiisgjærde, om dette end ikke havde den i Frdn.s § 1 Litr. o nævnte Hvide, betragtedes som lovligt Hegn, naar en saadan Hegningsmaade efter de locale Forhold maatte ansees hensigtsmæssigt, og Hegnslysmændene fandt Hegnet betryggende . . . . . 547.
- Hjembiisning.**
- En Sag, der var afviist fra Criminal- og Politirettens Afdeling for offentlige Politifager, hjembiist til Paakjendelse i Realiteten . . . . . 417.
- Hittogods** (ulovlig Omgang med).
- En Tiltalt, der ved at gaee ned ad en Boutikstrappe opdagede en Guldring, som hun tilegnede sig, skjøndt hun antog, at den tilhørte Boutikkeieren og var trillet ned, medens man foreviste hende nogle Ringe, som tabtes paa Gulbet, alene dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 58, da Ringen ikke kunde ansees at have været i Eierens Besiddelse, dengang Tiltalte tog den . . . . . 544.
- En Kone, der havde benyttet en hende af Manden leveret Kjøle i den Tanke, at den var funden af ham, medens han i Virkeligheden havde stjaalet den, anset for arbitrair Straf efter Analogien af Frdn. 11te April 1840 § 58 jfr. § 77 74
- En Tiltalt paa Island, der havde disponeret over et Faar, som hans Søn havde bragt ham i den Tro, at dennes eget Faaremærke stod paa det, hvilket Tiltalte bemærkede ikke at være Tilfældet, dømt efter Analogien af Frdn. 11te April 1840 § 58 jfr. § 77 60
- Evende Tiltalte, der havde fundet to fra Havet opdrevene Bjælker af Bærbi 3 Rd., hvilke de lode henligge uden Anvendelse i den Enes Gaard, indtil de et Aars Tid derefter deelte dem imellem sig, iffun ansete efter Frdn. 11te April 1840 § 58 1ste Led, da der ikke forelaa nogen Oplysning om, at Bjælkerne kunde betragtes som strandet Gods. 6.

	Pag.
En Tiltalt, der havde unbladt at opløse og forsøgt at sælge en paa Stranden funden til 1 Mk. vurderet Sigte, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 58	254.
En Tiltalt, der havde unbladt at opløse en til 12 f vurderet Kræveknap, som han havde fundet paa Landeveien, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 58.	218.
En Tiltalt, der havde unbladt at opløse og tilbeels havde disponeret over endeel Telegraftraad, som han havde fundet paa Landeveien, straffet efter Frdn. 11te April 1840 § 58.	521.
Tvende Tiltalte, der havde sat sig i Besiddelse af noget i en Veigrøft liggende Brænde i den Hensigt at tilægne sig det, ansete efter Strl.s § 247	734.
En Tiltalt, der havde fundet en And og bragt den til sit Hjem, uden senere at foretage Noget for at opløse den, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 58	52.
En Tiltalts Forhold med at have tilegnet sig nogle Gjenstande, som hun fandt paa sit eget Loftskammer, og som tilhørte hendes tidligere Tjenestepige, der havde havt Natteleie i Kammeret, henført under Strl.s § 248.	523.
En Tiltalt, der i en Danbsesjal havde modtaget et Skavt af en tilstedeværende Person, der havde taget det op fra Gulvet, og givet denne 1 Mk. for det samt derefter pantsat det, skjøndt han indsaae, at Personen ingen Ret havde til at overdrage ham Skavlet, som antoges at tilhøre en af de Danbsende, dømt efter Strl.s § 248 sammenholdt med § 47 1ste Led	483.
Straf fremdeles idømt deels efter Frdn. 11te April 1840 § 58, deels efter Strl.s § 247	142, 146, 298, 329, 367, 416, 419, 707.
Høer.	
Strl.s § 306 ikke anseet anvendelig med Hensyn til Paatalen efter § 159	312.
Straf idømt efter Strl.s § 159, idet der, da Sagen var anlagt før denne Lov traadte i Kraft, ikke kunde kræves nogen Begjæring om offentlig Paatale fra den fornærmede Egtefælles Side	502.
Straf fremdeles idømt deels efter L. 6—13—24 jfr. Frdn. 24de Sept. 1824 § 2, deels efter Strl.s § 159	312, 359, 365, 387, 463, 529.
Hæleri.	
En Kone, der havde været sin Mand behjælpelig med at slagte nogle stjaalne Faarcreaturer, og derefter havde anvendt dem i Huusholdningen, dømt efter Strl.s § 238 jfr. § 56	332.
En Tiltalt, der havde været behjælpelig med at bortbringe noget fra en Lo stjaalt Korn, dømt efter Strl.s § 238	370.
Straf for Hæleri endvidere idømt deels efter Frdn. 11te April 1840 § 22, deels efter Strl.s § 238	7, 126, 238, 319, 320, 412, 488, 502, 636, 701.

Hævd.

- Antaget, at den Omstændighed, at en Part i langt over Hævdstid havde haft et paa nedrammede Fæle anbragt Vasse- eller Skjælsed i Aaen ud for sin Eiendom, ikke kunde constituere en saadan Besiddelse af det Stykke af Aagrunnen, hvorover det var anbragt, at der kunde erhverves Eiendoms hævd paa dette Grundstykke, da den nævnte Indbretning maatte antages alene at have havt Hensyn til Afbenyttelsen af Vandet i Aaen til Brug ved det i Eiendommen drevne Jarveri . . . . . 206.
- Antaget i et Tilfælde, hvor to Eiendomme tidligere havde hørt til samme Gaard, at en Ret for den ene til at befare en Dei over den andens Grund var erhvervet ved Benyttelse i 50 à 60 Aar, idet Eiendommene før den Tid i adskillige Aar havde været stulte fra hinanden og Intet forhindrede Antagelsen af, at der ogsaa før Fraskillelsen havde bestaaet et Forhold, som kunde komme i Betragtning til at begrunde den nævnte Ret . . . . . 514.
- En Parts Paastand om, at han paa Grund af Alderstidshævd maatte være fritagen for at udrede de hans Gobs ved en Fundats af 1637 paalagte Præstationer til et Hospital, forkastet, idet det, da Eiendommen i 1840 overdroges til ham, var blevet paalagt ham som Pligt at holde sig Hospitalets Fundats efterrettelig . . . . . 401.

Indiciebeviis.

- En Kjøbmand ved Indicier anseet tilstrækkelig overbeviist om at have forsøgt et Indbrudstyveri i en anden Kjøbmands Pakhus . . . . . 99.
- Et ifølge Frdn. 8de Sept. 1841 tilstrækkeligt Beviis anseet tilveiebragt for, at en Tiltalt, der blev antruffen i et Karlelammer, ragende i de der henstaaende Rister, havde til Hensigt at begaae Tyveri . . . . . 607.

Indirecte Tyvs- og Hælderbeviis.

- En for Tyveri sigtet Tiltalt frifunden, da der ikke var tilstrækkeligt Beviis for, at den Gjenstand, hvorom Eiendomsbeviis og Tilhjemlingsøed var tilveiebragt, var den samme som den, Bibnerne ved Tiltaltes Paagribelse havde seet i hans Besiddelse . . . . . 27.
- En Tiltalt frifunden for videre Tiltale, da det ikke var beviist, at han havde vidst, at den under Sagen omhandlede, i hans Riste fundne Gjenstand laa der, og der heller ikke var præsteret Eiendomsbeviis, hvilket ikke kunde bortfalde, fordi Tiltalte ikke havde turdet modfige Besjaaelses Eiendomsret . . . . . 182.
- Antaget, at en Tiltalt ikke kunde sælbes efter det indirecte Beviis med Hensyn til et Schavl, idet navnlig den Person, der havde besiddet det paa den Tid, det skulde være stjaalet, ikke kunde stedes til at aflægge Tilhjemlingsøed og Manglen af denne Ed ikke kunde ansees afhjulpen ved de af Andre afgivne Bidneforklaringer . . . . . 154.
- En Tiltalt dømt som Hælder, da hans Besiddelse af de stjaalne Gjenstande

	Pag.
mod hans Benægtelse maatte ansees godtgjort ved de afgivne Vidneforklaringer	353.
En Tiltalt, der paaastod at have faaet en Pibe af en Enke, med hvem han vilde have talt om at indgaae Egtteskab, hvilket hun edelig benægte, idet hun tillige afslagde Tilhjemlingsbed og førte Eiendomsbeviis, dømt som Hæler	585.
Den Omstændighed, at Eiendomsvidnerne vare afhørte og edfæstede conjunctim, jfr. L. 1—13—8, ikke antagen at burde vitiere Eiendomsbeviset	535.
En Tiltalt frifunden paa Grund af manglende Eiendomsbeviis	754.
En Tiltalt dømt som Tyv	440.
Straf idømt for Hæleri . . . 110, 133, 159, 319, 325, 367, 444, 519, 535, 602.	
Løbsagtighed.	
Antaget, at der i Medfør af Strl.s § 180 sammenholdt med § 306 ikke kunde paalægges nogle Fruentimmer Straffeanfvar for at have drevet Utugt mod Betaling, eftersom de ikke forud havde været advarede af Politiet mod at søge saadant Erhverv	463.
En Tiltalt og hans Hustru, der, for at trække Soldater til deres Værtshus, havde tilladt, at dette stadigt benyttedes til Utugt, ansete efter Analogien af L. 6—22—5	463.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 180	365.
En Tiltalt dømt for Rufferi efter Strl.s § 182 jfr. §§ 48 og 49.	
Tvende Medtiltalte frifundne	762.
Løsgænger.	
En Tiltalt, der blev anholdt samme Dag, som han havde forladt sit Hjem for at drive omkring, ikke dømt som Løsgænger	600.
En Tiltalt, der uden Tilladelse var bortgaaet fra Ladegaarden og havde forvansket nogle ham betroede Klædningsstykker, anset i Medfør af Plan 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Pl. 19de Dec. 1832 og 9de Decbr. 1833 § 2 efter Lov 3die Marts 1860 § 3	433.
Straf for Løsgænger i endvidere anvendt, navnlig for Overtrædelse af Tilhoib	98, 122, 139, 203, 341, 367, 520, 535, 611, 645, 691, 701, 754, 765.
Løsladelsesresolution.	
En i 1831 til livsvarigt Fæstningsarbejde dømt Tiltalt, der i 1843 løslodes paa det sædvanlige Vilkaar, dømt for et under Strl.s § 229 jfr. § 46 hørende Forhold til at behandles efter Resolutionen, da Betydningen af dette Vilkaar ikke kunde ansees bortfalden ved Strl.s § 61 2det Led	345.
Strl.s § 61 2det Led anvendt med Hensyn til en Tiltalt, der efter i 1831 at være dømt til livsvarigt Fæstningsarbejde og senere at være løsladt, i Marts 1866 begik en ny Forbrydelse, da der dengang var forløbet over 10 Aar siden han løslodes af Straffeanstalten	345.

Meened og falsk Forklaring for Retten.

- En Tiltalt, der i en af Sagtvæsenet mod en Anden anlagt Sag havde aflagt en falsk Vidnebed, dømt efter Frdn. 15de April 1840 § 1. . . . 232.
- En Tiltalt, der i en af Sagtvæsenet mod ham anlagt Sag havde aflagt en falsk Benægtelsesbed, dømt efter Frdn. 15de April 1840 § 8 sidste Led 232.
- En Tiltalt dømt efter Frdn. 15de April 1840 § 1. . . . . 81.
- Straf idømt efter Frdn. 15de April 1840 § 1 i Forbindelse med § 11 195.
- En Tiltalt, der havde afgivet falsk Forklaring for Retten, frifunden paa Grund af hans Meddeeltighed i det ulovlige Næringsbrug, som Forklaringen angik, og en Medtalt, der sigtedes for at have forledet ham til at afgive den urigtige Forklaring, heller ikke efter Bestaffenheden af hans Virksomhed i saa Henseende anseet straffylbig . . . . 127.
- En Tiltalt, der havde opfordret et Vidne til for Retten at afgive en urigtig Forklaring, hvilken Opfordring dog ikke turde statueres at have haft den tilsigtede Virkning, anseet efter Frdn. 15de April 1840 § 11 sidste Membr. jfr. § 5 . . . . . 539.
- En Tiltalt dømt efter Frdn. 15de April 1840 § 5, uden at der, som af Overretten skeet, fandtes Føie til at anvende denne §'s sidste Led 622.
- Straf idømt deels efter Frdn. 15de April 1840 § 5, deels efter § 11 jfr. § 5, medens en Medtalt frifandtes for videre Tiltale . . . . 383.
- Straf idømt efter Strl.s § 146 . . . . . 359, 646.
- En Tiltalt anseet efter Strl.s § 146 1ste Led jfr. § 147 2det Led . . . 739.

Næringsbrug (uberettiget).

- En udenlandsk Fabrikant, der under sit Ophold i Kjøbenhavn havde, uden at løse Afgangsbetænkning, salbudt Varer og affluttet Handel, idømt Kjendelse og Bøde efter Frdn. 8de Juni 1839 . . . . . 411.
- Frdn. 8de Juni 1839 anseet anvendelig paa en i Kjøbenhavn bosat Grosserer, uanseet at denne paa sine Reiser, ved Siden af at modtage Ordre for fremmed Regning, tillige drev Handel for egen Regning 696.
- Antaget, at Politidirektøren i Kjøbenhavn i Næringslovens § 83 havde haft tilstrækkelig Hjemmel til at paatale en af nogle Materialister iværksat Forhandling af Medicinalvarer som en offentlig Politisag . . 417.
- Antaget, at en Tiltalt, hvis Hustru som ugift havde erhvervet Afgang til at udøve et Næringsbrug, ikke efter Frdn. 29de Dec. 1857, navnlig dens § 7, kunde fortsætte dette, efterat hun havde ægtet ham, for hvis Regning Næringsbruget derefter maatte antages at være drevet 669.

Omgængelse med Naturen.

- En Tiltalt dømt efter Strl.s § 177 . . . . . 330.

Pension.

- En af en med Pension afskediget Officeer fremsat Paastand om at tilkjendes Invalideforsørgelse i Henhold til Lov 9de April 1851 § 17 forlasket, idet denne § ikke kunde antages at give de i samme omhandlede Personer nogen ved Domstolene indtælig Ret . . . . . 150.

Politi.

En Tiltalt, der havde modarbejdet Politiet i dets lovlige Virksomhed for at forhindre et Ægteskab mellem en Tjenestekarl og en umyndig Pige, hvortil hendes Børge havde nægtet sit Samtykke, og for igjen at bringe hende under Børgens Myndighed, efter den ældre Lovgivnings Analogi — jfr. Strl.s § 98 2det Led — anseet med en arbitrair Muld . . . . . 622.

En arbitrair Straf idømt for den ved Deeltagelse i et Slagsmaal paa en Landsbygade udbviste Politituorden . . . . . 452.

Presfens Brug.

En Medacteur, der tiltaltes for Angreb paa Kongens Ret og Afkomst til Kronen, frifunden, da en theoretisk Undersøgelse herom ikke kunde ansees ulovhjemlet, og en forbryderisk Hensigt ikke mod Tiltaltes Benægtelse turde antages tilstede . . . . . 714.

En Tiltalt dømt efter Strl.s § 93 jfr. § 90 for i et trykt Skrift at have krænkert den Ærbøghed, der skyldes Dronningen . . . . . 684.

Straf idømt efter Lov 3die Jan. 1851 § 8 jfr. Strl.s § 156. . . 537, 572.

Privilegium.

Antaget, at en Krocier i Henhold til det Krostedet givne reelle Privilegium maatte være berettiget til for bestandig kun at svare den i dette bestemte Afgift til Statskassen, og Indenrigsministeriet, der i Anledning af den i Privilegiet befalede Fornægtelse ved Eierliste havde forhøiet bemeldte Afgift, som Følge heraf anseet uberettiget dertil . . 243.

Procedure.

Antaget, at den Omstændighed, at en Citantinde ikke efter Modpartens Provocation i foregaaende Instans var fremkommen med en efter hans Paastrand mellem Parterne eksisterende Contract, der skulde have annulleret en tidligere Overenskomst mellem dem, ikke burde komme hende til Skade, da der efter de erhvervede nye Oplysninger var Grund til at antage, at hun kun ifølge en udbetydelig Misforstaaelse tilskyndelabende havde indrømmet i forrige Instans, at en Contract som den nævnte havde været oprettet, hvilket hun derimod for Høiesteret benægtede . . . . . 222.

En for Høiesteret nedlagt subsidiair Paastrand af en Part, hvis Modpart havde procederet til Eiendomsrets Erhvervelse over et Skovstykke, om at Sidstnævntes Ret til dette ialtsald ikke kunde betragtes som en ubelukkende Ret, ikke tagen i Betragtning, da den ikke tidligere var fremkommen, og Modparten, der ikke mødte for Høiesteret, saaledes ikke havde havt Anledning til at yttre sig over den . . . . . 613.

Præclusion.

Antaget, at en i Acceptantens Fallitbo nedlagt Bøvelprotestis Forkyndelse i Endoseutens Fallitbo ikke kunde betragtes som et tilstrækkeligt Paa-

krav i dette fibfte Bo, og Forbringen, der ikke paa anden Maade var anmeldt i dette inden Proclamas Ubløb, derfor anfeet præclufederet . . . 732.

Obafvalveri.

En Tiltalt frifunden, da det ikke var oplyst, at de Tilfælde, i hvilke hun havde medbeelt Folf Raad efter en hende tilhørende Bog, havde været egentlige Sygdomstilfælde . . . . . 107.
 En Tiltalt dømt efter Lov 3die Marts 1854 jfr. Frdn. 5te Septbr. 1794 § 5. . . . . 587.

Ran.

En Tiltalts Forhold med at have rykket et Uhr op af Lommen paa en Nærftaaende, der nok mærkede Rykket og i det Samme faae, at Uhret var borte, men ikke faae, hvem der tog det, antaget nærmest at maatte betragtes fom Tyveri . . . . . 248.
 Straf idømt efter Strl.s § 237 sammenholdt med 228 . . . . . 689.

Retten's Pleie.

Antaget, at der efter famtlige Omftændigheder ikke var aldeles tilftreelikelig Føie til at paalægge Anfvar for Behandlingen af en criminel Sag, der havde lidt et meget betydeligt Ophold . . . . . 74.
 Misbilligelse af en Arreftants lange Henftaaen for Underretten . . . 535.
 En Forhørsdommer, der med fin Haand havde tildeelt en Arreftant et Slag paa Tret og flaaet ham med fin Stok over Halsen, anfeet med Mulct. . . . . 283 jfr. 295.
 Misbilliget, at Actor for Underretten ikke havde udtaget Stævning før flere Maaneber efterat Sagen var bleven ham tilftillet. . . . . 475.
 Misbilligelse af, at en Sag ikke af Actor for Underretten var fremmet med tilbørlig Hurtighed . . . . . 539.
 Misbilligelse af den Maade, paa hvilken en Defenfer for Underretten havde udført fit Hverv, idet hans Indlæg paa flere Steder mere lignebe en Tiltale mod Arreftanten end et Forfvar for denne . 233 jfr. 296.

Roveri.

En Tiltalt, der, efter at have gaet nogen Tid fammen med en Anden, greb ned i dennes Lomme og fratog ham en Pengepung, hvorefter han paa Befjtaalnes Modforestillinger kastede ham omkulb, og, efterat have flaaet ham i Anfigtet med fin Stok, løb fin Bei, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 36 jfr. § 34 1ste Led . . . . . 4.
 En Tiltalt, der havde lagt fig i Skjul for at plyndre en Anden, og berøvede havde tilføiet denne betydelig Misbandling, dømt efter Strl.s § 243 2det Led . . . . . 552.

Serbitut.

En Beiret med Hensyn til de forhaandenværende færliche Omftændigheder antagen erhvervet over en Raboeiendoms Grund ved Benyttelse i 50 à 60 Aar . . . . . 514.
 Antaget i et Tilfælde, hvor en Eier af to Raboeiendomme, der senere

ved Auction gik over til forskjellige Kjøbere, havde ladet en paa den ene Grund opført Bygning gaae noget ind paa den andens Grund, at Eieren af denne sidste, med særligt Hensyn til Auctionsconditionernes Indhold, maatte siude sig i, at den uværende Paabygning, jaalænge den var til, blev staaende paa hans Grund, imod' at han fik en aarlig Afgift for dennes Affavn . . . . . 748.

Statter og Afgifter.

Antaget, at en Aroerier i Henhold til det Krosstedet givne reelle Privilegium maatte være berettiget til for bestandig at svare den deri bestemte Afgift til Statskassen, uden at Indenrigsministeriet i Anledning af Privilegiets Fornæelse ved Eierliste kunde forhøje denne Afgift 243.

En Mand, der for egen Regning drev Hæstgiveri i det et Aktieselskab tilhørende Hotel Phønix i Kjøbenhavn og ikke, som de øvrige i Eiendommen boende Næringsdrivende, var jærligt ansat til Næringsstat, tilpligtet at udrede saadan Skat af Hotelbedriften, da Skatteansættelsen, skjøndt den ikke nævne ham personlig, men kun Hotel Phønix's Bedrift, kun kunde antages at gjælde det i Eiendommen drevne Hæstgiveri . . . . . 269.

Stifte.

Antaget, at Reglen i Fernu. 8de Juli 1840 § 52 om Behandlingen af en Kasjetjents Dødsbo ogsaa er anvendelig, naar han er afstediget paa den Tid Dødsfaldet indtræffer, men ikke endnu har faaet Quit-tance for sine Regnskaber; og en Stiftesforvalter, der overeensstemmende med de myndige Arvingers Ønske havde undladt at tage Boet under Stiftesbehandling, derfor tilpligtet at gjøre dette . . . . . 131.

Undersøgelse af, om en Creditor kunde nyde fortrinligt Udlæg i et Fallitbo for et ham tiltransporteret, af Fallenten udstedt Skabelssbrev, idet de Andre nægtede, deels at Forbringen var transporteret med dette, deels og i Særdeleshed, at Cedenten havde nogen virkelig Forbring paa Fallenten, da Transporten fandt Steb . . . . . 619.

Stov.

En Tiltalt, der sigtedes for at have forhugget et Skovstykke og for Mangler ved dets Indhegning, frifunden, navnlig fordi Arealet ikke udgjorde 1 Td. Land, og fordi Manglerne ved Indhegningen ikke havde havt en saadan Bestaabigelse tilføje, som efter Fernu. 27de Sept. 1805 er en Betingelse for Strafs Anvendelse . . . . . 563.

Stadstiftelsesdomme . . . . . 198, 418, 438.

Stiftelse.

Afgjørelse af en Tvist om Successionsretten til det saakaldte mindre Gersdorffske Fideicommiss, og navnlig af det Spørgsmaal, om Cretionspatentets Bestemmelser for Fideicommissets Tilbagevenden fra den endnu blomstrende Sidelinie til Hovedlinien maatte antages at være tilføede . . . . . 30.

- Antaget, at en Stamhuusbesidder som Bestyrer af et af en af hans Formænd oprettet, lgl. confirmeret Legat, hverken efter Fundatsens Indhold, Sagens Natur eller Lovgivningen, navnlig lgl. Resolution 19de Nov. 1828, var pligtig til at aflægge til Amtsraadet et saadant aarligt Regnskab, som dette fordrede, medens han derimod maatte være underkastet det for alle af Private stiftede Legater ved Resol. 13de Sept. 1820 foreskrevne Tilsyn . . . . . 590.
- En Godseier tilpligtet at efterkomme de Godset ved en Fundats af 1637 til Fordeel for et Hospital paalagte Forpligtelser . . . . . 401.

Straf.

- En 12-aarig Tiltalt frifunden for en Brandstiftelse, da den ikke kunde betragtes som forsætlig og da Børn under criminel Lovtaalder ikke kunne straffes for uagtsomme Skadetilfælde . . . . . 51.
- Antaget, at den Omstændighed, at en Ublænding, der under et midlertidigt Ophold heri Landet havde gjort sig skyldig i Falst, tidligere havde haft fleeraarigt Ophold her, forinden han, efterat have afleveret det ham meddelte Borgerbrev, var vendt tilbage til sit Fødeland, hvor han siden havde haft fast Ophold, ikke kunde gjøre Plac. 19de April 1805 uanvendelig . . . . . 152.
- En Tiltalt dømt efter Frbn. 11te April 1840 § 44, men Straffen, da Tiltalte havde spildt sit 60de Aar, af Høiesteret bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, medens Overretten havde valgt Fængsel paa Vand og Brød . . . . . 542.
- En 70-aarig Tiltalt, der ved Overretten var dømt for et Tyveri til Fængsel paa sædvanlig Fangeløst, for den nye Straffelov traadte i Kraft, antagen at maatte idømmes samme Art af Fængsel efter denne Lovs § 23, ikke derimod Fængsel paa Vand og Brød . . . . . 527.
- Udtalt i Præmisserne som en Selvfølge, at Spørgsmaalet, om og naar en til Forbedringshuusarbejde dømt Tiltalts mentale Tilstand vilde tilfælde Straffens Fuldbbrydelse, maatte være forbeholdt administrativ Afgjørelse . . . . . 398.

Stævning.

- Antaget, at nogle Medlemmer af et Interessentskab, der paa dets Begne vare optraadte som Sagsøgere, havde i det Foreliggende havt tilstrækkelig Hjemmel dertil . . . . . 183.

Tiende.

- Antaget, at Eieren af en Halsø i Koeskilde Fjord, der først efter d. 1ste Januar 1856 var bleven opdyrket, i Henhold til § 22 i Lov 14de Apr. 1852 ikke kunde være pligtig til at svare Kongetiende af den . . . . 467.

Tilregnelighed.

- En Tiltalt, der havde kastet en Steen efter en Sjøfjeldmand paa Sjøland, da denne vilde anholde ham, efter selv at have fornærmet ham, frifunden, da det ikke kunde antages, at Tiltalte ved den omhandlede

Leilighed havde været i en saadan Sindstilstand, at Strafsansvar kunde paalægges ham	487.
Undersøgelse af, om en Tiltalt, der havde tilstaaet en af ham for mange Aar siden begaaet Brandstiftelse, og under Arresten havde lidt af Halucinationer, kunde ansees tilregnelig	332.
Undersøgelse af, om en for Brandstiftelse Tiltalt kunde ansees tilregnelig	421.
Strl.s § 39 paaberaabt med Hensyn til en Tiltalt, der i beruset Tilstand havde saaret en Anden med en Kniv m. m.	631.
Strl.s § 39 fremdeles anvendt	393.

Tilstaaelse.

En Tiltalts Tilstaaelse om at have gjort sig skyldig i Blodskam med sin Halsbroder, der aldeles nægtede saadant, ikke efter de fremkomne Oplysninger, navnlig ogsaa om Tiltaltes mentale Tilstand, anseet saa bestyrket eller paalidelig, at den kunde lægges til Grund for en Domfældelse	266.
En Tiltalt, der havde tilstaaet et Tyveri og en Ildspaaættelse, frifunden, da denne Tilstaaelse i sig selv var usandhyntlig og tildeels blev tilbagekaldt samt ikke fandtes tilstrækkelig bestyrket ved Sagens øvrige Omstændigheder	341.
En Tiltalt ifølge egen Tilstaaelse dømt for at have ombragt sit nysøbte Barn, hvilket hun efterat have dræbt det kastede i Ilden, saa at corpus delicti ikke fandtes i Sagen	77.
Undersøgelse af, om en Lærings Tilbagekaldelse af at have stjaalet to Uhrre fra sin Mester, kunde tages tilfølgende	509.

Told.

Antaget, at der i Medfør af foresøgt Lov af 19de Febr. 1864 rettelig var fordret Tillægsafgift af et Parti Kaffe, som først den 1ste Mars 1864 blev taget paa Creditoplag, naanjet at Varerne allerede Dagen før vare komne i Tjenerens Besiddelse	427.
--	------

Transport.

Undersøgelse af, om en Creditor kunde nyde fortrinligt Udlæg i et Fallitbo i Henhold til et ham tiltransporteret, af Fallenten udstedt Skadesløsbrev, idet det af de andre Creditorer blev gjort gjældende, deels at Forbringeren ikke var transporteret med Skadesløsbrevet, deels og i Særdeleshed, at Cedenten ikke havde nogen virkelig Fordring paa Fallenten, da Transporten fandt Sted	619.
Antaget, at det efter de foreliggende Omstændigheder ikke kunde være til Ginder for at liquidere en en Gældsarrestant tilkommende Erstatning for ubesøiet Fortsættelse af Arresten i det Tilgodehavende hos ham, for hvilket Arresten var gjort, at Erstatningsfordringen, medens Sagen besængaende henstod for Overretten, var bleven transporteret til en Trebiemand	756.

Tyveri.

- En Tiltalt, som ved et Skybegilbe var kommen i Besiddelse af et Pibe-
tøi, uden at det nærmere var oplyst hvorledes, og som derefter havde
salbudt det til Gæsterne, frifunden for Actors Tiltale, da det efter de
foreliggende Omstændigheder ikke med Sikkerhed kunde antages, at der
havde ligget nogen svigagtig Hensigt til Grund for hans Forhold . . . 234.
- En Tiltalt ikke antagen mod sin Venægtelse at kunne domsfældes, skjøndt
der var tilveiebragt en høi Grad af Formodning imod ham . . . . . 216.
- Frifundelse at Mangel paa suldt Beviis . . . . . 154, 731.
- En tiltalt Klubesamler, der havde faaet Tilladelse til at lægge sin Sæl
med Klube osv. paa en af tvende andre Klubesamlere leiet Vogn,
hvilken de derefter satte ind i en Kro, fra hvilken Tiltalte siden i
Paaføl af Gaardskarlen hørte bort med den og samtlige derpaa væ-
rende Gjenstande, hvilke han solgte, dømt for Tyveri . . . . . 38.
- En Tiltalt, der af en Pose, som han bar for en med ham følgende be-
stjænket Person, havde udtaget nogle Gjenstande, straffet for Tyveri 272.
- En Tiltalt, der fra en Brandtomt havde tilvendt sig nogle Steen, an-
seet skyldig i Tyveri . . . . . 52.
- En Tiltalt, der havde tilegnet sig en i en Gaard udenfor en Staldbør
liggende Grime, dømt for Tyveri . . . . . 320.
- En Tiltalt dømt som Tyv for at have i en Garderobe i en Gæstgiver-
gaard i svigagtig Hensigt tilegnet sig et Haandklæde, hvilket hun paa-
stod at have fundet paa Gangen og at have taget til sig for at levere
det til Opvartningspigen . . . . . 14.
- Antaget, at en Tiltalts Paastand om, at han af en Feiltagelse havde
borttaget en en Anden tilhørende Favn Brænde, som han solgte til
en Trebiemand, efter samtlige Omstændigheder maatte forkastes, og
Straf idømt ham for Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 . . . . 539.
- En Tiltalt, der ved at gaae med en Anden bemærkede, at denne tabte
en dem begge med Halsparten tilhørende Tidalersebbel, hvilken Til-
talte, medens den Anden søgte om den, fandt og beholdt, hvorefter
han af denne lod sig ubbetale 5 Rd., straffet for Tyveri . . . . . 589.
- En Tjenestepige, der af sin Madmoder var sendt paa Posthuset med et
Pengebrev, hvis Indhold hun tilegnede sig tilligemed Pengene til
Frimærker, dømt for Tyveri . . . . . 718.
- En Tiltalt, der mod sin Venægtelse ved 3 Vidners Forklaringer var
overbeviist om at have stjaalet nogle Kornneg paa en Mark, dømt
efter Frdn. 11te April 1840 § 1 . . . . . 23.
- Et Fattiglem, der havde tilvendt sig nogle Tørv af Fattigvæsenets Be-
holdning, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 30 . . . . . 74.
- Frdn. 11te April 1840 § 30 anvendt paa en Tiltalt, der af Halerne
paa sin Husbonds Kær havde affaaaret og derefter bortgivet Ende-
haarene, til en Værdi af 20 à 24 f . . . . . 373.

Straf for simpelt Lyveri endvidere anvendt deels efter Frdn. 11te April 1840, deels efter den nye Straffelov . . . . . 7, 11, 12, 24, 36, 61, 74, 79, 81, 91, 97, 102, 103, 120, 122, 124, 125, 138, 142, 153, 158, 160, 166, 167, 168, 169, 171, 188, 189, 193, 197, 200, 203, 204, 211, 216, 225, 228, 229, 247, 254, 260, 262, 265, 272, 274, 275, 279, 280, 298, 300, 304, 305, 311, 329, 337, 369, 392, 412, 419, 430, 434, 444, 459, 461, 488, 493, 494, 501, 509, 512, 527, 545, 552, 554, 560, 569, 580, 583, 600, 636, 668, 753, 765.

Forsøg paa Lyveri.

En Tiltalt dømt efter et Indiciebeviis for attenteret Lyveri . . . . . 607.

Straf fremdeles idømt efter Strl.s § 228 jfr. § 46 . . . . . 690.

Straf anvendt efter Strl.s § 228 jfr. § 60 . . . . . 718, 729.

Deelagtighed i Lyveri.

Straf idømt efter Frdn. 11te April 1840 § 21 . . . . . 7, 494.

En Tiltalt, der af en i en Præstegaard antagen Lærster havde kjøbt og modtaget Halm fra Præstegaarden, uagtet han maatte vide, at Lærstere var uberettiget til at sælge Halmen, dømt efter Strl.s § 228 jfr. § 47. . . . . 685.

En Tiltalt dømt efter Strl.s § 228 jfr. § 51 for sin Meddeelagtighed i en betydelig Mængde af hans 11-aarige Datter begaaede Lommetyverier 634.

Dvægtlyveri.

En 16-aarig islandsk Tiltalt, der vel havde været behjælpelig ved nogle Heste- og Faaretyverier, men maatte antages ikke at have ydet denne Hjælp frivillig og at have gjort Anmeldelse berom for Politiet, saasomt han fik Leilighed dertil, frifunden for Actors Tiltale . . . . . 524.

Nogle islandske Tiltalte dømt for Heste- og Faaretyverier og Meddeelagtighed deri deels efter Frdn. 11te April 1840 § 6, deels efter denne § jfr. § 21. . . . . 524.

Straf idømt efter Strl.s § 239 jfr. § 60. . . . . 332.

Straf fremdeles idømt deels efter Frdn. 11te April 1840 § 6, deels efter Strl.s § 229 Nr. 1 . . . . . 7, 229, 259, 275, 440, 571, 573, 608.

Slotstyveri.

En Tiltalt dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 8 . . . . . 104.

Posttyveri.

Straf idømt efter Strl.s § 229 Nr. 3 . . . . . 687.

En Postfuldmægtig, der havde tilvendt sig et ham til Indsættelse i Anmeldelsesprotocollen m. v. leveret Pengebrev, dømt efter Strl.s § 258 . . . . . 723.

Lyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 11.

Straf idømt . . . . . 7.

Indbrudstyveri.

En Tiltalt, der havde forsøgt et Indbrudstyveri — som efter de oplyste Omstændigheder maatte anses for natligt — alene i det Hiemed at

fjæle Brændeviin, hvortil han var meget forfalden, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 12 2det Led	56.
Et Tyveri, der var forsøgt ved at aabne en Dør med den dertil hørende, udenfor henlagte Nøgle, ikke betragtet som kvalificeret	197.
En Tiltalt, der havde begaaet Tyveri ved at aabne en Stuebør med den dertil hørende Nøgle, som hun vidste i Beboernes Fraværelse havde sin Plads indvendig over Dørbøden, ifkun straffet for simpelt Tyveri 596.	
En Tiltalt, der en Nat var stegen ind i en i umiddelbar Forbindelse med Kofstalden og Karlesammeret staaende Lade i en Bondegaard og der havde stjaalet, dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 12 2det Led 200.	
En Tiltalt, der fra et med Tremmer afdeelt Rum paa et Loft havde taget noget Brænde ved at række Haanden ind imellem Tremmerne, ifkun anseet for simpelt Tyveri	225.
En 15-aarig Tiltalt anseet efter Strl.s § 229 Nr. 4 sidste Led jfr. § 37 med Straf af Rottingslag	727.
Lvrende Tiltalte, der i Kjøbenhavn havde begaaet en øverordentlig stor Mængde Indbrudstyverier, dømtede deels efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Led, deels efter Strl.s § 229 Nr. 4 1ste Led	636, 649.
En vestindisk Tiltalt dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr. 666. Straf endvidere idømt efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Mbr.	61, 81, 89, 104, 188, 375.
Straf idømt efter Frdn. 11te April 1840 § 12 2det Mbr.	7, 81, 84, 89, 93, 104, 375.
Straf idømt efter Strl.s § 229.	346, 364, 370, 390, 439, 444, 479, 488, 498, 554, 560, 580, 694, 701, 767.
Forsøg paa Indbrudstyveri.	
En Tiltalt efter et Indiciebeviis anseet med Straf efter Frdn. 11te April 1840 § 80 jfr. § 12 1ste Mbr.	99.
Straf fremdeles idømt efter Frdn. 11te April 1840 § 80 jfr. § 12 375, 649.	
En Tiltalt, der havde udtaget Sømmene fra et Bindue og faaet det rokket lidt ud af Karmen, men derefter opgav Forsøget, da han indsaae, at han ikke kunde faae Binduet heelt ud, dømt efter Strl.s § 229 jfr. § 46	345.
Straf fremdeles anvendt efter Strl.s § 229 jfr. § 46	636, 668.
Deelagtighed i Indbrudstyveri.	
Straf anvendt efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Led jfr. § 21	115.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 47 2det Stykke jfr. § 229	636.
Straf idømt efter Strl.s § 224 Nr. 4 sidste Led jfr. § 48	701.
Anvendelse af Frdn. 11te April 1840 § 19	197.
Anvendelse af Frdn. 11te April 1840 § 20	247.
Anvendelse af Frdn. 11te April 1840 §§ 26 og 29.	
En Tiltalt dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 26, idet dog Straffen,	

da Tiltalte nu var over 15 Aar gammel, blev bestemt til simpelt Fængsel	431.
Straf endvidere idømt efter Frdn. 11te April 1840 § 26	218.
Straf idømt deels efter Frdn. 11te April 1840 § 29, deels efter Strl.s § 228 jfr. § 37	61, 431.
Brugstyveri.	
En Tiltalt dømt for Brugstyveri af en Andens Bogn efter Frdn. 11te April 1840 § 40	38.
En Tiltalt, der havde taget en Andens Støvler for at benytte dem til en Reise, men derefter havde afhændet dem, anseet efter Strl.s § 236 og Analogien af § 253	558.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 236	767.
Ndeblivelsesdomme	198, 234, 271, 486, 519, 696.
Udstykning.	
En Tiltalt, der ikke havde efterkommet det ham i en Udstykningsbevilning givne Paalæg om at forsyne Parcellen med fornøden Bygning eller forene den med anden Eiendom, dømt efter Frdn. 3die Dec. 1819 § 17 og tilsligtet under en maanedlig Mulct, regnet fra Høiesteretsdommens Forkyndelse, at efterkomme Paalæget	632.
Uteerligt Forhold.	
En Stedsfader for uteerligt Forhold mod sin 12aarige Stebbatter anseet med Straf efter den ældre Lovgivnings Analogi	9.
Regel.	
Antaget, at en i Acceptantens Fallitbo neblagt Regelprotestis Forkyndelse i Endossentens Fallitbo ikke kunde betragtes som et tilstrækkeligt Paatrek i dette sidste Bo, og Forbringen, der ikke paa anden Maade var anmeldt i dette inden Proclamas Udløb, derfor anseet præcluseret.	732.
Bidne.	
Antaget, at det ikke kunde formenes en Part, der i et Andragende til Ministeriet havde fremsat nogle Bestyldninger mod en Underdommer, at faae dennes Afsærd mod ham oplyst ved en Bidnesførjel, idet Dommerens Formening om, at Bidnespørgsmaalene ikke tilstrækkelig betegnede de paagældende Facta og at de vare inqvistoriske, ikke fandtes begrundet. At Spørgsmaalene væsentlig angif Omstændigheder, der alt havde været Gjenstand for en offentlig Undersøgelse, heller ikke fundet at kunne være til Hinder for Bidnesførfjelen	671.
Antaget, at nogle Bidnespørgsmaal, der tilsligtede at oplyse, at Retsprotocollen indeholdt Urigtigheder, saaledes vedrørte de paagældende Retsvidners Interesse, at disse maatte varfles til Bidnesførfjelen	671.
Bold.	
En Tiltalt dømt efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 3	491.
Straf idømt efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 3 1ste og 2det Led	475.
Straf idømt efter Frdn. 4de Oct. 1833. § 9 jfr. § 3	478.

	Pag.
En Tiltalt, der i Forening med en Anden havde tilføjet sagesløs Mand nogle Fegemsbestfagelser, dømt efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 9 . . .	179.
Nogle Tiltalte, der med en Stof og en Sildtang havde slaet en sagesløs Mand i hans eget Huus i Hovebet og derved tilføjet ham nogle Bestfagelser, dømt efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 9 jfr. §§ 3 og 6 samt 25	452.
En Tiltalt straffet for utilbørligt Forhold mod sin Hustru, og navnlig for at have lagt Haand paa hende efter Frdn. 4de Oct. 1833 §§ 1 og 23 . . .	9.
Straf fremdeles idømt efter L. 6—5—7 jfr. Frdn. 4. Oct. 1833 § 23 . . .	352.
En Tiltalt for volbeligt og andet utilbørligt Forhold mod sine Forældre, dømt efter Strl.s §§ 201 og 203 samt 217	643.
En Tiltalt, der, efter at være sat ud af en Krostue, i beruset Tilstand sprængte Døren og bl. A. saarede Barten i Ansigtet med sin Kniv, dømt efter Strl.s § 203 jfr. § 39	631.
En Tiltalt, der havde affaaet Hovederne paa 2 eller 4 Svovsfilker og kommet dem i sin Broders Brændeviinsflaske, for at han skulde faae ondt deraf, uden at herved nogen Slade var steet, dømt efter Strl.s § 203 sammenholdt med §§ 46 og 37	393.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 203	609.
Vold mod Embedsmænd og offentlige Betjente.	
To Tiltalte, der actioneredes for Overfald paa en til det storbritanniske Gesandtskab hørende Person, frifundne for Justitiens Tiltale, idet de ikke kunde antages at have vidst eller kunnet vide, at Bedkommende hørte til et fremmed Gesandtskab, og deres Forhold mod ham alene kunde henføres under Frdn. 4de Oct. 1833 §§ 1 og 7 og altsaa kun egne sig til privat Forsøgning	435.
En Tiltalt, der havde kastet en Steen efter en Spøselmand paa Seland, da denne vilde anholde ham, efter selv at have fornærmet ham, frifunden og Omkostningerne paalagte det Offentlige, da det ikke kunde antages, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed havde været i en saadan Sindstilstand, at Strafsansvar kunde paalægges ham	487.
Evende Tiltalte, der mod deres Rægtelse ansaaes overbeviste om at have grebet en Sognefoged i Frakken, revet den itu og tilføjet ham Slag i Ansigtet m. m., dømt efter Frdn. 4de Oct 1833 §§ 16 jfr. 25. En tredie Medtiltalt frifunden, dog med Paalæg af Omkostningerne . . .	57.
En Tiltalt, der under et ved et Dansegilde opstaaet Klammeri havde volbeligt angrebet Sognefogden og udfjældt ham, anseet efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 61 og Lovgivningens Analogi. En Medtiltalt dømt efter samme Lovbud jfr. § 27 for at have opfordret eller opmuntret til at bruge Vold mod Sognefogden	277.
Straf fremdeles idømt efter Frdn. 4de Oct. 1833 § 16 for fornærmeligt Forhold mod en Sognefoged i Function	491.
En Tiltalt dømt efter Strl.s § 98, saaledes at § 102 tillige toges i Be-	

tragtning, da der ikke af Dommeren var affagt nogen Retskjendelse angaaende den Ranfagning, som Tiltalte modsatte sig . . . . . 567.

Boldgift.

En Part, der paastod sig fritagen for at efterkomme en Boldgiftstjendelse, navnlig forbi Boldgiftsmændene ved deres Undersøgelse skulde være gaaede frem paa en efter hans Mening usforvarlig Maade, ikke givet Medhold i denne Paastand . . . . . 657.

Boldtægt.

En Tiltalt, der havde søgt at tiltvinge sig legemlig Dmgang med 3 Pigebørn i en Alder af 10¹/₂, 12 og 14 Aar, straffet efter L.6—13—18 71.

Egteskab.

Tvende Tiltalte ansæte med Mulet efter den ældre Lovgivnings Analogi — jfr. Strl.s § 155 — for som Forlovere i Kirkebogen at have bevidnet, at der Intet var til Hinder for en Vielse, skjøndt det navnlig var dem bekendt, at Børgen havde nægtet sit Samtykke til den umyndige Piges Egteskab . . . . . 622.

Grefornæmser.

En Tiltalt, der i flere Skrivelser havde fremsat sine Bøværinger over Forhørsdommerens Behandling af ham paa en høist usømmelig og for Dommeren og flere Andre fornærmelig Maade, herfor ansæet med Mulet . . . . . 283 jfr. 296.

En Tiltalt dømt for at have overfalbet en Forhørsdommer med fornærmelig Tiltale efter Strl.s § 101 . . . . . 754.

Rettelser.

S. 107 er foran Sagen Nr. 102 forglemt „Dnsdagen den 18de April“, og som Følge heraf rettes Overskriften S. 108—12 fra 17de til 18de April.

S. 162 Lin. 18 Tørveffikærene læs: Tørveffiksterne.

S. 222 Lin. 7 f. n. Forfaldstiden læs: Forfaldstider.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 1.

Den 16de Marts.

1866.

Forste ordinaire Session.

Lorsdagen den 1ste Marts.

Nr. 66.

Advocat Hindenburg
contra

Christian Larsen og Johannes Carstensen (Defensor
Brock),

der tiltales for ved Uagtsomhed at have foraarsaget en Andens Død.

Møens Herreds Extraretsdom af 8de August 1865: „Tiltalte Parcellist Johannes Carstensen af Kjeldbhlille bør hensesættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned; Tiltalte Gaardmand Christian Larsen af Kjeldbhlille bør erlægge en Bøde af 30 Rd. til Præstø Amts Fattigtasje. Begge nævnte Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Proc. Gad og Defensor, Proc. Ulrich 5 Rd. til hver. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Decbr. 1865: „Tiltalte Gaardmand Christian Larsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Parcellist Johannes Carstensen bør straffes med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor her for Retten, Prøveprocurator Nellesmann og Procurator Simonson, betale de

Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven.

Høiesterets Dom.

Det maa tilregnes Tiltalte Christian Larsen som et ifølge Forordningen af 4de October 1833 § 29 strafbart Forhold, at han ved den i den indankede Dom ommeldte Keilighed lod Skivefkybningen, hvorved Hans Jacob Larsen blev dræbt, foregaae uden at træffe nogen Foranstaltning til at afværge den Livsfare, som paa Grund af Havens Bevoogning var forbunden med at passere fra den i Dommen nævnte Laage tversover Skjdelinien, og hans Straf for dette Forhold findes ved Underrettsdommen passende bestemt til en Mulct af 30 Rd. til Amtets Fattiggasje. Tiltalte Johannes Carstensen bliver for det af ham udbviste Forhold ligeledes at ansee efter den nævnte Lovbestemmelse, med en Straf, der findes at kunne bestemmes, som ved Underrettsdommen steet, til simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til de idømte Straffe bør Herredstingsdommen og i Henseende til Actionens Omkostninger Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende hertil fra Møens Herreds Extraret indankede og mod de Tiltalte Gaardmand Christian Larsen og Parcellist Johannes Carstensen for ved Uagtsomhed at have forarsaget en Andens Død anlagte Sag er det ved de Tiltaltes af det iøvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaelse gobtgjort, at det dem paasigtede Forhold er af følgende Bestaaenhed. Mandagen den 5te Juni d. A. om Eftermiddagen holdt de Tiltalte Skjdebøvsler i Førstnævntes Have, hvor der i det nordøstlige Hjørne var anbragt en 2 Alen 4 Tommer høi, 21 Tommer bred og 6 til 12 Tommer tyk Skive, til hvilken de skjøde fra en 120 Alen derfra i det sydvestlige Hjørne anbragt Anlægspæl. Evers over den saaledes valgte Skjdelinie gif flere Gange, hvoraf den ene førte fra een af Husets Døre til

en i Havens østre Hegn anbragt uafsaaset Laage, og Haven var saaledes bevoget med Træer, at man fra Anlægspladsen ikke let kunde see de Personer, som maatte komme fra Laagen, førend de vare inde paa Skydelinien, der paa eet Sted kun havde et Par Alen aabent Rum. Fra Laagen, der førte ud til en Tiltalte Larsen tilhørende Mark, løb en Sti langs med Havens Hegn, paa hvilken dog sjældent kom Andre end Gaardens Folk, og et Par Alen bag ved Skiven laa den til Skolehuset hørende Have, uden at noget Værn var anbragt imellem den og Skiven mod de Kugler, som maatte gaae forbi denne. Medens Skivefybningen den ovenansførte Dag foretoges, vare ingen Personer ansatte til at advare dem, der maatte komme fra Laagen for at passere Gangen over Skydelinien, hvorimod 2 Personer tilfældigt vare tilstede i Nærheden af Skiven, og det hændtes da, at Huusmand Hans Jacob Larsen, der Kloffen omtrent 7 ubemærket af Tiltalte Carstensen, som, medens Tiltalte Larsen et Dieblit var gaaet ind i sit Huus, fortsatte Skybningen, var fra Laagen kommen ad Gangen ind i Skydelinien, uagtet han anraabtes af een af de 2 nævnte Personer, blev rammet af Carstensen's Kugle og omtrent et Dvarteer efter afgik ved Døden, der ifølge den afholdte Obductionsforretning alene og umiddelbart var en Følge af Sludsaarene, idet dog den hurtige Død efter Obducenternes Formening ei alene kunde tilskrives Blodtabet eller den indvendige Forblødning eller den betydelige Læsion af det hellige Been med de gjennem samme gaaende Nervegrene, hvorimod det antages sandsynligt, at en Rystelse af det hele Nervesystem har været en betydelig medvirkende Årsag til den pludselige Død hos den gamle 73-aarige Mand. Efter de ifølge det Foransførte med Sagen forbundne Omstændigheder findes Tiltalte Larsen vel at have ladet det mangle paa fornøden Forsigtighed ved Anlægget af den i hans Have indrettede Skydebane, men da det indtrufne Ulykkestilfælde ikke er skeet ved hans Benyttelse af Banen, findes han ikke at kunne betragtes som sammes Årsag, saaledes at der efter Forordningen af 4de October 1833 § 29 ikke vil kunne paalægges ham noget Strafsansvar, hvorfor der vil være at tillægge ham Frisindelse, medens Straffen for Tiltalte Carstensen, der er langt over criminel Cavalder og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, efter fornævnte Lovsteds 1ste Membrum vil være at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage. 3 Dvereenstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte Carstensen er anset med simpelt Fængsel i 1 Maaned og Tiltalte Larsen med en Mulct af 30 Rd., være at forandre, hvorimod bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Størrelsen af de Underretts-sagførerne tillagte Salairer, billiges, forsaavidt vil være at stadfæste."

Nr. 71.

Advocat Hansen
Contra**Jens Nielsen Bonde** (Defensor Brod),

der tiltales for Røveri eller Ran.

Mols og en Deel af Sønder Herreds Extraretsdom af 15de Decbr. 1865: „Arrestanten Jens Nielsen Bonde bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid; saa bør han og udrede de af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Seibelin 6 Rd. og til Defensor, Procurator Kolding 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrettsdom af 15de Januar 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Nielsen Bonde for Røveri eller Ran.

Arrestanten har i denne Henseende vedgaaet, hvad ogsaa stemmer overens med Sagens andre Oplysninger, at efterat han den 28de Octbr. f. A. om Aftenen under et Besøg i et Huus i Brinders, hvor ogsaa Huusmand Anders Jensen var tilstede, havde erfaret, at denne var i Besiddelse af en Pung med Sølvpenge, forlod han Huset før Anders Jensen og afventede dennes Ankomst paa Veien udenfor Huset, og da A. Jensen en halv Timestid derefter kom ud, ledsaget af en anden Mand, fulgtes Arrestanten med dem henad Veien, indtil A. Jensens ledsager havde forladt dem, hvorpaa Arrestanten, efterat være gaaet omtrent halvandet Hundrede Skridt videre med A. Jensen, greb ned i dennes Lomme og fratog ham den Pung med Indhold, som han tidligere paa Aftenen havde seet ham i Besiddelse af, og da Anders Jensen, der strax bemærkede dette, opfordrede Arrestanten til at følge med sig, greb Arrestanten fat i ham og kastede ham omkuld samt bibragte ham med sin

Stof et Slag i Ansigtet, hvorpaa Arrestanten løb sin Bei. Den ommeldte Pengepung bortkastede Arrestanten efter sin Forklaring strax, og Pengene, der bestode i 9 Søldalere og nogle Smaa penge, forbrugte han paa forskjellig Maade, forinden han den følgende Dags Aften blev anholdt, men Krav paa Erstatning er frafaldet.

For det ansførte Forhold, — der maa henføres under Bestemmelserne i Forordningen af 11te April 1840 § 36, cfr. § 34, 1ste Led, — vil Arrestanten, der tidligere gjentagne Gange har været straffet, senest ifølge Høiesteretsdom af 7de Juni 1854 som for 4de Gang begaaet Tyveri med Tugthuusarbejde i 8 Aar, i Medfør af den citerede Forordnings § 79 være at anses efter Forordningens § 17 med Straf af Tugthuusarbejde paa Livstid“.

Nr. 67.

Justitsraad Bungen

contra

Jørgen Jensen (Defensor Brock),

der tiltales for attenteret Bedrageri.

Slagelse Rådsheds Extraretsdom af 3die October 1865: „Arrestanten Jørgen Jensen bør at indsættes til Forbedringshuusarbejde i otte Maanedes og derhos udrede de med hans Arrest og denne Sag forbundne Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Hartnack 5 Rd. og til Defensor, Procurator Rye 4 Rd. Rigmønt. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Januar 1866: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp og Nyegaard for Overretten og til Procurator Schaarup betaler Arrestanten, Commissionair Jørgen Jensen 5 Rd. til hver af de toende Førstnævnte og 2 Rd. til Sidstnævnte. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde tjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten, Commissionair Jørgen Jensen actioneres under nærværende fra Slagelse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag for attenteret Bedrageri.

Det er af Lugthuusfange Ole Jørgensens Hustru Kirstine Pedersen og hendes Broder Huusmand Rasmus Pedersen edelig forklaret, at Arrestanten havde indfuntet sig paa dennes Bolig i Udby en Dag i sidste Foraar og da havde spurgt Kirstine Pedersen, om hun ønskede sin Mand ud af Straffeanstalten, og da hun dertil havde svaret Ja, havde han yttret, at det ikke kunde gjøres for Lidet.

Kirstine Pedersen forklarer endvidere, at han brugte den Yttring, at han havde skaffet Ritten ud af Straffeanstalterne, og at han meente, at han ogsaa skulde have Selb med den Tyvende, og Rasmus Pedersen forklarer, at Arrestanten forlangte 500 Rb. og han havde derhos sagt, at den, som skulde udvirke Mandens Befrielse, vilde have Pengene forud, førend han indløb sig paa Noget; Kirstine Pedersen havde da omtalt, at hun ingen Penge havde, men vel Obligationer.

Under Sagen er derhos fremlagt et Brev fra Arrestanten til Ole Jørgensens Kone, dateret 7de Mai d. A., hvori han meddeleer hende, at der igen havde været en Mand hos ham med samme Bud, som han tidligere havde modtaget om at virke for Ole Jørgensens Løsladelse, og begjærer hendes Svar med første omgaaende Post, om hvorvidt hun kunde og vilde overdrage Arrestanten en Obligation med behørig Transport, hvilken Obligation han saa kunde deponere i Banken og der faae de fornødne Penge.

Ved en Skrivelse af 6te Juni sidst. har han endvidere opfordret Ole Jørgensens Hustru til, hvis hun kunde og vilde have gjort Noget for Manden, da at komme til Arrestanten og at modtage sine Afkomster eller Obligationer, saa skulde han gjøre for hende og hendes Mand Alt hvad der stod i hans Magt.

Arrestanten har forklaret, at da han selv i October s. A. blev løsladt fra Straffeanstalten paa Christianshavn, havde han ved en anden Fange Hans Olsen faaet Bud fra Ole Jørgensen, som han ikke kjendte, om han vilde være hans Kone behjælpelig med at indgive Ansøgning om, at hans Straffetid maatte blive forkortet; han var derfor reist til Udby i sidste Foraar.

Han vidste ikke hvilken Forbrudelse Jørgensen havde begaaet, og havde ikke forlangt nogen bestemt Sum af Konen, men havde dog yttret, at det nok kunde koste 4 à 500 Rb., og var det hans Hensigt at faae udbetalt et saadant Beløb, hvoraf han da kunde levere tilbage, hvis det ikke kostede saameget; han vil have sagt, at han vilde henvende sig til en Mand, der kunde skrive for hende, og at Ole Jørgensen muligen nok kunde blive fri.

Han har fremdeles yttret, at han ikke vidste, hvad Omkostningerne ved Ansøgningen og mulige Reiser i den Anledning kunde beløbe, og vedgaaer at have sagt, at den, der skulde skrive Ansøgningen, rimeligviis vilde have sin Betaling forud eller strax, men at han dog ikke havde tænkt paa eller henvendt sig til Nogen derom.

Ligesom Arrestantens Forklaring om at være bleven opfordret til at

henvende sig til Ole Jørgensens Kone ikke er bleven bestyrtet, idet den bestemt modsiges af Hans Olsen, der ikke kan antages i Straffeanstalten at have haft noget Samqvem med Ole Jørgensen, saaledes taler Sagens øvrige Oplysninger, navnlig at Arrestanten sees at have villet sætte sig i Forbindelse med en anden ham ubekendt Straffefanges Familie for mod Betaling at virke til hans Løsladelse, den ublu Betaling han har forsøgt at tilvende sig, uagtet han ikke havde nogen bestemt Forestilling om, hvilke Omkostninger Ansøgningen kunde medføre, eller havde bekymret sig om at erfare for hvilken Forbrydelse Ole Jørgensen hensad i Straffeanstalten, i Forbindelse med hans tidligere Levnet med Bestemthed for, at han har forsøgt ved urigtige Forebringender og i svigagtig Hensigt at fralocke Ole Jørgensens Hustru Penge eller Transport af hende tilhørende Obligationer.

Arrestanten, der tidligere i en mod ham for Bedrageri anlagt Sag ved Højesterets Dom af 17de Februar 1852 kun frisandtes for Actors videre Tiltale, og som ved Højesterets Dom af 12te October 1863 for Bedrageri er straffet med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, findes saaledes rettelig ved den indbante Dom for attenteret Bedrageri anset med Straf efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 80 og 13 cfr. 79, 76 og 41, og da det billiges, at Straffen herefter er bestemt til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger bifalbes, vil den indbante Dom i det Hele være at stadfæste“.

Fredagen den 2den Marts.

Nr. 63.

Advocat Hansen
contra

Rasmus Larsen Mikkelson og Hans Nielsen Ost
(Defensor Bunken),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Tyveri og Hæleri.

Falkter vestre Herreds Extrarets Dom af 2den Octbr. 1865:
„De Tiltalte, Alle af Baalse By, bør hensættes: Arrestanterne Rasmus Larsen (Mikkelsen) og Hans Nielsen (Ost) hver især til Tugthuusarbejde i 8 Aar o. f. v. Arrestanten Rasmus Larsen (Mikkelsen) udbejder in solidum med Arrestanten Hans Nielsen (Ost) i Erstatning til Huusmand Rasmus Andersen Krøl ved Baalse 5 Rd. 4 Mk. og til Parcellist Hans Hansen i Riserup in solidum med Tiltalte Christian Hansen (Beck) 4 Rd. De Tiltalte bør derhos betale alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, herunder i Salair til Actor, Rammerraad, Procurator

Müller 12 Rd. og til Defensor, Procurator Blæsberg 8 Rd., saaledes at Arrestanterne Rasmus Larsen (Mikkelsen) og Hans Nielsen (Oft) betale det Halve af samtlige Omkostninger, hver især med en Halvdeel heraf o. s. v.“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Decbr. 1865: „Virketingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Procurator Herforth og Prøveprocurator Levifon for Overretten betale Arrestanterne Rasmus Larsen Mikkelsen af Baalse og Hans Nielsen Oft, Een for Begge og Begge for Een, 15 Rd. til hver. Den isømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Følger vestre Herreds Extraret hertil indankede og imod Arrestanterne Rasmus Larsen Mikkelsen af Baalse og Hans Nielsen Oft i Forbindelse med 12 andre Tiltalte, for hvis Vedkommenne Sagen ikke er appelleret, anlagte Sag ere Arrestanterne actionerede, den Første for Tyveri og den Anden for Tyveri og Hæleri.

Seb egen med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilfaeelse er Arrestanten Rasmus Larsen Mikkelsen overbeviist i Løbet af en Række Aar at have forsvøet en betydelig Mængde Tyverier, deels alene, deels i Forening med forskjellige af de Medtiltalte, af hvilke Tyverier eet har været forbunden med natligt Indbrud i beboet Sted, ved hvilket, der forsvøedes af begge Arrestanterne i Forening for en 7 à 8 Aar tilfage, borttoges nogle Levnetsmidler, tvende ere kvalificerede som forvøede under og i Anledning af en Ildbrand, samt tvende ved at have havt til Gjenstand Lam paa Marken, medens de øvrige Tyverier have været simple og have havt til Gjenstand Fjerktreurer, Levnetsmidler, Klædningsstykker m. v., uden at Værbien af samtlige sjaaalne Gjenstande i og for sig er betydelig.

For dette Forhold er Arrestanten Rasmus Larsen, der er langt over

criminel Lavaldet og tidligere ifølge Falster Birts Extrarets Dom af 21de Marts 1844 for attentet Tyveri har været anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, retteligen anseet efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 13, 14 og 80, cfr. § 12, 2det Membrum, 11 samt derhos § 6, 2det Membrum, og fjønnes Straffen efter Omstændighederne passende bestemt til 8 Aars Tugthuusarbeide.

Arrestanten Hans Nielsen Ost er paa lige Maade overført at have deeltaget med Arrestanten Larsen i det ovenfor nævnte natllie Indbrud, idet han frabrsb Binduet, hvorigjennem Larsen gif ind, og forblev udenfor samme, medens Tyveriet forvædes; endvidere i at have deeltaget i at have stjaalet 11 Pund Garn samt 4 Høns og 1 Hane, og i Forening med sin for Underretten medtiltalte Hustru at have tilvendt sig tvende Tyfter Bræder og tvende Stillaabsomme, vurdere til 7 Rd. 3 Mk., der henlaae paa Kirkegaarden i Baalse. — Endeligen har denne Arrestant gjort sig skyldig i foregaaende Medvirking til Tyveri ved at tilskynde Arrestanten Larsen til at stjaae Hjerkeaturer og i Hæleri ved at modtage disse og deeltage i sammes Fortæring.

For disse Forbrydelser vil Arrestanten Hans Nielsen, der er langt over criminel Lavaldet og tidligere tvende Gange har været dømt for Tyveri, senest ifølge Sørfjøbing Rjbstads Extrarets Dom af 6te April 1839 til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, nu være at ansee efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 15, cfr. 12, 2det Membrum, 21 og 22, og findes Straffen efter Omstændighederne ved den paaankede Dom passende fastsat til 8 Aars Tugthuusarbeide“.

Nr. 83.

Advocat Hansen
centra

Christian eller **Christen Andersen** (Defensor Bungen), der tiltales for utilbørligt Forhold mod sin Hustru og navnlig for at have lagt Haand paa hende samt for uteerligt Forhold mod sin Steddatter Ane Marie Andersen.

Salling Herreds Extrarets Dom af 27de November 1865: „Arrestanten, Fæstehuusmand Christian eller Christen Andersen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Groth Peterfen 5 Rd. og til Defensor, Sagsførerfuldmægtig, Exam. juris Jansen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stådsrettens Dom af 2den Februar 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 8 Maaneder. 3 Salair

til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomon-
sen og Berggreen, betaler Arrestanten Christen Andersen 5 Rd.
til hver. „At efterkommes under Afsejning efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil
den være at stadfæste, dog at Straffetiden bliver at bestemme til
1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes
til 1 Aar. I Salarium til Advocat Hansen og
Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Til-
talte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hejber det: „Under nærværende
Sag tiltales Arrestanten Christen Andersen for utilbørligt Forhold imod sin
Hustru og navnlig for at have lagt Haand paa hende samt for uteerligt For-
hold imod sin Steddatter. Ved den i Sagen i 1ste Instants inden Salling
Herreds Extraret affagte Dom er Arrestanten for det af ham vedgaaede For-
hold imod sin Hustru, undertiden at have stude hende tilside, navnlig engang
med en Steenform at have slaaet hende een Gang paa Tret og en anden
Gang med en Pilegreen paa Ryggen, samt for det af ham ligeledes vedgaaede
i høi Grad uteerlige Forhold imod Steddatteren, saaledes som dette findes
nærmere bekræftet i Underrettsdommen, i det Hele anseet med en Straf af 1
Aars Forbedringshuusarbejde, medens der med Hensyn til forskellige andre
ham paafigtede Gjæringer ikke er anseet tilveiebragt Beviis, hvorfor der, da
Sagen alene ifølge Arrestantens egen Begjæring er indanket her for Retten,
nu kun bliver Spørgsmaal om Paadømmelse af fornævnte facta, for hvilke
Arrestanten er domfældt for Underretten.

Med Hensyn til disse bemærkes, at ligesom Arrestanten ved den af ham
afgivne Tiltaale i Forbindelse med det iøvrigt Dylstte maa ansees tilstræk-
lig overbevist om at have gjort sig skyldig i samme, saaledes kan han med
Hensyn til det imod Hustruen ubviste Forhold ikke ansees disculperet derved,
at han, der er hengiven til Dril, kun vil have behandlet hende saaledes, naar
der var opstaaet Uenighed imellem dem angaaende det yngste Barn, som
Hustruen efter hans Paastand skal forjæle. Med Hensyn til det af Arrestan-
ten imod Steddatteren ubviste Forhold maa det derhos bemærkes, at denne,
der er født den 19de Marts 1852, efter Districtslægens Erklæring er for sin
Alder usædvanlig fremmelig i legemlig Udvikling.

Straffen for Arrestanten, der er født den 13de November 1816 og ikke

findes tidligere tiltalt eller straffet, findes i Henhold til Forordningen af 4de October 1833 § 1 og § 23 samt Lovgivningens Analogi at kunne fastsættes til Forbebringshuusarbejde i 8 Maaneber“.

Nr. 73. Justitsraad Bungen
contra

Anders Lorenzen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Musfe Herreds Extrarets Dom af 8de Decbr. 1865: „Arrestanten Anders Lorenzen bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid samt ubrede de af hans Arrest og denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Koefoed 6 Rd. og til Defensor, Capitain, Procurator Staal 5 Rd. med Diater og Reiseomkostninger til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Januar 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Møller og Cancelliraad Petersen, betaler Arrestanten Anders Lorenzen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Anders Lorenzen for Tyveri anlagte og fra Musfe Herreds Extraret hertil indankede Justitsag er det ved egen, med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han — der er langti over criminel Lavalber og flere Gange har været straffet for Tyveri, sidste Gang ifølge Højesterets Dom af 28de Juli 1852 efter Forordningen af 11te April 1840 § 16 med 8 Aars Tugthuusarbejde — paany har gjort sig skyldig i samme Forbrydelse ved den 26de October f. A. om Astenen Kloffen omtrent

7 at frastjæle Huusmand Gustav Hansen i Slemminge en til 7 á 8 M. vurderet Kalkun, som Arrestanten, efterat være gaaet over Gaardspladsen og igiennem Laden, hvis Dør var uafslaaet, udtog af Hønseskien. Bestjaalne har frasatbet Krav paa Erstatning.

Arrestanten er derfor rettelig ved Underrettsdommen anseet for 5te Gang begaaet Tyveri i Henhold til Forordningen af 11te April 1840 § 17, hvorefter med bliver at jevnføre § 82 og Lov af 30te November 1857, med Tugthuusarbejde paa Livstid“.

Nr. 72.

Advocat Liebe

contra

Jørgen Sørensen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 8de December 1865: „Arrestanten Jørgen Sørensen og Tiltalte Arbeidsmand Peter Frederik Wilhelm Burup bør hensesættes, Førstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knox 5 Rd. og til Defensor, Procurator Møller 4 Rd., udreder Arrestanten Sørensen, dog at Tiltalte Burup in solidum med ham deraf udreder en Trede-deel. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Januar 1866: „Tiltalte Peter Frederik Wilhelm Burup bør til Helsingør Kjøbstads Fattigtasse bøde 5 Rd. I Henseende til den Arrestanten Jørgen Sørensen idømte Straf samt Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at staa. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bejer og Møller, tillægges i Salarium hver 5 Rd., der udredes af Arrestanten og Tiltalte paa den i Underrettsdommen med Hensyn til Actionens Omkostninger bestemte Maade. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jørgen Sørensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør,

forfaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende, fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede, Sag tiltales Arrestanten Sorgen Sørensen og Tilstalte Peter Frederik Wilhelm Burup for Tyveri.

Ved Arrestantens egen, med Sagens øvrige Døphøninger stemmende, Tilstaaelse — hvis senere, af Justet bestyrkede, Tilbagekaldelse ifølge L. 1—15—1 ikke kan komme i Betragtning — er det godtgjort, at han i October Maaned forrige Aar har frastjålet Arbeidsmand Peter Salomonsen en Frakke og noget gammelt Lougværk til en Værdi af ialt 3 Mk.

Fremdeles har Arrestanten vedgaaet i August Maaned s. A. fra en i Helsingørs Havn beliggende Baad at have borttaget en Baadshage, en Aare og et Skjær, af hvilke Gjenstande Baadshagen og Aaren, efter at Arrestanten et Par Dage havde havt dem i den Baad, han tilligemed Tilstalte benyttede, efter Arrestantens Forklaring bleve borte, uden at han ved, hvor de bleve af, hvorimod Skjæret, der er vurderet til 1 Mk., er kommet tilstede.

Efter Arrestantens Forklaring skal Tilstalte have deeltaget med ham i Borttagelsen af disse Gjenstande fra Baaden, men mod Tilstaltes Benægtelse er det dog kun ved hans Tilstaaelse godtgjort, at han har deeltaget med Arrestanten i Borttagelsen af Skjæret.

Nedens det nu efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes med Føie at kunne betvivles, at Borttagelsen af de ommeldte Gjenstande for Arrestantens Vedkommende maa betragtes som et egentligt Tyveri, findes Tilstalte o. f. v.

Efter det Anførte, og da der efter den af Stadsphysicus Klem afgivne Erklæring ikke med Føie kan reises nogen Tvivl om Arrestantens Tilregnelighed, maa det billiges, at Arrestanten, der er født i Aaret 1818 og tidligere 2 Gange straffet for Tyveri, senest efter nærværende Rets Dom af 27de Mai 1864 efter Forordningen af 11te April 1840 § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, nu ved den indankede Dom er anset for 3die Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Forordnings § 15, ligesom at Straffen er bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde“.

Nr. 62.   Advocat Hindenburg
  contra

Ane Elisabeth Christensdatter, ogsaa kaldet **Lise**
Kalborg (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Biborg Kjøbstads Extrarets Dom af 13de September 1865: „Tiltalte Ane Elisabeth Christensdatter, ogsaa kaldet Lise Kalborg, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Overretsprocurator Morville 5 Rd. og Defensor, Institsraad, Overretsprocurator Nedelmann 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 20de Novbr. 1865: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føies, at Vidnet Schous Forklaring specielt gaaer ud paa, at der ved den omhandlede Leilighed ikke laa noget Kinnedstykke paa Gulvet i Gjæstgivergaardens Gang, og med Bemærkning, at den Tiltalte for Bedrageri tidligere overgaaede Dom er assagt den 21de October 1857, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ane Elisabeth Christensdatter, ogsaa kaldet Lise Kalborg, der er født i Aaret 1810 og tidligere har været straffet, deels for Bedrageri, deels gjentagende for Betleri, tiltales under denne Sag for Tyveri.

Ifølge Malermester N. Stovs edelige Forklaring bemærkede han, da han den 7de Juni d. A. aabnede Døren for at forlade et Bærelse paa Gjestgivergaarden i Biborg, i hvilket han tilligemed Malersvend Anderjen arbejdede, at Tiltalte gik i Høsejoller paa Gangen, og da han strax fattede Mistanke til Tiltalte, der er almindelig bekjendt som tyvagtig, trak han atter Døren til

paa Klem, og kaldte paa Andersen, der nu efter sin edelige Forklaring gjennem Dørspærken saae, at Tiltalte aabnede Døren til en Garderobe, i hvilken hun traadte halvt ind, samt at Tiltalte, da hun igjen traadte ud i Gangen, havde et Stykke hvidt Linned i Haanden, medens hun intet saadant havde havt i Haanden, da hun traadte ind i Garderoben. Malermester Skov, der efter sin Forklaring hidtil havde staaet bagved Andersen, traadte nu selv tæt hen til Dørspærken og saae da ligeledes, at Tiltalte stod i Gangen med et Stykke hvidt Linned, som hun ikke havde havt i Haanden, da han først havde seet hende gaae paa Gangen, og begge de nævnte Vidner have derhos samstemmende forklaret, at de saae Tiltalte putte Linnedet op under sine Skjorter, samt at hun, da de derpaa begge traadte hen til hende og Skov opfordrede hende til at udlevere Linnedet, nægtede at være i Besiddelse af Saadant, hvorimod hun, da Linnedet, som hun derpaa havde faaet bag paa Ryggen uden at Skov bemærkede hvorledes, medens Andersen har udsagt, at hun strax begyndte at manøvrere med Skjorterne, der endnu vare noget oplitrede, samt at han antager, at hun visde kaste Tøiet fra sig, derpaa udleveredes af hende eller fratoges hende, foregav, at hun havde fundet det.

Under et efter Overrettens Kjenndelse optaget yderligere Forhør har derhos en Opvartningspige paa Gjæstgivergaarden, der kom tilstede under de 2 fornævnte Vidners Samtale med Tiltalte, edeligen forklaret, at hun, da Malermester Skov meddeelte hende, at Tiltalte havde stjaalet et Haandklæde og holdt det bag paa Ryggen, spurgte Tiltalte, om dette forholdt sig saaledes, samt at hun, da Tiltalte benægtede dette, forlangte at see Tiltalte paa Ryggen, og at Tiltalte derpaa kom frem med Haandklædet, hvorhos bemeldte Opvartningspige ligeledes edeligen har forklaret, at hun med Bestemthed veed, at hun kort forinden Haandklædet fandtes i Tiltaltes Besiddelse havde ophængt det i Garderoben. Det paagjældende Stykke Linned, der var et Gjæstgiveren tilhørende Haandklæde, er vurderet til 3 Mk.

Tiltalte har vedholdende benægtet at have villet tilvende sig Haandklædet samt at have været i den ommeldte Garderobe eller at have puttet Haandklædet op under sine Skjorter, idet hun nærmere har forklaret, at hun den nævnte Dag var gaaet ind paa Gjæstgivergaardens Gang for at spørge Opvartningspigen, som hun havde seet paa Gangen, hvor hun kunde træffe en Dagleierffe, der var paa Gjæstgivergaarden, samt at hun havde ladet sine Træskoer staae ved Indgangen for ikke at gjøre Spektakel i Gangen; inden hun naaede Opvartningspigen, var denne imidlertid gaaet ind i et Gjæsteværelse, og idet Tiltalte nu vilde oppebie hendes Tilbagekomst, bemærkede hun, at der paa Gangen laa et Haandklæde, hvilket hun tog op for at give Pigen det, naar hun kom ud, men heri vil hun være bleven forhindret ved de fornævnte Vidners Mellemkomst. Efter Malersvend Andersen's edelige Forklaring i Forbindelse med de i saa Henseende isvrigt tilveiebragte Oplysninger er der fremkommen en betydelig Formodning for, at Haandklædet har beroet i den ommeldte Garderobe, og at Tiltaltes Forklaring om at det laa paa Gangen, da hun tog det, er urigtig, hvorhos det ved de afgivne Vidneforklaringer utaa

imod Tilstaates Benægtelse ansees godtgjort, at hun først nægtede at være i Besiddelse af Haandklædet, og søgte at skjule dette under sine Klæder og bag Ryggen.

Da hendes Forklaring om at have taget Haandklædet op fra Gangen for at levere det til Opvartningspigen saaledes findes uantagelig, og hendes øvrige Opgiender under Sagen ei heller finde nogen Bestyrkelse i Sagens Omstændigheder, findes hun at maatte ansees overbeviist om at have stjaalet bemeldte Haandklæde. Da hun tidligere, nemlig ved Viborg Kjøbstads Extra-rets Dom af 21de October 1861, er efter Forordningen af 11te April 1840 §§ 41 og 1 straffet som for første Gang begaaet Tyveri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, vil hun nu være at straffe for denne Forbrydelse anden Gang begaaet, og da den i Underrettsdommen bestemte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, vil denne Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dommers Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Poster, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglæder og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Bjælsøe & Gandrup Bogtrykke.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 2.

Den 23de Marts.

1866.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 5te Marts.

Nr. 61.

Advocat Hansen
contra

Adolphe Laffond (Defensor Broch),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Helsingør Extrarets Dom af 14de August 1865: „Arrestanten Adolphe Laffond bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos han efter udstaaet Straf bør ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet; saa udbreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Knox og til Defensor, Procurator Møller 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de November 1865: „Arrestanten Adolphe Laffond bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Byttingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor for Overretten, Procurator Winther, betaler Arrestanten 10 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ville være uden Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebbes det: „Efter den Naade, hvorpaa nærværende mod Arrestanten Adolphe Laffond for Falst og Vebrageri anlagte, i 1ste Instants ved Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 14de August d. A. paakjendte Sag er indstævnet hertil, nemlig alene ifølge Arrestantens Begjæring, foreligger til Overrettens Paakjendelse alene det Forhold, Arrestanten har udviist med Hensyn til tvende af ham paa „M. D. Bedronici à Livorno“ trasjerede Vexler, navnlig en af 26de Januar 1861, stor 2150 Francs, der er domicilieret hos Flury Gérard & Comp. i Paris, forsynet med Accept af D. Bedronici og af Arrestanten endosseret til G. A. Gebalia & Comp. her i Staden. Det er nemlig af Arrestanten vedgaaet, at Trassaten og Acceptanten af disse Vexler er Arrestantens egen Hustru, Désirée, født Bedronici, der, dengang da Vexlerne udstedtes, ikke boede i Livorno, men i Helsingør hos Arrestanten, samt at han, da han folgte Vexlerne til Gebalia & Comp., ikke unberrettede disse herom. Arrestantens Hustru, som i Begyndelsen af Forhørrerne ikke vilde kunne erindre, at have underskrevet nogen Paategning paa en Vexel; har senere, og navnlig efterat Vexlen af 26de Januar 1861 var hende foreviist, erkjendt, at det var hendes Underskrift under Accepten, hvilket der ei heller er Grund til at betvivle; men, da hun derhos vil have meddeelt denne Underskrift alene ifølge Arrestantens Begjæring og uden at indse Betydningen deraf, er det ved Underrettsdommen antaget, at Arrestanten maatte betragtes som den, der selv havde meddeelt Underskriften, og at han, ved paa den ansførte Naade at give det Udseende af, at Vexlen var trukket paa Livorno og accepteret af en nærværende Person, istedetfor at den i Virkeligheden var forsynet med Accept af en sig her opholdende Person under et fingeret Navn, og ved derefter at afhænde Vexlen uden at underrette Erhververen derom har gjort sig skyldig i Falst, navnlig efter Forordningen af 11te April 1840 § 68, jof. § 60, Membrum 2.

Forsaaend nu Arrestanten har trukket paa sin Hustru under Navnet D. Bedronici, bemærkes, at denne under Forhørrerne stadig har forklaret, at hun altid pleier at skrive sig med sin Mand's Navn, og at hun derfor i de heromhandlede Tilfælde alene ifølge Arrestantens Snfte har handlet anderledes. Endvidere har Arrestanten, efter først at have forklaret, at hans Hustru altid, overensstemmende med hvad der skulde være Brug i Frankrig og Italien, hvor henholdsvis Arrestanten og Hustru havde været hjennehørende, skrev sig med sit Pigenavn, senere forklaret, at det ogsaa i disse Lande er Skik, at Hustruen bærer sin Mand's Navn, og at han ogsaa mangfoldige Gange har opfordret hende til at skrive sig med hans Familienavn, samt at Grunden til, at han lod hende skrive sig med hendes Pigenavn, var den, at det, naar han

traf paa Madame Laffond, vilde see ud som et aftalt Spil mellem dem. Derimod har Arrestantens Hustru senere i en for Overretten fremlagt Erklæring, som hun den 22de September d. A. i Livorno har afgivet og beediget for Notarius publicus, bestemt udtalt, at hun altid og ved enhver Leilighed skriver sig D. Bedronici uden nogensinde at tage Hensyn til sin Mand's Familienavn, og at hun kun overvældet af Frygt for at skade sin Mand tidligere har afgivet en modsat Erklæring. Om Grunden til, at Bejlen er givet Udseende af at være trukken paa en Person, der opholdt sig i Livorno, har Arrestanten forklaret Følgende. Det var hans Hensigt, at hans Hustru skulde reise til Livorno og der indcassere en Deel Penge, han sammesteds havde tilgode, navnlig hos sin Broder Michele Laffond. For at dække Reiseudgifterne traf han den første Bejle, hvilket det var Meningen, at hun skulde acceptere, naar hun kom til Livorno, og som skulde dækkes ved Hjælp af Beløb, som der erholdtes indcasserede; men da hans Hustrues Reise paa Grund af et Barns Sygdom maatte udsættes, lod han hende acceptere i Helsingør, efter hans Forklaring i et for Underretten fremlagt Forvarschrift ved en Paategning af følgende Indhold: „acceptée à Elsenour & payable à Paris chez Mss. Flury Hérard & Co.“ Da imidlertid Arrestantens Broder, der skulde have lovet at sende Dækning af Bejlen til Paris, ikke gjorde det, men henviste Arrestanten til at trække en 4-Maaneders Bejle paa ham, sendte Arrestanten selv Dækning og traf saa en anden Bejle, den under Sagen fremkomne af 26de Januar 1861, dog ikke paa Broderen, men ligeledes paa sin Hustru, som han lod acceptere den i Helsingør, medens det dog fremdeles skulde have været Meningen, at hun skulde reise til Livorno og sørge for, at den blev dækket, hvilken Reise imidlertid af samme Grund som før maatte opgives. Da Broderen heller ikke med Hensyn til denne Bejle sendte Dækning til Forfaldstid, blev Bejlen protesteret, men blev derefter af Arrestanten indfriet ved en ny Bejle udstedt til Cieine af hiin Bejle, G. A. Gebalia & Comp., der senere, men længe før nærværende Underføgelses Begyndelse, havde erholdt fuld Dækning. Arrestantens Hustru har med Hensyn til dette Punct, efter først at have nægtet at kunne erindre Noget derom, erkjendt, at der har været Tale om, at hun skulde reise til Livorno, og at der da ogsaa blev talt om, at hun skulde medtage herfra et Document, paa hvilket hun hos Arrestantens derværende Broder skulde indcassere 2000 Lire eller noget Mere, og at hun senere skulde faae Ordre til, hvortil hun skulde bruge Pengene. Broderen, Michele Laffond, som under et ved Retten i Livorno optaget Forhør, der har været fremlagt for Underretten, havde afgivet en Forklaring, som tydede paa, at Arrestanten havde Penge tilgode hos ham, men iøvrigt intet Bestemt indeholdt om de herhenhørende Transactioner, har senere under 23de September d. A. afgivet en beediget Erklæring til Notarius publicus i Livorno om, at det forholder sig rigtigt, at han en af de første Maaneder i Aaret 1861 havde lovet Arrestanten at sende til hans Banquier i Paris de fornødne Fonds til Dækning af en Bejle paa Francs 2150, hvilken Bejle var accepteret af hans Kone D. Bedronici. — Endelig har G. A. Gebalia forklaret, at det forholder sig rigtigt, at han

gjennem forskjellige Transactioner har erholdt fuld Dækning, ligesom det maa antages givet, at heller ingen Anden har lidt noget Tab ved det heromhånblede Bezelnegotium.

Efter hvad der saaledes foreligger, skjønnes det af Arrestanten udsvisse Forhold allerede efter sin objective Bestaffenhed ikke at kunne henføres under Begrebet Falsk. Det kan næmliq, efter de senest fremkomne Oplysninger, ikke med Sikkerhed antages, at Arrestantens Hustru ikke virkelig skriver sig D. Bedronici, og dette Navn kan derfor ikke betragtes som eller sættes i Klasse med et opdigtet, og forjaavidt Bezel nærmest maatte lede Tanken hen paa, at Transfenten opholdt sig i Livorno, da findes Arrestantens Forklaring om Grunden hertil ikke ganske at kunne forkaftes, og den Umstændighed, at Transfenten muligens ikke i formueretlig Henseende var et andet Retssubject end Transfenten, vilde ikke kunne tvinge Handlingen ind under Begrebet Falsk, hvorfor det findes ufornødent at opholde Sagen efter en Underjøgelse, om dette virkelig er saa, eller om muligt et Formuesællesskab ikke fandt Sted mellem Arrestanten og Hustru. Men der skjønnes ikke heller med Sikkerhed at kunne antages at ligge en saadan bebragerisk Hensigt til Grund for den hele Transaction, at Arrestantens Forhold maatte henføres under Bebrageri. I saa Henseende maa det nu vel efter den oven citerede Yttring af Arrestanten under Forhøret — at han ikke vilde trække Bezel paa Madame Caffond, for at det ikke skulde see ud som et aftalt Spil — antages, at det har været Arrestantens Wnske, at det ikke fremtraadte, at Transfenten var hans Hustru; men denne i og for sig ikke ganske tydelige Forklaring er dog ikke tilstrækkelig til at godtgjøre en bebragerisk Hensigt. Vel kan det nu ikke, som Arrestanten har formeent, komme i afgjørende Betragtning til at nægte Tilstedeværelsen af en saadan, enten at Broderen, efter det nu foreliggende, virkelig maa antages at have lovet at dække Bezel, eller at Bezeleieren har erholdt fuld Dækning, thi om end dette tyder paa, at det ikke har været Arrestantens Hensigt at uindbrage sig Betalingen af Bezel, kunde det dog tænkes, at han havde haft den Hensigt at skaffe Bezel lettere Afstætning ved at give den Udseende af at være accepteret af en i Livorno boende Person. Men det skjønnes ikke rimeligt, at Arrestanten skulde have tænkt sig, at et aldeles ubekjendt Navn af en i Livorno værende Person skulde kunne gjøre Bezelerne lettere affættelige hos en Banquier her i Byen, ligesom den Banquier, til hvem Arrestanten solgte dem, da ogsaa har forklaret, at han, selv om Bezelerne ikke havde været forsynede med Accept, vilde have modtaget dem i Tillid til, at Arrestanten, som da var ansat ved det franske Consulat, nok vilde sørge for deres Dækning, saa at de paategnede Accepter ingen Indskyldelse have haft paa, at han betalte Bezelerens Beløb, — hvilket ogsaa ganske stemmer med den af en anden herværende Banquier, der ligeledes har affjøbt Arrestanten Bezeler, afgivne Forklaring, der ogsaa gaar ud paa, at han ikke tillægger Accepten nogen Betydning, naar Acceptanten er en ubekjendt Person. Da der saaledes ikke findes aldeles tilstrækkelig Føie til at statuere Tilstedeværelsen af en bebragerisk Hensigt, vil Arrestanten være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, og Underrettsdommen, ved hvilken

han er anseet med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, vil altjaa herefter være at forandre, hvorimod den i Henseende til Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, der billiges, vil være at stadfæste. I Salair til Actor hér for Retten vil Arrestanten have at udrede 10 Rd., hvorimod der ikke vil være at tillægge den bestilte Defensor noget Salair, da denne, paa Grund af at Arrestanten selv havde engageret en Forsvarer, ikke har udført noget Defensorat og ikke paaaaet Salair“.

Tirsdagen den 6te Martz.

Nr. 74.

Advocat Brod

contra

Concordia Schmidt, Thors Hustru (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 23de Januar 1866:
„Arrestantinden Concordia Schmidt, Thors Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Raasløff og Smith, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Tiltaltes Forhold med at skrive Navnet Bøghg under den i den indankede Dom nævnte Leiecontract af 22de Septbr. 1865 findes ikke at kunne henses under Straffebestemmelserne om Falsk, da hun underskrev Navnet efter Opfordring og i Overværelse af Medcontrahenten, der vidste, at hun ikke var den Person, Navnet skulde betegne, hvorhos bemærkes, at det end ikke kan antages, at hun har foregivet, at have havt Bemyndigelse til at underskrive paa den paagældende Persons Begne. Derimod maa Tiltalte jaavel ved dette som ved det iøvrigt af hende udviste i Dommen fremstillede Forhold ansees at have gjort sig skyldig i Bedrageri, og hendes Straf findes i Medfør af Frdn. af 11te April 1840 §§ 43 jfr. 41 at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi findes for Ret:

Concordia Schmidt, Thors Hustru, bør henses

i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hebdet: „Arrestantinden Concordia Schmidt, Thors Hustru, der er født den 13de Mai 1807 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mød hende for Bebrageri og Falsk anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dphlyste bestyrkede Tilstaaelse overberviist at have gjort sig skyldig i førstnævnte Forbrydelse, idet hun i Tidrummet fra Slutningen af December Maaned 1864 har uden vedkommende Eiers Samtykke pantsat en af hendes Mand Muursvend Carl Thor i 1861 hos Fjerhandler Rasmus Rasmussen leiet Overbyne af Værbi 8 Rd., en Deel hende af forskjellige Personar til Syning leveret tilskaaet Lærred m. v. af Værbi ialt 33 Rd. 2 Mk. samt en Deel Sengklæder m. v. af Værbi ialt henimod 50 Rd., som hun havde leiet af Marschandiser Andersens Hustru Dortha Albertine Nielsen, Marschandiser Steffensens Enke Ane Hansbatter, Marschandiserne Reiffenstein og Peter Hansen, og endvidere efter under det urigtige Foregivende at være sendt af sin Datter Alvida Concordia Thor, Muursvend Bøghs Hustru, at have i hendes Navn leiet af sidstnævnte Marschandiser Hansen en Sengs Klæder af Værbi ialt 22 Rd., som hun lod henbringe til bemeldte hendes Datters Bopæl, ligeledes uden hans Samtykke deels solgt, deels pantsat disse Sengklæder.

Foraaavidt Arrestantinden endvidere sigtes for Falsk, har hun vedgaaet, at hun ved Modtagelsen af de ommeldte i hendes Datters Navn leiede Sengklæder har, efter Marschandiser Hansens Dpfordring og i hans Overværelse, understrevet en af ham herom oprettet Leiecontract af 22de September f. A. med Navnet Bøgh, hvorved hun sigtede til ovenmeldte hendes Datter, uden at hun hadde dennes Samtykke til i hendes Navn at leie Sengklæderne eller underskrive paa hendes Begne.

Arrestantinden vil saaledes være at anses efter Forordningen af 11te April 1840 § 62, 1ste og 3die Led, og § 43 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende at kunne fastsættes til Forbedringshunsarbeide i et Aar.

Nr. 78.

Advocat Liebe
contra

Hans Peter Teisner (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Løve Herreds Extrarets Dom af 25de Septbr. 1865: „Tiltalte Boelsmand Hans Peder Teisner af Hallebysøre bør henføres til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Kangel og til Defensor, Prøveprocurator Smith 4 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Januar 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Berggreen og Møller, betaler Tiltalte Boelsmand Hans Peder Teisner af Hallebysøre 5 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

3 den indantebe Doms Præmisser hebber det: „Da Tiltalte, Boelsmand Hans Peder Teisner af Hallebysøre, der under nærværende fra Løve Herreds Extraret hertil indantebe Sag actioneres for Tyveri, ved 3 Bidners beebigede Forklaringer maa ansees tilstrækkeligen overbevist den 17de August sidstleden om Aftenen Kloften omtrent 10¹/₄ paa Gaardmand Clausens Mark i Hallebysøre at have tilvendt sig 10 til 1 Rb. 4 Mk. vurderede Havreneg, hvilke han imidlertid kastede fra sig og undløb, da Bidnerne, der havde lagt sig i Skjul paa bemeldte Mark, vilde paagrube ham, — maa det billiges, at han, der er født den 23de Februar 1831 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, ved bemeldte Rets Dom er anseet efter Forordningen af 11te April 1840 § 1, men findes Straffen, der er bestemt til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, efter Omstændighederne at kunne sattes til lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 79.

Advocat Hansen
contra

Jøns Olsson og **Johan Peter Mattsson** (Defensor Liebe), der tiltales, den Førstnævnte for at have afhændet en forfalsket Lotterisjebbel samt for Bedrageri og Tyveri, den Sidstnævnte for Meddeeltagthed i fornævnte Forbrydelser.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die Febr. 1866: „Arrestanterne Jøns Olsson og Johan Peter Mattsson bør straffes med Forbedringshuusarbejde hver især i 2 Aar samt efter udstaaet Straf ved Politiet's Foranstaltning bringes ud af Landet. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede i Erstatning til Bærtshunsholder Niels Peter Wildborg 17 Rd. samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actør og Defensor, Procuratorerne Møhlberg og Raasløff, 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanterne Jøns Olsson og Johan Peter Mattsson, hvis Opgiver, at være hver især 31 Aar gammel, ere skjønnede at stemme med deres Udseende, og som ikke ere fundne forhen straffede her i Landet, tiltales under nærværende Sag, Arrestanten Olsson for at have afhændet en forfalsket Lotterisjebbel samt for Bedrageri og Tyveri, og Arrestanten Mattsson for Meddeeltagthed i førstnævnte Forbrydelse. Det er i saa Henseende, hvad den førstnævnte Forbrydelse angaaer, ved Arrestanternes egne med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelser godtgjort, at Arrestanten Mattsson, efterat en i hans Besiddelse værende, af Collecteur for Industrilotteriet Meinert Moritz Ruben udstød 1/50 Lodsjebbel til 4de Klasse af det 118de lgl. Kjøbenhavnste Classelotteri, lybende paa Amben 78-174, var, efterat Trækningen i September Maaned f. A. havde fundet Sted, oprindelig for Spøg og uden noget bebrageriff Siemed af en under

Sagen navngivne Person, der ikke er kommen tilstede under samme, forandret saaledes, at Sedlen kom til at lyde paa Amben 78—474, paa hvilken var indbuden en Gevinst af 1000 Rb., hvoraf $\frac{1}{50}$ altsaa udgjorde 20 Rb., har paa Opfordring af Arrestanten Olsson om, at de skulde søge at sælge den saaledes forfaldne Lodseddel som ægte, for derved at opnaae Pengeforbeel, indvilget heri og leveret Olsson Lodsedlen til Salg med Løfte om en Fortjeneste for sin Part af 5 Rb., hvorefter Olsson i October Maaned f. A. solgte Lodsedlen til Værtshuusholder Niels Peter Willborg for 17 Rb., hvilket Beløb han dog selv beholbt og forbrugte, uden at give Arrestanten Mattsson nogen Andeel af samme, idet han for denne foregav ikke at have solgt Lodsedlen. Arrestanten Olsson er endvidere paa samme Maade overbevist, at have under Høsttiden isjor frafjaalet Arrestanten Mattsson, med hvort han dengang tjente paa en Gaard i Bangebe, ud af hans uafsaafte Kiste 3 Rb. i Penge samt en nægte Uhrskæde og Nøgler af Værdi ialt 2 Mk., medens han derimod ikke særligt findes overbevist noget Forhold, der vil bevirke Ansvar for Bedrageri.

Som Følge heraf ville Arrestanterne være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 § 66, sidste Led, cfr. § 64, 1ste Led, og § 60, og Arrestanten Olsson tillige efter samme Frdn. § 1, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes for hver især til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorhos Arrestanterne, der begge ere hjemmehørende i Sverrig og ikke have havt Ophold her i Landet i 3 Aar, ville i Medfør af Pl. 19de April 1805 efter udtaalet Straf være at udbringe af Landet ved Politiets Foranstaltning“.

Nr. 68.

Advocat Henriksen
contra

Karen Emilie Jeanette Bargaß eller **Bargatsch**,
Carlens Hustru (Defensor Liebe),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 9de Januar 1866: „Arrestantinden Karen Emilie Jeanette Bargaß, Carlens Hustru, bør straffes med Lugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede i Erstatning til Marschandiser Henrik Berner 60 Rb. Saa bør hun og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Justitsraad Nyegaard og H. H. Nyegaard, 6 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Genhold til de i den indtaufede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Karen Emilie Jeanette Bargatsch, Carlsens Hustru, der er født den 28de Februar 1822 og senest ved denne Rets Dom af 31te Marts 1846 anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 43, cfr. § 41, og § 15, cfr. § 79, med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, er under nærværende mod hende for Bedrageri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelfe overbeviist, at have i Løbet af de sidste 3 Aar uden Bedkommendes Samtykke pantsat endel forskjellige Klædningsstykker m. v. til en samlet Værdi af mellem 230 og 240 Rb., som hun havde leiet af Lovise Emilie Hulstrøm, Stomagemester Jørgensens Hustru, Georgine Hesch, Marschandiser Bentsens Hustru, Eleonore Christiane Hansen, Stræbersvend Christensens Enke, Maren Hansen, Marschandiser Sørensens Enke og Ane Kirstine Hansen, Blomqvists Hustru. Endvidere er Arrestantinden paa samme Maade overbeviist at have ved en under 8de Juli 1864 udfæstet og den 11te s. R. tingslæst Panteobligation til Marschandiser Henrik Berner for et Laan af 60 Rb. givet denne Panteret blandt Andet i en Mahogni Secretair, et Divanbord og en Sopha, ialt af Værdi 55 Rb., som ikke længere vare hendes Eiendom, idet hun under 15de April s. A. havde solgt disse Meubler for 50 Rb. til Stomagemester N. F. Jørgensen og derefter modtaget dem i Leie af ham. Efterat der derpaa under 14de September 1864 og 23de Januar s. A. var gjort Execution hos Arrestantinden for resterende Statter og givet Ublæg henholdsvis i et firkantet Speil i forgyldt Ramme og en sort lakeret Syngestol, ialt af Værdi 15 Rb., hvilke Gjenstande henhørte under ovennævnte Pantesætning til H. Berner, og under 24de Februar og 18de Marts s. A. foretaget Arrestforretning hos hende efter Begjæring af hendes Huusvært J. A. Hindsberg til Sikkerhed for resterende Huusleie, og derved gjort Arrest og Beslag, foruden i de ovennævnte til N. F. Jørgensen solgte Meubler, endvidere i en Vænestol og et Speil, vurdere til 20 Rb., af de til H. Berner pantsatte Gjenstande og derhos i endnu et andet Speil af Værdi 5 Rb., har hun, efterat have ladet Jørgensen faae de ham tilhørende Meubler tilbage, uden Bedkommendes Samtykke solgt de øvrige pantsatte, arresterede og udlagte Gjenstande, af Værdi ialt 120 Rb., for derved at kunne dække sin Huusvært, saa at der ved en efter Begjæring af H. Berner den 7de Juni s. A. i Genhold til et Forslag af 15de Marts næstforhen foretagen Executionsforretning Intetkomhelst af det pantsatte Gods foresandtes til Dækning af hans ovennævnte Fordring.

Som Følge heraf vil Arrestantinden nu være at ansee efter ovennævnte Frdn. i Medfør af sammes § 79 efter § 16, cfr. § 43, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar“.

Onsdagen den 7de Marts.

Nr. 60.

Advocat Hansen
contra**Anders Pedersen** (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Galthen m. fl. Herreders Extrarets Dom af 30te Septbr. 1865: „Arrestanten Anders Pedersen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Actor, Prøveprocurator Jacoby 6 Rd. og til Defensor, Procurator Bredstrup 5 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 27de Novbr. 1865: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. Det Udømte at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget, indeholde de af Skovrider Nissen og Møller Morten Christensen afgivne Forklaringer ikke tilstrækkeligt Beviis for, at det Gardin, hvorom Eiendomsbeviis og Tilhjemlingsseid er tilveiebragt, er det samme som det, de nævnte Vidner ved Tiltaltes Paagribelse ville have seet i hans Besiddelse, og denne Mangel kan ikke anses afhjulpen ved de for Højesteret fremkomne nye Oplysninger. Som Følge heraf og isøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Advocaterne Hansen og Levinfen
for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Anders Pedersen — der ved Højesterets Dom af 11te Mai 1842 har været dømt efter Frdn. 11te April 1840 § 12, 2det Led til Fængningsarbeide i 6 Aar, og ved Garnisonskrigsrets Dom af 12te November s. A. efter samme Frdn. § 12—14 til Raskhuusarbeide i 12 Aar, hvilken sidste Straf ved Igl. Resolusion af 25de s. M. nedfattes til 8 Aar, samt senere gjentagne Gange været

figtet for Eiendomsindgreb, uden at Action er bleven anlagt — tiltales under nærværende Sag for Tyveri.

Natten mellem den 24de og 25de Juni d. A. blev der ved et Indbrudstyveri hos Gaardmand Peder Christensen Knudsen i Halb borttaget en Mængde Klædningsstykker m. m., tilhørende P. E. Knudsen og Hustru, deres 3 Sønner og en Tjenestepige, og samme Nat blev der fra Boelsmand Peder Poulsen paa Halb Marl borttjaalet endeel Kjøbvarer, Smør og Ost samt et Forklæde og et Par Buxer.

Da Skovrider Christian Nissen, der var bleven gjort opmærksom paa, at en mistænkelig Person var bleven seet i Lindberg Skov, den følgende Dag om Eftermiddagen undersøgte Skoven, fandt han efter sin edelige Forklaring i et Egefløite ved Skoven Arrestanten liggende med en Pafke Tøi ved Siden af sig, og senere, efterat han tilligemed Møller Morten Christensen, der kom tilstede, da Nissen gik med Arrestanten, der bar den ommelte Pafke igennem Skoven, havde undersøgt Palken og ladede Arrestanten gaae, begav Nissen sig paany til det Sted, hvor han havde truffet Arrestanten, og fandt da, efter sin Forklaring, 3 andre Palker indlagte under nogle Egebukke, hvorpaa han efterjatte Arrestanten og lod ham anholde, medens Morten Christensen imidlertid gik ind i Skoven og heutede Palkerne. Blandt de derefter som henhørende til bemeldte 3 Palker til Retten afleverede Gjenstande fandtes deels endeel Klædningsstykker m. m. til Værbi ca. 29 Rd., som Gaardmand P. Chr. Knudsen og Hustru samt deres Sønner og bemeldte Tjenestepige have vedkjendt sig som frakomne dem ved det ommelte Tyveri, medens dog endeel af de bortkomne Gjenstande endnu savnedes, deels endeel Kjøbvarer, Ost og Smør af Værbi ca. 6 Rd., som efter Boelsmand P. Poulsens og Hustrues Forklaring ganske lignede de dem frastjaalne Gjenstande af samme Art, hvorhos P. Poulsen isvrigt har af de til Retten indleverede Gjenstande vedkjendt sig et Forklæde og et Par Buxer, som frakomne ham ved det hos ham begaaede Tyveri. Af de som henhørende til den førstnævnte af Skovrider Nissen ved Arrestantens Side foresundne Pafke til Retten indleverede Gjenstande har Gaardmand P. Chr. Knudsen og Hustru endvidere vedkjendt sig et Kullgardin af Værbi 2 Mk., som frastjaalet dem ved det ommelte Tyveri, hvorhos de edelig have udsagt, at det er frakommet dem imod Vidende og Billie, og med Vidner godtgjort deres Eiendomsret til samme. Arrestanten har vedholdende benægtet at have begaaet de omhandlede Tyverier, idet han med Hensyn til den Maade, hvorpaa han har tilbragt den Nat, da disse bleve forøvede, har udsagt, at han om Eftermiddagen den 24de Juni lidt Nord for Manders traf paa en ubekjendt Person, der gav ham saameget at drikke, at han blev aldeles beruset og faldt i Søvn, jaa at han blev liggende ved en lille Skov indtil den næste Dag; isvrigt har han erkjendt ved Anholdelsen at have været i Besiddelse af 8 Rd. 4 Mk. 5 β., uden at han har kunnet afgive nogen fyldestgjørende Forklaring om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af dette Beløb. Han har derhos benægtet at have været i Besiddelse af de ovennævnte 3 Palker eller af nogen af de til samme henhørende Gjenstande, og hvad angaar den Pafke, som efter

Skovrider Nisens Forklaring laa ved Arrestantens Side, da han traf denne i Skoven, har Arrestanten vel erkjendt at have været i Besiddelse af denne Paffe, der hovedsagelig indeholdt Klædningsstykker, der maa antages at have tilhørt Arrestanten, men han har benægtet, at det ommelte Gardin, som han ikke har villet vedkjende sig, laa i denne Paffe, hvorimod han har udsagt, at Gardinet laa ved Siden af Paffen, men at han af Nisjen blev gjennet til at lægge Gardinet i Paffen, og at det derfor fandtes i denne, da den derefter blev undersøgt af Nisjen og Morten Christensen; derhos har han erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Nisjens og M. Christensens Udsagn, at da Nisjen ved denne Undersøgelse yttrede, at Gardinet var mistænkeligt, jagde Arrestanten, at han havde brugt det til at bringe noget Tøi i til en Karl paa Randers Mark, men Arrestanten har forklaret, at dette ikke forholdt sig saa, men at det var af Frygt for at Nisjen skulde slaae ham, at han yttrede sig som anført. Skovrider Nisjen har nu i denne Henseende, idet han isvrigt ikke med Sikkerhed erindrer, om Gardinet laa i Paffen, da han antraf Arrestanten, udsagt, at han, da han fandt Arrestanten liggende i Skoven, sagde til denne, at han skulde tage alt sit Tøi med sig, og da Arrestanten nølede med at følge Nisjen, gav denne ham med den brede Side af sin Hirschfænger et Par Slag, men at Arrestanten imidlertid, da Paffen senere blev undersøgt, havde saameget mindre Grund til at frygte for, at Nisjen skulde slaae ham, som han dengang viste, at han havde Medlidenshed med Arrestanten, idet han lod ham gaac. Vel findes det nu efter Sagens samtlige Oplysninger at maatte ansees godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af det af Nisjen og Morten Christensen omforklarede Gardin, men da der isvrigt ikke efter den Maade, hvorpaa de omhandlede Paffer ere bleve befordrede til Herredscontoiret, er tilveiebragt Beviis for, at dette Gardin er identisk med det i Retten fremkomne, med Hensyn til hvilket, som meldt, Tilhjemlingsseed af P. Chr. Knudsen og Hustru er aflagt og Eiendomsbeviis præsteret, kan det ikke ansees godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af det P. Chr. Knudsen og Hustru framkomne Gardin, og idet Betingelserne for det ved L. 6—17—10, 11 cfr. Frdn. 8de September 1841 § 6 hjemlede Beviis herefter ikke ere tilfede med Hensyn til de øvrige ovennævnte Gjenstande, som vedkommende Bestjaalne have vedkjendt sig, og da der endelig ei heller isvrigt er fremkommet noget Beviis for, at Arrestanten har forsvet de omhandlede Tyverier, maa det billiges, at Arrestanten ved Underrettsdommen er frifunden, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tilfale.“

Fredagen den 9de Marts.

Nr. 14. Advocat Brock som Mandatarius
for Baron **C. C. L. S. P. F. Gersdorff** (Selv)
contra

Handelshuset Fr. Tutein & Comp. som Mandatarier for russisk
Oberst, Baron **Nicolai Gersdorff** som Børge for hans
umyndige Søn **Nicolai** (Advocat Liebe),
angaaende Ketten til det saakaldte mindre Gersdorffske Fideicommis.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Marts
1865: „Citanernes, Handelshuset Fr. Tutein & Comps. Man-
dant, Oberst, Baron Nicolai Gersdorffs ældste Søn Nicolai bør
være berettiget til fremfor Indstævntes, Høiesteretsadvocat Brocks
Mandant, Baron C. C. L. S. P. F. Gersdorff til Farensted-
gaard i Slesvig efter den forrige Besidders, Baron Christian
Ludvig Gersdorffs den 15de Juli 1863 indtrufne Død at tiltræde
Besiddelsen og oppebære Renterne af det saakaldte andet eller
mindre friherrelige Gersdorffske Fideicommis. Processens Om-
kostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne
Doms lovlige Forlyndelse under Afmærk efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forfaavidt den indankede Dom har berørt Spørgsmaalet om
Forstaaelsen af hvad det under Sagen omhandlede Testament be-
stemmer angaaende Arvesølgen til det omtvistede Fideicommis,
naar den afdøde Besidder af Fideicommisset har henhørt til
Testators yngre Søn Christians Vinie, bemærkes, at dette Tilfælde
ikke her foreligger og saaledes ikke i nærværende Sag bliver
Gjenstand for Afgjørelse. Iøvrigt billigter Høiesteret, hvad der i
den indankede Dom er anført til Begrundelse af det ved samme
antagne Resultat, og Dommen vil derfor være at stadfæste. Pro-
cessens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne
at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. Processens Omkostninger for
Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Ci-
tanten 5 Rd.

I den inbantebe Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag have Citanterne, Handelshuset Fr. Lutein & Comp., som Mandatarier for keiserlig russisk Oberst, Baron Nicolai Gersdorff, som Bærges for hans umyndige ældste Søn Nicolai, paastaet deres Mandants, Oberst, Baron Nicolai Gersdorffs ældste Søn Nicolai kjendt berettiget til fremsfor Indstævnte Høieseretsadvocat Brocks Mandant, Baron E. C. L. H. P. F. Gersdorff til Farenstedgaard i Slesvig, efter den forrige Besidder af det saakaldte 2det eller mindre friherrelige Gersdorffske Fideicommis, Christian Ludvig Gersdorffs den 15de Juli 1863 indtrufne Død, at tiltræde Besiddelsen og oppebære Renterne af dette Fideicommis, hvormod Indstævnte har paastaet sin Mandant tillagt Frisindelse. Begge Parter have derhos paastaet sig tillagte Sagens Omkostninger.

Af de under Sagen fremlagte Documenter i Forbindelse med, hvad der igrønt under Proceduren er in confesso, sees det, at den daværende Besidder af Baroniet Marselisborg, Generalmajor, Baron Christian Carl Nicolai Gersdorff, den 17de April 1805 erholdt allernaadigst Tilladelse til at afhænde det ovennævnte Baroni, blandt Andet paa det Vilkaar, at der af Kjøbesummen skulde oprettes tvende Fideicommis-Capitaler, een paa 200,000 Rb., hvoraf Lehnbesidderen oppebærer de aarlige Renter, og een paa 50,000 Rb., hvis aarlige Renter tilfalde den efter Lehnbesidderen nærmest Lehnberettigede, hvilket Vilkaar er fastsat i Overensstemmelse med Lehnbesidderens eget Tilbud, der gik ud paa, at den Person, som i Arveordenen er nærmest berettiget til Lehnet eller Fideicommis-Capitalen efter Lehnbesidderen eller efter den, som isædetfor Besiddelsen af Lehnet nyder Renterne af førstnævnte Fideicommis-Capital 200,000 Rb., maa nyde Renterne af bemeldte 50,000 Rb.

Førend den ommeldte lgl. Bevilling til Baroniet Marselisborgs Afhændelse endnu var bleven udsærdiget, men dog paa en Tid, da det maa antages, at Lehnbesidderen var vidende om, at der Intet var til Hinder for Salget paa de foreslaaede Vilkaar, oprettede han under 16de April 1805 et den 17de Mai s. A. allernaadigst confirmeret Testamente, hvoraf det erfares, at Testator dengang havde 2 umyndige Sønner, den ældste Nicolai og den yngste Christian Alexander, samt 3 Brødre: Maximilian, Christian Ludvig og Wilhelm. Dette Testamente indeholder angaaende det her omkvæstionerede Fideicommis følgende Bestemmelse:

„Med lgl. Bevilling opretter jeg et Fideicommis, af hvilket hver Gang den Næstfølgende efter Stamholderen skal være Besidder, og altsaa nu, efter mit indtræffende Dødsfald, min anden Søn Christian, i hvis Linie dette af mig oprettede Fideicommis saalænge forbliver, som mandlige Arvinger, Mand af Mand af hans Linie ere til; naar de mandlige Arvinger af min Søn Christians Linie ere uddøde, falder dette Fideicommis til den næste Arving til Stamholder-Fideicommisset af min Søn Nicolais Linie. Skulde Tilfældet være, at der i min ældste Søn Nicolais Linie ikkun var een mandlig Arving, da falder i fligt Tilfælde dette Fideicommis til min Broder Maximilians Linie, og saa videre til min Broder Christian Ludvigs Linie, som er den

treble, og min Broder Vilhelms, som er den fjerde Linie. Kun med den Betingelse, at naar Besidderen af Stamholder-Fideicommisset skulde efterlade tvende mandlige Arvinger, i dette Tilfælde og efter Besidderens Død stedsde den næste Arving til Stamholder-Fideicommisset, af hvilken Linie han end er (skal være) Besidder."

Det er fremdeles under Sagen givet, at da Testator i 1813 afgif ved Døden, var hans ældste Søn Nicolai allerede død uden at efterlade sig Afkom, og at det store Fideicommiss da gif over til hans yngste Søn Christian Alexander, som dengang ingen Livsarvinger havde, og at det mindre Fideicommiss derfor tilfaldt Testators Broder Maximilian, ved hvis Død i 1839 der, da han intet Afkom efterlod, blev reist Spørgsmaal, om det skulde tilfalde Testators Broder Christian Ludvig eller Stamholderens, foruævnte Christian Alexanders Søn, den nuværende Stamholder, Oberst, Baron Nicolai, hvilken sidste ved nærværende Rets Dom af 23de August 1841, der den 23de Decbr. 1841 er stadfæstet in terminis i Høiesteret, blev kjendt berettiget til at tiltræde Fideicommisset. Ved Christian Alexanders Død i 1849 tilfaldt det store Fideicommiss hans nysnævnte eneste Søn Nicolai, og da han dengang ikke havde Livsarvinger, gif det mindre Fideicommiss over til Testators ovennævnte Broder Christian Ludvig, ved hvis den 15de Juli 1863 indtrufne Dødsfald den Vacance i Besiddelsen er fremkommen, som har foranlediget nærværende Sag.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 jøiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommes
 Præmisses, forjaaviddt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for
 Udenbys, der sætte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret —
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Hegal).

Fjeldbøe & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 3.

Den 31te Marts.

1866.

Første ordinaire Session.

Fredagen den 9de Marts.

Nr. 14. Advocat Brod som Mandatarius
for Baron C. C. L. H. P. F. Gersdorff
contra

Handelshuset Fr. Lutein & Comp. som Mandatarier for russisk
Oberst, Baron Nicolai Gersdorff som Børge for hans umyndige
Søn Nicolai (see forrige Nr.).

Det er in confesso, at Reglerne for Successionsfølgen i Henseende til det omhandlede Fideicommis indeholdes i den lgl. Bevilling, der hjemler Salget af Baroniet Marfelsborg, i Forbindelse med Sælgerens allernaadigst confirmerede ovenomhandlede Testamente, og det er i den ovennævnte Dom antaget, at Stamholberens Søn, som den, der efter Successionsordenen er nærmest berettiget til efter sin Faders Død at tiltræde det store Fideicommis, saavel i Medfør af Bevillingen som i Henhold til Testamentet, ved det da indtrufne Dødsfald af Besidderen af det mindre Fideicommis var den Person, der var qualificeret til at oppebære Renterne af dette, idet det antoges, at der ved Ubtrykkene om den i den lgl. Bevilling for Arvesølgen opstillede Regel, at Renterne skulde tilfalde den efter Lehnbesidderen nærmeste Lehnberettigede, ikke sigtes til den Linie, men til den Person, der er nærmest berettiget til Successionen, og at den for den lineale Arvesølge gjældende Regel, at der ikke kan være Tale om nogen Successionsret for en Søn, hvis Arveret alene grunder sig i hans Repræsentation af Faderen, saalænge denne lever, maatte blive uden Indflydelse i det paagjældende Tilfælde, hvor der eksisterede tvende Fideicommisser, og hvor Fader og Søn, skjøndt de danne een Linie, ikke kunne siges at udgjøre een Person.

Den Indstævnte har formeent, at den Ret, som ved bemeldte Dom

blev tillagt en Stamholder's Søn til at erholde Besiddelsen af det mindre Fideicommiss i et Tilfælde som det da foreliggende, hvor den sidste Besidder ikke efterlod sig Afkom, og hans Linie altsaa var udbød, ikke kan tilkomme en saadan i et Tilfælde som nærværende, hvor den sidste Besidder har efterladt sig en Søn, eller at Stamholderlinien ikke under de forhaanden værende Forhold kan tage Fideicommisset fra en Arving i den Sidelinie, hvori det ved tidligere Vacance er kommet.

Til Støtte herfor har han anført, at den Sætning, at den Næstfølgende efter Besidderen af det store Fideicommiss skal være Besidder af det mindre, vel er stillet i Spidsen for Testamentets Arvregler som en Hovedregel, men at det dog er langt fra, at den udtømmer hele Arvegangsordenen, eller at Testamentets specielle Regler alene skulde være Testators Anvendelse af Reglen paa de i Dyprettelsesøjeblikket værende Forhold, idet Testator har tillagt sin anden Søn Christian det mindre Fideicommiss uden Hensyn til, om ved hans Død den ældre Søn Nicolai, der da skulde tiltræde det store Fideicommiss, maatte have Sønner, og derfor bestemt, at det skulde forblive i Christians Linie, saalænge som mandlige Arvinger Mand af Mand af hans Linie maatte være til, uden Hensyn til mandlige Arvinger i Nicolais Linie, i hvilken det først skulde gaae over, naar Christians Linie var udbød. Testator har saaledes anset det fuldtvæl stemmende med Reglen om „Næstfølgende efter Stamholderen“, at Fideicommisset forblev i den Linie, hvor det engang og netop ved Anvendelse af denne Regel var kommet, og Indstævnte formener, at efter Linealarvens Væsen og Analogien af Bestemmelserne om Sønnen Christians Linie saavel som efter Ordene i Testamentet vilde Sideliniernes Ret være uigjenkaldelig, naar ikke Testamentet selv havde tilføjet en Betingelse, hvorunder det mindre Fideicommiss atter kan tages fra Sidelinien, nemlig: „naar Besidderen af Stamholder-Fideicommisset skulde efterlade tvende mandlige Arvinger, i hvilket Tilfælde og efter Besidderens Død steds den nærmeste Arving til Stamholder-Fideicommisset, af hvilken Linie han end er, (skal være) Besidder.“ Det er denne Betingelse, som Indstævnte benægter nu at være tilstede, idet han formener, at den fordrer, at en Besidder af Stamholder-Fideicommisset, under det mindre Fideicommissets Dvalen i Sidelinien, maa være død og have efterladt sig tvende Arvinger, af hvilke den ene er bleven Stamholder og den anden næste Arving til Stamholder-Fideicommisset, hvilket ikke er indtruffet, da Titanernes Mandant, den nuværende Besidder af det store Fideicommiss, ingen Piosarvinger havde, dengang han ved sin Fader Christian Alexanders Død i 1849 tiltraadte Besiddelsen, og som endnu levende ikke kan siges at have efterladt sig 2de mandlige Arvinger, og det mindre Fideicommiss siden har været hos den nu afsbøde Besidder, Indstævntes Mandants Fader.

Det skjønnes imidlertid ikke, at der heri kan gives Indstævnte Medhold. Det maa nemlig antages, saavel efter Bevillingen som efter Testamentet, at være Hovedreglen, at det lille Fideicommiss skal være hos den, der er nærmeste Arving til det store, og at den Ret, der er tillagt Testators Brødre

og deres Linier, er afhængig af denne Regel, idet det lille Fideicommiss kun kan komme til disse Linier, naar der ingen nærmere Arving er i Stamholderlinien, og altsaa en i Sidelinien staaende Arving ogsaa er nærmeste Arving til det store Fideicommiss, og det sees ikke rettere, end at den af Indstævnte paaberaabte Slutningsbestemmelse i Testamentet netop er i Overensstemmelse hermed, uden at der tages Hensyn til, om den Sidelinie, i hvilken Fideicommisset er kommet, er uddød eller ikke. Naar det nemlig i Forveien i Testamentet som Betingelse for Fideicommissets Overgang til Brødrenes Linier hedder: „Skulde Tilfældet være, at der i min ældste Søn Nicolais Linie ikkun var een mandlig Arving etc.,“ og der, efter hvad der i den ovenansførte Dom er antaget, her ved denne ene Arving maa forstaaes den, der har Stamholder-Fideicommisset, maa Meningen af Udtrykkene i Slutningsbestemmelsen om det Tilfælde, i hvilket det lille Fideicommiss igjen kan falde tilbage til Stamholderlinien: „naar Besidderen af Stamholder-Fideicommisset skulde efterlade tvende mandlige Arvinger etc.,“ være den, at der ved det mindre Fideicommisses Besidders Død er 2 Arvinger i Stamholderlinien, nemlig Stamholderen og En, der altsaa i Liebliffet er den nærmeste til at succedere ham, da der ingen Grund er til at tillægge Udtrykket Arving en anden Betydning paa det sidste Sted end paa det første, hvor det betegner Stamholderen selv, og der ikke kan lægges nogen særegen Betydning i Ordet „efterlader“, saaledes at det skulde kræves, at de tvende Arvinger eksisterede ved den forrige Stamholders Død, aldenstund der i Testamentet kun handles om Vacance i Besiddelsen af det mindre Fideicommiss ved dets Besidders Død.

Naar Indstævnte for sin Fortolkning har paaberaabt sig Analogien fra Reglerne i Testamentet om Arvesølgen i den yngre Søn Christians Linie, i hvilken det omhandlede Fideicommiss skulde blive, saalænge der i denne var mandlige Arvinger, da er det klart, at denne Regel specielt er givet for Christians Linie, og at netop den Omstændighed, at en lignende fra Hovedreglen afvigende Regel ikke er givet for Brødrenes Linier, viser, at Testator ikke har villet anvende den paa disse, medens han tværtimod ved Slutningsbestemmelsen — som det maa antages — netop for at antyde Forskjellen med Hensyn til den for hans egen Søn Christians Linie foran givne Regel, har stillet den Betingelse for den fortsatte Succession i Brødrædnerne, at der ved Besidderens Død ikke er en nærmere Berettiget i Stamholderlinien.

Citanternes Paastrand vil derfor være at tage tilfølgende, dog saaledes, at Procesfens Omkostninger efter Omstændighederne findes at maatte hæves“.

Nr. 77.

Advocat Levinfen

contra

Hans Rasmussen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Helsingørs Extrarets Dom af 27de Decbr. 1865: „Arrestanten Hans Rasmussen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knog 5 Rd. og til Defensor, Procurator Møller 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den Februar 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Maag og Hedscher, betaler Arrestanten Hans Rasmussen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

---

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Hans Rasmussen, der er født den 1ste Marts 1829 og ved Høiesterets Dom af 29de November 1860 er anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, foruden at han ved Helsingør Politirets Dom af 21de Marts 1864 for Løsgængeri har været straffet med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, den 7de Novbr. f. A. at have frastjålet Brændeviinsbrænder Kjerbo i Helsingør en til 3 Ml. vurderet Malmfran, maa det billiges, at han ved den indankede Dom er anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 med en Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 70.

Advocat Levinsen
contra

Jens Andreas Thorstensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedragerisk Forhold.

Frederikshavns Extrarets Dom af 5te August 1865: „Tiltalte Jens Andreas Thorstensen bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned. I Erstatning til Kjøbmand Wøld af Frederikshavn udbreder han 21 Rd. 2 Mk. 15 f., saa udbreder han og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 4de Decbr. 1865: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 18 Maaned. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ville være uden Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Diet:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Tiltaltes egen Tilnaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han for at skaffe sig Credit paa Varer for et Beløb af 47 Rd. 5 Mk. 15 f., som han i December Maaned f. A. havde kjøbt hos Kjøbmand Wøld i Frederikshavn, men for hvilke denne, efterat Varerne vare indpakkede, forlangte Caution, har udsærdiget et den 26de Decbr. 1864 dateret Cautionsbrev, som han understrev „Gaardeier Christian Henderik Larsen i Børglum Sogn“, og hvori anføres, at denne som Curator for Tiltalte paatog sig at gaae i Caution for og den 1ste August 1865 at betale den Sum 47 Rd. 5 Mk. 15 f., som Til-

talte var skyldig til Kjøbmand Wøld for en Palle; det maa isvrigt antages, at der ikke i Børglum Sogn findes nogen Gaardeier af det anførte Navn, og Tiltalte vil ved at skrive dette under Beviiset ikke have havt nogen bestemt Person for Sie. Mod Afsværingen af dette Beviis modtog Tiltalte, som det maa antages i Januar Maaned, de kjøbte Varer, men i Slutningen af Februar Maaned gjorde Kjøbmand Wøld Anmeldelse om det Passerede, idet han ikke havde kunnet bringe i Erfaring, at den foregionde Cautionist eksisterede, ligesom det ogsaa havde viist sig at være urigtigt, at Tiltalte havde en Arv efter sin Fader, hvilket han ligeledes havde opgivet for Wøld for at skaffe sig Credit. Tiltalte, der efter Sagens Oplysninger lider af jevnligge epileptiske Krampeanfald, men om hvis Tilregnelighed der ikke er Tvivl, har isvrigt udsagt, at han ikke troede det kunde gjøre videre at skrive det falske Beviis, da han ikke vilde narre Wøld, men havde ifinde at betale Pengene. For den Deel af de saaledes til Tiltalte udsvevete Varer, som ikke er kommen tilstede under Sagen, har Kjøbmand Wøld paastaet sig tilkjendt Erstatning.

For sit ovenansførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1842 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 60 og 68 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned, og Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til samme Slags Arbejde i 8 Maaned, men hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger billiges, vil med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste“.

Mandagen den 12te Marts.

Nr. 75.

Advocat Henriksen
contra

Peder Pedersen eller **Peter Petersen** (Defensor Bevinsen), der tiltales for Tyveri eller i alt Fald Bedrageri samt for uberettiget at have benyttet en Andens Bogn.

Kjøbenhavn's Amts nordre Virks Extrarets Dom af 2den Novbr. 1865: „Tiltalte Peter Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage samt i Erstatning til Niels Nielsen og Johan Ernst Schwarz betale 27 f. til hver. Saa udreder Tiltalte og samtlige Actionens Omkostninger og derunder Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. og til Defensor, Prøveprocurator Diechmann 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Febr. 1866: „Tiltalte Peder Pedersen bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar samt betale i Erstatning til Arbeidsmændene Niels Nielsen og Ernst Johan Schwarz, Een for Begge og Begge for Een, 4 Rd. og til Førstnævnte endvidere 2 Mk. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocuratorerne Lehmann og Leth, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Revinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaaer ud paa, at han den 1ste August s. A. i Ermelunds Skov traf Arbeidsmændene Niels Nielsen og Ernst Johan Schwarz, der benyttede en af dem leiet Reubelvogn til at transportere Klude, Been og andet Affald, som de samlede, og at han efter Anmodning fik Tilladelse til at lægge en Sæl, hvori han samlede lignende Gjenstande, paa Bognen, hvilken de derefter hjorte til Ordrup og indsatte i Kroen, hvorhos de samlede gik til Dyrehaven.

Da han der var bleven ffilt fra de Andre, gif han tilbage til Ordrup og tog Bognen med de paa samme værende Gjenstande, nemlig 3 Sække med opsamlede Gjenstande, der tilhørte de fornævnte Arbeidsmænd, og et Par Niels Nielsen tilhørende Træstøfler, og begav sig her til Staden, hvor han solgte samtlige paa Bognen værende Gjenstande for 10 Mk. 6 ß., og anmodebe en ham ubekjendt Person om at bringe Bognen til dens Eier, hvilket imidlertid ikke skee, hvorimod den under Sagen er kommen tilfæede og udeleveret Eieren.

Tiltalte har vel foregivet, at det var hans Tensigt at betale Niels Nielsen og Ernst Johan Schwarz, hvad der efter hans Formening tilkom dem for de dem tilhørende Sager, som han solgte, nemlig 3 Mk. 6 ß., naftet han ikke vidste hvor de logerede eller kjendte deres Navne, men det er ikke skeet og han har selv forbrugt Pengene.

Niels Nielsen og Ernst Johan Schwarz have under Eed forklaret, at det var imod deres Vidende og Villie, at Tiltalte har borttaget Bognen, der er vurderet til 8 Rd., med hvad der var paa den og solgt dette, hvis Værdi de have ansat til 4 Rd. foruden Trætsflerne, som Niels Nielsen har ansat til 2 Mk.

Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes, forsaavidt angaaer de paa Bognen henlagte Gjenstande, at maatte betragtes som Tyveri, idet det ikke kan tillægges nogen Betydning, at Gaardskarlen i Ordrup Kro og andre Ubedkommente have seet, at Tiltalte satte sig i Besiddelse af Bognen, medens hans Forhold med Hensyn til Bognen bliver at betragte som Brugstyveri, og vil han, der er langt over criminel Kavalder og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 28de Novbr. 1863 har været anset efter Jfrdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu blive at ansee efter samme Frdn. § 13 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, hvorved den Straf, han har forskyldt efter samme Frdn. § 40, vil være absorberet.

Tiltalte vil derhos blive pligtig at betale i Erstatning til Niels Nielsen og Ernst Johan Schwarz, Een for Begge og Begge for Een, 4 Rd. og til den Førstnævnte endvidere 2 Mk.

Den inbankede Dom, ved hvilken Tiltalte er anset efter den citerede Frdn. §§ 40 og 50 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 4 Dage, vil derfor være at forandre i Overensstemmelse hermed, medens den med Hensyn til Bestemmelsen om Actionens Omkostninger, der billiges, bliver at fastsætte“.

Tirsdagen den 13de Martz.

Nr. 51. Kammerherre, Stiftamtmand, Baron **Bretton**
(Advocat Levinfen)

contra

Handelsagent **Johannes Olsen** (Justitsraad Bungen), angaaende et af Indstævnte fordret Commissions-salair i Anledning af Salget af Staarupgaard.

Viborg Byttings Dom af 14de Decbr. 1864: „Til Citanten, Handelsagent Johannes Olsen i Kjøbenhavn, bør Indstævnte, Kammerherre, Stiftamtmand, Baron Bretton i Viborg, betale 2000 Rd. med Renter deraf 5 pCt. pro anno fra 7de November 1862 til Betaling skeer samt Sagens Omkostninger 15 Rd. Statskassens Ret til Stempelafgift af den ommeldte Kjøbecontract af 14de Decbr. 1861 refereres, saafremt denne Afgift ikke maatte

være erlagt. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afmærk efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 21de August 1865: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instants ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Overretten. Det Ibømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afmærk efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at det for Høiesteret fremkomne, af Citanten til Kammerraad Grandjean ubstedte Skjøde paa Staarupgaard udtrykkelig indeholder, at Citanten har foretaget Skjødningen i Henhold til den af Indstævnte conciperede Kjøbecontract, som er Skjødet vedhæftet, og iøvrigt paa de i den indankede Dom ansførte Grunde bliver samme at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citanten have at erstatte Indstævnte med 100 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 100 Rd.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Indstævnte, Handelsagent Johs Olsen i Kjøbenhavn i første Instants søgt Citanten, Kammerherre, Stiftamtmand, Baron Bretton i Viborg til Betaling af et Beløb af 2000 Rd. som det Indstævnte formeentlig tilkommende Commissionsfalair i Anledning af Salget af Hovedgaarden Staarupgaard til Kammerraad Grandjean, og da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det paaestævnte Beløb med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligssklagens Dato den 7de November 1862 samt i Processomkostninger for Overretten 15 Rd., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i første Instants nedlagte Paaastand om Frisindelse for Indstævntes Eitale, medens Sidstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse.

Til Støtte for den paaestævnte Forbring har Indstævnte fremlagt en til ham stilet Skrivelse fra Citanten af 21de Novbr. 1861, hvori denne, næst at meddele nogle Oplysninger om den ham da tilhørende Eiendom Staarupgaard — hvilken Citanten ønskede at sælge —, yttre sig saaledes:

„Salairret er 2000 Rd. for 160,000 Kjøbesum, og ringere sælger jeg

ikke. — Men saaes der vere Eiendommen er langt over 200,000 Rb. værd), saa giver jeg Commissionairen desuden det Halve af hvad der erholdes over 160,000 Rb. Derved bemærkes dog, at dersom flere Commissionaire anbefale samme Kjøber, kan jeg ikke inklude mig paa Honorar til Andre end den, der virkelig bringer Handelen istand og som tillige maa besørge Documenterne forfattede og alt andet Arbeide ved Handelen, forsaavidt mig paaligger.

At jeg ikke underhaanden sælger til nogen af en Commissionair opgivet Person, uden at benytte Commissionairen som Mellemmand, er en Selsfølge. Men da jeg har opgivet Salgsvilkaarene til Flere, saa kunde muligviis det Tilfælde indtræffe, at 2de præsenterede mig een og samme Kjøber.“

I Slutningen af Brevet opgives derhos enkelte af Salgsvilkaarene, og deriblandt, at der ved Handelens Afslutning maatte udbetales 12,000 Rb.

I det Indstævnte nu har gjort gjældende, at han har givet Anviisning paa ovennævnte Kammerraad Grandjean som Kjøber, og at der ved en mellem denne og Citanten oprettet Kjøbecontract af 14de Decbr. 1861, der er conciperet af Indstævnte og reenskrævet paa dennes Contoir, blev bragt en Handel istand om Staarupgaard for den opgivne Kjøbesum 160,000 Rb., har han formeent at have Krav paa det af Citanten tilfagte Commissionsalair. Citanten har erkjendt, at Indstævnte har givet ham Anviisning paa Grandjean som Kjøber, og at den nævnte Kjøbecontract af 14de Decbr. 1861 derefter er bleven oprettet under Indstævntes Medvirking, men han har iøvrigt ikke villet erkjende, at de i hans ovennævnte Skrivelse af 21de Novbr. 1861 fastsatte Betingelser for det tilfagte Commissionsalair herved ere bleven opfyldte, og han har i denne Henseende navnlig paaberaabt sig, at han ved den ommeldte Kjøbecontract af 14de Decbr. 1861 ikke opnaaede den i hans Skrivelse af 21de Novbr. betingede contante Udbetaling af 12,000 Rb., samt at Handelen overhovedet ikke kan anses at være bragt istand ved den omtalte Kjøbecontract, idet denne senere er bleven annulleret ved at Kjøberen end ikke betalte de 4500 Rb., han ifølge Contracten skulde udbetale contant inden den 1ste Febr. 1862, hvorefter Citanten først bortforpagtede Gaarden til Grandjean og derefter paa forandrede Betingelser afsluttede en af Kjøbecontracten af 14de Decbr. 1861 aldeles uafhængig Handel med ham om bemeldte Eendom, ved hvilken Handel Indstævnte ikke har medvirket. Ligesom der imidlertid maa gives Indstævnte Medhold i, at Tilfagnet om et Commissionsalair af 2000 Rb. efter Ordforbindelsen i Citantens Skrivelse af 21de Novbr. 1861 alene kan anses knyttet til Sværkættelsen af et Salg til en Kjøbesum af 160,000 Rb., og at Forbringen paa en contant Udbetaling af 12,000 Rb. kun er opstillet som et af de enkelte Salgsvilkaar, hvis Forandring efter nærmere Overenskomst med den anviste Kjøber i alt Fald ikke uden et ubtrykkeligt Forbehold fra Citantens Side — hvilket han maa antages ikke at have taget — kunde faae nogen Indflydelse paa Citantens Forpligtelse til at betale det vedkommende Commissionair i Tilfælde af Salg tilfagte Salair, saaledes maa der ogsaa

ved den under Indstævntes Medvirkning oprettede, af begge de vedkommende Parter underskrevne Kjøbecontract af 14de Decbr. 1861 ansees at være affluttet en fuldgylbig for begge Parter endelig bindende Handel om den paagjældende Eiendom, og idet dette, som bemærket, er skeet efter Indstævntes Paaviisning af Kjøberen og ved Indstævntes Medvirkning ved Kjøbecontractens Affattelse, maa Indstævnte herved ansees at have erholdt Krav paa det ham af Citanten ved dennes ovennævnte Skrivelse tilsagte Salair, uden at det heri kan gjøre nogen Forandring, at Indstævnte ikke har havt Noget at gjøre med Affattelsen af Skjødet og de øvrige til Handeleus endelige Fuldbyrbede fornødne Documenter, eftersom det end ikke af Citanten er paaberaabt, at Indstævnte har vægret sig ved at udføre dette Arbeide eller at det er blevet forlangt, at han skulde udføre det. — Den Omstændighed, at den nævnte Kjøbecontract senere skal være bleven mistligholdt af Kjøberen, kan derhos saameget mindre beføie Citanten til at vægre sig ved at betale det tilsagte Commissionsalair, som Citanten har erkjendt, at der endog inden den i Kjøbecontracten af 14de December 1861 bestemte Tid er af ham blevet meddeelt Kammerraad Grandjean Skjøde paa Eiendommen for den oprindelig bestemte Kjøbesum 160,000 Rd., og han i sin oftnævnte Skrivelse af 21de Novbr. 1861 havde, som ovenfor meldt, udtrykkelig erklæret, at han ikke vilde sælge underhaanden til nogen af en Commissionair opgiven Person uden at benytte Commissionairen som Mellemmand, idet Citanten allerede herefter, selv om det ved Skjødets Udfærdigelse fuldbyrbede Salg maatte være begrundet i en selvstændig af Kjøbecontracten af 14de Decbr. 1861 uafhængig Forhandling mellem Sælger og Kjøber, maatte være pligtig at betale Indstævnte det tilsagte Salair, naar kun, saaledes som Tilfældet her har været, det endelig fuldbyrbede Salg stete til den af Indstævnte paaviste Kjøber og inden en saadan Tid, at Salgets Fuldbyrbedelse maa ansees som staaende i Forbindelse med den af Indstævnte fremlagte Forhandling. Det maa derfor billiges, at Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale Indstævnte det paastævnte Beløb med Renter som anført, og den paaankede Dom vil saaledes efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog med den Forandring, at Processens Omkostninger i første Instans efter Sagens Omstændigheder findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes blive at ophæve“.

Onsdagen den 14de Marts.

Nr. 3. Gaardeier **S. J. Quist**
(Advocat Hansen)
contra

Børgerne for Andst Kirke (Advocat Hindenburg,
efter Ordre),

angaaende Kirkens Ret til et af Citanten benyttet Jordstykke.

Andst og Slaugs Herredstings Dom af 16de Juli 1861: „Contracitanten Gaardeier Hans Jensen Quist af Nagbøl bør inden tre Maaneder efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulct af 5 Rd. til Ribe Amts Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, efter foregaaende lovlig Dm-gang efter Maal og Tægt udlægge og til Hovedcitanterne, Børgerne for Andst Kirke, overlevere en femte Deel af de under Gaarden Matr.-Nr. 4 i Nagbøl matriculerede Jorder. Saa bør ogsaa Contracitanten til Hovedcitanterne betale Erstatning for Afgrøden af bemeldte femte Deel efter uwillige af Retten udmeldte Mænds Skjøn fra 12te Septbr. 1859 indtil Overlevering af den omhandlede femte Deel finder Steb. I Contrasøgsmaalet bør Hovedcitanterne for Contracitantens Tiltale fri at være. Saavel Hoved- som Contrasøgsmaalets Omkostninger ophæves. Hovedcitanternes befalede Sagsfører, Cancelliraad Dahl, tillægges i Salair 35 Rd., som udredes af det Offentlige. Dommen at fuldbyrde under Lovens Tvang“.

Biborg Landsoverrets Dom af 6te Juli 1863: „De Indstævnte, Gaardeierne Carl Sørensen og Jens Thomsen, bør som Børger for Andst Kirke være berettigede til at erholde den Kirken tilhørende Jord udstiftet af Fællesskabet med de til Citanten, Gaardeier Hans Jensen Quists Gaard nyt Matr.-Nr. 4 i Nagbøl hørende Jorder efter Forholdet mellem Kirkejordens og Gaardens Ager og Engs Hartkorn efter den ældre Matricul, henholdsvis 6 Skpr. 3 Fdkr. 2½ Alb. og 3 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdkr. 2½ Alb., dog saaledes, at de paa et under Sagen af Citanten fremlagt Kort med Bogstaverne A, B, D og E betegnede Arealer samt de i den under Sagen fremlagte Matriculsberegning under c og d nævnte Arealer ved Udstiftningen ikke medtages

under det Areal, der er Gjenstand for Delingen. Saa bør og Citanten til de Indstævnte i deres forommeldte Egenkab betale i Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Affavnet af den Jord, der maatte blive udlagt til Kirken, fra den 12te Septbr. 1859 indtil Udskiftningens Foretagelse. Derimod bør de Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og det de Indstævntes befalede Sagfører ved Underretten ved Underrettsdommen tillagte Salair, saavel som de de Indstævntes for Overretten først beskikkede Sagfører, Procurator Kühnell eller nu hans Dødsbo, samt deres derefter beskikkede Sagfører, Procurator Faber, tilkommende Salairer, der bestemmes for den Første til 12 Rd. og for den Sidste til 20 Rd., udredes af det Offentlige. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse under Afsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Citanten ikke for Høiesteret har gjentaget den i den indankede Dom omhandlede Afvisningspaastand, og Dommen ikke er contrapaaanket fra de Indstævntes Side med Hensyn til Spørgsmaalet om Omfanget af det Areal, der skulde være Gjenstand for Udskiftning, bliver det her for Retten kun at afgjøre, om der i Sagens Realitet er Grunde tilstede til at lade det af Overretten antagne Resultat undergaae en Forandring til Fordeel for Citanten; men Høiesteret maa i alt Væsentligt billige, hvad der under denne Deel af Sagen i den indankede Dom er anført til dens Begrundelse, og som Følge heraf vil Dommen, paa hvis Resultat de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ville være uden Indflydelse, og hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og Advocat Hindenburg tillægges i Salarium 80 Rd., der udredes af det Offentlige.

Chi kendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Advocat

Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret 80 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indkomne Doms Præmisser hedder det: „Efterat Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet i en Skrivelse af 18de Mai 1859 efter Brevveksling med Indenrigsministeriet havde udtalt, at det ansaae Bærgerne for Andst Kirke berettigede til i Overensstemmelse med Frdn. af 23de April 1781 at fordrø nogle Andst Kirke tilhørende Jorder, der i den gamle Matricul ere stykbsatte for 6 Skpr. 3 Fdkr. 2½ Alb. Hartkorn og ere indbesatte under de Citantens, Gaardeier Hans Jensen Dvists Gaard nyt Matr.-Nr. 4 i Nagbøl tilliggende Jorder, idet bemeldte 6 Skpr. 3 Fdkr. 2½ Alb. ved Udskiftningen ikke bleve særligt ublagte med et bestemt Areal, men forbleve i Fællesskab med bemeldte Gaards Jorder, ved en lovformelig Forretning udfisktede af dette Fællesskab, og de Indstævnte, Bærgerne for Andst Kirke, Gaardeierne Carl Sørensen og Jens Thomsen, havde foranlediget en Landvæsenkommission nebsat for at erholde bemeldte Jorder udfisktede, blev der under den i den Anledning den 27de August s. A. afholdte Landvæsenkommissionsforretning af Citanten neblagt Protest imod Forretningens Fremme, idet han navnlig bestred Andst Kirkes Eiendomsret til bemeldte Jorder, og da Commissionen ved sin Kjendelse foreløbigt afviste Sagen, indtil det paa lovlig Maade var godtgjort, hvilke Jorder rettelig burde udfisktes, have de Indstævnte under nærværende Sag i første Instants paastaet Citanten, som Eier af Gaarden nyt Matr.-Nr. 4 i Nagbøl, tilpligtet under Dagmulct at foranstalte udfisktet fra bemeldte Gaards øvrige Jorder samt de Indstævnte overleveret den Andst Kirke tilhørende Femtepart af Gaardens Eiendomme efter gammelt Hartkorn 6 Skpr. 3 Fdkr. 2½ Alb. samt at udrede Erstatning for Afsvænet af nævnte Kirkes Jorder fra 24de Marts 1853 med Renter af dette Erstatningsbeløb fra Forligsslagens Dato den 12te Septbr. 1859, hvorimod Citanten har paastaet Sagen afviiist eller i alt Fald Frisindelse, og subsidiairt, at nogle nærmere betegnede Lodder holdes ude ved en eventuel Udskiftning af Gaarden og at Kirken kun erholder Andeel i de øvrige Jorder i Forhold til det ovennævnte Hartkornsbeløb, hvorhos han endvidere under et Contrastsøgmaal har paastaet de Indstævnte i alt Fald tilpligtede under Dagmulct at meddele Citanten Fæstebrev paa de omtvistede Kirkejorder imod en aarlig Landgilde af 2 Rd. og mod en billig Indfæstning. Ved Underrettsdommen er Citanten tilpligtet, under en Mulct af 5 Rd. daglig, efter foregaaende lovlig Omgang efter Maal og Tært at udlægge og til de Indstævnte overlevere en Femtedeel af de under den ommeldte Gaard matriculerede Jorder, samt at betale de Indstævnte Erstatning for Afgrøben af bemeldte Femtedeel, efter uwillge af Retten udmeldte Mænds Skjøn, fra 12te Septbr. 1859 indtil Overlevering af samme finder Sted, medens derimod de Indstævnte i Contrastsøgmaalet ere frisundue for Citantens Tiltale. Denne Dom har Citanten nu

indbanket for Overretten, hvor han har gjentaget sine i første Instants nedlagte Paastande, medens de Indstævnte procedere til Underrettsdommens Stabsstæffe.

Forjaavdt Citanten til Støtte for sin Afvisningspaastand har paa-beraabt sig, deels at de Indstævnte som Kirkeværger maatte anses uberettigede til paa egen Haand at anlægge Sagen, der angaaer Kirkens formeentlige Eieendom, hvormod den alene rettelig skulde kunne paatales af Kirkens Forsvar, deels at Sagen er anlagt paa Sognets Lodbseieres Vegne, der angives at være Eiere af Kirken, medens det er in confesso, at Kirken kun eies af endeel af Sognets Lodbseiere, bemærkes, at ligesom den sidstnævnte Indsigelse er ugrundet, da der ikkun er nedlagt Paastand til Fordeel for Kirken eller Kirkecierne i det Hele, saaledes findes de Indstævnte som Værger for Kirken samt i Henhold til Ministeriets ovennævnte Skrivelse, der gjennem Stiftsøvrigheden er dem communiceret til videre Foranstaltning, ikke at have saavidt den fornødne Competence til Sagens Anlæg, og den ommeldte Paastand kan derfor ikke tages tilfølg, hvormod Sagen vil være at paatjende i Realiteten.

Følge Sagens Oplysninger har der fra gammel Tid og navnlig længe før Udstiftningen faaet Sted under en Gaard i Nagbøl været brugt saakaldet Kirkejord fra Andst Kirke, og i den gamle Matricul findes bemeldte Gaard under Nr. 1 i Nagbøl By opført saaledes:

Proprietarius	Nr. 1 Niels Ibsen	ny Matricul Hartkorn.
4 Parter	og	
til Nyttier	Jacob Ibsen	
og	Selv-Eier	6 Edr. 7 Skpr. 1 Fdk. 2 Alb.
den 5te Part	nok	
til Andst	Til Andst Kirke	1 — 5 — 3 — 2 —
Kirke.	Skov til Gaarden	" — " — 3 — " —

Det fremgaaer derhos af Sagens Oplysninger, at den ommeldte Gaard senere er bleven deelt, og at den ovennævnte Citanten nu tilhørende Gaard, nyt Matr.-Nr. 4 i Nagbøl, er en Parcel af samme, til hvilken ved bemeldte Deling blev henlagt Halvdelen af de den samlede Gaard underliggende Hartkornsbetøb, med tilfammen gammel Matricul Hartkorn Ager og Eng 4 Edr. 2 Skpr. 2 Fdk. 2 Alb. og Skovstyld 1 Fdk. 1½ Alb., derunder indbefattet Halvdelen af fornævnte til Andst Kirke opførte Hartkorn med 6 Skpr. 3 Fdk. 2½ Alb. Ved den derefter stede Udstiftning af Jordsælleskabet blev det ovennævnte Kirkehartkorn som berørt ikke ublagt med særskilt Jord, hvormod Ublaget stede under Eet for Gaardens samlede Hartkorn, og da der som Følge heraf ved Opmaalningen til den nye Matricul ikke kunde paavises nogen Grændse mellem Kirkejorderne og Gaardens øvrige Jorder, blev ved bemeldte Matricul Kirkejorderne styldsatte i Forbindelse med de øvrige Jorder for et samlet nyt Hartkorn. Den ommeldte Ansørelse i den gamle Matricul maa nu vel i og for sig, idet Kirken sammesteds er nævnt som Proprietarius for ½ af den ommeldte Gaard paa samme Maade, som de øvrige ½ ere betegnede som hørende under Nyttergodset, hvorover Kongen havde Herlighedsretten, vække nogen Formodning for, at Udtrykket Proprietarius er brugt ogsaa for

Kirkens Vedkommende for at betegne, at den alene eiede Herligheden, men paa den anden Side taler det øvrige Indhold af Matriculen, hvori der navnlig, efterat Niels og Jacob Ibsen ere nævnte som Setveiere af ifkun 6 Tdr. 7 Skpr. 1 Fbd. 2 Alb. Hartkorn, er tilføjet „nok til Andst Kirke“ 1 Td. 5 Skpr. 3 Fbdr. 2 Alb., i og for sig nærmest for, at Kirkejorden ikke ved Matriculeringen er bleven anseet som tilhørende Gaardens Eiere som Selveiendom paa samme Maade som det øvrige Hartkorn, og bemeldte Ansørsel i Matriculen findes herefter ikke at kunne tillægges nogen videre Bøgt med Hensyn til Afhjølrelsen af det Spørgsmaal, om Kirken maatte have Eiendomsret til eller alene en Herlighedsret over de under det ommeldte Kirkehartkorn hørende Jorder. Medens det nu eiheller af det Skjøde af 7de Januar 1699, hvorved Kirken af Kongen blev afhændet til privat Eie, kan sees, om det ommeldte Kirkehartkorn overhovedet er nævnt deri enten som Kirkens fuldkomne eller ufuldkomne Eiendom, og et Skjøde paa Kirken af 26de April 1775 til Cancelliraad Junghans alene nævner det ommeldte Kirkehartkorn 1 Td. 5 Skpr. 3 Fbdr. 2 Alb. blandt det Kirken tilliggende Jordegods, uden nærmere Tilfjendegivelse om, hvorvidt Kirken havde Eiendomsret eller alene Herlighedsret derover, fremgaaer det derimod af Sagens Dplysninger, at Kirkehartkornet i alt Fald efter den Tid, da Junghans blev Kirkens Eier, saavel af ham og følgende Kirkeeiere — hvis Skjøde af 25de April 1807 udtrykkelig indholder, at Kirkehartkornet var deelt saaledes, at den ene Halvdeel var givet i Arvesæfte og at den anden Halvdeel „ Tdr. 6 Skpr. 3 Fbdr. 2½ Alb. var bortfæstet paa Livstid til den daværende Eier af Citantens Gaard — som af de paagjældende Eiere af Citantens Gaard er for den Halvdeels Vedkommende, der brugtes under denne Gaard, blevet anseet ikke som disse Sidste tilhørende under Kirkens Herlighedsret, men som Kirkens egentlige Eiendom, paa hvilken Eierne af Citantens Gaard toge Fæste, og at Retsforholdet har været af denne Bessaffenhed maa, navnlig ogsaa efter samtlige foreliggende Dplysninger, af Citantens Eiendoms Formænd ansees at være anerkjendt paa en for dem og deres Efterfølgere bindende Maade.

(Nærværende Sag slttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (K. Hegal).
Kjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 4.

Den 6te April.

1866.

Første ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 14de Marts.

Nr. 3.

Gaardeier H. S. Quist
contra

Børgerne for Andst Kirke (see forrige Nr.).

Efterat nemlig Chr. Oluffen ifølge en Afftaelsescontract af 1761 sam en Lovbydelsesact og navnlig et Skjøde af 1765, hvori iøvrigt det omhandlede Kirkehartkorn er anført med „ Tdr. 6 Skpr. 2 Fdkr. 2 Alb. ved Siden af Gaardens Hartkorn 3 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdkr. 2 $\frac{1}{2}$ Alb. og Skovskylb 1 Fdkr. 1 $\frac{1}{2}$ Alb. som Gjenstand for Eiendomsoverdragelse, uden at dog Bestaffenheden af Sælgerens Afkomst til Kirkehartkornet er nævnt, og bemeldte Chr. Oluffen eller Olsen derefter i Aaret 1766 havde af Kongen erholdt frit og ubetinget Skjøde paa de under Ryttergodset tidligere hørende Jorder af Hartkorn 3 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdkr. 2 $\frac{1}{2}$ Alb. og Skovskylb 1 Fdkr. 1 $\frac{1}{2}$ Alb., modtog Chr. Oluffen strax, da Sunghans i Aaret 1775 havde erholdt Skjøde paa Andst Kirke med dens Tilliggende, derunder de nævnte 1 Td. 5 Skpr. 3 Fdkr. 2 Alb., af denne et Fæstebrev af 29de April 1775, hvorved Halvdelen af bemeldte Hartkorn 6 Skpr. 3 Fdkr. 2 $\frac{1}{2}$ Alb. imod en Indfæstning af 50 Rd. og en aarlig Landgilde af 1 Rd. — medens Landgilden derimod siges tidligere at have været en Mark dansk — blev overdraget Chr. Oluffen i Livsfæste, og hvori det derhos udtrykkeligt er udtalt, at bemeldte 6 Skpr. 3 Fdkr. 2 $\frac{1}{2}$ Alb. ved Forbøvelingen ere bleve indmaalte under Gaardens Hartkorn og at de tilhøre Andst Kirke og med det Første agtes fraskilte, for at Gaarden kan vide sin og Kirken sin Andeel. Ligesom nu Chr. Oluffen ved at modtage dette Fæstebrev, som han ved en Paategning paa samme har lovet at holde, maa ansees at have anerkjendt Kirkens fuldkomne Eiendomsret til det ommeldte Hartkorn, saaledes gaaer det Skjøde af 9de Januar 1809, hvorved han overdrog sin Gaard til sin Søn Søren Terpøger Christensen — Citantens umiddelbare

Formand — heller ikke ud paa at overdrage denne nogen Ret over Kirkehartkornet, idet Skjødet som Gjenstand for Afhændelsen alene nævner de 3 Tdr. 3 Skpr. 2 Fdkr. 2½ Alb. Hartkorn Ager og Eng samt Skov 1 Fdk. 1½ Alb. Efterat Søren Terpager Christensen havde erholdt det nævnte Skjøde af Chr. Olsen, modtog ligeledes han af den daværende Eier af Kirken et Fæstebrev af 2den Januar 1810, hvorved Kirkehartkornet 6 Skpr. 3 Fdkr. 2½ Alb. blev bortfæstet til ham paa hans og Hustruens Livstid imod en Indfæstning af 80 Rd. og en aarlig Landgilde af 2 Rd., ligesom deri ogsaa henvises til Chr. Duffens Fæstebrev af 1775. Søren Terpager Christensen har saaledes ikke havt Skjøde paa Kirkehartkornet eller anden Afkomst til dets Besiddelse og Brug end sit Fæstebrev, ligesom han ogsaa ved at modtage dette maa for sit Vedkommende ansees at have anerkendt Kirkens fuldkomne Eiendomsret til samme, og det kan herefter ikke komme i nogen Betragtning, at der i det Skjøde af 31te Marts 1855, hvorved han afhændede sin Gaard til Citanten, ogsaa er nævnt Kirkejorden af Hartkorn 6 Skpr. 3 Fdkr. 1½ Alb. som Gjenstand for Eiendomsoverdragelse. Idet Andst Kirke saaledes maa ansees eiendomsberettiget til de under Citantens Gaard indbefattede Zorder, der svare til den ældre Hartkornsansættelse af 6 Skpr. 3 Fdkr. 2½ Alb. og ved fornævnte Søren Terpager Christensens i Aaret 1858 indtraadte Død ere blevne fæsteleddige, maa de Indstævnte ogsaa ansees berettigede til at erholde de derunder hørende Zorder udfæstede af Fællesskabet med Citantens Gaards øvrige Zorder, medens der, idet det ei er oplyst, at Kirkejorden i sin Tid er bleven givet fra Gaarden til Kirken, ikke bliver Spørgsmaal om overensstemmende med Citantens Paaftand at anvende Bestemmelserne i L. 2—22—25, og de Indstævnte ville saaledes være at frifinde for Citantens Tiltale under Contrastsøgsmålet. Hvad endelig angaaer Citantens subsidiaire Paaftand om, at der ved den eventuelle Udfæstning af den ommeldte Gaard bør undtages enkelte Lodder, der efter Citantens Anbringende ei kunne vedrøre Kirkehartkornet, da fremgaaer det af den gamle Matricul, at Skovskyliden 3 Fdkr., der senere er deelt saaledes, at Halsvøden 1 Fdkr. 1½ Alb. er tillagt Citantens Gaard, i Matriculen er nævnt ved Siden af det Kirken tilhørende Hartkorn 1 Td. 5 Skpr. 3 Fdkr. 2 Alb., og medens der i Skjøderne paa Kirken kun nævnes disse 1 Td. 5 Skpr. 3 Fdkr. 2 Alb. eller senere 6 Skpr. 3 Fdkr. 2½ Alb., bliver derimod Skovskyliden 1 Fdk. 1½ Alb. i samtlige under Sagen fremlagte Skjøder paa Citantens Gaard og navnlig ogsaa i det Skjøde, hvorved Chr. Duffen erholdt sig den til Ryttergodset hørende Herlighedsret overdraget, udtrykkelig nævnt ved Siden af Gaardens øvrige Hartkorn som Gjenstand for Eiendomsoverdragelse, og idet det herefter maa antages, at Skovskyliden har været Kirken uvedkommende, og det derhos efter Parternes Procedure og Sagens Oplysninger i det Hele maa statuere, at Skovskyliden har hvilet paa de i en under Sagen fremlagt Matriculsberegning under c og d nævnte Arealer, ville disse, der tilsammen udgjøre 33⁰⁶⁰/₁₄₀₀₀ Tdr. Land, være at undtage fra den eventuelle Udfæstning, hvilket ligeledes findes at maatte statuere med Hensyn til de paa et af Citanten under Sagen fremlagt

Kort med Bogstaverne A, B, D og E betegne Stykker, idet disse efter Parternes Procuburer og Sagens Oplysninger maac antages først at være tilkjøbte Gaarden efter Matriculeringen af 1688.

Citanten vil derhos være at tilpligte at betale de Indstævnte Erstatning efter uwillige Mænds Stjøn for Affaonet af den Jord, der maatte blive udlagt til Kirken, fra Forligsdragens Dato den 12te Septbr. 1859 indtil Udlæget skeer, hvorimod der, idet Underrettsdommen ikke er contrapaaanlet af de Indstævnte, ikke kan blive Spørgsmaal om at tilkjende dem Erstatning fra et tidligere Tidspunct eller Renter af Erstatningsbelsbet“.

Mandagen den 19de Martz.

Nr. 90.

Advocat Hindenburg
contra

Unders Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Brandstiftelse eller dog i alt Fald i høist uforvarlig Omgang med Ild.

Arts og Skippinge Herredets Extrarets Dom af 4de Novbr. 1865: „Tiltalte Unders Andersen af Ubberrup bør straffes med 10 Slag Riis af Slutteren under Fogdens Opgigt. Han bør derhos betale samtlige af Actionen flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Knudsen og Niisen respective 4 Rd. og 3 Rd. R. M. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver: samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2den Febr. 1866: „Tiltalte Unders Andersen af Ubberrup bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Procuratorerne Knudsen og Niisen for Underretten, henholdsvis 4 Rd. og 3 Rd., og til Procuratorerne Herforth og Regjeringsraad Lindhard for Overretten 5 Rd. til hver, udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Liebe tillægges i Salarium for Højesteret 10 Rd. hver, der udredes af det Offentlige.

I den inbankede Doms Præmisser hebbet det: „Under nærværende fra Arv og Skippinge Herredens Extraret hertil inbankede Sag er Tiltalte Anders Andersen af Ulberup, der er født den 21de April 1853, actioneret for at have gjort sig skyldig i Brandsiftelse eller dog i alt Fald i høist uforfarlig Omgang med Ild.

Tiltalte har vedgaaet, at han den 29de Septbr. f. A. ved Middagstid har udtrukket et Knippe Halm af en Gaardmand Niels Hansens Enke tilhørende Halmstak paa Tømmerup Mark og, efterat have bragt Knippet 10 à 15 Alen bort fra Stakken, med Svovlsulfur stukket Ild i det, hvorefter Ilden udbredte sig til Stakken, der nedbrændte. Stakken, der stod ca. 150 Favne fra nærmeste Gaard, indeholdt 16 à 20 Læs gammelt Halm, som Eierinden har ansat til en Værdi af ca. 20 Rd., men hun har fravalbet Krav paa Erstatning hos Tiltalte, forsaavidt saadan maatte tilkomme hende.

Tiltalte har forklaret, at han ikke gjorde sig nogen Tanke om, at der kunde ske nogen større Skade ved Halmens Antændelse, idet han ikke troede, at Ilden kunde naae Halmstakken, og var det blot for at have den Fornøielse at see det udtrukne Knippe Halm i Brand, at han jatte Ild paa det.

For dette sit Forhold er Tiltalte ved den inbankede Dom anset efter Frdm. af 26de Marts 1841 § 12 cfr. Frdm. af 11te April 1840 § 26 med 10 Slag Riis af Slutteren under Fogdens Opsigt; men da Halmstakens Brand ikke kan tilregnes ham som forfæltig, og Børn under criminel Lavaldet ikke kunne straffes for uagtsomme Skabetilspøisler, jfr. L. 1—24—9 og 6—19·10, maa Tiltalte blive at frifinde for Actors Tiltale, ligesom Actionens Omkostninger, derunder de ved Herredstingets Dom bestemte Salairer saavel som Salarium til Actor og Defensor for Overretten, 5 Rd. til hver, ville være at udrede af det Offentlige“.

Tirsdagen den 20de Marts.

Nr. 64.

Advocat Lewinsen

contra

Søren Rasmussen (Defensor Liebe) og **Lars Pedersen** (Defensor Hansen),

der tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Afsurancensvig, Sidstnævnte for ulovlig Omgang med Hittegods.

Kronborg vestre Birk's Extrarets Dom af 29de Juli 1865: „Arrestanten Søren Rasmussen bør hensesættes til Forbedringshuusaarbejde i 2 Aar, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Lars Pedersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos de

Tiltalte Rasmus Sørensen og Peder Christopher Zeppesen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actors, Prøveprocurator Langkildes Salair, 20 Rd., udredes af Arrestandterne Søren Rasmussen og Lars Pedersen med respective $\frac{5}{8}$ Dele og $\frac{1}{4}$ Deel samt af de Tiltalte Rasmus Sørensen og Peder Christopher Zeppesen med $\frac{1}{16}$ Deel hver. Defensorenes, Procurator Wodschous Salair, 8 Rd., og Procurator Lunds Salair, 5 Rd., betales henholdsvis af Arrestandterne Søren Rasmussen og Lars Pedersen, hvorhos Defensor, Procurator Alstedes Salair, 5 Rd., udredes af de Tiltalte Rasmus Sørensen og Peder Christopher Zeppesen hver med Halvdelen. Iøvrigt betale Arrestandterne Søren Rasmussen og Lars Pedersen samtlige øvrige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hver for sit Bedkommende. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de December 1865: „Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Actor, Procurator Salomonsen, tillægges i Salarium for Overretten 10 Rd., der udredes af Arrestanden Søren Rasmussen med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte Lars Pedersen med $\frac{1}{4}$. 3 Salarium til Defensor, Procurator Gottschalk, betaler Arrestanden 8 Rd. og i Salarium til Defensor, Procurator Rihme, betaler Tiltalte ligesaameget. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den fte Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at da Bestikkelsen af særlige Defensorer for hver af de Tiltalte har været uforholden, og den derved bevirkede Forøgelse af Udgiften til Salairer ikke bør falde de Tiltalte til Byrde, findes Salairerne til de for den ene Tiltalte, navnlig for Lars Pedersen, bestikkede Defensorer at burde udredes af det Offentlige, hvorhos den nævnte Tiltalte, da han saaledes fritages for at tilsvare disse Salairer, bør overtage Udredelsen af $\frac{1}{4}$ af Salairerne til den Medtiltaltes Defensorer, saa at denne deraf kun tilsvarer de $\frac{3}{4}$ Dele.

Ihi kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes, at de Procuratorerne Lund og Lihme tillagte Salarier udredes af det Offentlige, og at Procuratorerne Wodschow og Gottschalds Salarier tilsvares af Søren Rasmussen med $\frac{3}{4}$, og af Lars Pedersen med $\frac{1}{4}$. I samme Forhold betale de Tiltalte i Salarium til Advocaterne Levinsen og Liebe for Høiesteret 20 Rb. til hver, hvorhos Advocat Hansen tillægges i Salarium 20 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil Retten indankede Sag, der i første Instants omsatte 2 Medtaltte, for hvis Bekommende iigen Appel har fundet Sted, sigtes Arrestanten Søren Rasmussen for Tyveri, Assurance=svig samt for at have forledet Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten og Tiltalte Lars Pedersen for ulovlig Omgang med Hittegods. Forfaavidt Sagen, der er indanket ifølge de Tiltaltes Begjæring, men ikke tillige paa det Offentliges Vegne, foreligger til Paakjendelse af Retten, hvorved bemærkes, at Arrestanten ved Underrettens Dom er tillagt Frisindelse deels for Sigtelsen for at have forledet Andre til falsk Forklaring for Retten og deels med Hen syn til flere af de Facta, der skulde gaae ind under Anklagen for Assurance=svig, er det, hvad Tiltalen for Tyveri angaaer, ved Arrestantens egen Tilstaaelse og de iøvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at han, efterat Helsingø Præstegaard, hvis Aving han da havde forpagtet, var afbrændt den 16de December f. A. om Aftenen, og endeel af de fra Branden reddede for største Delen ituslaaede Muursteen vare overdragne Præsten imod Afdrag i Assurance= summen, har fra de Steber, hvor Stenene efter Branden vare henliggende, bortført endeel af disse Muursteen baade raee og brændte, og anvendt dem til en Bygning, som han var ifærd med at opføre. Arrestanten har nu vel under de af ham angaaende dette Punct afgivne vallende og modsigende Forklaringer tillige anført, at han havde Tilladelse af Præsten til at borttage disse Steen; men ligesom dette staaer i Strid med Præstens afgivne og beedigede Forklaring, der gaaer ud paa, at Arrestanten havde faaet Tilladelse til at borttage de raee Steen, men at Borttagelsen af de brændte Steen var steet imod Præstens Vidende og Billie med Undtagelse af de 200 sovede Steen, som vare laante Arrestanten, saaledes er det ogsaa af denne, da 2 Vidner under Eed havde bevidnet, at de efter hans Anmodning havde af de opstablede Steen fra Branden læst et Læs paa hans Bogn, som Tiltalte derpaa bortførte, yttret under Benægtelse af Rigtigheden heraf, at han ikke kunde have givet en saadan

Ordre, da han ved at tage Steen af Stablerne gjorde sig skyldig i en strafbar Handlung. Da det nu ikke kan tjene Arrestanten til Undskyldning for hans ulovlige Besiddelsestagselse af Stenene, at han tidligere vil have anvendt ham selv tilhørende Steen til Reparationer i Præstegaarden, findes han at have gjort sig skyldig i et Forhold, der gaaer ind under Lovgivningens Bestemmelser om Tyveri. Hvad dernæst angaaer Tiltalen for Assurancevig, da er det vel oplyst, at Arrestanten o. s. v., og han Hjøernes derfor ikke herved at have paadraget sig noget criminel Ansvar. Dette findes derimod at maatte blive Tilfældet forsaavidt Arrestanten har ved den stedfundne Brandtaxation labet sig tilfugge i Godtjærværelse for de ommeldte ved Branden ødelagte leiede Gjenstande et ikke ubetydeligt Beløb mere, end de vare vurderede for i Leiecontracten og end han efter denne var forpligtet til at betale Ubleieren i Tilfælde af Undergang, hvilket Overskud af 298 Rd. 4 Mk. han agtede selv at beholde. Endvidere maa Arrestanten ansees overbeviist at have af samme Forening begjært og erholdt Tilfagn om Erstatning, der er anfat til 33 Rd. 2 Mk., for 4 Seletsjer, som skulde være brændte, uagtet det maa ansees godtgjort, at han kun har mistet 2 saadanne, der have havt en langt ringere Værdi end den anførte, og forsaavidt Arrestanten, efter først vedholdende at have paaftaaet at have mistet 4 Seletsjer, senere har anført, at han, der ikke vidste, hoormange han havde, har faaet det nævnte Tal opgivet af sin Søn og sin Tjenestebørg, da er dette benægtet af disse og isøvrigt ikke i nogen Maade bestyrket under Sagen, og Arrestanten vil saaledes ikke kunne undgaae at drages til Ansvar under denne Deel af Sagen. Det samme findes endelig ogsaa at maatte blive Tilfældet, forsaavidt Arrestanten har forlangt og erholdt Tilfagn om Erstatning, der er anfat til 30 Rd., for 2 ved Branden tilbeels ødelagte Arbeidsvogne, idet det maa ansees oplyst, at alle de Vogne, hvoraf Arrestanten før Branden var i Besiddelse, ere blevne reddede, og der kun er brændt noget gammelt Vognstøi, der i lang Tid ikke havde været samlet til Vogn, men været brugt paa andre Maader, hvorhos Arrestanten ogsaa selv har erjendt, at han har forlangt Erstatning uden bestemt at vide, om Vognene vare bændte. For det Arrestanten ifølge det foransførte overbeviste Forhold vil han, der er langt over criminel Lovvalder og tidligere ved Høiesterets Dom af 3die Januar 1840 er anseet efter Frdn. af 20de Februar 1789 § 1 jfr. Pl. 15de Januar 1790 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, medens han ved samme Dets Domme af 2den October 1856 og 25de Mai 1857 i Sager, der vare anlaet henholdsvis for Tyveri og for at have forledet Andre til at afgive falsk forklaring for Retten, er tillagt Frisindelse for Actors videre Tiltale, nu vere at dømmes, som ved Underrettens Dom antaget, efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 jfr. § 53, og findes ligeledes den af bemeldte Ret valgte Stra af Forbedringshuusarbeide i 2 Aar passende.

Tiltaa Lars Pedersen er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det isøvrigt Oplyste overbeviist at have i December Maaned s. A. sat sig i Besiddelse af en til 4 Mk. vurderet And, til hvilken ingen Eier er funden, og bragt den til t Hjem, uden senere at foretage Noget for at oplyse den, og

da Tiltaltes Foregivende om at have saæet Anden i Forværing af en under Sagen navngivene Person edeligt er benægtet af denne, og desuden staaer i Strid med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger, maa det billiges, at han, der er langt over criminel Lovsæder og ved Højesterets Dom af 20de Februar 1862 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1, 6, 22 og 58 samt § 77 jfr. § 58 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, nu er dømt efter samme Frdn. § 79 og § 58 jfr. §§ 22 og 25 som for anden Gang begaaet Hæleri, ligesom ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende“.

Nr. 87.

Advocat Liebe

contra

Erik Leonard Sjögren (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Indbrudstyveri.

Høste Rådsheds Extrarets Dom af 21de Februar 1866: „Arrestanten Erik Leonard Sjögren bør udholde 6 Aars Forbedringshuusarbeide, saa bør han ogsaa betale alle af sin Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Ipsen og Defensor, Cancelliraad, Procurator Erichsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansøgte Grunde kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ifølge Benholms Amts Ordre af 1ste d. M. bliver under nærværende Sag Arrestanten Bødker Erik Leonard Sjögren tiltalt for Indbrudstyveri, og er ved sin Tilfaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilreiebragte Oplysninger tiltræffelig overbevist om, at han om Natten mellem den 19de og 20de f. M. har banet sig Afgang til Værtshuusholder Mikkel Jensen's Bolig i Høste ved at ubtage Kjøkkensinduet ved Hjælp af et hjemmefra medtaget Huggejern og derefter at stige ind ad den frembragte Abning. Fra Kjøkkenet gif han ind i Skjenkestuen, og fra en der staaende Skjenk borttog han en Flaske med Bitterbrændevin, hvormed han bortskjæmte sig ad samme Wei, som han var kommen, og derefter satte han Vinduet paa sin Plads igjen.“

Arrestanten maa antages at være ledet af Begjærlighed efter at skaffe sig Brændevin, hvortil han er meget forfalden. Han har nemlig intet Andet borttaget, uagtet han var godt bekendt med Leiligheden og der i Skjænken var en Pengeskuffe med Penge i, hvilken der ikke har været gjort Forsøg paa at aabne, ligesom der ogsaa i Kjøkkenet var et Kar med jaltet Kjøb, der maa antages at være blevet urørt.

Mikkel Jensen og hans Kone vare, dengang Indbrudet skete, fraværende paa en Reise til Allinge, men havde antaget en i Nærheden boende Pige Stine Hinge til at passe paa Huset ogsaa om Natten, og hun tilligemed Mikkel Jensens 10-aarige Dattersøn E. C. Mogensen laae, da Indbrudet skete, i en Seng i Dagligstuen, hvortil en utillaaset Dør førte fra Skjænkstuen tæt ved det Sted, hvor Skjænken stod.

Angaaende Tiden, da Indbrudet skete, har Arrestanten selv forklaret, at han formoder, at Klokken var over 10, og at han, da han gik hjemmefra, hvilket er straaes overfor Mikkel Jensens, saae, at der intetsteds i Gaden var Pys. Arrestantens Kone siger, at Klokken var 9 $\frac{1}{2}$, da hun hørte sin Mand forlade det Kammer ved Siden af hendes, hvor han laae. Stine Hinge og Drengen E. C. Mogensen sigte, at de gik iseng Klokken ca. 8 $\frac{1}{2}$ og intet have mærket til Indbrudet og Fruentimmeret Karina Marie Mortensen, som boer i den nordlige Ende af Mikkel Jensens Huus og sover i et Kammer, der i et lille Stykke grænsker op til Mikkel Jensens Kjøkken, saaledes at hun, naar hun var vaagen, maa antages at have hørt Arrestantens Indstigen i Kjøkkenet, siger, at hun gik iseng Kl. 9 á 10 og aldeles intet har mærket til det skete Indbrud. Derefter maa Gjæringen antages at være steet ved Nattetid, og Arrestanten kan derfor ikke undgaae at dømmes efter Frdn. af 11te April 1840 § 12, 2det Membr. til en Straf af 6 Aars Forbedringshuusarbejde, uagtet der er Formodning for, at han — der er 43 Aar gammel, ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, og om hvem der intet andet Ufordeelagtigt er bekendt end en betydelig Grad af Drifkælbighed, hvorimod han er en bygtig Arbejder og ikke har manglet Beskjæftigelse — hverken har tænkt paa at bruge eller, hvis han var bleven forstyrret, vilde have brugt Vold“.

Nr. 65.

Advocat Henrichsen

contra

**Jens Jørgensen, Christian August Jensen^o og
Johan Thomsen** (Defensor Levinsen),

der tiltales for Vold udøvet mod Sognefoged Hans Nielsen i Function.

Norvang Lørrild Herredets Extrarets Dom af 2die Novbr. 1865: „De tiltalte Jens Jørgensen, Christian August Jensen og Johan Thomsen bør henjættes i Fængsel paa Vand og Brød

enhver i 2 Gange 5 Dage, og Een for Alle og Alle for Een udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad Borch 8 Rd. og til Defensor, Procurator Seidelin 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 18de Decbr. 1865: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. for den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sjaacsen, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Ved de for Højesteret fremkomne nye Dphsninger findes det Beviis, der i den indankede Dom er antaget at være tilstede for Christian August Jensens Deeltagelse i det paa Sognefoged Hans Nielsen forøvede Overfald, at være i den Grad svækket, at der maa tillægges denne Tiltalte Frisindelse for Actors Tiltale, dog at han, som i Dommen bestemt, vil have at tilsvare Actionens Omkostninger.

Hvad derimod de 2 andre Tiltalte angaaer, vil Dommen paa de i samme ansførte Grunde, som for deres Bedkommende ikke findes svækkede ved de nye Dphsninger, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christian August Jensen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Med Hensyn til de de 2 andre Tiltalte idømte Straffe og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Levinson for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærbærende Sag tiltales Tjenestekarlene Jens Jørgensen, Christian August Jensen og Johan Thomsen for Vold, udøvet mod Sognefoged Hans Nielsen i Function.

Bemeldte Sognefoged Rielsen har i denne Henseende forklaret, at da han den 26de August d. A. henad Aften i et Vrind beandt sig i Houer Kro, hvor de 3 Tiltalte ogsaa vare tilstede, blev han af Kromanden anmodet om at foranbede, at de Tiltalte forlode Kroen. Sognefogden gif da hen til dem, og efterat de paa hans Spørgsmaal om de vidste, hvem han var, havde givet et bekræftende Svar, opfordrede han dem til at forlade Kroen, hvilket de ogsaa lovede, men da han kort efter gjentog Opfordringen, nægtebe de at adlyde, hvorhos de greb ham i Frakken, som de rev itu ved Kraven, og slæbte ham ud i den til Krostuen stødende Gjæstestald, hvor han blev revet til Jorden og tilføiet et Slag i Ansigtet, men da nu Kromanden kom til, løb de Tiltalte deres Bei.

Bel have nu alle de Tiltalte vedholdende nægtet, at have ved den omhandlede Leilighed forgrebet sig paa Sognefogden — hvem de isvrigt indrømme at have kendt — eller revet hans Frakke itu, men da flere Vidner edelig have forklaret, at alle de 3 Tiltalte, efterat Sognefogden havde paalagt dem at forlade Kroen, greb fat paa ham og trak ham ned i Stalden, samt at Sognefogden umiddelbart derefter var blodig i Ansigtet og hans Frakke itureben, maa der uagtet de Tiltaltes Benægtelse ansees tilveiebragt fuldt Beviis for, at de ved den paagjældende Leilighed have gjort sig skyldige i et Forhold, der maa blive at henseere under Bestemmelserne i Frdn. af 4de Octbr. 1833 § 16 cfr. § 25, og idet det efter Sagens Omstændigheder findes at kunne have sit Forblivende ved den ved Underrettsdommen bestemte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 2 Gauge 5 Dage for hver af de Tiltalte — af hvilke ingen sees tidligere at have været tiltalt eller straffet — vil den paaanbede Dom, hvorved det tillige rettelig er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste“.

Nr. 85.

Advocat Levinsen
contra**Ole Christensen** (Defensor Buntzen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Meerløse og Tudsø Herreders Extrarets Dom af 17de November 1865: „Arrestanten Ole Christensen bør have sit Liv forbrudt. Saa bør han og udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring ialt 1,659 Rd. 80 §. og til de mindre Landeieendomsbesidderes Brandforsikringsforening for rørlig Eiendom i Holbæk med flere Amter 3,384 Rd. 24 §. samt endelig alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Arboe 5 Rd. og til Defensor, Procurator Christensen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15

Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 9de Febr. 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande og bør Arrestanten Ole Christensen derhos udrede Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Steinthal og Procurator Meyer, med 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levin= sen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Efterat Arrestanten i urette Tid havde forladt sin Tjeneste hos en Gaardmands Enke, og denne derfor ved sin Lovværge, Gaardmand Christen Pedersen, havde sagsøgt ham, blev der den 31te Juli f. A. indgaaet et Forlig, som Arrestanten ansaae haardt for sig og tilskrev Christen Pedersen Skylden derfor, hvorfor han oftere tænkte paa at hævne sig paa denne. Da han derpaa Søndagen den 24de Septbr. f. A. om Aftenen Kloften omtrent 12 paa Veien til Løvenborg, hvor han tjente, kom forbi Christen Pedersens Gaard, saldt hans Sag ham i Tankerne, og han besluttede derfor at hævne sig ved at sætte Ild paa Gaarden, hvilket han ogsaa efter nogen Betænkning udførte ved med en Svovlstik at sætte Ild paa Taget af den ligesoverfor Stuehøjet liggende nordre Længe, hvorpaa han, efterat have seet, at det tændte, løb bort over Marken og først standjede ved en Mølle, hvor han saa at Ilden stod høit op i Luften. Grunden til, at han satte Ild paa den nordre Længe, var Arrestanten, der søvrigt var uvidende om, hvorvidt Nogen søv i denne, angivet at være den, at han derfra lettest kunde komme bort over Marken ad Løvenborg til. Christen Pedersen tillige= med Tjenestefolkene og det ælste Barn vare borte fra Gaarden, da Ilden opstod, hvorimod hans 82-aarige Faber, hans Kone og 3 smaa Børn vare hjemme og laae og sov, men kleve reddede, idet Konen vaagne ved, at det knagede og bragede rundt om hende, og navnlig paa Loftet, hvorpaa hun vækkede Svigerfaderen, saa at de slap ud uden at komme til Skade, med Undtagelse af Konen, der blev noget forbrændt, da hun, efterat være kommen

ufstabt ud, vendte tilbage i Huset for at staffe nogle Klædningsstykker til Børnene. Selve Gaarden afbrændte aldeles tilligemed de i samme værende Effecter og nogle Kreaturer. Naar nu henjees til, at Arrestanten fattede Ild paa Gaarden ved Nattetide, da han maatte antage, som ogsaa Tilfældet var, at Beboerne sov, og uden at vide om den Lønge, hvor han paasatte Ilden, benyttedes til Sovested for Nogen, samt at han uden at træffe Foranstaltning til at vække Beboerne eller at foretage Noget for at bidrage til Ildens Slutning ilede bort, saasnart han saae, at det havde fænget, og naar det toges i Betragtning, at de ovennævnte Beboere, som vare blevne tilbage i Gaarden, sel kunde være blevne indebrændte, navnlig den gamle Mand, der ligesom de Andre maatte flygte nogen ud af det brændende Sted, og at Taget faldt saa hurtigt, at Konen der, efter som meldt at have bragt Børnene ud, vendte tilbage for at redde nogle Klædningsstykker til dem, maatte gaae ud igjennem det nedfaldne brændende Tag, maa det billiges, at Arrestanten, der efter samtlige foreliggende Omstændigheder maatte indsee, at han ved sin Gjerning udsatte Andres Liv for aabenbar Fare, af Underdommeren med tiltagne Medlemsmænd er tilfunden at straffes paa Livet i Henhold til Frdn. af 26de Marts 1841 § 1, og da den indankede Doms Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stabsætte“.

Torsdagen den 22de Marts.

Nr. 88.

Advocat Broch

contra

Carl Christian Frederiksen (Defensor Levinen),
der tiltales for Tyveri.

Rjær Herreds Extrarets Dom af 18de Novbr. 1865: „Til-
talte Carl Christian Frederiksen, nu af Vestbjerg, bør hensættes
til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og bør han derhos betale
alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger,
derunder Salairerne til Actor, Procurator Larsen 5 Rd. og De-
fensor, Procurator Høegh 4 Rd. Dommen at efterkommes under
Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Januar 1866: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og
Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler
Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter
Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbandede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Brock og Revinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbandede Doms Præmisses hedder det: „Om Tiltalte Carl Christian Frederiksen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Tyverier:

1) Da Tiltalte i Aaret 1864 tjente hos Forpagter Schibsbj paa Gaarden Gl. Braa, tilvandt han sig der en Aften i Kjelderen, hvor han hjalp med at rulle, et Par hans Huusbond tilhørende Soffer af Værbi ca. 1 Mk., men Bestjaalne, der ivoirigt ikke har kunnet afhøres under Sagen, lod ham beholde Sofferne.

2) I afvigte Sommer stjal Tiltalte i 2 Gange fra en Kasse i Stalden paa Gaarden Agdrup 6 Duer, hvilke han derefter solgte. Duerne, der tilhørte Eierne af Gaarden, Proprietair Olerup, ere imidlertid tilbageleverede denne, der har anset Værdien af dem til 3 à 4 Mk.

3) Den 6te August f. A., da Tiltalte var kommen til Agdrup for at tale med en paa Gaarden tjenende Karl og var alene i Røgterkammeret, tilvandt han sig af Røgter Nicolai Emmerssens Kiste, som han oplukkede med en Nøgle, han fandt i dennes Buzer, der hang i Kammeret, en til 8 f. vurderet Portemonnaie med 1 Rd. i, og efterat have lagt Nøglen tilbage i Buzerne, forlod han Kammeret. Pengene, som Tiltalte havde forbrøgt, ere imidlertid senere erstattede Bestjaalne, der ligeledes har erholdt Portemonnainen tilbage.

4) Da Tiltalte en Dag i Mai Maaned f. A. kom forbi Jens Chr. Nielsens Huus i Hammer Bakker, besluttede han sig, da han vidste at Husets Beboere vare fraværende, til at stjæle en bemeldte Mand tilhørende Pibe, som han alt tidligere havde tænkt paa at stjæle. Han forsøgte derfor først at komme ind ad Døren, men da denne var aflaaet, gik han hen til et Bindue, der stak lidt udenfor Karmen og var et Par Alen fra Jorden. Dette Bindue, der kun var bundet med noget Hysning, rev han derpaa op og steg igjennem det ind i Huset, hvor han tilvandt sig den omhandlede Pibe og steg derpaa ud igjennem Binduet. Piben, der af Bestjaalne er anjat til en Værbi af 20 f., solgte Tiltalte senere, og den er ikke kommen tilstede under Sagen, men Bestjaalne har frasalbet Krav paa Erstatning.

For disse Tyverier, af hvilke det under Nr. 4 ommeldte maa henføres under Frdn. af 11te April 1840 § 12 1ste Membr., vil Tiltalte, der er søbt

den 26de Juni 1848 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter fornævnte Frdn's. § 12 1ste Memb. samt §§ 1 og 29, og findes hans Straf ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar“.

Nr. 82,

Advocat Brock
contra

Unders Andreafen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Hjerre Herreds Extrarets Dom af 26de October 1865: „Arrestanten Unders Andreafen bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Saa vil han og have at udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Busch 5 Rd. og til Defensor, Procurator Borch 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 5te Februar 1866: „Arrestanten Unders Andreafen bør for Actors videre Tilsale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at han udreder Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Fasting, 8 Rd. til hver. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Unders Andreafen for Tyveri.

Kirstine Jørgensen, der er Huusholderesse hos Gaardmand Jens Jensen i Nebel, har i saa Henseende edelig forklaret, at hun den 22de August f. A., paa hvilken Dag hendes Huushoud og Gaardens øvrige Beboere vare beskæftigede med Høsten, da hun havde været i Marken for at flytte Dvæg og henved Kl. 9 om Formiddagen kom tilbage og viske gaae ind igjennem Haven, i en Afstand af omtrent 20 Favne saae en Person springe ud af et af Vin-

duerne i et lille Kammer, hvorfra der er Indgang til Dagligstuen, og idet hun herover blev saa forstræffet, at hun hverken kunde gaae eller sfrige, løb Personen langs med Stuehuset og sprang derpaa over et Skjeldige ind paa en tilstøbende Mark. Efterat hun havde fortalt Jens Jensen, der var ude i Gaarden, hvad hun havde seet, gif hun ind i Dagligstuen, og da hun her bemærkede, at Jens Jensens Chatol var opbrudt, underrettede hun Jens Jensen derom, hvorefter denne tilligemed Niels Peter Jørgensen, der den Dag hjalp til ved Arbeidet i Gaarden, satte efter den ommeldte Person. Kirstine Jørgensen har derhos, efterat have taget Arrestanten i Dieslyn, erklæret, at denne har saamegen Lighed med den af hende omforklarede Person, at hun troer det var ham, uden at hun dog har turdet beebige Identiteten. Bemeldte Gaardmand Jens Jensen har ligeledes edelig forklaret, at han, efter af Kirstine Jørgensen at være underrettet om, at hun havde seet den ommeldte Person — hvis Udseende hun beskrev paa en saadan Maade, at Beskrivelsen maa antages at passe paa Arrestanten — springe ud af Vinduet og derefter fundet Chatollet opbrudt, gif ind og saae, at Chatollet var aabnet og en lille stærk Dør i samme, der samme Dags Morgen havde været i uskadt Stand, brudt op, og at der af Rummet indenfor denne var borttaget en Tegnebog med 4 Halvhundrebaldalersebler og 3 eller 4 nye Fembaldalersebler, hvorhos et Vindue i den tilstøbende Stue var aabnet, men igjen lukket løst til; Jens Jensen løb derpaa efter nogle faa Minuters Ophold tilligemed Niels Peter Jørgensen i den Retning, Kirstine Jørgensen havde sagt at Personen var gaaet, og da de kom lidt fra Gaarden, kunde de nede ved en ca. 300 Favne fra Gaarden besiggende Skov see en Person, der, som Jens Jensen har ubjagt, lignede Arrestanten godt nok, men som, saasnart de kunde sees af ham, rendte ind i Skoven, uden at de senere, skjøndt de fik mange Mennekker til at hjælpe sig at gjennemjøre Skoven, kunde finde ham. Endelig har fornævnte Niels Peter Jørgensen edelig forklaret, at han tilligemed Jens Jensen, saasnart de af Kirstine Jørgensen vare underrettede om det Påsevede og havde seet, at Chatollet var opbrudt, satte efter den ommeldte Person, samt at han, saasnart han fik Sie paa denne, strax sølte sig overbeviist om, at det var Arrestanten, hvilken Overbeviisning senere, efterat han har taget Arrestanten nærmere i Dieslyn, er bleven yderligere bestrket, og at han er overbeviist om, at han ikke heri kan tage Feil, idet han under Forsølgelsen kom Personen saa nær, at Afstanden imellem dem ikke var 300 Alen.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 5.

Den 13de April.

1866.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 22de Marts.

Nr. 82.

Advocat Brod

contra

Anders Andreasen (see forrige Nr.).

Under et ifølge Overrettens Kjenbelse optaget yderligere Forhør have fremdeles to Mænd forklaret, at de den 11te December f. A. noget inde i den ovennævnte Skov henimod den Side, der vender ud til Nebel, have fundet en til Retten afleveret gammel Lædertegnebog, hvilken Jens Jensen derefter har vedkjendt sig som den, hvori Pengene beroede, da de bleve ham frastjaalne.

Af Gaardmand Jens Jensen er til Retten afleveret et afbrækket Stykke af en Støvlesinke, med Hensyn til hvilken Kirstine Jørgensen har forklaret, at hun, medens Jens Jensen og Niels Peter Jørgensen, strax efterat Tyveriet var opdaget, forfulgte den ovennævnte mistænkte Person, paa Gulvet under det Bindue, hvorigjennem Personen var sprungen ud, saubt et Stykke af en Støvlesinke, der, saavidt hun kan skjønne, er det samme Stykke, der, som meldt, er afleveret til Retten, og hvilket hun da lod ligge, indtil Jens Jensen og Niels Peter Jørgensen kom hjem, da hun viste dem det, hvorefter Jens Jensen tog det med, da han samme Dag reiste til Bjerre for at gjøre Anmeldelse om Tyveriet; og i Overeensstemmelse hermed have Jens Jensen og Niels Peter Jørgensen forklaret, at de ved deres Hjemkomst efter Forsølgelsen af Kirstine Jørgensen bleve gjorde opmærksomme paa det til Retten afleverede Stykke af en Støvlesinke, som hun først havde seet ligge paa Gulvet indenfor det ommeldte Bindue, hvor det efter deres Forklaringer endnu laa da hun viste dem det; samtlige nævnte 3 Vidner have derhos udsagt, at Sinkestykket endnu var ganske vaadt og smudsigt, eller at der sad ganske frisk Mudder og Snavs paa det, da de først saae det. Ved Arrestantens Anholdelse den paa-

følgende Nat, efterat Tyveriet var begaaet, blev der i hans Bolig foresundet et Par Støvels, som han har erkjendt at have havt paa den 22de August, og paa den ene af Støvelene var et Stykke af Sinken afbrækket, hvorhos Underdommeren og de da fungerende Retsvidner ved at prøve det ovenomhandlede Stykke Sink paa denne Støve der, hvor det manglende Stykke af Sinken har siddet, have erklæret, at det passer saa nøiagtigt, at der ikke kan være den fjerneste Tvivl om, at det er det Stykke, der tidligere har været paa denne Støve, og senere har Dommeren yderligere erklæret, at han ved at sætte det til Ketten afleverede Stykke Sink sammen med det paa Støvelen siddende Stykke, og derefter gjennem et temmelig stærkt Forstørrelsesglas at betragte Bruddet paa Sinken, er bleven aldeles overbevist om, at det omtalte Stykke er det, der tidligere har siddet paa Støvelen, og som navnlig, idet Sinken ikke har været slidt tynd, er brækket af denne, hvilken Erklæring de ordinaire Retsvidner derefter have tiltraadt.

Arrestanten har vedholdende benægtet, at have forøvet det omhandlede Tyveri eller den anførte Dag at have været i Jens Jensens Gaard i Nebel, hvorimod han har udsagt, at han samme Dags Morgen omtrent Kl. 7 gik hjemmefra, navnlig for at købe Frugt, til Sæiet, der ligger omtrent $\frac{3}{4}$ Mil vestlig for hans Bolig — medens den nævnte By iøvrigt maa antages at ligge noget østlig for Nebel By — og at han, efterat have været inde paa 2 Steder i Sæiet, paa Hjemveien lagde sig til at sove og først kom hjem Kl. 1 om Eftermiddagen.

Endvidere har Arrestanten forklaret, at han Dagen før Tyveriet blev forøvet, eller den 21de August, gik fra sit Hjem til Naarup og Bjerre, og i de første Forhør benægtede han navnlig paa denne Tour at have været inde ved Jens Jensens Gaard i Nebel eller overhovedet inde i denne By, men efterat et Vidne havde forklaret at have den 21de August seet en Person, der lignede Arrestanten, med en Hund, der lignede en, som, efter hvad der er oplyst, pleier at ledsage Arrestanten, i Jens Jensens Toft, har Arrestanten ogsaa indrømmet den 21de August at have været i bemeldte Toft, idet han efter sin Forklaring paa Tilbageveien fra Bjerre fik isinde at styde en Gjenvei ved at gaae gennem Toften. Arrestanten har derhos anbragt, at han ved denne Leilighed, da han saae, at der var Æbler paa Træerne, gik ind i Haven og derfra ind i Stuerne og navnlig ogsaa i det ommeldte Kammer, hvor Sinfestykket er fundet, men at han, skjndt han saae, at der var Folk ube i Gaarden, gik bort igjen uden at tale til eller med Noget, og han har navnlig villet gjøre gjældende, at han muligens ved denne Leilighed kan have tabt det ommeldte Stykke Sink.

Denne Arrestantens Forklaring er nu vel i sig selv usyldestgjørende, og efter hvad der i det Hele er oplyst om det ommeldte Stykke Sink i Forbindelse med de ovenanførte Vidneforklaringer, maa der anses at være en ikke ringe Formodning for, at Arrestanten den 22de August om Morgenen eller Formiddagen har været inde i Jens Jensens Huus, og at det navnlig har været ham, der af Kirstine Børgensen blev seet at springe ud af Binduet, og

som har begaaet det omhandlede Tyveri, men noget fuldstændigt Beviis herfor findes dog ikke at være tilveiebragt, idet navnlig ingen af de ommeldte Bidner og særlig heller ikke Niels Peter Søgaard med Bestemt'ed have kunnet gjenskjende Arrestanten som den af dem omforklarede Person, og Arrestanten, der isøvrigt gjentagne Gange har været tiltalt for Tyveri og andre dermed beslægtede Gienomsindgreb, og senest har været straffet ifølge Høiefterets Dom af 14de Marts 1861 efter Frdn. af 11te April 1840 § 13, cfr. § 43, med Forbedringshumsarbejde i 2 Aar, vil derfor være at frifinde, dog efter Sagens Omstændigheder ifkun for Actors videre Tiltale“.

Tirsdagen den 27de Marts.

Nr. 11. **Skiftecommissairerne** i Kammerherre,
Stamhusbesidder **N. B. Fønfs's** Dødsbo (Adv. Heinrichsen)
contra

Proprietair **P. C. A. Müller** (Adv. Brock, efter Ordre),
angaaende Betalingen af 632 Rd. 34 f. m. r.

Vends Herredstings Dom af 17de August 1863: „De Indstævnte, Hoffjægermester Thygesen til Damgaard og Hospitalsforstander Fønfs i Kolbing, bør som Skiftecommissairer i afsbøde Kammerherre og Stamhusbesidder Niels Basse Fønfs's Dødsbo betale til Citanten, Proprietair P. C. A. Müller, 632 Rd. 34 f. med Renter heraf, nemlig 4 pCt. pro anno fra 11te Juni Termin 1852 indtil Dato af Klagen til Forligelsescommissionen den 1ste Marts 1863, men 5 pCt. pro anno fra sidstnævnte Dato og indtil Betaling steer, samt derhos skadesløst erstatte ham denne Sags Omkostninger efter nærmere Regning. Det Bødte at udråde inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Decbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Sagens Omkostninger for Underretten ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves ligeledes. Procurator Rothe tillægges i Salarium 15 Rd. af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I det Høiesteret i det Væsentlige billiger de Grunde, hvorpaa det i den indankede Dom antagne Resultat er støttet, og med Bemærkning, at de for Høiesteret fremkomne nye Oplysninger ikke kunne medføre nogen Forandring deri, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og det Advocat Brock tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjenDES for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitsklassen betale Citanterne 5 Rd. Advocat Brock tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag have Citanterne Hoffjægermester Thygesen og Hospitalsforstander Fønss som Skiftecommissairer i afdøde Kammerherre og Stamhuusbesidder N. B. Fønss Dødsbo paaanfet en inden Vends Herreds Ret den 17de August f. A. affagt Dom, hvorved de ere tilpligtede at betale Indstævnte Proprietair P. C. A. Müller 632 Rd. 34 fi. med Renter heraf 4 pCt. aarlig fra 11te Juni 1852 til Forligsklagens Dato den 1ste Marts 1863 og derefter 5 pCt. aarlig til Betaling skeer, samt Sagens Omkostninger skadesløst, og gaaer deres Paastand her for Retten principaliter ud paa Fristindelse, hvorimod de in subsidium have paaستاet, at de kun tilpligtes at betale Indstævnte 238 Rd. 4 Mk. med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, hvorhos de i begge Tilfælde have paaستاet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for begge Retter.

Derimod har Indstævnte, efter meddeelt Bevilling til fri Proces, ved sin bekkilfede Sagfører Procurator Rothe paaستاet Underrettsdommen stadfæstet og Citanterne tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger her for Retten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Sagførersalair.

Indstævntes Forbring hidrører fra hans tidligere Stilling som Gudsforvalter ved Stamhuset Hindsgaavl og Forpagter af den under Stamhuset hørende Gaard Kongebrogaarden. Efterat nemlig Indstævnte, der alt tidligere var anjat som Gudsforvalter ved Stamhuset, ved Forpagtningscontract af 15de December 1845 havde forpagtet Kongebrogaarden for et Lidsrum af 10 Aar fra den 1ste Mai 1846 til den 1ste Mai 1856 mod en aarlig Afgift af 200 Rd., der skulde affrives paa den af ham ved Forpagtningens Tiltrædelse

indbetalte vele Afgift 2000 Rd., blev han og afsøde Kammerherre Fønss ved en i October Maaed 1851 sluttet Overenskomst enige om, at Indstævnte skulde fratræde Godsforvaltertjenesten til 1ste November 1851 og Forpagtningen til 1ste Mai 1852, blandt Andet paa Vilkaar, at de 2000 Rd., Indstævnte havde stillet til Sikkerhed for Godsoppebørsterne, skulde tilbagebetales ham i December 1851, at de som Forpagtingsafgift af Kongebrogaarden indbetalte 2000 Rd. fra denne Tid tillige skulde tjene til Sikkerhed for de Indstævnte betroede Oppebørster, men naar Regnskaberne vare aflagte og reviderede samt Udsættelserne berigtigede og Kongebrogaarden afleveret efter Contracten, skulde disse 2000 Rd. med Renter 144 Rd. tilbagebetales Indstævnte i 11te Juni Termin 1852 (Overenskomstens Post 5), samt at Indstævnte skulde have sin Løn som Godsforvalter udbetalt for Halvaaret til 1ste Mai 1852 med 150 Rd. — Indstævnte har nu opgjort sin Fordring saaledes:

1. Efter den nævnte Overenskomst skulde Forpagtingsafgiften for Kongebrogaarden tilbagebetales Indstævnte med	2000 Rd. „ f.
2. Renter efter Overenskomsten	144 — „ -
3. Løn som Godsforvalter til 1ste Mai 1852	150 — „ -
4. Renter af Forstud efter Indstævntes Regnskaber	36 — 32 -
	<hr/>
	2330 Rd. 32 f.
Afgaer efter en afsøde Kammerherre Fønss tilstillet	
Opgjærelse inden 11te Juni Termin 1852	9 — 1 -
	<hr/>
	igjen . . . 2321 Rd. 31 f.
5. Renter for et Halvaar	46 — 41 -
	<hr/>
	2367 Rd. 72 f.
hvorpaa i Januar 1853 er afbetalt	1735 — 38 -
	<hr/>
	Rest . . . 632 Rd. 34 f.

som er det Indstævnte ved Underrettsdommen tilkjendte Beløb.

Forsaaavidt Citanterne for Underretten have gjort gjældende, at Forpagtingsafgiften af Kongebrogaarden efter Contracten aarlig skulde afskrives med 200 Rd., og at derfor det fulde Beløb af 2000 Rd. ikke kunde fordræ udbetalt, maa denne Indsigelse, der ved Underrettsdommen med Føie er forkastet, for Overretten anses fravalben af Citanterne, der her utryffeligg have erkjendt, at Overenskomsten af October 1851 hjemlede Indstævnte Ret til Udbetaling af de fulde 2000 Rd. med Renter 144 Rd.

Ligeledes kunne Citanterne for Overretten ikke anses at have fastholdt den ligeledes for Underretten fremsatte, men ved Dommen forkastede Indsigelse, der var støttet paa, at da en af afsøde Kammerherre Fønss hos Indstævnte til Sikkerhed deponeret Livsfor sikringspolice paa 10,000 Mk. Courant ved Kammerherrens Død fandtes i dennes Bo, maatte Formobningen være for, at Indstævnte havde faaet sit Tilgodehavende betalt, men hvilken Formobning Underrettsdommen ikke har fundet begrundet, fordi Policen nærmest maatte antages stillet Indstævnte til Sikkerhed for hans Caution for Oppebørsterne

ved Godsforvaltertjenesten, hvilken Caution efter Overenskomsten udbetales ham i December 1851.

Derimod have Titanterne for Overretten væsentlig gjort gjældende, at der i Januar 1853 skal have fundet en endelig Opgjørelse Sted mellem Indstævnte og Kammerherre Fønss, ved hvilken Indstævnte skal have faaet sit hele Tilgodehavende udbetalt med 1735 Rd. 38 s. — der saaledes ikke, som af Indstævnte paa den af ham fremlagte Opgjørelse anføres, kun var et Afdrag — og at Grunden til den stete Afkortning var den, at Indstævnte ikke havde berigtiget de af Kammerherre Fønss ved hans Regnskaber gjorte Udsættelser — af hvilke Titanterne have fremlagt en Gjenpart, der skal være funden blandt Kammerherre Fønss's Papirer og efter hvilken Udsættelserne angik et Beløb af ialt 585 Rd. 5 Mk. 9 s. — hvilket efter Overenskomstens Post 5 var en Betingelse for Udbetalingen af de 2000 Rd. med Renter, og have Titanterne berøst, idet de have bemærket, at Indstævnte for Underretten kun har fremlagt sit Godsforvalterregnskab for Tiden fra den 1ste Januar til den 31te October 1851, opfordret Indstævnte til at fremlægge Regnskabet i sin Heelhed, saaledes som dette er blevet forsynet med Godsseierens Dwittering, eller, hvis denne ikke er bleven paategnet Regnskabet, da at fremlægge Dwitteringen i Forbindelse med Regnskabet, hvoraf det da vilde fremgaae, at Dwitteringen kun er given Indstævnte under Forudsætning af, at de gjorde Udsættelser berigtigede.

Man kan der vel ikke gives Indstævnte Medhold i, at han, som af ham paaberaabt, efter Overenskomsten af October 1851 skal være berettiget til ubetinget i Juni Termin 1852 at erholde de 2000 Rd. udbetalt, idet denne Udbetaling efter Indholdet af Overenskomstens Post 5 maatte ansees betinget af, at Regnskaberne vare afslagne og Udsættelserne berigtigede samt Kongebrogaarden afleveret efter Contracten; men paa den anden Side maa det, hvad Indstævnte navnlig for Underretten stærkt har gjort gjældende, men hvortil han ogsaa for Overretten har henholdt sig, ved den paa Overenskomsten af October 1851 tegnede Dwittering af Indstævnte af 13de April 1852, der indeholder Indstævntes Tilfælselse for blandt Andet at have modtaget sit Tilgodehavende efter hans Regnskab af 1ste Novbr. 1851 og hans Slutningsregnskab af 24de Novbr. 1851 — hvilket sidste Regnskab angik Godsforvaltningen — ansees tilstrækkelig beviist, at den i Overenskomstens Post 5 betingede Regnskabsafslæggelse og Revision har fundet Sted, og Formodningen maa da ogsaa være for, at de Udsættelser ved Regnskaberne, hvortil Kammerherre Fønss havde fundet sig foranlediget, og hvilke han i Overenskomstens Post 4 havde forpligtet sig til at tilstille Indstævnte inden Udgangen af Januar 1852, vare berigtigede, idet det under en modsat Forudsætning ikke er antageligt, at Kammerherre Fønss vilde have samtykket i Udbetalingen af Indstævntes Tilgodehavende efter Regnskaberne.

Men herefter maa det da paaligge Titanterne, naar de vilde gjøre gjældende, at der skal findes uberigtigede Udsættelser ved Indstævntes Regnskaber, der skal være berettiget Kammerherre Fønss til at foretage Afkortning

i det Indstævnte efter Overenskomsten af October 1851 tilkommende Beløb, mod Indstævntes Benægtelse af Rigtigheden heraf at bevise Saadant, men dette Beviis er ikke præsteret af Citanterne; og naar Citanterne have forment, at deres Anbringende maatte anses rigtigt, fordi Indstævnte ikke har efterkommet deres Opfordring om Regnskabs Fremlæggelse, da er det ikke mod Indstævntes Benægtelse beviist, at han har været i Besiddelse af andre Regnskaber end de to ovennævnte, af hvilke han for Underretten har fremlagt Udskrift.

Efter det Anførte, hvortil endnu kommer, at Citanterne, uagtet de ikke have nægtet at være i Besiddelse af den afsøde Kammerherre Fønss i sin Tid af Indstævnte meddeelte Quitting for Modtagelsen af de i Januar 1853 betalte 1735 Rd. 38 s., ikke have efterkommet Indstævntes Opfordring om at fremlægge denne Quitting, der efter Indstævntes Paastrand stulde vise, at han ved Modtagelsen af dette Beløb ikke havde quitteret for, alt Mellemværendes Afgjørelse, samt da de af Citanterne her for Retten fremsatte Indsigelser mod de af Indstævnte paa den fremlagte Opgjørelse gjorte Renteberegninger mod Indstævntes Protest ikke kunne komme i Betragtning, da disse Indsigelser ikke have været fremsatte for Underretten, -- kan Citanternes Paastrand om Underrettsdommens Forandring ikke tages til Følge, hvorimod Dommen, efter Indstævntes Paastrand, vil være at stadfæste, dog at Sagens Omkostninger for Underretten ophæves. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve“.

Onsdagen den 28de Marts.

Nr. 80.

Advocat Henriksen
contra

Jens Nielsen ogsaa kaldet **Jens Matros**
(Defensor Hansen),

der tiltales for forøvet Voldtægt mod forskjellige, deels confirmerede, deels unconfirmerede Pigebørn eller i alt Fald for Attentat paa denne Forbrydelse.

Stodborg Bandfuld Herredets Extrarets Dom af 7de December 1865: „Arrestanten Jens Nielsen eller som han ogsaa er kaldet Jens Matros af Gudom Sogn bør at hensættes til Lughuusarbejde i 10 Aar, samt at betale i Erstatning til Huusmand Laurids Sørensen af Fouinggaardhuus 29 Rd. 11 s. og til hans Datter Birgithe Marie Laurzen Reparation for Lidelser og muligt Helbredstab efter uvillige Mænds Stjøn. Saa bør Arrestanten og at udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkost-

ninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen og Defensor, Procurator Hiort 5 Rd. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afserd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 4de Decbr. 1865: „Arrestanten Jens Nielsen bør miste sit Liv. I Henseende til den idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, tillægges i Salair hver 8 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Højesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

Da den indankede Doms Præmisser paa Grund af den detaillerede Maade, paa hvilken Factum deri er fremstillet, ikke egner sig til offentlig Meddelelse, maa man — næst at bemærke, at Tilstalte havde forsøgt at tiltvinge sig legemlig Dmgang med 3 Pigebørn i en Alder af 10½, 12 og 14 Aar — indskrænke sig til at meddele Slutningen af Dommen, der lyder saaledes: „Arrestanten har forklaret, at han ved samtlige de tre ovennævnte Leiligheder har været beruset, men efter Sagens Oplysninger er der ikke Føie til at antage, at dette har været Tilfældet i en Grad, der kunde ubelufte Tilregnelighed, og da Arrestanten, der tidligere to Gange har været dømt for Tyveri, senest ifølge Overrettens Dom af 3die April d. A. for bemeldte Forbrydelse, 2den Gang begaaet, efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 til 1 Aars Forbedringshuusarbeide, ved sit ansførte Forhold imod de ovennævnte tre Pigebørn maa anses at have gjort sig skyldig i Attentater paa Soldtægt, blandt hvilke navnlig det sidste findes ligesrem at maatte henses under L. 6—13 18, vil han være at dømme til at miste sit Liv".

Nr. 89.

Advocat Henrichsen
contra

Nielsine Christine Clausen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for bedrægeligt Forhold.

Kønne Ertrarets Dom af 27de Febr. 1866: „Arrestantinden Nielsine Christine Clausen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund 4 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 3 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Bttingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Nielsine Christine Clausen tiltales ifølge Bornholms Amtmandskabs Ordre af 8de dennes under nærværende Sag for bedrægeligt Forhold, og er hun ved egen Tilstaaelse og dermed stemmende Oplysninger overbevist om, at have gjort sig skyldig i den hende imputerede Forbrydelse. Under et midlertidigt Ophold her i Byen har Arrestantinden den 22de f. M. henvendt sig til Modehandlerinde Madame Curdts med en Hilsen fra Zomfruen paa Hotel Østersøen om at erholde en Silkehue, hvilken hun agtede selv at beholde, men da Madame Curdts ikke havde nogen Silkehue, forlangte hun og erholdt uleveret til fornævnte Zomfru nogen Haarpynt til en Bærbi af 14 Mk. og en Papæsse til 8 f., idet hun lovede strax at komme igjen enten med Haarpynten eller Betalingen for samme. Derefter indsaandt Arrestantinden sig hos Modehandlerinde Zomfru Petersen ogsaa her i Byen, hvor hun atter til Zomfruen paa Hotellet fik uleveret en Silkehue med Baand til 2 Rd. og en Fløiels Haarpynt med Ret til 9 Mk. samt laante et Tørklæde til en Bærbi af 1 Mk. Ogsaa her lovede hun strax at komme tilbage enten med det hun havde erholdt uleveret eller Pengene for samme. Det var imidlertid Arrestantindens Hensigt selv at beholde, hvad hun havde erholdt uleveret af Zomfru Petersen, ligesom den Haarpynt, som Madame Curdts havde leveret hende. Da de paagjældende Modehandlerinder ikke erholdt de uleverede Varer tilbage og eiheller Pengene for samme, forhørte de i Hotellet om Zomfruen sammesteds, men erfarede da, at der ikke var nogen Zomfru paa Hotellet. Uden at der

fra Modehandlerinderne var skeet nogen Anmeldelse til Politiet om de imod dem forøvede Bedragerier, som Politiet dog ved de skete Efterspørgsler i Hotel Lestersøen til Kundskab om det Passerede, og ved en foretagen Undersøgelse blev Gjerningsmanden til disse Bedragerier udfundet. Samtlige de Modehandlerinderne Curdtz og Peterjen fravendte Gjenstande ere komne tilstede og udelivered de Paagjældende, som have frataget Krav paa Erstatning.

Arrestantinden, som er født den 24de Februar 1835 og altsaa er langt over criminel Lavalder, er tidligere overgaaet følgende Straffedomme: 1) Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 13de April 1861, hvorved hun for Tyveri er idømt 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og 2) Højesterets Dom af 10de Martz 1864, som stadfæster Kjøbne Extrarets Dom af 2den Februar s. A., hvorved hun for Bedrageri er idømt 1 Aars Forbedringshuusarbejde. Arrestantinden vil nu være at dømmes efter Frdn. af 11te April 1840 § 41 cfr. §§ 15 og 79, og skjønnes Straffen, naar der sees hen til de hende tidligere overgaaede Domme, hendes Beredvillighed til at tilstaae sin Brøde og den Omstændighed, at Ingen er tilføiet Tab ved hendes Forbrydelse, passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar.

Nr. 81.

Justitsraad Bunken

contra

Niels Christian Christensen og Hustru Kirstine Christensdatter (Defensor Hindenburg),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og for at have udsendt sine Børn for at betle og Sidstnævnte for efterfølgende Deelagtighed i Tyveri, for Væleri samt for at have udsendt sine Børn for at betle.

Skodborg Bandsfuld Herreders Extrarets Dom af 6te September 1865: „Tiltalte Niels Christian Christensen og Hustru Kirstine Christensdatter af Hygom Fattighuus bør at hensettes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør de og at betale alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Hjorth og til Defensor, Procurator Christensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afseer efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 27de Novbr. 1865. „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Actionens Omkostninger udredes af de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een. Saa udrede de og paa samme Maade i Salair til

Acter og Defensor for Overretten, Procuratorerne Haaeksen og Fasting, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

Den indankede Doms Præmisjer lyde saaledes: „Under denne Sag tistales Fattiglem Niels Christian Christensen og Hustru Kirstine Christensbatter, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for efterfølgende Deelsagtighed heri og for Betleri samt derhos begge for at have forlebet eller udsendt deres Børn for at bette.

Ved Tilstalte N. Chr. Christensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han en Nat i Juli Maaned 1859 har tilvænt sig en Tjenestepige Margrethe Jacobsen tilhørende til 9 Mk. vurderet Kjele, der efter hans Forklaring vel laa paa Jorden ved et Plankeværk til en Have, som han passerede forbi, men dog kunde skjønnes at have været ophængt til Tørring paa Plankeværket og at maatte tilhøre en af den paagældende Eiendoms Beboere. Tilstalte leverede derefter Kjolen til sin medtiltalte Hustru, hvem han vil have fortalt, at han havde fundet Kjolen, men da han nærede Frygt for at beholde den i dens daværende Tilstand, tilraabede han efter sin Forklaring at farve den, for derved at gjøre den ukjendelig, og efterat være bleven enig med sin Kone herom, iværksatte de Opfarvningen i Forening. Tilstalte Kirstine Christensbatter, der efter sin Forklaring vil have antaget hendes Mand's Opgivende om at have fundet Kjolen for Sandhed, har erkjendt, at hun nogle Dage efterat Kjolen var leveret hende opsprættede den for at benytte den til hendes Børns Beklædning, og at hun derefter farvede den. En Deel af den opsprættede Kjele forefandtes ved en kort efter anstillet Hunsundersøgelse paa de Tilstaltes Bopæl, og om Erstatning er der i denne Henseende ikke Spørgsmaal under Sagen.

Ligeledes er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tilstalte N. Chr. Christensen, der med sin Familie havde Bopæl i et Fattighuus, i Februar og Martz Maaned b. A. har tilvænt sig efter hans Formening ialt 8—10 Sneje Tør af Fattigvæsenets Beholdning, der fandtes i et Rum, som stødte op til Tilstaltes Forstue, idet han derom nærmere har forklaret, at der i Skillerummet nede ved Gulvet fandtes nogle smaa Huller, og at han ved endvidere at udtage en Steen af Bæggen tilveiebragte en Åbning, gjennem hvilken han uden

Banffeligbed udtog de Tørv, fom han behøvede, 3-4 Sitr. ad Gangen, hvorhos Tiltalte har erkjendt, at han i Vinteren 1862-63 paa samme Maade har tilvendt sig omtrent 3 Snefe af Fattigvæfenets Tørv. Han har iøvrigt udfagt, at han har taget Tørvene paa Grund af hans Hustrues Klage og forbi hun og Børnene frøs og lede Rød, ligefom Tiltalte Kirffine Chriftensdatter, der har vedgaaet, at det var hende bekjendt, at hendes Mand paa den ovenommedte Maade af og til tog af Fattigvæfenets Tørv, har forklaret, at hendes Børn vare forkomne af Froft og Kulde, og at hun selv manglede Brændfel til at koge og vafte ved. Om Erftatning for de faaledes forbrugte Tørv er ingen Paafand nedlagt.

Under det i Aaret 1859 navnlig angaaende Tyveriet af den ovenommedte Kjøle optagne Forhør have begge de Tiltalte derhos vedgaaet, at de have udfendt deres Børn med Paalæg til dem om at bette, ligefom Tiltalte Kirffine Chriftensdatter har erkjendt, at hun selv har gjort fig ftyldig i Betleri.

For fit Forhold ved at tilvende fig den ovenommedte Kjøle vil Tiltalte Niels Chriftian Chriftensen, der er født i Aaret 1811 og fom med Undtagelfe af, at han i Militairtjeneften er ftraffet for Bagtforfeelfe, ikke tidligere har været tiltalt eller ftraffet, være at anfee efter Frdn. af 11te April 1840 § 1, hvorimod Tilvendelfen af Tørvene — der maa antages hver enkelt Gang at være fteet i et meget ringe Omfang famt til øieblikkelig Brug, ligefom det maa anfes opløft, at det Qvantum Tørv, der af Fattigvæfenet leveredes Tiltalte, har tilveels paa Grund af den ham anvifte Bopæls mangelfulde Befkaffenhed været aldeles utilffrækkeligt til hans og Familief Fornødenhed — efter famtlige Sagens Omftændigheder findes at kunne henføres under samme Frdn. § 30, og Straffen for ham findes efter diſſe Lovbeftemmelſer paffende at kunne beftemmes til Fængfel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvori tillige den Straf, denne Tiltalte endvidere efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, cfr. Reglement for Fattigvæfenet paa Landet af 5te Juli 1803 § 67 og Frdn. af 21de Auguſt 1829 § 4, har forfftyldt for at have ladet fine Børn bette, vil kunne anfes indbefattet. Tiltalte Kirffine Chriftensdatter, der er født i Aaret 1817 og ikke tidligere har været tiltalt eller ftraffet, vil, idet hendes Forklaring om at have antaget, at den hende af hendes Mand leverede Kjøle var funden af ham, ikke vil kunne forkaſtes, for fit Forhold ved at modtage denne m. v. være at anfee med en arbitrair Straf efter Analogien af Frdn. af 11te April 1840 § 58 cfr. § 77, ligefom for Afbenyttelfen af Tørvene efter samme Frdn. § 30 cfr. § 77, og for at have betlet famt ladet fine Børn bette efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, og Straffen for hende findes efter Sagens Omftændigheder paffende at kunne beftemmes til Fængfel paa Band og Brød i 5 Dage. Da de Tiltalte ved Underretsbommen ere idømte de nysnævnte Straffe, vil bemeldte Dom, hvis Beftemmelſer i Henfeende til Actionens Omkoſtninger billiges, dog faaledes, at diſſe Omkoſtninger blive at udrede af de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een, med denne Forandring være at ſtaffefte, hvorhos de Tiltalte ligeledes in ſolidum ville have at udrede i Salair til Actor og Defenfor for Overretten 5 Rd. til hver.

Med Hensyn til Sagens Behandling bemærkes, at Undersøgelsen mod de Tiltalte for deres Forhold med Hensyn til den ommeldte Kjøle samt for Bettleri, som berørte, allerede fandt Sted i Aaret 1859, idet Forhør i disse Henseender da bleve optagne af den under en indtraadt Vacance i Embedet constituerede Dommer, der navnlig den 21de Septbr. 1859, efterat Undersøgelsen i det Væsentlige var tilendebragt og de foransførte Tilstaaelser afgivne af de Tiltalte, udsatte Forhøret, som det maa antages for at fuldstændiggjøre Oplysningerne om de Tiltaltes Generalia. Efter den Tid er imidlertid Intet foretaget med Hensyn til den herommeldte Deel af Sagen, forinden den nuværende Underdommer den 22de Juli d. A. reasumerede det dengang allerede sluttede Forhør over de Tiltalte i Anledning af deres Forhold med Hensyn til Tørvæne, idet Underdommeren da til Protocollen bemærkede, at han tilfældigviis var kommen til Kundskab om, at de Tiltalte i Aaret 1859 havde været anholdte og arresterede blandt Andet i Anledning af en Kjøle, samt at det ved at gennemgaae Politiprotocollen ogsaa havde viist sig, at den i Vacancen indtil Underdommeren den 26de Novbr. 1859 overtog Embedet constituerede Dommer havde optaget Forhør over de Tiltalte, men at denne ikke havde fremmet Sagen efter den 21de Septbr. 1859, og i sin Tid havde forsømt at underrette den nuværende Underdommer om at Sagen henstod uberigtiget, hvorfor Action ikke tidligere havde været anlagt mod de Tiltalte. Sagens Hovedbestanddeel har saaledes lidt et meget betydeligt Ophold, men efter samtlige Omstændigheder, og da de Tiltaltes Arrest allerede var relageret af den constituerede Dommer, forinden han den 21de Septbr. 1859 udsatte Sagen, findes der dog ikke at være aldeles tilstrækkelig Føie til herfor at paalægge Ansvar; isørigt har under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter intet ulovligt Ophold fundet Sted“.

Nr. 86.

Justitsraad Buntzen
contra

Maren Sørensen (Defensor Brodt),

der tiltales for at have sødt i Dølgemaal og for at have ombragt Barnet.

Salling Herredets Extrarets Dom af 22de December 1865: „Arrestantinden Maren Sørensen bør at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage. Saa bør hun og at utrebe alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Pashjerg 5 Rd. og til Defensor, Procurator Munksgaard 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Febr. 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og De-

fenfor for Overretten, Procuratorerne Møller og Saaehsen, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udseer efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Maren Sørensen for at have født i Dølgemaal og for at have ombragt sit Barn.

Bed Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun har ombragt et af hende den 18de Septbr. f. A. født Barn.

Arrestantinden, der er født i 1840 og tidligere har født et nægte Barn, har i saa Henseende nærmere forklaret, at hun, der, efter 2 Gange, nemlig engang i September 1864 og den 28de Januar f. A., at have haft legemlig Omgang med en Tjenestekarl, havde mærket, at hun var frugtjommeligt, den 18de Septbr. f. A. om Morgenen omtrent Kl. 7, medens hun opholdt sig i Kjøkkenet i Junget Præstegaard, hvor hun tjente, sølte Fødselsveer, og derfor begav sig ind i Pigekammeret og lagde sig paa Sengen, hvor hun efter omtrent 1/2 Times Forløb fødte. Strax efter Fødselen reiste hun sig op i Sengen og betragtede Barnet, der laae mellem hendes Been, og da hun, der efter sin Forklaring før Fødselen havde sølt Barnet røre sig i hende, mærkede, at det var levende, idet det vel ikke skreg, men dog aandede og bevægede sig, holdt hun i den Hensigt at ombringe Barnet sin Haand for dets Mund saalænge indtil hun mærkede, at det var dødt, hvorefter hun jøbte det ind i et Tørflæde og skjulte det i Halmen i Sengen, hvor det blev liggende, indtil hun efter et Par Dages Forløb — som det maa antages den 21de Septbr. da der blev krygget eller vasket og der i den Anledning var Sid under en indmuret Grubehjæbel, tog Barnet og kastede det i Siden, hvor det efter hendes forklaring forbrændte aldeles, saa at der end ikke senere i Asken fandtes Been eller andet Spor af Barnet.

Arrestantinden har vedgaaet, at hun ikke forinden Fødselen havde omtalt sin Tilstand for Nogen, og at hun heller ikke havde tilberegnet Børnetsi, samt at hun hverken før, under eller efter Fødselen søgte at tilkalde Hjælp; men hun har derhos anbragt, at hun ikke havde ventet sin Nedkomst saa tidligt, og at hun end ikke, da hun den 18de Septbr. sølte Beerne, troede, at det vilde

blive til Alvor, samt at det først var efter Fødselen, at Tanken om at dræbe Barnet opstod hos hende, hvorhos hun har udsagt, at Grunden til, at hun dræbte Barnet, var Uudsælsse over den Skam, som vilde overgaae hende, naar det blev bekjendt at hun havde født.

Arrestantinden har isørigt forklaret, at hun ikke nøiere undersøgte Barnet, om hvis Køn hun derfor er uvidende, og at hun i det Hele ikke kan give anden Oplysning om dets Størrelse og Udvikling, end at det kun var lille, og at hun derfor ikke troer, at det var fuldbaaret. Districtslægen har derhos erklæret, at Barnet, hvis det er avlet den 28de Januar s. A., er født omtrent $6\frac{2}{3}$ Uge for tidligt, og at man vel ikke kan nægte, at Barnet desuagtet kunde være livsdygtigt, men at det dog er mindre sandsynligt, at det vilde have kunnet forsjætte Livet, idet de fleste Børn, der fødes saameget for tidligt, i Almindelighed døe i de første Dage efter Fødselen, og ifkun ganske enkelte vedblive at leve.

For sit anførte Forhold er Arrestantinden, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Ls. 6--6--7 med den sammesteds foreskrevne Straf, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadsæste“.

Onsdagen den 4de April.

Nr. 95.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Jørgensen, kaldet **Holdt** (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 10de Marts 1866: „Arrestanten Jens Jørgensen, kaldet Holdt, bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Acter og Defensor, Procuratorerne Westrup og Schack, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tilfalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Jens Førgensen, kaldet Hold, der er langt over criminel Lavalber og jensef ved denne Rets Dom af 19de October 1861 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 samt efter Lov om Straffen for Løsgænger og Bøtteri af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5 med Forbebringshuusarbeide i 4 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, at have den 16de Januar d. A. forstjaalet Jernhandler Hans Nielsen en Best, et Tørklæde og 2 Par Skøiter, ialt af Værdi 3 Mk., vil han nu være at dømmes efter samme Frdn. § 16 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Tugthuusarbeide i 8 Aar“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbves, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Ziehlør & Sandhuus Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 6.

Den 20de April.

1866.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 4de April.

Nr. 84.

Advocat Hindenburg
contra

Frederik Christian Barenholdt (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri forbundet med Indbrud, simpelt Tyveri
og Meeneed.

Helsingørs Extrarets Dom af 22de Novbr. 1865: „Arrestanten Frederik Christian Barenholdt bør hensættes til Forbedringshusearbejde i 6 Aar. Saa bør han og i Erstatning til Højer Solban udrede 23 Rb. samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rb. og til Defensor, Procurator Knox 4 Rb. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Januar 1866: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Prøveprocurator Leth og Procurator Lassen, betaler Arrestanten Frederik Christian Barenholdt 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Foruden de i den indankede Dom omhandlede 2 Tyverier, hvori Tiltalte ved Dommen rettelig er funden skyldig, maa han endvidere ansees at have begaaet følgende Forbrydelser, som ifølge allerh. Ordre af 3die Febr. d. A. ere for Høiesteret som 1ste Instants indstævnebe for der at sammendrages og under Et som een Sag at behandles og paafjendes med den ved fornævnte Dom paafjendte Sag. Han har saaledes tilstaaet, at han, medens han i Aaret 1863 tjente Procurator Knox i Helsingør, i 2 Gange har frastjaalet denne et Pengebeløb af ialt 50 Rd., og endvidere, at han, medens han fra Decbr. 1864 til Juni 1865 tjente Høker Soldan sammesteds, har, efterat have tilegnet sig 2 Dirke, som en Smed havde efterladt i Huset, ved Hjælp af dem hos Soldan forøvet 3 Tyverier, der alle maae henføres under Frdn. af 11te April 1840 § 12, de 2 under sammes 2det Led, og hvorved han ialt frastjal Soldan 43 Rd. Endelig har han vedgaaet, at han under en mod Huusmand Svend Johansen for ulovlig Jagt anlagt Sag har, for ikke at føre denne i Forlegenhed, gjort sig skyldig i Meeneed, idet han under et den 19de April 1864 optaget Vidneforhør edeligen har forklaret, at han ikke havde seet eller vidste, om det var Johansen, der havde stude og bortbragt det under Sagen omhandlede Raadbyr, skjøndt han, som han nu har vedgaaet, saae, at det var Johansen, der fælbede og bortbar Øvret.

I Henhold til det Anførte, og idet der ifølge L. 1—15—1 ikke vil kunne tages noget Hensyn til, at Tiltalte har tilbagekaldt samtlige de af ham afgivne Tilstaaelser, vil han være at dømme efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 12, 1ste og 2det Led, samt efter Frdn. af 15de April 1840 § 1, og hans Straf findes i det Hele at maatte bestemmes til Tugthuusarbeide i 10 Aar. Han vil derhos have at betale i Erstatning til Høker Soldan ialt 66 Rd. samt at udrede Actionens Omkostninger, derunder de ved Overretsdommen tilkjendte Salairer.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Christian Varenholdt bør hensesættes til Tugthuusarbeide i 10 Aar, samt i Erstatning til Høker Soldan udrede 66 Rd. Saa betaler han og

alle af Actionen flyvende Omkostninger, hvorunder de ved Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom tilkjendte Salairer, og i Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret 20 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Frederik Christian Barenholdt sigtes under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indbankede Sag for Tyveri forbundet med Indbrud.

Ved egen med det iøvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse er Arrestanten ogsaa derom overbeviist, idet han den 8de Octbr. sidstl. fra sit Hjem i Tilsjø begav sig til Helsingør i den Hensigt at bestjæle Høster Solban, hvem han tidligere havde tjent, og hvor han nsie kjendte Localiteterne, navnlig Solbans Pengegejemmer, som han besluttede at aabne med en medbragt Dirike. Efter Kl. 7 à 8 om Aftenen at være ankommen til Solbans Bolig, gif han gjennem den aabne Port over i Baghuset, hvor han efter forud lagt Plan holdt sig skjult i et saafaldet Røgkammer, til Beboerne vare i Seng, og hvor han, da 2de Karle, der havde Værelse ligeoverfor Røgkammeret, endnu ikke vare komne hjem, ventede til Kl. 2 à 3, gif da, efterat have aflaget sine Stoe og stukket dem i Lommen, ned i Gaarden, men maatte, da han bemærkede, at Solbans Pige havde Lys i Kjøkkenet, skjule sig i Stalben, krøb dog kort efter, da Pigen var gaaet over i Badstuehuset, forbi dette Binduer hen til Dagligstuevinduet, hvor han bemærkede, at et af de øverste Binduer stod paa Klem, tog fat i Sprossen, løstede sig saa høit i Veivet, at han med Haauden kunde aftage Krogen paa Vinduet nedenunder, og aabnede med Hænderne dette, gjennem hvilket han steg ind.

Gjennem Dagligstuen og Spisestuen gif han ind i et Værelse mod Gaben, hvor han med den medbragte Dirike aabnede en Skuffe i en Chiffoniere, af hvilken han udtog 2de Kasser samt nogle Papirskruller med Penge og steg derefter igjennem Vinduet ud paa Gaben, forlob Helsingør og tog over Fredensborg til Kjøbenhavn, hvor han af Pengebelsøbet ialt omtrent 170 Rd. anvendte 54 Rd. til Klædningsstykker og andre Sager, der tilligemed de hos Arrestanten contant forefundne 92 Rd. 5 Mk. 1/2 sk. ere ubleverede Bestjaalne, der kun har paaftaaet sig 23 Rd. erstatte.

Ligeledes er Arrestanten overbeviist i Januar Maaned 1865, da han tjente Solban, at have frastjaalet Drengen Gustav Lars Sørensen, med hvem han deelte Værelse, 6 Rd. 2 Mk., der beroede i en Portemonnaie i en uaf- laaset Kiste.

Da det maa billiges, at Arrestanten, der er født den 30te Januar 1845 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, for disse Tyverier er anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 12 2det Membr. og § 1 med 6 Aars Forbedrings=

huusarbeide, vil Dommen, hvis Bestemmelser med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, i det Hele være at stadfæste“.

Torsdagen den 5te April.

Nr. 91.

Advocat Hansen

contra

**Behr Andersson og Sven Nilsson eller Svend
Nielsen (Defensor Levinson),**

der tiltales for Tyveri.

Amager Birk's Extrarets Dom af 18de Januar 1866: „Arrestanterne Behr Andersson og Sven Nilsson eller Svend Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbeide hver i 6 Aar. Tiltalte Anna Frederiksdatter, Arrestanten Sven Nilssons eller Svend Nielsens Hustru, bør hensættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator N. P. Møller og Defensor, Procurator Diechmann 5 Rd. til hver, udrede Arrestanterne Een for Begge og Begge for Een, saaledes at Tiltalte Frederiksdatter heraf in solidum med dem tilsvare en Sjettedeel. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1866: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffearten bestemmes til Forbedringshuusarbeide. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bang og Herforth, betale Arrestanterne Behr Andersson og Sven Nilsson eller Svend Nielsen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom:

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hebbet det: „Arrestanterne Pehr Andersson og Søren Riikson eller Søren Nielsen sigtes under nærværende fra Amager Birks Extraret hertil inbantebe Sag, der i 1ste Instants tillige var anlagt imod Sibstnævntes Hustru, for hvis Bedkommende den ikke er appelleret, for Tyveri.

Bed egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger ere Arrestanterne tilstrækkeligt overbeviste at have gjort sig skyldige i den dem imputerede Forbrydelse, idet de nemlig efter en forud fattet Beslutning om at begaae Tyveri i Gaardmand Hans Madsens Gaard i Ullerup, hvor de kjendte Localiteterne, begave sig den 5te Decbr. sidst. om Aftenen til bemelte Gaard, opholdt sig i Nærheden omtrent en Time tid, til de antog Beboerne sov, gik derpaa omtrent Kl. 11 hen til det ud imod Haven vendende Spiseflammervindue, af hvilket Andersson med en Kniv udpillede en Kude, astog Krogene og løstede Vinduet af, hvorefter han ved Riiksons Hjælp gjennem dette, der var ca. 2½ Alen fra Jorden, steg ind i Spiseflammeret, der ved uafsaafede Døre stod i Forbindelse med Forstuen og Beboernes Soveværelser, og tog nu, efterat have tændt et medbragt Lys, Fødevarer til Værdi 20 Rd. 5 Mk., hvilke han rakte ud gjennem Vinduet til Riikson, og steg atter ud i Haven, hvor Arrestanterne i Forening pakkede Kosterne i 2de medbragte Poser.

For dette Forhold maa det billiges, at Arrestanterne, af hvilke Andersson efter eget Angivende og Rettens Sjøn er 26 Aar gl. og Riikson efter forevist Slutningsmaalsbog 38 Aar gl., og som begge ere fødte i Sverrig, men ankomne hertil, Førstnævnte i Efteraaret 1862 og Sibstnævnte i 1855, og ei forhen have været tiltalte eller straffede her i Landet, ved den inbantebe Dom ere ansætte hver især efter Frbn. af 11te April 1840 § 12 2det Membr., men den valgte Straf af 6 Aars Tugthuusarbeide vil i Medfør af Lov af 30te November 1857 være at forandre til Forbedringshuusarbeide i samme Tid. Med denne Forandring i Henseende til Straffen vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger for Arrestanternes Bedkommende billiges, være at stadfæste, forsaavidt paaantet er“.

Nr. 97.

Advocat Henrichsen

contra

Peder Pedersen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Brandstiftelse og Væleri.

Ballø Birks Extrarets Dom af 18de Novbr. 1865: „Arrestanten, Tiltalte Peder Pedersen bliver at henseette til Tugthuusarbeide paa Livstid. I Erstatning udreder han til Ballø Stift 600 Rd. og til Brandasurancforeningen for Udflytterhuusmænd i Præstø og lil-

grændsfende Amter 756 Rd. 3 Mk. Saa vil han og have at udrede alle af denne Sag, hans Arrest m. m. lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Barfoed og til Defensor, Procurator Glaiser 5 Rd. til hver, og Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 27de Februar 1866: „Arrestanten Peder Pedersen bør straffes paa Livet. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Erstatningssummen til Brandassurancesforeningen for Udflytterhuusmænd i Præstø og tilgrændsfende Amter bestemmes til 790 Rd. 2 Mk. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Ronge og Prøveprocurator Nellemann, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Ballø Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Peder Pedersen for Brandstiftelse og Betleri.

Den af Arrestanten, der er født den 23de Januar 1821, og som tidligere ved Højesterets Dom af 10de April 1839 for Tyveri har været anseet med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt ifølge Ballø Birk's Extrarets Dom af 3die Septbr. 1850 for Hestettyveri paa Marken har været anseet med 5 Aars Forbedringshuusarbejde, afgivne med det isvrigt Dplyste stemmende Tilfælde gaar i det Væsentlige ud paa, at han, der som Følge af den ham ved sidstnævnte Dom idømte Straf havde mistet sin Fæstetret til

det Ballø Stift tilhørende saakaldte Snatteruphuus paa Aggerup Mark, paa hvilket han, medens han havde det i Fæste, vil have anvendt endeel Besø-
ninger uden senere at erholde disse erstattede, og som heller ikke erholdt til-
strækkelig Understøttelse af Juttigvæsenet, af Fortviøvelse over sin hjælpeløse
Forfatning havde fattet den Tanke at afbrænde sit tidligere Fæstested. Da han
Natten mellem den 17de og 18de Septbr. f. A. kom i Nærheden af Snatterup-
huset, bragte han denne Tanke til Udførelse, idet han omtrent ved Midnatstid,
da Beboerne efter hans Formening sov, — hvad ogsaa var Tilfældet — ved
Hjælp af en anstrøgen Svovlsstik, som han satte op under Taget i Husets
nordvestligste Ende, antændte Taget, der strax blusede op, uden at der efter
hans Mening kunde være Tale om igjen at slukke Ilden, hvorefter Arrestanten,
uden at gjøre Ansøgning, løb ind i den tilsløbende Skov. Huset nedbrændte
afbeles, medens Beboerne, af hvilke Lømrer Jens Peder Pedersen vækkes
ved Lyden af Ilden og derefter selv vækkes de andre Beboere Huusmand
Anders Pedersen samt dennes Hustru og Datter, reddede sig i det blotte Pinned.

Ligeledes maa det ved Arrestantens Tilfælde ansees godtgjort, at han
i længere Tid har vandret omkring og betlet.

For den af Arrestanten begaaede Brandstiftelse vil han efter de med
samme forbundne Omstændigheder ikke kunne undgaae efter Bestemmelserne i
Frdn. af 26de Marts 1841 § 1 at straffes paa Livet, hvorved selvsølgelig den
af ham for Betleri forskyldte Straf absorberes. I Overensstemmelse hermed
vil den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom, hvorved
Arrestanten under Paaberaabelse af bemeldte Frdn. §§ 4 og 15 samt Lov af
29de Decbr. 1850 er anset med Tugthuusarbejde paa Livstid, være at for-
andre. Derimod vil Underrettsdommen, forsaavidt angaaer den ved samme
Ballø Stift samt Brandassuranceforeningen for Udflytterhuusmænd i Præst
og tilgrændsende Amter tilkendte Erstatning og Actionens Omkostninger, der-
under de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, hvis Størrelse
billiges, være at stadfæste, dog at Erstatningssummen til bemeldte Forening
efter det her for Retten Optjente bestemmes til 790 Rd. 2 Mt.

Nr. 93.

Justitsraad Bungen

contra

Unders Peter Sommer (Defensor Liebe),

der tiltales for Falsk og bedrageligt Forhold.

Kønne Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Marts 1866:
„Arrestanten Unders Peter Sommer bør hensesættes til Forbedrings-
huusarbejde i 2 Aar samt derhos udrede alle af denne Sag lov-
ligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Pro-
curator Ibsen 4 Rd. og til Defensor, Cancelliraad, Procurator
Erichsen 3 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at § 41 af Frdn. af 11te April 1840 ikke finder Anvendelse paa Tiltaltes Forhold, kjendes for Ret:

Blytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I Overeensstemmelse med Bornholms Amtmandskabs Ordre af 22de j. M. tiltaltes Arrestanten Anders Peter Sommer under nærværende Sag for falsk og bedrageligt Forhold, og er det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og øvrige dermed stemmende Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham imputerede Forbrydelser. Han har nemlig den 24de Januar d. A. bragt Skrædermester Espersen her i Byen et forseglet og til deene adresseret Brev, underkrevet „nls K. Hansen, Dalegaarden i Østerlarsker Sogn“, hvori Espersen anmodes om at lade Overbringeren Hans D. Hansen erholde Klæder til et Belsøb af 20 Rd. paa Udskederens Regning, idet han lover at betale dette Belsøb til 1ste Mai 1866. Dette har Arrestanten skrevet og underkrevet uden dertil at være meddeelt nogen Bemyndigelse af Gaardeier Niels Hansen af Dalegaarden i Østerlarsker Sogn, til hvem han sigtede ved Navnet „nls K. Hansen“. Den 26de i samme Maaned indfandt Arrestanten sig hos Kjøbmand Knudsen her i Byen under Navn af Jørgen Peter Hansen, og afleverede et forseglet og med Blyant skrevet Brev til Kjøbmand Knudsen, i hvilket Brevskriveren Peter Dam af Nalsøegaarden i Østerlarsker Sogn anmoder Knudsen om at lade hans Tjenestebreng Jørgen Peter Hansen faae Baver til et Belsøb af 16 Rd., som skulde blive betalte til 1ste Mai 1866. Kjøbmand Knudsen fattede Mistanke til, at Brevet ikke var ægte, og tilkendegav Arrestanten, at han ikke kunde modtage et med Blyant og paa snævet Papir skrevet Cautionsbeviis, som efter nogen Tids Forløb vilde være ulæseligt, men skrev et Cautionsbeviis, indført i Forhøret Pag. 1, som han anmodede Arrestanten at faae sin Huusbond til at underskrive og tilsøie Datoen. Næste Dag bragte Arrestanten atter Beviset tilbage, som nu var underkrevet „Peter Daem“ men ikke dateret. Kjøbmand Knudsens Mistanke blev endmere bekræftet, at Arrestanten selv havde underkrevet Beviset, og han gjorde Anmeldelse herom til Politiet, hvorved Undersøgelse imod Arrestanten blev foranlediget. Arrestanten har vedgaaet selv at have skrevet Brevet med Blyant, som ikke er kommet tilstede under Sagen og antages at være tilintetgjort, samt ligeledes at have underkrevet det af Kjøbmand Knudsen skrevne Cautionsbeviis med Navnet Peter Daem, hvorved han sigtede til Gaardeier Peter Dam af Risen i Østerlarsker Sogn, uden at denne har givet ham Tilladelse dertil eller var vidende derom. Arre-

stanten var ubekjendt med, hvorledes Niels Hansen og Peter Dam strev deres Navne og har derfor ikke forsøgt at efterligne deres Navne, hvilket ogsaa, da Arrestanten ikke besidder nogen Færdighed i at skrive, vilde være ham vanskeligt. Hos Skræbermester Esperjen erholdt Arrestanten udeleveret ifølge det producerede Cautionsbrev en Frakke til 19 Rd. og en Vest til 13 Mk., som han har faldubt hos 2de Marchandisjere her i Byen, men ere tilbageleverede Skræbermester Esperjen, som ikke gjør Krav paa Erstatning.

Arrestanten, som er født den 20de April 1846, og som ved Østerherreds Extradrets Dom af 8de Januar 1862 for Tyveri er idømt 10 Rottingsflag, vil nu være at dømmes for Falsk og Bedrageri; men idet det begaaede Falsk skjønnes at burde henføres under Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 62, findes Straffen efter §§ 41, 13 og 79 i samme Frdn. passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar“.

Tirsdagen den 10de April.

Nr. 96.

Advocat Brod

contra

Hans Christian Geert (Defensor Henrichsen),

der tiltales for begaaet Tyveri.

Kjær Herreds Extradrets Dom af 31te Januar 1866: „Arrestanten Hans Christian Geert bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, og bør han derhos udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Larsen 5 Rd. og Defensor, Procurator Bentzen 4 Rd. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Febr. 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Møller, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Henrichsen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Hans Christian Geert for Tyveri.

Med Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har forøvet følgende 2 Indbrudstyperier.

1) Efterat Tiltalte den 1ste Decbr. f. A. havde forladt Huusmand Joh. Chr. Ahrensbaacks Huus i Børglum, hvor han den foregaaende Dag havde haft noget Arbeide og om Natten havt Ophold i Laden, besluttede han, medens han derefter drev omkring, at stjæle en Sæk Uld og et Par Støvler, som han havde seet i Ahrensbaacks Lo, der gaaer i Et med Laden; omtrent Kl. 11 om Aftenen, da der efter hans Forklaring Ingen var oppe enten hos Ahrensbaack eller, saavidt han saae, i Husene deromkring, stæffede han sig derpaa Afgang til Løen ved at udtage en Lem, der ivoirigt efter hans Udsagn sad ganske løs i Falsen uden at være fæstet, saa at han med Letthed kunde tage den af, og efterat være steget gennem Abningen, der vel var et Par Alen fra Jorden, ind i Løen, tilvendte han sig Ulden og Støvlerne, og begav sig derefter atter ud af Løen gennem samme Abning. Ifølge Sagens Oplysninger staaer den paagjældende Løe og Lo ved en Dør, som dog bemeldte Aften eller Nat maa antages at have været aflaaet fra den modsatte Side, i Forbindelse med en Gang, der fører til Beboelsesleiligheden, hvor Bestjaalne med Familie havde Natteleie. De stjaalne Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 7 Rd. 4 Mk., ere atter udleverede til Bestjaalne, der havde erfaret, hvor Tiltalte lod dem opbevare, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal.

2) Den 14de Decbr. f. A. begav Tiltalte sig — efter sin Forklaring af Nød, idet han ingen Fortjeneste havde, og havde maattet sælge, hvad han paa nogen Maade kunde undvære af sine Klædningsstykker, for at skaffe sig Føden, samt i de sidste 2—3 Dage ikke havde faaet anden Føde end bemeldte Dag et Stykke Ost og Brød — til Gaarden Nielsminde, hvor han tidligere havde tjent, for at stjæle Fødevarer, idet det navnlig var hans Bestemmelse at gaae ind i Brødkammeret; da han imidlertid ved sin Ankomst til Gaarden Kloffen imellem 8 og 9 om Aftenen fandt Døren til Brødkammeret aflaaet, og der var høit fra Jorden op til Binduet, affød han efter sit Udsagn herfra, hvorimod han stæffede sig Afgang til Gaardens Sulekammer ved at ride et Bindue op, hvori en Kude var itu, samt sønderbryde et indenfor Binduet anbragt Tremmeværk, og efter derpaa at være steget ind i Kammeret, spiste han lidt af en lille Ost samt drak en Flaske Saft, hvorefter han forlod Kammeret ad en Dør, der førte ud til Gaarden gennem en Gang, idet han medtog en Flaske Saft og 2 Oste. Han tog derefter Natteophold paa Caardens Høstænge, hvor han næste Morgen blev antruffen i Besiddelse af Ostene, hvoraf han havde forteret Noget, hvorimod Flasken med Saft var gaaet itu for ham. Ifølge Sagens Oplysninger staaer det ommeldte Sulekammer ikke i indvendig Forbindelse med andre Localer end den ommeldte Gang til Gaarden samt en Mællestue og en Kjørnestue. De Gjenstande, Tiltalte ved denne Leilighed tilvendte sig, ere ansatte til en Værdi af ialt ca. 2 Rd. 4 Mk., og Bestjaalne har mod Ublevering af de i Tiltaltes Besiddelse forefundne Oste fratalt det Krav paa Erstatning.

Af de anførte Tyverier henhører det førstnævnte, der maa ansees begaaet ved natligt Indbrud i beboet Sted, under Frdn. af 11te April 1840 § 12, 2det Led, og det sidstnævnte under samme §'s 1ste Led, og da den Straf Tilstalte, der er født i Aaret 1840 og ikke tidligere har været straffet, efter disse Lovbestemmelser har forshlybt, ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, og bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste“.

Nr. 94.

Advocat Henriksen

contra

Peder Hansen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm Ginding Herreders Extrarets Dom af 17de Januar 1866: „Arrestanten Peder Hansen bør henfættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Repsdorph og Defensor, Procurator Schubarth 5 Rd. til hver. Under Afkærb efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 26de Febr. 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Hansen for Tyveri, og er i denne Henseende oplyst Følgende.

Efterat Kromand Jens Peter Jensen den 20de Novbr. f. A. om Formiddagen var kommen ind i Consul Schous Boutik i Struer for at faae en

Halvhundrededalersjebdel værket, hentebe Schou i sin Beboelsesleilighed 4 Papir=ruller med 50 Sølvdalere i hver, og lagde en af disse Ruller paa Dissen — i Nærheden af hvilken Kromand Jensen stod i Samtale med en Tilstedeværende, — ibet han derhos modtog Halvtredstindstyvedalersjebden af Jensen, hvorpaa han gik ind i sit Contoir. Et Dvarteerstid derefter kom Jensen imidlertid ind til ham og bad om Penge for Sedlen, og da det nu viste sig, at den Pengerulle, som Schou havde lagt paa Dissen, var borte, henvendte Schou sig til Arrestanten, der havde indfundet sig i Boutiken noget før Kromand Jensen for at faae en tilgodehavende Dagløn udbetalt, og som endnu var der tilstede, med det Spørgsmaal, om han havde taget en Pengerulle fra Dissen, hvilket Arrestanten gjentagende benægtede; men da Schou ved at føle paa Arrestantens Lomme havde mærket, at Rullen laae deri, fremtog Arrestanten efter Schous Opforbring den savnede Rulle — der befandtes uaabnet — ibet han yttrede, at han havde troet det var en Rulle Straatobaf.

Under Forhørene i Sagen har Arrestanten vedblivende paastaet, at han, medens han opholdt sig i Boutiken, havde af Consul Schou forlangt en Rulle Straatobaf, og da Schou derpaa, efterat have været inde i sit Contoir, kom tilbage med en Rulle i Papirsomslag, som han lagde paa Dissen ud for Arrestanten, tog Arrestanten, i den Formening at det var den forlangte Rulle Straatobaf, denne Rulle og stak den i sin Bupelomme, uden at han, der efter sin Forklaring var lidt beskjæmt, enten paa Tyngden eller paa anden Maade vil have bemærket, at Rullen ikke kunde indeholde Straatobaf.

Ligesom det imidlertid saavel af Consul Schous som af samtlige de øvrige i Boutiken Tilstedeværendes Forklaringer fremgaaer, at Tugen af dem har hørt Arrestanten forlange en Rulle Straatobaf, saaledes vil der overhovedet efter Sagens samtlige Omstændigheder intet Hensyn kunne tages til Arrestantens for al Sandsynlighed blottede Foregivende om at have antaget en Rulle med 50 Sølvdalere for en Rulle Straatobaf; det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født i Aaret 1820 og tidligere ifølge Skive Kjøbstads Extrarets Dom af 30te Decbr. 1864 har været straffet for Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Underretsbdommen er for det ovenangførte Forhold anseet med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 13; men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneder, findes dog efter Sagens Omstændigheder at kunne indskrænktes til samme Slags Strafarbejde i 1 Aar. Med denne Nedsættelse i Straffetiden vil saaledes den paaanførte Dom, ved hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger det findes at kunne have sit Forblivende, være at stadfæste“.

Nr. 105.

Advocat Levinfen
contra

Poul Johansen og Lars Hansen (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Bordingborg søndre Birkis Extrarets Dom af 10de Januar 1866: „Arrestanterne Poul Johansen og Lars Hansen af Østergesborg bør at hensættes, den Førstnævnte til Tugthuusarbejde i 7 Aar og den Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Jørgensen og til Defensor, Procurator Schaarup 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1866: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Herforth og Prøveprocurator Levinfen, betale Arrestanterne Poul Johansen og Lars Hansen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Justitsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „De med nærværende fra Bordingborg søndre Birkis Extraret hertil indankede og imod Arrestanterne Poul Johansen og Lars Hansen for Tyveri anlagte Sag forbundne Omstændigheder ere efter de af Arrestanterne afgivne, ved det isørigt Oplyste bestræbte, Tilstaaelser i det Væsentlige følgende.

Efter Opsfordring af Arrestanten Johansen begave Arrestanterne sig i Forening Natten imellem den 13de og 14de Novbr. f. A. til Gaardmand Ole Hansens Gaard i Udby, for der at begaae Tyveri. Efterat Arrestanterne havde forbisjet sig om, at Alt var roligt paa Gaarden, hvor de ankom omtrent ved Midnatstid, forsøgte de ved Hjælp af deres Lommeknive at udpille Rittet af

et Vindue i Storstuen og at udtage en Rude; men da Ruden herved gik istykker, stak Arrestanten Lars Hansen Armen ind igjennem Aabningen og aftog Vindueskrogene, hvorefter Arrestanten Johansen igjennem Vinduesaabningen steg ind i Storstuen, der kun ved et mellemliggende lille Kammer var adskilt fra det Bærelse, hvori Bestjaalene og hans Hustru sov, og tilegnede sig endeel Klædningsstykker, som laae paa en Kiste, hvilke han rakte ud til Arrestanten Lars Hansen, der imidlertid var bleven staaende udenfor Vinduet. De borttagne Koster, som Arrestanterne deelte imellem sig, ere foruden en Portemonnaie med 6 Rd. 12 S., som fandtes i et af Klædningsstykkerne, og som Arrestanten Johansen beholdt, vurderede til 5 Rd. 5 Mk. 12 S., og, forsaavidt de ere komne tilstede, tilbageleverede Bestjaalene, der forøvrigt har frasaldet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold, der maa henføres under Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 12 2det Membr., ville Arrestanterne, af hvilke Johansen er født den 3die Octbr. 1832 og isølge Borthingborg søndre Birks Extrarets Dom af 17de Februar 1864 for Tyveri har været anseet efter bemeldte Frdns. § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, medens Arrestanten Lars Hansen, der er født den 1ste Juni 1821, ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee efter for nævnte Lovbestemmelse for Arrestanten Johansens Bedkommende tillige sammenholdt med Frdns. § 13 og § 14, og da de af Underdommeren valgte Straffe, for Arrestanten Johansens Tugthuusarbejde i 7 Aar og for Arrestanten Lars Hansens Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, findes passende, ligesom Underretsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

 Nr. 98.

 Advocat Levinson
 contra

Nicolai Lenis Jensen Boutrup (Defensor Liebe),
 der tiltales for mislig Dmgaug med og ulovlig Disposition over
 udlagt Gods.

Hjerm Ginding Herreders Extrarets Dom af 13de Novbr. 1865: „Tiltalte Nicolai Lenis Jensen Boutrup bør hensettes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Rammerraad, Procurator Repsdorph og Defensor, Procurator Schubarth 5 Rd. til hver. Under Afserd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Januar 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Saaachsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Levinson og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Nicolai Lenis Jensen Boutrup for mislig Omgang med og ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Exterat der ved en den 19de Octbr. 1864 afholdt Fogedforretning efter Requisition af Ridsmand Agerfkou i Greenaa var for et Tilgodehavende efter Dom med Renter og Omkostninger m. v. til Betsøl ialt 61 Rd. 4 Mk. 3 f. gjort Udlæg i Tiltaltes værlige Eiendele, der ved Forretningen vurderedes til ialt 166 Rd. 2 Mk., og deriblandt navnlig i en Vogn, en Hest, 2 Køer og 2 Faar, der vurderedes tilsammen til 84 Rd., og det ved denne Leilighed var betydet Tiltaltes Hustru, der var tilstede, at intet af det saaledes Udlagte maatte under Straf efter Loven sælges, forflyttes eller paa anden Maade forvanskes, viste det sig ved en den 2den August f. A. hos Tiltalte, der imidlertid var flyttet fra sin tidligere Bolig i Kulum til Kyde, afholdt Auction, at der af de udlagte Gjenstande nu kun var tilstede en mindre Deel, der ved den nævnte Fogedforretning vare vurderede tilsammen til omtrent 16 Rd. og ved Auctionen kun udbragtes til 5 Rd. 8 f., og Tiltalte, der var tilstede ved denne, erklærede i den Anledning, at han havde solgt Størstedelen af de udlagte Gjenstande og navnlig Vognen, Hesten og den ene Kø, og at en stor Deel af det øvrige udlagte Gods deels var gaaet istykker og bleven borte, deels albrig havde tilhørt ham. Nogle Dage efter fandtes der imidlertid paa Tiltaltes Bopæl en Vogn, en Hest, en Kø, 2 Faar samt forskellige andre Gjenstande, af hvilke endeel maa antages at have været i hans Besiddelse i længere Tid, og der blev derefter den 16de August f. A. foretaget en ny Udlægsforretning til Fyldestignelse af Ridsmand Agerfkous Fordring, der maa antages ved Salget af det Udlagte at være bleven dækket.

Under den mod Tiltalte indlebede Undersøgelse vedgif han strax i det første Forhør, at han havde solgt Vognen, Hesten og den ene Kø samt mange andre af de ved Udlægsforretningen registrerede Gjenstande, og denne Tilstaelse har han i det Væsentlige fastholdt, idet han nærmere har forklaret, at han nogen Tid efter Udlæget har bortbyttet Vognen mod en anden Vogn, hvilken han senere tilligemed Hesten og en til 2 Mk. vurderet Pidsk har over-

ladt en ham ubekjendt Klubefamler for noget Sæd, der ansattes til en Værdi af 23 Rd., at han ligeledes kort efter Udlæget har bortbyttet en til 2 Rd. vurderet Haffelseliste mod en anden gammel Haffelseliste, der senere er gaaet istykker, at han paa sin Reise fra Aulum til Nyde kort efter Pintse forrige Aar har til en Mand, som han traf ved en Kro, beskæftiget med Broarbejde, overladt et til 4 Rd. vurderet Stueuhr for noget Korn af Værdi 5 Rd., at han i afvigte Sommer paa Skive Marked har bortbyttet den ene Ko til en ham ubekjendt Mand fra Skiveegnen mod en gammel Hest, samt at han i Efteraaret 1864 har slaget de 2 Faar, der derefter ere fortærede i hans Huus. Ved Hensyn til de øvrige udlagte Gjenstande har han derimod paastaet, deels at han aldrig har eiet saadanne, men maa have haft dem til Laan, Leie eller Reparation, og deels at de ere gaaede istykker navnlig under hans Flytning eller paa anden Maade bortkomne, og under et senere Forhør har han vel indrømmet, at han nok troer, at han ogsaa har solgt nogle af disse Gjenstande, uden at det dog er ham muligt at erindre noget nærmere herom, men isørigt have hans Forklaringer været vallende og ubestemte.

Tilstalte, der er født i 1818, har tidligere to Gange været dømt, nemlig ved Høiesterets Dom af 17de Decbr. 1847 i Medfør af Frdn. af 11te April 1840 § 7, sammenholdt med § 12 1ste Led, til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, og ved Skodborg Bamsfuld Herredets Extrarets Dom af 21de Decbr. 1863, der er stadfæstet ved Overrettens Dom af 17de Marts 1864 og ved Høiesterets Dom af 18de Januar s. A. for ulovlig Omgang med udlagt Gods i Medfør af samme Frdn. § 13, cfr. §§ 43 og 79, til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og han er saaledes for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anseet som for 3die Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 15, cfr. §§ 43 og 79, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Donnues Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalſke Boghandel (K. Høgel).

Øjefør & Gandsrup Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 7.

Den 28de April.

1866.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 10de April.

Nr. 101.

Advocat Liebe

contra

Peder Hansen, ogsaa kaldet **Johansen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extraretsdom af 27de December 1865: „Arrestanten Peder Johansen ogsaa kaldet Peder Hansen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder samt udrede alle med Arresten, Actionen og Dommens Execution forbundne Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Prøveprocurator Diechmann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Melbøla 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Marts 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at staae, og bør Arrestanten Peder Hansen, ogsaa kaldet Johansen, derhos udrede Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jacobsen og Bøcher, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forjaavdi Sagen efter den fete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde kjendes for Her:

X. Kjørgang.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende her til Retten fra Kjøbenhavns Amts nordre Virks Etraret indankede og mod Arrestanten Peter Hanjen ogsaa kaldet Johansen for Lyveri anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilstaaelse og de isørigt tilveiebragte Oplysninger beviist, at han, der er langt over criminel Lavaldet og ved Criminal- og Politirettens Dom af 18. April 1857 anseet efter Frdn. 11. April 1840 § 12, første Led samt § 80, jfr. § 1, med Forbedringshussarbejde i 3 Aar, har i Slutningen af forrige Aar i forskjellige Gange fra Frydenlund Teglværk borttaget omtrent 1½ Skp. Kul, nogle Løv, en Granstolpe og nogle Brænder, tilsammen af Værdi 1 Rd. 14 s. . . Det maa saaledes billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anseet efter ovennævnte Frdn. § 13, og da den i Dommen fastsatte Straf af 18 Maaneders Forbedringshussarbejde saavel som dens Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste.“

Onsdagen den 11te April.

Nr. 106.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Christian eller Christensen Sand

(Defensor Hanzen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 10de Marts 1866: „Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, samt ubrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hinden-

burg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Niels Christian eller Christensen Sand, som er langt over criminel Lavalber og senest ved Ringsbød Herreds Politiretsdom af 22. Februar f. A. efter Loven af 3. Marts 1860 § 1 og 3, cfr. § 5, har været anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaælse er overbevist at have overtrædt et ham ved Kjøbenhavns Politiproto- col over mistænkelige Personer den 25. April f. A. under sædvanlig Straffe- trubsel givet Tilhold, hvorved det betydedes ham, som blev afleveret til Fattig- væsenet, at han ikke maatte forlade sammes Forsorg uden forud at have godt- gjort lovligt Erhverv og af Politiet erholdt Tillæbelse, idet han Søndagen den 16. Juli f. A., da han havde Udgangstillæbelse fra Ladegaarden, hvor han var udlagt og efter de gjældende Regler samme Aften skulde være vendt tilbage, er udebleven og derefter har streift arbejdsløs omkring og ernæret sig ved Væleri, indtil han blev anholdt under nærværende Sag, vil han være at bømme efter den citerede Lovs § 1, cfr. § 5, og findes Straffen at burde bestemmes til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, hvorhos han vil have at tilsvare denne Sags Omkostninger.“

Mandagen den 16de April.

Nr. 92.

Advocat Liebe

contra

Niels Julius Franzen ogsaa kaldet **Masmussen**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Nakskov Kjøbstads Extraretsdom af 18de December 1865: „Arrestanten Kjøbmand Niels Julius Masmussen eller Franzen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt ud- rede samtlige af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barsbød og Defensor, Procurator Henrichsen, 8 Rd. til hver. At efterkommes efter In- stitutiens nærmere Foranstaltning og under Afspæd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Febr. 1866: „Arrestanten, Kjøbmand Niels Julius Franzen ogsaa kaldet

Rasmusfen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Schack og Baastrup, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ved samtlige i den indankede Dom anførte Omstændigheder i deres indbyrdes Sammenhæng i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger, blandt hvilke bemærkes, at 2 af de i Dommen ommeldte Arbeidsfolk have forklaret, at det var paa en Tid, da det endnu ikke var faldet dem ind, at der var begaaet noget Ulovligt, at de i den Person, der, inden de ankom til Gjærningsstedet, forlod dette, gjenkjendte Arrestanten, findes der at være tilveiebragt et i Medfør af Frdn. 8. Septbr. 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det i Dommen omhandlede Forsøg paa Tyveri, som efter dets Beskaffenhed bliver at straffe efter Frdn. af 11te April 1840 § 80 cfr. § 12 1ste Led, og vil Straffen navnlig med Hensyn til den langvarige Arrest, han har været undergIVEN, være at fastsætte, som ved Underrettsdommen skeet, til 8 Maanedes Forbedringshuusarbeide. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bytingsdommen og i Henseende til Actionens Omkostninger Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende fra Raskfow Kjøbstads Extraret indankede Sag, hvorunder Arrestanten, Kjøbmand Niels Julius Franzen, ogsaa kaldet Rasmusfen, der er født den 20. Juli 1835 og ikke tidligere straffet, tiltales for Tyveri, ere følgende:

Da Consul Hages Arbeidsfolk Ratten mellem den 9. og 10. April f. A. kom gaaende opad Dronningestrædet i Raskfow for at gaae ind i Hages der-

værende Kornmagasin, bemærkede de, at en Mandsperson løb ud af Magasinet ud til Strædet vendende Dør. Da de vare komne hen til denne og fandt den aaben og saae endeel fyldte Sække staaende indenfor, fattede de Mistanke om, at der var begaaet eller dog forsøgt Tyveri, og de løb derfor efter Personen, der imidlertid før dem naaede om Hjørnet til et Indhug, som Strædet danner, og forjæbte, idet de derhos samtidig hørte en Port blive slaaet til. De tre af disse Arbeidsfolk have nu beediget, at den paagjældende Person efter deres Overbeviisning var Arrestanten; men de have, navnlig forbi de ikkun fik ham at see bagfra, ikke dristet sig til bestemt at beedige, at det var Arrestanten. Efter hvad der er oplyst om de lokale Forhold, er det ikke vel tænkeligt, at den Port, der hørtes at blive smækket til, og hvorigjennem Personen maa antages forsoonden, kan være nogen anden end Porten til, den Gaard, hvori Arrestanten boede, hvilken Port ogsaa ved det strax efter foretagne Eftersyn fandtes uafslaaet. Det samme var Tilfældet med Døren til Arrestantens Kornmagasin, der ligger straaes over for Hages, og i hvilken fandtes liggende en Arrestanten tilhørende Kralle og ved Siden af denne Nøglen til Arrestantens Pakhus. Af fremmede Sække fandtes der 17 fyldte og 14 tomme i Hages Magasin; om 14 af disse har Arrestantens Tjenestepige forklaret, at hun holder sig overbeviist om, at det er Sække, som hun nogen Tid isorveien efter Arrestantens Ordre havde spæet, og om hvilke Sække Arrestanten ikke har kunnet give anden Forklaring, end at de vare bestilte af og leverede til en ham ubekjendt Mand fra Landet. Endvidere fandtes i Hages Magasin et Stykke Tøi af den Slags, der kaldes Vibertøi, hvilket, efter hvad der er oplyst, ligner noget Vibertøi, der har været i Arrestantens Besiddelse. Hertil kommer, at der — dog først længere Tid efter Tilstaates Arrestation, og navnlig efterat Arrestantens Eiendom var solgt og kommen i en Andens Besiddelse — ovenpaa Arrestantens Boutiksreol bag ved den lige til Loftet stødende Gesims blev fundet deels et Par sammenbundne Nøgler, af hvilke den ene kunde oplukke Kassekloaen for Døren til Hages Magasin og den anden den for samme Dør anbragte Hængelaas, hvilke toende Laase Hages Forvalter bestemt har forklaret den paagjældende Aften Kl. 7, da han forlod Magasinet, at have afslaaet, og som ikke fandtes opbrudte, deels et Par hvide islanbste Strømper, hvis Saaler vare smudsede af Gadesnavs, og som viste tydelige Spor af at have været trukne ovenpaa andet Fodtøi, hvorved bemærkes, at efter Arbeidsfolkens Forklaring den ovennævnte Person løb yderst let, saa at de formode, at han havde haft Stoe paa. Naar nu hertil lægges forskjellige andre Omstændigheder, der mere eller mindre bestemt tale imod Arrestanten, saajom at han efter sin Forklaring var gaaet iseng Kl. 9 og kun et Dieblit havde været oppe om Natten for at drikke en Kop M i Boutikken, medens hans Svoger har forklaret, at han, der Kl. 11 kom ind i Arrestantens og Duxtrucs Sovestue og talte med Sidsnævnte, ikke saae Arrestanten i Sengen, uagtet det var ganske maanelyst, samt at Arrestanten ikke har kunnet give nogen fyldestgjørende Oplysninger om, hvorfra han i den sidste Tid har faaet Korn, og navnlig slet ikke om, hvorfra han havde erholdt noget Byg af fortrinlig Væfaffenhed (Chevalierbyg), som han fort isorveien havde

folgt deels til Hage deels til en anden Kjøbmand, hvilket maa vække Formodning om, at han ikke er kommet til det paa ærlig Raade, — maa det vel erkjendes, at der er valet en høi Grad af Formodning om, at Arrestanten er skyldig i, den paagjældende Nat at have forsøgt Tyveri i Hages Magasin navnlig ved faldte Røgler; men der skjønnes ikke imod hans vedholdende Benægtelse at være tilveiebragt et tilstrækkeligt Beviis derved, og han vil derfor være at frifinde, dog efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale. Underrettsdommen, ved hvilken han i Henhold til Frdn. 11. April 1840 § 80 er idømt Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, vil altsaa forsvaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges.“

Nr. 118.

Advocat Liebe

contra

Anne Jensen eller **Jensdatter** (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Marts 1866 :
„Arrestantinden Anne Jensen eller Jensdatter bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Nellesmann og Procurator Nothe, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Han-
sen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden
Anne Jensen eller Jensdatter, der er født den 3. Februar 1836 og ved
denne Rets Dom af 15. April f. A. ansæet efter Frdn. 11. April 1840 § 1
med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod
hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dphlyste bestyrkede Til-
saalelse er overbeviist at have i Januar og Februar Maaned b. A. straffjaalet
Dine Peterfen et til 2 Mk. vurderet Schaal, Octavia Haagensen, Stomager-
mester Selvig's Hustru en til 1 Rd. vurderet Uldkloffe, Bærtshuusholder Sø-

ren Peter Andersen en Undertrøse og et Par Strømper af Værdi ialt 3 Rl. og Ane Andersen, Larsens Hustru et Schaal af Værdi 3 Rb., vil hun nu være at anses efter ovenmeldte Frdn. § 13, og findes Straffen efter Omstændigheberne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvorhos hun vil have at tilsvare Actionens Omkostninger."

Tirsdagen den 17de April.

Nr. 112.

Advocat Hindenburg
contra

Carl Sørensen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Storehædinge Extradets Dom af 27de Novbr. 1865: „Arrestanten, Smedesvend Carl Sørensen af Rolding bør hensættes til Tugthuusarbeide i otte Aar, saa bør han og betale alle af nærværende Action lovligt sthørende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Toldforvalter Rye og til Defensor, Cancelliraad, Procurator Barfoed, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1866: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procurator Lindhard og Prøveprocurator Levinson for Overretten betaler Arrestanten, Smedesvend Carl Sørensen 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshølt til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at der ved Bestemmelsen af Tiltaltes Straf tillige bliver at tage Hensyn til Frdn. af 11te April 1840 § 16, kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Det er under nærværende fra Storehæddinge Rådslads Extradet hertil indankede Sag, hvorunder

Arrestanten, Smedesvend Carl Sørensen actioner's for Tyveri, ved hans egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilskaaelse godtgjort, at Arrestanten den 3. October s. A. om Morgenen har frastjaalet Smedesvend Lund en Portemonnaie med deri værende Penge, som maa antages at have udgjort 2 Rd. 4 Mk. 10½ sk. Portemonnainen tog han paa deres fælles Bærelse paa en Tid, da Lund var fraværende, ud af dennes Jakkelomme, og han havde opbrugt endeel af Beløbet, inden Lund om Eftermiddagen foranledigede ham anholdt. Portemonnainen med Resten af Pengene 8 Mk. 3½ sk ere tilbageleverede Beskjaalne, der har strafaldet Erstatning for det Manglende.

Arrestanten, der efter vedkjendt Daabsattest er født den 8. Mai 1820, har tidligere været straffet, foruden for Fornærmelse mod sin Mester, ved Aabenraa Magistratsdom af 2. Mai 1840 for Tyveri med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 24 Timer, ved Hjerm-Ginbing Herreders Extraretsdom af 6. Marts 1844 for 2. Gang Hæleri efter Frdn. 11. April 1840 § 22 og 25 med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, ved Nørvang-Lørrild Herreders Extraretsdom af 5. Mai 1854 efter samme Frdn. § 12 2. Membr. med 6 Mars Fugthuusarbejde, ved samme Rets Dom af 7. Mai 1861 efter samme Frdn. § 13 cfr. § 12 1. Membr. og § 14 med 3 Mars Forbedringshuusarbejde og endelig ved Slagelse Kjøbstads Extraretsdom af 10. October 1864 efter samme Frdn. § 41 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Da den ved Dommen af 1840 Arrestanten tilfødne Straf er mindre end den, der efter Frdn. 11. April s. A. § 1 kan tilfjendes heri Riget for Tyveri, vil bemeldte Dom allerede af denne Grund ikke kunne tillægges Indflydelse ved Iterationsstraffens Bestemmelse, og det findes derfor usornødent at revidere Alterne i hiin ældre Sag. Da Arrestanten under de i 1854 og 1861 mod ham paafjendte Sager har lagt Dølgemaal paa Dommen af 1844, ligesom han under den i 1864 paafjendte Sag har lagt Dølgemaal paa samtlige ham tidligere overgaaede Domme, vil han nu i Medfør af Frdn. 11. April 1840 § 20 sidste Membr. være at ansee som for 5. Gang begaaet Hæleri efter den nævnte Frdn. § 22 cfr. § 25, og findes Straffen at maatte bestemmes, saaledes som ved den indantebe Dom statueret, til 8 Mars Fugthuusarbejde, og da bemeldte Doms Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste."

Nr. 69.

Advocat Hindenburg
contra

Niels Frederiksen Hjembek eller **Marke**

(Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 28de October 1865: „Arrestanten Niels Frederiksen Hjembek eller Marke

bør hensættes til Lugthuusarbejde paa Livstid, samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Meldola 10 Rb. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 8 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Jan. 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 16 Aar. I Salair til Procuratorerne Simonfen og Bøcher for Overretten betaler Arrestanten Niels Frederiksen Hjembek eller Marke 10 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmiss'er hedder det: „Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts uordre Virks Extraret hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Niels Frederiksen Hjembek eller Marke for Tyveri.

Det er ved Arrestantens egen med de fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig aodtgjort, at han, der i Januar f. A. var løsladt af Lugthuset og havde begivet sig til Hamborg, for derfra at afgaae til Amerika, har, da Størstedelen af hans Rejsepenge vare opbrugte i den Tid, Tien hindrede Stibsfarten, i April Maaned bestemt sig til at vende tilbage til Danmark. Han siger, at da hans Penge aldeles vare opslupne, fattede han den 23. Mai den Beslutning at begaae Tyveri for at staffe sig Penge til at udvandre til Amerika.

Men allerede forinden havde han forøvet Tyveri paa Hovedgaarden Aajrup. Tiden har han ikke noiagtig kunnet bestemme, men efter Eieren, Grev Dannemanns Formening har det været Ratten mellem den 18. og 19. Mai. Arrestanten forklarer, at han om Ratten Kl. 2-3 begav sig gjennem Haven til Verandaen, aabnede der et Bindue, steg igjennem samme ind i Havestuen, passerede flere Stuer og borttog et Par Metalkopper, endeel Sølv og Bronce-medailler m. v.

Ratten mellem den 23. og 24. Mai omtrent Kl. 2 forøvede han derefter Tyveri paa det af Hendes Majestæt Enkedronningen da beboede Sorgenfri Slot. Ved Fugleavds-huset havde han taget en Stige, som han jatte op til et

Vindue i Stueetagens østre Side. Han forsøgte først at bore Hul ved den nederste Spændkrog paa Vinduet; men da dette varede for længe, anbragte han en med Sæbe overfurnet Klud paa en af de nederste Ruder, trykkede denne ind og aabnede derefter Vinduet, hvorigjennem han steg ind i Værelset, der var Hendes Majestæts Kabinet. I et Værelse ved Siden af dette havde en Gemakspige Natteleie. Fra Kabinettet, Dagligstuen og Salen borttog han derefter endeel Gjenstande, hvoriblandt et Taffeluhur, nogle Signeter, en Ring, en Portemonnaie m. v., med hvilke Gjenstande han begav sig bort ad samme Vei, han var kommet.

Han opholdt sig nu nogle Dage i Dyrehaven og imidlertid forsøvede han Ratten mellem den 27. og 28. Mai Tyveri paa Sølyst ved Strandveien. Dmtrent Kl. 2 ankom han hertil, sprang over et Stakit ind i Haven og begav sig til den af Baron Freytag beboede Bygning, borede med Britboer Hul i Vinduet under nederste Spændkrog, fik denne løstet af, aabnede derpaa Vinduet og steg ind i Spijstuen. Fra et Skab i denne borttog han endeel Sølvstøi; i de tilstødende Værelser tog han ligeledes endeel Gjenstande og forsøgte at aabne et Skrivebord; men da dette medtog for lang Tid, indpakkede han det Stjaalne og bar det ud i Haven tilligemed Skrivebordet, som han der slog Bunden ud af, hvornæst han af samme tog en Pung med nogle Penge.

Den følgende Nat begav han sig til Christiansro i Taarbæk, hvor han aabnede et Spijskammervindue i Restaurationsbygningen, i hvilken Ingen havde Natteleie, steg ind og fra en Conjøl i Spijstuen borttog endeel Spijsfeer, Gaffer, Thefeer, 2 Plat de Menager m. v., deels af Sølv deels af Blet.

Med de ved de sidstnævnte Tyverier stjaalne Gjenstande begav han sig derefter til Hamborg. Saavel der som i Haderslev fulgte han endeel af Kosterne, og begav sig dernæst atter til Sjælland og forsøvede Ratten mellem den 20. og 21. Juni Tyveri i Skibby Kro, hvor han med et med Sæbe besmurt Papir trykkede en Rude ind, aabnede Vinduet og steg ind i Bontikken. Fra denne og de tilstødende Værelser tog han endeel Sølvtøi, 2 Broscher, en Meerstumpspise m. v.

Forfaavidt Arrestanten ved sin Anholdelse blev truffen i Besiddelse af en med 6 Skud ladet Revolver, har han ansøgt at have anskaffet den i Afsending af den paatænkte Udsandring til Amerika, og benegtet at have havt til Hensigt at sætte sig til Røbdværg, hvis han under Udførelsen af Tyverierne var bleven overrasket.

Værdien af samtlige Roster fra de under Sagen omhandlede Tyverier udgjør ca. 500 Rd. Forfaavidt det Stjaalne ikke er kommet tilside, have de Paagjældende frataget Krav paa Erstatning.

Da Arrestanten, der ofte tidligere er tiltalt og straffet og jensef ved Høiesteretsdom af 24. December 1852 som for 4. Gang begaaet Hæleri tilfunden, efter at have udstaaet en ham ved Høiesteretsdom 26. August 1851 idømt Straf af 5 Aars Forbedringshumsarbejde, at hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, saaledes er overbevist om, nu at have gjort sig skyldig i de ovenfor nævnte Tyverier, der samtlige med Undtagelse af det paa Christiansro forsøvede, der

falder under Frdn. 11. April 1840 § 12 1. Membr., ere qualificerede efter samme §'s 2. Membr. og det paa Sorgenfri Slot forsvøvede tillige efter Frdn. § 8, maa det billiges, at Arrestantens Straf er bestemt som for 5. Gang begaaet Hæleri efter Frdn. § 22 cfr. 25; men Straffen, der ved den inbankede Dom er bestemt til Engthunsarbejde for Livstid, findes dog efter samtlige Omstændigheder at kunne fastsættes til lige Arbejde i 16 Aar. Med denne Foranbring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger derunder de Underrettsagsførerne tilkendte Salairer billiges, være at stadfæste."

Nr. 102.

Justitsraad Bungen

contra

Christine Nielsen, Hansens Enke, Andreas Peter Hansen og Morten Ravns frageseparerede Hustru
Margrethe (Defensor Hansjen),

der tiltales, Nr. 1 for at have ombragt sit nyfødte Barn, Nr. 2 for at have tilskyndet hende dertil eller ialtfald for at have søgt at forlede hende til Fosterfordrivelse og Nr. 3 for Qvaksalveri.

Bornholms Øster Herreds Extrarets Dom af 15de Februar 1866. „Arrestantinden Christine Nielsen, Hansens Enke, bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Tiltalte Andreas Peter Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Margrethe, Ravns separerede Hustru, bør til Bornholms Amts Fattigkasse bøde fem Rigsdaler. Actionsomkostningerne, derunder Salair til de befalede Sagsførere, Procuratorerne Møller og Lund, 6 Rd. til hver, udredes af Arrestantinden Christine Nielsen, Hansens Enke, med $\frac{7}{8}$, dog saaledes, at Tiltalte Andreas Peter Hansen deraf in solidum med hende betaler Halvparten, og af Tiltalte Margrethe, Morten Ravns separerede Hustru med $\frac{1}{8}$. Den idømte Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at esterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da der ikke findes tilstrækkelig Oplysning om, at de Tiltalte, i hvilke Tiltalte Margrethe, Morten Ravns frageseparerede Hustru, har meddeelt Folk Raad efter en hende tilhørende Bog, have været egentlige Sygdomstilfælde, vil der ikke kunne idømmes

hende Straf efter Lovgivningen om Dvaffsalveri. Den hende ved den indankede Dom idømte Mulct vil derfor bortfalde, hvorimod hun efter Omstændighederne vil have at udrede den hende paalagte Andeel af Actionens Omkostninger. Med Hensyn til de to andre Tiltalte vil det i Henhold til de i Dommen for deres Bedkommende anførte Grunde have sit Forblivende ved sammes Resultat, dog at Straffen for Andreas Peter Hansen findes at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Margrethe, Morten Ravns separerede Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Andreas Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til den Christine Nielsen, Hansens Enke idømte Straf og Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. Justitsraad Bunken og Advocat Hansen tillægges i Salarium for Høiefsteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag actioneres Arrestantinden Christine Nielsen, Hansens Enke, for at have ombragt sit udsøgte Barn, Tjenestekarl Andreas Peter Hansen for at have tilskyndet hende dertil, eller ialfald for at have søgt at forlede hende til Fosterfordrivelse, samt Margrethe, Morten Ravns separerede Hustru, for Kvaffsalveri, og er Sammenhængen hermed i det Væsentlige følgende: Arrestantinden tjente i Vinteren 1865 paa Sigtegaard i Østerværker Sogn og havde ved Fæstlavnstid legemlig Dmgang med den paa Gaarden tjenende Karl, Tiltalte Andreas Peter Hansen, og har hun, der tidligere har jødt, ikke samtidigt med ham haft med andre Mandspersoner at skaffe. Hun antager at være bleven frugtommelig kort efter Fæstlavnstid forrige Aar, og da hendes Tilstand jevnlig var Øjenstand for Samtale imellem hende og Tiltalte Hansen, tilskyndebe han hende til at fordrive Fosteret og til i den Anledning at henvende sig til Tiltalte, Ravns separerede Hustru, hos hvem han antog, at hun kunde erholbe de hertil fornødne Midler, hvad hun ogsaa gjorde skjønt forgjæves, idet denne Tiltalte erklærede, at hun ikke befattede sig med at give Raad i saadanne Sager.

Arrestantinden forlod Sigtegaard den 1. Mai f. A., og uagtet hun efter den Tid ikke har jøet eller i nogen Henseende er bleven paavirket af Tiltalte

Hansen, har hun dog vedblivende forklaret, at det var efter dennes Tilskyndelse, at hun fattebe den Beslutning, at omkomme det Barn, hvormed hun var frugt-sommelig, idet derhos hun, der er trængende og i sit Ægteskab har et Barn, til hvilket hun tildeels maa bidrage, ikke ventede at erholde Hjælp til dette af Tilstalte Hansen, der i deres Samtaler derom paa Sigtegaard havde vægret sig ved at ville opfylde denne Forpligtelse. Arrestantinden, der ikke inden Fødselen vil have tænkt over, paa hvilken Maade eller ved hvilke Midler hun agtede at udføre sit Forsæt, blev syg Løverbag Eftermiddag den 18. November f. A. og gik derfor tilfængs og nedkom samme Dags Aften Kl. 7—8, medens hun laa aflædt i Sengen, med et levende Barn. — Under Fødselen, der efter hendes Formening varede et Par Timer og ikke gik let forhaanden, beholdt Arrestantinden sin Bevidsthed; men ligesom hun paa Grund af den ovennævnte Beslutning havde undladt at anstaffe Børnetsøi, saaledes undlod hun nu at tilkalde Hjælp, skjøndt hun med Letthed vilde have kunnet erholde samme, og lod Barnet forblive liggende under Dynen imellem hendes Been, idet hun vel kunde indsee, at det paa denne Maade maatte miste Livet, hvad ogsaa efter hendes Formening snart skete.

Søndag Formiddag havde hun Forbindelsen imellem sig og Barnet ved at overklippe Navlestrengen med en Sax, og tog først da Barnet op til sig. Hun forblev liggende i Sengen Søndagen den 19. November, og efterat Efterbyrden var gaaet fra hende den følgende Mandag Morgen tidligt, stod hun op for at staffe denne bort og forblev derefter oppe, indtil hun opad Formiddagen forlod den Gaard, hvor hun tjente og hvor hendes Frugtsommelighed havde været bekendt, for at begive sig til sin en Fjerdingvei derfra boende Broder, i hvis Hus hun efter Aftale skulde have barslet. Hun tog nu Barnet, som hun havde ladet blive liggende i Sengen, lagde det i den Pose, hvori det senere er fundet, og paa Veien til Broderen gik hun ind paa Lyngen og kastede ubemærket Pojen fra sig.

Den under Sagen afholdte med Arrestantindens Forklaring stemmende Obductionsforretning gaaer ud paa, 1) at det omhandlede Lig er af et fuldbaaret Barn, 2) at dette Barn har været født levende og draget Maade efter Fødselen, og 3) at Døden synes nærmest at være udgaaet fra Hjernen af.

Efter det Anførte vil Arrestantinden, der er født den 30. September 1835 og ikke tidligere overgaaet nogen Straffedom, blive at idomme den i Lovens 6—6—7 bestemte Straf.

Tilstalte Hansen har vedblivende benægtet at have tilskyndet eller at have havt til Hensigt at tilskynde Arrestantinden til at ombringe hendes Barn efter dets Fødsel, og mod hans Benægtelse, samt naar hensees til, at det under Sagen er oplyst, at han efter 1. Mai f. A. ikke har seet eller paavirket Arrestantinden, findes dette ikke heller at kunne lægges ham til Last. Derimod vil han for sit tidligere anførte Forhold blive at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, hvilken for ham, som er født den 6. Juni 1843 og ikke tidligere overgaaet nogen Straffedom, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Uge 5 Dage.

Tiltalte Margrethe, Ravens separerede Hustru, har indbrømt at have imod Betaling givet Raad for forskjellige Sygdomme efter en hende tilhørende trykt Bog, uden dog at have taget Rogen under Runt. Da denne Tiltalte ikke jorpen har været dømt for Kvakfælveri, vil hun blive at ansee efter Frdn. 5. September 1794 cfr. Loven af 3. Marts 1854 eller deres Analogie med en Bornholms Amts Fattiggæst tilfaldende Mulkt af 5 Rd."

Nr. 103.

Advocat Brod

contra

Anders Hansen Nørager ogsaa kaldet **Hylleberg**

(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Januar 1866: „Arrestanten Anders Hansen Nørager, ogsaa kaldet Hylleberg, bør behandles overensstemmende med allerhøieste Resolution af 5te April 1864. Han bør derhos tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Bungen 8 Rd. og til Defensor, Procurator Nissen 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 5te Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indante Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Hansen Nørager ogsaa kaldet Hylleberg for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Efterat Arbeidsmand Christen Jørgensen af Østerhassing den 19. September f. A., medens han gik omkring i Gaderne i Aalborg og saae paa en Illumination, var frastjaalet to Uhre, nemlig et gammelt Halvandenlæs-Sølvuhr og et Sølvpeteetuhr, der saae i hans Bestekommer, hvoraf de vare borttagne, uden at han havde mærket det, har Tiltalte med Hensyn til et Uhr, der den 20. f. M. var indleveret til Reparation hos en Uhrmager i Aalborg af en Person, der efter en i Boutikken værende Lærlings Forklaring havde navngivet sig Svæghandler Hølebjerg, og hvilket Uhr Chr. Jørgensen edelig har vedkjendt sig som det førstnævnte af bemeldte Uhre og som frakommet ham mod Vidende og Villie ved den ommeldte Leilighed, vedgaaet, at han ved den ansøgte Tid har indleveret et lignende Uhr til Reparation hos bemeldte Uhrmager, samt at han isvrigt ved denne Leilighed foreviste et Repeteetuhr; men han har vedholdende benægtet i det af Uhrmageren til Retten indleverede Uhr — der var mærket med en paalimet Seddel med Paaafskrift „Svæghandler Hølebjerg“, hvilken den ovennævnte Lærling har forklaret at have skrevet, medens Tiltalte opholdt sig i Boutikken — at kunne gjenkende det af ham indleverede Uhr, som han vil have tilforhandlet sig af en ubekjendt Bondeskarl, og imod denne Tiltaltes Benægtelse er der ikke tilveiebragt Beviis for, at han har været i Besiddelse af dette Uhr, til hvilket Chr. Jørgensen isvrigt heller ikke har kunnet godtgjøre sin Eiendomsret.

Derimod har Tiltalte vedgaaet, at han har været i Besiddelse af et hos en Enke i Dollerup, hos hvem han havde Tilhold, forfundet Repeteetuhr, med Hensyn til hvilket Chr. Jørgensen, der har vedkjendt sig det som det sidstnævnte af de ham frakomne Uhre, har aflagt Tilhjemlingsæd og godtgjort sin Eiendomsret ved Vidner.

Med Hensyn til dette Uhr, der efter Tiltaltes Forklaring ikke er det, som han i September foreviste hos Uhrmageren i Aalborg, hvilket han vil have søgt, har Tiltalte udsagt, at han har kjøbt samme paa Sjallerup Marked af en ham ubekjendt Socnffer; men til dette Anbringende vil der efter Sagens Omstændigheder i det Hele intet Hensyn kunne tages, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at vedkommende Uhrmagerlærling har beediget, at han er overbevist om, at dette Uhr, der efter Sagens Oplysninger er af et sjældent forekommeude Slags og let kjendeligt, er det samme, der den 20. September blev ham foreviist som ovenansført, og at den nævnte Enke i Dollerup og hendes Datter have beediget, at Tiltalte, da han indfandt sig hos dem med Repeteetuhret og viste dem det, fortalte dem, at han havde været med det hos en Uhrmager i Aalborg, der imidlertid ikke kunde gjøre det istand, men derimod havde faaet et andet Uhr til Reparation hos ham.

For sin uhjemelede Besiddelse af dette Uhr, der er vurderet til 15 Rd., har Tiltalte, idet Betingelserne for det i D. L. 6—17—10 og 11, cfr. Frdn. 8. September 1841 § 6 hjemlede indirekte Beviis ere tilstede, gjort sig skyldig til Straf for Hæleri, og da han -- der er født i 1802 og senest ved Høiestretsdom af 29. Juni 1844 for Røveri, Indbrud, Raskf. m. m. er ansæet med Ragsrøgning og Arbejde i Raskhuset for Livstid — er ved kongelig Resolution

af 5. April 1864 forundt Friheden paa den Betingelse, at han, saafremt han paany maatte gjøre sig skuldig i nogen Forbrydelse, dog med Undtagelse af Betleri og Løsgængeri, som ikke medfører større Straf, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthuusarbejde paa Livstid, maa det billiges, at han ved Underretsdommen er dømt til at behandles overeensstemmende med bemeldte kongelige Resolution. Bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Actionens Omkostninger, derunder de i Dommen bestemte Salairer, vil derfor være at stadfæste."

Nr. 110.

Advocat Brod

contra

Niels Peter Jacobsen (Defensor Levinson),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 13de Marts 1866: „Tiltalte Niels Peter Jacobsen af Nyhlarster Sogn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund 4 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 3 Rd. Saa bør Tiltalte og udrede i Erstatning til Jernskøber Wichmann 5 Rd. og til Bager Wichmann 3 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Btyngsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indantebe Doms Præmisjer følge i næste Nr.).

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 8.

Den 4de Mai.

1866.

Forste ordinaire Session.

Onsdagen den 18de April.

Nr. 110.

Advocat Brock

contra

Niels Peter Jacobsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Peter Jacobsen af Nylarsker Sogn for bedrægeligt Forheld, og er det ved hans egen Tilstaaelse, som stemmer med de forøvrigt oplyste Omstændigheder, tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den Lovovertrædelse, for hvilken han actioneres.

Tiltalte har nemlig henvendt sig til forskjellige Haandværkere heri Byen, og, idet han gjorde Bestillinger, som det ikke var hans Hensigt at modtage, gjort Pengelaan dels i sit eget Navn og dels i Andres. Saaledes kom Tiltalte engang i November Maaned f. A. ind til Jernstøber Wichmann og bestilte Støbegods til en Tærskemastine og laante af Wichmann 5 Rd., som han lovede at tilbagebetale den paafølgende Mandag eller Tirsdag, men har ikke senere indfundet sig for at tilbagebetale den laante Sum eller afhente det bestilte Støbegods. Under 7. December f. A. bestilte han hos Bager Herold tvende Kager til hans Fader, hvis Navn han urigtig opgav at være Jens Hansen af Nylarsker Sogn, og begjærede at laane 3 Rd., hvilke han dog ikke erholdt, og indfandt sig ikke senere for at afhente de bestilte Kager. Samme Dag indfandt han sig hos Bager Wichmann, hos hvem han ogsaa bestilte to Kager til sin Fader, som han urigtig opgav at være Jens Hansen af Paradis-huset i Nylarsker Sogn, og begjærede at laane 3 Rd. af Wichmann, hvilke han ogsaa fik, og som han lovede at tilbagebetale, naar han afhentede Kagerne, men indfandt sig ikke senere for at tilbagebetale Laanet eller afhente Kagerne. I sidste Efteraar har Tiltalte ogsaa, idet han udgav sig for en Anden, hos Uhrmager Henriksen bestilt et Slaguhr med Fouteral og ved samme Leilighed

X. Hargang.

laant 2 Rbd. Tiltalte indfandt sig ligeledes i sidste Efteraar hos Sadelmager Rømer, hvor han foregav, at hans Navn var Peder Jensen, og at han boede i et Huus med 3 Længder ved Vestergaard i Vestermarie Sogn og bestilte et Sæletøi til 30 Rbd., som skulde være færdigt om 14 Dage, og begjærede at laane 2 Rbd., som han lovede at tilbagebetale om 8 Dage. Han fik imidlertid kun 9 Mk. af Rømer, fordi denne da ikke kunde undvære flere Penge. Endelig har Tiltalte hos Glarmester Madsen i April Maaned f. A. bestilt Glas til endeel Vinduer til tvende Bygninger og til nogle Skilderier, som han skulde bruge i Løbet af 14 Dage, og laante han ved samme Leilighed 2 Rbd., som han lovede at tilbagebetale om 3 a 4 Dage. Uhrmager L. Henriksen opsøgte Tiltalte og affordrede ham de 2 Rbd.; men i Begyndelsen negtede han at det var ham, som havde bestilt Slaguhret og erhølt 2 Rbd. tillaans, men da Lars Henriksen og Hustru trængte ind paa ham, vedgif han at have laant de 2 Rbd., som han senere har tilbagebetalt. Han har ligeledes tilbagebetalt Sadelmager Rømer og Glarmester Madsen de af disse laante respective 9 Mk. og 2 Rbd., men ffete dette dog først, efterat han havde modtaget Underretning om, at han var fjendt, og at Undersøgelse vilde blive begjært indlebet mod ham, saafremt han ikke tilbagebetalte de laante Penge. Han har derhos indrømmet, at det ikke var hans Hensigt at tilbagebetale Uhrmager Lars Henriksen, Sadelmager Rømer og Bager Wichmann de hos disse laante Penge, og var det derfor, at han hos dem opgav et falskt Navn, og var det ogsaa Tiltaltes Hensigt, saafremt han havde erhølt Penge tillaans af Bager Herold, ikke at betale disse Penge tilbage, men vilde han da ikke have laant Penge af Bager Wichmann; derimod paastaar han, at det var hans Hensigt at tilbagebetale Glarmester Madsen og Jernstøber Wichmann de hos disse gjorte Laan. Jernstøber Wichmann og Bager Wichmann have paastaet sig tilljendt hos Tiltalte de deene laante 5 Rbd. og 3 Rbd., men forøvrigt er der ikke gjort Paastand paa Erstatning under Sagen.

Tiltalte, som er født den 9. Februar 1841, og som ikke tidligere findes tiltalt, dømt eller straffet, vil nu blive at dømme efter Frdn. 11. April 1840 § 41 sammenholdt med § 1 og ffjønnes Straffen passende at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød. Actor har i Intimationen af sit Indlæg feilagtig anført, at Tiltalte er sat under Tiltale for Lyveri iftedetfor bedrægeligt Forhold, men Indlæggets øvrige Indhold og navnlig Deduktionen viser, at dette kun har været en Skrivfeil. Tiltalte vil derhos blive tilpligtet at udrede alle af deene Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Lund 4 Rbd. og til Defensor, Procurator Ipsen 3 Rbd. samt udrede i Erstatning til Jernstøber Wichmann 5 Rbd. og til Bager Wichmann 3 Rbd.“

Nr. 108.

Advocat Liebe
contra**Mariane Svendsen** (Defensor Brod),

der tiltales for Indbrudstyveri.

Hjerm Ginding Herreders Extrarets Dom af 26de Januar 1866: „Arrestantinden Mariane Svendsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar samt betale alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Schubarth og Defensor, Kammerraad, Procurator Nepsdorph 5 Rd. til hver. Under Afserd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 5te Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissér hejber det: „Under nærværende Sag tiltales Mariane Svendsen for Indbrudstyveri, og gaar den af Tiltalte afgivne Tiltalæelse ud paa, at da hun den 30te Novbr. f. A. paa Veien fra Elby, hvor hun havde havt Ophold i nogle Dage hos Gaardmand Christen Drgaard, var kommen i Samtale med en Karl, som hun kjendte, opstod den Tanke hos hende at tilvende sig nogle Klædningsstykker fra et Stab, der stod i Stuen ved Siden af det Bærelse, hvor hun havde havt Natteleie hos Chr. Drgaard, og hvori hun havde seet, at der var Klædningsstykker, og hun formaae da denue Karl til at være behjælpelig hermed, hvorefter de fulgtes til Gaarden, hvortil de kom Klokken mellem 6 og 7 om Aftenen. Efter Anviisning af Tiltalte opstulke nu Karlen et Vindue i det Bærelse, hvori Tiltalte havde ligget, ved at ituslaae en Rude, stikke Haanden ind gjennem Hullet og aftage Vindueskrogene, og efterat være stegen ind derigjennem gif han derfra ind i Stuen ved Siden af, hvori Stabet stod, og kom fort efter tilbage med 5 Kjoler og et Tørklæde, hvilke han rakte ud til Tiltalte, som var bleven staaende udenfor ved Vinduet, hvorefter han atter steg ud igjennem Vinduet;

efterat være fulgt i nogen Tid med hende, forlob han hende derefter, uden at han erholdt nogen Deel af det Borttagne. De stjaalne Gjenstande, hvormed Tiltalte blev anholdt Dagen efter, ere vurderede til ialt 21 Rd. 1 Mk. og ubleverede Bestjaalne.

Tiltaltes Forklaring om at have erholdt Bistand til Tyveriets Svækkelse af den ommeldte Karl er nu vel ikke bestyrket ved Sagens øvrige Omstændigheder; men Tiltalte har i alt Fald efter hendes egen Forklaring udviist en saadan Medvirksomhed ved Tyveriets Udførelse, at dette i Henhold til Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 21 i det Hele vil være at tilregne hende, som om hun selv havde udøvet det.

Tiltalte, der er født i 1842, har tidligere 2 Gange været straffet for Tyveri, jensef ifølge Overrettens Dom af 8de August 1864 efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og idet det af hende nu vedgaaede Tyveri efter den Maade, hvorpaa det er udført, maa henføres under Frdn. af 11te April 1840 § 12, 1ste Led, er hun herfor ved Underretsdommen rettelig anset for 3die Gang begaaet Tyveri efter den citerede Frdn. § 15, cfr. §§ 21 og 12, 1ste Led. Da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 5 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og Underretsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste“.

Tirsdagen den 24de April.

Nr. 13. Forhenværende Kjøbmand Lauritz Maby Jahnsen (Selv)

contra

Grosserer H. J. Hvalfve (Advocat Brock),

angaaende Spørgsmaalet om Retmæssigheden af en den 25de og 26de October 1859 efter Indstævntes Requisition foretagen Udfastelsesforretning og om Erstatning for det Citanten derved tilføiede Tab.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de November 1864: „Den paaankede Udsættelsesforretning bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte, Grosserer H. J. Hvalfve for Tiltale af Citanten, forhenværende Kjøbmand Lauritz A. Jahnsen i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger opheves. Det af Indstævnte om Citanten brugte Udtryk „den gamle Procesmager“ bør dødt og magtesløst at være“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Documenter ikke kunne medføre nogen Forandring i Resultatet, vil Dommen være at stabfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Følge Opreisningsbevilling af 24de October 1862 og Stævning her til Retten af 18de November s. A. paaanker Citanten, forhenværende Kjøbmand Lauritz N. Sahnjen under nærværende Sag en af Kongens Foged her i Staden den 25de og 26de Octbr. 1859 efter Indstævnte, Grosserer H. J. Hvalsvæs Requisition afholdt Udsættelsesforretning og det derunder affagte Decret, hvorved Citanten blev erklæret udsat af nogle Pakrum i Gaarden Nr. 3 i Gøttersgade, og gæser Citantens Paastand ud paa, at den omhandlede Udsættelsesforretning ved det ovennævnte Decret og sammes Fuldbyrkelse m. v. kendes uefterrettelige at være eller underkendes, tilfidesættes og ophæves in totum eller i alt Fald in tantum, samt at Indstævnte tilpligtes at erstatte Citanten efter uwillige Mænds Skjøn det denne ved bemeldte Fogedforretning paaførte Tab, Tort og Credit-spilbe samt at betale Citanten Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte paaستاer derimod den paaankede Fogedforretning stabfæstet og sig frifunden for Citantens Tiltale samt tillagt Sagens Omkostninger hos denne.

Forsaaavidt nu Indstævnte har villet gjøre gjældende, at hans Frifindelse for Citantens Erstatningspaastand i Henhold til Lovens 1—14—1 allerede maatte følge deraf, at Citanten har ladet hengaae næsten 3 Aar, inden han bragte denne Paastand for Retten, da kan der ikke heri gives Indstævnte Medhold, eftersom den citerede Lovartikel ikke kan antages at have Henjyn til Erstatningskrav i Anledning af Udsættelsesforretninger, fornemmelig ikke naar dette, som in casu, gjøres gjældende ved Paaankningen af Forretningerne.

Citantens Paastand er for det Første støttet paa, at Citanten ikke havde Bopæl eller Ophold paa det Sted, hvor Forretningen er paabegyndt og Decretet om hans Udsættelse afgivet, nemlig i Eiendommen Nr. 17 paa Hjørnet af St. Kjøbmagergade og Sillegade. I saa Henseende har han anført, at han vel der har havt tilleie og boet i et Bærelse i samme Etage, dog ikke det,

hvori Forretningen paabegyndtes, indtil October Flyttedag (den 18de Octbr.) og med den nye Leiers Tilfaldelse havde været at behøve det nogle Dage derfter, men at dog hans Meubler vare aldeles udflyttede den 21de October Kl. 10 Aften, medens han selv siden den 22de s. M. henlaae som Patient paa Almindelig Hospital. Som Følge heraf har han formeent, at han kun paa Hospitalet lovligt kunde søges af Fogden, og at Forretningen, som paabegyndt andetheds end paa hans Opholdssted, maa være ugyldig og Indstævnte pligtig at give Erstatning derfor. Selv om imidlertid en Udsættelsesforretnings Ugyldighed var betinget af, at den paabegyndtes paa Requisition Bopæl, maatte i alt Fald i nærværende Tilfælde Citantens Paastand om Forretningens Ugyldighed være betinget af, at det godtgjordes, at han den 25de Octbr. aldeles var fraflyttet det Bærelse i Eiendommen Nr. 17 i Silkegade, hvor efter hans egen Indbrømmelse hans Meubler endnu den 24de henstode, og henflyttet i en anden Bopæl — idet selvsølgelig hans Ophold i Hospitalet som Patient ikke kunde medføre, at Forretningen skulde eller kunde paabegyndes der —; men Saadant har Citanten ikke fuldstændig godtgjort, idet der meget mere er tilveiebragt omtrent en lige Grad af Sandsynlighed for det Modsatte, og den Omstændighed, at Forretningen blev foretaget i et andet Bærelse i samme Etage, da det af Citanten hidtil beboede fandtes afløst, kan selvsølgelig Intet relevare.

Citanten har dernæst indvendt imod Forretningen, at Requisitionen selv var ulovlig, dels forbi Indstævnte, da den indgaves, alt havde solgt Eiendommen i Gothersgade Nr. 3 ved en den 12te Septbr. 1859 oprettet, den 19de s. M. tinglyst Kjøbecontract til en Trebemand med det Vilkaar, at denne strax skulde tiltræde Eiendommen, og saaledes i alt Fald kun Kjøberen kunde requirere Udsættelsen, dels forbi Citanten ikke lovlig var opfagt eller kunde opsiges til den Tid, dels endelig forbi Citanten i alt Fald ikke ved Farvad var behørigt opfordret til at flytte. Den førstnævnte Bemærkning kan imidlertid ikke tillægges nogen Betydning; thi det er in confesso, at Indstævnte endnu, da Forretningen foretoges, var Eier af Gaarden quæstionis, og det maatte være Citanten uveblommende, hvilket Contractsforhold Indstævnte maatte have indgaaet med den omhandlede Trebemand, med hvem Citanten end ikke har æfsereret at være traadt i noget directe Contractsforhold. Hvad dernæst angaaer Citantens Indsigelse mod Opsigelsens Rigtighed, bemærkes følgende:

Requisitionen om Citantens Udsættelse ommelder tvende Paklofter, af hvilke Citanten ogsaa ved Forretningens Foretagelse fandtes i Besiddelse, og af hvilke han blev decreteret udsat. Om det ene af disse, der var beliggende i underste Etage i Vaghuset, var der mellem Citanten og Indstævnte oprettet en skriftlig Leiecontract, dateret 1ste Mai 1859, hvori det blandt Andet er bestemt, at der skulde svares en maanedlig Leie af 4 Rd. ved hver Maanedes Begyndelse, at Fratrædelse skete „efter lovlig Opsigelse inden den 15de i hver Maaned, samt at, hvis ikke Opsigelse har fundet Sted fra nogen af Siderne og Leieren har betalt Leie i 5 Maaneder, havet den 6te Maaned fri for Betaling“. Om det andet Pakloft, der var i Sidehusets 2den Etage, var ingen

skriftlig Contract oprettet, og efter Indstævntes Fremstilling var det kun leiet Citanten for Tiden fra den 15de til den 18de Mai 1859 til Maanedens Udgang for en Betaling af 15 Mk., saa at det var uden nogen Hjemmel, at Citanten vedblev at besidde det efter sidstnævnte Tidspunct, ligesom han ingen Leie derfor har erlagt eller er bleven affordret, hvormod Citanten paastaar, at han vel for den anførte Deel af Mai har erlagt 15 Mk., men at det isvrigt er ham leiet fra den 1ste Juni 1859 for en halvvaarlig Leie af 25 Rd., hvoraf han imidlertid erkjender Intet at have betalt, efter hans Anbringende forbi Indstævnte skulde have forbudt ham at benytte Løftet til Afholdelsen af en Auction. Den 8de Septbr. 1859 udsædige Indstævnte en Opfigelse, hvorved Citanten opsiges til 1ste October s. A. „det Pakloft, som habes tilleie i den Indstævnte tilhørende Gaard Nr. 3 i Gøthersgaden, og som afleveres saaledes som Contracten foreskriver“, og denne Opfigelse er af Citanten forsynet med en Paategning, der ikke er dateret, men som af Citanten erkjendes i alt Fald at være afgiven den 14de Septbr., og som gaar ud paa, at denne Opfigelse er ham lovlig forkyndt. Den 27de s. M. lod Indstævnte dernæst ved tvende af nærværende Rets Stævningsmænd Citanten forkynde en anden „Opfigelse“, hvorved Citanten til førstkomende 15de Octbr. opsiges „det Pakloft, som findes i Sidehusets 2den Etage“ i den nævnte Eiendom, hvorhos det tilføies, at Citanten til den Tid har at ryddeliggjøre samme og aflevere det i ubefabiget Stand. Citanten formener nu, at begge Opfigelser maae være ugyldige, den førstnævnte deels forbi den er saa ubestemt, at det ikke kan sees, hvilket af de i Citantens Besiddelse værende Løfter den angik, deels forbi Citanten, der havde betalt Leie for de 5 Maaneder, havde en Ret til at boe frit i den 6te Maaned, der ikke ved Opfigelsen kunde betages ham; den anden forbi Citanten, efter hans ovenansførte Fremstilling af Retsforholdet, overhovedet slet ikke kunde udsiges til den Tid. Hvad nu den første Opfigelse angaaer, da kan der vel ikke gives Indstævnte Medhold i, at Citanten ved sin ovenrefererede, uden Reservation meddeelte Paategning skulde have erkjendt ikke blot Forkyndelsen, men selve Opfigelsens Lovlighed; men ligesom Citanten ikke skjønnes at kunne have været i nogen rimelig Tvivl om, hvortil den sigtede, da den omtaler, hvad „Contracten foreskriver“, og det er in confesso, at skriftlig Contract alene har været oprettet om Pakloftet i Baghuset, saaledes findes denne Contract efter sit ovenrefererede Indhold at betinge Citantens Ret til at besidde Pakloftet uden Betaling i den 6te Maaned ikke blot af, at han havde betalt Leie for 5 Maaneder, men ogsaa af at Opfigelse ikke var skeet, og altsaa ikke at ubestulte Indstævnte fra at opsigte Citanten Pakloftet til Udgangen af den 5te Maaned. Denne Opfigelse maa derfor anses lovlig; men heller ikke imod den anden Opfigelse findes Citantens Indsigelser grunde. Det maatte nemlig være Citantens Sag at godtgjøre, at han havde en Ret til Besiddelsen af dette Loft, der gjorde en Opfigelse til den 15de Octbr. ulovlig; men Citanten har end ikke mod Indstævntes Benægtelse bevist, at han havde nogenformelt Ret til at besidde dette Loft efter den 1ste Juni, og Saadant kan heller ikke med nogen Sikkerhed uledes af Opfigelsen selv, da

den ikke omtaler Pakloftet som leiet af Citanten og nærmest fremtræder som en Opfordring til at rømme dette Loft.

Naar Citanten fremdeles som ovenbemærket har villet gjøre gjældende, at Udsættelsen i alt Fald først kunde finde Sted, naar han paa selve Fartagene var opfordret til at flytte og havde vægret sig derved, og saaledes viist, at han, som Lovens 6—14—7 siger, ikke „vilde“ flytte, da er dette blottet for al Grund, saameget mere som Citantens Udbladselse af at flytte paa de Dage, til hvilke han var opfagt, afgav tilstrækkelig Grund til at antage, at han ikke vilde flytte.

Citantiens har endelig mod den Maade, hvorpaa Forretningen er bleven udført, indvendt, at Fogden, da Citanten ved Sygdom var forhindret i at være tilstede, burde have paaseet, at der under Forretningen var tilstede en til at varetage hans Lary besikket god Mand, og at der i alt Fald burde være optaget en nøjagtig Specification over Requisiti udsatte Giendele. Den førstnævnte Forbring er imidlertid saameget mindre berettiget, som Citanten endog, efter hvad der er in confesso, med Indstævntes Samtykke forud af Fogden var underrettet om den intenderede Udsættelsesforretning, og hans Sygdom, efter hvad der foreligger under Sagen, ingenlunde kan antages at have været af den Betskaffenhed, at den hindrede ham i at træffe Anstalt til, om han ønskede det, ved en Anden at overvære Forretningen. Hvad den anden Forbring angaaer, hvorved bemærkes, at de udsatte Giendele, der udgjorde 26 Bogumandslæs, fra Losterne bleve førte hen til Politikammeret, og oplagte paa Politiløstet, hvorfra de stillede til Citantens Disposition mod Erlæggelse af Flytteomkostningerne, da kan Optagelsen af en Specification ikke antages at paaligge Fogden under en Udsættelsesforretning, hvilken jo alene gaaer ud paa at rydde de vedkommende Localer.

Da saaledes Citantens Indsigelser mod den foretagne Forretning ikke findes begrundede, vil den efter Indstævntes Paastrand være at stadfæste og Indstævnte at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde bæres.

Forsaavidt Citanten har paastaet Mortification og Mulct isjendt for nogle i Indstævntes Indlæg fremsførte Udbladselser, findes der ikke tilstrækkelig Anledning til at tage denne Paastrand tilfølge, dog at det om Citanten brugte Udtryk „den gamle Processmager“ vil være at mortificere.

Stempelavgivningen er ikke overtraadt under Sagen“.

Nr. 104.

Advocat Hansen
contra

Laurig Christensen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri og Vedrageri.

Rjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 13de Decbr. 1865: „Arrestanten Laurig Christensen bør hensesættes til

Forbebringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Muursvend Lars Peter Peterfen 18 Rd. Endelig udreder han samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Diekmann 4 Rd. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Lassen og Hedskær, betaler Arrestanten Lauritz Christensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Lauritz Christensen, der under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri og Bedrageri, er ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig overbevist heri at have gjort sig skyldig, idet han nemlig i afvigte Efteraar deels har solgt, deels pantjat 2 Frakker og 2 Par Beenklæder, til en samlet Værdi af 9 Rd. 3 Mk., hvilke Gjenstande vare leverede ham, der er Estrædersvend af Profession, til Reparation, og frastjålet Muursvend Lars Peter Peterfen endel Klædningsstykker til en Værdi af 24 Rd., foruden at han har tilvendt sig en paa en Andens Navn lydende Søfartsbog og fra en i Korsør Havn liggende Jagt stjaalet et Par til 6 Rd. vurderede Søstøveler.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 20de Septbr. 1844, og tidligere straffet efter Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 11te Febr. 1864 for bedrageligt Forhold efter Frdn. af 11te April 1840 § 43 cfr. § 41 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, og fter samme Rets Dom af 17de Decbr. 1864 som for 2den Gang begaaet

Thveri efter den nævnte Frdn. § 13 cfr. § 79 med 1 Aars Forbebringshuusarbejde, — nu ved den indankede Dom er anset som for 3die Gang begaaet Thveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 cfr. §§ 78 og 79, ligesom Straffen passende er bestemt til 4 Aars Forbebringshuusarbejde.

Da Dommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Onsdagen den 25de April.

Nr. 99.

Advocat Hansen

contra

Christiane Undersdatter, ogsaa kaldet **Pyt-Christiane**
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Thveri og bedrageligt Forhold samt for Løsgængereri og Betleri.

Rjær Herreds Exrærets Dom af 8de Januar 1866: „Arrestantinden Christiane Undersdatter, Pyt-Christiane kaldet, bør hensesættes til Tugthuusarbejde paa Livstid og bør hun derhos betale i Erstatning til Huusmand Niels Olesens Hustru Karen Kirstine Undersdatter af Nørhølnø Hebe 11 Rd. 1 Mk. 8 f, og til Ane Marie Asmusen, boende i Kjøbenhavn i Antonistræde Nr. 8, 3 Rd. 2 Mk. samt udrede alle af Undersøgelsen og Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Larsen 5 Rd. og Defensor, Procurator Høegh 4 Rd. Den idømte Erstatning at betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 26de Febr. 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grundtjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stand

3 Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Christiane Andersdatter, ogsaa kaldet Pyt=Christiane for Tyveri og bedrageligt Forhold samt for Løsgænger og Betleri.

Tilstalte, der flere Gange tidligere har været straffet, senest ifølge Høiestrets Dom af 9de Januar 1857 som for 4de Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 16 med Tugthusarbejde i 8 Aar, afgav under en mod hende i Juni Maaned f. A. indblevet Undersøgelse Tilstaelse om, at hun, hvad der ogsaa bekræftedes ved Sagens øvrige Oplysninger, i flere Dage var gaaet omkring og under det urigtige Foregivende, at hun var en Brandlidt fra Nørresundby, havde tilbetlet sig deels Penge, hvoraf hun fandtes i Besiddelse af lidt over 9 Rb., deels forskellige andre Gjenstande, og hun blev derefter belagt med Arrest men atter den 11te Juli f. A. sat paa fri Fod, idet hendes Søsters Mand tilbød, at hun maatte opholde sig hos ham, indtil Sagen var tilende. Nogle Dage efter forlod Tilstalte imidlertid dette Opholdssted, efterat have tilvendt sig forskellige bemeldte Søster tilhørende Rædningsstykker m. v., tilsammen af Værdi 11 Rb. 5 Mk. 8 ß. samt 2 Rb. 1 Mk. i Penge. Efter Tilstaltes Forklaring har hun paa forskjellig Maade disponeret over en Deel af det saaledes Stjaaled, medens Resten skal være skafvet hende, og Bestjaalene har paastaet sig tilkjendt i Erstatning de foransførte Beløb, ialt 14 Rb. 8 ß. med Fradrag af 2 Rb. 5 Mk., hvortil de af de stjaalne Gjenstande, der ere komne tilstede under Sagen og ubleverede hende, ere burderede. Tilstalte har endvidere erkjendt, at have solgt et Tørklæde af Værdi 4 Mk., som hendes Søster nogen Tid iforveien havde laant hende.

Efterat Tilstalte, som medt, havde forladt Opholdsstedet hos sin Svoger, blev hun atter efter sin Forklaring først omkring i Jylland, idet hun ernærede sig ved Betleri, hvorefter hun for en Deel af de fra Søstere stjaalne Penge skaffede sig Overfart til Sjælland, og under et Ophold i København tilvendte Tilstalte sig derpaa den 2den Septbr. f. A. nogle Bekrædningsgjenstande af Værdi 3 Rb. 2 Mk., der tilhørte Fruentimmeret A. M. Asmusen, hos hvem Tilstalte havde haft Natteophold. Bemeldte Gjenstande solgte Tilstalte efter sin Forklaring strax, efter at hun havde stjaalet dem, og de ere ikke senere komne tilstede. Bestjaalene har paastaet sig deres foransførte Værdi tilkjendt i Erstatning.

Endelig er det tilstrækkeligt oplyst, at Tilstalte, da hun derefter var kommen til Korsør, hvor hun fik Ophold hos Zomsfru C. Hansen, har den 6te Septbr. om Aftenen fra stjaalet denne 1 Specie samt en Guldbrosche af Værdi 3 Rb. 3 Mk., hvilken sidste Tilstalte vil have takt, medens hun ved Hjælp af de stjaalne Penge maa antages at have skaffet sig Overfart til Jylland den følgende Dag. Tilstalte har derimod ikke villet erkjende at have tilvendt sig

forskjellige andre Gjenstande, som Jomfru Hansen ved samme Leilighed vil have mistet. Bestjaalne maa ansees at have frasalbet Krav paa Erstatning.

For de af Tiltalte saaledes forøvede Tyverier samt det af hende ved Salget af det laante Lørklæde ubviste bedrægelige Forhold, der henhører under Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 43, er hun, der som meldt tidligere har været anseet efter samme Frdn. § 16, nu retteligen ved Underrettsdommen anseet efter bemeldte Frdn. § 17 som for femte Gang begaaet Tyveri med Tugthuusarbeide paa Livstid, hvorved den Straf, hun endvidere har forskyldt for Løsgængeri og Bettleri, vil absorberes, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henjende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billigis, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 122.

Advocat Hansen
contra

Jens Jørgensen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Salling Herreds Extrarets Dom af 16de Februar 1866: „Arrestanten Jens Jørgensen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Actor, Procurator Groth Petersen 5 Rd. og til Defensor, Exam. juris Farsen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 27de Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Smith og Westrup, betaler Arrestanten Jens Jørgensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Jens Sjørgensen for Tyveri anlagte og fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at Arrestanten, der er født den 12te Febr. 1829 og tidligere har været anseet ifølge Odense Herreds og Salling Herreds Extrarets Domme af 8de Octbr. 1859 og 26de Juli 1862 henholdsvis efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 og § 13 for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, paany har gjort sig skyldig i samme Forbrydelse ved den 10de Januar d. A., medens han tjente Gaardmand Niels Sjørgensens Enke i Allested, at have i Karlesammeret, som han deelte med bemeldte Enkes tvende Sønner, stjaalet en til 8 fl. vurderet Pengepung med deri værende 2 Rd. 6 fl., hvilken Pung med dens Indhold han tog ud af den ene af disse Sønner Rasmus Nielsens i Kammeret hængende Buxer. Pungen er givet tilbage til Besjaaerne, der forøvrigt har frasøgt Krav paa Erstatning.

Arrestanten er derfor nu rettelig af Underdommeren anseet efter for nævnte Frdn. § 15 for 3die Gang begaaet Tyveri, og da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar findes passende, ligesom Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 111.

Advocat Heinrichsen

contra

Herman Hansen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Stevns og Færø Herreders Extrarets Dom af 23de Novbr. 1865: „Arrestanten, Indsidder Herman Hansen af Raabj bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, saa bør han og betale alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derudover i Salair til Actor, Toldforvalter, Procurator Rye og Defensor, Cancelliraad, Procurator Warfoed 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Seidelin og Schack, betaler Arrestanten Herman Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landssover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henriksen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestanten Herman Hansen, der under nærværende fra Etevus og Fags Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales for Tyveri, ved egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilfælde er overbevist, i forrige Vinter fra Forstuen til Skolelærer Baus Bolig i Holtug, hvortil Gangbøven stod aaben, at have stjaalet en Værtshuusholder Nielsens 9-aarige Søn tilhørende Drengeskaffe, der af Nielsen er anjat til en Værdi af 3 Rd., dengang den blev stjaalen, mod hvilken Ansættelse Arrestanten, der efter Tyveriet forandrede Skaffen til en Ersie til sin Søn, Intet har høst at erindre, — maa det villiges, at Arrestanten, der er 51 Aar gammel og tidligere ifølge ovennævnte Herreders Extrarets Dom af 19de Mai 1851 straffet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for 1ste Gang begaaet Tyveri, ved den indankede Dom nu er anset for 2den Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Frdn. § 13, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde samt Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 115.

Justitsraad Bungen

contra

Henriette Louise Schmidt, Mortensens Enke

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavn's Criminal= og Politirets Dom af 27de Marts 1866: „Arrestantinden Henriette Louise Schmidt, Mortensens Enke bør straffes med Tugthuusarbejde paa Livstid samt ubrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Acter og Defensor, Procuratorerne Baastrup og Salomonson, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Henriette Louise Schmidt, Mortensens Enke, der er født den 26de Januar 1801 og jensest ved Højesterets Dom af 12te Novbr 1857 ansæet i Henhold til Frdn. af 11te April 1846 § 25 som for 5te Gang begaaet Hæleri efter samme Frdn. § 22 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, under nærværende med hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, at have den 13de j. M. frastjaalet Dreiersvend Niels Andreasen et til 1 Rd. vurderet Par Beenklæder, vil hun nu være at dømmes i Henhold til ovennævnte Frdn. § 25 som for 6te Gang begaaet Hæleri efter Frdn. § 22 til Tugthuusarbejde paa Livetid, hvorhos hun vil have at udrede Actionens Omkostninger“.

Nr. 120.

Advocat Hansen
contra

Asmus Heinrich Seidel og August Heinrich Johan Oldenstedt (Defensor Levinfen),

der tiltales, Nr. 1 for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og Nr. 2 for at have formaaet ham dertil.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 24de Febr. 1866: „De Tiltalte Asmus Heinrich Seidel og August Heinrich Johan Oldenstedt bør for Actors Tiltale i denne Sag frie at være. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Lehmann og Procurator Ibsen, 6 Rd. til hver, udredes af de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa Højesteret billige, at Tiltalte Seidel paa Grund af hans Meddeeltighed i det i den

indankede Dom omhandlede ulovlige Næringsbrug ikke ved Dommen er paalagt Straf for den af ham inden Retten afgivne urigtige Forklaring, ligesom det ogsaa maa bifalbes, at Tiltalte Oldenstedt, der er sigtet for at have formaaet Seidel til at afgive den ommeldte Forklaring, efter Beskaffenheden af den af ham i denne Henseende udviste Virksomhed ikke er ansæet skyldig til Strafansvar. Da derhos Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ogsaa tiltrædes, vil den i det Hele være at stadfæste.

Thi kjenDES for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følger i næste Nr.)

Rettelser.

I forrige Nr. Pag. 107 er foran Sagen Nr. 102 forglemt „Dnsbagen den 18de April“, og som Følge deraf vil Overkriften Pag. 108—12 være at forandre fra 17de til 18de April.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (S. Høgel).
Bjælsøe & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 9.

Den 11te Mai.

1866.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 25de April.

Nr. 120.

Advocat Hansen

contra

Asmus Heinrich Seidel og August Heinrich Johan Oldenstedt
(see forrige Nr.).

I den indaakede Doms Præmisjer hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder de Tiltalte Asmus Heinrich Seidel og August Heinrich Johan Oldenstedt, der begge ere langt over criminel Lavalber, og af hvilke Sidstnævnte ved denne Rets Dom af 4de April 1848 under en imod ham for Assurancevig anlagt Sag blev frikendt for Actors videre Tiltale, medens Førstnævnte ikke er funden forden straffet, tiltales, Seidel for at have afgivet falsk Forklaring i Retten og Oldenstedt for at have formaaet ham dertil, ere efter de under Sagen fremkomne Dplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterat der i Anledning af en til Kjøbenhavns Magistrat indkommen Skrivelse fra Formanden for Bærtshuusholdercorporationen her i Staden om, at en Mand ved Navn Heering drev Bærtshuushold i Norgesgade Nr. 33 uden at have nogen Berettigelse dertil, var af bemeldte Magistrat i Skrivelse til Kjøbenhavns Politidirecteur af 16de Novbr. f. A. begjært Tiltale institueret imod Heering for den af ham formeentlig begaaede Lovovertrædelse, og denne Sag af Politidirecteuren var henviist til den offentlige Politiret, mødte Heering ved Sagens Foretagelse i denne Rets 2den Afdeling for offentlige Politifjager den 25de Novbr. næstefter og forklarede, at han ikke havde Borgerkab som Bærtshuusholder, men heller ikke drev Bærtshuusholdsnaering, idet han kun bestyrede en saadan Naering for Tiltalte Bærtshuusholder Seidel, i hvis Tjeneste han var antagen mod en maanedlig Løn af 50 Rd. samt Kost og

X. Aargang.

Logis, hvorhos Tiltalte Seidel, der ligeledes var mødt, og hvem det blev indskærpet, at han mødte som Vidne i Sagen, forklarede overensstemmende hermed, at det var ham, der ifølge det ham meddeelte Borgerskab af 8de August f. A. drev Bærtshuusholdet, af hvilket Heering kun var Bestyrer, for egen Regning, og foreviste en mellem dem oprettet Contract af 12te August f. A. indeholdende de nærmere Bestemmelser om deres gjensidige Forhold, ligesom han ogsaa foreviste Gjenpart af en Leiecontract, hvorefter Leiligheden var leiet af ham. Ved Sagens næste Foretagelse den 23de Novbr., ved hvilken der for Heering blev givet Møde af Tiltalte Oldenstedt efter Fuldmagt, indrømmede Seidel, at den af ham tidligere afgivne Forklaring var usand og afgiven mod bedre Vidende, idet Sammenhængen var den, at Bærtshuusholdet altid var drevet af Heering alene for dennes egen Regning, medens han kun havde faaet ham sit Borgerkab, og at den fremviste Contract af 12te August kun var oprettet pro forma efter Sagens Begyndelse og antideret. Efterat Sagen derpaa for Heerings Bedkommende, der senere, efter hvad der er oplyst, var forladt Landet, var afgjort derved, at Oldenstedt paa hans Vegne erkjendte, at han havde gjort sig skyldig i uberettiget Bærtshuushold, og vedtog inden en vis Frist herfor at erlægge en Bøde af 10 Rd., blev der indledet criminel Undersøgelse mod Tiltalte Seidel for hans ovennævnte Forhold ved at afgive falsk Forklaring i Retten. Det er herunder af Tiltalte Seidel forklaret, hvad der ogsaa stemmer med det isvrigt Oplyste, at han, der havde leiet Leiligheden og derefter overladt Heering at drive Beværtningen for egen Regning paa hans Borgerkab imod at udrede Leien, som Tiltalte isvrigt vedblev at være ansvarlig for ligeoverfor Eieren af Gaarden, har efter Afstale med Heering og Tiltalte Oldenstedt afgivet den ommeldte urigtige Forklaring i Retten og til Støtte for samme foreviist den pro forma oprettede Contract dateret den 12te August f. A., og har han som Grund hertil angivet, at det vel ikke saabt ham ind, at han selv vilde udsætte sig for Straf for at have ladet Heering benytte sit Borgerkab, men at han nærede Frygt for, at han vilde komme til at lide et pecuniært Tab ved ikke at faae Leiesummen indtil April Maaned betalt, naar det rette Forhold blev oplyst og Heering som Følge heraf nødt til at hæve sit Bærtshuushold. Tiltalte Oldenstedt har ligeledes erkjendt, at han, efterat være af Tiltalte Seidel og Heering underrettet om det rette Forhold imellem dem, har udtalt til dem, at Sagen kunde gaae i Orden, naar de ved deres Møde i den offentlige Politiret kunde give det Udsende af, at Heering kun var Seidels sønede Bestyrer af Beværtningen og derhos dateret den Grundlaget til den Contract, dateret fra August Maaned, som de skulde bemærke og forevise i Retten, men isvrigt vil han ikke have gjort sig det klart, om Seidel skulde afgive Forklaring som Vidne, eller om han ikke selv havde forskyldt Mulct for at have ladet Heering benytte hans Borgerkab.

Efter Tiltalte Seidels ovennævnte Stilling til Sagen som den, der ikke blot havde en pecuniær Interesse i sammes Udfald, men navnlig var saaledes meddeeltagig i det stedsundue ulovlige Næringsbrug, at Ansvar herfor kunde komme til at paahvile ham selv, findes der imidlertid ikke tilstrækkelig

Føie til at paalægge ham nogen Straf for den af ham udførte Udsæd ved at afgive den ovenmeldte urigtige Forklaring i den offentlige Politiret, ligesom det Samme som Følge heraf maa blive Tilfældet med Hensyn til Tilstalte Oldenstedt, og ville de altsaa begge blive at frifinde for Actors Tilstalte, medens de derimod efter Omstændighederne blive at tilpligte, Een for Begge og Begge for Een, at udrede Actionens Omkostninger.

Nr. 55. **Generaldecisoratet**
for det indirecte Skattevæsen (den const. Kammeradvocat
 Justitsraad Bungen)

contra

Overauditeur **Martin Anton Monrad** og Arvingerne efter afdøde Justitsraad **Gnhuus**, nemlig Frøkerne **Marie Gnhuus** og **Louise Gnhuus** samt practiserende Læge **Christian Gnhuus** (Ingen),

angaaende den førstnævnte Indstævntes Nægtelse af at tage Dødsboet efter afflediget Toldkasserer, Justitsraad **Gnhuus**, under Skifterettens Behandling.

Kelding Skifterets Decisjon af 30te April 1865: „Den af Kammeradvocaten fremsatte Begjæring om, at Dødsboet efter afflediget Toldkasserer, Justitsraad **Gnhuus**, tages under Skifterettens Behandling, kan ikke tages til Følge“.

Højesterets Dom.

Den i Forordningen angaaende det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen i Almindelighed af 8de Juli 1840 § 52 brugte Betegnelse „en Kassebetjent, hos hvem det Offentlige efter § 48 har stiltiende Panteret“, findes at kunne omfatte ikke blot den i Tjenesten værende Kassebetjent, men ogsaa den affledigede, der ikke har faaet Quittance for sine Regnskaber og saaledes ikke endnu er løst fra sine Pligter mod det Offentlige som Kassebetjent, og hos hvem dette derfor ogsaa har bevaret sin stiltiende Panteret. I en saa omfattende Betydning brugtes den tilsvarende Betegnelse „en kongelig Regnskabsbetjent“ i Kammervets-Ordningen af 18de Marts 1720 Cap. II § 18, der, ligesom allerede Lovens 5—2—84, for det Tilfælde, at en Regnskabsbetjent døde, gav de samme Regler for hans Boes Behandling, hvad enten han ved sit Dødsfald endnu var i Tjenesten, eller han var ud-

traadt af denne uden at have faaet kongelig Qvittance for sine Regnskaber, og i saa Henseende kunde ingen Forandring ansees at være gjort ved Frdn. af 30te Januar 1793 §§ 37—39 sammenholdte med Forordningens næstsidste Punctum jfr. og Pl. af 10de April 1795 § 1. Formodningen maa herefter være for, at Forfristerne i Frdn. af 8de Juli 1840 § 52 om Skiftebehandling af en Kassebetjents Dødsbo, om de end nærmest have Hensyn til det Tilfælde, hvor Kassebetjenten ved sin dødelige Afgang endnu er i Embedet, ogsaa, forsaavidt de efter deres Indhold derpaa ere anvendelige, maae tages til Følge i Boer efter afstedigede Kassebetjente, der ikke have faaet Qvittance; hvorhos Bestemmelserne i Frdn. § 6 om, at det Offentlige først kan holde sig til Cautionen eller de Sikkerheder, en Anden har stillet for Kassebetjenten, naar denne selv ikke kan betale det Skyldige, og dette ikke heller kan udbringes ved Realisation af samtlige hans Eiendomme, yderligere tale for, at disse i Tilfælde af Dødsfald altid skulle tages under offentlig Skiftebehandling, naar Qvittance ikke endnu er meddeelt paa den Afdødes Regnskaber.

Da det ifølge det Anførte ikke kan billiges, at Indstævnte, Overauditeur Monrad, har vægret sig ved efter Kammeradvocatens Begjæring at tage det i den indankede Decision omhandlede Dødsbo under Skiftebehandling, maa han i Henhold til den derom for Høiesteret nedlagte Paastand tilpligtes som Skifteforvalter at foretage Boet til Modtagelse af Anmeldelse om Statskassens Krav og disses yderligere lovlige Behandling. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte, Overauditeur Monrad, bør som Skifteforvalter foretage Boet efter afdøde Toldkasserer i Kolding, Justitsraad Chnhuus, til Modtagelse af Anmeldelse om Statskassens Krav samt til disses yderligere lovlige Behandling. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 5 Rd.

Den inbantebe Decisions Præmisser lyde saaledes: „I Kammerrets Ordning af 18de Marts 1720 Cap. II § 18 indeholdes vel en Bestemmelse om, hvorledes der skal forholde, naar en Kongelig Regnskabsbetjent dør enten i Tjenesten, eller før han har Kongelig Qvittance for sine Regnskaber; men bemeldte Kammerrets Ordning saavel som alle øvrige tidligere Lovbestemmelser om det offentlige Kasse- og Regnskabsvæsen ere ophævede ved Frdn. af 8de Juli 1840 om Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed § 58, forjaaviddt de ikke ved denne Forordning eller de øvrige Forordninger af samme Dato ere udtrykkelig stadfæstede, og en saadan Stadfæstelse skjønnes ikke at indeholde i disse Lovbud for det Tilfælde, at en Kassebetjent dør, efterat han er udtraadt af Tjenesten. Den nyopnævnte Frdn. § 52 indeholder kun Forstrifter for det Tilfælde, at en Kassebetjent dør, medens han endnu er i Tjenesten, og naar en Kassebetjent er entleddiget under Omstændigheder som de i nærværende Tilfælde foreiggende, maa den for hans Oppebørfler stillede Caution, der ikke udleveres, forinden der er meddeelt Qvittering for de af ham sidst afslagne Regnskaber, ogsaa antages at yde Statskassen tilstrækkelig Sikkerhed for det Ansvar, der efter samme maatte blive at gjøre gjældende. Efter det saaledes Anførte og da den almindelige Regel, at myndige og tilseende Arvinger ere berettigede til at overtage Boet uden Skifterettens Mellemkomst, kun tør fraviges, hvor et tydeligt og bestemt Lovbud kan anføres derfor, kan Skifteretten ikke ansee sig berettiget eller forpligtet til imod Arvingernes Billie at tage nærværende Dødsbo efter afstediget Tolbkasserer, Justitsraad Ehnhuus, under offentlig Skiftebehandling“.

Torsdagen den 26de April.

Nr. 116.

Advocat Hindenburg

contra

Jacobine Samuelson, Christen Nielsens fraseparerede
Hustru (Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for svigagtig Omgang med Hittegods samt Betleri.

Amager Birkis Extrarets Dom af 20de Febr. 1866: „Arrestantinden Jacobine Samuelson, Arbeidsmand Christen Nielsens fraseparerede Hustru, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag lovligt sthørende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator N. P. Møller og Defensor, Procurator Diechmann 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Steintal og Procurator Naag, betaler Arrestantinden Jacobine Samuelson, Arbeidsmand Christen Nielsens fraseparerede Hustru, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Høiesteret finder, at der ikke i de tilveiebragte Dphsninger indeholdes tilstrækkelig Grund til at tillægge Tiltaltes uhjemlede Besiddelse af de i den indankede Dom ommeldte stjaalne Koster, med Hensyn til hvilke Tilhjemlingsseer er aflagt og Eieomsbeviis fremkommet, den Virkning, at hun, som Dommen har antaget, derfor skulde være at dømmes som Tyv, vil hun, i Henshold til Ls. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6, ifkun være at belægges med Hælerstraf, der, da hun ved Dom af 26de April 1862 forhen er dømt for Tyveri, vil, overeensstemmende med Frdn. af 11te April 1840 § 22 jfr. § 25, som for 2den Gang begaaet Hæleri være at bestemme til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorunder den Straf, hun for Væleri har forskyldt, er indbefattet. I Henseende til Actionens Omkostninger blive den indankede Doms Bestemmelser at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Jacobine Samuelson, Christen Nielsens separerede Hustru, bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisseser hedder det: „Under nærværende ved Amager Birks Extraret med Arrestantinden Jacobine Samuelson, Arbeidsmand Christen Nielsens fraseparerede Hustru, for Tyveri eller i alt Fald for frigagtig Omgang med Hittlegods samt Væleri anlagte Sag, er det tilstrækkeligt oplyst, at hun den 19de Januar d. A. er truffen i uhjemlet Besiddelse af et Par Beentklæder og et Par Seler, der tilsammen ere vurdere til 5 Rd.

1 Mt., og hvortil Ungkarl Jacob Carlsen Stage af Store Magleby har godgjort sin Eiendomsret. Denne Sidste har derhos beediget, at disse Gjenstande ere ham frakomne mod hans Vidende og Villie, og han har hertil føiet en ved det isvrigt Oplyste bestyrket Forklaring, hvorefter det maa antages beviist, at de nævnte Klædningsstykker samme Dags Formiddag, som de bleve fundne i Arrestantindens Besiddelse, ere stjaalne fra et Vognstuur ved hans Hjem, hvor Beenklæderne med vedhængende Seler vare ophængte til Tørring. Da nu endvidere et Vidne med Eed har bekræftet, nogle Timer forinden Arrestantinden blev anholdt med det Stjaalne, at have seet et Fruentimmer, i hvilket det senere har gjenkjendt Arrestantinden, gaae ud af Vognsturet, — da det hermed stemmer, at Bestjaalne, efter hvad der er oplyst, netop ved af for nævnte Vidne at modtage Underretning om, at et ubekjendt Fruentimmer under hans Fraværelse havde været i Sturet, bevægedes til at see efter paa dette Sted og da opbagede Tyveriet, — og da endelig Arrestantindens Angivende om, samme Dag at have fundet Beenklæderne og Selerne paa en Gangsti paa Amager, deels ikke er bestyrket ved nogenstomhelst under Sagen oplyst Omstændighed, deels er i Strid med hendes tidligere under Sagen afgivne Forklaring, saa maa hun, i Henhold til Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 ansees overbevist om ved Tyveri at have tilvendt sig de omhandlede Gjenstande.

Forsaaavidt Arrestantinden er sigtet for Betleri, da har hun aflagt en med Omstændighederne stemmende Tilstaaelse om, at have gjort sig skyldig i denne Forseelse.

Det maa herefter billiges, at Arrestantinden, der er født i 1820 og ifølge Amager Birks Extrarets Dom af 26de April 1862 efter § 1 af Frdn. af 11te April 1840 samt for Betleri er straffet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved den hertil indkomne Dom er anset med Straf efter § 13 af bemeldte Forordning, og da den valgte Straffegrad af eet Aars Forbedringshuusarbejde, — hvori den for Betleri forskyldte Straf med Rette er funden at maatte absorberes, — saavel som de af Underretten truffne Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa maae bifalbes, saa vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste“.

Mandagen den 30te April.

Nr. 114.

Advocat Heinrichsen
contra -

Hans Rasmussen (Defensor Liebe),

der tiltales for Drab eller i alt Fald for ved voldelig Behandling at have foraarsaget et Menneskes Død samt for bedrægligt Forhold.

Tyhjerg Herreds Extrarets Dom af 13de December 1865:
„Tilfalte Hans Rasmussen bør hensesættes til Forbedringshuus“

arbejde i 5 Aar. Derhos bør han udrede alle med Sagen lovlige forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Thomsen og Defensor, Procurator Larsen med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den Marts 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Delbanco og Prøveprocurator Beth, betaler Arrestanten Hans Rasmussen 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Wiebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Lybjerg Herreds Extraret indankede af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paadømte Sag tiltales Arrestanten Hans Rasmussen for Drab eller i alt Fald for ved voldelig Behandling at have foraarfaget et Mennekses Død samt for bedrageligt Forhold.

Den første Deel af Actionen har Hensyn til det af Arrestanten mod Schäfer paa Bavelsegaard Hans Carl Heinrich Nagel ubviste Forhold. Ratten mellem den 7de og 8de Octbr. f. A., da der var Høstgilde paa den nævnte Gaard, fandtes nemlig Nagel Kloffen mellem 2 og 3 liggende i Gaarden i Nærheden af en Vognport i bevidstløs Tilstand med et contunderet stærkt blødende transversalt Saar paa Hovedets venstre Side, tværs over den forreste Tjæregion, 2 $\frac{1}{2}$ Tomme langt og begyndende omtrent 4 Tommer ovenover det venstre Læres Forbindelse med Hovedet, hvilket Saar, der af de obducerende Læger er blevet erklæret absolut dødeligt, medførte Nagels Død den 8de October Aften Kl. 10, uden at han i den forløbne Tid var kommen til Bevidsthed. Dette Saar har nu Arrestanten vedgaaet at have tilspiet Nagel, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret Følgende: Da Arrestanten, der om Aftenen havde hørt Nagels Forhold til en Andens Kone omtale paa en tve-tydig Maade, omtrent Kl. 2 saae ham forlade Mælkefjælseren, hvor Høstgildet var, i Forening med denne Kone, fulgte Arrestanten efter for at see, hvad der forefaldt. 3 Vognporten, hvor de vare standse, udsprang der sig nu, for=

ansediget ved, at Arrestanten skammede Nagel ud for at gaae med en Andens Kone, et Skjænderi mellem Arrestanten og Nagel, — mellem hvem der maa antages at have bestaaet et uenligt Forhold — idet de nu begge udsjældte og truede hinanden med Brygl, hvorefter Nagel tog sin Kistensgale op af sin Bugelomme og idet han holdt den med sin knyttede Haand saaledes, at Kammen stak udenfor, førte han dermed et Slag mod Arrestantens Hoved. Arrestanten indgik imidlertid Slaget ved at trække Hovedet tilbage og gav nu Nagel et Stød for Brystet, saa at han tumlede noget tilbage, men han samlede sig strax og traadte frem mod Arrestanten, idet han viste denne Haanden med Nøglen og spurgte ham, om han kjendte den, hvorhos det forekommer Arrestanten, at han endvidere ublod sig med, at han nok skulde træffe Arrestanten. Denne, der vidste, at Nagel var ham langt overlegen i Kræfter, saae sig nu om efter Noget til at værgе sig med, og da han ikke fandt Andet, greb han et over en Høstvogn liggende Algebrædt, der er befundet at være 9 Quarter 5 Tommer langt, 7 Tommer bredt og $1\frac{1}{4}$ Tomme tykt, og overalt meget skarptantet, hvilket Arrestanten nu fattede med begge Hænder lidt ovenover den ene Ende, i den Hensigt at vibringe Nagel et saadant Slag over det venstre Skulderblad, at han ikke saa snart skulde løbe ham paa Livet igjen, og slog da ud dermed, uden at han veed, om han holdt Brædtet paa Kant eller paa Fladen, eller om det mulig har breiet sig under Slaget, men da Nagel idetsamme dræiede sig som for at undgaae Slaget, kom dette til at ramme den venstre Side af Hovedet.

Nagel styrkede strax om uden at give anden Lyd fra sig end et stønende „Ah ja“, og da Arrestanten, der ikke ansaae Sagen for saa farlig og ikke bemærkede Saaret i Hovedet, derpaa gik hen til ham og sagde til ham: „reis Dig nu op og lad os være gode Venner igjen,“ gjorde han kun en Bevægelse med Hovedet. Arrestanten begav sig nu ned i Meierikjælderens og omtalte ikke det Pasferede, men paalagde paa Veien en Tjenestdreng, om hvem han feilagtig troede, at han havde set det Foresaldne, at tie stille.

Da ingen Anden har kunnet give nogen Forklaring om de nærmere Omstændigheder ved Gjerningen, — idet den Eneste, der mulig har været tilstede, paa Grund af Veruselse ikke har iagttaget Noget — vil Arrestantens ovenreferrede Forklaring, der vel i enkelte mindre væsentlige Henseender men ikke i noget Hovedpunkt er svækket ved andre Deponenters Forklaringer, og som i enkelte Puncter har fundet en Bestyrkelse, navnlig derved at den ovennævnte Nøgle fandtes mellem Nagels Hænder paa Gjerningsstedet, være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Herefter skjønnes det nu paa den ene Side uantageligt, at Arrestanten har befundet sig i et Tilfælde af Nødværgе, der kunde berettigе ham til at anvende deslige, som han maatte indsee, livsfarlige Midler mod Nagel.

Ligesom Arrestantens Fortielse af det Foresaldne og hans Nægtelse af at have forarsaget Nagels Død saavel strax efter selve Gjerningen som senere under de første Forhører stærkt taler imod, at han skulde have antaget, at have været i Nødværgestilfælde, saaledes skjønnes det ogsaa efter samtlige Omstæn-

tigheber uantageligt, at Arrestanten ikke skulde have kunnet undløbe, efterat han havde givet Nagel det ovennævnte Stød for Bryffet, og søge Hjælp i den ikkun 50 Alen fjærnebe Meieriskjælder, hvor en Mængde Menneſter vare samlede, eller ved Naab hidkalde Hjælp derfra. Paa den anden Side kan det høreren ſtatueres, at Arrestanten ſkulde have handlet med Overlæg, eller at Nagel har været ſagesløs Mand, eller at Arrestanten har havt beſtemt Forfæt til at ſtille Nagel ved Livet, hvorimod Arrestanten vil blive at anſee efter Frdn. af 4de Octbr. 1833 § 2, ſidſte Membr., jfr. §§ 4 og 5.

Forſaaavidt Arrestanten ſigtes for bedrageligt Forhold er det ved hans egen Tilſtaaelfe i Forbindelſe med det iøvrigt Oplyſte tilſtrækkeligt gobtgjort, at han i September Maaned ſ. A., efter forſt at have banet ſig Afgang til et Skoobal uden at løſe Entrébillet, der koſtede 2 Mk., ved at krybe over et Stakit, der var anbragt om Dandſefalonen, har, da der ſiden blev Tale om, at Ballet ſkulde hæves og Pengene gives tilbage, forlangt og erholdt 2 Mk. af Entreprenuren, der ikke vidſte Andet, end at han havde løſt Billet.

Da Arrestanten, der er født den 19de Septbr. 1842, tidligere iſølge Høieſterets Dom af 8de Octbr. 1862 i Medfør af Frdn. af 11te April 1840 § 1 og § 12 1ſte Membr. har været anſeet med Straf af Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvilken Straf ved allerhøieſte Reſcript af 5te Novbr. 1862 blev formildet til Fængſel paa Band og Brød i 6 Uge 5 Dage, men ellers ikke findes ſtraffet, vil han nu for det ſidſtommelte Forhold være at anſee efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 jfr. §§ 79, 41 og 42, og findes Straffen for begge de ham overførte Forbrydelſer paſſende at kunne ſatſættes under Et til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken han er anſeet med lige Arbeide i 5 Aar, og hvis Beſtemmelſer i Henſeende til Actionens Omkoſninger billiges, vil alſaa med den antydebe Forandring være at ſtabſætte“.

Nr. 125.

Advocat Henriksen

contra

Carl Martin Rasmussen eller **Hekkebølle**

(Defensor Levinſen),

der tiltales for Tyveri.

Rjøbenhavnſ Criminal- og Politirets Dom af 17de Marts 1866: „Arrestanten Carl Martin Rasmussen eller Hekkebølle bør ſtraffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder ſamt udrede Actionens Omkoſninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Simonsen og Prøveprocurator Nellemann, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Højesteret betales Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Da Arrestanten Carl Martin Rasmussen eller Hekkebølle, der er født den 28de Septbr. 1825 og blandt Andet ved Højesterets Dom af 14de Mai 1858 ansæt efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 12 1ste Memb. med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvilken Straf dog v.d. allerhøieste Rescript til Kjøbenhavns Politidirecteur af 13de Juni f. A. blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende med ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaacelse er overbevist at have den 23de Decbr. f. A. frahjaalet Agnes Contradine Poulsen en til 3 Mk. vurderet Udklofte, og der ifølge D. L. 1-15-1 intet Hensyn vil kunne tages til hans senere af Intet bestyrkede Fragaacelse af denne Tilstaacelse, vil han nu være at anses efter ovennævnte Frdn. § 13 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at tilsvare Actionens Omkostninger“.

Nr. 119.

Advocat Levinfen
contra

Peder Thomsen eller **Peder Pedersen** (Defensor Liebe), for Løsgængereri og Væleri.

Hjends Nørhng Herredets Politirets Dom af 23de Januar 1866: „Arrestanten Peder Thomsen af Rødning bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Afkørb efter Loven“.

Viberg Landsoverrets Dom af 12te Marts 1866: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Acter og Defensor for Overretten, Procurator Merville og Justitsraad Neckelmann, betales Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved bemærkes, at efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger har Tiltalte for Væleri kun 2 Gange tidligere været dømt, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Levinson og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Peder Thomsen for Løsgænger og Væleri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der maa antages at være under Fattigforsørgelse i Rødning Sogn, har i Slutningen af September Maaned f. A. forladt det Opholdssted, hvor han havde været anbragt, og derefter streift omkring i Viborg Amt og ernæret sig ved at betle, indtil han, som det maa antages den 11te Decbr. f. A., blev anholdt, hvorhos han har erkjendt, at han paa flere Steder, hvor han havde indfundet sig for at betle, har viist sig uøstlig imod og udfjælt Beboerne.“

For det af Tiltalte saaledes vedgaaede Forhold vil han — der tidligere ifølge en i 1857 affaet Dom har for Bedrageri været anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 43 cfr. §§ 41 og 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt gjentagne Gange har været straffet for Væleri, seneft ifølge Overrettens Dom af 7de August f. A. med Fængsel i 4 Uger — være at ansee efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. §§ 3 og 5, og da den ved Politiretsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at betale Sagens Omkostninger, være at stadfæste“.

Nr. 132.

Advocat Heinrichsen
contra

Johan Peter Schjæfer (Defensor Bunken),
 der tiltales for attenteret Mord.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 29de Januar 1866:
 „Arrestanten Johan Peter Schjæfer bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor

og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund, 4 Rb. til hver. At efterkommes under Afførb efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 19de Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afførb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indbankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Maler Johan Peter Schjæfer for attentet Mord.

Med Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han i den Hensigt, at hans Svigermoder ved Hjælp deraf skulde ombringes, har i October Maaned f. A. kommet nogle Svovlsstikker, efter hans Udsagn en halv Snees Stykker, i en Flaske, hvori der var noget Brændeviin, og ladet dette henstaae jaaledes i nogle, efter hans Forklaring 3—4, Dage, hvorefter han hældte Brændevinen over i en almindelig Medicinflaske, samt at han oftere har talt til sin Kone om og opfordret hende til at give hendes Moder en Snaps af denne Drik, naar Moderen kom i Besøg til Tiltaltes Kone; som Grund til, at han vilde stille sin Svigermoder ved Livet, har Tiltalte angivet, at hun altid var saa ond imod ham, men han har tillige erkjendt, at Altraaen efter at komme i Besiddelse af Svigermoderens Formue, som væsentlig bestod i en Capital paa 1500 Rb., der dog vilde være at dele mellem 4 Arvinger, var en medvirkende Aarsag til, at han vilde forgive hende. Tiltaltes Hustru har isørigt forklaret, at Tiltalte lod den Flaske med Brændeviin, hvori han kom Svovlsstikkerne, — der efter hendes Udsagn udgjorde mindst en Snees Stykker, ligesom et Bidue, til hvem hun viste Glasfen, har forklaret, at der var 20—30 Svovlsstikker i Glasfen, — henstaae i omtrent 14 Dage, inden han hældte Brændevinen over i en anden Flaske, samt at Tiltalte ikke blot har søgt med det Gode at formaae hende til at indgive hendes Moder den jaaledes tilberedte Brændeviin i Kaffe, men ogsaa ved Trussler og Stød for Brystet at tvinge hende dertil. Tiltaltes Hustru har derhos særligt forklaret, at Tiltalte den 6te Novbr. f. A., da hun efter hans Paalæg havde lavet Kaffe, forlangte, at hun skulde hente sin Moder,

for at hun derefter kunde faae Leilighed til at komme en Snaps af den af Tilstalte laede Gift i Moderens Kaffeop; men da hun efter noxen Bægning var gaaet hen til Moderen, fraraadebde hun denne at komme hjem, idet hun fortalte Tilstattes Hensigter.

Bekommenbe Districtslæge, af hvem Indholdet af den Flaske, hvori Tilstalte havde hældt Brændevinen over, er blevet undersøgt, har iøvrigt afgivet den Erklæring, at der ikke deri fandtes Phosphor, og at det saaledes ikke vilde kunne virke som Gift, men at den ubetydelige Smule Phosphor, som findes paa 10 à 20 Svovstikker, dersom den har ladet sig affylle, rimeligvis, da Phosphor ikke opløses i almindelig Brændeviin, er forbleven tilbage paa Bunden af den Flaske, hvorfra Brændevinen var hældt over i den anden Flaske; men Tilstalte har, efterat være foreholdt denne Erklæring, udsagt, at han, efter hvad han havde hørt og læst, stod i den Formening, at Phosphor, naar det blev opløst i et Fluidum, var dræbende, samt at det var ham ubekjendt, at Phosphor ikke kunde opløses i Brændeviin, ligesom han var uvidende om, hvor stort et Quantum Phosphor, der behøvedes for at frembringe den tilsigtede Virkning.

For sit ommeldte Forhold vil Tilstalte, der er født i Aaret 1825, og som tidligere har været straffet med 1 Aars Forbedringshuusarbeide for 1ste Gang begaaet Tyveri, være at ansæe efter Analogien af L. 6—6—22 cfr. Frdn. af 4de Octbr. 1833 §§ 14 og 26, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder, og naar navnlig hensæes til, at Tilstattes Hensigt ikke er bragt sin Udførelse nær, samt at det Middel, som skulde haae været anvendt til at bewirke Døden, ikke har kunnet have denne Virkning, ved Underrettsdommen påseende at være bestemt til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar; bemeldte Dem, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes villes, vil saaledes være at stadfæste“.

Tirsdagen den 1ste Mai.

Nr. 128.

Advocat Levinson

contra

Ellen Kirstine Christensdatter Marckmann

(Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og svigag'ig Omgang med Hittegods.

Kønne Kjøbstads Extrarets Dem af 10de April 1866:
„Arrestantinden Ellen Kirstine Christensdatter Marckmann bør at hensesættes til Forbedringshuusarbeide i to Aar og Tilstalte Margrethe Kirstine Larsen hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage; saa bør Arrestantinden og Tilstalte udrede alle af denne

Sag lovligt flyvende Omkostninger, saaledes at de hver for sig betale de med deres Anholdelse og Straffens Execution forbundne Omkostninger, hvorimod de tilkjendte Salairer, Actor, Cancelliraad, Procurator Erichsen, 5 Rbd. og Defensor, Procurator Lund, 4 Rbd., betales af Arrestantinden med $\frac{3}{4}$ og af Tiltalte med $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Udseer efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ellen Kirstine Christensdatter Marckmanns Vedkommende anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Bytingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salarium til Advocat Levinson og Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Ellen Kirstine Christensdatter Marckmann for Tyveri, Bedrageri og svisgagtig Omgang med Pittegods og Tiltalte Margrethe Kirstine Larsen for sidstnævnte Forbrydelse. Ved egen Tilstaaelse og dermed stemmende Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at Arrestantinden og Tiltalte have gjort sig skyldige i de Forbrydelser, for hvilke de ere satte under Tiltale. Arrestantinden Ellen Kirstine Christensdatter Marckmann har saaledes under et Besøg den 12te Febr. d. A. hos Medtiltalte Margrethe Kirstine Larsen stjaalet en denne tilhørende Særk, som laa paa en Kiste i samme Stue, hvor M. K. Larsen opholdt sig, uden at denne, som var beskænket, lagde Mærke dertil. Ved samme Leilighed modtog Arrestantinden efter egen Forklaring, som vel staaer i Strid med hvad Medtiltalte har udsagt, men i dette Tilfælde maa anses at staae til Treende, et hvidt Forklæde af Medtiltalte for at pantsætte det, men istedetfor solgte hun det for 1 Rtl. til Skræder Holmbergs Kone og beholbt selv Pengene. Den stjaalne Særk solgte Arrestantinden til Skomager Anders Nielsens eller Schøvs Kone for 1 Rtl. Endvidere har Arrestantinden frastjaalet Ancher Møller ved 2de forskjellige Gange Haveurter fra en Jordlod, som Bestjaalne eier østen for Byen, men det Stjaalnes Bærbi har ikke kunnet udfindes, da det forlængst er fortæret af hende, men kan ikke have været stor. Arrestantinden har derhos frastjaalet Peder Marcher Spits, hos hvem hun logerede, $2\frac{1}{2}$ Pd. Hjer af en Dverbyne,

som var hende leiet, og i hvilken hun skar et Hul og deraf udtog Njerene, som hun derefter solgte til S. P. Sigts Enke for 20 f. pr. Pd. Senere har Arrestantinden, efterat hendes Værtinde var bleven opmærksom paa det begaaede Tyveri, igjen affjøbt S. P. Sigts Enke 2 Pd. Fjer, som hun leverede til P. M. Spits Kone. Endelig har Arrestantinden fundet et lille Guldkors paa Gaden heri Byen, hvilket hun istedetfor at aflevere det til Politiet har solgt til Skræder Holmbergs Kone for en gammel Trøje og 1 Mk. i Penge. Forsaaavidt de stjaalne Koster ikke ere komne tilstede og tilbageleverede Eierne, er der frafalbet Krav paa Erstatning. . .

Arrestantinden, som er langt over criminel Lavalder, er tidligere overgaaet følgende Straffedomme:

- 1) Høiesterets Dom af 18de April 1859, som stadfæster Rønne Extrarets Dom af 15de Marts s. A., hvorved hun for første Gang begaaet Tyveri er idømt 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.
- 2) Rønne Politirets Dom af 5te Febr. 1861, hvorved Arrestantinden for undtaget Tyveri er idømt 8 Dages simpelt Fængsel.

Arrestantinden vil nu være at dømme for 2den Gang begaaet Tyveri i Forbindelse med Bedrageri og svigagtig Omgang med Hittegods efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 13, 43 jfr. §§ 41 og 58 jfr. § 78, og skjønnes Straffen, naar som stærpende Momenter ansøres, at Arrestantinden har begaaet 4 Tyverier foruden Bedrageri og svigagtig Omgang med Hittegods og siden hun blev dømt for 1ste Gang begaaet Tyveri er straffet for undtaget Tyveri, og derimod som formilbende Omstændigheder det Sjaalnes ubetydelige Værdi og hendes aabenhjertige Tilstaaelse, passende at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbejde. . ."

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved= søiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de inbankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansøes nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).

Hjeldsøe & Gøndrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 10.

Den 18de Mai.

1866.

Første ordinaire Session.

Tirsdagen den 1ste Mai.

Nr. 117.

Advocat Broch

contra

Hans Frederik Just Böhme eller **Böhm**

(Defensor Herrichsen),

der tiltales for Vigami og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 1^{de}de Marts 1866:
„Arrestanten Hans Frederik Just Böhme eller Böhm bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4¹/₂ Aar samt udrede i Erstatning til Gæstgiver Petersen i Koeskilde 5 Rd. 4 f. Saa bør han og tilfæve Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Baastrup, 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar.

x. Afgang.

I Salarium til Advocaterne Brod og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Hans Frederik Just Bøhmc eller Bøhm, der er langt over criminel Lovvalder og senest ved Høiesterets Dom af 22de Decbr. 1859 anseet efter Analogien af D. L. 6—22—5 samt efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 13, 41, 79 og 80 med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, er under nærværende mod ham for Bigami og Bedrageri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste beskrevne Tilstaaelse overbeviist at have, efter isølge Bevilling af 1ste April f. A. at være bleven separeret i Henseende til Bord og Seng fra sin Hustru Anne Marie Oline Müller, til hvem han den 11te Mai 1849 var ægteviet i Odense, inden Separationstidens Udløb og uagtet han var bekendt med, at Bevillingen efter dens udtrykkelige Indhold ikke hjemlede ham Rettighed til at indgaae nyt Ægteskab, ladet sig vie den 20de August f. A. i Trinitatis Kirke her i Staden til Elisabeth Marie Peterjen, idet han for hende og vedkommende Kirkebetjent og Forlovere deels undlød at omtale sit tidligere Ægteskab, deels urigtigen foregav at være Ungkarl. For dette Forhold, paa hvilket Bestemmelsen i D. L. 6—13—23 ikke skjønnes ligefrem at være anvendelig, vil Arrestanten være at ansee med en arbitrair Straf. Arrestanten er endvidere paa samme Maade overbeviist at have under et Ophold i Roeskilde en Dag ifjor Efterjommer under det urigtige Foregivende, at han var Spækhøfer Hansen heraf Staden, og at han havde afsluttet Handel om en Vogn, til hvis Betaling han manglede 4 Rd., forskaffet sig tillaaens af Gæstgiver Petersen i Roeskilde det nævnte Beløb, hvorefter han hemmelig bortfjerne sig, idet han tillige jovig agtig unddrog sig for Betalingen af 1 Rd. 4 fl., som han skyldte denne for modtagen Fortøring, hvorfor Arrestanten, der ikke isvrigt mod sin Venægtelse findes overført noget Bedrageri, vil være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 i Medfør af § 79 efter § 15 cfr. § 41.

Den Straf, Arrestanten herefter i det Hele har forskyldt, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1/2 Aar, hvorhos han vil blive at tilpligte at udrede i Erstatning til fornævnte Gæstgiver Petersen efter hans derom nedlagte Paastand 5 Rd. 4 fl.“

Nr. 123.

Advocat Brod

contra

Hans Peter Christensen (Defensor Hansen),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods.

Galthen m. fl. Herreders Extrarets Dom af 14de Decbr. 1865: „Tiltalte Hans Peter Christensen af Tebbestrup bør hen-

jættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han ogsaa udrede Actionens Omkostninger og berunder i Salarium til Actor, Cancelliraad, Procurator Olsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Bredstrup 3 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Marts 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Tilstalte Hans Peter Christensen, der under nærværende Sag sigtes for ulovlig Omgang med Hittegods, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han — jaaviddt han erindrer før den sændtlige Occupation — efterat have jat sig i Besiddelse af en Baad, som han fandt drivende paa Strømmen i Randers Fjord, har i forrige Vinter bortbyttet den med en anden Baad og 5 Rd. 3 Mk. i Penge. Bemeldte Baad er igjen kommen tilstede og anjat til en Værdi af 8 Rd., men der har ingen Eiermand meldt sig til samme. Det er nu vel opløst, at Tilstalte har forespurgt sig hos en anden Mand, der havde mistet en Baad, om det ikke var den Baad, som Tilstalte havde fundet, hvilket dog ikke var Tiljælbet, men da Tilstalte har erkjendt, at han ikke paa lovlig Maade har oplyst Baaden, samt han tillige har afbændet den, maa han, idet der intet Henjyn vil kunne tages til hans Anbringende om, at han troede man maatte beholde, hvad man fandt i Fjorden, forjaaviddt der ingen Eiermand kom til det, ved sit Forhold ansæes at have gjort sig skyldig i ulovlig Omgang med Hittegods, og da Tilstalte, der er født i Aaret 1829, tidligere ijsølge Randers Kjøbstads Egtvarets Dom af 13de Febr. 1855 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil han nu være at ansæe som for 2den Gang begaaet Hæleri efter fornævnte Frdn. § 22 cfr. §§ 25, 58 og 79, og da Straffen ved Underrettsdommen passende findes bestemt til Fængsel paa Band og Brød i

4 Gange 5 Dage, og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stabsæfte“.

Nr. 124.

Justitsraad Bungen

contra

Knud Lauridsen med Tilnavn **Haugreengaard** eller **Haugegreengaard** (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri, eventuelt Bedrageri.

Andst-Slaugs Herredets Extrarets Dom af 22de Januar 1866: „Arrestanten Knud Lauridsen eller Lauridsen Haugreengaard bør behandles i Overensstemmelse med den Kongelige Resolution af 6te Octbr. 1857; saa bør han ogsaa udrede i Erstatning til Høker Grou i Store Andst 21 Rd. og betale samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt i Salairer til Actor, Cancelliraad Dahl 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Kralund 5 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at fuldbyrde under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 19de Marts 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Actor for Underretten i Salair tillægges 5 Rd. og Defensor sammesteds 4 Rd. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbantele Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestanten Knud Lauridsen med Tilnavn Haugeenggaard eller Haugegreenggaard, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da han, efter i April 1864 at være kommen i Tjeneste hos Gaardmand Simon Andersen i Paaby, af denne blev sendt med 2 Rbd. over til Mølleren i Seeft, som denne imidlertid ikke vilde modtage, svirede Arrestanten, der lagde Veien over Kolbing, de ommeldte 2 Rbd. op, og da han derpaa efter sin Forklaring ikke turde vende hjem igjen, beholdt han en gammel Frakke af Værdi 5 à 6 Rbd., som S. Andersen havde laant ham, og som Arrestanten derpaa sled op og bortkastede. S. Andersen har fremsat Krav paa Erstatning. Paa samme Maade er det godtgjort, at da Arrestanten i Efteraaret 1864 af Høker Grou i Store Andst, hos hvem han i nogen Tid gif tilhaande, var bleven sendt til Veien med 5 Rbd. til Indkjøb af Brændeviin m. m., idet han, foruden en Hest og et Anker, som Grou medgav ham, endvidere medtog en Grou tilhørende Frakke, som Grous Kone, efter Arrestantens Forklaring, havde givet ham Tilladelse til at tage paa, da det regnebe, efterlod han Hesten og Ankeret hos en Gaardmand underveis, og begav sig derpaa, idet det var hans Hensigt paa bedragerlig Maade at tilvende sig Frakken, til Kolbing, hvor han solgte den, ligesom han forbrugte de ommeldte 5 Rbd. Høker Grou, der underhaanden havde faaet Underretning om, hvor Hesten og Ankeret var indjat, fik den følgende Dag disse Gjenstande tilbage, men har paaستاet sig tilkjendt i Erstatning de ommeldte 5 Rbd. samt 16 Rbd. for Frakken.

Arrestanten, der er født i 1810, har mange Gange været under Tilstale, og navnlig ifølge Krigsrets Dom af 30te Juli 1833 været anseet for 3die Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 20de Febr. 1789 § 3 med Fæstningsarbejde paa Livstid, og efterat han ved kongelig Resolution af 19de Juni 1840 var bleven løsladt paa de sædvanlige Billaar, blev han ifølge Viborg Amts Overpostirets Dom af 17de Decbr. 1842 for 3die Gang begaaet Løsgængeri atter anseet med Fæstningsarbejde paa Livstid, hvorefter han ved kongelig Resolution af 6te Octbr. 1857 blev løsladt, blandt andet paa Billaar, at han, naar han igjen maatte begaae en Forbrydelse, som ikke medførte større Straf, vilde blive indsat til Tugthuusarbejde paa Livstid.

Da Arrestanten nu efter det Anførte har gjort sig skyldig i Bedrageri efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 43 og 44, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er dømt til at behandles i Overensstemmelse med fornævnte kongelige Resolution af 6te Octbr. 1857, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Erstatning til Høker Grou samt Actionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten ville være at bestemme til 5 Rbd. for den Førstnævnte og 4 Rbd. for den Sidstnævnte“.

Torsdagen den 3die Mai.

Nr. 27.

Finantsministeriet

paa Statskasjens Vegne (den constituerede Kammeradvocat,
Justitsraad Bungen)

contra

afftediget Oberstlieutenant **G. Lind** (Adv. Henrichsen efter Ordre),
angaaende Indstævntes Paastand paa at nyde Invalideforsørgelse
efter Lov af 9de April 1851 § 17.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de Juli
1865: „Citanten, afftediget Oberstlieutenant G. Lind, bør være
berettiget til Invalideforsørgelse efter Loven af 9de April 1851
§ 17, at regne fra 1ste Decbr. 1862, tilligemed Renter deraf
5 pCt. aarlig fra den 11te Mai 1863 indtil Betaling skeer.
Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Naar Loven af 9de April 1851 § 17 giver de i denne §
omhandlede Personer — blandt hvilke Indstævnte, efter hvad der
er ubestridt, henhører — Afgang til, udenfor de dem som Pen-
sion tilkommende $\frac{2}{3}$ af deres Embedsindtægter, endvidere at til-
lægges som Invalideforsørgelse indtil $\frac{1}{3}$ af samme Indtægter, da
kan der af disse Ord, der, medens de nævne Pensionen som „til-
kommende“ de Paagjældende, om Erhvervelsen af Invalide-
forsørgelse kun bruge det ubestemte Udtryk, at der høves Afgang
til at faae sig denne tillagt, ikke uledes, at det skulde være til-
figtet, at den sidstnævnte Understøttelse skulde være Gjenstand for
en Ret, der kunde indtales ved Domstolene, og at dette ikke har
været Meningen, maa saameget mere antages, som der ikke er
fastsat noget Minimum for Understøttelsesbeløbet Størrelse, hvor-
imod det ganske er overladt til Administrationen at udmaale denne
efter et frit Skjøn over Enhvers Trang og Værdighed og de
øvrige Omstændigheder, der ved Bestemmelsen af Hjælpen til
Invaliderne ere at tage i Betragtning; jfr. og § 19 om Admini-
strationens Besøielse til at forringe og indbringe den bevilgede
Understøttelse.

Ifølge heraf vil Indstævntes Paastand om at tilkjendes den
af ham begjærte Invalideforsørgelse ikke kunne tages til Følge, og

Finantsministeriet vil, saaledes som det har paastaet, være at finde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, afflediget Oberstlieutenant G. Lind, der saaredes i Slaget ved Isted og som paa Grund af en fra Saaret hidrørende Svagthed under 6te Novbr. 1862 blev som Invalid i Naade afflediget fra Krigstjenesten med Pension efter Lov af 24de Februar 1858 § 6, har under nærværende, imod Indstævnte, Finantsministeren paa Invalideforsørgelsens Begne, anlagt Sag paastaet sig kjendt berettiget til i Medfør af Lov af 9de April 1851 § 17 at erholde Invalideforsørgelse enten med $\frac{1}{3}$ af hans tidligere Embedsindtægter eller i alt Fald uden nogen ved Dommen bestemt Størrelse, at regne fra 1ste Decbr. 1862. Saa har Citanten og paastaet sig tilkjendt Renter af Beløbet samt Sagens Omkostninger.

Indstævnte, der har ladet møde ved den constituerede Kammeradvocat, har principaliter paastaet Sagen afviist og sig tillagt Kost og Tæring eller Kammeradvocaten Salair; in subsidium procederer Indstævnte til Frifindelse med Paastand om, at Sagens Omkostninger, derunder Kammeradvocatens Salair, paalægges Citanten.

Naar Kammeradvocaten har villet støtte sin principale Paastand derpaa, at ikke blot Bestemmelsen af Invalideforsørgelsens Størrelse, men ogsaa Afgjørelsen af selve Spørgsmaalet, om en krigsinvalid Officer overhovedet skal have Forsørgelse efter den ovennævnte § 17, ved selve dette Lovbud er henlagt under Administrationen og saaledes ikke hører under Domstolens Omraade, da findes han ikke heri at kunne gives Medhold. Dersom det nemlig havde været Mening med fornævnte § 17, at den de invalide Officerer tilflydende Understøttelse skulde blive en Raadesag, havde det ligget nær, som Betegnelse herfor, at tillægge Administrationen en Bemyndigelse til at understøtte dem. Denne Betegnelsesmaade er imidlertid ikke valgt, hvorimod det i det Sted er de invalide Officerer, hvem Loven tillægger en Competence. Om nu end det herfor benytte Udtryk „Afgang“ enkeltviis kan forekomme i en saadan Bemærkelse, at Competencen som saadan bliver illusorisk og blot formel, saa er det dog usædvanligt ved Ordet „Afgang“ at ville tilkjendegive, at den, man tillægger Afgang, kun skal have Afgang, saafremt en Tredeemand vil tilstaae ham den, hvorimod Ordet ordentligviis maa antages at betegne en virkelig

effectiv Afgang, altsaa en Adkomst, og efter den de Eullebige og Invalide i det Hele taget tillagte Stilling samt Forholdets Bessaffenhed maa denne Adkomst, forsaavidt den concrete Afgjorelse ikke udtrykkelig eller dog kjendelig findes henlagt andensteds — hvilket in casu ikke er Tilfældet —, antages at være en retlig, en ved Domstolene indtalelig Adkomst.

Under Realiteten, som saaledes vil være at paakjende, bliver altsaa Spørgsmaalet, om den Ret til Invalideforsørgelse, som Lovens § 17 tillægger de der nævnte Individuer, kan tilkomme Citanten. Det er nu under Sagen af Kammeradvocaten erkjendt, at Citanten er Invalid, at Invaliditeten er paadraget i Krig samt at han paa Grund heraf er afskediget. De factiske Betingelser, Lovens § 17 stiller, ere saaledes in casu tilstede; da nu Citanten derhos ikke senere af Regjeringen er ansat i en af Staten lønnet Besilling — hvortil det ikke vil kunne henregnes, at han førend sin Afsked beordredes at overtage en Casernecommandeurs Forretninger og er vedbleven disse med dertil hørende Bolig i Casernen — og da Citantens større eller mindre Invaliditet, hans economiske Stilling og hans Forhold i Krigen alene ere Momenter, der kunne tillægges Betydning ligeoverfor Bestemmelsen af Forsørgelsens Størrelse, en Bestemmelse, der ifølge Loven er overladt til Administrationen, vil Citantens Paastand, forsaavidt den gaar ud paa Berettigelse til Forsørgelse af en ubestemt Størrelse, være at tage til Følge, saaledes at terminus a quo bestemmes til 1ste Decbr. 1862. Af det Beløb, der tillægges Citanten, findes han derhos berettiget til at erholde Renter med 5 pCt. aarlig fra Paaklagens Dato den 11te Mai 1863 indtil Betaling skeer.

Processens Omkostninger vilde efter Omstændighederne være at ophæve. Det forudsætte stemplede Papir er i Sagen forbrugt“.

Mandagen den 7de Mai.

Nr. 136.

Advocat Liebe

contra

Johann Petter Pettersøn (Defensor Bunken),

der tiltales for Falsk.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de April 1866: „Arrestanten Johann Petter Pettersøn bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lindhard og Cancelliraad Petersen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afskærb efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, og da den Omstændighed, at Tiltalte har

havt fleeraarigt Ophold heri Landet, forinden han, efterat have afleveret det ham meddeelte Borgerbrev, i October Maaned 1863 vendte tilbage til sit Fødeland Sverrig, hvor han siden har havt fast Ophold, ikke findes at kunne gjøre Bestemmelserne i Pl. af 19de April 1805 uanvendelige paa ham, vil han derhos efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning være at bringe ud af Landet.

Thi kjenDES for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, hvorhos Tiltalte efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bør bringes ud af Landet. 3 Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantede Doms Præmisjer hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder Arrestanten Johann Petter Pettersson, hvis Opgivende at være 40 Aar gammel er skønnet at stemme med hans Ubsænde, og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, tiltales for Falsk, ere efter den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige følgende:

Efterat Arrestanten, der efter Angivende er bosat i Malmø i Sverrig, hvor han ernærer sig som Hyrefudsk, i Januar Maaned d. A. var ankommen hertil Staden og havde besluttet at forsøge en Handel med Ure, samt i den Anledning havde henvendt sig til Grosserer Julius Hartwig med Forespørgsel, om han kunde faae Ure paa Credit hos denne til et Belyb af ca. 100 Rb., hvortil denne svarede, at han, da Arrestanten var ham aldeles ubekjendt, maatte have Caution, forinden han kunde inblade sig med ham, fattede han, der under Samtalen med Hartwig havde blandt Andet nævnt en ham bekjendt Rjødmand i Malmø ved Navn Fage som sin Cautionist, den Beslutning selv at udstede sig et Cautionsbrev i bemeldte Rjødmands Navn. Arrestanten fik derefter under Foregivende af, at han vilde sende Documentet til Malmø til Bekommenendes Underskrift, en under Sagen ikke medtiltalt Person til efter hans Dictat at skrive et i det svenske Sprog affattet, den 17de Januar d. A. dateret Brev, lydende paa, at Undertegnede gif i Borgen for Arrestanten som for egen Gjælt for en Sum af ikke over 600 Rb. Rigmønt hos Grosserer Hartwig i Rjødbyhavn for en Tid af høist 4 Maaneber, og efterat have undertegnet dette Document uden Bekommenendes Samtykke med Navnet Ad. Fage, hvorved han sigtede til Rjødmand Adolph Fage i Malmø, hvis ham bekjendte Underskrift han forsøgte at efterligne, forsynede han Documentet med et Lat

segl under Navnet, hvori Bogstaverne A. D. Faxe, hvortil han benyttede et af ham i dette Niemed hos en Graveur heri Staden bestilt Signet, samt tilføiede som Bitterlighedsvidne det fingerede Navn S. Person. Dette faldte Document afleverede Arrestanten derpaa den 18de Januar d. A., i det tidligere anførte Niemed ved sammes Hjælp at skaffe sig Credit, til Grosserer Hartvig, men, da denne ved at henvende sig til en Bekjendt, der erklærede det for at være falskt, fattede Mistanke og, forinden han endnu havde indladt sig videre med Arrestanten, telegrapherede til Ridsmand Faxe i Malmø, fik han til Svar, at denne ikke havde indgaaet nogen Caution for Arrestanten.

Som Følge heraf vil Arrestanten være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 i Medfør af sammes § 66 efter §§ 60 og 68 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar“.

Nr. 126.

Advocat Liebe

contra

Maren Kirstine Sørensen, Petersens Hustru

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af et stjaalet Shavl.

Criminal- og Politirettens Dom af 13de Marts 1866: „Arrestantinden Maren Kirstine Sørensen, Petersens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Deher og Gottschalk, med 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Selv om det ansees givet, at Tiltalte har været i Besiddelse af det i den indankede Dom omhandlede Shavl, findes dog Betingelserne for Anvendelsen af det i L. 6—17—10, 11 jfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 hjemlede Beviis ikke at være tilstede, idet navnlig den Person, der var Besidderinde af Shavlet paa den Tid, det skal være stjaalet, ikke har kunnet stedes til at aflægge Tilhjemlingsed, og Manglen af denne Ed ikke kan ansees afhjulpen ved de i Dommen anførte af andre Personer afslagne Vidneforklaringer. Da der nu heller ikke iøvrigt ved Sagens samtlige Dplysninger kan ansees tilveiebragt et efter Frdn. af 8de Septbr. 1841 tilfrækkeligt Indiciebeviis for, at Tiltalte har gjort

sig skyldig i Tyveri eller Hæleri med Hensyn til det paagjældende Schaol, vil hun være at frifinde, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver den indankede Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Maren Kirstine Sørensen, Petersens Hustru, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Maren Kirstine Sørensen, Petersens Hustru, der er født den 12te Decbr. 1833 og senest ved Høiesterets Dom af 7de Juni 1854 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 jfr. § 22 og Frdn. af 21de August 1829 § 2 med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller u hjemlet Besiddelse af et sjaalet Schaol.

I en af disse Forbrydelser sigtes Arrestantinden for at være skyldig med Hensyn til et Lømmervend Wulffs Hustru, Henriette Dorthea Ulberg, tilhørende til 6 Rb. vurderet Schaol, som ifølge Fruentimmeret Karen Marie Sebis's paa Politistation Nr. 2 her i Staden den 8de Mai f. A. gjorde Anmeldelse samme Dag var blevet bortstjaalet fra et af Sibstnævnte beboet, da aabentstaaende Bærelse i Eiendommen Nr. 4 i St. Gjertrudstræde, hvor det af Anmelderinden, som havde haft det tilkaans, kort forinden var blevet henlagt.

Under den i Anledning af bemeldte Anmeldelse af Politiet foretagne Undersøgelse blev et Schaol, der gjenkjendtes som det bortkomne, den paa følgende Dag fundet hos Laura Frederikke Bølver, Marchandiser Jensens Hustru, som forklarede, at hun Dagen iforveien havde, efter det under Sagen Oplyste, strax efterat Tyveriet skulde være begaaet, kjøbt det for 4 Rb. af en ung Kone, hvis Signalement hun opgav, og den 24de August næstefter blev Arrestantinden anholdt af fornævnte Jensens Hustru som den Person, af hvem det ommeldte hos hende forefundne Schaol, som strax var blevet ubleveret til Politiet, i hvis og Rettens Bærgede det senere har været, var blevet solgt; men Arrestantinden har vedblivende nægtet saavel at have gjort sig skyldig i noget Ulovligt, som at have været i Besiddelse af det tilstedekomne Schaol, ligesom hun ogsaa har nægtet, at hun nogenstinde har været i fornævnte Eiendom.

Det maa imidlertid ved de af ovennævnte Jensens Hustru, Caroline Amalie Nielsen, der indtil 1ste Juli f. A. var i Førstnævntes Tjeneste, og Laura Christine Damm afgivne bevidgede Forklaringer ansees tilstrækkeligen

bevist, at Arrestantinden har solgt det tilstedebragte Shavt til Jensens Hustru, og altsaa, at hun har været i Besiddelse af samme. Af de to førstnævnte Vidner er det nemlig overrensstemmende forklaret, at de med Bestemtthed gjenkjende Arrestantinden som Sælgerinden af Shavlet, og af Laura Christine Damm, at hun af hendes Møder, Vidnet Jensens Hustru, blev forevist Shavlet samme Dag denne havde kjøbt det, og betegnet Sælgerinden paa en saadan Maade, at hun saa bestemt vidste, at det var Arrestantinden, at hun, da denne den 24de August f. A. indfandt sig i hendes Møders Bontif, i den Anledning tilfaldte sin Møder, og af samtlige 3 Vidner forklaret, at de nøie kjendte Arrestantinden, fordi hun flere Gange havde solgt Smaating til Jensens Hustru, hvilken sidste Omstændighed Arrestantinden ogsaa har erkjendt for rigtig. Derhos maa det tilstedekomne Shavts Identitet med det Fruentimmeret Sebis frakomne ansees godtgjort ved de Forklaringer, som ere afgivne og med Ed bekræftede af Snektersvend Hansens Hustru Nicoline Andersen, samt Fruentimmerne Charlotte Bülow og Johanne Marie Hansen, hvilke alle bestemt have gjenkjendt det tilstedeværende Shavt som et, de have seet i førstnævnte Wulffs Husfrues Besiddelse og de to Sidstnævnte tillige seet blive benyttet af Fruentimmeret Sebis, navnlig den Dag, det blev savnet, hvilke Forklaringers Betydning derhos er bestyrket ved de af Fruentimmeret Karen Larsen og Skrædersvend Hansens Enke Ane Marie Frandsen afgivne beedige Forklaringer, der gaae ud paa, at Wulffs Hustru har været i Besiddelse af et det tilstedeværende aldeles lignende Shavt, samt ved Skrædersvend Christensens Enke Eleonore Christine Hansens med Ed bekræftede Afgivne om at have solgt Wulffs Hustru et Shavt af samme Udseende og Bestaffenhed som det sidstomhandlede. Endeligen maa det ligetedes ansees bevist, at det tilstedekomne Shavt, med Hensyn til hvilket Wulffs Hustru har afslagt Tilhjemlingsed, medens Karen Marie Sebis paa Grund af en hende overgaaet Tyvssdom ikke har kunnet stedes til at aflægge saadan Ed, er frakommet Sidstnævnte mod hendes Vidende og Villie, da det af Vidnet Johanne Marie Hansen er forklaret, at Karen Marie Sebis den Dag, Shavlet blev borte, kom hjem i Følge med Vidnet Charlotte Bülow, iført Shavlet, som hun lagde paa en Stol i sit Værelse, og derefter gik ind med Vidnet i dette Værelse, som hun efter et Ophold af omtrent 10 Minutter forlod, men strax igjen vendte tilbage til for at fortælle, at Shavlet var forsvundet, hvorpaa Vidnet begav sig ind i Sebis's Værelse, hvor hun overbeviste sig om, at Shavlet ikke var til at finde, og saae Vidnet Charlotte Bülow ligge sovende i den i Værelset værende Seng, af Vidnet Charlotte Bülow, at hun saae Shavlet ligge i Sebis's Værelse, da hun den 8de Mai f. A. efter deres Hjemkomst lagde sig paa den i samme staaende Seng, og af Vidnet Karen Larsen, at hun sidstnævnte Dag i Middagsstunden, da hun i et Erinde var inde i Sebis's Værelse, saae, at der i dette saa et Shavt af samme Udseende som det under Sagen fremkomne, og ikke meer end en halv Snees Minutter derefter hørte Tale om, at dette Shavt skulde være stjaalet, hvorefter hun begav sig ind i Sebis's Værelse, hvori hun nu saae Vidnet Charlotte Bülow ligge og sove i Sengen, samt overbeviste sig

om, at *Shavlet* var borte; hvilke *Forklaringer* have saameget mere *Betydning*, som det, saaledes som tidligere berørt, fremgaaer af det *Oplyste*, at det *Fruentimmeret* *Sebis* frakomne *Shavl* maa være solgt til *Jensens* *Hustru* strax efter at det er blevet borttaget, og saaledes ikke kan være solgt af *Sebis* selv eller af nogen af de *sidsnævnte* *Bidner*.

Til dette saaledes tilveiebragte *Beviis* for *Arrestantindens* *uhjemlede* *Besiddelse* af et *Sjaalet* *Shavl* kommer desuden, at det af *Bidnerne* *Jensens* *Hustru* og *Laura* *Christine* *Damm* er forklaret, at *Arrestantinden*, da hun den *24de* *August* s. *A.* blev anholdt, *bønsøgte* om at maatte gaae, og af *sidste* *Bidne* tillige, at *Arrestantinden* ved samme *Leilighed* tilskød *Tilbagebetalingen* af de *4* *Rd.*, som hun havde faaet for *Shavlet*; at *Arrestantinden*, som har maattet erkjende, at hun i *afvigte* *April* eller *Mai* *Maaaned* har solgt et *Shavl*, hvorfor hun dog kun vil have erholdt *2* *Rd.* *2* *Mk.*, til *Bidnet* *Jensens* *Hustru*, medens denne har nægtet at have afsjød *Arrestantinden* noget andet *Shavl* end det ommeldte med *4* *Rd.* betalte, har afgivet *vakkende* *Forklaringer* med *Hensyn* til det *Shavl*, hun vil have solgt *Jensens* *Hustru*, idet hun først under de *optagne* *Førhører* forklarede, at hun i de *sidste* *3* *Ar* kun havde eiet *3* *Shavler*, et, som hun havde kjøbt, et andet, som hun havde eiet i *længere* *Tid*, og et *trede*, som hun havde faaet af sin *fenere* i *Forbedringshuset* *af* *af* *Søster*, men, efterat et *4de* *Shavl* eller *uldent* *Tørklæde*, som *Arrestantinden* havde *pantfæt*, var *kommet* *tilstede*, forklarede, at hun havde faaet *2* *Shavler*, der havde tilhørt hendes *ovennævnte* *Søster*, af hvilke hun havde arvet det *tilstedebragte* *4de* *Shavl* og faaet det til *Jensens* *Hustru* solgte foræret af *Søsteren* for omtrent *3* *Ar* siden, medens *Søsteren* sad i *Varetagtsarrest*, uden at denne *Arrestantindens* *sidste* *Forklaring* i nogen *Maaade* er bleven *bestyrket* ved de i *sa* *Henseende* *fremkomne* *Oplysninger*, og slutteligen at det af *Bidnet* *for* *nævnte* *Skræbersvend* *Hansens* *Enke* *edeligen* er forklaret, at hun for omtrent *1½* *Ar* siden *flere* *Gange* har seet *Arrestantinden* i *Eiendommen* *Nr.* *4* i *St.* *Gjertrudstræde*, og seet hende paa dette *Steds* *Trapper* en *Dag* *Klokken* *mellem* *11* og *12* *Formiddag* paa den *Tid*, det *heromhandlede* *Tyveri* blev begaaet, uden dog at kunne *bestemt* *erindre*, hvilken *Dag* det var. Og da *Arrestantinden* *derhos* er en tidligere blandt *Andet* *3* *Gange* for *Tyveri* straffet *Person*, saa findes der ved *samtliche* de *ovenfor* *refererede* *Beviisligheder* *tilveiebragt* et *ifølge* *Frbn.* af *8de* *Septbr.* *1841* *tilstrækkeligt* *Beviis* til at *dømme* *Arrestantinden*, men dog *ifkum* for *Hæleri*, da der ikke *skjønes* at *foreligge* *tilstrækkelige* *Data* for at *ansæe* det *godtgjort*, at hun selv har *sjaalet* det *paa* *gjældende* *Shavl*. Som *Følge* heraf vil *Arrestantinden* i *Medsær* af § *25* i *Frbn.* af *11te* *April* *1840* blive at *dømme* som for *Hæleri* *4de* *Gang* begaaet efter § *22*, og *Straffen* være at *bestemme* til *Forbedringshusarbejde* i *4* *Ar*“.

Nr. 137.

Justitsraad Bungen

contra

Johan Peter Lund (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 7de April 1866: „Arrestanten Johan Peter Lund bør straffes med Fugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Justitsraad Nøregaard og Sørensen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Johan Peter Lund, der er langt over criminel Lavalder og blandt Andet ved Højesterets Dom af 7de Decbr. 1858 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, hvorved den Straf afborberedes, som han endvidere havde forskyldt i Genhold til Frdn. af 21de August 1829 § 3 for 2den Gang begaaet Løsgænger, under nærværende Sag ved egen det isvrigt Oplyste tildeels bestyrkede Tilslaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig deels i Tyveri, idet han i Sommeren 1864 har frastjaalet Proprietair Carl Vilhelm Wolfhagen en til 2 Rd. vurderet Frakke, deels i Bedrageri, idet han, efter en Dag ifjor Efteraar at være antagen af Proprietair Johan Henrik Thorup til at bringe en af denne paa Trommesalen kjøbt Ko af Værdi 30 Rd. hjem til hans Gaard paa Herstedøster Mark, har ved istedetfor at aflevere Koen paa en Proprietair Vilhelm Scheer tilhørende Eiendom Pilegaarden i Nærheden af Glostrup, under det urigtige Foregivende, at der tilkom ham 4 Mk. i Driverpenge, ladet sig dette Beløb udbetale jammesteds, hvorpaa han, uagtet Koen var afleveret paa et urigtigt Sted, senere lod sig udbetale af Stalblark Anders Nielsen paa Trommesalen Restbeløbet af de med Thorup accorderede Driverpenge med 2 Mk., vil han herfor være at ansee ejter førstnævnte Frdn. § 16 cfr. §§ 79 og 41, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fugthuusarbejde i 8 Aar“.

Tirsdagen den 8de Mai.

Nr. 135.

Advocat Levinfen
contra

Jens Peter Munch (Defensor Brod),
der tiltales for uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Bornholms nordre Herreds Extrarets Dom af 4de April 1866: „Arrestanten Jens Peter Munch bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale alle af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Procurator Ipsen 4 Rd. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling bliver Tiltalte, i Medfør af L. 6—17—10, 11 og Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6, at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 jfr. §§ 79 og 25 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og Straffen findes ved Dommen retteligen fastsat til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, hvorfor bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinfen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Jens Peter Munch, som ifølge Amtets Decret af 10de f. M. tiltales for uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, har efter sin egen med det isvrigt Dplyste stemmende Tilstaaelse været i Besiddelse af et Par Beenklæder og en Skjorte, der tilhørte Tjenestekarl Niels Chr. A. Lind paa Ingemandsgaard i Røthsker Sogn, og ere bortkomne fra Karlekammeret sammesteds. Vel har Arrestanten paaftaaet, at han har kjøbt Kosterne af Hans Anderfen, som ved den Tid arbejdede paa Gaarden, samt at han først efterat have kjøbt dem kom til den Formodning, at de vare sjaalne, hvorfor han gav Skjorten bort og folgte Beenklæderne. Men Hans Anderfen har bestemt benægtet at have solgt Kosterne til Arrestanten, og Sibstnævntes Opgivelser af Tid og Omstændigheder for Kjøbet modsiges ligeledes af de isvrigt tilveiebragte Dplysninger. Da Besiddelse har aflagt Tilhjemlingsed og hans Eiendomsret er tilstrækkelig beviist,

maa Arrestanten i Henshold til D. L. 6--17--11 og 12 cfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 straffes som Væler, og da han ved Hasle Højstads Extra-
rets Dom af 8de Febr. f. A. er i Henshold til Frdn. af 11te April 1840 § 43
straffet med 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Bedrageri,
skjønes hans Straf under nærværende Sag i Henshold til bemeldte Frdn.
§ 22 cfr. § 79 passende at kunne bestemmes til 4 Gange 5 Dages Fængsel
paa Vand og Brød“.

Nr. 138.

Advocat Brod

contra

Clara Sophie Jørgensen (Defensor Henriksen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 31te Marts 1866:
„Arrestantinden Clara Sophie Jørgensen bør straffes med For-
bedringehuusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger,
derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Levison
og Procurator Møller, 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjenDES for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Brod og
Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden
Clara Sophie Jørgensen, der er født den 31te Marts 1845 og ved denne
Rets Dom af 16de August 1864 er anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1
med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod
hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Til-
staaelse er overbevist at have i Løbet af November og December Maaned
forrige Aar i forskjellige Gange frastjålet Flora Abdelaides Wadstjer en Dug
og 23 Servietter, ialt af Værdi 17 Rd. 1 Mk., vil hun nu være at ansee
efter samme Frdn. § 13 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til
Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 11.

Den 25de Mai.

1866.

Forste ordinaire Session.

Fredagen den 11te Mai.

Nr. 48. Huusmand **Nasmus Carl Halkjær**

(Advocat Henrichsen)

contra

Skræderpige **Elisabeth Nielsen** (Advocat Brock efter Ordre), angaaende Eiendomsretten over et Stykke Lørvejord i Gunnerup Mose.

Rougsø m. fl. Herredens Dom af 20de Januar 1863: „Indstævnte Elisabeth Nielsen af Afsentoft bør for Tiltale af Citanten Nasmus C. Halkjær ibidem i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Indstævntes befalede Sagsfører, Procurator Bredstrup, tillægges i Salair 15 Rd., der udredes af det Offentlige“.

Biborg Landsoverrets Dom af 11te Juli 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og Indstævntes befalede Sagsfører sammefteds, Prøveprocurator Fasting, tillægges i Salair 20 Rd., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Efter de i den indankede Dom frems stillede Vidnesforklaringer maa det antages, at Citanten og hans Formænd i en lang Aarrække have benyttet den mellem Parterne omtvistede Forbød til

Græsning og Tørvestjær, uden at Noget er fremkommet for, at den i samme Tidrum eller tidligere har været besiddet eller brugt af Andre og navnlig af Indstævnte og hendes Formænd, naar alene undtages, at der fra Indstævntes tilgrændsende Eiendom er blevet fjort Tørv derover. Idet Citanten derfor nærmest maa betragtes som den omhandlede Jordblods hidtilværende Besidder og Bruger, maatte det i Hensyn til Grundfætningen i L. 5—5—3 paaligge Indstævnte, naar hun vilde forhindre eller forstyrre Citanten i den af ham hidtil udøvede Brug deraf, at godtgjøre sin bedre Adkomst til den, men dertil har hun ikke været istand. Navnlig maa det med Hensyn til den af hende fornemmelig paa-beraabte, i Dommen nævnte Copi af det originale Udsiftningskort bemærkes, at dette Kort sees at være optaget i Aaret 1790, men at den da foretagne Udsiftning af Afsentoft Byes Jorder efter Delingsplanens Udvisende alene angik Agerjorden, og at der mangler nærmere Oplysning om, naar og hvorledes Byens Tørvemoser — til hvilke det omtvistede Jordstykke maa ansees at henhøre — ere blevne udsiftede, eller af hvem Tørvestjærene derefter ere blevne affatte paa Udsiftningskortet af 1790; desuden er den fremlagte Copi af dette Kort ikke en simpel Copi, men angiver sig selv at være en Berigtigelse af Kortet efter Marken, uden at imidlertid de Højesteret forelagte Oplysninger berettigede til i dette Tilfælde at tillægge den saaledes berigtigede Copi Betydning som Udsiftningskort. Det kan endelig mærkes, at de Maal, der i Indstævntes Formands Skjøde af 1ste Febr. 1812 ere opgivne paa det til hendes Eiendom hørende Tørvestifte, tale for, at den omtvistede Lod dengang ikke har været anset for en Deel af dette.

Ifølge det Anførte vil Indstævnte overeensstemmende med Citantens Paastand være under Dagmålet at tilpligte at tilkaste den under Sagen omhandlede Grøst og sætte Jordsmonnet i samme Stand, hvori det tidligere befandt; derimod findes der at mangle tilstrækkelig Anledning til for hendes udviste Forhold at idømme hende Boldsbøder eller anden Bod. — Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at op- høre, og det Indstævntes befalede Sagfører for Underretten tilkommende Salair maa udredes af det Offentlige.

Chi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Høieste-
retsdoms Forkyndelse, under en Mulct af 1 Rd.
til Amtets Fattigkasse for hver Dag hun sidder
Dommen overhørig, tilkaste den under Sagen om-
handlede Grøft og sætte Jordsmønnet i samme
Stand, hvori det tidligere befandtes. Processens
Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justits-
kassen betaler Indstævnte 1 Rd. Procurator Bred-
strup tillægges i Salarium for Underretten 15 Rd.,
der udredes af det Dffentlige.

I den indaankede Doms Præmisjer hedder det: „Under Paaberøbelse af, at Indstævnte, Stræderpige Elisabeth Nielsen i Åsentsøft, har ladet grave en Grøft fra Est imod Vest over den Deel af Citanten Rasmus Carl Halkjærs Tørvejord, som ligger Vest for Indstævntes Lod, har Citanten under nærværende Sag i 1ste Instants paastaet Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulct at planere den ommeldte Grøft, og at sætte Jorden i den samme Stand, hvori den tidligere befandtes, samt at betale Boltsbøder, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citantens Tiltale, har Citanten nu indanket Sagen der for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte procederer derimod til Underretsdommens Stadsfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger grænsjer den til Indstævntes Sted, Matr. Nr. 28 a, henhørende Tørvelod i Gunnerup Mose mod Nord til en Citanten tilhørende Tørvelod, men medens Citanten har gjort gjældende, at bemeldte hans Tørvelod tillige strækker sig Syd paa laugs med en Deel af den vestlige Side af Indstævntes Lod, der efter hans Formening ikke skulde have større Brede end en anden ham tilhørende sydligere end Indstævntes Lod beliggende og samme tilgrænsjende Moselod, har Indstævnte derimod formeent, at dette vestlige Stykke, der paa de under Sagen fremlagte Situationskort er betegnet med Linierne AC og AG, er en Deel af hendes Tørvelod, med hvilket det er sammenhængende, og med hvis nordlige Skjel sammes Nordgrænsje gaar i Flugt. Det er derhos in confesso, at Indstævnte, som det maa antages i 1860—61, har ladet grave en Grøft mellem det omtvistede Jordstykke og Citantens nordfor beliggende Lod, og Citanten har nu formeent, at Indstævnte har været uberettiget til at grave denne Grøft, ved hvilken hans Lod skal være gennemstaaret.

Medens nu det omtvistede Jordstykke — over hvis nordlige Deel Indstævnte, efter hvad der er in confesso, har havt Udfjersel fra sin Tørvelod, og som efter Indstævntes Anbringende isøvrigt er blevet benyttet til hendes Huus,

naar eller forsaavidt naturlige Hindringer, navnlig Vand, der tidligere har faaet over den sydlige Deel af Stykket, ikke have været i Veien derfor — paa de af Indstævnte fremlagte Copier, deels af en Copi af det originale Udfstigningskort, saaledes som dette i 1837 er berigtiget efter Marken, deels af en Copi af Matriculskortet, hvilket efter Proceduren maa forudsættes at være udarbejdet forinden den ommeldte Berigtigelse af Udfstigningskortet i 1837, findes opført som hørende til Indstævntes Sted Matr.-Nr. 28 a, i det Væsentlige med den samme Størrelse og Form, med hvilken det er betegnet paa de under Sagen fremlagte Situationskort, har Citanten derimod til Støtte for sin Formening om at være Eier af Jordstykket og om at Indstævnte saaledes har været uberettiget til at grave den omhandlede Grøft, paaberaabt sig, at han har bundet Eiendomshevd paa samme, eller at han i alt Fald maa anses som Besidder og Bruger af Jordstykket og at det derfor maa paaligge Indstævnte at godtgjøre sin Afkomst til samme, hvilket hun formentlig ikke er istand til. Under to af Citanten i 1860 og 1862 optagne Tingsvidner har nu ogsaa en Huusmandskenne, der i 23 Aar har eiet en til Citantens Løb grændsende Jordlob, edelig udsagt, at i disse 23 Aar har ingen Anden end Citanten og hans Formand benyttet det omtvistede Jordstykke, hverken til Græsning eller Tørveffjær, og at hun har seet, at der er Tørveffjær i Stykkets sydsøstlige Hjørne, medens hun ikke kender, om der er Tørveffjær i den øvrige Deel, samt at hun har seet, at Citanten og hans Formand have benyttet Jordstykket til Græsning, og en Huusmand, der i 1860 var 34 Aar gammel og da, efter sin Forklaring, vel i omtrent 21 Aar kan have været kendt med de omhandlede Moselodder, har edelig udsagt, at han veed, at Citanten og dennes Formand have benyttet det ommeldte Jordstykke deels til Græsning, deels til Tørveffjær, medens han ikke har seet, at det er blevet brugt af Indstævnte, med Undtagelse af at der fra Indstævntes Løb er blevet fjørt Tørv over Stykket. Endvidere har et Vidne edelig udsagt, at det veed, at Citanten — der efter Sagens Oplysninger maa antages at være bleven Eier af sit Sted i 1847 — i den Tid han har eiet Stedet har benyttet Jordstykket til Græsning og Tørveffjær, og et andet Vidne, der i 1862 var i sit 41de Aar og havde opholdt sig i Afsentoft indtil for 12 Aar siden, har edelig forklaret, at det er ham af Erfaring bekendt, at Jordstykket er afbenyttet baade til Tørveffjær og til Græsning af Citantens Formænd fra den Tid Vidnet var Dreng samt af Citanten i de første 3 Aar han eiede Stedet, medens Vidnet ikke har seet, at Andre have benyttet Stykket til Tørveffjær og Græsning, hvorhos isvrigt dette Vidne har forklaret, at der som tjenende deels hos en af Citantens Formænd og deels hos Eieren af de tilgrændsende Eiendomme har havt Leilighed til jevnlig at bemærke, hvem der brugte Jordstykket, uden at Vidnet dog har kunnet sige, hvor ofte det har iagttaget saadant, og forøvrigt har Vidnet udsagt, at der var Tørveffjær i Jordstykkets sydsøstlige Hjørne, men at det ikke veed, hvor langt Tørveffjæret strækker sig ind i Stykket. Endelig har en tidligere Eier af Citantens Sted, der maa antages at have besiddet samme omtrent fra 1827 til 1833, edelig udsagt, at det om-

tvistebe Stykke alene blev brugt af ham i de 6 Aar, han eiede Stedet, baade til Tørvessjæring og Græsning, og at der da ikke var Nogen, der vilde gjøre ham dette stridigt, medens han isørigt ikke kjenner noget til Forholdene før han blev Eier, og Citantens Formand, der maa antages at have eiet Stedet fra 1837 til 1847, har ligeledes udsagt, at han i den Tid, han eiede Stedet, var Besidder og Bruger af Stykket, hvor han deels har skaarret Tørv, deels tøvret, samt at han ikke vidste bedre, end at han var Eier af samme, og at det navnlig, da han kjøbte Eiendommen, blev paavist som tilhørende denne, samt at han, da han solgte Eiendommen til Citanten, solgte den med dens hele Tilliggende. Der findes imidlertid ikke i og for sig at kunne tillægges de anførte, af de tidligere Eiere af Citantens Sted afgivne Forklaringer nogen afgjørende Betydning, hvorved ogsaa bemærkes, at et Aarigt Vidne, der dog ikke er ebsfæstet, har udsagt, at det ikke antages, at Nogen i gamle Dage vidste, hvem det omhandlede Stykke tilhørte og Ingen brød sig derom, og at det først var den ovennævnte tidligere Eier, der omtrent fra 1827—33 besad Eiendommen, og dennes Eftermand, der efterhaanden angaves at eie Lodden, og hvad angaaer de anførte Vidneforklaringer, hvorefter Citanten og hans Formænd i et Tidsrum af 20 Aar skulle have benyttet det omhandlede Jordstykke til Tørvessjæring og Græsning, bemærkes, at det i alt Fald ikke kunde ansees godtgjort, at Tørvessjæringen har fundet Sted undtagen i det sydsørlige Hjørne, om hvis Størrelse eller Forhold til det hele Jordstykke isørigt ingen Oplysning foreligger, og overhovedet have Vidnerne ikke afgivet nogen nærmere Forklaring om, hvor ofte eller i hvilket Omfang eller Udstrækning den omhandlede Tørvessjæring og Græsning har fundet Sted, eller i hvilken Grad den stete Benyttelse af Jordstykket — der efter Sagens Oplysninger ligger $\frac{1}{4}$ Mil fra Indstævntes Sted — er fremtraadt paa en udbortes kjendelig Maade, og det kan derfor ikke ansees godtgjort, at den ommeldte Benyttelse har været saa stadig og vedvarende eller tilhændegivet sig som et saadant factisk Raadighedsforhold over Jordstykket, at Reglerne om Eiendoms hævd kunne komme til Anvendelse, ligesaa lidt som Citanten efter det Anførte kan ansees at have været Besidder af Jordstykket, hvorfor det saaledes, og idet Citanten isørigt ikke har godtgjort nogen Afkomst til Stykket, bliver usornødent at undersøge, hvorvidt Indstævnte kan ansees at have ført fuldstændigt Beviis for sin Eiendomsret til samme. Da nu endelig den fremdeles af Citanten paaberaabte Bestemmelse i det for Indstævntes Fader i 1812 udstedte Skjøde paa det Indstævntes nu tilhørende Sted, hvorefter de Gangstier, der falde over det til Indstævntes Sted hørende Tørvessjætte i Gunnerup, aldrig maae opffæres, saameget mindre kunde give Citanten nogen Ret til at besvære sig over Anlægget af den omhandlede Grøft, som denne efter Indstævntes Anbringende kun er en lille Rende paa henimod $\frac{1}{2}$ Alens Brede og $\frac{1}{4}$ Alens Dybde, hvorved ingen Gangsti, selv om Citanten havde Ret til nogen saadan, kunde være formeent eller gjort ubrugelig, uden at Citanten har modbevist dette Anbringende, maa det i Henhold til det Anførte billiges, at Indstævnte ved Underrettsdommen er frikendt for Citantens Tiltale, og bemeldte Dom, ved hvilken

Processens Omkostninger i 1ste Instants rettelig ere ophævede, og hvorefter det Indstævntes befalede Sagsfører for Underretten tillagte Salair bliver at udrede af det Offentlige, vil være at stadfæste“.

Mandagen den 14de Mai.

Nr. 146.

Advocat Brock

contra

Christian Waastrup (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 7de Marts 1866: „Arrestanten Christian Waastrup bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knox 4 Rb. og til Defensor, Procurator Møller 3 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 17de April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Simonsen og Prøveprocurator Lehmann, betaler Arrestanten Christian Waastrup 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Christian Waastrup for Tyveri anlagte og fra Helsingørs Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han har begaaet den ommeldte Forbrydelse ved i Januar d. A., medens han som Passageer opholdt sig ombord paa en da i bemeldte Kjøbstads Havn liggende Jagt, at stjæle først et Par Gummigaloescher, der laae i den af Arrestanten afbenyttede Kåpe i Forlufket, og en anden Gang en Barbeerkniv, der laa i en i samme Lukaf værende aabenstaaende Kiste. Kosterne, der tilhørte en anden af Skibets

Passagerer, Stræderjævt Fugmann, og ere vurderede henholdsvis til 4 Mk. og 2 Mk., ere tilbagegionne den Bestjaalne, der iøvrigt har frataget Krav paa Erstatning.

Arrestanten, der er født den 7de Novbr. 1843 og tidligere har været anset for Tyveri, sidst ifølge Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 30te Mai 1863 efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, — er derfor nu rettelig af Underdommeren dømt efter bemeldte Frdn. § 16, og, da den i Underretsdømmen valgte Straf af 8 Aars Lughuusarbejde findes passende, ligesom Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 144.

Justitsraad Bungen

contra

Flora Ferdinandine Gerhardmine Bruhn

(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Forfalskning af hendes Studsmaalsbog.

Koeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 6te Marts 1866: „Tiltalte, Arrestantinden Flora Ferdinandine Gerhardmine Bruhn bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber, saa og afholde de ved denne Sag foranledigede Omkostninger, hvoriblandt Salair af 5 Rd. til Actor, Procurator Sørensen og af 4 Rd. til Defensor, Procurator Walløe. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 20de April 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Levifon og Procurator Beher, betaler Arrestantinden Flora Ferdinandine Gerhardmine Bruhn 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom ansførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Flora Ferdinandine Gerhardmine Bruhn, der under nærværende ved Høsttilde Kjøbstads Etræret i 1ste Instants paakjendte Sag tiltales for Tyveri og Korfalskning af sin Skudsmaalsbog, ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser, idet hun tvende Gange, nemlig i November og December Maaneder f. A., har fra nogle Kjøbmand Klein tilhørende paa hans Mark staaende Stakke sjaalet 6 Havreneg og 10 Bygneg, der ere vurderede til ialt 2 Rd. 1 Mk., og i sin Skudsmaalsbog har forandret en under 13de Decbr. 1863 givne Paategning om, at hun havde tjent „ikke til Tilfredshed“ til: „men til Tilfredshed,“ bliver hun, der er langt over criminel Lovalder, og ved Kjøbenhavn's Criminal- og Politirets Dom af 13de Juli 1858 har været anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedre, nu at ansee efter bemeldte Frdn. §§ 13 og 62 cfr. §§ 64 2det Led og 66 1ste Led, og findes Straffen at kunne bestemmes, som ved Underretsdommen fastsat, til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedre“.

Nr. 139.

Advocat Hindenburg

contra

Christine Sophie Pedersen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politiretens Dom af 10de April 1866: „Arrestantinden Christine Sophie Pedersen bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Cancelliraad, Procurator Petersen og Procurator Westrup, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaaavidt Sagen efter den stete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret:

Criminal- og Politiretens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet: „Arrestantinden Christine Sophie Pedersen, der er født den 24de Septbr. 1833 og senest ved denne Rets Dom af 2den Septbr. f. A. anset i Retfor af Fbdn. af 11te April 1840 § 79 efter sammes § 15 jfr. §§ 64 2det Led og 62 2det Led med Forbringshuusarbeide i 4 Aar, hvilken Straf dog ved allerhøieste Reskript af 23de Septbr. næstføjer til Politidirecteuren i Kjøbenhavn blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have i Januar Maaned d. A. forstjålet Bærtshuusholder Lorenz Alexander Lorentzen, hos hvem hun tjente, en Klokke og to Servietter af Værdi ialt 1 Rd., i hvilken Henseende det ikke vil kunne tjene til at fritage hende for Ansvar, at hun, der efter sit Foregivende, som forøvrigt er i Strid med de af bemeldte Lorentzen og hans Hustru Florentine Buchardt under Ed afgivne Forklaringer, ikke kunde faae sin tilgodehavende Løn for December Maaned betalt, ikkun vil have tilkendt sig de ommeldte Gjenslænde for ved sammes Pantsetning at erholde de fornødne Penge til at erstatte et Beløb af 5 Mk., som hun havde forbrugt af nogle hende til Indkjøb leverede Penge, men senere har betalt Bekommende, samt derefter vil have underrettet saabel Lorentzen som hans Hustru, hvad disse dog have benægtet, om, at hun havde tilkendt sig og pantsat de ommeldte Koster. Forsaavidt Arrestantinden berimod sigtes for Bedrageri, findes hun ikke mod sin Benægtelse overbeviist noget Ferhold, der vil bevirke Ansvar for hende i saa Henseende. Arrestantinden vil saaledes ikke kunne undgaae at anses efter ommeldte Fbdn. af 11te April 1840 § 16, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthuusarbeide i 8 Aar“.

Nr. 142.

Advocat Hansen

contra

Ernst Andreas Rasmussen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Salling Herreds Extrarets Dom af 16de Februar 1866: „Arrestanten Ernst Andreas Rasmussen bør hensættes til Forbringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger og derunder i Salarium til Actor, Procurator Groth Petersen 5 Rd. og til Defensor, Exam. juris Zansen 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møhlery

og Jacobsen, betaler Arrestanten Ernst Andreas Rasmussen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørb efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Salling Herreds Exraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Ernst Andreas Rasmussen for Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 12te Marts f. A., da han var alene i Stuen hos Kjøbmand eller Høier Agaard i Herninge, af en noget udtrukken Commodestuffe har udtaget et til 13 Rd. vurderet Spøvsylinderuhr med Haarfjæde med Gulblaas, hvilket Uhr han derefter beholdt og senere pantsatte for 12 Rd. Arrestanten har nu vel foregivet, at det, dengang han udtog Uhret af Commodestuffen, ikke var hans Hensigt at tilvende sig det, idet han kun vilde see paa det, men at han blev forhindret i at lægge Uhret igjen i Stuffen ved at Agaards Hustru kom ind i Stuen og stjød Stuffen til, og senere kom flere Folk til, hvorfor han ikke kunde udføre sit Forsæt, igjen at lægge Uhret hvor han havde taget det, men da den af Arrestanten angivne Grund, hvorfor han ikke igjen afleverede Uhret, er uantagelig, naar det kun havde været hans Hensigt at see paa Uhret, da han udtog dette af Stuffen, og derimod ikke, i alt Fald hvis Leiligheden dertil viste sig gunstig, at tilvende sig det, findes intet Hensyn at kunne tages til hans ovennævnte Foregivender, hvorimod det, som ogsaa i den indankede Dom antaget, maa statueres, at han i tyvagtig Hensigt har sat sig i Besiddelse af Uhret.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 29de Januar 1839, og som Militair, foruden at være anseet med disciplinaire Straffe, ved Krigsrets Dom af 27de Febr. 1862 for Tyveri er straffet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 og Parcelbefaling af 3die August 1846 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, men iverigt ikke findes tiltalt eller straffet, nu ved den indankede Dom er anseet for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 13, ligesom Straffen passende er bestemt til 1 Aars Forbedringshumsarbeide".

Nr. 141.

Advocat Levinsen
contra**Masmus Larsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og bedragerisk Forhold.

Bends Herreds Extradets Dom af 12te Febr. 1866: „Arrestanten Masmus Larsen bør henfattes til Tugihuusarbejde i 8 Aar. Saa bør han og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger og berunder Salair til Actor, Procurator Schmidt og Defensor, Procurator Møller 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 3die April 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Justitsraad Mhegaard og Meyer, betaler Arrestanten Masmus Larsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiestret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Masmus Larsen, der under nærværende i 1ste Instants ved Bends Herreds Extradet paafjendte Sag tiltales for Tyveri og bedragerisk Forhold, er ved egen af de isvrigt oplyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser, idet han den 7de Januar d. A. har stjaalet en Gaardmand Nads Jørgensen paa Staurby Mark tilhørende til 4 Mk. vurberet Jernskovl, og i 2de forskjellige Gange under det urigtige Foregivende, at det var efter hans Husbonds Ordre og for dennes Regning, har af Kæbslager Simonen i Middelfart laabet sig ublevere ialt 12 Farne Tømme strenge af Værdi 1 Rd. 12 fl., for ved Salget af disse at skaffe sig Penge, som han har forbrugt.

Da Arrestanten, der er langt over criminel Aalder, foruden ved Bedelsborg Birk Politirets Domme af 12te Novbr. 1864 og 11te Febr. 1865 at være anset efter L. af 3die Marts 1860 §§ 2 og 1 med Fængsel paa Bånd og Brød respective i 2 Gange 4 og 3 Gange 5 Dage, har været straffet

efter Høiesterets Dom af 9de Mai 1848 for Faaretyveri paa Marken med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, efter nærværende Rets Dom af 9de Juli 1850 i Henhold til Frdn. af 11te April 1840 § 12 2det Membr. cfr. § 14 med Fæstningsarbeide i 8 Aar og efter Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 14de Octbr. 1851 efter samme Frdns. § 12 1ste Membr. cfr. § 15 med Tugthuusarbeide i 6 Aar, er han ved den indankebe Dom retteligen anseet efter bemeldte Frdns. §§ 16 og 41 cfr. 78 med Tugthuusarbeide i 8 Aar“.

Torsdagen den 17de Mai.

Nr. 25. **Finantsministeriet** paa Statskassens Vegne
(den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bungen)
contra

Cancelliraad, Borgermester og Byfoged **P. C. Müller**
(Advocat Henrichsen),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Berettigelse til at erholde Sædtillæg af sin Gage.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de August 1865: „Citanten, Borgermester, Byfoged samt By- og Raadstuefriver i Holbæk, Cancelliraad P. C. Müller, bør fra sin Ansættelse i sit nuværende Embede og fremdeles være berettiget til at erholde Sædtillæg af den fulde for hans Embede ved Loven om Retsbetjent- og Magistratsembedernes Lønning af 19de Februar 1861 § 4 normerede Gage, deri ogsaa indbefattet den Deel af samme, i hvilken Afkortning finder Sted efter samme Lovs § 2. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankebe Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Lov af 19de Februar 1861 om faste Lønninger for Retsbetjent= og Magistratsembeder, som hidtil ganske eller for en Deel havde været lønede med Sportler, blev det i § 1 bestemt, at disse Embeder skulde, naar de bleve ledige, lønnes med fast Gage af Statskassen efter de nedenfor i § 4 angivne nærmere Regler, og at, som Følge deraf, de Retsportler og Gebyrer, som hidtil i Henshold til Sportelreglementet af 22de Marts 1814 og de til samme sig sluttende Love og Anordninger havde været tillagte de vedkommende Embedsmænd, skulde tilflyde Statskassen, ligesom ogsaa Dommerkornsgodtgjørelsen skulde bortfalde. I Lovens § 2 blev imidlertid blandt Andet bestemt, at Indtægter af Embedsjorder, Renter af Embedet tilhørende Capitaler og andre Embederne tilhørende Emolumenter, som ikke hidførte fra den egentlige Sportellovgivning, navnlig Indtægter, der vare forbundne med Magistratsforretninger, saasom Kjendelser for Meddelelse af Borgerbreve og Rævingsbeviser, usorandret skulde tilfalde vedkommende Embedsmænd, dog med tilsvarende Afdrag i den for Embedet normerede faste Gage, beregnet efter Gjennemsnit af disse Indtægters Netto-beløb i de sidste 10 Aar før Vacancen, saaledes at der ved hver Vacance skulde finde en ny Bærdiansættelse Sted, samt at naar Gjennemsnitsbeløbet af disse Indtægter var lig med den for Embedet fastsatte Gage, skulde ingen Gage udbetales af Statskassen, og saafremt bemeldte Beløb oversleg den normerede Gage, skulde et tilsvarende Beløb afdrages i den Sum, som var tilfæet Embedet i Alderstillaag eller Contoirholdsgodtgjørelse. Sluttelig bestemmer § 2, at med Hensyn til Pensionsberegning bliver det saaledes udfundne Gjennemsnitsbeløb af saadanne Indtægter at ansee som fast Gage. I § 4 inddeles Retsbetjent= og Magistratsembederne i 5 Classer, blandt hvilke det nu af Citanten, Borgermester, Byfoged samt By og Raadstueskriver i Holbæk, Cancelliraad P. E. Müller beklædte Embede henføres til den 3die Klasse, der lønnes med 2000 Rb. aarlig, og bestemmes, at samtlige disse Gager og de i næste § bestemte Alderstillaag bleve at udbetale i Overensstemmelse med Lov af 31te Marts 1860 § 5 om Lønninger for de i Kongeriget's Ministerier ansatte Embedsmænd, hvilken § indeholder, at af samtlige aarlige Lønninger for sidstnævnte Embedsmænd, forsaavidt de ikke vare opførte som Honorarer eller indbefattede under de for forskjellige Embedsmænd fastsatte runde Summer, skulde en nærmere bestemt Deel ansættes til Sæd, saaledes at 4 Rb. blev sat lig med 1 Ld. Sæd, og at det Quantum Sæd, der saaledes tilkom en Embedsmænd, skulde beregnes ham til Indtægt med Gjennemsnitsværdien af Hvede, Rug, Byg og Havre efter Capitalstægt, dog at den Sædværdi, som herefter kom Vedkommende tilgode, i intet Tilfælde maatte ansættes til mere end 6 Rb. eller mindre end 4 Rb. pr. Ld., hvorhos foreffrives, at Sædværdien blev at udbetale Embedsmænden i Forbindelse med og paa samme Maade som hans øvrige Gage. Efterat det af Citanten nu beklædte Embede var blevet ledigt, blev han under 8de Decbr. 1861 beskiftet i samme med den ved ovennævnte Lov af 19de Febr. 1861 § 4 for Embedet normerede Gage og Alderstillaag efter § 5, dog med Forpligtelse til at under-

kaste sig Justitsministeriets nærmere Bestemmelse med Hensyn til Størelsen af det Beløb, som i Henhold til samme Lovs § 2 blev at bringe til Afdrag i Gagen af Statskassen, hvilket Beløb blev bestemt til 1529 Rd. 5 Mk. 5 ß., hvoraf 1255 Rd. 2 Mk. var for Indtægt af Embedsjord, 116 Rd. 9 ß. for Gebyrer af Brandtaxationer og Resten Magistratsportler. Paa Grund af den i nysnævnte § 4 indeholdte Bestemmelse om Gagerens Udbetaling i Overeensstemmelse med Lov af 31te Marts 1860 § 5 ansaa Citanten sig for berettiget til at nyde godt af den sammesteds ommeldte Sædomsfrivning, der i de første Aar af hans Embedstid vilde have medført en forøget Indtægt, og uagtet den imellem de vedkommende Ministerier opstaaede Meningsforskiel deels angaaende hans Berettigelse til Sædtillæg overhovedet, deels specielt til Sædtillæg af de 1529 Rd. 5 Mk. 5 ß., til hvilke Indtægterne af Embedsjorden samt de ved Embedet forblevne Sportler ere tagende, blev dog et dermed stemmende Forslag optaget i Udtæstet til Finantsloven for 1863—64, men Forslaget blev paa Rigsdagen forkastet, og da bemeldte Finantslov er udkommen med kongelig Stadsfæstelse uden den af Citanten attraaede Udgiftsbevilling, har han anlagt nærværende Sag og paaستاet sig kjendt berettiget til fra sin Ansættelse i sit nuværende Embede og fremdeles at erholde Sædtillæg af den fulde for hans Embede ved Loven om Retsbetjentenes og Magistratspersonernes Lønning af 19de Febr. 1861 § 4 normerede Gage, deri ogsaa indbefattet den Deel af samme, i hvilken Afkortning finder Sted efter samme Lovs § 2, hvorhos han har paaستاet sig Sagens Omkostninger tilkjendte hos de Indstævnte. Den constituerede Kammeradvocat, der møder for disse, paaستاer dem frivundne eller at Citantens Paastand ikke tages til Følge, hvorhos han i alt Fald har nedlagt Indsigelse imod, at Dommen kommer til at bestemme Noget om Sædtillæg i Fremtiden, og i begge Tilfælde at Citanten tilpligtes at udrede Sagens skadesløse Omkostninger, deriblandt den constituerede Kammeradvocats Salair.

Fra den constituerede Kammeradvocats Side formentes, at man ved Bedømmelsen af det foreliggende Spørgsmaal ikke kan blive staaende ved de ovenanførte Lovsteder, til hvilke Citanten støtter sig, men ogsaa maa tage Hensyn til en anden Lov af 19de Febr. 1861, nemlig Loven om Lønninger for de under Kongerigets Ministerier hørende Embeds- og Bestillingsmænd med Undtagelse af selve Ministeriernes Personale, efter hvis § 3 Nr. 1 Bestemmelserne i samme Lovs § 1 om Sædomsfrivning efter den selvsamme Maalestok, som i Loven af 31te Marts 1860, ikke finde Anvendelse paa de Embedsmænd, hvis Hovedindtægt bestaaer i Sportler, Brugen af Jorder, Naturalydelsener eller andre Gjenstande, der maae ansees at være flegne i Værdi under de forandrede Conjunctioner, og efter hvis § 1 der kun er Spørgsmaal om Anvendelse af Sædomsfrivningen paa „faste“ Pengeindtægter, saavel egentlige Gager, Lønninger og personlige Tillæg som faste Wederlag i Penge for Naturalydelsener, der ere tillagte Embedsmænd, som lønnes af Statskassen eller de i Finantsloven opførte særlige Fonds. Den sidstnævnte Lov af 19de Febr. 1861 formentes nemlig fra denne Side at forholde sig til den førstnævnte Lov af

samme Dato eller, som den under Proceduren for Kortheds Styld er kaldet, Retsbetjentloven, som den almindelige Lov til den specielle, og derfor at maatte anvendes til at supplere denne, og da det nu fra denne Side anses for det Naturligste at betragte Henvisningen fra Retsbetjentlovens § 4 til Lov af 31te Marts 1860 § 5 kun som en Henvisning til den sammesteds givne Maalestof for Sædomsfrivningen, uden at det har været Hensigten at gjøre Retsbetjentenes Afgang til Sædtillæg uafhængig af de til enhver Tid i de almindelige Lønningslove indeholdte Betingelser for Sædtillægs Erholdelse, maae disse Betingelser nu søges i den almindelige Lønningslov af 19de Febr. 1861 i de citerede Bestemmelser, navnlig i sammes § 3 Nr. 1, hvorved Citanten, hvis Hovedindtægt kommer fra Embedsjorder med flere Emolumenter, altsaa vilde være udelukket fra Sædtillæg, saameget mere som Retsbetjentlovens Bestemmelse om Sædtillæg i modsat Fald vilde komme i Strid med Principet i den hele Række af Love om Lønningstillæg. Der gjøres nemlig opmærksom paa, at Liemebet med disse Love var, naar Embedsmændene ved Tidsforholdene bragtes under et Tryk, da at lette dette for dem, men at Sædtillæget, der efter den i begge Love foretrekne Beregningsmaade forudsætter en vis Hvide af Kornpriserne, saafremt det ogsaa skulde tilfalde dem, hvis Hovedindtægt var af Jordbrug eller Kornindtægter, vilde tilfalde disse, naar deres Hovedindtægt var høi og de altsaa ikke trængte dertil, medens de i modsat Fald Intet vilde faae, hvorfor ogsaa samtlige ældre Love om Lønningstillæg og Sædtillæg have en Bestemmelse i samme Retning som den almindelige Lønningslov af 19de Febr. 1861 § 3 Nr. 1. Men selv forudsat, at de to Love af 1861 forholdt sig til hinanden paa den her antagne Maade, saa maatte der, for at dette kunde faae nogen Betydning for Sagen, i den specielle Lov findes en Ufuldstændighed, hvorpaa Suppleringen kunde komme til Anvendelse, i Henseende til det Spørgsmaal, som her foreligger, og dette sees ikke at være Tilfældet; thi Retsbetjentlovens § 4, der indeholder Reglen om Lønningernes Størrelse, bestemmer ganske i Almindelighed, at disse Gager blive at udbetale i Overensstemmelse med Lov af 31te Marts 1860 § 5 (hvor der ikke blot er Tale om Udbetalingsmaaden, men om selve Beregningen efter Sædomsfrivning), uden at der gjøres nogen Forskjel paa de Retsbetjente embeder, hvis Gager for Størstedelen tilveiebringes ved Embedsjord og andre Emolumenter, som aflortes i Sagen efter Bestemmelserne i Retsbetjentlovens § 2, og paa dem, hvis Gage for Størstedelen udbetales af Statskassen, saa at Bestemmelsen i § 4 altsaa ligefrem gaar ud paa, at Sædomsfrivningen skal komme dem Alle til Gode, og at der forsaavidt ingen Anledning er til at søge efter nærmere Bestemmelser hverken i Loven af 31te Marts 1860 eller i den anden Lov af 19de Febr. 1861, til hvilken sidste Retsbetjentloven heller intetsteds henviser. Der kan eiheller gives den constituerede Kammeradvocat Medhold i den fra Principet i Lønningslovene, forsaavidt disse søge at lette Tidernes Tryk for Embedsmændene ved Sædomsfrivning, hentede Betragtning. Den Grund, hvorfor Sædomsfrivning i Almindelighed er anset uforsøben for de Embedsmænds Vedkommende, der lønnes med visse Indtægter — at

disse Indtægter i sig selv antages at fluctuere efter de veglende Coniuncturer, og at saadanne Embedsmænds Indtægter saaledes eo ipso forøges og formindskes i samme Forhold, som Livsforsøenhederne siige eller falde i Priis — finder nemlig i alt Fald ikke fuldstændig Anvendelse med Hensyn til de i Retsbetjentloven omhandlede Embedsmænd, hvis uvisje Indtægter afdrages i deres samlede Gage med en saft, efter dens gjennemsnitlige Beløb i 10 Aar beregnet Sum. Kammeradvocaten har endvidere paaberaabt sig det 3die Punctum i Retsbetjentlovens § 2, hvor det hedder, at naar Gjennemsnitsbeløbet af de der omhandlede, fremdeles af Retsbetjenten oppebaarne Embedsindtægter for noget Embedes Bekommande er lige med den for Embedet fastsatte Gage, udbetales ingen Gage af Statskassen, og dersom Gjennemsnitsbeløbet skulde overstige den normerede Gage, skal et tilsvarende Beløb afdrages i den Sum, som er tilstaaet Embedet i Alderstillæg og Contoirholddogbtgjørelse. Han formener nemlig, at da Sædtillæget ifølge Retsbetjentlovens § 4, sammenholdt med Lov af 31te Marts 1860 § 5, skal udbetales i Forbindelse med og paa samme Maade som den øvrige Gage, saa kan der i et Tilfælde, hvor ingen Gage udbetales, heller intet Sædtillæg tilføje Embedsmanden, hvorhos det efter hans Formening er uantageligt, at Loven med Hensyn til Udbragning af det Beløb, hvormed Gjennemsnitsbeløbet i enkelte Tilfælde maatte overstige den normerede Gage, skulde udlade at benøisje til Sædtillæget, dersom der ved et saadant Embede kunde beregnes Sædtillæg. Det er imidlertid en Selsøfolge, at den udtrykkelige Forfæst i L. af 19de Februar 1861 § 4 om Anvendelsen af L. af 31te Marts 1860 § 5 ikke kan ophøves derved, at Udtrykkene i sidstnævnte Lovbestemmelse ikke i alle Henseender maatte passe til de i den førstnævnte Lov omhandlede Forhold, hvorimod Følgen heraf kun kan blive, at Reglerne i L. af 1860 i deres Anvendelse her maae lempes efter disse Forholds Natur. Indholdet af den omtterede § i L. af 1860 viser nu, at Sædtillæget ikke i Loven betragtes som noget særskilt, men som en Deel af selve Gagen, saa at det, ser at det i § 2 forudsatte Tilfælde, der iøvrigt ikke er Citantens, skulde indtræffe, nemlig at de af Retsbetjenten selv oppebaarne Emolumenters Taxationsværdi var lig med den for Embedet fastsatte Gage, vilde være uødvendigt, at Taxationsværdien i det enkelte Aar naaede Størrelsen af Gagen, saaledes som derne blev, efterat den paabudne Omstrøining efter Capitelstaxten havde fundet Sted, altsaa Gagen med Indbegreb af Sædtillæget, og det sees saaledes let, hvad Grunden er til, at Sædtillæget ikke særligt nævnes blandt de Lønningsdele, hvori Emolumenternes Taxationsværdi skal kortes, naar den overstiger Gagen.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 12.

Den 1ste Juni.

1866.

Første ordinaire Session.

Torsdagen den 17de Mai.

Nr. 25. Finansministeriet paa Statskassens Vegne

contra

Cancelliraad, Borgermejer og Byfoged P. C. Müller

(see forrige Nr.).

Der findes jaaledes ikke at være Høie til i det Hele at nægte Citanten Sædtillæg, og da for dette Tilfælde den Ansøelse fra den constituerede Kammeradvocats Side er forsøgt, at Citanten i alt Fald ikkun er berettiget til Sædtillæg af den Deel af hans Indtægt, der som fast Gage udbetales ham af Statskassen, men ikke af det ostommelte Gjennemsnitsbeløb eller Taxationsbeløbet af de af ham umiddelbart oppebaarne Embedsindtægter, ville de af ham i saa Henseende anførte Grunde nu blive at drofne. I det han, som ovenanført, ikke betragter dette Beløb som fast Gage, støtter han sig til den saakaldte almindelige Lovs § 1, hvor det kun om de faste Pengeindtægter siges, at Sædomsfrivningen paa dem finder Anvendelse, og denne § formener han at maatte komme til Anvendelse paa Retsbetjente, da samme Lovs § 3 nævner de Embedsmænd, som ifølge jævne Bestemmelser ere undtagne, men Retsbetjentene ikke findes blandt Undtagelserne. Dette Argument kan der imidlertid ikke tillægges nogen Vægt, efterjorn den under samme Dato udkomne Lov om Retsbetjentenes Lønning indeholder en særskilt og, som ovenanført, fuldstændig Regel om Sædomsfrivningen for deres Vedkommende, hvorved det paa en ligejaa tydelig Maade viser sig, at den almindelige Lovs Bestemmelse i denne Henseende ikke kan have Hensyn til dem. Dernæst er fra den constituerede Kammeradvocats Side anført, at der i Udkastet til Retsbetjentlovens § 4 var henvist til § 1 i Udkastet til den almindelige Lønningslov, hvilket kun af den Grund blev forandret til en Henvisning til L. af 3te Marts

X. Aargang.

1860 § 5, at det blev anseet for uheldigt at henvise til en Lov, der endnu ikke eksisterede, hvorhos L. af 31te Marts 1860, til hvilken den endelige vedtagelse og publicerede Lov om Retsbetjentene altsaa henviser, ikke fjender Andet end faste Gager, der udbetales af Statskassen, saa at Henviisningen angaaende Sædomskrivningen eiheller af den Grund kan antages at gjælde Andet end den Deel af Retsbetjentenes Lønning, som udbetales af Statskassen. Men den Henviisning i Lovudkastet, som er bleven ombyttet med en anden, kan selvfølgelig ikke komme i Betragtning, og hvad angaar Henviisningen til Loven af 31te Marts 1860 § 5, da er det i selve Retsbetjentlovens § 4 sagt, hvad det er, som skal udbetales i Overensstemmelse med L. af 31te Marts 1860 § 5, nemlig „samtlige disse Gager“, altsaa for Citantens Vedkommende 2000 Rd., og i bemeldte § 5 erfares, at det ikke blot er en Udbetaling, hvorom der er Tale, og hvortil der er henviist, men tillige og først en Omjætning af en Dvotadeel af Gagen til Sæd efter en fast Maalestof og dernæst efter Capitelstaxten igjen til Penge, som beregnes Embedsmanden til Indtægt, og om der nu end for Udbetalingens Vedkommende maa skee en Modification i Reglen, saaledes som den findes i L. af 1860, forsaavidt der ifølge Retsbetjentlovens § 2 finder Afkortning Sted i Gagen for Emolumenternes Taxationsværdi, saa er der dog Intet til Hinder for, at den forudgaaende Beregning, saaledes som Lovstebene anvise, retter sig efter den normerede Gage. Hermed staaer det eiheller i Strid, at det i Slutningen af § 5 hedder, at Sædværdien udbetales Embedsmanden i Forbindelse med og paa samme Maade som hans øvrige Gage; thi naar Sædværdien adderes til den Deel af Gagen, som ikke omskrives til Sæd, og derfra drages det Beløb, som efter § 2 skal afdrages, blive Sædværdien og den ikke omskrevne Deel af Gagen i Henseende til Udbetaling behandlede som Et. Den constituerede Kammeradvocats Anskuelse findes eiheller at kunne forenes med Principet i Loven om Retsbetjentene, som er at sætte disse paa fast Gage, og som, da der er nogle Embedsindtægter, hvilke det dog er blevet anseet nødvendigt at lade Embedsmanden selv opbevære, maatte lede til, saavidt muligt, at ophæve al Forskjel mellem den Deel af Gagen, der betales af Statskassen, og den Deel, der erstattes af Emolumenterne. Emolumenternes Taxationsværdi eller Gjennemsnitsbeløb maa derfor betragtes paa selvsamme Maade som den øvrige faste Gage, og det er derfor ingen Udtagelse fra men en Anvendelse af Reglen, naar det i Slutningen af § 2 hedder, at Gjennemsnitsbeløbet med Hensyn til Pensionsberegning bliver at ansee som fast Gage.

Forsaavidt Kammeradvocaten har nedlagt Indsigelse imod, at Dommen kommer til at indeholde Noget om Sædtillæg i Fremtiden, støtter Kammeradvocaten sig paa Retsbetjentlovens § 11, hvorefter Loven skal underkastes en almindelig Revision inden Udløbet af Finantsaaret 1865—66, ibet han gjør opmærksom paa, at Sædtillægget muligens kunde blive affødt, men da Proceduren alene har dreiet sig om, hvad der tilkommer Citanten efter bemeldte Lovs § 4, er det en Selvsølge, at der ved Dommen Intet afgjøres angaaende Spørgsmaalet om, hvilken Indflydelse en Forandring i Loven i Fremtiden

kan faae paa Citantens Lønning. Citantens Paaastand vil derfor blive i det Hele at tage til Følge, dog saaledes, at Proceßomkostningerne efter Omstændighederne blive at ophæve.

Under Proceduren er der ingen Stempelovertrædelse forekommen“.

Onsdagen den 23de Mai.

Nr. 147.

Advocat Liebe

contra

Ole Knudsen, ogsaa kaldet **Post** (Defensor Brock),
der tiltales for forøvret volbeligt Overfald paa Indsidder Niels
Nielsen, hvorved denne er tilføjet Legemsbestabigelsef.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 10de Febr. 1866:
„De Tiltalte, Anders Christian Nielsen og Ole Knudsen eller
Post, bør hver især hensættes til Forbedringshuusarbejde i otte
Maanedes. Saa ville de Tiltalte og in solidum have at udrede
i Erstatning for Næringstab til Anmelderen 3 Mk. dagligen fra
den 9de Septbr. f. A. indtil den 28de Decbr. f. A. og endvidere,
ligeledes in solidum, i Godtgjørelse for de Anmelderen paaførte
Kidelser et Beløb af 25 Rd. samt de ved hans Helbredelse med-
gaaede Omkostninger, efter fremlagt Regning 5 Rd., hvorhos de
paa samme Maade bør udrede Actionens, deriblandt Arrestens,
Omkostninger samt i Salair til Actor, Procurator Valeur 5 Rd.
og Defensor, Procurator Brass 4 Rd. Den idømte Erstatning
at udredes inden femten Dage efter denne Doms lovlige For-
kyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsætt
efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 3die April 1866: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffe-
tiden for hver af de Tiltalte bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til
Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og
Isaacsen, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een,
5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger
efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes
under Afsætt efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indbankede Dom for Ole Knudsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Randsøverrettens Dom bør, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Anders Christian Nielsen og Ole Knudsen ogsaa kaldet Post for forøvet voldelig Overfald paa Indsibder Niels Nielsen, hvorved denne er tilføiet Legemsbeskadigelser.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at efterat Tiltalte Anders Chr. Nielsen den 9de Septbr. s. A. om Eftermiddagen havde indfundet sig i N. Nielsens Hjem og forlangt en Kaffelovn, som bemeldte Tiltalte havde tilbyttet sig af ham og igjen solgt til Tiltalte Ole Knudsen, udleveret, hvilket N. Nielsen nægtebe, da han paa Grund af Arbejde, som skulde være færdigt samme Dag, ikke havde Tid, begav Tiltalte A. Chr. Nielsen, efter derpaa at have truffet Ole Knudsen, som forlangte at faae Kaffelovnen, sig en halv Time senere paany til N. Nielsen, som da var beskæftiget med Grøstegravning paa Herningsholms Mark, og fort efter kom ogsaa Tiltalte Ole Knudsen derhen, idet han, som han har udjagt, syntes, at det varede ham noget for længe, inden A. Chr. Nielsen kom tilbage. De forlangte nu begge Kaffelovnen udleveret, men da Nielsen nægtebe dette paa Grund af, at han saa ikke kunde faae Grøstearbejdet færdigt den Dag, tilføiede de ham flere Slag paa Ryggen og Armene med deres Stofke, idet navnlig A. Chr. Nielsen har vedgaaet, at han først tilbeelte N. Nielsen et Slag over Ryggen, hvorhos begge de Tiltalte, efterat N. Nielsen fra Grøsten var steget op paa den anden Side af denne, fulgte efter ham, og da maae antages jantidigt at have slaaet ham, der holdt Spaden frem for sig for at væрге sig. Tiltalte A. Chr. Nielsen har udjagt, at han alene slog N. Nielsen over Ryggen, men ikke over Armene, og Tiltalte Ole Knudsen har forklaret, at han kun tilbeelte N. Nielsen eet Slag med sin Stok, uden at han ved, hvor han traf, men de stode da med Ansigtet mod hinanden, og ved Slaget faldt N. Nielsens Spade med Bladet mod Jorden. Efter en af Districtslægen den 17de s. M. afgiven Erklæring fandtes ved Undersøgelse af N. Nielsen dennes høire Underarm fra Fingerpibjerne til Albuen betydelig ophoruet og Huden tilbeels decoloreret, det ene Been (radius) i Armen — der ikke kunde holdes udstrakt ved sin egen Kraft — fandtes beskadiget paa den nederste Halvdeel, uden at det med fuldkommen Sikkerhed paa Grund af Høvelsen kunde afgjøres, om dette Been var jultændigt brudt: paa den

venstre Overarm fandtes en stærk Decolorering af Huden med nogen Hævelse, hvilken Besskadigelse anfjeres at ville forspinde efter nogle Dages Forløb uden Følger, hvorimod Besskadigelsen af den høire Underarm antages at ville medtage længere Tid inden den kunde helbredes, og efter Sandsynlighed maaskee bestaabig, i alt Fald i lang Tid, at ville efterlade en Svækkelse i Lemmet; Besskadigelsen angives iøvrigt at være tilspiede med et stumpt Redskab, ført med betydelig Kraft. Under 20de Octbr. f. A. afgav Lægen en yderligere Erklæring, ifølge hvilken Beenbruddet af den høire Underarms ene Been nu var helbredet, hvorhos det udtales, at N. Nielsen — der ved sit Møde i Ketten den foregaaende Dag var Armen i et Bind og erklærede, at han ikke var istand til at udrette noget Slags Arbejde — sandsynligvis efter 6—12 Ugers Forløb vilde faae den fulde Fjrlighed i Armen igjen. I en senere Erklæring af 21de Decbr. f. A. har Lægen nærmere udtalt, at Armen nu var fuldstændigt lægt og fast efter Beenbruddet, men med en lille Fremstaaenhed paa Brudstedet, saa at Armens fuldkomne Fjrlighed ikke endnu var gjevundet, og at N. Nielsen ikke uden Skade i det første halve Aar vilde kunne udfjere de Arbejder, hvorved han ernærer sig, men at Armen efter dette Tidsrum antoges at ville faae sin tidligere Kraft, medens det dog var høist sandsynligt, at han, der er 46 Aar gammel, ved Veirforandringer jevnlig vilde lide af rheumatiske Smerter i Armens Brudsted, saalænge han lever.

De Tiltalte haave udsagt, at de haave begivet sig hen til Niels Nielsen, uden at der haave fundet nogen foregaaende Aftale Sted imellem dem derom eller om at øve Vold mod Nielsen, og at det var i Bredde og Ophidjelse over, at denne nægtede Kaffelovnens Ublevering, at de lode sig bevæge til at flaae ham, uden at de dog dermed haave tilstjret at tilspjere ham noget videre Onde og navnlig ikke et saadant Onde, som efter Lægeattesterne er ham tilspjriet.

Da de Nielsen tilspjriede Læstioner, af hvilke det ommeldte Armbrud maa veufjeres under Fjrdn. af 4de Octbr. 1833 § 3 3die Led, efter Sagens Oplysninger i det Hele maae statueres at være ved den omhaandlede Leilighed tilspjriede ham af de Tiltalte i Forening, uden at det iøvrigt er tilstrækkeligt godtgjort, hvem af de Tiltalte der har tilspjriet N. Nielsen det Slag, hvorved hans Arm blev brudt, samt da Angrebet maa anses at være steet paa sagesløs Mand, ere de Tiltalte, af hvilke Anders Chr. Nielsen ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, medens Ole Knudsen ifølge Overrettens Dom af 18de Marts 1850 for Tyveri, Ljssgangeri og Betleri har været straffet med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, for deres Forhold ved Underrettsdommen retteligen ansjete efter fornavnte Fjrdns. § 9, men Straffen, der ved bemeldte Dom er for hver af de Tiltalte fastsat til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder, findes efter den nævnte Lovbestemmelse ikke at kunne bestemmes lavere end til samme Slags Strafarbejde i 1 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, være at slafsætte“.

Nr. 131.

Advocat Brock
contra**Niels Larsen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Januar 1866: „Arrestanten Niels Larsen af Tybstrup bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Saa betaler han og alle med denne Sag lovlig forbundne Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Walløe 8 Rd. og til Defensor, Procurator Hude 6 Rd. At efterkommes under Afæld efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Marts 1866: „Arrestanten Niels Larsen bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, og betaler Arrestanten i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Bøcher og Prøveprocurator Nellesmann, 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afæld efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Niels Larsen sat under Tiltale for Tyveri eller i alt Fald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster. Ved Underrettens den 15de Januar d. A. affagte Dom er der ikke fundet tilveiebragt aldeles tilstrækkeligt Beviis til at dømmes Arrestanten som Tyv, hvorefter han er funden skyldig i uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, hvorfor Arrestanten, der er født i Aaret 1806 og ved nærværende Rets Dom af 15de Juni 1860 for Tyveri er anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 25 cfr. § 22 som for 4de Gang begaaet Hæleri med 4 Aars Forbedringshuusarbejde, nu er dømt som for 5te Gang begaaet Hæleri og Straffen bestemt til Tugthuusarbejde i 8 Aar, og Dommen er derefter appelleret alene efter Arrestantens Begjæring. Sagens Gjenstand er et Stykke

Lærred, der er vurderet til 4 Rd., og som skal have tilhørt Huusmand Jacob Christensen, der den 15de Septbr. f. A. vil have henlagt det i en af ham afkøbt, i en Kjøbmandsgaard i Roeskilde henstaaende Bogn, hvorfra det samme Dag skal være bortkommet. Nu er det vel oplyst, at der den nævnte Dag i en Arrestanten tilhørende Kiste er fundet et Stykke Lærred, som Jacob Christensen har gjenkendt som det fra Bognen bortkomne og med Hensyn til hvilket han har aflagt Tilhjemlingsed; men ligesom det ikke kan ansees beviist, at Arrestanten har vidst, at Lærredet laa i Kisten, hvor han ikke selv vil have lagt det, hvorved bemærkes, at Arrestanten den samme Dag, kort Tid forinden Lærredet fandtes i Kisten, havde kjøbt denne hos en Smedler i Roeskilde, hvor den henstod paa Gaden, saaledes har Jacob Christensen heller ikke præsteret Eiendomsbeviis med Hensyn til det i Kisten fundne Lærred, og kan det efter de af Arrestanten iøvrigt afgivne Forklaringer ikke i saa Henseende komme i Betragtning, at denne, som af Underdommeren gjort gjældende, ikke har turdet modsigte Jacob Christensens Eiendomsret til Lærredet. I Henhold til det Anførte maa Arrestanten blive at frifinde, efter Omstændighederne dog ifkun for Actors videre Tiltale, og vil Underrettens Dom derfor være at forandre i Overeensstemmelse hermed, hvorimod den bliver at stadfæste med Hensyn til Actionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten“.

Torsdagen den 24de Mai.

Nr. 10. Gaardmand **S. Grifsen** (Selv)
contra

Gaardmændene **P. Steffensen, J. Sommer, N. S. Jørgensen** og **S. J. Pedersen** (Advocat Brock),
angaaende Udleveringen af nogle Interessentskabet for Baalse Biigs
Inddæmning tilhørende Documenter samt angaaende Lovligheden
af to ifølge de Indstævntes Requisition hos Citanten foretagne
Executionsforretninger.

Falsters Vester Herredstings Dom af 7de Mai 1863: „Indstævnte Gaardeier Hans Grifsen af Østerkippinge bør under en daglig Mulct af 5 Rd. til Maribo Amts Fattigkæsse tilbagelevere de Citanterne, Gaardeierne Peder Steffensen i Allstrup, Jens Sommer i Vesterkippinge, H. N. Jørgensen i Egense og S. J. Pedersen paa Elisabo eller en af disse, 2 Interessentskabet for Baalse Biigs Inddæmning tilhørende Protocoller tilligemed en den ene af disse vedhæftet Forening om Interessenternes indbyrdes Forhold samt en Afsskrift af en imellem Interessentskabet og Jernstøber Paulsen & Søn i Bandholm oprettet Contract om

Leveringen af en Dampmaskine. Saa betaler Indstævnte endvidere denne Processens Omkostninger til Citanterne stadesløst. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afæld efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de November 1864: „Udrettsdommen og de indankede Executionsforretninger bør ved Magt at stande, dog saaledes at Processens Omkostninger i 1ste Instants bestemmes til 30 Rd., og at der som Følge heraf bortfalder af Executionsbeløbet, hvad der i Procesomkostninger maatte være beregnet mere end 30 Rd. Processens Omkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardeier Hans Eriksen af Østerkippinge til de Indstævnte, Gaardmændene Peder Steffensen i Alstrup, Jens Sommer i Vesterkippinge, N. H. Jørgensen i Egense og H. J. Pedersen paa Elisabo, med 30 Rd. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afæld efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Udrettsdommen ved samme er stadfæstet, alene med en Forandring i Henseende til Processens Omkostninger. Hvad derimod de paaankede Executionsforretninger angaaer, da findes Citanten at have havt god Grund til at mene, at han ikke sad det ham ved den sidstnævnte Dom givne Paalæg om de deri ommeldte Protocollers og Documenters Udlevering til de Indstævnte overhørig, naar han, som han gjorde, ved Udløbet af den givne Tidsfrist udleverede samme til de Personer, der af ham og de Indstævnte vare udvalgte til som Voldgiftsmænd at afgjøre den mellem dem svævende Tvist, for at benyttes ved dennes Paakjendelse, og de Indstævnte findes derfor ikke at have havt Høie til at begjære Execution for de Dagmulcter, under hvilken Udleveringen var Citanten paalagt, forsaavidt angaaer den Tid, i hvilken Protocollerne og Documenterne vare i Voldgiftsmændenes Bærge, saameget mindre som der i dette Tidsrum ikke sees at være skeet noget Paakrav til Citanten i den Henseende. Da det nu er uomtvistet, at de paaankede Executionsforretninger, forsaavidt de angaae Citanten affordrede Dagmulcter, kun have Hensyn til Dagmulcter, der ere formeente at være paaløbne i det nys-

angivne Tidsrum, ville bemeldte Forretninger i Henseende til disse Mulcter være at ophæve, nemlig Executionsforretningen af 11te Januar 1864 i det Hele og Executionsforretningen af 3die Decbr. 1863, forsaavidt den ikke angaaer de idømte Procesomkostninger, med Hensyn til hvilke den med den i den indankede Dom fastsatte Modification paa de i Dommen anførte Grunde vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og for Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Executionsforretningen af 3die Decbr. 1863, forsaavidt de Citanten derunder affordrede Dagmulcter angaaer, samt Executionsforretningen af 11te Januar 1864 ophæves. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret hæves, og at Tidsfristen for de omhandlede Protocollers og Documenters Ublevering bestemmes til 4 Uger efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. og de Indstævnte ligesaa meget.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citanten, Gaarbeier Hans Eriksen af Østerkippinge paaanfer under nærværende Sag deels en den 7de Mai 1863 inden Falsters vestre Herredstingsret affagt Dom, hvorved han under en daglig Mulct af 5 Rd. til Amtsfattigkassen er tilpligtet at tilbagelevere de Indstævnte, Gaardmændene Peder Steffensen i Alstrup, Jens Sommer i Vesterkippinge, N. H. Jørgensen i Egense og H. J. Pedersen paa Elisabø eller en af disse 2de Interessentstabet for Baalse Bigs Inddæmning tilhørende Protocoller tilligemed en den ene af disse vedhæftet Forening om Interessenternes indbyrdes Forhold samt en Afskrift af en mellem Interessentstabet og Sernisløber Paulsen & Søn i Vandholm oprettet Contract om Leveringen af en Dampmaskine, og derhos paalægges at betale Processens Omkostninger Stadesløst, deels 2de Executionsforretninger af resp. 3die Decbr. 1863 og 11te Januar 1864, ved hvilke der er gjort Udlæg i hans Gaard, Matr.-Nr. 3 i Østerkippinge, til Fyldestgjørelse af de for Tiden fra 1ste Juni 1863 til 30te Septbr. s. A. paadragne Dagmulcter til Beløb 420 Rd. og 190 Rd., og gaaer Citantens principale og subsidiaire Paastand

her for Retten ud paa, at Underrettsdommen kjendes uefterrettelig og Sagen for Underretten afsjoes, eller at Dommen derhen forandres, at han frifindes for de Indstævntes Tiltale og tillægges Processens Omkostninger for begge Instanser skadesløst, samt at Executionsforretningerne annulleres eller ophæves enten i det Hele eller for en Deel.

De Indstævnte procedere derimod til Underrettsdommens og Executionsforretningernes Stadsfæstelse, hvorhos de paaftaae sig tillagte Processens Omkostninger her for Retten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Efter hvad der under Sagen er in confesso, begjærede Citanten i et af Medlemmerne i det ovennævnte Interessentskab den 4de August 1862 afholdt Møde, i hvilket han paa Grund af Refsance med det stipulerede Bidrag i Henshold til Interessentskabsforeningens 16de Post ved Stemmeskerhed var bleven ubeluffet som Medlem af Foreningen, sig ublaant Protocollerne A B samt den ovenomlembte Contract med Paulsen & Søn, i hvilken Anledning det i Forhandlingsprotocollen hedder:

„Da der var ingen Interessenter, der havde noget imod dette Ublaant, jaafnart Interessenterne kan udbære dem, hvilket blev bevilget ham; han modtog Protocollen idag.“

Den 13de August næstefter afholdtes dernæst et Interessentskabsmøde, i hvilket Citanten mødte og begjærede Spørgsmaalet om hans Ubeluffelse af Foreningen afgjort ved Boldgift, hvilket indbrømmedes, hvorefter Citanten, der til Mødet havde medbragt de ham ublaante Protocoller, atter fik disse tilbage ved Mødets Ende; men da han senere, skjøndt dertil opfordret, ikke har været villig til at tilbagelevere det Ublaante, anlagde de Indstævnte i Egenkab af Formænd eller Directeurer for Interessentskabet eller i alt Fald som Befuldmægtigede paa dettes Vegne ved Klage af 9de Octbr. 1862 og Stærkning af 31te s. M. nærværende Sag.

Naar Citanten har støttet sin Paaftand om Donnens Annullation paa, at de Indstævnte skulle have javnet Competence til at anlægge Spøgsmaalet, hvilket formenes som en def. leg. ad processum at burde have bevirket Sagens Afvisning for Underretten, eller, hvis Manglen betragtes som def. leg. ad causam, have medført Frifindelse, da skjønes ikke rettere end at de Indstævnte — selv om ikke allerede deres Stilling som Bestyrere af Interessentskabet maatte hjemle deres Optræden her i Sagen — ved Fremlæggelsen af det Document, der i Mangel af Forhandlingsprotocollen indeholder Interessentskabets Beslutninger i Mødet den 14de Octbr. 1862 og i hvis Form eller Indhold Citanten ikke har paavist Noget, der kunde betage samme dets Gyldighed, have godtgjort, at de af Interessentskabet ere blevene befuldmægtigede til nærværende Sags Anlæg, og Citantens Paaftand om Annullation eller om Frifindelse af den nævnte Grund vil jaaleses ikke kunne gives Medhold.

Med Hensyn til Sagens egentlige Spørgsmaal formener Citanten, at hans Bægning ved at tilbagelevere de ublaante Protocoller var retlig begrundet derved, at det Diemed, hvori Ublaantet begjæertes og tilskodes, nemlig til Brug for ham i Anledning af Boldgiftsagen, endnu ikke var opnaaet, da nær-

værende Sag anlagdes, idet han ikke førend midt i December 1862 havde faaet Protocollerne fuldstændig afbenyttede. Det findes imidlertid ikke imod de Indstævntes Benægtelse at være godtgjort, at Laanet skete i Anledning af Voldgiftsagen, og navnlig fremgaaer dette ikke af Forhandlingerne den 4de August 1862 — der er det eneste Møde, hvori Begjæringen om Ublaantet er fremfat — under hvilke Forhandlinger det ikke sees fra Citantens Side at være opgivet, i hvilket Niemed han begjærede Protocollerne ublaante, thi der skjønnes ikke i saa Henseende at kunne med Sikkerhed uledes Noget af den Bemærkning, hvormed Protocollen for bemeldte Møde slutter og som gaaer ud paa, at det næste Møde berammes til den 13de, for at afhandle om der skal udnævnes Voldgiftsmænd; først ved det saaledes berammede Møde blev det nemlig af Interessenterne paa Citantens Forslangende indbrømt, at Spørgsmaalet om Citantens Udelukkelse af Foreningen kom under Forhandling af Voldgiftsmænd. Men jelsom der gaaes ud fra, at Citanten tilstedes Laanet af Protocollerne til Brug i Anledning af Voldgiftsagen, jaa ligger det dog i Forholdets Natur, at Ublaantet af et Selskabs Forhandlingsprotocol ikke fornuftigviis kan antages at skee paa den Maade, at det skulde overlades Laantagerens Forgodtbefindende, naar han vilde tilbagelevere den, hvormod Meningens maa være, at Protocollerne skulde tilbageleveres, jaa ofte Selskabet havde Brug for dem, og for at det Mødsatte in casu skulde være vedtaget, er Interestsentstabet, som i den paafølgende September Maaned forlangte Protocollerne tilbage fot at afbenyttes ved Mødet en bestemt Dag, gjorde dette med det udræffelige Tilfjendegivende, at Citanten, hvis han havde mere Brug for dem, atter maatte faae dem ublaante; men Citanten efterkom ikke dette Forslangende, hvormod han endnu, uagtet Voldgiftsagen er endt den 30te Septbr. 1863, er i Besiddelse af det Ublaante.

Efter det saaledes Anførte skjønnes Citanten at have savnet enhver Hjemmel til at tilbageholde de ublaante Protocoller og Documenter, og det vil derfor have sit Forblivende ved den indankede Underrettsdoms Bestemmelser om det Ublaantes Tilbagelevering, hvormod Processens Omkostninger i 1ste Instants, som iøvrigt retteligen ere paalagte Citanten, findes, som af Citanten aldeles in subsidium paastaet, at burde ansættes til et bestemt Beløb, der fastjættes til 30 Rd.

Citantens Anter over Executionforretningerne gaae ud paa, deels at der er gjort Udlæg i hans faste Eiendom, uagtet der var tilstrækkeligt Løssøre tilstede, deels paa, at Protocollerne have været i Voldgiftsmændenes Besiddelse fra 1ste Juni til 30te Septbr. 1863, hvilket netop er det Tidrum, for hvilket Dagmulcterne under Executionen ere bereguede, men i hvilket Tidrum der formeentlig ingen Dagmulct kunde paalægges ham, der ikke havde Protocollen i sit Børge.

Men da det af de fremlagte Executionforretninger fremgaaer, at der var med Citantens Billie, at Udlæget skete i den faste Eiendom, bortfalder som Følge heraf denne Citantens Indsigelse imod det skete Udlæg, og den Omstæn-

dighed, at Protocollerne have været i Soldgiftsmændenes Besiddelse i det nævnte Tidsrum, findes ikke at kunne betragtes som en Opfyldelse af Dommen, hvortil vilde have hørt, at Citanten havde leveret de Indstævnte Protocoller og Documenter tilbage og overladt til dem at meddele Soldgiftsmændene enten de originale Protocoller eller Afskrifter deraf, medens det nu er Citanten, der har udlånt Mændene Protocollerne, ligesom det ogsaa er til ham, at Mændene efter Afbenyttelsen have tilbageleveret Protocollerne, saa at det Udlåante i Virkeligheden ikke har været i de Indstævntes Besiddelse, siden Citanten i August 1862 erholdt Kaanet.

De indankede Executionsforretninger findes herefter at maatte stadfæstes, dog at det Beløb, hvormed Processens Omkostninger under Executionsforretningen af 3die Decbr. 1863 ere beregnede udover 30 Rd., bortfalder.

Processens Omkostninger for Overretten vil Citanten have at betale de Indstævnte med 30 Rd.

Det fornuddne stemplede Papir er her for Retten forbrugt.

Onsdagen den 30te Mai.

Nr. 148.

Advocat Hansen

contra

Christian Emil Baldemar Christensen

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Tyhjerg Herreds Extrarets Dom af 21de Februar 1866: „Tiltalte Christian Emil Baldemar Christensen bør hensejtes til Forbedringshussarbejde i 2 Aar. Derhos bør han udrede alle med Sagen lovligen forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Thomsen og til Defensor, Procurator Larsen, med 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de April 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Meyer og Smith for Overretten betaler Arrejtanten Christian Emil Baldemar Christensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiefteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaulede Doms Præmisses herder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Christian Emil Balbemar Christensen i November Maaned f. A., ved sin Bortgang fra Brøndsætter Niels Jørgensens Bopæl paa Tyvelse Mark, hvor han havde havt Natteherberge, har tilvædt sig en paa en Hylbe i dennes Sovestue beroende Ost og noget i Stuen liggende Værktøi, nemlig et Stemmejern, en Struensøgle og en Hammer, samt at han ved en senere Leilighed har bortstjaalet 7 Stkr. Oste, der laae under Tagstjæget udenfor Huset, og ligeledes en Hjelpekobbelsrem, som beroede i Foderloen, hvortil han i den Hensigt at stjæle Niels Jørgensens Hest, som han dog ikke forefandt, havde banet sig Afgang ved med Stemmejernet, som han stak ind imellem Indgangsdøren og Dørkarven, at overstjære en Snor, hvormed Døren indvendig var fastbunden og lukket. Kosterne ere af Værdi 2 Rd. 3 Mk.

For dette Forhold er Arrestanten, som er over criminel Lovvald og ikke forhen findes straffet, ved Lybjerg Herredstingsdom af 21de Febr. d. A. rettelig anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 12 1ste Membr., og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende og Dommens øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, vil denne i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 140.

Advocat Heinrichsen
contra

Amalie Petrine Christine Lorenzen, Larsens Hustru
(Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Marts 1866: „Arrestantinden Amalie Petrine Christine Lorenzen, Larsens Hustru og Tiltalte Ellen Nielsen, Poulsens Hustru bør straffes, den Første med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar og den Sidste med simpelt Fængsel i 8 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Rothe og Proved-procurator Lehmann, 6 Rd. til hver, udredes af Arrestantinden,

dog at Tiltalte in solidum med hende deeltager i Udrebelsen af bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende og derunder $\frac{1}{8}$ af Salairerne. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Larsens Hustrues Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Amalie Petrine Christine Lorenzen, Larsens Hustru, der er født den 28de Juni 1829 og senest ved Højesterets Dom af 6te Octbr. 1863 anført efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, og Tiltalte Ellen Nielsen, Poulsens Hustru . . . den Første for Lyveri . . ., og er Arrestantinden ved egen af det iøvrigt Dphlyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Løbet af forrige Aar gjort sig skyldig i endeel Lyverier i forskjellige Boutikker heri Staden, hvorved hun har tilvundet sig Gjenstande til en samlet Værdi af ca. 50 Rd., idet hun blandt Andet har fraffaalet Manufacturhandler Berthold Behrendt et Stykke Klæde og en Pakte sort Silke af Værdi tilsammen 9 Rd. 3 Mk., Manufacturhandler Franz Christopher Kruse ligeledes et Stykke Klæde af Værdi 7 Rd. 3 Mk., Detailhandler Hartvig Meyer et til 1 Rd. 3 Mk. vurderet Duffin Nyfælvs Theesfeer, Sadelmagermester Christian Bøe et til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Tornyster, Skomagermester Morten Hansen Hjorth et til 6 Rd. vurderet Par Støvler, Modehandler Johan Smith en til 1 Rd. vurderet Barnehue, Manufacturhandler Adolph Brygmann et Stykke Sirts af Værdi 2 Rd. 1 Mk. 8 ß., Manufacturhandler Carsten Schmidt Hønsborg en Dug af Værdi 4 Rd., Manufacturhandler Carl Christian Klein 2 til 1 Rd. Stykket vurderede ulbne Veste og noget Bomuldstøi af Værdi 5 Rd. 3 Mk. samt Buntmager Daniel Poulsen en til 4 Rd. vurderet Muffe. Tiltalte Ellen Nielsen, Poulsens Hustru . . .

I Henhold til det Anførte ville Arrestantinden og Tiltalte være at ansæe efter ovenmeldte Frdn. af 11te April 1840, Arrestantinden efter § 15, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar“.

Nr. 153.

Justitsraad Bunzen

contra

Peter William Marthin, ogsaa kaldet **Mortensen**
Besterby (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 21de April 1866: „Arrestanten Peter William Marthin ogsaa kaldet Mortensen Besterby bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Delbanco og Prøveprocurator Nellesmann, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Peter William Marthin, ogsaa kaldet Mortensen Besterby, der under nærværende Sag tiltales for Bedrageri, er ved egen af det isvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaaelse overberøist at have gjort sig skyldig i den ham saaledes paafigtede Forbrydelse, idet han i Januar Maaned d. A. har under det urigtige Føregivende at være sendt af Photograph S. F. Doppelstein, boende i St. Kongensgade Nr. 48, i dennes Navn leiet hos Lampefabrikant S. Smith en til 6 Rd. vurderet Lampe, hos Marchandiser P. F. Vøitger et til 2 Rd. vurderet Bord og hos Sabelmager E. A. Kofsted en Kuffert af Værdi 4 Rd. 3 Mk., hvilke Gjenstande han, efterat have ladet dem bringe til den opgivne Bopæl, modtog paa Trappegangen sammesteds og derefter disponerede over ved Pantfætning eller Salg, ligesom han endvidere har uden vedkommende Eiers Samtykke solgt en af Sabelmager H. Eckert i eget Navn leiet til 3 Rd. vurderet Kuffert, og pantfæt en hans Medblogerende, Garversvend M. Rosen-green, tilhørende til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Hat, som han vil have sat sig i Besiddelse af i den Hensigt ifkum at benytte den til at gaae med, hvilket han tidligere en enkelt Gang havde gjort uden Indvending af Eieren.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er sødt den 10de Decbr. 1842

og blandt Andet ved 20de Infanteribataillons Krigsrets Dom af 9de April 1863 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 13, 78 og 79 sammenholdt med §§ 42, 43 og 44 med Straf af 50 Rottingslag og strengt Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, nu være at ansee efter samme Frdn. i Medfør af § 29 efter § 15 jfr. §§ 41 og 43, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde fassættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar.

Rettelser i Nr. 11.

S. 162 L. 18 Lørvestfærerne læs: Lørvestfisterne.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med ved-
 sjøiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes
 Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
 Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register — Saalænge Rettens
 Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for
 Udenbys, der vusse Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ß. om Aaret —
 Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og
 paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
 Hjelteise & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 13.

Den 8de Juni.

1866.

Forste ordinaire Session.

Onsdagen den 30te Mai.

Nr. 149.

Advocat Levinsen

contra

Christen Nielsen eller **Justesen** (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Hornum Herreds Extrarets Dom af 3die Marts 1866: „Arrestanten Christen Nielsen (Justesen) bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar . . . Sagsomkostningerne, hvorunder Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Johansen og til Defensor, Procurator Buntzen 8 Rd. til hver og Diæter til Sidstnævnte efter Aalborg Stiftamts nærmere Bestemmelse, have de Tiltalte Christen Christensen (Brøgger) og Kirstine Andersen, Een for Begge og Begge for Een, at udrede med $\frac{5}{8}$, hvorimod Arrestanten Christen Nielsen (Justesen) og Tiltalte Karen Marie Andersen Enhver for si Vedkommende afholder respective $\frac{1}{4}$ og $\frac{1}{8}$, saaledes at dog de tvende Førstnævnte ogsaa hæfte solidarisk for den disse paalagte Andeel. Den idømte Mulct at udredes inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de April 1866: „Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa betaler Arrestanten og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fa-

sting og Faber, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afværð efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinsen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik 3 andre Tiltalte, for hvis Bedkommende den imidlertid ikke er appelleret til Overretten — tiltales Arrestanten Christen Nielsen eller Justesen for Tyveri.

Arrestanten har vedgaaet, hvad ogsaa bestrykes ved Sagens andre Oplysninger, at han, medens han i forrige Aar tjente som Røgter paa Hovedgaarden Lundsbeck, sammesteds har deels engang i Foraaret af en Sæk, der stod paa en Bogn i Gaarden, tilvoendt sig ca. 9 Pbd. Græsfrø af Værdi 1 Mk. pr. Pbd., hvilket han derefter solgte for 8 f. pr. Pbd. til den i 1ste Instants medtiltalte Kirstine Andersen, og deels i October Maaned, efterat bemeldte K. Andersen havde opfordret ham til at skaffe sig nogle Vænder til Confirmationstidten, tre Gange, naar han var beskæftiget i Kostalden og Vænderne da kom derind, har bemægtiget sig hver Gang en And af Værdi 2 Mk., hvilke Vænder han derpaa bragte til K. Andersen, der gav ham 20 f. for Stykket. Tieren af Lundsbeck har frasalbet Krav paa Erstatning i Aulebning af disse Tyverier.

Forsaaavidt Arrestanten endvidere har været mistænkt for at have begaaet forskjellige andre Tyverier, bliver der efter den Maade, hvorpaa Sagen isølge den påseferebe Indstævning foreligger Overretten, her for Retten ikke Spørgsmaal om de i denne Henseende mod Arrestanten reiste Sigtelser.

For de ovenanførte Tyverier er Arrestanten, der er født i Aaret 1805 og tidligere flere Gange har været straffet, jensest isølge Overrettens Dom af 28de Febr. 1859 som for 3die Gang begaaet Hæleri med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, ved Underretsdommen i Madsbør af Frdn. af 11te April 1840 § 25 rettelig anseet med Straf som for 4de Gang begaaet Hæleri efter den citerede Frdn. § 22, ligesom den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes påsende“.

Torsdagen den 31te Mai.

Nr. 109.

Justitsraad Bungen

contra

Hansine Vilhelmine Hansen, Peder Rasmussen og Søren Nielsen Burchhardt (Defensor Levinfen),
der tiltales for Meened og Sidstnævnte tillige for at have tilskyndet til Meened og falsk Forklaring for Retten.

Hollands Nørre Herreds Extrarets Dom af 3die Octbr. 1865:
„Tiltalte Smedemester Johan Abraham Michael Springer, Arrestantinden Hansine Vilhelmine Hansen og Tiltalte Huusmand Peder Rasmussen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide, S. A. M. Springer og P. Rasmussen hver i 5 Aar og Hansine Vilhelmine Hansen i 4 Aar, Tiltalte Fjister Rasmus Larsen (Somfru) bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, og Arrestanten Bogumand Søren Nielsen Burchhardt bør hensættes til Tugthuusarbeide i 7 Aar, hvorimod han, forsaavidt han er tiltalt for at have tilskyndet til at afgive falsk Forklaring for Retten, bør for Actors Tiltale fri at være. Tiltalte S. A. M. Springer, Arrestantinden Hansine Vilhelmine Hansen, Tiltalte P. Rasmussen og Arrestanten S. Nielsen Burchhardt bør derhos udrede, Een for Alle og Alle for Een, samtlige af Actionen for deres Bedkommende flydende Omkostninger, derunder $\frac{4}{5}$ af Salair til Actor og Defensor, Procuratorerue Henrichsen og Barfoed, 6 Rd. til hver, hvorimod Tiltalte Rasmus Larsen (Somfru) bør udrede de af Actionen for hans Bedkommende lovligt flydende Omkostninger, derunder $\frac{1}{5}$ af fornævnte Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Henrichsen og Barfoed, dog saaledes, at hvis de R. Larsen (Somfru) paalagte Omkostninger maatte vise sig uerholdelige, bør Tiltalte S. A. M. Springer, Arrestantinden H. V. Hansen, Tiltalte S. Rasmussen og Arrestanten S. Nielsen Burchhardt in solidum udrede ogsaa disse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Marts 1866: „Arrestanten Søren Nielsen Burchhardt bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. Iøvrigt bør Herredstingsdommen, forsaavidt den er paaanket, ved Magt at stande. 3 Sa-

lair til Procuratorerne Meyer og Suel for Overretten betale Arrestanterne Johan Abraham Michael Springer, Hansine Wilhelmine Hansen, Peder Rasmussen og Søren Nielsen Burchhardt, Een for Alle og Alle for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Hansine Wilhelmine Hansens, Peder Rasmussens og Søren Nielsen Burchhardts Vedkommende ansførte Grunde, dog med Bemærkning, at det er § 11 i Frdn. af 15de April 1840, der i Forbindelse med sammes § 1 bliver at bringe til Anvendelse, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stabsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Levin sen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestanterne Johan Abraham Michael Springer, Hansine Wilhelmine Hansen, Peder Rasmussen og Søren Nielsen Burchhardt er det under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse — i hvilken Henjende de senere Tilbagelbølsjer ikke kunne komme i Betragtning — og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at de have aflagt falsk Vidnesbyrd ved inden Retten at beedige, de trende Første, at de have hørt Gaardmand S. S. Hansen love Arrestanten Burchhardt 200 Rd., saafremt et Gaardbytte kom istand med Skolelærer Hansen, og Arrestanten Burchhardt ved inden Retten at beedige, at han havde hørt Gaardeier N. Hansen skrive udtale, at han skulde betale Skolelærer Berthelsen 100 Rd. for at have skaffet en Vieghaver til hans Gaard. Arrestanten Burchhardt er derhos paa lige Maade overbevist at have forledet Arrestantinden Hansen og Arrestanten Rasmussen til det af dem aflagte falske Vidnesbyrd.

Arrestanterne ere alle over criminel Lovvalder og kun Arrestanten Springer findes forhen dømt, nemlig en Mulct af 20 Rd. for Fornærmelse mod en Vægter. De ere ved Lollands Nørre Herredstings Dom af 3die Octbr. d. A. her i Sagen retteligen ansete efter Frdn. af 15de April 1840 § 1 og Arrestanten Burchhardt tillige efter Frdn. § 5. For Arrestanterne Springer og Rasmussen er Straffen passende bestemt til 5 Aars Forbedringshuusarbeide, og for Arrestantinden Hansen til lige Arbeide i 4 Aar. For Arrestanten Burchhardt findes Straffen, der er bestemt til 7 Aars Fugthuusarbeide, at kunne fassættes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide. Med Modification her-

efter vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser billiges, forsaavidt den er paa-
anfet, være at stadfæste“.

Nr. 150.

Advocat Broch

contra

Lars Pedersen eller **Petersen** (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavn's Criminal- og Politirets Dom af 28de April 1866: „Arrestanten Lars Pedersen bør straffes med Forbedrings-
huusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, der-
under Salair til Actor og Defensor, Procurator Lindhard og
Cancelliraad d'Auchamp, 5 Rd. til hver. At efterkommes under
Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger har Tiltalte gjort sig skyldig
i det i den indankede Dom ommeldte Tyveri. Det er derhos
under et efter Dommens Affigelse optaget Forhør oplyst, at Til-
talte endvidere en Dag kort før sidste Juul har forøvet et Tyveri
i et Huus i Glostrup, hvortil han skaffede sig Afgang ved at
aabne Døren med den dertil hørende, udenfor henlagte Nøgle,
hvilket Tyveri, hvorved Tiltalte tilvandt sig 9 Rd. af en Skuffe,
ikke kan betragtes som kvalificeret. Ved lgl. Ordre af 24de d. M.
er Højesteret bemyndiget til at tage denne sidstnævnte Forbrydelse,
der blev forøvet, forinden den i Dommen nævnte tidligere Straffe-
dom overgik Tiltalte, under Paakjendelse a prima instantia, og
han vil saaledes nu være at ansee, deels efter Frdn. af 11te
April 1840 § 13, deels efter sammes § 19 jfr. § 1 med en
Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til
Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Han vil derhos have at udrede
Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Lars Pedersen eller Petersen bør hensættes til
Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede Ac-
tionens Omkostninger, derunder de ved Criminal-
og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i

Salarium til Advocaterne Brock og Levinfen for Høiesteret 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Lars Pedersen, der er født den 14de Septbr. 1846 og ved Kjøbenhavns Amts søndre Birk's Extrarets Dom af 21de Febr. d. A. anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 jfr. §§ 2—4 med Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have den 15de i f. M. frastjaalet Tjenestekarl Johannes Christian Jensen 10 Rd. 3 Mk., som indsluttet i en værdisløs Tegnebog berode i dennes aflaaede Kuffert, som han opbrød, vil han herfor være at ansee efter samme Frdn. § 13, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 9. Muurmester **M. Dahl** (Ngen)

contra

Procurator **Flor** som Incassator i Kjøbmand Emil Thomsens Fallitbo (Ngen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 23. Kjøbmand **Jacob Krøyer** (Ngen)

contra

Generaltolddirectoratet (den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bunzen),

angaaende Betaling af Hovedcitantens den 1ste April 1864 til Fortoldning udfatte Creditoplagsbeholdning.

Svenborg Bttings Dom af 12te September 1864: „Indstævnte, Kjøbmand Jacob Krøyer, bør til Generaltolddirectoratet

betale 315 Rb. samt bøde til samme 1 pCt. af fornævnte Sum pr. Dag fra den 9de April incl. til den Dag, Betaling stæer. Saa betaler han og alle af denne Sag flydende Omkostninger stadesløst, som om Sagen ikke for Citantens Vedkommende var beneficeret, derunder Salair til Procurator Wilhelm 15 Rb. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 1ste Mai 1865: „Den indankede Dom og Executionsforretning saavel som den affagte Kjendelse bør ved Magt at stande, og bør Contracitanterne, Generaltolddirectoratet, for Tiltale af Hovedcitanten, Kjøbmand Jacob Krøyer i Svendborg, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten betaler Hovedcitanten til den constituerede Kammeradvocat stadesløst og derunder i Salarium 20 Rb. Det Bødte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Contracitanten, efterat Hovedcitanten havde paaanket den i denne Sag affagte Overretsdom til Underkjendelse og Forandring, har paaanket bemeldte Dom til Stadsfæstelse, og da Hovedcitanten ved Sagens Foretagelse i Henhold til den af Contracitanten erhvervede og lovligen forkyndte Antecipationsbevilling af 16de Januar d. A. ei, skjøndt lovligen varflet, har givet Møde, vil, efter den derom nedlagte Paastand, bemeldte Dom være at stadfæste og Hovedcitanten have at tilsvare Contracitanten Processens Omkostninger for Høiesteret stadesløst, derunder Salarium til Kammeradvocaten 40 Rb.

Thi kjendes for Ret:

- 1 Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanten stadesløst, og derunder i Salarium til Kammeradvocaten 40 Rb.; saa betaler han og til Justitskassen 5 Rb.
-

Fredagen den 1ste Juni.

Nr. 143.

Advocat Liebe

contra

Hans Johansen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Stubbekjøbing Herreds Extrarets Dom af 5te Marts 1866: „Arrestanten Hans Johansen bør henfattes til Lugthuusarbejde i 7 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Møller og Defensor, Procurator Blesberg 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 13de April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Christensen og Simonsen, betaler Arrestanten Hans Johansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten i Januar Maaned d. A. 2 Gange har forøvet Korntyveri i Laden paa Ulriksdal, hvorved han tilvandt sig hver Gang $\frac{1}{2}$ Ld. Høvede, som han senere solgte for ialt 9 Rd.

Medens det første Tyveri kun er simpelt, idet Arrestanten da skaffede sig Afgang til Laden gennem en aabenslaaende Dør, er det sidste Tyveri, som er forøvet Natten mellem den 18de og 19de Januar d. A., derimod kvalificeret ved Indbrud, idet Arrestanten steg ind i Laden gennem et Bindue, der uventelig var $3\frac{1}{2}$ Alen fra Jorden. Laden staaer i umiddelbar Forbindelse med Kofstaben og et derværende Karlekammer, hvor flere Folk havde Natteleie.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født den 16de Octbr. 1835 og tidligere straffet efter Falster Birk's Extrarets Dom af 11te Mai 1854 for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Frbn. af 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5

Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu være at ansee for 2den Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Frdms. § 13 og § 12, 2det Membr. jfr. § 14, og findes Straffen at maatte bestemmes, som ved Underrettsdommen, til 7 Aars Tugthumsarbejde“.

Nr. 113.

Advocat Liebe

contra

Søren Sørensen og Søren Mikkelsen

(Defensor Bunken),

der tiltales for bebragerist Forhold.

Han Herreders Extrarets Dom af 25de Octbr. 1865: „De Tiltalte, Huusmand Søren Sørensen af Thorup og Gaardmand Søren Mikkelsen af Sjøstrup, idømmes 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. Saa bør de og in solidum udrede alle af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mønsted og Defensor, Procurator Nors med 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Januar 1866: „De Tiltalte, Huusmand Søren Sørensen og Gaardmand Søren Mikkelsen, bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de og Een for Begge og Begge for Een Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd. og til Defensor sammesteds 4 Rd. samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter Bestaffenheden af de for Højesteret fremkomne nye Dplysninger, hvorefter det ikke med Sikkerhed tør antages, at den Feil, hvoraf den i den indtante Dom omhandlede Hest har lidt, i Almindelighed i Handel og Wandel tillægges nogen væsentlig Betydning navnlig med Hensyn til Prisen, findes det af de Tiltalte forøvede, i Dommen nærmere fremstillede Forhold kun at kunne betragtes som en Mislighed, for hvilken de efter Grundfættningerne i den herhenhørende Lovgivning ville være at ansee med en arbitrair Straf, der efter Omstændighederne findes at

kunne bestemmes til Fængsel i 14 Dage for hver. I Henseende til Actionens Omkostninger vil den indantebe Dom være at stabfæste.

Thi kjendes for Ret:

Søren Sørensen og Søren Mikkelsen bør straffes med Fængsel hver i 14 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bunken for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebdet det: „Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte Søren Mikkelsen engang i August f. A., da Tiltalte Søren Sørensen efter hans Anmodning havde indfundet sig hos ham og af Søren Mikkelsen var bleven underrettet om, at denne vilde sælge en Saars Plog som feilfri, skjøndt den havde den Feil at trække Hagen tilbage i Krybben, men at han frygtede for, at han, der var velbekjendt, ikke selv kunde sælge Hesten som feilfri uden at blive dragen til Ansvar, har under Tilbud af Betaling derfor anmodet Søren Sørensen om at være sig behjælpelig med at sælge Hesten som feilfri, idet han derhos, for ikke at blive krævet til Regnskab i Anledning af Handelen, raadede Søren Sørensen at opgive at være fra Nørre-Simested, skjøndt han hørte hjemme i Thorup, hvorefter Søren Sørensen, der strax var villig til at indgaae paa Mikkelsens Forflag, den 13de Septbr. f. A. fulgte med Mikkelsen til Markedet i Strøm, hvor han solgte Hesten for 132 Rd., idet han paa Kjøberens Spørgsmaal derom udtrykkelig erklærede, at Hesten var feilfri, samt angav sig selv som Hestens Eier og gav sig et falsk Navn, ligesom han ogsaa angav at være fra Nørre-Simested.

Tiltalte Sørensen afleverede samme Dag de 132 Rd. til Tiltalte Mikkelsen, der for hans Uleilighed betalte ham 5 Rd., for hvilken Betaling han tillige skulde trække nogle Kreaturer hjem for ham. Da Sørensen imidlertid efter flere Timers Forsøb atter traf sammen med Kjøberen, og denne spurgte ham, om Hesten ikke var Krybbebider, erkjendte han dette, hvorefter Kjøberen strax foranledigede ham anholdt.

Tiltalte Mikkelsen har udtrykkelig vedgaaet, at det var for at bebruge Kjøberen, at han paalagde Tiltalte Sørensen at forfølge den ommeldte Feil hos Hesten, hvorhos begge de Tiltalte have erkjendt Rigtigheden af en af Retssvidnerne, for hvem Hesten har været fremstillet, afgiven Erklæring om, at den, hvis Feilen havde været opgivet, maatte være 50 Rd. mindre værd end det Beløb, hvorfor den blev solgt.

Om Tilkjendelse af Erstatning bliver der efter den af Rjøberen under Sagen afgivne Forklaring om et med Tiltalte Mikkelsen i denne Henseende indgaaet Forlig ikke Spørgsmaal.

For det anførte Forhold ville de Tiltalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee for bedrageligt Forhold efter Frdn. af 11te April 1840 § 76 cfr. § 42 og for Søren Mikkelsens Bedkommende tillige § 77 cfr. § 21 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver især“.

Nr. 151.

Advocat Hindenburg

contra

Lønnes Christian Lou eller **Louw** (Defensor Liebe),
der tiltales for Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de April 1866: „Arrestanten Lønnes Christian Louw bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt betale i Erstatning til Robbersmedsvend Theodor Feldthausen 18 Rd. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Simonsen og Prøveprocurator Keth, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Lønnes Christian Louw, der er langt over criminel Pavalder og blandt Andet ved Højesterets Dom af 31te August 1857 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 samt Frdn. af 21de August 1829 § 2 med Forbedringshuusarbejde i 5 Aar, under nærværende Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse er overbevist, at have i Januar Maaned d. A. forstjaalet Robbersmedsvend Theodor Feldthausen en Frakke, en Skjorte og et Par Sto, ialt af Verdi

20 Rd., vil han herfor være at anfæe efter førstnævnte Frdn. § 16 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fugthuusarbejde i 8 Aar, hvorunder vil være indbefattet den Straf, han endvidere har forskyldt efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri § 1, idet han imod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 20de November f. A. givet Tilhold er uden Anmeldelse forbleven heri Staden, efter den 8de Januar d. A. urigtigen at have anmeldt til bemeldte Protocol, at han agtede at vende tilbage til Orholm, hvor han havde Arbejde“.

Nr. 155.

Advocat Hindenburg

contra

Niels Peter Andersen med Tilnavn Rosenby

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Falsk.

Dronninglund Herreds Exrærets Dom af 17de Marts 1866: „Arrestanten Niels Peter Andersen Rosenby bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i eet Aar. Saa bør han og betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand 4 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrup 3 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Peter Andersen med Tilnavnet Rosenby for Tyveri og Falsk. I førstnævnte Henseende maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at

han den 4de Januar d. A. har i Sjallerup Kro sat sig i Besiddelse af en Christen Pedersen Helleberg tilhørende Tobakspibe, som denne efter sin Forklaring havde henlagt under Laaget af en Madkæse, medens han spiste, hvorefter Arrestanten jortlod Kroen tilligemed en anden Person, med hvem han var i Følge, og til hvem han derpaa solgte Piben, idet han efter bemeldte Persons Forklaring angav at have tilforhandlet sig den i Kroen. Arrestanten har vel udsagt, at han var beruset, allerede da han ankom til Kroen, hvor han derefter opholdt sig 2 à 3 Timer, og at han paa Grund af sin berusede Tilstand ikke veed, hvorledes egentlig det Hele er tilgaaet, men han har tillige forklaret, at han, der noget efter sin Ankomst bemærkede, at den ommeldte Pibe laa paa Bordet i Nærheden af ham, derpaa satte sig i Besiddelse af den og maa have puttet den i sin Lomme, hvor han senere fandt den, samt at det egentlig først, efterat han havde forladt Kroen, gik op for ham, at han havde taget Piben, der laa i hans Lomme, og som han nok kunde vide, at han var kommen til paa en gal Maade, selv om han ikke erindrede Sammenhængen. Den ommeldte Pibe, der er vurderet til 3 Rd., er bragt tilstede i uforsørgt Tilstand og tilbageleveret Eieren.

Paa lige Maade er det godtgjort, at Arrestanten, da han i Efteraaret 1862 havde bortlejet sig til Tjeneste hos en Mand i Tveden og hans Skudsmaalsbog, der senere var givet Paategning om Tilgang til Gudum Sogn, som Følge heraf skulde have Paategning om Flytning herfra, har, idet han efter sin Forklaring ikke kunde tilbagelægge Reisen til Gudum paa kortere Tid end 2 Dage og ikke havde Penge til en saadan Reise, selv medbeelt Skudsmaalsbogen Paategning om at have anmeldt Afgang til Horsens Sogn, og underskrevet denne Paategning, som han daterede Gudum Præstegaard den 3die November 1862, med Navnet N. Olsen, hvorved han, efter hvad han maa anses at have erkendt, sigtede til Præsten i Gudum, der har det anførte Navn.

Efter det Anførte har Arrestanten gjort sig skyldig deels i Tyveri, deels i Efterkriven af andens Mand's Navn, hvilket sidste Forhold navnlig efter de dermed forbundne Omstændigheder maa henføres under Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 62 2det Led, og da han, der er født i Aaret 1837, tidligere i Militærtjenesten har, foruden gjentagne Gange at være straffet for Disciplinairforseelser, ifølge Krigsrets Dom af 9de Juni 1863 været anseet for 1ste Gang begaaet Tyveri i Henhold til Parolbejaling af 3die August 1846 § 2 P. 3 og Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, vil han nu være at anses med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 sammenholdt med § 79 og den oven citerede Lovbestemmelse, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbebringingshuusarbejde i 1 Aar“.

Onsdagen den 6te Juni.

Nr. 4. Justitsraad, Dr. phil. **C. M. Poulsen**
som Generalbefuldmægtiget for Entreprenuerne for det jydste
Jernbaneanlæg (Advocat Liebe)

contra

Farver **H. P. Albech**

(Justitsraad Buntzen efter Ordre),

angaaende Sidstnævntes Fordring paa Erstatning i Anledning af
det ham ved Afledningen og Tilfyldningen af Hvidemølleaa til-
føiede Tab.

Randers Bytings Dom af 6te Octbr. 1862: „Indstævnte, Justitsraad Poulsen som Generalbefuldmægtiget for Entreprenuerne for Jernbaneanlægget hersteds, bør til Citanten, Farver Albech, udrede saadan Erstatning, som uwillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd maatte bestemme, at der tilkommer ham for det Grundstykke i forrige Hvidemølleaa, hvorpaa der ud for Eiendommen Matr.-Nr. 504 i Vestergade før Aaens Tilfyldning var anbragt Vasse- eller Skjelled, tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra den 23de Juli 1861 indtil Betaling skeer, men forøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 1ste Febr. 1864: „Hovedcitanten, Justitsraad, Dr. phil. C. M. Poulsen som Generalbefuldmægtiget for Entreprenuerne for Jernbaneanlægget ved Randers, bør til Contracitanten, Farver H. P. Albech, betale Erstatning efter uwillige dertil af Retten udmeldte Mænds Skjøn for det Tab, Contracitanten har lidt ved at være bleven berøvet Brugen af det i den forrige Hvidemølleaa ud for Eiendommen Matr.-Nr. 504 i Randers Byes Vestergade før Aaens Opfyldning anbragte Vasse- eller Skjelled til Farveridrift, med Renter af det eventuelle Erstatningsbeløb 5 pCt. aarlig fra den 23de Juli 1861 til Betaling skeer, men isøvrigt bør han for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og Contracitantens beklagede

Sagsfører for Overretten, Procurator Møller, tillægges i Salair 30 Rd., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afdærb efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Justitsraad Poulsen for sit Vedkommende har frafaldet Sagens Appel, er Farver H. P. Albeck i Henhold til den af ham udtagne Contraappellstævning optraadt som Citant for Højesteret, hvor der saaledes kun bliver Spørgsmaal om, hvorvidt Albeck kan faae den indankede Dom forandret til sin Fordeel.

Naar hensees til, at historiske Efterretninger og de iøvrigt foreliggende Oplysninger lade formode, at det under Sagen omhandlede, nu opfyldte Vandløb i sin Tid, idetmindste tildeels, er dannet ved Kunst, samt til, at det i den senere Tid nærmest er blevet betragtet som henhørende til Hvide Mølle, maatte det paa-ligge Citanten at bevise, at det kunde ansees indbefattet under de i L. 5—10—42 omhandlede fælles Bænde, men dette har han ikke gjort. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til hvad der i Dommen er anført til Begrundelse af, at han ikke har vundet Hævd paa nogen Deel af Aagrunden, samt da der ikke findes Føie til at tillægge ham Erstatning for andet Tab eller Ulempe paa Grund af Vandløbets Opsyldning, end der er tilkjendt ham ved Dommen, vil denne efter Modpartens Paastrand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler H. P. Albeck 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Efterat Entreprenuerne for Jernbaneanlægget ved Randers have ladet et langsmed Eiendommene paa den søndre Side af Randers Byes Vestergade værende Vandløb, den saakaldte Hvidemølleaa, aflede samt Terrainet opfylde og udjevne, har Contracitanten, Farver H. P. Albeck som Eier af Gaarden Matr.-Nr. 504 i bemeldte Gade under nærværende Sag paaستاet Hovedcitanten, Justitsraad Dr.

phil. C. M. Poulsen som Generalbefuldmægtiget for de paagjældende Entreprenører, tilpligtet at betale ham Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for den ham berøvede Eiendomsret over Aagrunden ud for den ommeldte Eiendom til midtstrøms, samt for den ham ligeledes berøvede Brug af Vand i Aaen med anden dermed tabt Herlighed og tilføjet Ulempe m. v.

Ved Underrettsdommen er Hovedcitanten i hans fornævnte Egenkab tilpligtet at betale Contracitanten Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for det Grundstykke i forrige Hvidemølleaa, hvorpaa der ud for Eiendommen Matr.-Nr. 504 i Vestergade før Aaens Tilflybning var anbragt Vasse eller Skyllelad, men forøvrigt er Hovedcitanten frifunden for Contracitantens Tiltale, og Sagen er derefter fra begge Parter's Side indanket her for Retten, hvor Contracitanten har paastaet sine i 1ste Instants neblagte Erstatningspaastaaende i det Hele tagne til Følge, imedens Hovedcitanten har paastaet sig fuldstændigt frifunden for Contracitantens Tiltale.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ß. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (F. Høgel).

Hjelsøe & Sandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 14.

Den 15de Juni.

1866.

Forste ordinaire Sæssion.

Onsdagen den 6te Juni.

Nr. 4.   Justitsraad, Dr. phil. E. M. Poulsen
                contra

Farver H. P. Albeck (see forrige Nr.).

Efter Sagens Oplysninger, deriblandt et af Contracitanten fremlagt Matriculskort, har den paagjældende Aa eller Canal, der maa antages idetmindste tildeels at have været anlagt ved Kunst, tilligemed en Jordstrimmel langs dens sydlige Side, hvorpaa der har været anlagt en Dæmning, udgjort en særlig matriculeret Lod af den nu nedlagte Hvidemølle's Vorder, og er i Forbindelse med Møllen tilfjødret Entreprenuerne for de ovennævnte Jernbaneanlæg, som derefter have taget den i Brug til Jernbanen, og det er ikke oplyst, at der nogenstinde har tilkommet de tilstødende Grundeiere og navnlig Contracitanten eller tidligere Besiddere af hans Gaard Eiendomsret over Aaløbet — med Hensyn til hvilket Bestemmelserne i L. 5—10—42 allerede af den Grund ikke kunne komme til Anvendelse, at det efter det Anførte ikke kan ansees for et naturligt Aaløb, uden at det derhos er nøiagtigt oplyst, hvorledes Aaen har løbet, inden den ved Kunst blev reguleret — indtil midtstrøms, ligesom der heller ikke kan antages fra Contracitantens eller hans Formænds Side at være udøvet en saadan Naadighed over nogen Deel af Aaløbet ud for hans Eiendom, at der derved kan ansees at være bundet Hævd paa nogen Deel af Aagrunden, i hvilken Henseende bemærkes, at det vel ved et af Contracitanten ført Tingsvidne maa ansees tilstrækkelig bevist, at en tidligere Besidder af Contracitantens Eiendom, Farver Hoffory, der maa antages at have boet i samme fra 1803 til 1845, har i langtid over Hævdstid havt et paa nedrammede Pæle anbragt Vasse- eller Skjellelad i Aaen ud for Eiendommen, uden at det er oplyst, at dette Skjellelad skulde være indrettet ifølge en saadan Overenskomst med Eierne af Hvidemølle, at det af denne kunde fordres bort-

x. Aargang.

taget, men da den omtalte Indretning maa antages alene at have havt Hensyn til Afbenyttelsen af Vandet i Aaen til Brug ved det i Gaarden drevene Farveri, kan Skylleladets Tilværelse ikke ansees at constituere en saadan Besiddelse af det Stykke af Aagrunden, hvorover det har været anbragt, at der kunde erhverves Eiendomsrædd paa dette Grundstykke. — Derimod skjønnes ikke rettere, end at der ved det ommeldte Skyllelads Anbringelse og Afbenyttelse i et Tidrum af over 20 Aar maa i Genhold til L. 5—5—2 ansees at være for Besidderen af Contracitantens Eiendom vundet Rædd paa Brug af et Skyllelad i det paagjældende Vandløb til Farveridrift; thi vel har Hovedcitanten villet gjøre gjældende, at der i alt Fald kun kan af den ovennævnte Farver Hoffory være erhvervet en personlig Ret til at afbenytte Vandet til sin Næringsdrift, hvilken Ret derimod ikke skulde kunne tilkomme Contracitanten — der ifkun har besiddet Eiendommen i en halv Snees Aar —, deels fordi dennes Afbenyttelse af Vandet først har fundet Sted efter Afbrudelse og nyt Anlæg, og deels fordi Contracitanten i en under Sagen fremlagt Declaration af 14de Decbr. 1849 udtrykkelig har erklæret sig forpligtet til paa Mølleierens Forlangende at borttage et af ham i den paagjældende Aa anbragt Vasse- eller Skyllelad, og saaledes formeentlig maa ansees at have erkjendt Nødvendigheden af Mølleierens Samtykke til saadaane Indretningers Anbringelse; men da denne Declaration, efter hvad der for Underretten er in confesso, vedkommer et andet Skyllelad end det ovenfor omhandlede, nemlig et, der benyttes af Contracitanten, forinden han var Eier af nogen til Aaen stødende Eiendom, kan der ikke heraf uledes nogen Erkjendelse af, at ogsaa det ud for Contracitantens nuværende Eiendom indrettede Skyllelad kunde af Mølleieren fordres borttaget, og da det maa antages alene at være som Besidder af denne Eiendom, at Farver Hoffory har havt Udgang til at anbringe og afbenytte det paagjældende Skyllelad, maa Rettigheden til Brugen af Vandet til Farveridrift, i Mangel af enhver Oplysning om at Rettigheden kun skulde være stiftet som en personlig Ret for bemeldte Hoffory, ansees erhvervet for Eiendommen som en til denne hørende Herlighed, der, efter engang at være lovligt stiftet, ikke kan være gaaet tabt ved at den ikke uafbrudt har været nødvet eller ved at der muligen er blevet indrettet et andet Skyllelad istedetfor det oprindelige — hvilket Contracitanten dog har benægtet — ligesom Hovedcitanten ikke har paaberaabt sig eller godtgjort, at det skulde være blevet anbragt paa et væsentlig forskjelligt Sted end det tidligere havde været, eller at Skylleladet, efterat der som anført var vundet Rædd paa dets Tilværelse, nogenstunde har været fuldstændig borttaget, navnlig i en saadan Tid, der kunde nærmere sig et Tidrum af 20 Aar.

Da det nu er en Selvsølge, at Besidderen af den Eiendom, hvortil det paagjældende Vandløb hørte, ikke kunde være berettiget til ved nogen positiv Foranstaltning at berøve Contracitanten Nyttens af den hans Eiendom efter det Anførte tilkommende Ret til et Vasse- eller Skyllelad i Vandløbet til Brug ved Farveridrift, og da det er in confesso, at Entreprenuerne for Jernbaneanlægget, efterat have tilkjøbt sig Hvidemølle, have uden Overenskomst med

Contractanten ladet det paagjældende Bandleb aflede og tilkaste, vil Hoved-
 citanten som beres Generalbefuldmægtigede ikke kunne undgaae efter Contra-
 citantens Paastand at tilpligtes at erstatte denne det Tab, han har lidt ved at
 være bleven berøvet Brugen af et Basse- eller Skullelad i Nalsbet ud for hans
 ovennævnte Eiendom til Farveridrift, hvilken Erstatning efter Forholdets Be-
 staaenhed og idet der, da Entreprenuerne ikke have erhvervet Terrainet ved
 Expropriation, ikke er Spørgsmaal om Anvendelsen af Reglerne i Lov af 4de
 Marts 1857 jfr. Frdn. af 5te Marts 1845, bliver at bestemme ved uvillige
 dertil af Retten udmeldte Mænds Skjøn. Af det eventuelle Erstatningsbeløb
 vil Hovedcitanten derhos have at betale Contractanten Renter 5 pCt. aarlig
 fra Forligsklagens Dato, hvorimod han isøvrigt vil være at frifinde for Contra-
 citantens Tiltale“.

Nr. 156.

Advocat Liebe

contra

Niels Christian Sørensen, ogsaa kaldet **Ulv**

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Beile Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Marts 1866: „Arre-
 stanten Niels Christian Sørensen, ogsaa kaldet Ulv bør hensesættes
 til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Om-
 kostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Vadum 4 Rd.
 og til Defensor, Procurator Seidelin 3 Rd. At efterkommes
 under Abfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te April 1866: „Under-
 retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og
 Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, be-
 taler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd
 efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for
 Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestanten Niels Christian Sørensen, ogsaa kaldet Ulv, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han den 26de Febr. d. A. har sat sig i Besiddelse af 6 Par ikke ganske fuldfærdige Træsko, der tilligemed nogle flere henstode under Sengen i Arrestantens Logis og tilhørte Tjenestekarl Niels Johan Nielsen, hvilke Træsko Arrestanten derpaa samme Dag afhændede til en Træskomand for et Par Træsko med Læder, som Arrestanten tidligere havde bestilt, men manglede Penge til at betale, samt 4 p. De sjaalne Træsko ere under Sagen komne tilstede og, efterat være vurderede til 1 Rd., udliveredede til Eieren, som derved har erklæret sig jysbestgjort.

For det anførte Forhold vil Arrestanten, der er født den 16de Decbr. 1840 og tidligere har været straffet, nemlig isølge Bjerre Herreds Extrarets Dom af 10de April 1862 for Bebrageri efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 41 og 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, isølge Krigsrets Dom af 20de Januar 1864 for Tyveri efter den citerede Frdn. § 13 cfr. § 79 og Parolbefaling af 17de Octbr. 1836 § 5 med 75 Rottingslag og 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Band og Brød samt Medfættelse i de Meniges 2den Klasse, og isølge Krigsrets Dom af 14de Novbr. 1864 for svigagtig Omgang med Hittegods efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 cfr. §§ 79, 58 og 25, samt for uredeligt Forhold og forfjællige Tjenesteforfeelser med 150 Rottingslag og 6 Gange 5 Dages strengt Fængsel paa Band og Brød — være at anses med Straf som for 3die Gang begaaet Tyveri eller 4de Gang begaaet Hæleri, og da den ham ved Underretsdommen i Medfør af Frdn. af 11te April 1840 § 15 tilkendte Straf af Forbedringshuusarbeide i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Torsdagen den 7de Juni.

Nr. 134.

Advocat Hansen

contra

Poul Andersen Kallefsø (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri, Bebrageri og Falst.

Skodborg=Bandsfuld Herredets Extrarets Dom af 13de Januar 1866: „Arrestanten Poul Andersen Kallefsø bør at hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt at betale i Erstatning til Snekermester Schmidt i Kjøbenhavn 19 Rd. og derhos udrede alle af Actionen lovligt flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Christensen og Defensor, Procurator Hjort 5 Rd. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage

efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 26de Februar 1866: „Arrestanten Poul Andersen Kallef sø bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt betale i Erstatning til Snebfermester Johan Christian Schmidt af Kjøbenhavn 260 Rb. og til dennes Datter Nathalie 40 Rb. Saa udreder Arrestanten og Actionens Omkostninger, berunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaacsen og Faber, 8 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Forsaaibdt Sagen efter den fete Paastævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Poul Andersen Kallef sø for Tyveri, Bebrageri og Falst, og ere Sagens nærmere Omstændigheder ifølge Arrestantens egen ved Sagens øvrige Dphsninger bestyrkede Tilstaelse følgende.

Da Arrestanten, der maa antages at have villet udbanne sig som Seminarist, og som ifølge sin Forklaring i 2 Aar, indtil hans Penge slap op, havde været paa et Seminarium, i Begyndelsen af afvigte Aars Sommer under sit Ophold i Kjøbenhavn var kommen i Bekjendtskab med Snebfermester Schmidt sammesteds, med hvis Datter Nathalie han kort efter blev forlovet, formaaede han, under Foregivende af at han var Student og læste til juridisk Examen, men manglede Penge til at kjøbe de fornødne Bøger for, samt at der var tilfaldet ham en Arv i hans Hjem, Tørring ved Lemvig, som snart kunde ventes udbetalt, Schmidt til at laane sig et Beløb af 148 Rb. til Anskaffelsen af bemeldte Bøger samt til at indgaat en Selvfylbnercaution for

ham for 93 Rd., ligesom han af Schmidts Datter under de samme urigtige Foregivender erholdt 40 Rd. tillaans. De af Schmidt laante Penge forbrugte Arrestanten paa forskjellig Maade, og da denne forlangte, at enbeel af Bøgerne som Sikkerhed for Pengene skulde beroe hos ham, leverede Arrestanten ham nogle gamle Bøger, der maa antages at have været af ringe Værdi, ligesom han for at berolige Schmidt og dennes Datter eller gjøre dem trofslydige skrev flngerede Telegrammer, dog uden Underskrift, angaaende Arvens snart forestaaende Udbetaling, som han foreviste for dem. Da Schmidt derpaa i August Maaned f. A. trængte ind paa Arrestanten for at erholde de laante Penge tilbage, bestemte Arrestanten sig til at rejse til sit Hjem for om muligt at skaffe et Laan hos sin Familie og dermed afbetale noget af sin Gjæld til Schmidt, og Schmidt, der ved Transport fra Fuldmægtig Rees havde erhvervet en af R. S. Lund i Aalborg til Rees udfæstet, men isvrigt ikke tinglæst, Obligation for 1400 Rd. med Pant i en Eienendom i Aalborg, medgav ham da den nævnte Obligation med Transporten, idet Schmidt derhos under 5te August f. A. medbede Arrestanten en skriftlig Fuldmagt til at indcassere Kenterne af Obligationen og opfige Capitalen til Udbetaling, samt mundtlig bemynndigede ham til at sælge Obligationen, naar han kunde faae dens fulde Paalydende for den, hvorhos han medgav Arrestanten 19 Rd. til Obligationens Stempling og Tinglæsning. I Aalborg erfarede Arrestanten imidlertid, at Obligationen var værdisløs, idet Pantet var blevet solgt, men besuaget besluttede han at forsøge at faae den solgt, og i dette Niemed gav han deels Obligationen en Paategning uden Underskrift om at Kenterne vare betalte 1865, deels Transporten en Paategning om at Kenterne vare betalte den 20de Juni 1865, hvilken sidste Paategning han underkrev med Navnene „Schmidt, Kallefsø“, idet han ved det første Navn sigtede til Snektermester Schmidt. Han forsøgte derpaa først i Aalborg at sælge Obligationen til en Mand, der imidlertid ikke vilde kjøbe den, og eftera! han derpaa var reist til sit Hjem ved Lemvig, henvendte han sig til Huusmand Christen Rastberg, af hvem han tidligere havde laant 400 Rd., og anmodede ham om et yderligere Laan paa 100 Rd., idet han foreviste den ommeldte Obligation og sagde, at denne da altid kunde være Sikkerhed nok for de modtagne Penge, hvorhos han tilbød Rastberg Obligationen tilkjøbs for 1400 Rd., men uden at dog nogen saadan Overdragelse fandt Sted, idet Rastberg leverede Obligationen til en Procurator for at erfare, om den afgav Sikkerhed for dens paalydende Vælsb, og Arrestanten derpaa reiste bort. De ommeldte 19 Rd. forbrugte Arrestanten, der har erklæret sig ude af Stand til at erstatte dem.

Forjaavibt Arrestanten har været i Besiddelse af 2 af bemeldte Rastberg i sin Tid udfæstede og til ham efter deres Indfrielse ekstraderede Obligationer, har Rastberg edelig udsagt, at bemeldte Obligationer, der isvrigt efter det Anførte i og for sig vare uden Pengeværdi, ere frakomne ham mod hans Videnbe og Billie, og at Arrestanten maa have udtaget dem af hans Rones Dragisestuffe. Arrestanten har imidlertid benægtet at have paa den anførte Maade tilvendt sig bemeldte Obligationer, hvormod han har forklæret, at da

der af Kastberg blev casset en Deel gamle Papirer, blev det tilladt Arrestanten af Kastberg at beholde bemeldte 2 Obligationer. Den ene af disse Obligationer, nemlig en af Kastberg til Kjøbmand Hestbæk i Lemvig udstedt Obligation, stor 200 Rd., der af Creditor var quitteret den 27de Juni 1865, forsynede Arrestanten med følgende Paategning, der var tilføjet umiddelbart efter Dvitteringen: „Undertegnede erklærede herved at være skyldig til Pauli Anderfen Kallefsø i Lørring 300 Rd. Rigmønt, hvilken Sum skal blive ham betalt i December Termin 1865. Lørring, den 26de August,“ og denne Paategning underskrev han derefter uden Kastbergs Vidende og Billie med dennes Navn med Tilføiende „med ført Pen af Kallefsø“ og som Bitterlighedsvidne „Niels Søgaard“, hvorved han opgiver at have sigtet til en afsøbt Gaardmand af dette Navn. Arrestanten har forklaret, at hans Mening med denne Paategning var at forevijske Schmidt den for at indbilbe ham, at Arrestanten fik Penge til December f. A., og efter sin Hjemkomst fra Jylland leverede Arrestanten ogsaa til Schmidt saavel den med den ovennævnte falske Paategning forsynede Obligation, som den anden ovennævnte indfriele Obligation, idet han angav at have 300 Rd. tilgode efter den førstnævnte Obligation, hvorhos denne skulde tjene Schmidt til Sikkerhed for hans Tilgodehavende. Medens Arrestanten opholdt sig hjemme ved Lemvig, skrev han endelig, for yderligere at gjøre Schmidt trosthyldig, et Brev i fornævnte Niels Søgaards Navn til Schmidt, der gaar ud paa, at Arrestanten til Efteraaret skulde have 1800 Rd. udbetalt i Arv, hvilket Brev han medtog til Kjøbenhavn og senere sendte til Lemvig og derfra lod tilstille Schmidt. Sneklernefter Schmidt har paaftaaet sig tilkjendt i Erstatning hos Arrestanten ialt 260 Rd. og hans Datter 40 Rd.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet i September Maaned f. A. at have pantsat en ham af Handelsbetjent Schmidt laant til 5 Rd. vurberet Bog uden dennes Vidende og Billie, hvilken Bog er kommet tilstede og udleveret til Tieren, ligesom han ogsaa har vedgaaet at have sendt en Palle Bøger til sin Broder i Lørring, som det maa antages uden dennes Anmodning, og herfor oppebaaret i Postforsklub 16 à 17 Mk.

Medens der nu efter Sagens Omstændigheder ikke mod Arrestantens Benægtelse findes at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at han paa ulovlig Maade har tilsvendt sig de 2 ovennævnte Kastberg tilhørende indfriele Obligationer, ligesom ikke heller Arrestantens Forhold ved Optagelsen af det ommeldte Postforsklub, med Hensyn til hvilket det ikke er opløst, om Bøgenes Værdi har svaret til det optagne Beløb, vil kunne tilregnes ham som et strafbart Bedrageri, maa Arrestanten derimod efter det Anførte anses at have gjort sig skyldig deels i Falsk ved den med Navnene Schmidt Kallefsø underskrevne Rentequittering samt ved det fingerede Brev fra N. Søgaard, hvilke Forhold ville være at henføre henholdsvis under Frdn. af 11te April 1840 § 62, 1ste og 3die Led og § 62 2det Led cfr. § 68, saavel som ved den den ovennævnte indfriele Obligation meddeelte Paategning om, at Kastberg skyldte Arrestanten 300 Rd., for hvilket Forhold, der efter Bestaffenheden af det frembragte falske Document vilde henhøre under Frdn. af 1840 § 60, Arrestanten dog med

Hensyn til at Kastbergs Navn er underskrevet med Tilføiende af at være skrevet med sørt Pen af Arrestanten, ifkun vil være at ansee med en arbitrair Straf efter bemeldte Lovbestemmelses Analogi, deels i Bedrageri ved under de omhandlede falske Foregivender hos Snekfermester Schmidt og Datter at forstafte sig Pengelaan, hvilke han maa antages ikke at have havt nogen Udfigt til at kunne tilbagebetale, ved Pantfættelsen af den ommeldte Handelsbetjent Schmidt tilhørende Bog, og ved til eget Brug at anvende de ovennævnte 19 Rb., for hvilke Forhold Arrestanten vil være at dømmes efter Frdn. af 1840 §§ 41, 43 og 44, hvorimod der ikke findes Føie til at idømme Arrestanten særlig Straf for Affættelsen og Foreviisningen af de ovennævnte fingerede Telegrammer, for den ikke underskrevne Renteaffriuning paa den ham af Schmidt leverede Obligation eller endelig for hans Forhold ved til Sikkerhed for Schmidt at levere denne de ommeldte gamle Bøger.

Arrestanten, der er født i Aaret 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil saaledes i Henhold til de citerede Lovbestemmelser være at ansee med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar“.

 Nr. 76.

 Advocat Hindenburg
 contra

Johan Dahlmann (Defensor Liebe),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Tyveri samt i bedragerligt Forhold og Betleri.

Dragholm Birkis Extrarets Dom af 31te Octbr. 1865: „Tiltalte Johan Dahlmann bør hensesættes til Straffearbejde i Tugthuset paa Livstid. Saa bør han og betale alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Clausen, 5 Rb. og til Defensor, Procurator Daggel, 4 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16de Januar 1866: „Arrestanten Johan Dahlmann bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, men isvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Birketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Delbanc og Prøveprocurator Engberg, betaler Arrestanten 8 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunfts kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende fra Dragholms Birkis Extraret hertil Retten indankede Sag tiltales Arrestanten Johan Dahlmann for Tyveri, bedrageligt Forhold og Betleri.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaaer, er der vel tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten Ratten mellem den 25de og 26de Juni d. A. har frastjaalet Forpagter Dord paa Egemark ca. 4 Lpd. Smør, uden at der dog imod Arrestantens vedholdende Benægtelse kan ansees at være fremkommet tilstrækkeligt Beviis for, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse.

Det Samme findes at maatte statuere med Hensyn til det Arrestanten imputerede bedragelige Forhold, der skulde have bestaaet i, at han til Høkerffe Ane Marie Andersen skal have solgt en Krukke, han formeentligen havde laant af Skomager Wilhelm Larsens Hustru, Karen Larsdatter, for hvilket Forhold der imod Arrestantens Benægtelse ogsaa ifkun kan ansees tilveiebragt en høi Grad af Formodning.

Derimod maa Arrestanten ved egen Tilstaaelse, hvis senere Tilbagekalbelse efter Lovens 1—15—1 ikke findes at kunne tillægges nogen Betydning, ansees overbevist om af Forpagter Dord at have tilbøttet sig en Mark, for hvilket Forhold Arrestanten, der er langt over criminel Lavalder, og som blandt Andet foruden trende Gange at være straffet for Løsgænger, ved Høiesterets Dom af 23de Marts 1852 for Tyveri 4de Gang begaaet har været anseet med 8 Aars Lugthuusarbeide, vil være at ansee efter Lovens af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, hvorimod der isørigt vil være at tillægge ham Frifindelse, dog efter Omstændighederne ifkun for Actors videre Tiltale“.

Nr. 145.

Advocat Henriksen

contra

Frederik Vilhelm Torp (Defensor Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse, Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 14de April 1866: „Arrestanten Frederik Vilhelm Torp bør straffes med Tugthuusarbejde i ni Aar samt udrede i Erstatning til Rjøbenhavns Brandforsikkring 8141 Rb. 5 Mk. 6 ß., til det kongelig octroierede Rjøbenhavnske Brandassuranc compagui for Varer og Effecter 3050 Rb., til det hollandske Brandforsikringselskab „Phønix“ 800 Rb. og til Brandforsikringselskabet „Providentia“ i Frankfurt am Main 2300 Rb. Saa bør han og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Deher og Møhlberg, 6 Rb. til hver. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frederik Vilhelm Torp, der er født den 21de Febr. 1848 og ikke funden forhen straffet, for Brandstiftelse, Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, og er det, hvad først angaaer Sigtelsen for Brandstiftelse, ved hans egen af det iøvrigt Dphyste i det Bæsentlige bestyrkede Tilstaelse tilstrækkelig godtgjort, at han forsettlig har foranlediget en i Eienommen Nr. 24 paa Østergade her i Staden, tilhørende Hof Manufacturhändler Moses Magnus Ruben, den 15de Juni f. A. omtrent Kl. 9 $\frac{1}{2}$ om Aftenen udbrudt Ildbrand, hvorved Tagværket i Sidebygningen ind til Gaarden brændte, saa at ifkun nogle forfulede Bjælker vare tilbage, samt en lignende Udslæggelse foraarjagedes paa en Deel af Taget over Forhuset. Arrestanten har i saa Henseende nærmere forklaret, at efterat han, der var i

Lære hos Handsfemager Christopher Adam Martens, som havde sit Værksted paa Kvisten i Sidebygningen og indenfor samme et i Forbindelse dermed staaende Loft, der stødte op til et af fornævnte Ruben afbenyttet Loftstrum, havde besluttet at hævne sig paa Sidstnævnte, fordi denne oftere havde irettesat ham, naar han gjorde formegen Støi i Gaarden, ved at stikke Ild paa Huset og derved tilføie ham et pecuniært Tab, tog han den paagjældende Aften Kl. 9, da han var bleven alene paa Værkstedet, endeel Halm af sin Seng i Drengeskammeret tæt ved samt nogle paa Martens's Loft liggende Høvlspaaner og, efterat have stoppet dette gennem en Aabning i Skillerummet ind paa Rubens Loft, hvor der henlaae nogle Markiser og dertil hørende Stænger samt andre efter hans Formening brændbare Sager, laede han en Biff af Halm, som han ligeledes tog af sin Seng, og stak Ild i den ved Hjælp af nogle Svovlstikker, som han fandt i en Stulle paa Værkstedet, hvorpaa han kastede den brændende Halmviff gennem Aabningen ind paa Rubens Loft. Han gik derefter, uden nærmere at have forviiset sig om, hvorvidt Ilden greb videre om sig, ned i Gaarden og gav sig i Samtale med de andre Dreng, indtil de omtrent en halv Time efter saae Røgen staae ud af Taget, hvorpaa der blev gjort Anstrib og ved tilkommende Hjælp blev Ildbranden saagodtsom slukket samme Dags Aften Kl. 12. Arrestanten vil, som ausrørt, ifkun have havt til Hensigt at tilføie Eieren et Tab, men ikke have gjort sig nogen Tanke om, at Branden muligt kunde medføre Fare for Mennekstliv, navnlig ogsaa efter den Tid paa Aftenen, paa hvilken Ilden blev paasat.

Med Hensyn til Sigtelsen for Tyveri er Arrestanten paa samme Maade overbevist, at have i en Alder af mellem 10 og 15 Aar frastjaalet Guldsmed Carl Johan Strøm et Beløb af 5 Mk. samt efter opnaaet criminel Lavalder i sin Læretid hos fornævnte Martens frastjaalet denne i forskjellige Gange Smaasummer til et samlet Beløb af 1 Rd. samt 14 Par Handsker og 2 Par Seler, i Alt af Værdi 9 Rd. 8 f., og enkelte af Svendene ligeledes Smaasummer til Beløb i Alt 4 Mk. samt endvidere i Løbet af forrige Aar at have frastjaalet Handsfemagerlærling Frederik Anderfen en Portemonnaie og en Guldring af Værdi i Alt 2 Rd. samt 12 f. i Penge, Værtsuussholder Rasmus Jacobsen ligeledes i forskjellige Gange 7 à 8 Flasker med Drikkevarer til en Gjennemsnitspris af 2 M., pr. Flaske og et Gevær af Værdi 2 Rd., Bager-svend Carl Fiser et til 10 Rd. vurderet Cylindruhr, Arbeidsmand Sorgen Peterfen 10 Rd. 4 Mk. og Karetmagersvend Ole Larsen 2 Rd. Endelig har Arrestanten ligeledes vedgaaet at have unbladt at opløse en til 12 f. vurderet Kræbnekup, som han vil have fundet isjor Sommer paa Veien til Balsby.

Som Følge af Foransførte vil Arrestanten være at ansæe efter Frdn. af 26de Marts 1841 § 4 og Frdn. af 11te April 1840 §§ 1, 26 og 58, og findes Straffen i det Hele at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 9 Aar“.

Fredagen den 8de Juni.

Nr. 169.

Advocat Liebe

contra

Ehgye Nielsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Møls og en Deel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 12te Marts 1866: „Arrestanten Ehgye Nielsen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, saa bør han og ubrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Kolbing 4 Rd. og til Defensor, Procurator Seidelin 3 Rd. 3 Erstatning til Huusmand Jacob Laurfen af Thirstrup betaler Arrestanten 2 Mk. Den idømte Erstatning at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Biborg Landsnverrets Dom af 7de Mai 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Oberretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning ubredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Arrestanten Ehgye Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Brandstiftelse, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse tilstrækkelig godtgjort, at da han i December Termin f. A. havde forpligtet sig til at betale en Gjæld af 50 Rd. i Juni Termin d. A., men som simpel Arbeidsmand indfaae, at han umuligt vilde kunne tilveiebringe Beløbet, opstod den Tanke hos ham, der boede tillæie i Forhuset til et Huusmand Jacob Larfen tilhørende af 3 Længer bestaaende Sted i Thirstrup, at afbrænde det Huus, hvori han boede, for at han saaledes kunde komme til Assurancefummen for sit til 327 Rd. vurderede Løssøre, der ved samme Leilighed maatte brænde, og hvor=

ved han da vilde see sig istand til at dække den ommeldte Gjæld. Denne Tanke kom til fuld Modenhed hos ham nogle Dage senere, den 23de Januar d. A., da han om Eftermiddagen kom hjem fra sit Arbejde og hans Kone og Børn vare fraværende, og han tog derfor paa Ildstedet i Kjøkkenet en halv Lørb, som han holdt jaalønge til et antændt Lys, at der var kommen god Ild i den, hvorpaa han, efterat være gaaet udenfor med den, som det maa antages omtrent Kl. 6 Eftermiddag, stak Lørben ind mellem Taget og Kamstykkelet paa det til Stedet hørende Sidehuus, der ligger i en Afstand af 4 Alen fra det af Arrestanten selv beboede Forhuus, idet han herved formeente at kunne aflede enhver Mistanke fra sig selv som Gjerningsmanden, og derhos antog, at Ilden, naar den først greb rigtig om sig, nok tillige vilde antænde den af Arrestanten selv beboede Leilighed. Arrestanten forlod strax derefter sit Hjem uden at oppebie at see Virkningen af Ildspaaættelsen. Ilden blev kort efter opdaget, idet det da røg stærkt af Taget og endeel af Straataaget omtrent i en Alens Udftrækning brændte i lys Lue, men Ilden blev dog, ved at kaste Vand paa Taget deels indvendig fra deels indvendig fra Loftet, slukket uden at den havde grebet videre om sig, idet kun Rammen paa Huset og Straasparren vare endeel svøbne og 1 à 2 Langhalmstjærve tilbeels brændte, og hele den Bygningeu tilføiede Skade er af Husets Eier ansat til en Værdi af 2 Mk., som han har paaastaet sig erstattet. Ifølge Sagens Oplysninger maa der, uagtet det ikke blæste stærkt, antages at have været stor Sandspytlighed for, at samtlige Stedets Lænjer vilde være brændte, dersom Ilden havde grebet stærkere om sig, ligesom der ogsaa efter Vindens Retning under en stærkere Blæst vilde have været Fare for, at den største Deel af Thirstrup By kunde have brændt. Forøvrigt har Arrestanten paa Foreholdelse af, om han ikke havde tænkt sig Muligheden af, at der ved Ildspaaættelsen kunde afstedkommes Fare for Mennekeliv, udsagt, at han herom aldeles ikke har gjort sig nogen Betænelighed, da han alene ved Gjerningen var omgaaedes med den Tanke, at hans asfurerede Vægg skulde brænde, hvorhos han forøvrigt har anbragt, at han forøvede Ildspaaættelsen saa tidlig paa Dagen, fordi han vidste, at endnu alle Folk i Huset vare ovenseende, og at der saaledes ikke vilde blive Fare for Mennekeliv.

Da den omhandlede Ildspaaættelse efter det Anførte maa anses fuldbyrdet, maa det billiges, at Arrestanten, der er født i 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit omhandlede Forhold ved Underrettsdommen er ansæet efter bemeldte Frdn. § 4, og da Straffen passende findes bestemt til Tugthuusarbejde i 8 Aar, ligesom bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger billiges, vil den saaledes være at stadfæste“.

Mandagen den 11te Juni.

Nr. 21. Enkefrue **N. M. Krag** (Advocat Liebe, efter Ordre)
contra

Contoirist **Rudolph L. C. B. Jensen**

(Advocat Heinrichsen, efter Ordre),

angaaende Indstævntes Forpligtelse ifølge et af ham udstedt Cautionsbeviis.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 12te Juni 1865: „Indstævnte, Contoirist Rudolph L. Chr. Wilhelm Jensen, hør for Tiltale af Citantinden, Enken Nicoline Krag født Pingel, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret reserveres forsaavidt det maatte findes, at der ikke til Cautionsbeviset er brugt behørigt stempet Papir“.

Højesterets Dom.

Naar Indstævnte til Støtte for sin Paastand om Frisindelse for at opfylde den under 18de August 1864 af ham indgaaede Cautionsforpligtelse til Citantinden for den i den indankede Dom omhandlede Leie af den af Photograph Larsen benyttede Leilighed i Gaarden Nr. 13 paa Østergade her i Staden har paaberaabt sig, at Photograph Larsens Hovedforpligtelse til Citantinden i denne Henseende skulde være bortfalden ved den under 31te s. M. imellem Citantinden, bemeldte Larsen og Gaardens Eier affluttede Overenskomst om, hvorledes der i Fremtiden skulde forholdes med Leiemaalet, da er dette urigtigt, eftersom denne Overenskomst, hvorved Gaardens Eier paa Citantindens Anmodning gav sit Samtykke til den omhandlede Leiligheds Fremleie til Larsen, netop viser, at det ikke var Gaardens Eier, men Citantinden, der ubleiede den til Larsen, og at det altsaa var til hende, at Larsen forpligtede sig at svare Huusleien. Da nu Overenskomsten har de samme Forfrifter angaaende Huusleiens Størrelse og Forsaldstiden, som nævnes i det af Indstævnte udstedte Cautionsbeviis, og dette ikke henviser til nogen samtidigt med samme eller tidligere imellem Citantinden og Larsen afflutted skriftlig Leiecontract, maa det være uden Betydning for nærværende Sag, om der, som af Indstævnte paastaet, har existeret en saadan, og om denne har faaet Paategning om, at være bleven ophævet ved det

den 31te August 1864 affluttede Contractsforhold. Det kan derfor, selv om dette har været Tilfældet, heller ikke komme Citantinden til Stade, at hun ikke efter Indstævntes Provocation er fremkommen med den i foregaaende Instant's; men iøvrigt har Citantinden for Høiesteret benægtet Tilværelsen af en saadan ældre skriftlig Contract, og efter de Høiesteret forelagte nye Oplysninger er der ogsaa Grund til at antage, at det kun er ifølge en undskyldelig Misforstaaelse af, hvad det var for et Document, Indstævnte begjærede fremlagt, at Citantinden tilsyneladende i forrige Instant's har indrømmet, at en Leiecontract som den nævnte har været oprettet. Efter det Anførte vil Indstævnte, som ikke har benægtet, at Larsen har undladt at betale det under Sagen omhandlede Leiebelsøb, ei kunne undgaae efter Citantindens Paastand at dømmes til at betale hende de forbrede 150 Rb. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter findes dog efter Omstændighederne at burde ophæves, og det Citantindens befalede Sagsfører for Høiesteret tilkommende Salarium vil saaledes være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citantinden betale 150 Rb. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14de Novbr. 1864 til Betaling skeer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rb. Advocat Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret 40 Rb., der udredes af det Offentlige.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Ved et under 18de August f. A. udsærdiget Document forpligtede Indstævnte, Contoirist Rudolph L. Chr. Wilhelm Jensen, sig til som Cautionist og Selvfylbner stadesløst at indbestaae Citantinden, Enken Nicoline Prag sødt Pingel, for den Huusleie 150 Rb., som Photograph Edvard Larsen hvert Fjerdingaar skulde betale hende for en Beboelsesleilighed i Gaarden Nr. 13 paa Lstergade, og første Gang 8 Dage før October Flyttedag f. A.

Citantinden, der angiver ingen Betaling at have funnet faae af Larsen ved October Flyttedag f. A., har nu søgt Indstævnte til Betaling af 150 Rb. foruden Rente 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 14de Novbr. f. A. og

Sagens Omkostninger skadesløst, hvorimod Indstævnte procederer til at tillægges Frisindelse og Sagens Omkostninger.

Indstævnte anfører, at Hovedforpligtelsen, Photograph Larsens Forpligtelse til at betale 150 Rd. til October Flyttedag til Citantinden, var bortfalden, og at som Følge deraf Cautionen ogsaa maatte være uden Forbindtlighed for ham. Han har opfordret Citantinden til at fremlægge den mellem hende og Larsen indgaaede Contract om Fremleie af en Leilighed, hun havde leiet i den nævnte Gaard, og anført, at denne Contract under 31te August f. A. er bleven annulleret og derom har Paategning. Citantinden har imidlertid ikke efterkommet denne Provocation, idet hun angiver ikke at kunne finde denne Leiecontract, som hun mener efter Indholdet af Cautionen at være uden Betydning. Men i denne Formening kan hun ikke gives Medhold, og da hun derhos ikke specielt har modsagt Indstævnets Anbringende om, at den fornævnte Contract er bleven annulleret ved den samme givne Paategning, vil Indstævnte være at tillægge den af ham paaftaaede Frisindelse.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret assagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der søske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).

Hjelsør & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 15.

Den 22de Juni.

1866.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 11te Juni.

Nr. 168.

Advocat Hansen

contra

Anna eller **Anne Sophie Løff** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Randers Rådsheds Extrarets Dom af 3die April 1866:
„Arrestantinden Anna, ogsaa kaldet Anne Sophie, Løff bør hen-
sættes til Forbedringshumsarbejde i 4 Aar og udrede alle af
hendes Arrest og Action lovligt flydende Omkostninger, derunder
i Salair til Actor, Procurator Leverschusen 4 Rd. og til Defen-
sor, Procurator Baadstrup 3 Rd. At efterkommes under Afærd
efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Underrets-
dommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at det Actor for
Underretten tilfaldende Salair tillægges Procurator Olsen i Ran-
ders. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procura-
tor Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestantinden
5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Hansen og Hinden-

x. Aargang.

burg for Høiesteret betaler Tilkalte 10 Rd. til hver.

I den indbantebe Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestantinden: Anna — eller Anne Sophie — Løff, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun den 3die Febr. d. A. har, idet hun efter sit Udsagn frøs og ikke havde Penge til at kjøbe Brændsel for, af endeel Brænde, som Corporal Peterjen, der boede i Huus sammen med hende, bemeldte Dag havde ladet sange og hugge, tilvendt sig omtrent 2 Løbe fulde, som hun tog deels paa Gaden, deels fra et paa Loftet med Tremmer afdeelt Rum ved at vælke Haanden ind mellem Tremmerne, der stode i en Afstand af omtrent 3 à 4 Tommer fra hinanden. Det stjaalne Brænde er vurderet til 3 Mk. og tilbageleveret til Bestjaalne.

For dette Forhold er Arrestantinden, der er født i Sverrig i Aaret 1820 og tidligere har været straffet flere Gange her i Landet, og navnlig ifølge Høiesterets Dom af 30te Juli 1862 for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu ved Underretskdommen rettelig anset med Straf for 3die Gang begaaet Tyveri efter samme Frdn. § 15, og da Straffen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, vil bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Arrestantinden at udrede Actionens Omkostninger, være at stadfæste, dog saaledes, at det Actor ved Underretten tilfaldende Salair vil være at tillægge Procurator Olsen i Randers“.

Nr. 173.

Justitsraad Bunken

contra

Ane Stine Clausdatter (Defensør Hindenburg),

der tiltales for Deelagtighed i Brandstiftelse og Assurancevig.

Følgse Herreds Extrarets Dom af 13de Marts 1866: „Arrestanten, Fæstehuusmand Henrik Ottesen af Lundehuse og hans medtiltalte Hustru Ane Stine Clausdatter, nu af Flaarup, bør hensettes, den Første til Tugthuusarbejde i 10 Aar, men den Sidste til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Barfoed 6 Rd. og til Defensør, Capitain og Procurator Staal 5 Rd., foruden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse, udreder Arrestanten og Tilkalte, Een for Begge og Begge for Een, lige-

jom de paa samme Maade i Erstatning til de danske Land-
bygnings almindelige Brandforsikring betale 359 Rd. 64 s.
Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne
Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes
under Afsærd efter Loven".

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 11te Mai
1866: „Herredstingsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved
Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Ane
Stine Clausdatter, Fæstehuusmand Henrik Ottesens Hustru, be-
stemmes til 4 Aar. 3 Salair til Procuratorerne Salomonson
og Regjeringsraad Lindhard for Dverretten betaler Tiltalte 5 Rd.
til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter
denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efter-
kommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad
Bunken og Advocat Hindenburg for Høiesteret be-
taler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra
Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres Tiltalte Ane Stine
Clausdatter, Fæstehuusmand Henrik Ottesens Hustru, for Deelagtighed i
Brandstiftelse og i Assurancevig. Det er oplyst, at hendes i forrige Instants
medtiltalte Mand, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, har Ratten
til den 19de Januar d. A. sat Ild paa det af dem beboede Fæstehuus i
Erindlev Soqn, hvilket Huus tilligemed en større Deel af deres assurerebe
Tubbo brændte. Ved Tiltaltes egen med Sagens Oplysninger stemmende
Tilstaælse er det derhos godtgjort, at hun forud har været enig med Manden
om Ildspaaættelsen og styrket og opmuntret ham i hans Forsæt. Om dette
havde Manden talt til hende Morgenen før Branden, og hun havde da, efter
sin Forklaring af Frygt for Mishandling af ham og da hun ikke troede, at
han vilde udføre sit Forsæt, talt ham efter Munden, og navnlig yttret sig der-
hen, at det vel ingen Rød havde med at det kunde gaae galt, naar Forhør
blev optaget, og lovet ham at være ham tro og haard i Forhøret. Under en
Samtale den derpaa følgende Aften havde Tiltalte imidlertid mærket, at det

var Mandens Alvor at forsøge Ibspaasættelsen, og hun havde da erklæret, at skulde det ske, maatte han selv haade gjøre og forsvare det; men hun advarede ikke da Manden for Følgerne af Gjerningen, idet hun nu selv fandt, at det muligt vilde være det Bedste for dem under deres fortrykte oeconomiske Forhold, at alt deres Løssøre brændte og de saaledes kunde faae Afsurancen udbetalt og derved deres Gjæld betalt; hun lovede da atter Manden, at hun vilde være tro og haard under Forhøret, og det ikke af Frygt for ham, men fordi hun virkelig ønskede at understøtte ham i hans Forehavende, som hun ansaae at være til deres fælles Gavn, af hvilken Grund hun ogsaa nu instruerede ham om, hvorledes han skulde forklare under Brandsforhøret. De bleve nu enige om, at Ibspaasættelsen skulde ske om Natten derefter, og tilbød hun at vække Manden til den aftalte Tid; ligeledes aftaltes der, hvilke Gjenstande af Løssøret der skulde reddes. Efterat Manden havde sovet noget, faldte Tiltalte, hvem Tanken om hvad der forestod havde holdt vaagen, og som, da hun havde hørt Kloffen slaae 2, fandt at det var en passende Tid til at udføre Gjerningen, paa ham, der derpaa stod op og udførte Ibspaasættelsen, hvorved intet Menneskeliv udsattes for Fare, ligesom der efter Vindens Retning og Afstanden heller ikke var saadan for de nærmeste Bygninger.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er 31 Aar gammel og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anses med Straf efter Frdn. af 26de Marts 1841 § 11 cfr. § 4, hvilken Straf findes at burde fastsættes til 4 Aars Forbedringshuusarbejde. Derimod er der ikke overbeviist Tiltalte Noget, der kan paaføre hende særligt Ansvar for Deelagtighed i Afsurancensveg. Underrettens Dom, hvorved Tiltalte efter Frdn. af 26de Marts 1841 § 11 og Frdn. af 11te April 1840 § 53 cfr. § 77 er anset med 5 Aars Forbedringshuusarbejde, vil saaledes forsaavidt være at modificere, hvorimod den forøvrigt, da dens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger for Tiltaltes Bedkommende bifalbes, forsaavidt paaanket er, vil være at stadfæste“.

Nr. 163.

Advocat Hansen

contra

Hans Peter Zachariassen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Amager Birk's Extrarets Dom af 24de Marts 1866: „Arrestanten Hans Peter Zachariassen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Tiltalte Grethe Theisen, Kludekræmmer Niels Jacobsens Hustru, bør til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse bøde 5 Rd., men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Melbøla og Defensor, Procurator N. P. Møller, 5 Rd.

til hver, udredes af Arrestanten, saaledes at Tiltalte in solidum med ham tilsvare en Fjerdedeel af Salairerne. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og denne isvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 11te Mai 1866: „Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor herfor Retten, Procuratorerne Bøcher og Herforth, betaler Arrestanten Hans Peter Zachariassen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Hans Peter Zachariassen, der er født den 25de Septbr. 1849 og ved Amager Birts Extrarets Dom af 6te Mai f. A. har været anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 29 med 15 Rottingflag, ved egen af de isvrigt ophlyste Omstændigheder bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist, den 26de Februar d. A. at have sjaalet en Skibstømmer Wibroe af Sundbyvester tilhørende Presenning, der er vurderet til 3 Rd., findes han ved den indankede Dom, der tillige angif en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er bleven indanket her for Retten, retteligen anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 13, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde jaavel som Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Arrestantens Vedkommende bifaldes, vil Underrettens Dom, forsaavidt paaanket er, blive at stadfæste“.

Nr. 164.

Advocat Liebe
contra

Karen Sørensen (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri.

Stodborg-Bandsfuld Herredets Extrarets Dom af 6te Marts 1866: „Arrestantinden Karen Sørensen af Wemb bør at hen-

fættes i Forbebringshuus i 15 Maaneber. I Erstatning til Mølleieer Knud Ved betaler hun 12 Rd., til Niels Knudsen Maaegaard 4 Mk. 8 f., til Jens Christian Skalkhøi 2 Mk. 8 f. og til Chr. Forre 1 Rd. Arrestantinden vil derhos have at udrede alle af hendes Arrest og Sagen lovligt flydende Omkostninger, herunder Salair til Actor, Procurator Hjorth og Defensor, Procurator Christensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 16de April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneber. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte har forøvet følgende Tyverier:

1) Matten mellem den 13de og 14de Novbr. f. A. begav Tiltalte sig fra sit Opholdssted i Lumborg til den lidt Syd derfor beliggende Faaremølle i den Hensigt at stjæle 2 Faar, som hun Dagen iforveien havde seet staae tsørede tæt ved Gaarden; hun tilvæbte sig derpaa en Bædder og et gammelt Faar, der af Eierne, Gaarbeier Knud Ved af Faaremølle, ere anfatte, først nævnte til en Værdi af 16 Rd. og sidstnævnte til en Værdi af 8 Rd., idet hun overfarer Tsiret og tral affted med dem, men efter hendes Forklaring lod hun, efterat have trukket dem et Stykke Bei, Faaret løbe, da det ikke vilde lade sig trække længere, hvorimod hun bragte Bædderen med sig hjem, hvor hun næste Dag slagtede den. Faaret er ikke kommet tilstede under Sagen; Uden, Skindet og Kjødet af Bædderen samt Tsiret har Eierne derimod er-

holdt udleveret, efterat det var forefundet i Tiltaltes Besiddelse, og han har paastaet sig tilkjendt i Erstatning 12 Rd.

2) Som det maa antages Ratten derefter tilvendte Tiltalte sig et udenfor Huusmand Iver Sørensens Huus staaende Kar, som hun havde seet der Dagen forud og fundet tjenligt til deri at nedfalte den, som nyssanført, stjaalne Bødder, hvilket hun strax gjorde efterat have bragt Karet hjem. Bestjaalne Iver Sørensen har erholdt Karet, som han har ansat til en Værbi af 2 Mk., udleveret af Tiltalte, og om Erstatning i Anledning af dette Tyveri er der ikke Spørgsmaal.

3) I November Maaned j. A. tilvendte Tiltalte sig et Faareffind og et Lammefind, der tilhørte Gaardmand Niels Knudsen af Raagaard, og som vare fastgjorte til et Stykke Træ eller en Stang, der hang under Taget paa hans Lade. Disse Stind har Tiltalte solgt, og Bestjaalne har paastaet sig deres Værbi erstattet med 4 Mk. 8 f.

4) Ligeledes har Tiltalte i samme Maaned sat sig i Besiddelse af og derefter solgt et Huusmand J. Chr. Skalkhøi tilhørende Lammefind, der var ophængt paa hans Huus paa en lignende Maade, som de nyssommelte Stind. Bestjaalne har paastaet sig Stindets Værbi erstattet med 2 Mk. 8 f.

5) Med Hensyn til nogle i Tiltaltes Besiddelse forefundne Kartofler, der maa antages at have udgjort ca. 6 Spr., har Tiltalte vedgaaet, at hun paa en halv Skjæppe nær har stjaalet disse fra Gaardmand Chr. Forre, der har paastaet sig tilkjendt i Erstatning 1 Rd. Om Liden og Maaden, hvorpaa Tiltalte har forøvet dette Tyveri, som Eieren isørigt ikke vil have mærket, mangler videre Oplysning, men der findes efter Sagens Bestaafenhed i det Hele ikke tilstrækkelig Føie til at opholde Sagen for at afhjælpe denne Mangel.

6) Noget Tid før det under Nr. 1 anførte Tyveri tilvendte Tiltalte sig en J. Chr. Fabricius tilhørende til 2 Mk. vurderet Spand, der stod udenfor hans Huus, og som under Sagen er udleveret Bestjaalne, saa at der ikke forjaabidt er Spørgsmaal om Erstatning.

7) Endelig har Tiltalte for flere Aar tilbage, medens hun tjente hos Skolelærer Dalgaard i Ulfborg, tilvendt sig nogle Klædningsstykker af Værbi 6 Rd., som dennes Hustru imidlertid strax efterat Tyveriet var blevet opdaget erholdt tilbage af Tiltalte.

For sit Forhold i de anførte Henseender er Tiltalte, der er født i Aaret 1823 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen retteligen anset efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 6 og 1, men Straffen, der ved bemelte Dom er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 15 Maaneder, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte fastsættes til samme Slags Strafarbejde i 18 Maaneder.

Tirsdagen den 12te Juni.

Nr. 157.

Advocat Levinfen
contra**Svend Johansen og Hans Andersen**
(Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Meened.

Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 2den Marts 1866: „De Tiltalte Huusmand Svend Johansen af Tikjøb og Indsidder Hans Andersen af Keerstrup bør hver især hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør de og, Een for Begge og Begge for Een, udrede alle af deres Arrest og Actionen lovligen sthænde Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de April 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Tiltalte Svend Johansen bestemmes til 2 Aar, og at Actionens Omkostninger udredes af enhver af de Tiltalte for sit Bedkommende, derunder hver Halvdelen af de ved Underrettens Dom fastsatte Salarier og af Salarierne til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Beher og Raasløff, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Svend Johansen findes at burde bestemmes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Svend Johansen bestemmes til 3 Aar. Advocaterne Levinfen og Heinrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte, Enhver med det Halve.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „I nærværende mod de Tiltalte, Huusmand Svend Johansen af Likhøj og Indsiddet Hans Andersens af Kærstrup, for Meened anlagte og fra Kronborg østre Birk's Extraret hertil indankede Justitsfog ere Begge ved egen med de øvrige i Sagen oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse overbeviste at have begaaet den ommeldte Forbrydelse.

Ved en den 3die Mai 1864 ved fornævnte Birk's Politiret paadømt Sag, under hvilken Tiltalte Johansen af det lgl. Jagtvæsen var sigtet for den 11te Marts s. A. i den lgl. Skov Danstrup Hegn, paa Skovløber Christian Nielsens med Rug bejaaede Løb, at have stude et Raabyr, blev han friunden for Jagtvæsenets Tiltale, hvis han med sin Ed bekræftede, at han den nævnte Dag ikke havde stude noget Bildt eller udøvet Jagt i Danstrup Hegn, hvorimod han i modsat Fald tilflichtedes at bøde til det lgl. Jagtvæsen 40 Rd. samt at betale Sagens Omkostninger med 5 Rd. 5 Mk. 13 s., og den 24de Mai næstefter aflagde han denne Benægtelsesed.

I nærværende Justitsfog har han nu tilstaaet, at han ved den omhandlede Leilighed fra Gaardmand Niels Andersens Mark har stude et paa Skovløber Nielsens Løb gaaende Dyr og baaret det hen til en Løvestak i Nærheden af det Steb, hvorfra han havde stude.

I Sagtjagen var Tiltalte Hans Andersens ført jom Bidue og havde den 19de April 1864 i Politiretten forklaret, at han ved den omhandlede Leilighed, efterat have hørt et Skud falde, vel saae, at en Mandsperson var inde paa Skovløber Nielsens Løb og bragte Noget derfra samt at denne Person derpaa lagde et Stykke Bildt ved en Løvestak tæt ved Beien, men at han i den Afstand, hvori han var fra Løvestakken, ikke kunde see hvem denne Person var, hvorhos han, efterat det omhandlede Stykke var lagt ved Løvestakken, vel saae, at et Fruentimmer bragte Bildtet bort derfra, og det forekom ham, at det var Skovløberens Kone, men med Visshed kunde han dog ikke sige det. Denne Forklaring bekræftede han samme Dag i Politiretten med Lovens Ed, men har nu her under Justitsfogens tilstaaet, at den er falsk, og at han havde afgivet den efter forudgaaet Opforbring af og Aftale med Tiltalte Johansen om ikke at sige, hvad han havde seet, idet han ved den omhandlede Leilighed saae, at Tiltalte Johansen ffjød, at et af de Dyr, der gif paa Skovløberens Mark, jaibdt, og at Johansen strax efter Løb ind paa Marken og tog det stude Dyr, som han var over Marken og Steendiget, og, saavidt han erindrer, ligeledes over Beien hen til en Løvestak, hvor han lod det ligge, ligesom Tiltalte ogsaa saae, medens Johansen var inde paa Marken for at tage Dyret, at Skovløberens Husfru kom løbende efter ham.

De Tiltalte -- af hvilke Svend Johansen er født den 26de Novbr. 1818 og Hans Andersens den 17de April 1828 og ingen findes forhen criminaliter tiltalt eller straffet -- ville derfor være at ansee, Andersens, som ved den indankede Dom antaget, efter Frdn. af 15de April 1840 § 1 og Johansen efter samme Frdn. § 8 sidste Led, og findes Straffen for førnævnte Tiltalte passende bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, medens Straffe-

tiden for Tiltalte Johansen, der er anseet med samme Straf, findes at kunne fastsættes til 2 Aar“.

Nr. 35.

C. Mølzen (Ingen)

contra

Redacteur **Wille** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 160.

Justitsraad **Bunken**

contra

Rasmus Henrik Emil Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Brahetrolleborg Virks Exrærets Dom af 13de Decbr. 1865: „Tiltalte Rasmus Henrik Emil Andersen af Spanget i Brahetrolleborg Sogn bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 5 Rd. og Defensor, Exam. juris Jansen 4 Rd. samt Diæter til dem begge efter Oversørighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de April 1866: „Tiltalte Rasmus Henrik Emil Andersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, og bør Tiltalte derhos udrede Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Westrup og Prøveprocurator Steinthal, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom bemærket, er det ikke nærmere oplyst, paa hvilken Maade Tiltalte er kommen i Besiddelse af det under Sagen omhandlede Pibetøi, og heller ikke tør det efter de foreliggende Omstændigheder med Sikkerhed antages, at der har ligget nogen svigagtig Hensigt til Grund for hans Forhold med at falbhyde det til Gæsterne ved det i Dommen nævnte Gilde. Han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han findes at burde udrede Actionens Omkostninger efter Overretsdømmens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Henrik Emil Andersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Brædtrolleborg Birk hertil indankede Sag er det ved de afslagne Vidnesbyrd og ved Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig oplyst, at Tiltalte Rasmus Henrik Emil Andersen, der er over criminel Lovvald og ikke forhen straffet, har ved et Skydegilde, som afholdtes den 18de Juni f. A. i Fagstad, forsøgt ulovligen at afhænde et Tømmerstvend Jacob Hansens tilhørende og til 5 Rd. vurderet Pibetøi, hvoraf Tiltalte var kommen i Besiddelse, uden at det er konstateret paa hvad Maade dette er skeet, ligesom det heller ikke kan ansees givet, at Pibetøiet er kommet ud af fornævnte Jacob Hansens Besiddelse ved Tyveri. Da nu den af Tiltalte paaskudte berusede Tilstand ikke kan antages at have været saa stor, at den har kunnet udelukke hans Tilregnelighed, vil han ikke kunne undgaae for det af ham udviste Forhold at ansees efter Frdn. af 11te April 1840 § 80 cfr. § 43 med en Straf, der skønnes at kunne bestemmes til Fængsel paa Baub og Brød i 5 Dage. Underrettens Dom af 13de Decbr. f. A., ved hvilken Tiltalte er anseet efter Frdn. § 1 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, vil saaledes forsaavidt være at forandre, hvorimod den i Henseende til Actionens Omkostninger findes at kunne stadfæstes“.

Nr. 181.

Advocat Liebe

contra

Søren Christensen og Jens Peter Jensen Lykke

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri af strandet Gods eller i alt Fald for ulovlig Omgang med Hittegods.

Mols Herreds Extrarets Dom af 26de Febr. 1866: „De Tiltalte Jens Peter Jensen Lykke og Søren Christensen, Begge af Støbau, bør hver især hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage. Saa bør de og in solidum udrede samtlige af Actio-
nen lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Seibelin 4 Rd. og til Defensor, Procurator Kolbing 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Ved begge de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at efterat Tiltalte Jens Peter Jensen Lykke en Dag for et Par Aar siden havde ved Støbau Strand fundet to af Havet opdrevene Bjælker og trukket dem op paa Landet, hvilket han derefter samme Dag fortalte Tiltalte Søren Christensen, bleve de Tiltalte enige om at hente disse Bjælker op til Søren Christensens Gaard, hvorhen de derpaa bleve førte paa Sibstnævntes Bogn og henlagte først udenfor Gaarden og et Par Dage derefter i Raben, hvor de, uden at der derom blev gjort Anmeldelse for Strandfogden, forbleve henliggende indtil de Tiltalte efter et Aarstids Forløb vælte dem imellem sig. Efter de Tiltaltes Formening have de fundne Bjælker havt en Værdi af omtrent 3 Rd.“

Da der nu ikke foreligger nogensomhelst Oplysning om, at de ommeldte Bjælder have hidrørt fra noget forulykket Skib, eller at der til den paa-gjældende Tid i Nærheden er foregaaet nogen Strandning, og Straffebestemmelsen i Frdn. af 11te April 1840 § 58 2det Led cfr. Frdn. af 28de December 1836 § 37 IV ikke kan ansees anvendelig paa den, der tilegner sig saadant Løst af Havet indbrøvet Gods som det heromhandlede, maa det billiges, at de Tiltalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ved Underrettsdommen ere for det ovenangførte Forhold ansete efter Frdn. af 11te April 1840 § 58 1ste Led cfr. for Tiltalte Søren Christensens Bedkommende §§ 77 og 21, ligesom den valgte Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage for hver af de Tiltalte efter Sagens Omstændigheder findes passende, og den paaanførte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Onsdagen den 13de Juni.

Nr. 2.   Nederlandsk Viceconsul, Kjøbmand
N. F. Fabricius (Advocat Liebe)
 contra

Byfoged **Frich** og **Amtmanden** over Hjørring Amt paa **det Offentliges** Vegne (Advocat Henriksen, efter Ordre), angaaende tvende af Byfoged Frich affagte Arrestkjendelser m. m.

Stagen Kjøbstads Politirets Kjendelser af 23de December 1862: 1) Nederlandsk Viceconsul N. F. Fabricius af Stagen bør belægges med Arrest paa sin Person. 2) Capitain A. H. Fabrin bør anholdes hvor han antræffes og belægges med Arrest paa sin Person. Huusundersøgelse og Kansagning af Breve og Papirer hos Capitain Fabrin og nederlandsk Viceconsul N. F. Fabricius bør finde Steb, forsaavidt angaaer Oplysninger nærværende Sag betræffende.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Decbr. 1863: „Den af Citanten, Kjøbmand, Viceconsul N. F. Fabricius, nedlagte Paa-stand om, at den paaanførte Fængslingskjendelse og den ligeledes paaanførte Kjendelse om Huusundersøgelse hos ham og Kansagning af hans Breve og Papirer annulleres, kan ikke tages til Følge, og bør Indstævnte, Byfoged Frich, for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for Overretten ophæves og Indstævnte Frichs befalede Sagfører for Overretten,

Justitsraad Reckelmann, tillægges i Salair 20 Rd., der udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Foreløbigt bemærkes, at Indstævnte, Byfoged Frich, ikke for Høiesteret har gjentaget den for Overretten nedlagte Paastand om Sagens Afvisning, forsaavidt den paaankede Huusundersøgelses- og Kansagnings-Kjendelse angaaer, og at der ifølge de i den ind- ankede Dom anførte Grunde heller ikke er Anledning til saadan Afvisning ex officio.

I Realiteten kan Høiesteret ikke finde, at de Dphsninger, der, da de af Citanten paaankede Kjendelser bleve affagte, fore- laae angaaende hans Forhold ved den i Dommen omhandlede Stranding, selv om de, hvad ikke her skal afgjøres, have kunnet vække nogen Tvivl om, hvorvidt Citanten havde udviift al den Nidkjærhed og Iver, der kunde fordres af ham i hans Egenkab som Strandingscommissionair, kunde give nogen Føie til den Formodning, at han havde gjort sig skylbig i svigagtig Omgang ved forsætliggen at medarbeide, at Skibet bragtes fra Grund, en Formodning, for hvilken der heller ikke kan søges nogen Støtte i, hvad der efter Kjendelsernes Affigelse er fremkommet. Disse Kjendelser, der alene under Forudsætning af en saadan Formod- ning kunde ansees lovmædhedelige, ville derfor, forsaavidt de angaae Citanten, være at ophæve, dog uden at Indstævnte, By- foged Frich, hvis Forhold kun kan tilskrives en for vidt breven Embedsiver, der efter Omstændighederne ikke tør characteriseres som uundskyldelig, efter Citantens Paastand kan paalægges enten Straffe- eller Erstatningsansvar. Processens Omkostninger baade for Overretten og for Høiesteret blive at hæve.

Thi kjendes for Ret:

De paaankede Kjendelser bør, forsaavidt de angaae Citanten, være ophævede, men iøvrigt bør Ind- stævnte, Byfoged Frich, for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter hæves.

I den indkøbte Doms Præmisses hebbes det: „Den 28de Septbr. f. A. om Aftenen indstrandede Barkskibet „Ulrica“ af Christinestad, ført af Capitain A. F. Fabrin, paa Skagens Nordstrand, som Capitainen har forklaret paa Grund af Tøhning og Strømsætning, og efterat Capitainen tidlig den følgende Morgen havde antaget Citanten, Kjøbmand, nederlandsk Viceconsul og Formand for Borgerrepræsentationen i Skagen N. F. Fabricius af Skagen, som sin Commissionair, og Forsøg var gjort paa at bringe Skibet flot ved Hjælp af et fra Skibet ført Anker samt ved at udlaste Ballast, erklærede de for at besigtige Skibet og bedømme hvad der burde foretages til Skibets Frelse efter Capitainens og Citantens Begjæring udmeldte Synsmænd, at Skibet, der maa antages at have hugget endeel, var læk, og at der, da det var uvisst, om Skibets Pomper vilde være tilstrækkelige til at pompe Skibet lænds, burde anstattes en Kjødepumpe fra Frederikshavn, hvorefter der samme Aften af Capitainen og Citanten ved Exprose blev sendt Bud efter en saadan Pumpe, som derpaa ankom om Eftermiddagen den 30te Septbr. og blev bragt ombord den følgende Dag. Da Baudet ved Benyttelsen af Kjødepumpen saut noget, og Synsmændene formeente, at Skibet vilde kunde bringes af Grunden, naar det ved Hjælp af Dykkerapparat og forsøgt Pumpkraft kunde lettes og lændes, traf en for den i Frederikshavn værende Agent for Søassurancesforeningen i Finland, i hvilken Skibet var forsikret, mødt Fuldmægtig den 1ste Octbr. ved Middagstid Foranstaltning ved Telegraph til Affenselsen fra Kjøbenhavn af et Bjergningsfartøi, der antoges at ville ankomme den følgende Dag, i hvilken Anledning Capitain Fabrin til Protocollen bemærkede, at han ikke kunde paatage sig noget Ansvar ligeoverfor Assurancesforeningen med Hensyn til den paa sammes Vegne saaledes truffne Foranstaltning, ligesom Citanten senere til Protocollen bemærkede, at han vel var vidende om den truffne Foranstaltning, men isvrigt ikke var bleven raadspurgt om denne Sag; det ommeldte Bjergningsfartøi ankom imidlertid ikke senere, tildeels paa Grund af ugunstig Veir, der begyndte den 2den Octbr. om Aftenen, og vel ankom Ratten mellem den 2den og 3die Octbr. en Dykker fra Løffen med sine Apparater, men paa Grund af den urolige Sø, der maa antages ogsaa at være vedbleven de følgende Dage, kunde der ikke gøres noget Forsøg paa at lette Skibet, der var gaaet dybere ned i Grunden, og ved en den 7de Octbr. afholdt Synsforretning blev derpaa Skibet, hvis Styrbordside, som laa mod Grunden, fandtes kluft, erklæret for totalt Brag, hvorefter det blev staaende paa Strandingstedet indtil det den 13de Octbr. sønderploges og indbrev langs med Kysten.

Efterat Strandingssforretningen derpaa den 18de Octbr. var afsluttet, paabegyndte Indskævnte, Byfoged Friis — med Bemærkning, at han, der som Politimester havde forestaaet Strandingssforretningen, allerede under denne havde havt Mistanke mod Capitain Fabrin og Citanten, deels paa Grund af deres Modvillighed til at tilveiebringe i betimelig Tid de af Synsmændene og Assurandeurernes Agent foreslaaede Hjælpemidler og deels paa Grund af deres øvrige Adfærd, hvilken Mistanke derhos var bekræftet ved, at Indskævnte havde

erfaret, at Skibet tildeels havde været raadvent — den 21de Decbr. f. A. en justitiel Undersøgelse mod Capitain Fabrin og Citanten, som mistænkte for at have gjort sig skyldige i Assurancevig med Hensyn til Skibet, og efterat Forhørerne, under hvilke navnlig ogsaa Citanten, men derimod ikke Capitain Fabrin, der var fraværende, blev afhørt, vare fortsatte den 22de og 23de December, affagde Indstævnte den sidstnævnte Dag en Kjendelse, hvorved der, paa Grund af at der ved de under Forhøret fremkomne Oplysninger maatte ansees tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Capitain Fabrin og Citanten som hans Commissionair havde gjort dem skyldige i svigagtig Omgang med Hensyn til Strandingen af Skibet „Ulrica“, navnlig ved deels activt, deels passivt at medvirke til at Skibet, efterat det var strandet, ikke blev reddet, samt for ikke at hindre Sagens fuldstændige Oplysning, navnlig da Capitain Fabrin ikke var anholdt, decreteredes, at Citanten skulde belægges med Arrest paa sin Person, ligesom der ved en anden samme Dag affagt Kjendelse blev decreteret, deels at Capitain Fabrin skulde anholdes hvor han blev antruffen og fængsles, deels at Hunsundersøgelse og Ransagning af Breve og Papirer skulde finde Sted hos Citanten og Capitain Fabrin, forsaavidt angaaer Oplysninger Sagen betræffende. Efterat Undersøgelsen — under hvilken Citantens Arrest den 29de Decbr. blev relageret mod Caution — derpaa var bleven fortsat til 1ste Juni d. A., resolverede vedkommende Amt, til hvilket Forhørerne vare indsendte, under 8de f. M., at der efter de fremkomne Oplysninger ikke fandtes Grund til videre at forfølge Sagen ved Actions Anlæg, hvorefter det over Citanten affagte Arrestdecret den 12te Juni d. A. blev fuldstændig relageret.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Rettelser.

3 Nr. 14, S. 222, l. 7 f. n.: „Forfaldstiden“ læs „Forfaldstider“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedsiende Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Hegel).

Hjelsør & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 16.

Den 29de Juni.

1866.

Første ordinaire Session.

Onsdagen den 13de Juni.

Nr. 2. Nederlandske Consul, Kjøbmand N. F. Fabricius
contra

Byfoged Frich og Amtmanden over Hjørring Amt paa det
Offentliges Vegne (see forrige Nr.).

Under nærværende Sag har nu Citanten indanket de ommeldte Kjendelser for Overretten, hvor han har paastaet bemeldte Kjendelser eller dog i alt Fald den ham overgaaede Fængslingskjendelse annullerede, samt Indstævnte Frich deels anset med en passende Mulct for det lovsfridige Forhold, han ved at affige de paaanførte Kjendelser formeentlig har udviist mod Citanten, deels tilpigtet at betale Citanten en Erstatning af 5000 Rb. eller efter Retten eller uvillige Mænds Skjøn for det ham ved den formeentlig ulovlige Arrest, Huusundersøgelse og Kansagning tilspøiede Tab, Tort og Creditpilbe. Den paa det Offentliges Vegne indstævnte Amtmand over Hjørring Amt har ikke givet Møde her for Retten, hvorimod Indstævnte Frich, næst principaliter at paa-staae Sagen, forsaavidt angaaer Huusundersøgelser og Kansagningskjendelsen, afviist og sig tilkjendt Kost og Tæring, har procederet til de ommeldte Kjendelsers Stabfæstelse.

Forsaavidt angaaer den ommeldte Afviisningspaaastand, er det vel saa, at Grundloven af 5te Juni 1849 § 85 og sammes midlertidige Bestemmelse § 4, i Henhold til hvilke Forfrister Sagen er indanket for Overretten, ikke ligefrem eller i og for sig kunde komme til Anvendelse ogjaa med Sænsyn til den paaanførte Kjendelse angaaende Huusundersøgelse hos Citanten og Kansagning af Citantens Breve og Papirer, men efter den Forbindelse, hvori denne Kjendelse staaer med den forudgaaede samme Dag afsagte Fængslingskjendelse samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele, findes der dog saa-

x. Kargang.

meget mindre Anledning til at tage den ommeldte Paastand tilfølgende, som der ved Indblikningen af Sagen for Overretten ikke er gjort Anvendelse af det ved den anførte midlertidige Bestemmelse hjemlede Extraretsvaarjel, men der derimod endog er givet de Indstævnte et længere Varsel end det i private Sager i Almindelighed lovbefemte.

Hvad dernæst angaaer Sagens Realitet bemærkes, at der vel ved den forud for de paaanførte Kjendelser gaaede Undersøgelse ikke var fremkommet Noget der tydede paa, at Skibet, der efter Sagens Oplysninger kun var 6 Aar gammelt, havde været raadent i en saadan Grad, at Capitainen eller Citanten kunde formode af denne Grund at have villet medvirke Foranstaltninger til Skibets Frelse, ligesaa lidt som der isvrigt fremkom noget som helst Datum for, at Capitainen forfælgelig havde sat Skibet paa Grund, men ligesom de afgivne Forklaringer gaae ud paa, at den ovennævnte Kjødepumpe, efterat være modtagen af Citanten om Eftermiddagen den 30te Septbr., derefter var kommet noget senere til Strandingstedet end den burde være kommet, samt at Citanten og Capitainen ofte vare fraværende fra Skibet paa Tider, da de burde have været der, saaledes har den fornævnte for Assuranceforeningen mødt Fuldmægtig forklaret, at Skibet, uagtet Kjødepumpen som meldt ankom senere end den burde, upaatvilelig endnu kunde have været reddet, dersom ikke Capitainen og Citanten, som hans Commissionair, havde reist en saa decideret Modstand mod det af Fuldmægtigen den 1ste Octbr. stillede Forslag om at requirere det ommeldte Bjergningsfartøi fra Kjøbenhavn uopholdelig, med hvilket Forslag Capitainen endog som meldt protesterede til Strandingprotocollen, idet dette havde til Følge, at Fuldmægtigens i Frederikshavn boende Principal ikke paa egen Haand turde requirere de paaagegede Redningsmidler og derfor først maatte telegraphere til Finland efter nærmere Instruxer, hvorved Afsendelsen af Bjergningsfartøiet forsinkedes, indtil Veiret var blevet ugunstigt, og endelig have flere Deponenter udsagt, at der ved deres Ophold ombord paatrængte sig dem den Fornemmelse eller Overbeviisning, at Capitainen og Citanten virkede hen til, at Skibet skulde blive staaende eller at det ikke var dem saa særdeles magtpaaliggende at faae Skibet frelst eller, som en Deponent udsagde, at der fra Begyndelsen af paatrængte sig ham den Følelse eller Formodning, om ikke Overbeviisning, at Capitain Fabriu og Citanten som hans Commissionair ikke have gjort deres Pligt, idet de navnlig ikke alene ved flere Leiligheder viste en paafaldende Lunkenhed i at træffe de Foranstaltninger, som til Strandingprotocollen vare vedtagne, men endogsaa ved enkelte Leiligheder bestemt og positivt traadte op imod de Foranstaltninger, der af Andre, navnlig bemeldte Fuldmægtig, bragtes i Forslag, og som formeentlig vare fuldkommen hensigtsmæssige, ja endog i den Grad nødvendig, at de upaatvilelig vilde have bevirket Skibets Frelse, dersom de vare blevne udførte i betimelig Tid. Vel kunde det nu ikke ved de ommeldte Forhør anses oplyst, at Citanten havde deeltaget i den ovennævnte af Capitain Fabriu til Strandingprotocollen fremsatte Indsigelse mod Anskaffelsen af Bjergningsfartøiet fra Kjøbenhavn — hvilken Indsigelse isvrigt nærmest maatte anses

at gaae ud paa, at det maatte være Assurancesforeningens Sag at afholde Omkostningerne ved Sværkættelsen af denne Foranstaltning — ligesom endvidere Titanten under Forhøret forklarede, at han ikke havde været fraværende fra Skibet, unbtagen naar han virkede i Strandingsanliggenbet, saasom ved at skrive Breve og expedere Telegraphbepescher, hvortil fremdeles kommer, at det efter Sagens Oplysninger maa antages at have været vanstædigt at bedømme, i hvilken Grad der kunde være Anledning til med Udsigt til et heldigt Resultat at anvende Omkostninger paa Forsøg paa at bringe Skibet, der var indstrandet paa et farligt Sted og paa en ugunstig Aarstid, af Grunden, efter at de i de første Par Dage i saa Henseende gjorde Forsøg havde været frugtesløse, men der maatte dog ved de anførte under Forhørene afgivne Forklaringer ansees at være tilveiebragt nogen Formodning for, at Titantens Forhold ikke havde været saaledes som det burde være, og da hertil kom, at Capitain Fabrin endnu ikke havde kunnet afhøres, kunde Indstævnte Frich, saaledes som Sagen dengang forelaae — ibet der ikke vil kunne tages noget Hensyn til, at den ommeldte Formodning ikke er bleven bestyrket ved hvad der under den paafølgende Fortsættelse af Forhørene blev oplyst — efter Bestaffenheden af det Forhold, hvorom der var Spørgsmaal, ikke ansees at have aldeles manglet Ansie til Afgielsen af den paaanlede Fængslingskjendelse samt Kjendelsen angaaende Huusundersøgelse hos Titanten og Ransgning af hans Breve og Papirer, og Titantens Paastand om Annullation af bemeldte Kjendelser vil derfor ikke kunne tages til Følge, ligesom Indstævnte Frich, forsaavidt angaaer Titantens Paastand om, at bemeldte Indstævnte idømmes Mulct og Erstatning, vil for Titantens Tiltale i denne Sag være at frifinde“.

Fredagen den 15de Juni.

Nr. 15. Kroeier **Haagen**sen i Taarbel
(Advocat Brock)
contra

Indenrigsministeren

(den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bungen),
angaaende Titantens Ret til at drive Krohold i Taarbel Kro
mod en aarlig Kjendelse til Statskassen af 24 Rd.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de Februar 1865: „Indstævnte, Indenrigsministeren, bør for Tiltale af Titanten, Kroeier Haagen sen i Taarbel, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Da Indstævnte ikke for Højesteret har procederet til Sagens

Afvikning, og der ikke findes Føie til ex officio at afvise den, vil den være at paakjende i Realiteten.

Der maa nu gives Citanten Medhold i, at efter Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede lgl. Bevilling af 1ste Decbr. 1740 til Commandeurcapitain Jochum Friis — der i Bevillingen tydeligt betegnes som Eier af Krostedet i Taarbek, uden at der er tilstrækkelig Føie til at antage, at han desuagtet kun skulde have været Fæster af Stedet, — er der ved denne Bevilling tillagt bemeldte Krosted et med samme bestandigt følgende, altsaa reelt, Kroholdsprivilegium imod en aarlig Afgift til Statskassen, der, medens den for Friis vedblev at være 14 Rd. ligesom tidligere, da han kun havde et personligt Privilegium af iøvrigt samme Omfang, for de efterkommende Eiere fastsattes til 24 Rd. Vel er det ved Bevillingens Slutningsbestemmelse paalagt enhver ny Eier af Krostedet at søge Bevillingen fornyet for sig; men ligesom det er en Selvfølge, at den foregaaende klare Bestemmelse om, at Kroholdet bestandigen skulde følge Stedet, ikke herved kan ansees tilbagefaldt, saaledes kan der heller ikke heri søges nogen Berettigelse for Regjeringen til ved Fornhelsen at forhøje den efter Bevillingens Ord netop for de efterkommende Eiere fastsatte Afgift af 24 Rd. Ligesaa lidt kan dertil findes nogen Hjemmel i hvad Bevillingen foreskriver om, at Kroens Eiere skulle holde sig Lovgivningen om Krohold efterrettelig; thi om det end heraf følger, hvad iøvrigt maatte forstaae sig af sig selv, at Kroholdet ikke er undtaget fra Statens almindelige Bestatningsmyndighed, kan den nævnte Forskrift dog ikke give Administrationen nogen Bespielse til for denne enkelte Kroes Vedkommende efter Godtbefindende at paabyde en Afgiftsforhøielse. En saadan er heller ikke siden 1740 paalagt nogen af Kroens Eiere, Citantens Formand derunder indbefattet, ved de Bevillinger, hvorved den oprindelige Bevilling for hver især er fornyet, hvorimod der vel i Medfør af den almindelige Skattelovgivning er bleven opkrævet en særlig Afgift af den med samme Krohold tidligere forbundne Brænderidrift, hvortil Rettigheden i Aaret 1841 blev afløst af Staten imod Erstatning. Ifølge heraf og idet endnu bemærkes, at Forskriften i § 72 af den af Indstævnte paaberaabte Lov af 29de Decbr. 1857 om de Regler, hvorefter

Communerne have at beskaffe Krohold, ikke kan komme i Betragtning ved nærværende Sags Afgjørelse, vil Citanten i Henhold til sin under Sagen neblagte Paastand være at kjende berettiget til at erlægge den omtvistede Afgift til Statskassen af det med Taarbek Krosted i Medfør af oftnævnte Bevilling af 1ste Decbr. 1740 for bestandigt forbundne Krohold med 24 Rb. aarligt. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Citanten bør være berettiget til at erlægge Afgiften til Statskassen af det med Taarbek Krosted i Medfør af fgl. Bevilling af 1ste Decbr. 1740 for bestandigt forbundne Krohold med 24 Rb. aarlig. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

I den indante Doms Præmisses hebdet det: „Ved fgl. Bevilling af 1ste Decbr. 1740 blev det tilladt, at et Commandeurcapitain Jochum Friis og hans Arvinger den 22de Mai 1730 bevilget Krohold med Bryggen og Brænden i et ham i Taarbek, Kjøbenhavns Amt, tilhørende Huus maatte fremdeles beständig følge Stedet og for dets efterkommende Eiere være ertenderet, saalænge Bekommende holdt Kroen i forsvarlig Stand vedlige og rettebe sig dermed efter Loven samt de om Krohold udgang:re Forordninger; dog skulde de efterkommende Eiere desuden være forbundne, ei alene, istedetfor den dengang af Kroen gaaende Kjendelse 10 Rb., at svare aarlig til den fgl. Rasse 20 Rb. Afgift, foruden de sædvanlige Huuspenge af Huset, som var 4 Rb., tilsammen 24 Rb. aarlig, men endog, En efter Anden, saasnart Noget af Stedet blev Eier, at søge Bevillingen af 1740 høer for sig fornyet. I de Bevillinger, som ved Eierfiste ere blevne udfærdigede for de efterfølgende Eiere af Taarbek Kro, er Afgiften af Kroholdet fastsat til 20 Rb., men det maa antages, at der foruden denne har maattet svares de ovennævnte 4 Rb. i Huuspenge, ialt altsaa 24 Rb., som bestemt i Bevillingen af 1740. — Da Citanten, Kroeier Haagen Jensen i Taarbek, i Aaret 1852 blev Eier af Kroen, indgav han Ansøgning til Indenrigsministeriet om Fornyelse paa de til Kroen stedsfindende Bevillinger, som den forhenværende Eierinde, Enkemadame Cæcilie Andersen, efter hendes afsøde Mand havde været meddeelte, og ved en beretter under 12te Novbr. 1852 gjennem Indenrigsministeriet ad mandatum udfærdiget allerhøieste Bevilling tillodes det Citanten fremdeles og indtil videre i Taarbek Kro at drive det Værtshushold, som ifølge allerhøieste Confirmationsbevilling af 5te April 1850 havde været bemeldte Cæcilie Andersen tilladt, og de Reisende med fornødne Logementer, Spise og Drikkevarer til Nødtørstighed og

for en billig Betaling betjene, blandt Andet paa Bilkaar, mod deraf at svare til Statskassen 75 Rd. i aarlig Afgift. Da Afgiften i Bevillingen af 1740, som bemærket, ifkun er fastsat til 24 Rd. og Bevillingen formeentlig ikke hjemler nogen Forhøielse af samme, har Citanten ansøgt fornævnte Ministerium om, at den ved Bevillingen af 1852 fastsatte Forhøielse maatte bortfalde, og da Ansøgningen er bleven afflaaet, har Citanten, efter Stævning til Indenrigsministeren af 16de August 1862, anlagt nærværende Sag og under samme paastaet sig som Eier af Laarbel Kro, i Medfør af det med samme formeentlig forbundne reelle Privilegium, kjendt berettiget til at drive Krohold sammesteds mod en aarlig Kjendelse til Statskassen af ifkun 24 Rd. Saa har Citanten og paastaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger. Indstævnte har ved den constituerede Kammeradvocat paastaet Sagen afviist og sig tilkjendt Kost og Tæring, in subsidium Frisindelse og Citanten paalagt at udrede Sagens Omkostninger skadeløst, derunder Salair til Kammeradvocaten.

Afviisningspaastanden er støttet paa, at Sagen ikke skulde henhøre under Domstolene, men heri kan Kammeradvocaten ikke gives Medhold. Citanten formener, at Bevillingen af 1740 giver Eieren af Laarbel Kro Ret til Krohold mod en fast aarlig Afgift af 24 Rd., medens Indstævnte antager, at det maa staae Regjeringen frit for at forhøie Afgiften, men det er utvivlsomt, at et saadant Spørgsmaal egner sig til judiciel Afgjørelse, og det kan selvsølgelig ikke komme i Betragtning, at Bevillingen af 1852 har bestemt, at Citanten i alle de Tilfælde, hvor der maatte opstaae Spørgsmaal om Fortolkningen af denne Bevillings Ord og rette Mening, skal være Indenrigsministerens Kjendelse undergivent, aldenstund der under nærværende Sag ikke er Spørgsmaal om at fortolke Bevillingen af 1852.

Eggesaalidt kan Retten være enig med Kammeradvocaten i, at Citanten maa ansees som incompetent Sagsøger, i hvilken Henseende det navnlig ikke kan komme i Betragtning, at Kroholdet er bortforpagtet til en ustævnt Mand, thi om det end maatte være Forpagteren, der udreder Afgiften til Statskassen, hvilket dog ikke er oplyst under Sagen, er det dog i Virkeligheden Eieren, der kommer til at bære Afgiften til det Offentlige gjennem en mindre Forpagtingsafgift.

At Sagen skulde være for tidligt anlagt, som Kammeradvocaten endvidere har villet gjøre gjældende, finder Retten heller ikke, da den paalagte Afgiftsforhøielse skete i Aaret 1852 og nærværende Sag først er anlagt i 1862.

Som bemærket støtter Citanten sin Paastand i Sagen paa Bevillingen af 1ste Decbr. 1740. Det maa nu og erkjendes, at denne Bevilling giver enhver kommende Eier af det Jochum Friis tilhørende Sted i Laarbel, altsaa ogsaa Citanten, Ret til at drive Krohold sammesteds, og at der er en Continuitet mellem Bevillingen af 1740 og alle senere ved Eierstifte udfærdigede Bevillinger, incl. Bevilling af 12te Novbr. 1852, skjøndt ingen af de i indværende Aarhundrede udfærdigede Kroholdsbevillinger nævner Bevillingen af 1740; men den i sidstnævnte Bevilling givne Bestemmelse om den Afgift, der skulde svares, er ikke affattet i saadanne Udtryk, at Regjeringen kan antages

derved at være affaaeren Ret til i Tiden at forhøje Afgiften, ligesom det ogsaa er uantageligt, at Regjeringen i Aaret 1740 skulde have villet bestemme Afgiften til et fast, for alle Tider uforanderligt Beløb, uden Hensyn til Pengenes værende Værd og uden at Kroholdets større Omfang i Tidernes Løb skulde influere paa Afgiftens Størrelse. Men hertil kommer, at Bevillingen af 1740, som anført, udtrykkeligt har betinget Kroholdet af, at enhver ny Eier søger Bevillingen fornyet for sig; at nu denne Bestemmelse, som Citanten har forment, skulde være uden egentlig Betydning, saa at Fornødsen blot var en Formsag, kun for at skaffe Statskassen et Bevillingsgebyr, er der ingen Grund til at antage; der er meget mere Grund til at antage, at Regjeringen, da den gav Bevillingen af 1740, ved hiin Bestemmelse har villet skaffe sig Afgang til efterhaanden som Forholdene udviklede sig at gjøre Forandring i Bilkaarene for Kroholdsretten, og da navnlig med Hensyn til Afgiftens Størrelse. I Henhold hertil kan Regjeringen, da den udsærlige Bevillingen af 12te November 1852, ikke antages at have savnet Hjemmel til at bestemme Afgiften udover det i Bevillingen af 1740 fastsatte Beløb. Det bliver herefter uønsket at undersøge, om ikke § 72 i Loven af 29de Decbr. 1857 om Gaandværks- og Fabriksbrist m. m., saaledes som Kammeradvocaten aldeles subsidiairt har formeent, vilde være til Hindrer for at tage Citantens Paastand tilfølg.

Efter alt Ansøgte bliver Indstævnte at frifinde for Citantens Tiltale. Procesfens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve og Kammeradvocaten vil saaledes ikke kunne tillægges Salair her under Sagen“.

Mandagen den 18de Juni.

Nr. 159.

Advocat Heinrichsen
contra

Claus Christian From (Defensor Brock),
der tiltales for Tyveri.

Skive Rådsheds Extrarets Dom af 23de Marts 1866: „Arrestanten, Farversvend Claus Christian From bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede de med nærværende Action forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard 5 Rd. og til Defensor, Procurator Pasbjerg 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 30te April 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Merville og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Claus Christian From, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tiltalælse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han den 20de Januar d. A. om Eftermiddagen har frastjålet Bærtshuusholder M. Sønbergaard i Skive to gamle Frakker og en Vest, tilsammen af Værdi 2 Rd. 1 Mk., der hang i Eierens Sovestue, hvor igjennem Arrestanten skulde gaae for at komme til det Værelse, hvor han skulde logere om Natten. De stjalne Klædningsstykker, som Arrestanten samme Dag folgte for 1 Rd., ere under Sagen komne tilstede og ubleverede Eieren.

Arrestanten, der er født i Aaret 1822, har tidligere ifølge Høiesterets Dom af 6te April 1852 været straffet for Bedrageri efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 41 og 43 jfr. § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og han er derefter i en Sag, hvorunder han tiltaltes for Tyveri, ved Hobro Rådhus Exrætersdom af 2den Septbr. 1854 anset for bemeldte Forbrydelse med Straf af 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, idet han under sidstnævnte Sag gav en urigtig Forklaring om sit tidligere Levnet og forfulgte, at han tidligere havde været straffet. Han vil følgelig nu i Henhold til Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 20 jfr. § 79 være at ansee med Straf som for 3die Gang begaaet Tyveri efter den citerede Frdn. § 15, og da den ham ved Underrettsdommen tilkjendte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil saaledes bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 177.

Advocat Liebe

contra

Gotlieb Heinrich Backstrøm (Defensor Brod),

der tiltales for begaaet Ran.

Frederikshavns Rådhus og Horn Herreds Exræters Dom af 4de April 1866: „Arrestanten Gotlieb Heinrich Backstrøm bør at hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, saa udreder han alle af Sagen sthørende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor,

Procurator Poulsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Sand 4 Rd. At efterkommes under Afmærk efter Loven".

Viborg Landsoverretts Dom af 7de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Saaesen, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Gotlieb Heinrich Baakstrøm, der under nærværende Sag tiltales for Ran, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han den 4de Febr. d. A. om Aftenen, da han var til Dands etsteds i Flade, har, medens han tilligemed Hans Peter Larsen stod i en tæt sammenpresset Ryng af Mennesker inde i Stuen, rykket et bemeldte H. P. Larsen tilhørende Uhr op af dennes Vestelomme, ved hvilken Leilighed den Kjæde, hvormed H. P. Larsen havde Uhret fastgjort til sin Vest, maa antages at være bleven overreven, uden at imidlertid H. P. Larsen, der efter sin Forklaring tydelig mærkede et Klyk og i det Samme saae, at hans Uhr var borte, kunde see, hvem der tog det. Arrestanten gjemte derpaa det ommeldte Uhr i sin Lomme og lagde navnlig ogsaa Dølgemaal paa det, da der, strax efterat H. P. Larsen havde søvnet Uhret, blev søgt efter det, og efterat have begibet sig ombord paa et i Havnen ved Frederikshavn beliggende Skib, til hvis Besætning han henhørte, foregav han der ombord at have kjøbt Uhret. Dette illigemed den vedhængende Deel af Kjæden er bragt tilstede og, efterat være urderet til 5 Rd., tilbageleveret Eieren, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

For dette Forhold, der efter sin hele Bessaffenhed nærmest findes at maatte betragtes som Tyveri, vil Arrestanten, der er født i Aaret 1840 og, efter hvad han selv har vedgaaet, tidligere har været straffet ifølge Krigsretsdo. af 3die Novbr. 1863 for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods med 3 uge 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og Nedsettelse i de Meniges 2de Klasse, være at ansee med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frd. af 11te April 1840 § 13, idet navnlig den Omstændighed, at det paa-gjældende Forhold i Actionsordren er betegnet som Ran, ikke herfor kan være

til Hinder, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 166.

Advocat Broch

contra

Hans Christian Sørensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Skive Kjøbstads Extrarets Dom af 16de Febr. 1866: „Tiltalte Hans Christian Sørensen bør erlægge en Mulct af 20 Rd. til Skive Kjøbstads Fattigtæsse. Endvidere bør Tiltalte tilbagebetale Kjøbmand A. Jensen Kjøbesummen for det ovenmeldte Svin med 25 Rd. 3 Mk. 12 ß. imod at erholde de omtrent $\frac{3}{4}$ af Svinet, som ere i Behold, udliverede, hvorhos Tiltalte fremdeles bør udrede de af nærværende Action flydende Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Munksgaard 5 Rd. og til Defensor, Procurator Pashberg 4 Rd. Den ovenmeldte Mulct og de 25 Rd. 3 Mk. 12 ß. at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de April 1866: „Tiltalte Huusmand Hans Christian Sørensen bør hensættes i Fængsel i 8 Dage. I Henseende til Erstatningen til Kjøbmand A. Jensen i Skive samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Sfaacsen, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underrettsdommen ved Magt o stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter dens Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ifølge den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte for det af ham udviste Forhø er anseet skyldig til Straf efter Frdn. af 11te April 1840 §50; men Straffen findes efter Omstændighederne at kunne bestaaes til en Mulct af 10 Rd., der vil tilfalde Kjøbstadens Fattigtæsse.

I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Christian Sørensen bør bøde 10 Rd. til Skive Kjøbstads Fattigklasse. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaukede Doms Præmisser hedder det: „Efter Sagens Oplysninger blev et Gaardmand Svenning Christensen af Hem tilhørende Sviin, — med Hensyn til hvilket bemeldte Gaardmands Hustru har forklaret, at det, da hun den 27de August f. A. om Formiddagen gav det Væde, havde fortæret sit første og en Deel af sit andet Foder, samt at hun ikke ved bemeldte Leilighed bemærkede, at det led af nogen Sygdom eller var tilføiet nogen Betskabigelse, — samme Dags Eftermiddag fundet liggende dødt, i hvilken Aalebning bemeldte Gaardmand, der antog, at Svinet var dødt af en Sygdom, først besluttede at lade det nedgrave i Jorden, men da hans Tjenestefarl anmodebe ham om at lade ham og Tiltalte i Forening faae Svinet, forærebe han dem dette paa den Betingelse, at de strax skulde skaffe det bort, og efterat de derpaa havde bragt det hen til en anden Gaard og ladet det gjøre istand, folgte Tiltalte den næste Dag Svinet til Kjøbmand A. Jensen i Skive for 2 Rd. pr. Pispund eller for ialt 25 Rd. 3 Mk. 12 ß., idet han for bemeldte Kjøbmand lagde Dølgemaal paa, at Svinet, — der efter Aftalen først den følgende Dag blev leveret i slaget Tilstand var fundet liggende dødt. Efter Kjøbmand A. Jensens Forklaring havde han i sin Huusholdning forbrugt omtrent en Fjerdedeel af Svinet, forinden han kom til Kundskab om bemeldte af Tiltalte forbulgte Omstændighed. Efter hvad der er oplyst maa det antages, at Svinet Dagen før dets Død er blevet sparket i Snuden med en Træsko, men om dette Spark har foranlediget Svinets Død eller hvoraf det ellers er dødt, er ikke tilstrækkelig godtgjort, ligesom der heller ikke foreligger andre Oplysninger om Betskaffenheden af Flæsket end at en Deel af det — som ovennævnt — er forbrøgt i Kjøbmand Jensens Huusholdning, uden at der er nogen Grund til at antage, at de, der have spist af det, have taget nogen Skade deraf.

For — som ommeldt — ved Salget af Svinet at have lagt Dølgemaal paa, at det var fundet dødt, vil Tiltalte, der efter Forholdets Natur maa have været sig bevidst, at Kjøbmand Jensen, dersom han havde været bekendt med den nævnte Omstændighed, enten slet ikke vilde have kjøbt Svinet eller i alt Fald ikke betalt det med en saa høi Priis som den, hvorfor han nu kjøbte det, vel ikke kunne undgaae Straffeanstaaelse for bedrageligt Forhold, men efter

samlige Sagens Oplysninger og idet der navnlig ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Anbringende om, at han antog, at Svinet var dødt af det ommeldte Spark, og at han derfor ikke havde nogen Betænkelse ved at sælge det, findes hans Forhold at maatte henføres under Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 50, og han, der er født i 1840 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor være at ansæe med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage“.

Nr. 161.

Advocat Brod

contra

Carl Peter Christensen (Defensor Bungen),

der tiltales for falsk Tilførsel navnlig i Rassebogen og iøvrigt bedrageligt Forhold samt Understikkelse og Brud af kongelige Tjenestebreve.

Stubbekjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Febr. 1866: „Tiltalte Exam. juris Carl Peter Christensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og deriblandt Salarium til Procuratorerne Blæsberg og Kammerraad Müller 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1866: „Arrestanten Carl Peter Christensen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Winther og Bøcher, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at Tiltaltes Forhold med at forbruge oppebaarne Skatter maa ansæes strafbart efter Frdn. af 11te April 1840 § 44, forsaavidt han har benyttet svigagtige Midler til at skjule dette Forhold, og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Uge 5 Dage. 3 Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „I de sidste 8 Aar havde Arrestanten været ansat som Fuldmægtig ved By= og Herredsfogedcontoiret i Stubbeljøbing, i hvilken Stilling han blandt Andet af sin Principal, Auditeur Drenbøll, var betroet Oppebørsfelen af de kongelige Skatter i Kjøbstaden, saaledes at han selv opbevarede de indkomne Skattebeløb og til de joreffrevne Lieder sørgefor deres Indbetaling i Amtstuen efter Anmeldeiser, som han forelagde Byfogden til Underkrift, ligesom han førte Kassabogen og forfattebe de befalede Dvartalsextracter, som han, efterat de vare underkrævede af Byfogden, indsendte til vedkommende Sted tilligemed de fra Amtstuen modtagne Dvitteringer.

Ved Arrestantens egen Tilstaelfe og Sagens øvrige Oplysninger er det nu godtgjort, at han i Løbet af forrige Aar, navnlig dettes sidste Halvdeel, da hans pecuniaire Stilling paa Grund af en Eiendomsandel var bleven endeel mislig og trykket, til eget Brug har anvendt et Beløb af noget over 6000 Rb. deels af oppebaarne Skatter, deels af andre offentlige og private Penge, som enten vare indbetalte til ham paa hans Principals Vegne for at afleveres til denne som Retsbetjent og Skifteforvalter, eller til Kæmnerkassen og Politikassen, eller som Arrestanten af sin Principal og Andre havde modtaget til Afgjørelse af private Gjældsforbringere.

Af det ovennævnte Beløb var der af Arrestanten forinden Actionens Anlæg kun erstattet noget over 2200 Rb., men da Auditeur Drenbøll, der har paataget sig personligt Ansvar for alle Beløbenes Berigtigelse uden Hensyn til om det er Oppebørsfeler hans Embede vedkommende eller private Sager, forinden Actionens Anlæg har erklæret, at han anseer sig sikret ved det Pant, Arrestanten ved et Skadesløsbrev har givet ham i sine Eiendomme for 48 0 Rb., og at han derfor for sit Vedkommende srafalder Sagens Forsølgning mod Arrestanten, og da de andre Skadelidende, forsaavidt de ikke ere dækkede, ligesledes forinden Actionens Anlæg have srafalder Sagens Forsølgning mod Arrestanten samt da endelig den af ham foretagne Forvanskning af betroede Midler, forsaavidt den henhører under Bestemmelsen i Frdn. af 11te April 1840 § 44, ikke har været forbunden med nogen af de i Paragraphen nævnte skærpende Omstændigheder, vil Arrestanten for denne Forvanskning ikke være at drage til Ansvar efter den nævnte Paragraph.

Forsaavidt Arrestanten dernæst med Hensyn til Skatteoppebørsfelen maatte

kunne betragtes som en privat Regnskabsbetjent ligeoverfor sin Principal, vil der, efter Auditeur Orenbølls fornævnte Erklæring, da denne herefter maa ansees dækket af Arrestanten for det hele af denne forbrugte Skattebelsøb, af hvilket isørigt den største Deel var erstattet af Arrestanten forinden Actionens Anlæg, heller ikke blive Spørgsmaal om Anvendelse af Frdn. af 8de Juli 1840 angaaende Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed sammes § 30, 3die Membr., selv om Actionsordrens Indhold tillod det.

Derimod vil Arrestanten i Medfør af sidstnævnte Frdn. § 30, sidste Membr., cfr. § 27, ikke kunne undgaae at ansees med Straf, fordi han, med Hensyn til de forbrugte Skatter, deels har unbladt at indføre i Kassebogen et indbetalt Beløb af 347 Rd. 4 Mk. 13 $\frac{1}{2}$., for at det ikke skulde sees, at han havde modtaget dem, deels urigtigen har anført som Udgift i Kassebogen et Beløb af 1278 Rd. 71 $\frac{1}{2}$., tilligemed Oppebørsels-honoraret 18 Rd. 73 $\frac{1}{2}$., eller ialt 1297 Rd. 48 $\frac{1}{2}$., for derved at stusse sin Principal, ligesom han og i de af ham forfattede Kasseextracter for Juli Kvartal forrige Aar, som han forelagde sin Principal til Underkrift, urigtigen har anført det ovennævnte Beløb af 1278 Rd. 71 $\frac{1}{2}$., til Udgift som indbetalt i Amtskassen efter en paaberaabt Dwittering af fingeret Dato.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født den 30te April 1839 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 § 42, cfr. § 1, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorved den arbitraire Straf afbørbes, som Arrestanten endvidere har forskyldt for egenmægtigen at have aabnet og skaffet tilside 2 Breve til Auditeur Orenbøll fra Revisionsdepartementet, ved hvilke der dicteredes Mulct for den udeblevne Kasseextract for Juli Kvartal forrige Aar.

Overensstemmende hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Arrestanten er anset efter Frdn. angaaende Kasse- og Regnskabsvæsenet i Almindelighed § 30, sammenholdt med §§ 24 og 27 samt Frdn. af 11te April 1840 §§ 44, 64, 66 sidste Membr. og 69 med en Straf af 3 Aars Forbringshuusarbejde, være at forandre, hvad Straffen angaaer, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger“.

Tirsdagen den 19de Juni.

Nr. 176.

Advocat Heinrichsen
contra

Kirstine Christensdatter, Arbeidsmand Niels Peter Jensen kaldet Lyng Niels Peters Hustru (Defensor Bungen), der tiltales for Tyveri, ulovlig Omgang med Hittegods og for at have tilskyndet sit Barn til at betle.

Rjær Herreds Exraretts Dom af 24de Marts 1866: „Til-

talte Kirstine Christensbatter, Arbeidsmand Niels Peter Jensen kaldet Png Niels Peters Hustru af Nørresundby bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, og bør hun derhos betale alle af Undersøgelsen og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairerne til Actor, Procurator Larsen 5 Rbd. og Defensor, Procurator Bengen 4 Rbd. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, betaler Tiltalte 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henrichsen og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun den 3die Febr. d. A. om Aftenen — som det maa antages Kl. 6 à 7 — har fra en Gaardsplads i Nørresundby, hvor Tiltalte opholdt sig, medens hendes Barn var inde hos en i Gaarden boende Familie for at bette, borttaget 2 Par Børneuunderbeenklæder, der sammesteds vare ophængte til Tørring og tilhørte en i Gaarden boende Handlende Kasmus Laursen; de ommeldte Beenklæder, af hvilke Tiltalte havde solgt det ene Par, ere bragte tilstede under Sagen og, efterat være vurderede tilsammen til 2 Mk. 8 fj., tilbageleverede Eieren. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte har undladt at oplyse og forsøgt at sælge en til 1 Mk. vurderet Sigte, som Tiltalte efter sin Forflaring i forrige Sommer efter Nørresundbys Brand havde fundet paa Fjordgrunden i noget Tang, samt endelig at hun siden sidste Joul oftere har udjænt sit ovennævnte Barn, der er opgivet at være i en Alder af 6 Aar, for at bette.

Tiltalte, der er født i Aaret 1834 og tidligere har været straffet ifølge Rjar Herreds Extrarets Dom af 29de April 1854 for Hæleri efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage og ifølge samme Rets Dom af 4de August 1862 som for 2den Gang begaaet Hæleri

efter Frdn. af 11te April 1840 § 25 cfr. §§ 22 og 1 med samme Slags Fængsel i 6 Gange 5 Dage, vil efter det Anførte, som skylbig i Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods, være at anses med Straf som for 3die Gang begaaet Hæleri efter den citerede Frdn. § 22 cfr. §§ 25, 58, 79 og 78, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, hvorved tillige den Straf, som Tiltalte efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 har forskyldt for, som ovennævnt, at have udsendt sit Barn for at betle, rettelig er anseet absorberet“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret assagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
 Jiribjær & Gøndrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 17.

Den 6te Juli.

1866.

Første ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 19de Juni.

Nr. 165.

Advocat Levinsen
contra

Karen Bertelsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Børnesødsel i Dølgemaal og Foster mord.

Gjyrding-Malt Herredets Extrarets Dom af 7de April 1866: „Arrestantinden Karen Bertelsen bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage. Saa bør hun og tilsvare alle af hendes Arrest og denne Action m. v. flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ferslev og Bøggild, 6 Rd. til hver samt Diætpenge til bemeldte Sagførere efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salairerne til Actor og Defensor for Underretten bestemmes til 5 Rd. for den Første og 4 Rd. til den Sidste. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Fasting, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

X. Karason.

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 3 Salarium til Advocaterne Levinfen og Hinden-
 burg for Høiesteret betaler Tilstalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestantinden Karen Bertelsen, der under nærværende Sag tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Fostermod, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun efter i afvigte Mars Foraar at være bleven besvangret af en Karl, der, da hun fortalte ham dette, paalagde hende ikke at aabenbare sin Tilstand samt yttrede, at han ikke vilde vide noget af hende at sige, paa Grund heraf samt fornedelst den Skam, hun sølte ved at skulle føde et uægte Barn, besluttede at føde i Dølgemaal og, hvis Barnet var levende, at ombringe dette. Denne Beslutning tænkte hun aldrig senere paa at forandre, og hun tænkte navnlig ikke paa at tilberede Børnetøi, ligesom hun ogsaa, efter fra 1ste Novbr. f. A. at have taget Tjeneste paa Hundsbek, jaavel til Folkene paa Gaarden, som under et Besøg hos sin Familie i Julen, paa Forespørgsel nægtebe at være frugtsommelig. Den 27de Januar d. A. befaandt hun sig saa ilde, at hun antog, at Fødselen var nærførestaende, og efterat Meierstuen og en Meierpige, paa hvis Spørgsmaal om hendes Befindende hun svarede, at det nok skulde gaae over, omtrent Kl. 2 Eftermiddag havde forladt hende i hendes Kammer, mærkede hun omtrent 10 Minuter efter, at Fødselen vilde foregaae, og uden at hun sølte videre Smerter, fødte hun nu, medens hun stod paa Gulvet uden at støtte sig til Noget, et Dreungebarn, der af sig selv faldt fra hende ned paa Steengulvet. Barnet var efter Arrestantindens Forklaring levende og skreg, og Arrestantinden — der, som hun har udsagt, før Fødselen havde tænkt paa at aflive Barnet paa denne Maade — tog derefter fat paa Barnet og stødte det gjentagne Gange med Hovedet mod Stenene indtil hun mærkede, at Barnet, der skreg stærkt ved hvert Stød, var dødt. Hun tog derpaa Liget og lagde det i Afstedhyugen paa Skovstenen, og nedgravebe det den følgende Morgen i Haven, hvor det efter hendes Paavise- ning senere er forefundet. 3 Genhold til den den 3die Febr. d. A. foretagne Obduction have vedkommende Læger afgivet den Erklæring, at Barnet, paa hvis Hoved fandtes en Fractur af Hjernestallens Been, der viser, at der er skeet en meget betydelig Vold, har været fuldbaarent og levedygtigt, og at navnlig den Masse udtraadt reent coaguleret Blod, der fandtes over hele For- hovedet, er Beviis paa, at den her anvendte Vold er skeet medens Barnet levede. Det udtales sluttelig, at det ved at sammenholde Obductionen med Arrestantindens Udsagn synes klart, at Barnet er født levende og at den paa Hovedet fundne Bestaabigelse kan være en Følge af den Maade, hvorpaa Arrestantinden efter sin Forklaring ombragte Barnet ved, som meldt, at slaae Hovedet mod Stenene i Gulvet indtil Barnet var dødt.

Arrestantinden har udsagt, at hun vel sølte, at det var en stor Synd

hun begik, idet hun dræbte Barnet, men nogen egentlig Anger og Fortrydelse følte hun dog først den følgende Morgen, da hun tog Barnets Liig af Afsen og nedgravede det, efter hvilken Tid hun bitterlig har angret sin Gjerning. Efter Sagens Oplysninger maa Arrestantinden, der er født den 13de Juni 1847, antages at have svage aandelige Evner, idet hun navnlig skildres som et meget eenfoldigt Menneske, som let lader sig narre, hvorhos hendes Moder maa antages at være noget sindssvag, men efter den af vedkomne Districtslæge afgivne Erklæring samt efter hvad der i det Hele er oplyst under Sagen, er der ikke Føie til at ansee Arrestantinden for utilregnelig, og da det efter det Anførte maa ansees godtgjort, at Arrestantinden, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, har ombragt sit Foster, maa det billiges, at hun ved Underrettsdommen er anset med den i Lovens 6—6—7 fastsatte kvalificerede Livsstraf, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestantinden at udrede Actionens Omkostninger, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 171.

Advocat Hindenburg

contra

Haakon eller Haagen Hansen med Tilnavn **Nord** og
Lars Andersen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Bornholms Østerherreds Extrarets Dom af 11te Mai 1866:
„Arrestanten Haakon eller Haagen Hansen med Tilnavn Nord bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet. Arrestanten Lars Andersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa betale de og, Een for Begge og Begge for Een, alle af Actionen flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til de befalede Sagsførere, Procuratorerne Møller og Erichsen, 6 Rd. til hver samt ligeledes, Een for Begge og Begge for Een, i Erstatning til Gaarbeier Brandt 10 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Haagen Hansen efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til 18 Maaneder.

Ihi kjendes for Ret:

Herredøstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Haagen Hansen bestemmes til 18 Maaneder. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Ved egen med de isørigt tilveiebragte Oplysninger stemmende Tilstaaelse ere Arrestanterne Haakon eller Haagen Hanson med Titnavn Nord og Lars Andersen, som under nærværende Sag actioneres for Lyveri, overbeviste at have gjort sig skyldige heri, idet de en Nat i afsvigte Sommer i Forening have tilvendt sig et Gaarbeier Brandt i Østermarie Sogn tilhørende Faar, som stod tværet paa Marken i Nærheden af Landeveien — hvad de ved nogle Dage forinden at kjøre forbi havde haft Leilighed til at bemærke — og som de derefter paa deres i dette Liemed medbragte Bogn førte med sig til deres Hjem, hvor de straf slagtede Faaret og derefter beelte det ligelig imellem dem.

For dette Forhold vilde Arrestanterne, der begge ere fødte i Sverrig og langt over criminel Lavalber, og af hvilke Hanson tidligere ved Bornholms Østerherreds Extrarets Dom af 23de Novbr. 1863 er for bedrægligt Forhold anseet med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Lars Andersen isølge Bornholms Vesterherreds Extrarets Dom af 18de Mai 1863 for Overtrædelse af et Amtsdecret med samme Straf i 8 Dage, nu blive at ansee, Hanson efter Frdn. af 11te April 1840 § 6 cfr. §§ 13 og 79 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og Andersen efter bemeldte Frdn. § 6 med lige Arbeide i 1 Aar, og vil herved være absorberet Straffen for det Forhold, hvori de endvidere have gjort sig skyldige, idet Hanson har fra en paa Marken henfat Bogn tilvendt sig en Huusmand Lou tilhørende til 4 f. vurberet Pibst, hvilken han derefter gav til Medtiltalte Andersen, der tog den i Brug. Arrestanten Hanson vil derhos i Medfør af Pl. af 19de April 1805 efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning være at bringe ud af Landet“.

Nr. 162.

Advocat Henrichsen

contra

Ane Cathrine Pedersdatter eller **Petersen**, Dreiersvend
Niels Kjeldsens Hustru (Defensor Hansen),
der tiltales for Lyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 7de April 1866:
„Arrestantinden Ane Cathrine Petersen, Dreiersvend Niels Kjeld-

sen Ssens Hustru, bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Hun bør derhos tilsvare Actionens Omkostninger og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Høegh 5 Rd. og til Defensor, Procurator Benzen 4 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Ssaacsen, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestantinden Ane Cathrine Pedersdatter, Dreiersvend N. K. Ssens Hustru, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godgjort, at hun en Dag — som det maa antages i Begyndelsen af Marts Maaned d. A. — da hun var kommen op af Trappen i et Huus i Aalborg, i hvis 2den Etage fuldmægtig Høyer har Bolig, og paa Gangen udenfor dennes Leilighed bemærkede et uldent Tørklæde, hvilket hun, der efter sin Forklaring var utilstrækkelig forsynet med Klædningsstykker, blev fristet til at bemægtige sig, idet det var koldt Sneveir og hun var alene paa Gangen, har borttaget det ommeldte Tørklæde og derefter brugt det i en Ugestid. Tørklædet, der tilhørte Høyers Tjenestepige, er bragt tilstede under Sagen, og efterat være vurderet til 9 Mk. tilbageleveret Bestjaalnes Faber, der har frafalbet Krav paa videre Erstatning.

For dette Forhold vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1835 og tidligere ifølge Aalborg Kjøbstads Erhvarets Dom af 30te August 1865 har været straffet for Tyveri og bedrægeligt Forhold efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 43 jfr. §§ 41 og 78 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at anses med Straf for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 13, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Nr. 180.

Advocat Levinsen
contra**Peder Jensen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Hjelmslev-Gjern Herredets Extrarets Dom af 28de Marts 1866: „Arrestanten Peder Jensen af Saunghde bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og tilsvare i Erstatning til Tjenestebørg Ole Pedersen af Edelsborg 1 Rd. 3 Mk. samt alle af Sagen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Prøveprocurator Bjerregaard 5 Rd. og til Defensor, Procurator, Cancelliraad Bagger 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og denne isvrigt at efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Saaesen og Fasting, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Heinrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indankede Doms Præmisses hedder det: „Om Arrestanten Peter Jensen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i efternævnte Tyverier.

1) Den 6te Decbr. f. A. indfandt Arrestanten sig om Aftenen paa Edelsborg i den Hensigt at besøge en Karl, som han antog tjente der, men da han hørte i Stalden eller Karlekammeret, hvortil der var uhindret Adgang, traf Nogen, opstod Tanken om at begaae Tyveri hos ham, hvorefter han i Karlekammeret tilvandre sig 3 sammen til 14 Rd. 2 Mk. vurderede Frakker, der tilhørte Tjenestekarl Rasmus Rasmussen, samt en Erøie, 1 Par Been-

klæder og en Vest, der tilsammen ere ansatte til en Værdi af 4 Rd., og som tilhørte Tjenestebørg Ole Pedersen. Den ene Frakke og et Stykke af en anden Frakke ere bragte tilstede og udleverede til Rasmus Rasmussen, der isørigt har frataltet Krav paa Erstatning, hvorimod Ole Pedersen, der har erholdt de ham frataltede Gjenstande tilbageleverede, har i Erstatning for den Trøien og Besten tilføiede Forringelse paastaet sig tilkjendt 9 Mk.

2) Da Arrestanten en Dag mellem sidste Juul og Nytaar ved paa sin Huusbonds Begne med Brandsfogden at gaae omkring i Gjesing By paa Brandslyst havde om Eftermiddagen i en Aftægtsbolig bemærket, at der i Forstuen til samme hang nogle Klædningsstykker, besluttede han af disse senere i Mørkningen at tilvende sig et Par Beenklæder og en Vest, hvorefter han, da Brandslyst for bemeldte Dag var tilende, gik tilbage til den ommeldte Bolig, hvortil Indgangsdøren stod aaben, og tilvendte sig Beenklæderne og Besten, der tilsammen ere vurderede til 4 Rd., og som tilhørte Tjenestekarl Peder Rasmussen. Bemeldte Gjenstande, som Arrestanten senere afhændede, ere bragte tilstede og udleverede til Besjaaerne, der har frataltet Krav paa Erstatning.

3) Den 7de Febr. d. A. indsendt Arrestanten sig om Aftenen mellem Kl. 8 og 9 i Gaardmand Peder Møllers Gaard i Forlev for at erholde Ophøvsning om sin Broder, der havde tjent der, men da han ikke i Stalden eller Karlekammeret, hvortil der var uhindret Adgang, traf Nogen, fik han Lyst til at begaae Tyveri, og efterat han derpaa i Karlekammeret havde aabnet en Kiste, hvori Nøglen sad, tilvendte han sig af samme 21 forskellige Klædningsstykker, der tilsammen ere ansatte til en Værdi af 23 Rd. 2 Mk. og tilhørte dels Tjenestekarl Frederik Pedersen, dels Tjenestebørg Peder Sørensen, og hvoraf den største Deel er bragt tilstede under Sagen og udleveret til de Besjaaerne, der isørigt have frataltet Krav paa Erstatning.

For disse Tyverier vil Arrestanten, der er født i 1842 og tidligere har været anseet efter Kjøbenhavn's Criminal- og Politirets Dom af 5te Juli 1864 for Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Baud og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt efter Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Febr. f. A. for Tyveri og Bedrageri efter samme Frdn. § 13 cfr. §§ 1, 43 og 41 samt §§ 78 og 79 med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter den nævnte Frdn. § 15 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen til Tjenestebørg Ole Pedersen samt om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Onsdagen den 20de Juni.

Nr. 154.

Advocat Hansen
contra

Anton Marinus Ortoft (Defensor Levinfen),
der tiltales for bedragerisk Forhold.

Søby Rådstads Extrarets Dom af 23de Marts 1866:
„Arrestanten Anton Marinus Ortoft bør hensættes til Forbedrings-
hushandsarbejde i 4 Aar. Saa bør han og betale denne Sags Om-
kostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand 4 Rd.
og til Defensor, Procurator Vægstrup 3 Rd. At efterkommes
under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 23de April 1866: „Under-
retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og
Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, be-
taler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd
efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3
Salarium til Advocaterne Hansen og Levinfen for
Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende
Sag tiltales Anton Marinus Ortoft for bedragerisk Forhold, og er det i
saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilfælselse og Sagens øvrige Oplysninger
tilstrækkelig godtgjort, at da han den 18de Octbr. f. A. i Søby traf sammen
med Knud Jensen Kilstrup, hvem han skyldte 9 Rd., har han uden ved-
kommende Giers Samtykke overladt denne et Sadelmagertæring Jens Nicolai
Rasmussen i Frederikshavn tilhørende Uhr, som han nogen Tid forud havde
modtaget til Reparation og tillige faaet Tilladelse til at laane med sig paa
Landet, mod et andet Uhr og mod at 4 Rd. skulde afgaae i Tiltaltes ommeldte
Gjæld. Da Rasmussen indfandt sig og fordrere sit Uhr, blev det bragt til-
stede og efterat være vurderet til 9 Rd. ubleveret ham.“

Tiltalte, der er født i 1843, har tidligere 3 Gange været straffet for
Eiendomsindgreb, og er senest ved Overrettens Dom af 19de Decbr. 1864
anset som for 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840

§ 13 jfr §§ 43 og 79 med Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, og han er derfor for det af ham nu vedgaaede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anseet med Straf som for 3die Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 jfr. §§ 43 og 79. Da den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 4 Aar findes passende og Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste“.

Nr. 178.

Advocat Levinsen
contra

Florentine Christiane Hasselberg (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Mai 1866: „Arrestantinden Florentine Christiane Hasselberg bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Berggreen og Cancelliraad Petersen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Høiesteret's Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staude. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Arrestantinden Florentine Christiane Hasselberg under nærværende imod hende for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have i Januar Maaned dette Aar frastjaalet Bankassistent Johannes Severin Westergaard 2 til ialt 1 Rd. vurderede Pistegulvtapper, Ernestine Petriette Koosen, Destillateur Anthons Hustru, en til 3 Rd. vurderet Kjole og Nathalie Koosen en Nederbeel af Værbi 4 Mk., og der ifølge Lovens 1-15-1 intet Hensyn kan tages til Arrestantindens senere ubestyrkede Fragaaelse af den saaledes afgivne Tilstaaelse, vil hun, der er langt over criminel Lavalder og senest ved Høiesteret's Dom af 5te November 1855 anseet i Henhold til Frdn. af 11te April 1840 § 25 efter samme Frdn. § 22 som for 4de Gang begaaet Hæleri med Tugt-

huusarbeide i 8 Aar, hvorved den Straf absorberedes, hun endvidere havde forskjldt efter Frdn. af 21de August 1829 § 2 for Løsgængeri, nu i Henhold til førstnævnte Frdn. § 25 være at anses som for 5te Gang begaaet Hæleri efter sammes § 22, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthuusarbeide i 8 Aar“.

Nr. 107.

Advocat Levinfen

contra

Jens Hansen og Lovise Hansen, Sabelmager Valentins
Hustru (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Blodskam.

Langelands Herredets Extrarets Dom af 26de August 1865: „De Tiltalte Lovise Valentin, født Hansen og Matros Jens Hansen, Begge af Leibyølle, bør den Førstnævnte at have sit Liv forbrudt, den Sidstnævnte for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos begge Tiltalte ville have in solidum at udrede alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Boesgaard og Defensor, Procurator Rasmussen, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30te Januar 1866: „De Tiltalte, Matros Jens Hansen og Lovise Hansen, Sabelmager Valentins Hustru, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at Tiltalte Valentins Hustru udreder samtlige Actionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Salomonfen og Prøveprocurator Nellesmann, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kunne bevirke nogen Forandring i det ved Dommen antagne Resultat, kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Levinfen og Hindenburg for Høiesteret samt til den subsidiaire Defensor Cancelliraad Jørgensen betaler Lovise Hansen, Valentins Hustru, 20 Rb. til hver af de tvende Førstnævnte og 2 Rb. til den Sidstnævnte.

I den indaankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Langelands Herreræds Extraret hertil indaankede Sag sigtes de Tiltalte, Matros Jens Hansen og Lovise Hansen, Sabelmager Valentins Hustru, der ere Halsjødskende, idet de have samme Fader, for Blodsfam.

Tiltalte Valentins Hustru har vedgaaet, at hun fra Aaret 1857 og indtil hun for noget over 2 Aar siden blev gift med sin nuværende Mand, i hvilken Tid hun paa et Par Maaneder nær opholdt sig hjemme hos sin senere afdøde Fader Vaadsfører Hans Hansen, ofte har havt legemlig Omgang med sin medtiltalte Halbroder Jens Hansen, idet hun nærmere herom har forklaret, at det første Gang skee i Aaret 1857, da Jens Hansen en Dag tiltvang sig Omgang med hende mod hendes Billie, og at det senere ofte er skeet, naar Jens Hansen var hjemme om Vinteren, idet de da om Natten laae i den samme Seng i det fælles Sovekammer, hvor foruden dem tillige laae Faderen og hendes Heelbroder Martin, men disse Sidste hver i sin Seng, hvormod Jens Hansen, da Faderen ikke vilde have, at han maatte ligge hos ham, efter Faderens Billie laae hos hende, og vil hun forgiæves have anmodet Faderen om, at blive fri herfor, idet Faderen, for hvem hun ogsaa vil have omtalt, at Broderen Jens havde legemlig Omgang med hende, kun svarede, at det gjorde Intet.

Tiltalte Jens Hansen har derimod vedholdende nægtet Rigtigheden af Søsterens Sigtelse, som han antager, at hun er knet af sin Mand til at fremkomme med, idet han derhos har anført, at hun ikke er ved sin fulde Samling og at han anseer hende for sindssvag, hvormod han vel har indrømmet at have, naar han om Vinteren var hjemme, ligget om Natten i samme Seng som hun, da Faderen vilde det og da han, der eiede Huset og understøttede Familien, ikke havde Raad til at anskaffe flere Senge, men han har bestemt benægtet, at have havt legemlig Omgang med Søsteren, hvilket aldrig har været i hans Tanker.

Bed den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 26de August s. A. affagte Dom er Tiltalte Valentins Hustrues Tilstaaelse lagt til Grund for hendes Domsfælbelse og hun, i Genhold til 6-13-14, dømt fra Livet, hvormod Tiltalte Jens Hansen er frifunden for Actors videre Tiltale, hvorhos de Tiltalte in solidum ere paalagte Actionens Omkostninger.

Det skjønnes imidlertid ikke, at Tiltalte Valentins Hustrues Tilstaaelse, efter hvad der isørgt er oplyst og foreligger, kan ansees saaledes bestyrket eller saa paalidelig, at den bør lægges til Grund for en Domsfælbelse.

I denne Henseende bemærkes:

at det under Sagen er oplyst, at saavel hendes legemlige som navnlig ogsaa hendes mentale Tilstand er bleven meget svækket efter at hun i Slutningen af Aaret 1853 havde lidt af en stærk tyffoid Fieber, og har practiserende Læge Fibiger, der behandlede hende under Sygdommen og indtil de 2 eller 3 sidste Aar jævnlig har havt Leilighed til at iagttage hende, erklæret, at Svækkelsen i det Mentale yttrede sig ved pjanket og barnagtig Snakksomhed, umotiveret Lyfthighed, afvejlende med skynkende Forsagthed, og at det var aabenbart, at hendes Sjælsevners Energi havde faaet et Knæk, idet hun nemlig til en vis Grad beholdt et todsset Væsen, og at Hufkommelsen vedblev at være meget svag, at Tænking spjutes hende næsten umulig, samt at hun altid gik i Taaget og var altid betagen af en Slags Distraction; ligeledes har Districtslægen, der under nærværende Sag har undersøgt hende, vel ikke fundet hende utilregnelig, men dog erklæret, at hendes Hufkommelse synes svækket og hendes Aandsvener kun ringe, ligesom endelig Sognepræsten har erklæret, at det forekommer ham, at hun efter sit Giftermaal er bleven endmere imbecil, og at hendes Alle paa-
 falbende Selvangivelse er ham et uløseligt Problem, uden som en Følge af hendes Imbecillitet; — at hun idetmindste indtil den seneste Tid har været forfalden til Drif; — at hun, naaget hun som bemærket vil have omtalt for Faderen, at Broderen havde legemlig Dmgang med hende, dog ikke har omtalt dette for nogen Anden, heller ikke af sin øvrige Slægt, førend forrige Aars Foraar, da hun, efterat der var opstaaet Uenighed mellem hendes Mand og Tiltalte Jens Hansen angaaende det Huus, hvori Førstnævnte boede, men som eiedes af Sidstnævnte, der ved en Fogedforretning af 26de og 27de Mai f. A. havde ladet Valentin udsætte af Huset, omtalte det for sin Heelbroder Martin, men med Tilføiende, at hendes Mand, der efter det Oplyste maa antages at have megen Magt over hende, vilde aabenbare det, naar han skulde smides ud af Huset, og at det var skammeligt, at de skulde smides ud; — at hendes Mand's Angivelse om den formentlig begaaede Blodskam, der er dateret den 17de Mai f. A. efter hendes egen Forklaring er skeet, fordi han var bleven uenig med Tiltalte Jens Hansen, og efter hvad der iøvrigt foreligger, maa dette ogsaa antages at have været Motivet, ligesom at der overhovedet har fundet et uvenligt Forhold Sted mellem Sabelmager Valentin og Tiltalte Jens Hansen, navnlig ogsaa fremkaldt ved Førstnævntes Efterstræbelser mod Jens Hansens Kone — Jens Hansen er for henved 2 Aar siden bleven gift — samt endelig, at der under Sagen er meddeelt Tiltalte Jens Hansen de bedste Bidnesbyrd ogsaa for Sædelighed, og har saaledes navnlig Sognepræsten erklæret, ikke alene som sin personlige Overbeviisning, men som Resultat af Samtale med Flere med de paagjældende Forhold nøie bekendte og som han troer paalidelige Personer, at Jens Hansen baabe fra sin tidlige Ungdom og i de senere Aar er kjendt som En, hvem Ingen af dem, med hvem Præsten har talt derom, har kunnet tiltroe den imputerede Forbrydelse, og med Hensyn til Forholdet til hans Hustru er Dømmet ligesaa ubeelt til hans Fordeel, ja

at Præsten har al Grund til at ansee dem for et lykkeligt Egtepar, hvorimod han ikke har Grund til at nære samme Mening om Valentiu og Kone.

Efter det Anførte maa det som bemærket findes betænkeligt, at lægge den af Valentius Hustru afgivne Tilstaaelse til Grund for hendes Domsfældelse eller at tillægge den nogen Betydning ligeoverfor Tiltalte Jens Hansen, og de Tiltalte, der Begge ere over criminel Lovadler — Jens Hansen er født i Maret 1823 og Valentius Hustru i Maret 1830 — og ikke tidligere findes tiltalte eller straffede, ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, dog at Tiltalte Valentius Hustru vil have at udrede samtlige Actionens Omkostninger“.

Mandagen den 25de Juni.

Nr. 16. Premierlieutenant i Livjægercorpset,
Gjæstgiver **W. Fiedler** (Advocat Brock)
contra

Kjøbenhavns Magistrat (Advocat Liebe),
angaaende Citantens Forpligtelse til at betale Næringsstat af
Hotelbedriften i Hotel Phønix.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1865: „Indstævnte, Premierlieutenant i Livjægercorpset, Gjæstgiver W. Fiedler, bør til Citanterne, Kjøbenhavns Magistrat, betale de paastævnte 850 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 24de Juni 1863 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter den Maade, hvorpaa Gjenstanden for den omtvistede Skatteansættelse, saaledes som i den indankede Dom anført, er betegnet i den under nærværende Sag fremlagte Extractudskrift af Rigningerne for Aarene 1859, 1860 og 1861, i Forbindelse med at de øvrige i samme Eiendom etablerede Næringsbrug efter dette Documents Udvisende hver for sig særligt ere ansatte til Næringsstat, kan hiin Ansættelse kun antages at gjælde det i Eiendommen drevne Gjæstgiveri, og efter Bestemmelserne i Loven af 14de April 1855, navnlig § 2, kan det ikke komme i afgjørende Betragtning, at Citanten, der for egen Regning har drevet dette, og ellers ikke er ansat til Næringsstat, ikke i Skatteligningen er an-

ført under sit Navn som den, der skulde tilsvare den omtvistede Stat. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Kjøbenhavn's Magisttrat søger under nærværende Sag Indstævnte, Premierlieutenant i Livjægercorpset, Gæstgiver W. Fiedler, til i referende Næringsstat af Hotelbedriften i Hotel Phoenix for Aarene 1859, 1860 og 1861 at betale ialt 850 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Paaflagens Dato den 24de Juni 1863.

Indstævnte procederer til Frisindelse, idet han i det Væsentlige har paaberaabt sig, at Skatten ikke er paalignet ham og er ham uvedkommende.

Det paastævnte Skattebeløb er paalignet „Hotel Phoenix's Bedrift“ eller „Phoenix's Hotels Bedrift“. Herved maa nærmest og naturligt forstaaes Hotelbedriften i Hotel Phoenix, eller det i denne Eiendom og ved Benyttelse af denne Eiendom drevne Gæstgiveri. Dette Gæstgiveri er drevet af Indstævnte og han har ikke paaberaabt, at have drevet det paa nogen Andens Begne, hvormod det er givet under Sagen, at Gæstgiveriet er drevet for Indstævntes egen Regning. Det maa saaledes nærmest være ham, hvem den Stat maa paahvile, der er lignet paa den nævnte Næring. At den ikke er bleven paalignet ham persoulig, dertil er givet den naturlige Forklaring, at det Forhold, der maatte være imellem Eiendommens Eier og Indstævnte, ikke har været Citanterne paa behørig Maade bekjendt. I og for sig kan den ommeldte Grindring ikke være afgjørende, og heller ikke foreligger der tilstrækkelig Anledning til at antage, at der ved Paaligningen for det her under Sagen omhandlede Tidrum har været tilfugt at bestatte nogen Anden end den, for hvis Regning Hotel= og Gæstgiverinæringen virkelig er drevet. Da nu den Omstændighed, at Skatten ikke skal være Indstævnte aftrævet til de respective Forfaldstider, ikke kan fritage ham for at tilsvare dens Beløb, og der ei heller ellers af ham er anført Noget, der skjønnes at kunne faae Indsigelse paa Sagens Udfald, vil der være at give Citanterne Dom efter Paastanden.

Processens Omkostninger, som enhver af Parterne har paastaet sig tilagt, findes at burde ophæves“.

Nr. 43. Værtshuusholder **Niels Jensen** (Ingen)

contra

Arbeidsmand **Morten Mogensen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 44. **Hansine Fischer**, født **Friis**,

med Mand og Børge, Kjøbmand **Martin Fischer** (Ingen)

contra

Administrationen for Grosferer Niels Brochs og Hustru Lene Bredahls Legater i Randers (Justitsraad Bunzen, efter Ordre) samt Institutbestyrer **S. O. Jacobsen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citantinden, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelfers Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ei tillades videre derpaa at tale. Saa bør hun og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Rd. og endvidere til samme Kasse 5 Rd. 3 Salarium til Justitsraad Bunzen for Høiesteret betaler Citantinden 40 Rd. Endelig betaler hun det Retsgebyr og Skriveresalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papis, der skulde have været brugt

eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Høiesteret for den indstævnte Administrations Vedkommende havde været beneficeret.

Nr. 199.

Advocat Levinsen
contra**Peder Christian Pedersen** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 13de April 1866: „Arrestanten Peder Christian Pedersen bør henføres til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt betale i Erstatning til Proprietair Lauritzen 5 Mk. og udrede alle af denne Sag lovligt skydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Rammerraad, Procurator Kepsdorff og Defensor, Procurator Schubarth 4 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Mai 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 18—19.

Den 13de Juli.

1866.

Første ordinaire Session.

Mandagen den 25de Juni.

Nr. 199.

Advocat Levinfen

contra

Peder Christian Pedersen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten, Smedelærling Peder Christian Pedersen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han den 23de Februar d. A., da han i et Erinde for sin Mester havde indfundet sig i Proprietair Lauritzens Brønderigaard i Hofstebro og i nogle Diebliske var forbleven ene i Kjøkkenet, har borttaget en paa Kjøkkenbordet liggende Sølvspiseflee, som han derefter brækkede itu og samme Dags Aften faldt til en Guldsmed, hvilket imidlertid foranledigede hans Anholdelse. Den stjaalne Stæe er under Sagen vurderet til 2 Rd. og udleveret til Proprietair Lauritzen, der har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 5 Mk. for dens Forringelse.

Endvidere har Arrestanten vedgaaet, at da han den 10de Februar d. A. var fulgt ud af Byen med Huusmand Johannes Otto Laurzen og ved denne Leilighed var kommen til at bære en Pose med forskjellige Ting i for Laurzen, der var i høi Grad besjænknet, udtog han af denne Pose en lille Kasse, som han tog under Armen og bragte til sit Hjem, idet han, for at Bestjaalne ikke skulde bemærke Forskjellen paa Posens Tyngde, lagde en eller to Stene i Posen, som han derefter tilbageleverede Laurzen, da de fiktes ad. Samme Dags Aften undersøgte Arrestanten den stjaalne Kasses Indhold, der bestod i forskjellige Smaating, saasom Hægter, Synaale og Knappenaale, men da disse Gjenstande vare værdiløse for ham, og han derhos — som han har udsagt — kom i Tanker om det Urigtige i Handlingen, besluttede han sig til at tilbagelevere Kassen til dens Eiermand og bragte den derfor til sin Moder med An-

X. Margang.

mobning om at udlebere den til D. Laurfen, hvilket derefter ogsaa er skeet. Forsaavidt Arrestanten i et senere Forhør har paastaet, at Rasken var falden ud af Posen før han fik den at bære, og at han ikke havde til Hensigt at tilægne sig Rasken, men tog den med for at D. Laurfen ikke skulde tabe den, naar Arrestanten forlod ham, vil der i Henhold til L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn til dette Føregivende. Værdien af den ommeldte Rasse med Indhold er af D. Laurfen ansat til ialt 3 Mk. 12 f.

Efter det Anførte vil Arrestanten, der er født den 16de Mai 1847 og tidligere ifølge Hjerm-Ginding Herredets Extrarets Dom af 20de Decbr. 1864 har været straffet for Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 jfr. § 29 med 10 Rottingslag, være at ansee med Straf efter den citerede Frdn. § 13, og da den ham ved Underrettsdommen tilkjendte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen samt om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 183.

Justitsraad Bungen

contra

Jens Peter Nielsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de Mai 1866: „Arrestanterne Hans Peter Erichsen og Jens Peter Nielsen bør straffes, Sidstnævnte med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar og Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og Een for Begge og Begge for Een udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Rasken og Alberti, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom for Jens Peter Nielsens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3. Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Hans Peter Erichsen og Jens Peter Nielsen, der begge ere langt over criminel Lovarbeid, og af hvilke den Første er anseet ved Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 17de Januar 1866 for Bettleri efter Lov af 3die Marts 1860 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og den Sidste senest anseet ved denne Rets Dom af 18de Febr. f. A. efter Febrn. af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, ere under nærværende imod dem for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbeviste, at have efter foregaaende Aftale og i Forening den 2den f. M. frafjaalet Bognmand Søren Carl Mortensen en til 6 Rd. vurderet Jernskætting, hvorfor de ville være at ansee efter sidtemeldte Forordning, Arrestanten Erichsen efter sammes § 1 og Arrestanten Nielsen efter § 15, og findes Straffen at burde bestemmes for Førstnævnte til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 188.

Advocat Levinfen

contra

Christine eller **Kirstine Pedersdatter**, Mølleforpagter

Jens Jensens Hustru (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 12te April 1866: „Arrestantinden Kirstine Pedersdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes samt i Erstatning betale til Andreas Christian Sørensen af Holmegaard 7 Rd. og til Marschandiser Christen Andreasen af Hjørring 1 Rd. 1 Mk. Saa bør Arrestantinden udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Sand 5 Rd. og til Defensor, Procurator Røgstrup 4 Rd. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Reckelmann og Procurator Møller, betaler Arrestantinden 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levingen og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Christine Pedersdatter, Mølleforpagter Jens Jensen's Hustru, der er født i Aaret 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, sigtes under nærværende Sag for Tyveri, og maa det i saa Henseende ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at hun deels i Sommeren forrige Aar har af en Dyne, der tilhørte en paa hendes Mand's Loft logerende Tjenestekarl, ubtaget ca. 8 Pb. Fyld af Værdi 8 à 9 Mk., deels paa Vesterbrønderslev Marked den 13de Septbr. f. A. samt paa Hjallerup Markeder den 24de Juni og 3die Octbr. f. A. har i forskjellige Markedsboder tilvendt sig 2 Par Børnestøvler af Værdi ialt 4 Mk. 8 f., et Stykke saakaldet Engellæder af Værdi ca. 8 Rd. 4 Mk., noget Bomuldstoi af Værdi 2 Rd. 36 f., ca. 6 Alen Sirts af Værdi 9 Mk. og et Stykke Hampelærred af Værdi 24 f. pr. Alen, og endelig har hun paa Hjemveien fra det sibtommeldte Marked sat sig i Besiddelse af to paa Gaardmand Søren Chr. Christensens Mark tvøirede Faar, som hun bragte hjem med sig og slagtede Dagen efter, idet hun for sin Mand foregav, at hun havde kjøbt dem paa Markedet.

De stjaalne Faar tilhørte Gaardmand S. Chr. Christensens Søn Anders Christian Sørensen, der har erholdt Kjødet samt Ulden og Skindene udleveret samt derhos paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 7 Rd., hvormod Arrestantinden Intet har havt at erindre. Med Hensyn til de øvrige ovennævnte Tyverier er der ikke Spørgsmaal om Erstatning, undtagen forsaavidt angaaer den ikke tilstedekomne Deel af det ommeldte Hampelærred, i hvilken Henseende bemærkes, at Marxkandiser Chr. Andreasen i Hjørring, i hvis Markedsbontif Lærredet maa formodes at være stjaalet, har opgivet, at det bortkomne Stykke Lærred indeholdt ca. 50 Alen, men da Arrestantinden vedblivende har benægtet, at det Stykke Lærred, hun tilvendte sig, udgjorde mere end ca. 30 Alen, hvoraf de tilstedekomne og af Chr. Andreasen modtagne Stykker ere vurdere til ialt 6 Rd. 2 Mk., vil hun ikkun kunne tilpligtes i den heromhændede Anledning at betale en Erstatning af 1 Rd. 1 Mk.

For det ansførte Forhold vil Arrestantinden, der har erkjendt, at hun sidder i en god Stilling og ikke har stjaalet af Trang, være at anses med Straf efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 6 2det Led, og da den hende ved Underretsdømmen tilkjendte Straf af Forbringshuusarbejde i 18 Maa-

neber efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Tirsdagen den 26de Juni.

Nr. 179.

Advocat Hansen
contra

Jens Jensen Boos og Niels Sørensen Bigum
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for mod Sognefogden udøvet voldelig Afsærb og udiist Fornærmelse.

Lysgaard-Hids Herreders Extrarets Dom af 25de Januar 1866: „Tiltalte Jens Jensen Boos bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og Tiltalte Niels Sørensen Bigum bør erlægge en Mulct af 5 Rd. til Viborg Amts Fattigkasse. Saa betaler Tiltalte Jens Jensen Boos til Sognefoged S. Sigvartsen af Høiberg i Erstatning 4 Rd. De Tiltalte udrede berhos, Een for Vegge og Vegge for Een, samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Overretsprocurator Sfaacsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Rjær 3 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de April 1866: „De Tiltalte Jens Jensen Boos og Niels Sørensen Bigum bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. I Henseende til Erstatningen til Sognefoged Søren Sigvartsen af Høiberg samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden for Jens Jensen Boos findes at burde bestemmes til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jens Jensen Boos bestemmes til 3 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „Sognefoged Søren Sigvartsen af Høiberg har under Sagen edeligen forklaret, at da der den 20de Octbr. f. A. om Aftenen ved et hos Huusmand Mads Pedersen Koustrup i Høiberg affoldt Dansefejle, ved hvilket Sognefogden var tilstede for at holde Orden, var opstaaet Klammeri, hvori navnlig ogsaa begge de Tiltalte deeltog, og han tilligemed Mads Pedersen Koustrup havde begivet sig ind i Dansefalsen for at styre de Stridende tilfreds, blev den Sidstnævnte strax af Tiltalte Jens Jensen Boos vibragt et Slag i Ansigtet med knyttet Næve, hvorefter Tiltalte Niels Sørensen Vigum tog Ordet, og idet han sagde, at det var Bærtten og at man ikke maatte slaae denne, men at der ved Siden af ham stod Sognefogden, tilføiede han „pir ham væk“, og efterat han derpaa, da Sognefogden idetsamme viste sit Politistilt frem, havde yttret, at denne kun var en Dreng for dem, vibragte Tiltalte Jens Jensen Boos med knyttet Næve Sognefogden et saadant Slag i Lindingen over det venstre Die, at Sognefogden segnede tilbage paa en Bænt, hvorhos samme Tiltalte atter tog fat paa Sognefogden, rev hans Frakke itu, forfulgte ham rundt i Stuen, traadte ham paa Fødderne og skubbede ham tilside samt brugte flere forskjellige Skjældsord imod ham.

Tiltalte Jens Jensen Boos har vedholdende paaftaaet, at han ved den ommeldte Leilighed var i den Grad beruset, at han ikke kan mindes Noget af, hvad der passerede, og at han navnlig ikke kan erindre at have slaaet eller fornærmet Sognefogden, hvem han efter sin Forklaring ikke kjendte, og ligeledes har Tiltalte Niels Sørensen Vigum anbragt, at han paa Grund af den berusede Tilstand, hvori han befandt sig, ikkun kan erindre, at han, da han saae, at Medtiltalte slog efter Mads Pedersen Koustrup, sagde til Medtiltalte, at han ikke maatte slaae Bærtten, men at han derimod ikke mindes at have yttret Noget om at pirre Sognefogden væk eller om, at denne kun var en Dreng for dem.

Ved de af flere Vidner under Sagen afgivne edelige Forklaringer er det imidlertid godtgjort, deels at Tiltalte Niels Sørensen Vigum umiddelbart efterat Jens Jensen Boos — som ovenommeldt — havde slaaet Mads Peder-

sen Koustrup, har ytret, at det var Bøtten og at ham maatte man ikke slaae, men at Sognefogden stod ved Siden af ham, samt tilføjet Ordene „dir ham væk“, ved hvilke Ytringer Niels Sørensen Bigum maa anses at have opfordret eller opmuntret Jens Jensen Boos til at bruge Vold imod Sognefogden, deels at Jens Jensen Boos derpaa med knyttet Næve har bibragt Sognefogden et Slag i Tindingen, saa at Sognefogden seguede tilbage paa en Bænk, samt derefter atter taget fat paa Sognefogden, revet hans Frakke itu, forfulgt ham rundt i Stuen og skubbet til ham samt brugt forskjellige Skjældsord imod ham.

Da det nu derhos efter Sagens Oplysninger i saa Henseende maa antages, at de Tiltalte ikke ved den ommeldte Leilighed have været berusede i nogen særdeles høi Grad, og det tillige, forsaavidt Jens Jensen Boos har nægdet at have kendt Sognefogden, er oplyst, at denne ved bemeldte Leilighed bar sit Politiskilt aabentlyst foran paa Bryttet, ville de Tiltalte, der ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, nu være at see, Jens Jensen Boos efter Bestemmelserne i Frdn. af 4de Octbr. 1833 § 16 og Lovgivningens Analogi og Niels Sørensen Bigum efter den citerede Lovbestemmelse cfr. § 27 sidste Membr. med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød for Jens Jensen Boos i 2 Gange 5 Dage og for Niels Sørensen Bigum i 5 Dage“.

Nr. 192.

Advocat Hindenburg
contra**Jacob Svendsen** (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Meerløse og Ludse Herreders Extrarets Dom af 15de Marts 1866: „Arrestanten Jacob Svendsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt udrede Sagens Omkostninger, og derunder i Salaar til Actor, Procurator Christensen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Urboe 3 Rd. At efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Mai 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salaarium til Prøveprocurator Engberg og Procurator Rothe for Overretten betaler Arrestanten Jacob Svendsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jacob Svendsen under nærværende fra Meerløse og Tude Herreders Extraret her- til indankede Sag har vedgaaet, hvad der stemmer med det isvrigt Oplyste, at han en Dag i Januar Maaned d. A. i Karlesammeret paa Holbek Ladegaard, hvor han tjente, har taget et Par hans Medtjener Jens Peder Nielsen til- hørende til 3 Mk. vurderede Salmels Beenklæder, som han lod anvende til sine egne Klæders Udbedring, maa det billiges, at han, der er sødt i Aaret 1837 og tidligere ifølge ovennævnte Herredstings Dom af 1ste August 1863 har for Tyveri været anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, nu ved den paaankede Dom er dømt efter bemeldte Frdn. § 13, og da Retten efter Omstændighederne maa bifalde den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide, og Dommens Bestemmel- ser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den i det Hele blive at Stabsæste“.

Nr. 174.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Kirstine eller **Christine Trolle** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal= og Politirettens Dom af 12te Mai 1866: „Arre- stantinden Ane Kirstine eller Christine Trolle bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt udrede Actionens Omkost- ninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschalk og Winther, med 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal= og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Arrestantinden Ane Kirstine eller Christine Trolle, der er født den 18de Januar 1841 og bl. A. ved Højens Kjøbstads Extrarets Dom af 19de Februar 1861 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, for Tyveri anlagte Sag er hun ved egen af det isørigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist, at have den 31te Januar d. A. frafjaalet Gæstgiver Niels Jørgensen et Lagen, et Sengetæppe og et Pudevaar, ialt af Værdi 2 Rd. 1 Mk., og den 22de Marts Viinkjyper Theodor Styven et til 8 Rd. vurderet Uyr, en Portemonnaie af Værdi 1 Mk. med deriørende 1 Mk. 14 f. samt et Halsstørklæde og en Nebefam af Værdi tilsammen 3 Mk. 8 f., og vil hun som Følge heraf nu være at ansee efter samme Frdn. § 13 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 191.

Justitsraad Bunken

contra

Hanne Rasmussen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og Barnemord.

Langelands Herreders Extrarets Dom af 7de Marts 1866: „Arrestantinden Hanne Rasmussen af Tranekjær bør at miste sin Hals og Hovedet at sættes paa en Stage samt at udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Rasmussen 4 Rd. og Defensor, Cand. juris Ebsberg 6 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Myhlerk og Nellesmann for Overretten betaler Arrestantinden Hanne Rasmussen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunken og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende i Ifte Instants ved Langelands Herreds Etraret behandlede Sag tiltales Arrestantinden Hanne Rasmussen, der er født den 20de Decbr. 1845 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal og Fostermord.

Efter Arrestantindens Forklaring var hun bleven besvangret af sin den 20de April f. A. til America bortreiste Forlovede, og da denne ikke senere lod høre fra sig, og navnlig ikke opfyldte sit Løfte at sende hende Penge for at hun kunde reise til ham, følte hun sig ulykkelig og forladt. Hun turde ikke betroe sin Tilstand til sin Moder, ligesom hun heller ikke til Andre, navnlig ikke til nogen af sine Medtjenende paa Tranekjær Ladegaard, medbeelte, at hun var frugtformelig, saalidt som hun ved Anskaffelse af Børnetsøi eller paa anden Maade traf Forberedelser til sin forestaaende Nedkomst, hvorimod hun kort forinden denne indtraf besluttede at føde i Dølgemaal og at ombringe Barnet. Følgende dette Forsæt forlod hun, da hun op ad Dagen den 22de Januar d. A. fødte Idbefindende og forubsaae sin Nedkomst, sit Arbeide paa Gaarden og begav sig til en nærliggende Skov i den Hensigt at føde der og at aflive sit Barn. Efterat hun i nogle Timer havde ligget paa Jorden i Skoven, foregik Fødselen, og overbeviste hun sig om, at Barnet var levende. Nablestrengen overrev hun med Fingrene, og efterat hun havde ladet det henligge nøgent et Dvarteerstid paa Jorden, afløste hun sit Forklæde, bandt Rimningen om Barnets Hals og tilsnødde den stramt med en Knude. Umiddelbart forinden dette skete havde hun, blandt Andet ved at Barnet gav Lyd fra sig, overtøjet sig om, at der var Liv i det. Hun skjulte det derefter i Skoven, hvor hun samme Dags Aften gik ud og nedgravede det, efterat have forvisset sig om, at det var dødt.

Denne af Arrestantinden afgivne Tilstaelse er i det Væsentlige bleven bestrykt ved de under Sagen isøvrigt tilveiebragte Dplysninger. Liget af Barnet er efter hendes Anviisning blevet fundet i Skoven med tilsnøret Hals, som af hende omforklaret, og efter foretagen legal Syns- og Obductionsforretning have Lægerne erklæret, at Barnet var fuldbaarent og levedygtigt, at det har respireret og levet, men rimeligviis kun i en meget kort Tid, samt at den faste Tilsnøring om dets Hals var istand til at frembringe Dvæling, hvorhos de have tilføjet, at de efter Acternes Indhold maa angive Strangulation som den rimelige Dødsarsag.

Efter det saaledes Dplyste maa det billiges, at Arrestantinden ved den af Underretten med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom af 7de Marts d. A. er anseet efter L. 6—6—7 med Straf af at miste sin Hals og hendes Hoved at sættes paa en Stage, og Underretsdommen, i Henseende til hvis øvrige Bestemmelser det ligeledes findes at maatte have sit Forblivende, vil saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Fredagen den 29de Juni.

Nr. 121.

Advocat Levinfen
contra

1) **Mads Jensen** (Defensor Brock) og 2) **Mads Vilhelm Andersen** eller **Jensen** (Defensor Hindenburg) samt 3) **Birthe Marie Steffensen** eller **Jensen** (Defensor Liebe),
der tiltales, Nr. 1 for bedrageligt Forhold og Falsk, Nr. 2 for bedrageligt Forhold og Meddeeltighed deri, Falsk og Tyveri, og Nr. 3 for Væleri, bedrageligt Forhold og Meddeeltighed deri, Tyveri og Hæleri.

Faaborg Kjøbstads Extraræts Dom af 27de December 1864:
„Arrestanterne Mads Jensen, Birthe Marie Steffensen eller Jensen og Mads Vilhelm Andersen eller Jensen bør hensesættes, den Første til Tugthuusarbejde i 6 Aar og hver af de øvrige 2de til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Samtlige Arrestanter udrede enhver for sit Vedkommende de af deres Arrest og in solidum de af Sættedommerens Bestikkelse og Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hansen 40 Rd. og til Defensorerne, Exam. juris Johnsen 20 Rd., Procurator Grooth Petersen 15 Rd. og Exam. juris Jansen 10 Rd., samt Diæter efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, saaledes at Arrestanten Jensen heraf udreder Halvdelen og hver af de 2de Øvrige $\frac{1}{4}$. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at 2de under Sagen fremkomne af Arrestanten Mads Vilhelm Andersen eller Jensen til Muursvend Jørgensen og Værtshuusholder Ræmner udstebte Gjelbsbeviser, hvert paa 6 Rd., ere skrevne paa ustemplet Papir. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Febr. 1866: „Arrestanten Mads Jensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, men forøvrigt deels for Actors, deels for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og for usømmelig Skrivemaade til Faaborg Kjøbstads Fattigkasse bøde 100 Rd. og ligesaa meget til Justitskassen. Arrestanten Mads Vilhelm Andersen eller Jensen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, men forøvrigt for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. 3 Henseende til

den Arrestantinden Birthe Marie Steffensen eller Jensen idømte Straf bør Blyttingsdommen ved Magt at stande. Saa bør Arrestanterne og Arrestantinden udrede de af Actionen flydende Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer og endvidere i Salair til Procuratorerne H. H. Nyegaard, Berggreen og Rothe samt Prøveprocurator Nellesmann for Overretten 15 Rd. til hver, saaledes at Salairerne til Defensorerne udredes af enhver af de Tiltalte for sit Vedkommende, men de øvrige Omkostninger af Arrestanten Mads Jensen med $\frac{2}{12}$, af Arrestantinden Birthe Marie Steffensen eller Jensen med $\frac{1}{12}$ og af Arrestanten Mads Wilhelm Andersen eller Jensen med $\frac{2}{12}$. Virke-dommer Jansen bør til Faaborg Kjøbstads Fattigkasse bøde 10 Rd. De idømte Mulcter at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes at kunne paalægges Tiltalte Mads Jensen Straf for hans under den i den indankede Dom ommeldte Retsfag imellem ham og N. P. Nielsen i et Indlæg til Retten fremsatte, med hans senere under samme Sag gjorte Indrømmelse ikke forenelige Nægtelse af at have kjøbt nogen Hest for 120 Rd., og heller ikke for hans Forhold med Hensyn til den i Dommen omhandlede Sikkerhedsstillelse for den af Anders Rasmussen for ham indgaaede Caution, men iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Mads Jensen, med særligt Hensyn til hans meget langvarige Arrest, og til at det er 30 Aar siden at den Dom overgik ham, der medfører, at han nu bliver at dømmes som for anden Gang begaaet Tyveri, skjønnes at kunne fastsættes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Mads Jensen bestemmes til 1 Aar. Advocaterne Levin sen, Brock, Hindenburg og Liebe tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Rd., der udredes af de

Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salarier fastsatte Maabe.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I. Hvad nu først angaaer Sigtelsen mod Arrestanten Mads Jensen af Faaborg for Falsk, er der under Sagen Spørgsmaal deels om Forfalskning af et Indlæg, deels om Forfalskning i en Studsmaalsbog og endelig om Forandring af Indholdet af en af Arrestanten udstedt Obligation.

Det ovennævnte Indlæg, der er dateret den 10de Novbr. 1863 og fremlagt s. D. af Arrestanten i Politiretten under en mod ham af Teglbrenner Niels Peter Nielsen anlagt Sag angaaende tilgodehavende Løn 350 Rd. samt Ublevering af Klagerens Studsmaalsbog, indeholdt den Ytring, at Klagerens Fremgangsmaade var af en falsk Natur.

I Indlæg af 4de Decbr. nedlagde Klagerens Sagfører i Anledning deraf Paastand om Mortification og Mulct, medens Arrestanten exciperede mod det fra bemeldte Sagfører fremkomne Indlæg, efter at have gjort sig bekendt med samme, og derhos selv fremlagde Indlæg. Da dette havde foranlediget Modpartens Sagfører til at fremsætte en ny Paastand om Mulct og Mortification, erholdt Arrestanten Anstand til den 7de Decbr. samt Ublaan af Documenter. Da han i Retsmødet den 7de Decbr. havde tilbageleveret disse, blev Modpartens Sagfører opmærksom paa, at Ordet „falsk“ i Indlægget af 10de Novbr. var blevet forandret, saa at der nu stod istedetfor noget Uæfeligst eller Meningsløst.

Hvorvel det er i høi Grad sandsynligt, at Arrestanten, i hvis Baretægt Sagens Documenter vare givne paa den Tid Forfalskningen maa antages at være forøvet, og i hvis Interesse det maatte være at forhindre, at den over ham nedlagte Paastand om Mortification og Mulct blev tagen til Følge, selv har foretaget Forfalskningen, og hvorvel Mistanken mod ham i denne Henseende bestyrkes ved de af Exam. juris Jansen og Wedel afgivne Forklaringer om, at Arrestanten i Klubben i Faaborg har spurgt Førstnævnte, om Noget kunde gjøre ham Noget, fordi han havde rettet i et til Retten afleveret Indlæg, skjønnes der dog ikke mod Arrestantens vedholdende Benægtelse af at have foretaget Forfalskningen eller ved sit Spørgsmaal til Jansen at have erkendt selv at have rettet i et Indlæg, at være tilveiebragt et til at fælde ham aldeles tilstrækkeligt Beviis.

Til lignende Resultat kommer Retten ogsaa, forsaavidt den Arrestanten imputerede Forfalskning af Studsmaalsbogen angaaer. Under den ovennævnte Politiretsdag havde Arrestanten nægtet, at Teglbrenner Niels Petersen Nielsen var antaget i hans Tjeneste som Lyende, saavelsom at han var i Besiddelse af hans Studsmaalsbog. Denne blev imidlertid funden, længe efterat Arrestanten var bleven arresteret, ved en Mansgning i det Locale, hvor hans Teglglovn er, og i samme fandtes en Paategning af Arrestanten, der antages efter sit op-

riindelige Indhold at have gaaet ud paa en Tilstaaelse for, at Nielsen var fæstet af ham fra April til Decbr. 1863, og at Lønnen for denne Tid var for 6 Dvne 350 Rd. og for 8 Dvne 400 Rd. Denne Paategning er imidlertid ved at være bleven overfrevet med andet Blæk og tildeels ændret, idet navnlig Ordene „fæstet“ og „Lønnen“ ere forandrede til Noget, der ligner „accort“ og til „Suma“, gjort saa ulæselig, at den ikke, som den nu foreligger, indeholder noget Beviis for, at Nielsens Paastand om ikke at have havt Arbejdet i Accord, men at være fæstet som Lyende af Arrestanten, er stemmende med Sandhed. Arrestanten har imidlertid stadig benægtet at have foretaget Forfalskning af Skudsmaalssbogen, og de mod Rigtigheden af denne Benægtelse talende Indicier findes ikke tilstrækkelige til at danne Beviis.

Med Hensyn til en af Arrestanten den 19de Febr. 1860 til Sognefoged Hans Hansen af Lys for 1000 Rd. udstedt Panteobligation, hvorved han har givet „første Panteret i hans nyopførte Hus, som han nu beboer paa Matr. Nr. 380 paa Faaborg Vorder“, er det givet, at der i Contexten har været tilføjet „og Grund“, men at disse Ord ere udslettede førend Obligationen blev tinglæst. Hvorvel det maa antages, at Ordene ere udslettede af Arrestanten, er Intet oplyst om Tiden naar dette er skeet, og navnlig om Uendringen er foretaget efterat Obligationen var underfrevet af Arrestanten, og der vil derfor heller ikke under denne Deel af Sagen kunne paalægges ham Straffeanbaar.

Hvad dernæst Sigtelsen imod denne Arrestant for bedrageligt Forhold angaaer, er der under Sagen Spørgsmaal om følgende Facta.

Til Gjæstgiver Rasmussen i Faaborg folgte han en Dvnsfuld Steen, ca. 50,000 Stkr. Efterat Dvnen var fyldt, bleve Stenene paaviste Rasmussen som overdragne til ham, og der blev under 29de August 1863 oprettet en Contract imellem dem, hvori det hedder, at Stenene fra idag af tilhøre Gjæstgiver Rasmussen som hans lovlige Eiendom, men beroe i Forvaring hos Arrestanten indtil de ere behørig brændte. Til Brændingen leverede Rasmussen 200 Edr. Steenkul. Da Brændingen var skeet og Rasmussen derefter havde hjemført ca. 38,000 Stkr., vægrede Arrestanten sig imidlertid ved at udlevere Resten til Rasmussen, og skjøndt Arrestanten, ved senere efter sin Begjæring at modtage af Rasmussen 17 Rd. 4 Mk. som Betaling paa Stenene og ved at indhente Rasmussens Samtykke til at udlevere 7000 Steen af Restpartiet til en bestemt navngiven Person, hvilket Samtykke Rasmussen i Skrivelse af 5te November 1863 meddeelte, maa ansees ligefrem at have erkjendt Rasmussens Eiendomsret til Restpartiet — hvorfor heller intet Hensyn kan tages til hvad Arrestanten tidligere under Forhørerne har paaberaabt om, at han paa Grund af Rasmussens formeentlige Misligholdelse af Contracten, anfaae sig berettiget til at disponere over Stenene — er det tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten for egen Regning har solgt af Restpartiet til Forstjellige, hvilket Forhold, da den svingagtige Hensigt, efter Alt hvad der foreligger, ikke findes at kunne paatvies, maa henses under Frdn. af 11te April 1840 § 43.

Det er fremdeles oplyst, at da Arrestanten søgtes til at indfri et til Teglbænder N. P. Nielsen udstedt Gjældsbeviis, der er dateret 6te Marts

1863, og hvorved han forpligtede sig til at betale Nielsen 120 Rb. til 1ste Octbr. s. A. for en Hest, der var kjøbt samme Dag Beviset udstedtes, benægtede han i Indlæg af 12te November s. A. at have kjøbt nogen Hest for 120 Rb., og erklærede, at han ogsaa maatte benægte Gjældsbeviset af 6te Marts, og da han dernæst blev opfordret til yderligere at erklære sig over Rigtigheden af Underkriften paa Gjældsbeviset, svarede han, at han ikke kunde erklære sig derover, fordi han ikke havde sine Brillen hos sig, men fremlagde en Gjenpart af Beviset, paa hvilken der fandtes en Paategning af Nielsen, der gik ud paa, at Beviset kun skulde være gyldigt, naar Nielsen opfyldte den Contract han havde indgaaet med Arrestanten; han paastod derhos, at en lignende Erklæring havde staaet paa Originalbeviset, der havde været skrevet paa et halvt Ark, hvilken Paastand han er vedbleven under Forhørene, med Tilføjende, at naar Paategningen nu ikke findes paa Beviset maa den være fraflippet eller frarevet dette. Det maa imidlertid, hvorledes det nu end maatte forholde sig med Hensyn til denne Paategning, ansees godtgjort, at Arrestanten svigagtig har benægtet Handelen om Hesten, om hvilken det er indrømmet af ham, at den blev anskaffet til Brug ved hans Teglværk, og at den var solgt af ham inden Indlægget af 12te Novbr. 1863 fremlagdes.

Under den Sag, som bemeldte N. P. Nielsen havde anlagt mod Arrestanten angaaende Pøn og Udlivering af Skudsmaalsbog, var af Nielsen produceret en Erklæring, udstedt af Arrestanten, der maatte antages at indeholde en Erkjendelse fra Arrestantens Side af at have antaget Nielsen som Tjenestetjende. I Retsmødet den 27de Octbr. 1863 nægtede Arrestanten imidlertid at have sættet Nielsen som Tjende, og foreholdt den fremlagte Erklæring, erklærede han, at han aldeles maatte fragaae, at have udstedt noget Document som det foresiste, og paa Dommerens Opfordring at erklære sig over Underkriften, yttrede han, at den vel lignede hans Underkrift, men at han ikke enten vilde vedgaae eller fragaae at have understrevet Documentet med Tilføjende, at han aldeles ikke vil kunne mindes at have udstedt en Erklæring som den fremlagte, men i Indlæg af 10de Novbr. s. A. erkjendte han dog derefter at have udstedt Erklæringen. Uagtet der nu uægtelig er en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten ved Politiretsagens Incamination svigagtigen har fragaadet den ommeldte Erklæring, findes det dog, naar hensees til hans vedholdende Paastand om, dengang ikke at have erindret at have udstedt Erklæringen, hvilket ogsaa bestrækes noget ved, at han, som meldt, i Indlægget af 10de November vedgik den, betænkeligt, at ansee fuldt Beviis tilveiebragt mod ham.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold til Huusmand Peder Hansen Huus af Peirup bemærkes, at der vistnok er fremkommet nogen Formodning for, at Arrestanten, da denne Mand havde givet Løfte om at hjælpe Søs Peter Jensen med et Laan af 500 Rb. paa den Maade, at han, naar Arrestanten kunde skaffe Pengene andetseds, vilde meddele den, der fournerede Laanet, Panteobligation for 500 Rb. med Sikkerhed i den ham tilhørende Eiendom, har forelagt Peder Hansen til Underkrift en Panteobligation til Hans Nielsen i Strandby, ikke paa 500 Rb., men for 1000 Rb., hvilken

Obligation derefter Hansen underskrev i den Lante, at det var en Obligation paa 500 Rd., og senere har maattet indfri, hvorved han har lidt betydeligt Tab, da han hos Søs Peter Sørensen kun erholdt Dækning for 100 Rd.; men der findes dog ikke tilvejebragt mod Arrestantens vedholdende Benægtelse af i saa Henseende at have besøget Peder Hansen noget tilstrækkeligt Bevis herfor.

Da denne Obligation var bleven Peder Hansen op sagt, paatog Arrestanten sig efter Peder Hansens Anmodning at arrangere et Laan paa 1000 Rd. til ham, og han formaaede Sognefoged Hans Hansen paa Lys til at forstærke Pengene mod Panteobligation fra Peder Hansen. En saadan fik han ogsaa denne til at udstede, hvorefter Hans Hansen betalte de 1000 Rd. til Arrestanten, som imidlertid ikke anvendte dem til at indfri Peder Hansens Obligation til Hans Nielsen, men derimod til sine egne Byggeføretager.

At han ogsaa her har handlet svigagtigt mod Peder Hansen, der dog ikke ved denne Transaction leed noget Tab, da Sognefoged Hans Hansen lod sig formaae til istedetfor hans Obligation at modtage Panteobligation fra Arrestanten, er der megen Grund til at formode, men dog skjønnes Arrestantens Forklaring om Grunden, hvorfor han ikke indfrie Obligationen til Hans Nielsen, nemlig, at denne foruden Capitalet ogsaa havde Renter tilgode, og altsaa 1000 Rd. ikke vare tilstrækkelige til Obligationens Subfrielse, ikke med Sikkerhed at kunne forkastes.

Forfaavidt det dernæst maa ansees oplyst, at det var mod Sognefoged Hans Hansens Villie, at Arrestanten udbettede de af ham modtagne 1000 Rd. til eget Brug istedetfor til Subfrielse af den Behæftelse paa Peder Hansens Eiendom, som skulde afløses ved den til Hans Hansen udstedte Obligation, da findes intet Ansvar at kunne paahvile Arrestanten i saa Henseende, efterat Sognefoged Hansen har arrangeret sig med Arrestanten ved at modtage Panteobligation af 19de Febr. 1860 fra denne for Betsbet. Det er med Hensyn til denne Obligation, at der som foransøgt har været Spørgsmaal om Forfalskning ved Udslettelsen af Ordet „og Grund“, hvor Gjenstanden for Pantet nævnes, og forfaavidt det endvidere er imputeret Arrestanten, at han ved samme Obligation har givet første Prioritet i hans Stuehuus paa Matr. Nr. 380 af Faaborg Sorder, uagtet dette skulde være tidligere pantstat, nemlig ved Obligation af 11te Marts 1857 til Gaardmand Niels Jørgensen, af 9de August s. A. til Ungkarl Peder Eiler Nielsen og af 31te Mai 1858 til fornævnte Niels Jørgensen, bemærkes, at det dog ikke kan ansees aldeles klart, at der ved de Obligationer, hvorved den tidligere Pantstatning skulde være skeet, er tilfigtet at give Pantet i Baaningshuset og ikke i en anden Bygning, som Arrestanten angiver at være den Obligationerne tilfigte. De i disse Obligationer brugte Udtryk betegne navnlig ikke tydelig hvilken Bygning det er, der er Gjenstand for Pantstatning.

Forfaavidt det endelig er imputeret Arrestanten, at han skal have udlaaant 200 Rd. af Huusmand Peder Hansens Kones Arvemidler paa 2den Prioritet istedetfor paa 1ste Prioritet, hvorved P. Hansen blev tilføiet et, om

end kun ubethdeligt, Tab, er der Intet oplyst, der kan paadrage Arrestanten Straffeaansvar.

Til Anders Rasmussen, Gaardmand i Rattersø, skylder Arrestanten efter Panteobligation af 24de Januar 1857 1800 Rd., og efter Panteobligation af 12te Juni s. A. 1200 Rd., begge Obligationer, der lyde paa Pant i Arrestantens rørlige Gods, ere tinglæste den 23de Mai 1862; fremdeles efter Obligation af 20de Octbr. 1858 1200 Rd., hvorfor er givet Panteret næstefter 3000 Rd. i Eiendommen Matr.-Nr. 380 i Faaborg samt i Ind- og Udbo, efter Panteobligation af 22de Juli 1860 500 Rd. med Sikkerhed i Arrestantens faste Eiendomme, og efter Panteobligation af 16de Decbr. 1861 300 Rd. med lignende Sikkerhed samt endelig i Anledning af en Caution 165 Rd.

Forsaauidt det har været imputeret Arrestanten, at han hos denne sin Creditor har opvaft den Forestilling, at de to forsnævnte Panteobligationer gave Sikkerhed i alle hans Eiendele baade faste og rørlige, og at de ikke behøvede Tinglæsning for at stifte Panteret, er derfor intet tilstrækkeligt Beviis ført; heller ikke er det godtgjort, at han ved urigtige Forestillinger har foranlediget denne sin Creditor til at renoncere paa endeel af den Sikkerhed, der var givet ved Panteobligationen af 20de Octbr. 1858. Derimod kan Arrestanten ikke undgaae Ansvar, fordi han har givet Anders Rasmussen Sikkerhed for 165 Rd., som han gif i Caution for Arrestanten til Kjøbmand Lagoni og som han til denne har maattet betale, i Betalingen for den Dvnsfuld Steen, Arrestanten havde solgt til Gjæstgiver Rasmussen, af hvem han forud havde oppebaaret Godtgjørelse for den største Deel af Stenenes Værdi, saa at det Resterende langt fra kunde dække de 165 Rd. Arrestanten har derhos ikke anvendt hvad han efter at have givet A. Rasmussen ovennævnte Sikkerhed fik ind saavel hos Gjæstgiver Rasmussen som hos Andre, til hvem han solgte af dette Parti, til Afbetaling paa Gjælden til Lagoni.

Med Hensyn til Arrestantens Forhold til Gaardmand Anders Christensen i Rattersø, til hvem han under 1ste Octbr. 1861 har udstedt Panteobligation for 400 Rd. med Sikkerhed i hans Andeel af Jordblodden Nr. 92 ZZ paa Faaborg Østerhebe samt i en ham tilhørende Tørvemose paa Vesterhøsfinge Mark, finder Retten, at det alene kan imputeres Arrestanten til Straf, at han har pantfæt den nævnte Tørvemose, naaget det af Sagens Oplysninger klart fremgaaer, at den Tørvemose, der tilsigtes, ikke er ham tilhørende, og at saadant ikke kan have været ham ubekendt, navnlig da han har været tilfæde og deeltaget i Forliget af 24de Decbr. 1859, hvorved Handelen om den Gaard, hvortil Tørvemosen hørte, gif tilbage, og Arrestanten maatte derfor, da Obligationen af 1ste Octbr. 1861 udstedtes, vide, at han ikke længer havde nogen Ret til Tørvemosen.

Forsaauidt der dernæst er Spørgsmaal om bedrageligt Forhold mod Gaardsfæster Peder Rasmussen i Rattersø bemærkes, at Arrestanten ved Obligation af 20de Mai 1862 for et Laan af 150 Rd. til denne Creditor pantfætte efter 400 Rd. Jordblodden 92 ZZ paa Østerhebe, naaget endeel af denne Jordlod tidligere var solgt til Teglsbrænder Lars Larsen. Obligationen har imid-

lertid under 5te Octbr. 1862 faaet en Paategning, hvorefter Creditor renoncerer paa Pant i det Jordstykke, som senere var fortsolgt. Arrestantens Forklaring, at han kun har tilfjet at pantsætte hvad han selv endnu eiede af Jordlobben, og at han havde gjort Creditor bekendt med, at endeel af denne var overdraget Lars Larsen, skjønnes ikke at kunne forkastes. Forsaavidt dernæst Arrestanten ved Revers af 4de Juni 1861 til Sikkerhed, i Anledning af at P. Rasmussen gik i Caution for ham for et Laan efter Bregel af 125 Rd., pantsatte en Vogn, en Hest og Seletøi, er det oplyst, at han, uagtet Laanet ikke af ham blev indfriet, har solgt de pantsatte Gjenstande. Dertil har han imidlertid angivet at have havt Tilladelse af Peder Rasmussen, hvad denne dog edelig har mod sagt, saavel som af Anders Rasmussen, forsaavidt de pantsatte Gjenstande maatte ansees indbefattede i det denne Mand givne almindelige Pant i Arrestantens øvrige Gods, hvilken Tilladelse imidlertid Anders Rasmussen edeligen har benægtet at have givet. For dette Forhold vil Arrestanten ikke kunne undgaae Straffansvar.

Endelig er der under denne Deel af Sagen Spørgsmaal om Arrestantens Forhold til Gaardmand Niels Jørgensen i Østerby og dennes Sønnen Jørgen og Peder Eiler Nielsen.

For Niels Jørgensen havde Arrestanten indcaseret 2000 Rd., hvilke han ikke betalte Jørgensen, men denne fandt sig i for Beløbet at modtage Obligation fra Arrestanten, udstedt den 11te Marts 1857, hvorved gaves Pant i Jordlobben Nr. 92 3 a og den Teglværksbygning, derpaa er opført, samt det Huus Arrestanten agtede at lade opføre. Efter Obligationen af 31te Mai 1858 til samme Creditor, stor 500 Rd., har Arrestanten givet Pant næstefter 2500 Rd. i Forberne Matr.-Nr. 92 3 a, 92 3 b samt den Bygning, som er opført og som bliver opført, Matr.-Nr. 380, paa bemeldte Jorder.

Af Peder Eiler Nielsen har Arrestanten laant efter Obligation af 9de August 1857 500 Rd., hvorfor gaves Pant næstefter 2000 Rd. i det ved Obligation af 11te Marts 1857 til Creditors Faber Pantsatte, og endvidere har han til ham under 18de Decbr. 1860 udstedt Obligation for 2800 Rd., hvorved han har givet Pant efter 3000 Rd. i Jordlobberne 92 3 a og 92 3 b samt Teglværksbygningen paa bemeldte Jordlobber og de øvrige Bygninger, iboende Huus Nr. 380. Endeel af det Beløb, hvorfra sidstnævnte Obligation hidrørte, skyldtes oprindeligt til Jørgen Nielsen, som havde en Fordring stor 2000 Rd. paa en Kjøbmand Hansen i Faaborg. Da denne var gaaet fallit, overdrog Jørgen Nielsen Fordringen til Peder Eiler Nielsen, som igjen gav den til Indcasation til Arrestanten. Uagtet Fordringen var sikret ved Selvskyldnercaution af to vederhæftige Mænd, modtog Arrestanten dog som fuld Afgjørelse 1361 Rd. og beholdt det Indcaserede. Han erkjendte sig imidlertid pligtig at betale P. E. Nielsen de fulde 2000 Rd., og for disse og et Par andre Beløb blev Obligationen af 18de Decbr. 1860 udstedt; da han imidlertid senere blev søgt til Indfrielse af denne Obligation, fremsatte han *exceptio non numeratæ pecuniæ*, forsaavidt angik 639 Rd. og et Rentebeløb paa 200 Rd., men indgik senere, efterat Sagen var paakjendt i 1ste Instants, Forlig den

14de Decbr. 1861, hvorved han erkjendte sig pligtig at tilsvare hele Obligationens Paalydende.

For uden Tillæbelse at have forbrugt de for Niels Jørgensen og Peder Eiler Nielsen indcasserede Penge, vil Arrestanten ikke kunne drages til Ansvar, efterat Sagen med hans Creditors Samtykke er ordnet ved Obligation af 11te Marts 1857 og 18de Decbr. 1860.

Forsaauidt det dernæst imputeres Arrestanten, at han ved de 3 Obligationer af 1857 og 1858 har pantsat Baaningshuset paa Matr.=Nr. 380, som han senere ved Obligation til Sognesoged Hans Hansen har givet denne første Prioritet i, da er det Fornødne herom ovenfor omtalt; her bemærkes kun, at det ikke imod Arrestantens Benægtelse er tilstrækkelig beviist, at han har søgt hos Niels Jørgensen og Peter Eiler Nielsen at vække den Forestilling, at han pantsatte til dem Baaningshuset, som han angiver ikke at have været tilfjaget i de 3 nævnte Obligationer. Forsaauidt kemeldte Baaningshuus af ham erkjendes at være pantsat ved Obligation af 18de Decbr. 1860, kan han ikke siges at have gjort sig skyldig i dobbelt Pantsætning, da han i Obligationen har reserveret med Hensyn til Pantet i Bygningerne, at den fulde lovebe Sikkerhed først kunde indtræde, naar Obligationerne til Anders Rasmusen i Rattersø for 1200 Rb. og til Sognesoged Hans Hansen for 1000 Rb. vare udslettede. Af disse har Førstnævnte opgivet det ham tilkommende Pant i Bygninger, og med Hensyn til den Sidstnævnte har Arrestanten paaberaabt sig, at han ikke havde paataget sig inden nogen bestemt Tid at udløse Hans Hansen af Pant i disse.

Hvad angaar den af Arrestanten som fornøvent fremsatte *exceptio non numeratæ pecuniæ*, er der vistnok Anledning til at formode, at den er fremsat mod bedre Vidende for at berøve Peter Eiler Nielsen endeel af det ham tilkommende Beløb; men det paagjældende Forhold har dog ikke kunnet oplyses saa nøiagtigt, at Arrestantens Forklaring om, at P. E. Nielsen havde lovet ham en Efterbetaling af det manglende Beløb, naar Obligationen kom i Orden, med Sikkerhed kan forkastes, og vil derfor Fremsettelsen af denne Subsigelse ikke kunne imputeres ham til Straf.

Naar endelig P. Eiler Nielsen sigter Arrestanten for Bedrageri, idet han skal have betinget sig 200 Rb., hvoraf han har erholdt udbetalt 100 Rb., som han angav skulde betales til Anders Rasmusen Rattersø, for at denne skulde opgive Pant i Bygningen, da er der ikke ført noget tilstrækkeligt Beviis for saadant Bedrageri eller for at Arrestanten har faaet de 100 Rb., som han vedgaaer at have modtaget af P. Eiler Nielsen, men paaftaar at have laant af denne — uden at han nu kan erindre i hvilken Anledning — for at betale dem til Anders Rasmusen Rattersø, hvilken Sidstnævnte ingen Betaling har erholdt for Renunciationen paa bemeldte Panterettighed.

Efter det saaledes Anførte kommer Retten for denne Arrestants Vedkommende til det Resultat, at der, forsaauidt angaar Sigtelsen for Falsk, ikke er ført tilstrækkeligt Beviis for hans Straffskyld, men at der dog, navnlig med Hensyn til det ham imputerede Forhold med Indlæget af 10de Novbr. 1863

og N. P. Nielsens Skudsmaalsbog, er tilveiebragt en saadan Formodning for Sigtelsens Rigtighed, at han kun vil være at frifinde for Actors videre Tiltale, men at han derimod maa dømmes som skyldig i Bedrageri for Dispositionerne over Restpartiet af de til Gjæstgiver H. Rasmussen solgte Steen, for svigagtig Benægtelse under Sagen med N. P. Nielsen af Kjøbet af den Hest, han senere har solgt, fremdeles for at have givet Anders Rasmussen Sikkerhed for 165 Rd. i Betalingen for den Donsfuld Steen Arrestanten havde solgt til Gjæstgiver Rasmussen, for Pantfætningen til Anders Christiansen af Tørve-mosen, hvortil han ingen Adkomst havde, og endelig for Salget af den til Gaardfæster P. Rasmussen pantsatte, og derhos under det Gaardmand Anders Rasmussen givne almindelige Pant i Arrestantens rørlige Gods indbefattede, Hest samt Vogn og Seletøi.

For disse svigagtige Forhold, der falde ind under Frdn. af 11te April 1840 §§ 43 og 42, vil Arrestanten, der er født i Aaret 1812 og tidligere ved Høiesterets Dom af 19de Mai 1836 anset efter Frdn. af 20de Februar 1789 § 1 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, foruden at han blandt Andet i Aaret 1835 har været tiltalt for Bedrageri og i 1838 for Indbrudstyveri samt i en ved Høiesterets Dom af 30te Juli 1844 paakjendt Sag for Indbrudstyveri, og i disse Sager kun har opnaaet Frifindelse for videre Tiltale, og endelig ved Haderslevs Magistratsdom af 13de Novbr. 1851 for Falst er anset med 1 Aars Tugthuusarbeide, nu i Medfør af Frdn. af 11te April 1840 § 79 være at anse med Straf efter samme Frdn. § 13 som for 2den Gang begaaet Tyveri, hvorved bemærkes, at Dommen fra Haderslev, som ikke affagt i Medhold af Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 60 ff., efter Indholdet af bemeldte § 79 ikke kan bevirke, at Arrestanten nu, saaledes som ved Underrettsdommen antaget, skulde ansees som for 3die Gang forøvet Tyveri, hvorimod hiin Dom kun kan tillægges Betydning som skærpende Moment ved Straffens Bestemmelse efter § 13.

I Betragtning af den lange Tid Arrestanten har været arresteret, findes Straffen efter denne Paragraph at kunne bestemmes til 2 Aars Forbedringshuusarbeide, og overeensstemmende hermed vil den indanførte Dom, som har bestemt Straffen til 6 Aars Tugthuusarbeide, være at forandre.

Foraaavibt Gjæstgiver Rasmussen har paastaet sig tilkjendt en Erstatning af 22 Rd. for ikke at have modtaget samtlige de til ham af Arrestanten solgte Steen, men mod hvilken Erstatning Arrestanten har protesteret, navnlig paa Grund af, at Gjæstgiver Rasmussen ved, som meldt, at betale ham 17 Rd. 4 Mk., skulde have erkjendt, ingen videre Fordring at have paa Arrestanten i Anledning af denne Handel, — findes Sagen ikke saaledes oplyst med Hensyn til denne Forbring, at der under nærværende Sag kan tilkjendes Rasmussen nogen Erstatning.

II. Arrestantinden Birthe Marie Steffensen eller Jensen, Arrestanten Mads Jensens Hustru, er ved egen Tilstaaelse og de tilveiebragte Oplysninger tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig i Væleri, idet hun i Begyndelsen af Marts Maaned 1864 har indfundet sig flere Steder i Svend-

borg forsynet med en Skrivelse, hvori hun anmodebe om Hjælp for at kunne faae en Stævning udtaget til Høiesteret for om muligt at frelse sin Eiendom, og derved paa flere Steber har erhøldt Understøttelse.

Fremdeles har hun, uagtet hun var vidende om, at hendes og Mandes Eiendele vare pantfattede for deres fulde Værdi, hvilket hun selv har opgivet under en den 13de Octbr. 1863 hos dem afholdt Fogedforretning, hvorfor der ikke kan reflecteres paa hendes Udsagn under Forhørerne, at hun ikke vidste, at Eiendelene vare saaledes pantfattede, at ikke deraf maatte sælges, efterat Manden var arresteret, solgt en Deel af deres Indbo. Forsaavidt hun har angivet under den den 17de Februar 1864 afholdte Sequestrationsforretning, at hun havde solgt Gjenstande, der under Forretningen ansattes til 159 Rd. 3 Mk., til sin Søn Arrestanten Mads Vilhelm Andersen eller Jensen for 40 Rd., hvilket Sønnen bekræftede, er der imidlertid al Anledning til at antage, at dette Salg har været pro forma, idet hvad der forøvrigt under Sagen er oplyst taler for, at Arrestanten Mads Vilhelm Andersen paa den Tid, Salget skal have fundet Steb, ikke har været i Besiddelse af det Beløb, han angiver at have betalt, og hvad der da her kan imputeres Arrestantinden bliver alene, at hun har forsøgt ved et urigtigt Anbringende at faae en større Deel af Familiens Eiendele unddragne fra at sequestreres til Sikkerhed for Actionsomkostninger m. v., hvilken Hensigt hun dog ikke opnaaede, idet de paagjældende Gjenstande senere ere solgte tilligemed Boets øvrige Løssøre.

Derimod har hun solgt ca. 2½ Lpd. Fjer, som hun udtog af Dyrerne i Folkejengene, for ca. 7 Rd. pr. Lpd., og ladet sin jorncævnte Søn sælge nogle Riste fra Teglovnene, hvorfor betales 13 Rd. 3 Mk.

Endvidere imputeres det Arrestantinden, at hun har disponeret over endeel Pigen Pernille Pedersen tilhørende Gjenstande, som have betroet i Pigens Kiste, der var givet hende og Mand i Bevaring. Det er saaledes oplyst, at hun har solgt 18 Alen Dynevaar à 2 Mk. 2 fj. pr. Alen, fremdeles ca. 8 Pd. Fjer, samt at hun af sin Søn har kjøbt en Kjøle og et Skjort tilhørende Pernille Pedersen samt har benyttet en denne ligeledes tilhørende gammel Kjøle til en Trøje til sin yngste Søn. Forsaavidt hun angiver at have havt Pernilles Tilladelse til Disposition over Dynevaar, Fjer og Kjøle, og at hun har staaet i den Formening, at hendes Søn, der var forlovet med Pernille, har havt Ret til at sælge de Ting hun kjøbte af ham, findes hendes Forklaring, skjøndt i bestemt Modskrid med den af Pernille Pedersen afgivne, imidlertid ikke med Sikkerhed at kunne forkastes.

Da de af Arrestantinden vedgaaede Salg af 2½ Lpd. Fjer og af Ristene falde ind under Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 § 43, vil hun, der tidligere ved Høiesterets Dom af 30te Juni 1836 er anset for 2den Gang begaaet Tyveri med 2 Aars Forbedringshuusarbeide og senere under en mod hende for Indbrudstyveri anlagt Sag ifølge Høiesterets Dom ifkun er frifunden for videre Tiltale, nu efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 79 og 15 være at anses med Straf som for 3die Gang begaaet Tyveri, der ved den indbante Dom findes passende bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbeide, og

berbed vil Straffen for det af hende vedgaaede Betleri saavel som for Attentatet paa, ved urigtigt Foregivende at undbrage endeel af Fællesboets Eiendele fra Sequestration, afborberes.

III. Arrestanten Mads Wilhelm Andersen eller Jensen. Forsaaavidt han bestyldes for Falsk, er det oplyst, at han, der som nævnt var forlovet med Pigen Pernille Pedersen, har i October Maaned 1863 modtaget hendes Contrabog med Sparekassen i Odense for at opsigge hendes Penge, som hun agtede at benytte ved deres forestaaende Bryllup, men derefter uden hendes Tilladelse hævet det hele i Sparekassen indstaaende Beløb 105 Rd. 3 Mk. 11 fj. Han angiver, at hun deraf forærede ham de 5 Rd. 3 Mk. 11 fj., men at han har betalt hende Resten, hvorfor han har modtaget hendes Dwittering, og en saadan er under Sagen fremkommen. Vel har nu Pernille edelig benægtet at have underskrevet eller tilfilslet Arrestanten denne, som Arrestanten efter sin Forklaring selv har affattet med Undtagelse af Datum og Underskrift, og faaet tilsendt fra hende under sit Ophold i Roeskilde, og vel findes Underskriften at have Udseende af at være givet med samme Haandskrift som det Øvrige, men der findes dog ikke, mod Arrestantens stadige Benægtelse af at have selv underskrevet Dwitteringen med Pernilles Navn, derfor at være tilveiebragt et til at sælde ham aldeles tilstrækkeligt Beviis, hvorfor han under denne Deel af Sagen bliver at frifinde for Actors videre Tiltale.

Forsaaavidt Arrestanten dernæst sigtes for Bedrageri, da vil han ikke kunne straffes for at have været sin Moder behjælpelig med Salget af Fernisierne eller for, som han paastaar, at have kjøbt de under fornævnte Sequestrationsforetning ommeldte Gjenstande, idet der mangler Beviis for, at han har været vidende om de af hans Stedsfader, Arrestanten Mads Jensen, foretagne Pantfætninger.

Naar han dernæst bestyldes for i svigagtig Hensigt at have disponeret over flere af de hans Forlovede tilhørende Eiendele, findes han at maatte ansees med Straf, fordi han maa antages uden hendes Samtykke at have til egen Fordeel benyttet i al Fald hvad han hævede i Sparekassen udover 100 Rd., fremdeles fordi han, som i Kjøbenhavn havde laant af hende en Kjøle og et Skavl til at laane paa og havde modtaget af hende en Assistenthuusjebdel paa en Kjøle og et Skjort, for at han skulde indløse dem tilligemed den ovennævnte Kjøle og Skavl, har i Stedet for at løse disse Gjenstande optaget Laan paa Assistenthuusjeblerne, og endelig fordi han uden hendes Samtykke har disponeret over endeel Gjenstande, som beroede i hendes Kiste paa hans Forældres Bopæl, navnlig over noget Hør og Blaar, som han har solgt, og 4 Alen Lærred, som han har benyttet til Beenklæder til sig selv. Naar Arrestanten har paastudt, at have havt Pernilles Samtykke til disse Dispositioner, er dette edelig benægtet af hende og ikke paa nogen Maade bestrykt under Sagen. Derimod vil han ikke kunne straffes for at have solgt et Uyr, som tidligere havde tilhørt hans Forlovede, idet hans Udsagn at have faaet det som Foræring af hende og ikke som hun angiver til Laan, ikke med Sikkerhed kan forkastes, eller for Salget af noget Blaarlærred, en Kjøle og et Skjort, idet

det er oplyst, at Pernille havde givet ham Tilladelse til at sælge Skjort og Lærred, naar han vilde komme til hende til Kjøbenhavn, og hans Udsagn om ogsaa at have faaet Tilladelse til at sælge Kjolen under samme Betingelse ikke tør forkastes, ligesom han har anført, at Grunden til, at han ikke efterat have solgt disse Gjenstande reiste til Kjøbenhavn, var den, at han fik et daarligt Been, hvilken Svagthed det maa antages at han har haft.

Forjaaviddt det dernæst lægges Arrestanten til Laft, at han skal have listet sig bort fra Gæstgiver Frandsen i Koeskilde uden at betale hvad han for flere Dages Ophold blev skyldig, efterladende en tom Kuffert, og at han skal have besøget Muursvend Jørgensen sammesteds ved at sælge ham en Laaneseddel, hvorefter paa en Frakke, en Vest og et Par Beenklæder var laant 7 Rd., for 6 Rd., og derefter selv at indløse Tøiet, hvor det var pantsat, under Forebringende af, at Laanesedlen var tabt, er der vistnok tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at han har forøvet disse Bedragerier, men da der dog ikke mod hans Benægtelse er sørt Beviis for, at han har skrevet et Brev, hvorved hans svigagtige Hensigt mod Frandsen væsentligt skulde godtgjøres, eller den Tilstaaelse, hvorved Overdragelsen af Laanesedlen til Jørgensen skulde godtgjøres, vil han ikke for disse Forhold blive at ansee med Straf.

Endnu har der under Sagen været Spørgsmaal om nogle andre Bedragerier forøvede af denne Arrestant, deriblandt at han skulde have forladt sin Tjeneste hos Hentkræmmer Bøving i Ulvide, for at besøige denne sin Hunsbond for et Forstuldt paa Løn, men for disse Facta er der ikke fremkommet Beviis, og naar Arrestanten endelig actioneres for Tyveri, er det vel oplyst, at han har været i Besiddelse af enkelte Gjenstande, deriblandt Bærktøi, en Farvelabe, Skøiter m. v., som der er Formodning om, at han har frastjaalet Hentkræmmer Bøving, medens han tjente denne, men han vil ikke kunne dømmes som Tyv, navnlig fordi Bøving ikke med Sikkerhed har kunnet gjenkende Gjenstandene som sine. Hans Forhold med Hensyn til enkelte af de af Pernille Petersens Kiste udtagne Gjenstande, forjaaviddt det efter det Foransførte maa paadrage ham Straf, findes ikke at kunne hensføres under Tyveri, da Arrestanten efter sit Forhold til Pernille maa antages til de Tider, han var hjemme, at have været i Medbesiddelse med sine Forældre af Kisten og det deriindværende Tøi.

Den Straf denne Arrestant, der er født 1843 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, efter det Foransførte har forskyldt for de ham overførte Bedragerier, findes efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 43, 44 cfr. 41 og 1, naar henføres til den lange Arrest han har udholdt, ikke at burde bestemmes strengere end til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, hvorved han tillige var dømt for Falsk, og hvorved Straffen var bestemt til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, bliver saaledes for hans Bedkommende at forandre. . . .

Sagens Behandling angaaende bemærkes, at Birkedommer Jansen, der har ledet Undersøgelsen indtil Dom i første Instants blev affagt og affagt bemeldte Dom, har under et Forhør tildeelt Arrestanten Mads Wilhelm Andersen med sin flade Haand et Slag paa Øret, og derefter med sin Stok slaaet

ham over Halsen. For dette Forhold vil han ikke kunne undgaae at ansees med en Mulct, der bestemmes til 10 Rd. og tilfalder Faaborg Kjøbstads Fattigkasse; forsaavidt der forøvrigt, navnlig af Arrestanten Mads Jensen, er ført Anker over Behandlingen og bemelte Birkedommer Jansens Forhold mod ham, maa disse ansees ubesviede, og det attesteres jaaledes, at Behandlingen, med den ovennævnte Undtagelse og forsaavidt den af Overretten bliver at censurere, har været lovlig.

Med Hensyn derimod til at Arrestanten Mads Jensens ovennævnte Besværinger, der ere fremsatte i de mange under Sagens Appel fra ham fremkomne Skrivelser, ere fremsførte paa en høist usømmelig Maade og til at Skrivelsernes Indhold forøvrigt er i høi Grad fornærmeligt for mange Personer, der ere komne i Berøring med Arrestanten, og som af ham besvoldes for Landsforræderi, Samvittighedsløshed, Meened m. v., vil Arrestanten ikke kunne undgaae at ansees med Mulct, der tilfalder Faaborg Kjøbstads Fattigkasse, og bestemmes til 100 Rd., og vil han derhos efter Frdn. af 23de Decbr. 1735 § 2 have at bøde ligesaameget til Inspektøskassen.

Med Hensyn til Sagførelsen bemærkes, at Overretten maa misbillige den Maade, hvorpaa Defensor ved Underretten for Arrestanten Mads Jensen Exam. juris Johnsen har udført sit Hverv, idet hans Indlæg paa flere Steder mere ligner en Tiltale mod Arrestanten end et Forsvar for denne; men til at ansee denne Defensor med Mulct findes der dog ikke tilstrækkelig Anledning, navnlig naar Hensyn tages til, at han ikke har Bestalling som Sagfører; forøvrigt har den befalede Sagførelse for begge Retter været lovlig.

Nr. 193.

Advocat Hansen
contra

Maren Kirstine Jensen (Defensor Brod),

der tiltales for Bedrageri og Falst.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 9de April 1866: „Arrestantinden Maren Kirstine Jensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Saa bør hun og i Erstatning til Zomfru Jordan betale 55 Rd. og desuden udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Meldola 5 Rd. og til Defensor, Procurator N. P. Møller 4 Rd. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1866: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salairer

til Prøveprocuratorerne Lehmann og Leth for Overretten betaler Arrestantinden Maren Kirstine Jensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Dplysninger ville være uden Indflydelse paa Sagens Udfald, kjendes for Ret: Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Maren Kirstine Jensen, der under nærværende fra Kjøbenhavn Amts søndre Virts Extraret hertil indankede Sag actioneres for Bebrageri og Falst, er ved egen med Sagens Dplysninger stemmende Tilstaaelse overbeviist at have gjort sig skyldig i begge de hende paafigtede Forhold.

Hun har saaledes efter hos Marschandiser Hansen at have leiet et Sengestæde med Sengklæder, som blev anslaaet til 32 Rds. Værdi, pantsat Sengestædet samt Overdyngen og Lagenerne, der ere komne tilstæde og udleverede Eieren, ligesom hun og efter sin Forklaring har disponeret over Underdyne og Hovedpude, der ikke under Sagen ere komne tilstæde, men med Hensyn til hvilke Eieren har frasalbet Erstatning.

Fremdeles har hun i Adresseavisen for 16de Febr. d. A. ladet indrykke et Avertissement med Overskrift „Barn“ og hvori det hedder: „En fornueende Familie paa Landet, der selv er uden Børn, ønsker et Barn, som deres eget, imod en lille Capital, der skal hensættes for Barnet, der desuden vil komme til at arve sine Pleieforældre“.

Arrestantinden, der selv er ugift og i trængende Kaar, lod dette Avertissement indrykke for derved at formaae Nogen til at betro hende et Barn og udbetale hende en lille Capital, som hun derefter vilde anvende til egne Fornødenheder. Blandt dem, der meldte sig, var Bolette Jordan, der i September f. A. udenfor Ægteskab havde født et Barn, og for hvem Arrestantinden foregav, at hun var gift med en Parcellist Jens Hansen i Karleby, at hun og Mand havde havt to Børn, der begge vare døde, og nu ønskede at antage et Barn som deres eget.

Ved sine urigtige Foregivender bevægede hun Bolette Jordan til at betro hende sit Barn og til at udbetale hende foresøbig 50 Rd. mod en Dvittes=

ring, som Arrestantinden underskrev med Navnet „Sens Hans“, ligesom Bolette Jordan udstedte en Declaration, hvorved hun overdrog BARNET til Sens Hansens og Hustru som deres eget, og forpligtede sig til at betale Sens Hansens foruden fornævnte 50 Rd. endvidere til forfaldende Juni Termin 50 Rd. Inden hun tog bort med BARNET, formaaede hun endnu under et urigtigt Foregivende Bolette Jordan til at laane hende 5 Rd., endvidere laante hun af hende en Raabe, og fik medgivet en Kurv med Børnetøi. BARNET udsatte hun, efter først at have gjort Forsøg paa at faae det anbragt hos sin Søster, hos en Familie paa Godthaabsveien. Dets Moder, der har faaet det og Klædningsstykkerne tilbage, har paastaet sig tilkjendt Erstatning af 55 Rd.

Endelig har Arrestantinden, da hun forrige Sommer leiede en Leilighed i Frederiksberg By for 30 Rd. halvaarlig, for Huusværtten, Høker Frederiksen opgivet, at hun var gift med Sens Hansens, der var ansat ved den zoologiske Have. Leiecontracten, der blev oprettet i dennes Navn, har hun derefter underskrevet med Navnet „Sens Hansens“, saa har hun endvidere ladet tilskrive Eieren et Brev underskrevet „Sens Hansens“, hvorved der anmodes om Genstand med Huusleie. Det er saa langt fra, at hun har havt Tilladelse til at benytte den Sens Hansens Navn, hvem hun tilsigtede, at denne endog, paa hendes Anmodning om at indstaae for Leien, derved havde vægret sig. Værtten har faaet den ham tilkommende Huusleie, og har saaledes intet Tab lidt.

Arrestantinden, der er 29 Aar gammel og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, er for de hende saaledes overførte Forbrydelser, af hvilke Bedrageriet mod Marschandiser Hansens falder under Febn. af 11te April 1840 § 43, det mod Bolette Jordan forøvede under samme Febn. § 76 cfr. § 41, den Samme meddeelte Dvittering under § 68 cfr. § 62, Understriften paa Leiecontracten under § 60 og Brevet til Huusværtten under § 66 3die Membr. cfr. § 62, ved den indankede Dom anseet med Straf, der i Medfør af samme Febn. § 78 findes passende bestemt til 3 Aars Forbedringshuusarbeide. Da forresten Underrettens Doms Bestemmelser angaaende den Bolette Jordan tilkjendte Erstatning og Actionens Omkostninger bifaldes, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 182.

Advocat Brock

contra

Ogmundur Ogmundsson (Defensor Levinson),

der tiltales for Tyveri samt for svigagtig Omgang med Hittegods.

Bestmanns Selskabs Extrarets Dom af 7de Septbr. 1864:
„Den Tiltalte Ogmundur Ogmundsson af Staffagerdi bør henhættes til Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, saa bør han ogsaa at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og deriblandt

2 Rb. i Salair til den ham bestilte Defensor Chr. Magnusson. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 7de November 1864: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden kun bestemmes til 4 Aar. Saa bør Tiltalte ogsaa betale i Salair til Actor og Defensor ved Landsoverretten, Procuratorerne Jøn Gudmundsson og P. Melsted, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „I nærværende Sag, som den 7de Septbr. sidst. er bleven paadømt af Bestmanns Syssels Extraret, er Dgmundur Dgmundsson, Tjenestekarl paa Staffagerbi paa bemeldte Ø, bleven dømt for 3die Gang begaaet Tyveri til 5 Aars Forbedringshuusarbeide samt til at udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og har han indanket denne Dom for Landsoverretten. Ved egen Tilstaaelse samt de under Sagen fremkomne Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at den Domsældte sidst i Juni Maaned sidst., da Magnus Magnusson af Røstum og Rangarvalla Syssel opholdt sig der paa Ferne, har sjaalet af hansomme en Pengepung, hvori der fandtes 4 Rb. 2 f., samt at han endvidere har forsømt at oplyse 80 f., som han i sidstafvigte Foraar fandt indstøbt i et Stykke Papir ved Indgangen til den saakaldte „Riddub“ paa Bestmannærne, hvilke Penge han brugte saaledes, at han kjøbte Brændeviin for 32 f., men tabte Resten. Da nu Domsældte, som er langt over criminel Aavalder, 2 Gange tidligere er bleven dømt for Tyveri, første Gang den 21de Octbr. 1862 til 27 Slag af Riis og anden Gang den 15de Juni f. A. til 40 Slag af Riis, saa vil han nu være at ansæe efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 15 og 58 for 3die Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til 4 Aars Forbedringshuusarbeide“.

Nr. 186.

Advocat Brod
contra

Carl Anton Rasmussen (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de April 1866: „Arrestanten Carl Anton Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Bond og Brød i 4 Gange 5 Dage samt ubrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afsejning efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Carl Anton Rasmussen, som er født den 6te Febr. 1843 og ikke findes tidligere straffet, ved egen af det iøvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse er overbevist at have siden September f. A. frastjaalet Grosserer Adolph Topp forskjellige Gjenstande til en Værdi af ialt 40 Rd. 4 Mk. 12 S. og Handelsreisende Bud en til 1 Rd. 3 Mk. vurderet Hue, vil Arrestanten herfor være at ansee efter Febdn. af 11te April 1840 § 1, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Bond og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Hermed endte Højesterets første ordinaire Session.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 20.

Den 10de August.

1866.

Første extraordinaire Session.

Mandagen den 30te Juli.

Nr. 184.

Advocat Henrichsen
contra

Christen Christensen eller **Christen Christensen**
Boling (Defensor Hansen),

der tiltales for ved Mishandling at have bevirket Pigebarnet Inger Marie Poulsens Død.

Bolling Nørre Herredets Extrarets Dom af 24de Marts 1866: „Arrestanten, Huusmand Christen Christensen Boling af Borris Sogn, bør hensesættes til Arbeide i Forbedringshuset i 4 Aar. Saa udreder han og alle af denne Action og hans Arrest lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor 5 Rd. og til Defensor 4 Rd. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 14de Mai 1866: „Tiltalte Christen Christensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten Søkrigscommisfair Bagge 5 Rd., til Defensor sammesteds Kammerraad Krarup 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

x. Hærgang.

Høiesterets Dom.

Det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte henføres under §§ 198 og 203 jfr. § 202 sidste Led i den almindelige borgerlige Straffelov, efter hvilke Lovbud, sammenholdte med § 62, hans Straf i Henhold til Lovens § 306 bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Christen Christensen Boling bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Hunsmand Christen Christensen for ved Mishandling at have bevirket Pigebarnet Inger Marie Poulsens Død.

Tiltaltes Forklaring, der i det Hele bestyrkes ved Sagens øvrige Oplysninger, gaaer ud paa, at han den 5te Novbr. f. A. havde paalagt bemelte Pigebarn — der da var omtrent 13½ Aar gl. og som ivoirigt var en uægte Datter af Tiltaltes Hustru og siden dennes Ægteskab med Tiltalte i Aaret 1861 havde havt Ophold hos dem, undtagen naar hun om Sommeren var ude at tjene — at samle Steen af en opbrækket Mark, saant forbudt hende at komme ind paa et tilstøbende Stykke Rugland; da Barnet imidlertid desuagtet gik ind paa Ruglandet, besluttede han at revse det, idet han var meget forbitret over dets Ulydighed og over hvad hans Hustru havde fortalt ham om nogle Kapsrier, hvori Barnet havde gjort sig skyldig i dets Tjeneste. Han tog nu et Stykke treløbet Reb af $\frac{3}{8}$ Tommes Gjennemsnit, der havde været brugt til Bærefese ved en Trillebør, og efterat hans Hustru havde seet dette, bleve de enige om at tilbele Barnet Rebselsen hermed, hvorpaa Tiltalte sammenfnoede Rebet dobbelt i en Længde af 1½ Alen og sammenbandt de løse Enden med en Knude. Efterat Barnet var kommet ind og af Tiltaltes Hustru kledt fuldkomment nøgent af, blev det ført ud i et Rum, der benyttedes til Stald, og idet Tiltalte nu slyngebe sin venstre Arm om Barnets Nakke og ind mellem dets højre Arm og Livet og saaledes bukkede Barnets Hoved ned mod sin venstre Høfte, tilføiede han det derpaa med Rebet endeel Slag over Ryggen og Bagdelen, og efterat Tiltaltes Hustru ligeledes havde tilbeelt Barnet nogle Slag, fortsatte Tiltalte igjen Rebselsen, idet han holdt Barnet paa samme

Maade som tidligere, men hvormange Slag de saaledes i det Hele have tilføjet BARNET har Taltale ikke kunnet opgive anderledes, end at det var mange. Da Taltale under og efter Kevselsen bemærkede, at Sindet paa flere Steder var borte, blev han og hans Hustru enige om at vadffe BARNET i Sallagevand, som havde været brugt til Rjøblage, for at Saarene hurtigere skulde helbreedes, men medens dette foregik, sank BARNET, der efter Kevselsene kunde reise sig og staae, og som medens Vadffningen fandt Sted stod støttet op til en Vaas, ned og faldt om paa Ryggen, idet det ikke var istand til at støtte, hvorimod det, efter af Taltale at være bragt ind i Stuen for at lægges i Sengen, igjen kunde staae, men efter hans Formening dog ikke længe. Efter Taltales Forklaring streg BARNET stærkt under Kevselsen, idet Strigene dog toge noget af, men de bleve igjen stærkere, da BARNET vadffedes i Sallagen; efterat BARNET var bragt i Seng skønnede det noget og laae tilbeels med lukkede eller halvlukkede Øine, men da Taltale, efter i 2—3 Timer at have været borte ved sit Arbeide, kom tilbage, kunde han skønne, at der var foregaaet en stor Foranbring, og omtrent 5 Timer efterat Kevselsen var foregaaet døde BARNET, der flere Gange paa Forlangende havde faaet Vand at drikke, og som efter Taltales Forklaring, da det laae i Sengen, ikke syntes at lide meget, medens han dog tillige har udsagt, at han saae at det vred sig noget.

BARNETS Liig blev obduceret den 10de Novbr. 1865, og Lægerne have af Obductionsfundet udbraget den Slutning, at den Afsøde har været sund og rask, da Mishandlingen blev hende tilføjet, at der var tilføjet BARNET fra Midten af Skulderbladene indtil Knæhaserne overmaade talrige og særdeles stærke Slag, at Smerterne, da Slagene bleve tilbeelte BARNET paa den blottede Ryg, og denne umiddelbart efter blev indgubet med Sallage, maa i den lange Tid, Mishandlingen nødvendigvis maa have medtaget, have været uudholdelige for et Barn paa 13 Aar, samt at den ved en saa voldsom Smerte og Mishandling fremkaldte Rystelse af hele Nervesystemet fuldkomment er istand til at bevæke Døden ved Neuroparalyse, hvorfor de bestemt erklære, at Døden har været en Følge af den BARNET tilføiede Mishandling, ligesom en af Sundhedscollegiet under Sagen afgivne Betænkning gaaer ud paa, at BARNETS Død maa anses for at være en umiddelbar Følge af den det tilføiede Mishandling.

Ifølge Sagens Oplysninger maa det isøvrigt antages, at det afsøde Barn ogsaa tidligere er blevet mindre vel behandlet, navnlig af Taltales Hustru, der ved Undersøgelsens Begyndelse har afslivet sig i Arresten, ligesom det ogsaa maa antages, at hun, der ifølge flere Vidners Forklaringer har været af en haard Character, har opfordret Taltale til som ovenansført at forfætte Kevselsen efterat hun selv havde ophørt at staae BARNET. Taltale, der maa antages at være af en heftig Character, men som isøvrigt har forbeelagtige Vidnesbyrd, navnlig ogsaa for Omsorg for sine Børns Opdragelse, har benægtet, at det enten før eller under Kevselsen har været hans Tanke eller Henstæt at ombringe BARNET, og idet der efter Sagens Oplysninger ikke er Føie til at forlæste denne hans Forklaring, vil han, der er født i Aaret 1829

og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for ved Overtrædelse af Kæmpelsesrettens Grænser at have bevirket Barnets Død i Henhold til L. 6—5—5, cfr. Frdn. af 4de Octbr. 1833 § 23, være at ansee efter sidstnævnte Frdn. § 2 sidste Led med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar.

Nr. 204.

Advocat Hansen
contra

Jørgen Larsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kronborg vestre Birkis Extrarets Dom af 4de Mai 1866: „Arrestanten, Skræbder Jørgen Larsen, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og udrede samtlige af Actionen lovlige flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Procurator Langkilde 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juni 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Simonson, betaler Arrestanten Jørgen Larsen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indkomne Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter den almindelige borgerlige Straffelovs §§ 230 og 253, og Straffen findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jørgen Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Henrichsen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil indankede Sag er det ved Arrestanten Jørgen Larjens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri og Bedrageri, — for hvilke Forbrydelser han er actioneret, — ibet han den 11te Marts d. A., medens han var alene i Huusmand Jørgen Jørgensens Huus i Dønnevælde, af en uafslæst Dragflisestuffe har ndtaget 5 Rd., der tilhørte bemeldte Huusmand og som Arrestanten for endeel har forbrugt, samt issor Efteraar har for 1 Rd. 2 Mk. solgt til Smed Hans Larjen noget ham af Drengen Anders Larjen til Forarbeidning betroet Klæde og Foertsi til Værdi 6 Rd. 1 Mk.

Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 2den Februar 1829 og som ifølge det ovennævnte Herreds Extrarets Dom af 3die Juli 1863 er dømt efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 43 til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved den indankede Dom nu er anset efter bemeldte Frdns. §§ 43 og 13 cfr. 79, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 190.

Advocat Henrichsen
contra**Johanne Jørgensen, Peder Johansens Hustru**
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Hollands Sønderherreds Extrarets Dom af 12te Marts 1866: „Tiltalte Tjenestepige Hanne Sine Pedersen af Hellinge og Arrestantinden Johanne Jørgensen, Indsidder Peder Johansens Hustru af Sørup, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa betale de og hver for sit Vedkommende de af Actionen lovligt flydende Omkostninger og derunder in solidum hver Halvdelen af Salairet til Actor, Procurator Henrichsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Barfoed 3 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Mai 1866: „Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at det Arrestantinden Johanne Jørgensen, Peder Johansens Hustru, paalagte solidariske Ansvar med Hensyn til Salairerne bortfalder. I Salair til Actor og Defensor ved

Overretten, Procuratorerne Westrup og Cancelliraad d'Auchamp, betaler Arrestantinden 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter den almindelige borgerlige Straffelovs § 231, og Straffen findes passende at kunne fastsættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Johanne Jørgensen, Peder Johansens Hustru, bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestantinden Johanne Jørgensen, Peder Johansens Hustru, som tidligere har været straffet efter § 1 og § 13 i Frdn. af 11te April 1840, respective efter Hollands Sønderherreds Extrarets Dom af 15de Juli 1847 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og efter Fuglse Herreds Extrarets Dom af 29de October 1863 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, er under nærværende fra bemeldte Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angif en anden Tiltalt, actioneret for paant at have gjort sig skyldig i Tyveri, og det er ogsaa ved Arrestantindens egen Tilstaaelse — til hvis Fragaelse, efterat Sagen er indkommen herfor Retten, der ifølge de derefter erhvervede Dplysninger intet Hensyn kan tages — og Sagens øvrige Tilstaaelsen bestyrkende Omstændigheder tilstrækkeligen godtgjort, at hun en Dag i afdøde October Maaned har sjaalet et Rasmusine Madsen tilhørende og til 1 Rb. vurderet Tørklæde, som laae ovenpaa en Commode paa Loftet i det Sted, hvor Arrestantinden da tjente.

Tørklædet tog Arrestantinden med sig, da hun forlod Tjenesten, og efterat have brugt det indtil hen i Januar d. A., pantsatte hun det. Tørklædet er kommet tilstede og Erstatning for Forringelsen frasalben.

For dette Forhold findes Arrestantinden ved den indankede Dom retteligen at være idømt Straf efter den ovennævnte Frdn. § 15, og da den valgte Straf af 4 Aars Forbedringshuusarbeide fjønnes passende, vil Dom-

men, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger for Arrestantindens Vedkommende bifaldes, dog at det hende paalagte solidariske Ansvar med Hensyn til Salairerne bortfalder, med denne Endring bliver at stadfæste, forsaavidt den er paaantet“.

Tirsdagen den 31te Juli.

Nr. 208.

Advocat Hansen

contra

Peder Andreafen (Defensor Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Bordingborg Søndre Birk's Extrarets Dom af 29de Januar 1866: „Arrestanten, Huusmand Peder Andreafen af Klarstov, bør at hensesættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, samt at betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikkring for Landet 482 Rd., til Brandforsikringsforeningen af mindre Landeieendomsbesiddere i Præstø og tilgrændsende Amter 491 Rd. 8 f. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Schaarup og til Defensor, Procurator Jørgensen 5 Rd. til hver. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen til den almindelige Brandforsikkring for Landet fastsættes til 489 Rd. 4 Mk. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocuratorerne Lehmann og Engberg, betaler Arrestanten Peder Andreafen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 281, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 6 Aar. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Ihi kjendes for Ret:

Peder Andreasen bør hensættes til Tugthunsarbejde i 6 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende her til Retten fra Borningborg søndre Virks Extraret indankede og imod Arrestanten Peder Andreasen for Brandstiftelse anlagte Sag er det ved den af ham afgivne Tilståelse, der i det Væsentlige er bestyrket ved de isvrigt fremkomne Oplysninger, godtgjort, at han, der havde levet i Uenighed og høvt Sag angaaende reelle Injurier med sin Nabo, Huusmand Søren Pedersen, med hvis Huus hans eget var sammenbygget, og ønskede, at de maatte kunne blive flyttede længer fra hinanden, har i den Hensigt, at dette kunde bevirkes, den 8de Novbr. f. A. om Morgenen Kl. 4 à 5 efter en umiddelbart i Forveien derom fattet Beslutning stukket Ild paa en til Søren Pedersens Huus hørende og tæt ved samme liggende Børkiesbygning, idet han med en Svovlsstik, som han afstrøg paa sin Skjorte, antændte noget Foder, som stak ud under Bygningens Tag, hvorved dette kom i Brand.

Saaavel denne Bygning som Søren Pedersens og Arrestantens Huse afbrændte ganske tilligemed endeel af det i samme værende Inventarium og andre Gjenstande.

For det af Arrestanten saaledes ubviste Forhold er han, der er over 60 Aar gammel og ikke findes forhen straffet samt om hvem der ikke er Føie til at antage, at han skulde have udført Gjerningen i en utilregnelig Tilstand, ved den indankede Dom rettelig anseet efter Frdn. af 26de Marts 1841 § 4, og da den valgte Straf af 8 Aars Tugthunsarbejde tilligemed Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, dog at Erstatningen til den almindelige Brandforsikring for Landet, der i den indankede Dom er ansat til 482 Rb., efter derom neblagt Paastrand fastsættes til 489 Rb. 4 Ml., vil Dommen med denne Modification være at stadfæste“.

Nr. 217.

Advocat Liebe

contra

Marie Sophie Christensen (Defensor Hansen),
der tiltales for BARNESØDSEL i DØLGSMAAL og uforsvarlig Afsærd
mod sit Barn.

Stevns og Fagø Herreders Extrarets Dom af 6te Marts 1866: „Arrestantinden Marie Sophie Christensen af Mosebølle bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage, saa bør hun og udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger, berunder i Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Barfoed 10 Rb. og Defensor, Procurator Rye 8 Rb. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1866: „Arrestantinden Marie Sophie Christensen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp og Seibelin for Overretten betaler Arrestantinden 8 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Marie Sophie Christensen, der under nærværende fra Stevns-Fagø Herreders Extraret hertil indankede Sag actioneres for BARNESØDSEL i DØLGSMAAL og uforsvarlig Afsærd mod hendes Barn, er ved egen Tilstaaelse og hvad isørvrigt under Sagen er oplyst overbeviist, efter under sin Tjeneste i Vinteren 1864—65 paa Rosendal at være bleven besvangret, og efter i Løbet af den følgende Sommer at have erhøbt Visshed om sin frugtfuldmelige Tilstand, som hun kun vil have omtalt for BARNESØDSEL, der imidlertid benægter, at hun derom har gjort ham Meddelelse, for Andre og navnlig for hendes Madmoder, Slagter Halsborsens Hustru, at have benægtet at være frugtfuldmelig, ligesom

ikke at have truffet Forberedelser til Fødselen, som hun vil have ventet mod Slutningen af October Maaned, eller at have tilberedt Barnetspi. Hun har forklaret, at da hun havde aabenbaret sin Tilstand for Barnefaderen, og denne dertil havde svaret, at det var noget Brøvl og at han ikke vilde have Skyld derfor, havde hun søt sig saa elendig og forladt og betaget af Frygt for den Skam og Foragt, der ventede hende, at hun efterhaanden har vænnet sig til den Tanke og hos sig selv besluttet, at hun vilde skjule den forestaaende Fødsel, og hvis Barnet kom levende til Verden, da paa en eller anden Maade, hvilken hun dog ikke nærmere vil have tænkt sig, bringe det af Dage. Den 18de October s. A. om Morgenen befandt hun sig ilde og gik derfor tilsæns i Føllesluen. Hun angiver, at hun ikke antog, at de Smærter, hvoraf hun leed, hidrørte fra Fødselen, og de aftog ogsaa henimod Middag, men tiltog atter langt heftigere om Eftermiddagen, og omtrent Kl. 4 sødte hun uden at tilkalde Hjælp et Barn, der efter Fødselen gav et svagt Skrig fra sig og bevægede Venene. Hun har forklaret, at det ikke vilde have været forbundet med nogen Vanfælighed at kalde paa nogen af de Personer, der fra Tid til anden færbedes i det ved Siden af Føllesluen liggende Kjøkken, men at hun undlod det, fordi det var hendes bestemte Hensigt at søde hemmeligt. Efter Fødselen randt vel hendes Beslutning at dræbe Barnet, hvis det blev levende sødt, hende ihu, men da Barnet, efter at have ligget nogle Minutter mellem hendes Been, forekom hende at være dødt, kom hun til den Erkjendelse, at det nu maatte være unødvendigt at foretage Nogetsombest for at stille Barnet ved Livet. I Forbindelse hermed har hun udsagt, at hun tvivlede paa, at hun, hvis Barnet havde fortsat Livet, da virkelig vilde have foretaget Noget for at stille det ved. Efterat have overrevet Navlestrengen, tog hun Barnet op til sig fra den Stilling, hvori det hidtil havde ligget ubedækket af Dynen, og puslede med det, uden at mærke noget Tegns til Liv, og svøbte det formeentlige Liig ind i et Forklæde, saaledes at Hovedet dermed var bedækket, og lagde det hos sig i Sengen under Dynen, hvorfra hun senere om Aftenen bragte det hen i sin Kiste.

Det kongelige Sundhedscollegium har i en under Sagen afgiven Betænkning erklæret, at det var enig med Obducenterne i, at det paagjældende Barn var baade fuldbaarent, modent, regelmæssig dannet og stiftet til at leve efter Fødselen, og at det maa antages at være kommet levende til Verden.

Det har fremdeles ytret, at Barnets Aandedræt har været ufuldkomment, saa at enhver selv ringe Hindring maatte være istand til ganske at standse det, og saaledes udslukke det svage Liv, samt at Unslæbelse af at foretage Noget for at lette Barnets Aandedræt og dertil endvidere den Stræ efter Fødselen foretagne Indhyllen af det i et tykt Klæde og dets Henlæggen under Dynen maa ansees for Aarsag til dets Død, der antages hovedsagelig fremkaldt ved Dvæling, berivret ved den hele ovennævnte Behandling af Barnet.

Endelig har det udtalt, at der ingen særlig Grund er til at antage, at forskjellige Læsioner, der fandtes paa Liget, ere bibragte Barnet forsætlig af Arrestantinden eller Andre.

For det Arrestantinden overbeviste Forhold vil hun, der er født 1842 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at ansee med Straf, der dog ikke, saaledes som ved den indankede Dom antaget, kan bestemmes efter 6—6—8, da Barnets Liig er kommet tilfælde og bets Dødsmaade er konstateret.

Under disse Omstændigheder kan nemlig Arrestantindens Forklaring om, at hun Intet har foretaget i den Hensigt at bringe Barnet afbage, og at hun, da hun indhullede det med Forklædet og lagde det under Dynen, var overbevist om, at det var dødt, ikke med Sikkerhed forlastes; derimod maa det imputeres hende, at hun har havt til Hensigt at søde i Dølgemaal og derfor ikke, saasnart hun mærkede at Fødselen forestod, har tilkaldt Hjælp, og at hun ikke efter Fødselen har foretaget Noget for at bevare Barnets Liv, og herfor vil hun være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet Straf, der findes passende at kunne bestemmes til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Nr. 212.

Advocat Levinsen

contra

Hans Peter Frederiksen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Meerløse-Tubse Herredets Extrarets Dom af 19de April 1866: „Arrestanten Hans Peter Frederiksen bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, saa bør han og ubrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salair til Actor, Procurator Christensen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Arboe 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juni 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne, Cancelliraad d'Auchamp og Regjeringsraad Lindhardt, betaler Arrestanten Hans Peter Frederiksen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For de af Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Tyverier vil han i Henhold til Bestemmelsen i Straffelovens § 61, 1ste Stkke ikkun være at dømmes for første Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs § 228, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til 6 Gange 5 Dages Fængsel paa

Bånd og Brød. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjenbes for Ret:

Hans Peter Frederiksen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Meerløse og Ludse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Peter Frederiksen sat under Tiltale for Tyveri, og ved hans egen med de iøvrigt oplyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse er det ogsaa tilstrækkeligt bevist, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse ved den 17de Marts d. A. fra en i Rejsestalden i Malthes Kro henstaaende Fragtvogn at have stjaalet et Par til 48 f. vurderede Børnestrømper, samt ved den 29de j. M., efterat der i Anledning af fornævnte Tyveri var indledet Undersøgelse mod ham, fra Karlekammeret i Blåsenborg Kro at have borttaget en til 64 f. vurderet gammel Frakke, der tilligemed de stjaalne Strømper ere komne tilstede og tilbageleverede Bedkommende.

Ifølge heraf og da Arrestanten, der er født den 4de August 1847 og, foruden under criminel Lovvald at være straffet med Riis for Tyveri samt senere med Fængsel paa sædvanlig Fangelost for Løsgænger og Belleri, ved Meerløse og Ludse Herreders Extrarets Dom af 13de Octbr. 1864 for Tyveri og ulovlig Omgang med Pittegods i Henhold til Frdn. af 11te April 1840 §§ 1, 58, 29 er anseet med 25 Rottingslag og senere ved Ringsted Herreds Extrarets Dom af 24de April 1865 i Medfør af fornævnte Frdn. § 13 med 1 Aars Forbedringshuusarbeide, maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom i Henhold til samme Frdn. § 15 for de af ham nu begaaede Tyverier er bleven idømt 4 Aars Forbedringshuusarbeide“.

Onsdagen den 1ste August.

Nr. 187.

Advocat Liebe

contra

Kars Nielsen og Johanne Hansdatter, Bernth Nielsens Enke (Defensor Hindenburg),

der tiltales, Førstnævnte for attentet Mord, Deelagtighed i Fosterfordrivelse eller Attentat herpaa samt for Hoer, og Sidst-

nævnte for Tilskyndelse til Mord og for Fosterfordrivelse eller Attentat herpaa.

Fuglse Herreds Exrærets Dom af 28de Febr. 1866: „Arrestanterne, Fæstegaardmand Lars Nielsen af Sæddinge og Johanne Hansbatter, Bernth Nielsens Enke af Nebbelunde, bør hensættes, den Første til Lugthuusarbejde i 10 Aar og den Sidste til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar. De Tiltalte Ane Marie Larsbatter af Holeby og Barbara Pedersbatter af Rødke Mark bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, hver : i 6 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder i alair til Actor, Procurator Heinrichsen 10 Rd. og Defensor, C tain og Procurator Staal 6 Rd., udrede Arrestanterne Lars Nielsen og Nielsens Enke, Een for Begge og Begge for Een, adlesøst, dog at de med Arrestanten Lars Nielsens Hustru Ar nsbatters Vare-tægtsarrest forbundne Omkostninger betales af sion ffentlige, samt at de Tiltalte Ane Marie Larsbatter og Ba rbara Pedersbatter in solidum med Arrestanterne hver især tilsvare $\frac{1}{6}$ Deel af de tilkjendte Salairer og Diæter, foruden de af Straffens Execution for deres Vedkommende flydende Omkostninger. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Mai 1866: „Underrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Arrestanten, Fæstegaardmand Lars Nielsen af Sæddinge, bestemmes til 8 Aar og for Arrestantinden Johanne Hansbatter, Bernth Nielsens Enke af Nebbelunde, til 4 Aar. Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Alberti og Winther, tillægges i Salarium hver 10 Rd., der udredes af Arrestantinden med $\frac{2}{3}$, hvoraf Arrestantinden in solidum med ham tilsvare Halvdelen, og af Arrestantinden med $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige billiges, vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden for Lars Nielsen bestemmes til 10 Aar, hvorved bemærkes, at den almindelige borgerlige Straffelov ikke findes at kunne føre til en mildere Bedømmelse af de Tiltaltes Forhold.

Chi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Lars Nielsen bestemmes til 10 Aar. Advocaterne Liebe og Hindenburg tillægges i Salarium for Høieste- ret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Salarierne for Overretten fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende her til Retten fra Fuglse Herreds Extraret indankede Sag, der i første Instants tillige angik to andre Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Lars Nielsen for attentet Mord, Deelagtighed i Fosterfordrivelse eller Attentat derpaa samt for Hoer, og Arrestantinden Johanne Hansdatter, Bernth Nielsens Enke, for Tilskyndelse til Mord og for Fosterfordrivelse eller Attentat derpaa. Efter den af Arrestanten afgivne Forklaring, der stemmer med de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger, har han gjort sig skyldig i de ham paasigtede Forbrydelser, og er det dermed i det Væsentlige tilgaaet paa følgende Maade.

Arrestanten, der havde været gift med sin Kone i omtrent 26 Aar, havde i de sidste Aar, tildeels foranlediget ved hans Gang til Drik, levet i Uenighed med hende, hvilken blev end yderligere forøget ved, at Arrestanten, siden den i første Instants medtiltalte Ane Marie Larsdatter var den 1ste Mai 1864 kommen til at tjene ham, havde indladt sig i utugtigt Forhold til hende, og for at komme til at pleie legemlig Umgang med hende havde lovet hende Egetskab, naar hans Kone, der var omtrent 10 Aar ældre end han, engang døde. Da bemeldte Pige i samme Aars Høst troede sig frugtommeligt ved Arrestanten, henvendte denne efter Aftale med Pigen sig til Arrestantinden, om hvem Rygtet gik, at hun blandt Andet gav sig af med Fosterfordrivelse, og anmodede hende om at give Pigen et Middel til at fordrive hendes Foster, saafremt hendes Frygt maatte være begrundet. Da nu Pigen efter Arrestantindens Forlangende selv havde henvendt sig til hende, raadede hun hende til fire Morgener i Mad paa fastende Hjerte at tage et Fingerbøl Terpentinoxolie i en Spiseske fuld af Brændeviin, og tilføiede, at hvis dette Middel ikke hjalp, skulde hun give hende et andet, hvilket skulde bestaae i en Delok af Ovilfølv og Sevenbomstilke. Efterat Pigen havde brugt det førstnævnte Middel, som Arrestanten forstaaede hende ved at købe for 4 β. Terpentinoxolie, indfandt hendes Menstruation sig atter, uden at hun dog vil have mærket, at noget Foster kom fra hende. Da hun kort Tid efter atter indfandt sig hos Arrestantinden, raadede denne hende, for at undgaae at blive frugtommeligt, til at bære paa den bare Krop en Pose, hvori fandtes nogle Stille af Sevenbom, et

Stykke af en Plante kaldet „flyvende Marrer“ samt for 4 fl. Dvilsøl, hvilket sidste Arrestanten skaffede hende, hvorefter hun bar Posen paa sig i et halvt Aars Tid. Da Arrestanten derpaa kort efter Nytaar 1865 tilfældigt traf sammen med Arrestantinden, anmodede denne ham om at lade Ane Marie Larsbatter besøge hende, og da hun indsendt sig hos Arrestantinden, yttrede denne, efterat have skaffet sig Underretning om Forholdet mellem Arrestanten og Pigen, deels for at indsmigre sig hos denne og deels for at faae hende til at give et klækkeligt Pengebeløb, at de sagtens kunde skaffe sig frie for Arrestantens Kone, naar de blot kjøbte en Pøgel Bitriololie, som de derefter kunde komme i Kaffe eller Thee og give hende; thi da vilde hun blive brændt op indvendig og strax døe, hvorhos hun tilføiede, at det dog kom an paa, om Samvittigheden ikke vaagnede hos dem. Paa Anledning fra Pigens Side bemærkede Arrestantinden endvidere, at der var saamange Menneſter, der høde pufseligt, at Bitriololien kunde faaes paa Apotheket og at der ingen Fare kunde være ved at kjøbe den, da den ogsaa brugtes til Maling samt at en Mand i Nøbby engang havde drukklet af den og var strax død deraf. Arrestanten, der ikke tidligere vil have tænkt paa at ombringe sin Kone, forkastede imidlertid dette ham af Ane Marie Larsbatter medbeelte Raad, deels af Samvittighedsſrupler og deels af Frygt for, at Gjerningen skulde blive opdaget, men han talte dog efter den Tid oftere med Pigen om at ombringe sin Kone, uden at det kom til nogen bestemt Plan. Efterat Ane Marie Larsbatter den 1ste Mai f. A. var kommen ud af Arrestantens Tjeneste, ophørte det utugtige Forhold imellem dem, idet han kun een Gang vil have besøgt hende i hendes nye Condition, ved hvilken Leilighed hun, uden at det blev omtalt at ombringe Konen, lovede ham, at hun ikke for det Første vilde gifte sig, men vente paa ham i 6 Aar. Forholdet imellem Arrestanten og hans Kone blev imidlertid flattere, saa at der hyppigt fandt Stridigheder Sted imellem dem, hvilke undertiden gif over til Haandgribeligheder og Mishandlinger fra Arrestantens Side, i hvilken Henseende han navnlig har vedgaaet, at han en Dag i afvigte Aars Forſommer havde under en Ordſtrid med Konen flaaet hende med knyttet Næve i Ansigtet, saaledes at dette ophovne, samt kort derefter under en lignende Strid sparket hende op ad Skinnebenet og flødt til hende, saa at hun styrte omkuld paa Leergulvet i Kjøkkenet. Arrestanten tænkte da ofte paa at ombringe Konen, navnlig ved Gift, hvortil fornemmelig bidrog den Gødhed, han vedblev at nære for Ane Marie Larsbatter. Torsdagen den 5te Octbr. f. A. kom han hjem ved Midnatsid i en noget beſkjænket Tilſtand, og geraadede atter i Kammeret med Konen, der, for at undgaae ham, lagde sig ud hos Tjenestepigerne, hvilket atter fremkalbte Tanke hos ham om at ombringe hende, navnlig ved Hjælp af chemiſte Svovſtikker, om hvilke han havde hørt, at de vare giftige og kunde bræbe Kopper. Den følgende Dag havde Arrestanten igjen nydt endeel Spiritus, og da han havde sovet til Middag og drukklet sin Kaffe, hvori han kom et Par Snaps Brændeviin, falbt det ham atter ind at ombringe Konen ved Hjælp af chemiſte Svovſtikker, og da han fandt Dieblisset ſtilket dertil, idet baade Konen og Pøllene vare ovre paa Løen,

fastede han et Bundt af dem i den fra Middagen levne Kasse, som henstod i Kassekjeblen paa Skorstenen, og som han vidste var bestemt til at nydes af ham og hans Kone den paafølgende Morgen, hvorefter han lod Kjedlen staa paa sin Plads paa Jdstedet. Svovlstifterne hentede han fra Kassekloven i Sovelammeret, og fastede dem hele, uden at give sig Tid til at nippe Hovederne af, i Kjedlen, der, efter hvad han overbeviste sig om, ikke indeholdt Mere, end hvad der var tilstrækkeligt til ham og Kone, saa at der ingen Fare kunde være for, at denne Kasse vilde blive benyttet til Tjenestefolkene. Da Konen imidlertid ved Middagstid samme Dag kom ned i Kjøkkenet i den Hensigt at nyde noget af den fra Middagen levne Kasse, hvilket hun dog opgav, da hun fandt den todt, men derved kom til at see ned i Kjedlen, opdagede hun Svovlstifterne og undgik saaledes at drikke af Kassen, idet hun fattede Mistanke til Arrestanten og anmeldte Sagen for Politiet. Ved den foretagne kemiske Undersøgelse af Kjedlens Indhold fandtes der ca. 3 Pægle Fluidium og 64 Svovlstifter af den sædvanlige Slags, dog at Phosphorsalten manglede, idet den var løst fra Stifterne, og den ene Bestanddeel af Salten, nemlig chlorsur Kali, der ikke er giftig, opløst i Kassen, og den anden Bestanddeel, Mønne, tilstede i saa ringe Qvantitet, at den ikke kunde være videre skadelig, og den tredie Bestanddeel, Phosphor, der anses for en særdeles stærk ætsende Gift, var, som uopløselig i Vand eller i en vandagtig Vædske som Kasse, sunket tilbunds og liggende i Grumset. Da det imidlertid paa Grund af den store Mængde Kassegrums, der lugtede stærkt af Phosphor, ikke kunde bestemmes, hvormeg Phosphor der var i Kjedlen, undersøgtes 64 Svovlstifter af samme Slags, som Arrestanten havde brugt til Forgiftningen, og fandtes der i disse knap 2 Gran. I den af Sundhedscollegiet under 29de Januar d. A. afgivne Erklæring hedder det angaaende dette Punct, at den omhandlede Kasse maatte anses forgiftet; men at det, skjøndt man ikke kunde nægte Muligheden af, at den paa den i Acterne anførte Maade behandlede Kasse kunde virke forgiftende, dog ikke var sandsynligt, at Kassen, nydt paa sædvanlig Maade, o: idet Bundfaldet holdtes tilbage i Kjedlen eller forblev unydt paa Bunden af Koppen, vilde have fremkaldt skadelige eller livsfarlige Tilfælde for den, der nød den, hvilket endnu mindre vilde være Tilfældet, dersom Kassen først var bleven nydt den næste Dag, efterat være bleven oplydet. Herom har Arrestantens Hustru selv yttret, at hun ved at stjæle Kasse af Kjedlen altid saavidt muligt har undgaaet at faae Grumset med i Kopperne, og forsaavidt det alligevel undertiden er steet, er Kassen bleven hældt om i en anden Kop, hvilken Fremgangsmaade ogsaa vilde være bleven brugt, dersom hun den ovenomhandlede Dag havde fundet Kassen varm.

(Nærværende Sag slutes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 21.

Den 17de August.

1866.

Første extraordinaire Session.

Onsdagen den 1ste August.

Nr. 187.

Advocat Liebe

contra

Karst Nielsen og Johanne Hansdatter, Bernth Nielsens Enke
(see forrige Nr.).

Betræffende de ovenanførte Abortivmidler hedder det i en af vedkommende Districtslæge afgiven og af Sundhedscollegiet tiltraadt Erklæring, at nagtet den indvendige Brug af Terpentinosie virker noget inciterende paa Blodomløbet i Underlivet, og derfor maaskee ikke kan frakjendes al Virkning som et Abortivum, saa heuregnes det dog ikke til denne Slags Midler og vil, givet i en Dosis som den omhandlede, neppe udøve en saadan Virkning, saa at det ikke er sandshuligt, at Ane Marie Karstbatter har aborteret som en Følge af Brugen deraf, ligesom det maa anses tvivlsomt, om hun dengang har været frugtommelig, samt at Sevenbomblade, hvad enten de bruges som tørrede, friske eller til Defekt, antages for at være et Abortivum, skjøndt de vel som oftest ei nydes i tilstrækkelig Quantitet til at kunne have en saadan Virkning, hvormod regulinsk Dviffsiv ingen fosterfordrivende Virkning har, og heller ikke kan antages at kunne tjene til at forstærke denne Virkning af Sevenbomblade, ligesom Anvendelsen af disse Midler, brugte som tiltraadet, ikke kan medføre Fare for Liv eller Helbred; hvorhos bemærkes, at det mod Frugtommelighed tiltraadebe Præservativ maa antages at være uden mindste Virkning i saa Henseende og uskadelig for Helbredet. Skjøndt nu Arrestanten ved det af ham vedgaaede Forsøg paa at ombringe sin Hustru ved Gift maa antages at have handlet med Overlæg, findes han dog ikke at kunne anses directe efter Frdn. af 4de Octbr. 1833 § 14 2det Led jfr. L. 6—6—22, efterdi det efter de ovennævnte Lægeerklæringer i Forbindelse med Konens Forklaring

X. Aargang.

om den Naabe, paa hvilken hun behandlede Raffen, førend hun drak den, maa ansees ufandsynligt, at han ved det af ham anvendte Middel kunde have opnaaet den af ham tilsigtede Hensigt, og da dette endnu mere gjælder med Hensyn til hans Meddeelsagtighed i Forsøg paa Fosterforbrivelse, selv om der kunde gaaes ud fra, at Ane Marie Larsbatter havde været frugtformelig paa den Tid, vil han, der er langt over criminel Lavaldet og ikke funden tidligere straffet, være at dømmes deels efter Analogien af de fornævnte Lovbestemmelser og af Frdn. af 30te Novbr. 1714 § 10 og Regl. af 21de Novbr. 1810 § 41, og deels efter L. 6—13—24 jfr. Frdn. af 24de Septbr. 1824 § 2, og da Straffen, der i Underrettsdommen er bestemt til 10 Aars Tugthuusarbejde, skjønnes at burde sættes til lige Arbejde i 8 Aar, vil Dommen være at modificere herefter.

Hvad dernæst angaaer Arrestantinden, da har hun vedgaaet, paa den ovenanførte Naabe deels at have albeles uopfordret raadet Ane Marie Larsbatter til at ombringe Arrestantens Hustru, og deels at have anvist hende jaavel som 2 andre Piger, hvoraf den ene var medtiltalt i forrige Instants og den anden havde forladt Landet, førend Undersøgelsen i nærværende Sag begyndte, Midler til at fordrive deres Fostre, hvormed de troede sig frugtformelige. Angaaende den førstnævnte Forbrydelse har Arrestantinden, foruden hvad ovenfor findes anført, forklaret, at da hun gav Ane Marie Larsbatter det ommeldte Raad, tænkte hun sig Muligheden af, at det kunde blive fulgt og tillige have Arrestantens Kones Død til Følge, men søgte dog ingen Samvittighedsstrupler derover, idet hun deels kendte bemeldte Kone fra tidligere Tid som en slet Person, der ikke fortjente nogen bedre Skjæbne, og deels fandt, at det vilde være ønskeligt for Arrestanten og hans Kone, at deres ulykkelige Samliv snart kunde faae Ende. Betræffende det anviste Middel hedder det i Districtslægens af Sundhedsscollegiet tiltraadte Erklæring, at Bitriolisolie er en af de stærkest ætsende Syrer og virker derfor destruerende ind paa alle organiske Legemer, saa at endog en langt ringere Dvantage end en Pægel deraf, blandet med Thee eller Kaffe, vilde være istand til at frembringe dødelige Tilfælde, men da en saadan Blanding saavel ved sit Udseende og Lugt som og ved den mindste Berørelse med Munden strax vilde affrække Enhver fra Nydelsen deraf, saa maa dette ansees som en væsentlig Hindring for dens Anvendelse til Forgiftningsforsøg paa Andre. Hvad angaaer de 2 andre Piger, der have brugt de samme dem af Arrestantinden anviste Midler, som Ane Marie Larsbatter, da har den Førstnævnte forklaret, at hun efter Brugen fik sine tidligere ophørte Menstruationer, men uden at hun mærkede, at noget Foster gik fra hende, medens Arrestantinden har forklaret, at den sidst omhandlede Pige, uanseet Brugen af Miblet, vedblev at være frugtformelig og senere fødte et levende Barn, om hvilket det ikke er oplyst, at det havde lidt noget ved de af Moderen til dets Forbrivelse foretagne Skridt.

Naar nu hensees til, at Raadet om at ombringe Arrestantens Hustru hverken er givet directe til ham, eller blevet anvendt af ham, eller af de ovenanførte Grunde kan antages at have kunne medføre nogen Fare af Betydning,

hvis det var blevet benyttet, samt at Raadet om Fostervedrivelse, foruden som anført neppe at være skiftet hertil, ikke kan antages at have medført den tilføjede eller nogen anden skadelig Virkning, findes det Arrestantinden overbevisede Forhold at maatte bedømmes efter Analogien af §§ 26 og 27 i Frdn. af 4de Octbr. 1833, og for hende, der er langt over criminel Lavalder og ikke funden forhen straffet, findes Straffen, der i den indankede Dom er fastsat til 5 Aars Forbedringshuusarbejde, at kunne bestemmes til lige Arbejde i 4 Aar. Da der derhos ikke skjønnes at være tilstrækkelig Føje til at gjøre nogen Forandring i Henseende til Underrettens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, forsaavidt de foreligge Retten til Paakjendelse, vil bemeldte Dom, forsaavidt paaanført er, med Forandring af Straffetidene forsvørgt være at stadfæste“.

Nr. 206.

Advocat Liebe

contra

Jacob Andersen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 1ste Mai 1866: „Arrestanten Jacob Andersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Knøz 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juni 1866: „Bytingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Christensen og Bejer for Overretten betaler Arrestanten Jacob Andersen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til den i den indankede Dom givne Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anset skuldig i Hæleri, men paa Grund af Straffelovens § 61 vil han ikkun være at dømme som for 1ste Gang begaaet Hæleri efter bemeldte Lovs § 238, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Andersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hebdet: „Vel har Arrestanten Jacob Andersen, der under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indantebe Sag tiltales for Tyveri eller Hæleri, vedholdende foregivet, at de 2de Pakker, den ene indeholdende 8 Pbd. Drefjød og den anden 1 Pbd. Hjært Kjøb og 3 Stkr. Marv, indsvøbt i et Haandklæde, hvoraf han er antruffen i Besiddelse, af ham ere kjøbte paa Gaden i Helsingør af en ham ubekjendt Mand for 3 Mk. 12 s.; men ifølge de under Sagen fremkomne Oplysninger kan det ikke paatvibles, at de nævnte Effecter ere de samme, som af Slagtersvend Kølmer fort Tid iforveien vare henlagte i en Port, og derfra uden hans Viden og Billie borttagne, og da der nu i ethvert Fald maa anses at være tilveiebragt et efter L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 tilstrækkeligt Beviis for, at ansee Arrestanten som Hæler med Hensyn til Haandklædet, idet den paagjældende Eier har beviist sin Eiendomsret til samme og aflagt Tishjemlingsed, findes Arrestanten, hvis Foregivende om at have kjøbt Kosterne staaer aldeles ubestyrket, retteligen dømt som Hæler. Da han, der er langt over criminel Lavalder, tidligere 2de Gange før har været straffet for Tyveri, senest ifølge nærværende Rets Dom af 17de Novbr. 1846 med 2 Aars Forbedringshuusarbeide, er han nu retteligen anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 22 og 25, og da den valgte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbeide efter Omstændighederne findes passende og Dommens øvrige Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 198.

Advocat Liebe

contra

Rasmus Pedersen Rytter (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Bedrageri.

Mols og en Deel af Sønderherreds Extrarets Dom af 19de Marts 1866: „Arrestanten Rasmus Pedersen Rytter bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar samt i Erstatning til

Rasmus Peter Simonsen og Niels Rasmussen Heigaard tilsvare respective 1 Rb. og 8 Rb. Tiltalte Marie Cathrine Nielsdatter bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Kolbing 5 Rb. og til Defensor, Procurator Seidelin 4 Rb., ville være at udrede af Arrestanten, dog at Medtiltalte in solidum med ham heraf udreder en Sjettedeel. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 28de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden for Arrestanten Rasmus Pedersen Rytter bestemmes til 18 Maaned. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Fasting, betale de Tiltalte efter det med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Forhold 8 Rb. til hver. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens §§ 230, 238 og 253, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste, forsaavidt paaanket er.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Pedersen Rytter bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten Rasmus Pedersen Rytter for Tyveri, Hæleri og Bebrageri, og Lilstalte Marie Cathrine Nielsdatter, Huusmand Søren Rasmussen Tyri's Hustru, for Tyveri eller mislig Omgang med Hittegods.

Foraaavdt Arrestanten er sigtet for Tyveri af noget Gaardmand Peter Lund af Stødau tilhørende Strøhalm, har Arrestanten vedgaaet, at han en Aften i Januar s. A., da han i andet Trinde havde indfundet sig hos bemeldte Gaardmand, har, idet han efter et ganske kort Ophold forlod Gaarden, af endeel Strøhalm, der laa i denne, taget en Brynning, der er anslaaet til en Værdi af 8 R., og bragt den hjem, men han har derhos paaftaaet at have været berettiget dertil, og i saa Henseende nærmere forklaret, at det, da han i Sommeren 1864 overlod bemeldte Gaardmand noget Langhalm til Tækning, blev aftalt mellem dem, at han herfor skulde have Bederlag i Strøhalm, uden at det nærmere blev bestemt, hvormegen Strøhalm han skulde have, samt at Peter Lund navnlig ved bemeldte Leilighed gav ham en almindelig Tillabelse til at afhente Strøhalm, naar han trængte dertil, i Genhold til hvilken Tillabelse Arrestanten, skjøndt Saadant ikke udtrykkeligt blev omtalt, har anseet sig berettiget til — hvad han ogsaa flere Gange forinden den ommeldte Aften vil have gjort — at afhente Strøhalm hos Peter Lund uden dertil at indhente nogen speciel Tillabelse fra denne og uden derom at meddele ham eller nogen af hans Folk Underretning. Arrestanten har derhos udsagt, at han, da han den ommeldte Aften tog Halm, endnu langtfra havde faaet fuldt Bederlag for det Langhalm, han havde overladt Peter Lund, og at denne derfor ogsaa senere i Foraaret 1865 leverede ham noget Strøhalm, fordi han fandt, at Arrestanten ikke havde faaet Strøhalm nok for sit Langhalm, hvorhos Arrestanten som yderligere Grund til at han ikke den ommeldte Aften, da han talte med Peter Lund, anmodede denne om Tillabelse til at tage noget Strøhalm, har anført, at der — hvad der ogsaa er oplyst — bemeldte Aften var Fremme hos Peter Lund.

Gaardmand Peter Lund har derimod, idet han isøvrigt har erkjendt at have modtaget noget Langhalm til Tækning af Arrestanten, hvorfor denne skulde have Bederlag i Strøhalm, som han efterhaanden afhentede, edeligen benægtet at have givet Arrestanten Tillabelse til, naar han vilde eller trængte dertil, at tage Strøhalm hos ham, ligesom han ogsaa har paaftaaet, at han efter sin Overbeviisning allerede forinden den ommeldte Aften efterhaanden havde ydet Arrestanten fuldt Bederlag i Strøhalm for det ham overladte Langhalm, samt at han vel i Foraaret 1865 efter Anmodning fra Arrestanten leverede denne noget Strøhalm, men at dette ikke stod i nogenformhelt Forbindelse med deres ovennævnte Mellemværende.

Imod Arrestantens Benægtelse kan det imidlertid ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at han allerede forinden den ommeldte Aften har været fyldestgjort for det Langhalm, han havde overladt Peter Lund, eller at han har høvt til Hensigt at lægge Dølgemaal paa, at han bemeldte Aften havde taget Strøhalm, og efter Sagens Oplysninger i det Hele findes der heller ikke tilstrække-

fig Høie til at forfaste Arrestantens Forklaring om at have anseet sig berettiget til uden særskilt Tilladelse at tage det omhandlede Strøhaln hos Peter Lund, og han vil derfor ikke i den her omhandlede Hensende kunne ansees skyldig i noget strafbart Forhold.

Forfaavidt Arrestansen derhos er sigtet for at have villet tilvende sig et Hunsmand Martinus Nielsen af Ørbj tilhørende Lam, der for et Par Aar siden var blevet borte for Eieren, men som denne samme Dag fandt staaende tøjret paa Arrestantens Mark, maa det ansees tilstrækkelig oplyst, at dette Lam den ommeldte Dag var blevet optaget af Gaardmand Søren Jensen af Ørbj, og derefter af denne uleveret til Arrestanten, der herom først forklarede, at han, da Søren Jensen viste ham det optagne Lam, udtrykke sig, at det ikke tilhørte ham, men at han, da Søren Jensen, hos hvem Arrestanten om Sommeren havde havt sine Faar paa Græs, paastod det Modsatte, erklærede sig villig til at tage Lammet med sig hjem og beholde det, indtil Eieren meldte sig; men efterat Arrestanten var bleven foreholdt den af Søren Jensen afgivne Forklaring om at have uleveret Lammet til Arrestanten, fordi denne ved bemeldte Leilighed erklærede, at han i det troede at gjenkende et ham tilhørende Lam, har han vedgaaet, at det nok er muligt, at den af ham først afgivne Forklaring er urigtig, og at det kan forholde sig som af Søren Jensen forklaret, hvorhos han i Forbindelse hermed har anbragt, at han tog Lammet med sig hjem, fordi han stod i den Formening, at der maaffee var blevet et Lam borte fra ham. Vel maa nu disse modstridende Forklaringer i og for sig vække nogen Formodning imod Arrestanten, men efter Sagens Oplysninger i det Hele, og idet det navnlig er oplyst, at han, da Martinus Nielsen havde fundet Lammet paa hans Mark og i den Aalebning henvendte sig til ham, strax har givet sit Samtykke til, at Martinus Nielsen tog Lammet med sig, findes det dog ikke at kunne ansees for tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten har havt til Hensigt at tilvende sig det ommeldte Lam.

Arrestanten er fremdeles funden i Besiddelse af en Bede, med Hensyn til hvilken Smed Paul Hansen Kyhl af Ørbj har forklaret, at den i Efteraaret 1864 er som Lam frakommen ham mod hans Villie og Vidende, men da Arrestanten vedblivende har paastaet, at bemeldte Bede er kjøbt af ham som Lam paa en Auction i Foraaret 1864, og Smed Paul Hansen Kyhl ikke har kunnet tilvejebringe Beviis for sin Eiendomsret til samme, bliver der ikke Spørgsmaal om i den her omhandlede Hensende at idømme Arrestanten noget Straffeanbørlig, og dette er ligeledes Tilfældet, forsaavidt Arrestanten endvidere er sigtet for ulovligt Forhold deels med Hensyn til et Lam, der en Dag i Sommeren 1864 fandtes gaaende paa hans Mark ved hans Faar, og som derefter blev uleveret til Gaardmand Anders Laurfen af Østby, der havde troet i samme at gjenkende et ham frakommen Lam, men med Hensyn til hvilket Lam Arrestanten har paastaet, at det var ham ubekjendt, hvorledes det var kommet ind paa hans Mark, og at han overhovedet ikke havde seet Lammet der, forinden Gaardmand Anders Laurfen gjorde ham opmærksom derpaa, deels med Hensyn til en Ternstang, der skal være bleven funden paa Arre-

stantens Bopæl i 1861 paa en Tid, da han under en tidligere Sag var arresteret, men som Arrestanten har nægtet at vide nogen Besked om.

Derimod er det ved Arrestantens egen Tilskaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da han en Dag i Slutningen af October 1865 var sejlet fra Helgenæs til Aarhus med 3 Faar, hvoraf de 2 tilhørte ham selv, medens derimod det 3die tilhørte Gaardmand Niels Rasmussen Heigaard af Orby og var leveret til Arrestanten med Anmodning om at bringe det til bemeldte Gaardmands Broder, Fisser M. P. Rasmussen Heigaard i Aarhus, lod han efter Ankomsten til Aarhus et af sine egne Faar, der — efter hvad han har erkjendt — var 2 Rd. mindre værd end det, som han skulde levere til Fisser M. P. Rasmussen Heigaard, udløvere til denne, hvorimod han samme Dag solgte det Niels Rasmussen Heigaard tilhørende Faar for 7 Rd., og han har erkjendt, at han i svigagtig Hensigt har foretaget den stete Ombytning af Faarene for derved at gjøre sig Fordeel. Da M. P. Rasmussen Heigaard ikke har villet beholde det til ham leverede Faar istedetfor det, der var bestemt for ham, har Arrestanten erholdt Faaret tilbage, idet han lovede at erstatte Niels Rasmussen Heigaard Faarets Værdi med 8 Rd., hvad han dog ei har gjort; Niels Rasmussen Heigaard har derfor paaftaaet sig disse 8 Rd. tilkjendte i Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestanten for omtrent 3 Aar siden har i Kjøbmand Kolbings Gaard i Aarhus tilvædt sig en Læder Halsrem til en Hest med vedhængende Nebgrimefast, der efter hans Forklaring laa i bemeldte Gaard udenfor Staldbøren, samt at han derefter, da han for omtrent 1 Aar siden solgte en Hest til Gaardmand Rasmus Peter Simonsen af Esby, har ladet bemeldte Halsrem medfølge i Kjøbet. Ved dette Forhold maa Arrestanten anses at have gjort sig skyldig i Tyveri. Den ommeldte Halsrem, hvis Eier isvrigt ikke er ubunden, er under Sagen udløvet af Gaardmand Rasmus Peter Simonsen og i dens daværende Tilstand vurderet til 3 Mk., og Arrestanten har erklæret, at han ikke har Noget at indvende imod, at der efter bemeldte Gaardmands Paastrand tilkjendes ham 1 Rd. i Erstatning.

Arrestanten har derhos vedgaaet, at han — som det maa antages — ved Efteraarstid 1864, har for en Pris af 8 Mk. affjøbt Medtaltke og derefter beholdt en Sølvspisestee af Værdi 3 Rd., med Hensyn til hvilken bemeldte Medtaltke har tilkøbt, at hun for en Deel Aar siden — som det maa antages i 1856 — har, da hun en Dag var paa Arbejde hos Proprietair Munk paa den ham da tilhørende Gaard paa Helgenæs, fundet bemeldte Stee, som hun først til Rapporten forklarede, i Rendestenen udenfor Munks Dør, men efter hendes senere Udsagn i en Soinetunde, der efter Munks Forklaring stod for Enden af Gavlen, og derefter beholdt den hos sig, indtil hun solgte den til Arrestanten, skjøndt hun nok vidste, at den tilhørte Proprietair Munk. Hun har derhos forklaret, at hun ved Salget af Steen til Arrestanten fortalte ham, hvorledes hun var kommen i Besiddelse af samme; dette har Arrestanten vel benægtet, men da han dog har vedgaaet, at han, da han kjøbte

Skeen, nærde Tvivl om, at hun paa loblig Maade var kommen i Besiddelse af samme, samt at han strax blev opmærksom paa, at Skeen aldeles lignede de Skeer, som han tidligere havde seet i Proprietair Munks Cie, og at han til Flere har omtalt, at Medtiltakte havde fortalt ham, at hun havde fundet Skeen i en Svinetsunde, vil han, ibet Medtiltakte Marie Cathrine Rielsbatter ved sit ommeldte Forhold med Hensyn til Skeen maa ansees at have gjort sig skyldig i Tyveri, for sit her omhandlede Forhold være at ansee med Straf for Hæleri. Skeen er udeleveret til Proprietair Munk, der har frasaldet Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er sødt i 1809 og tidligere har været anseet ifølge Molls og en Deel af Sønderherreds Extraretsdom af 22de Marts 1858 for ulovlig Tilvendelse af Andres Eiendom efter Analogien af Frdn. af 11te April 1840 § 58 cfr. § 22 med en arbitrair Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, samt ifølge Overrettens Dom af 25de Novbr. 1861 for Tyveri og ulovlig Omgang med Pittegods efter den nævnte Frdn. §§ 1 og 58 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen er anseet med Straf for anden Gang begaaet Tyveri efter samme Frdn. § 13 cfr. §§ 43, 22, 78 og 79, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne indskrænktes til samme Slags Arbejde i 18 Maanedere“.

Torsdagen den 2den August.

Nr. 185.

Advocat Brock

contra

Jøns eller **Jens Rasmussen** (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Nanders Rjbstads Extrarets Dom af 17de Februar 1866: „Arrestanten Jens Rasmussen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salarium til Actor, Procurator Bredstrup 10 Rd. og til Defensor, Procurator Leberhusen 8 Rd. samt til Vidensdefensorerne, Cancelliraad, Procurator Kralund i Kolding og Cancelliraad, Procurator Borch i Beile 2 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, betaler

Arrestanten 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Brock og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Søns Rasmussen eller Jens Rasmussen, der er født i Sverrig i 1835 og ifølge Høiesterets Dom af 4de Octbr. 1864 har for uhjemlet Besiddelse af Hjaalne Koster været anset for første Gang begaaet Hæleri efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, sigtes under nærværende Sag for Tyveri og Løsgængereri.

Efterat der var begaaet Indbrud deels i Randers og Omegn Ratterne mellem den 19de og 20de, 20de og 21de samt 21de og 22de Juli f. A., nemlig hos Proprietair S. Møller til Slynngborg, Gaardmand S. Nielsen Hvid af Amstrupgaarden og Agent Bay i Randers, hvorhos der sidstnævnte Nat var forsøgt Indbrud hos Kjøbmand C. W. Møller i Randers, deels Ratten mellem den 28de og 29de Juli f. A. i Kolbing Slotsmølle hos Jernbaneentreprenør Kähler, deels atter i Randersegnen Ratten mellem den 31te Juli og 1ste August f. A. hos Gaardmand Christen Skipper i Møllerup og Ratten mellem den 7de og 8de August f. A. hos Gaardmand N. Chr. Hansen i Hvedsteen og Gaardmand B. Bøttern paa Hvedsteen Mark, ved hvilke Indbrud — med Undtagelse af det hos Gaardmand N. Chr. Hansen begaaede, hvorved Intet savnedes — en betydelig Deel Gjenstande, navnlig Klædningsstykker, vare borttagne, blev Arrestanten den 8de August anholdt i Randers, hvor han samme Morgen hos en Marschandiser havde forsøgt at pantsætte en Palle, som han vel ved Anholdelsen kastede fra sig, men som han har erkjendt at have været i Besiddelse af, og hvis Indhold, bestaaende af en Raabe, et Forklæde, et Shawl, en Ekhorte og et Tørklæde, tilsammen af Værdi 9 Rd. 64 $\frac{1}{2}$., henhørte til de Gaardmand B. Bøttern og Hustru ved Indbrudstyveriet Ratten forud fragne Gjenstande, ligesom Arrestanten — der isvrigt ogsaa fandtes i Besiddelse af en Dirl — ved Anholdelsen var isørt eller havde hos sig enbeel Gjenstande, ialt af Værdi 18—19 Rd., som vare bortstjaalne ved de hos Gaardmand S. Nielsen Hvid, Agent Bay og Gaardmand Christen Skipper forsvæde Tyverier.

Med Hensyn til Arrestantens Opholdssteder i det Tidrum, hvori de omhandlede Tyverier ere begaaede, er det oplyst, at han — der, efterat have i Bredsløselille Forbedringshuus udstaaet den ham ved fornævnte Høiesteretsdom

af 4de October 1864 idømte Straf, blev løsladt af Straffeanstalten den 14de Juli s. A. og da af Kjøbenhavns Politi blev hjemsendt til Sverrig med Tilhold om, ikke uden Tilladelse af bemeldte Politi at indfinde sig i Kjøbenhavn for at tage Ophold, samt om, saafremt han desuagtet i nogenomhelst Anledning maatte indfinde sig der, sieblikkeligen at melde sig hos Politiet — derefter strax vendte tilbage hertil Landet, idet han reiste over Kjøbenhavn til Randers, hvor han efter sin Forklaring indtraf omtrent 4—5 Dage efter Løsladelsen, og hvor han opholdt sig i flere Dage; han gjorde derpaa, som det maa antages efter den 25de Juli, en Tour til Kolding og tilbage til Randers eller Aarhus, i hvilken sidstnævnte By han den 31te Juli henlagde en Pakte hos en Mand til Bevaring, reiste derpaa samme Dag til Randers, hvorfra han vendte tilbage til Aarhus den 1ste August, og reiste derfra, medhavende 2 Pakter, over Kjøbenhavn til Malmø — hvor, efter en af Borgemeesteren sammesteds afgiven Erklæring en Person, hvis Signalement stemmer med Arrestantens, ved den Tid indtraf fra Kjøbenhavn med 2 større Pakter samt en Krukke med Syltetøi, hvorved bemærkes, at der ved Tyveriet hos Proprietair Møller Ratten mellem den 19de og 20de Juli var frakommet denne en saadan Krukke med Syltetøi — og fra Malmø vendte han derpaa tilbage til Randers, hvor han ankom den 7de August om Morgenen. Ligesom det fremdeles er oplyst, at Arrestanten tidligere har tjent hos Agent Waq, Gaardmændene Chr. Skipper og N. Chr. Hansen og Gaardmand B. Bøtterns Faber i Hvedsteen, samt arbeidet hos Jernbaneentreprenør Kølner, saaledes er det, hvad særlig angaaer Tyveriet hos B. Bøttern paa Hvedsteen Mark, hvorved blev borttaget Gjenstande til en Værdi af ca. 90 Rd., af 2 Bibner edelig ubfagt, at de i Arrestanten gjenkjende en Person, som de den 8de August om Morgenen henholdsvis Kl. 4 og 4½ havde seet paa eller ved Veien fra Hvedsteen til Randers med 2 Pakker, og endvidere fandtes den ommeldte Morgen udenfor det Vindue i Bøtterns Gaard, hvorigjennem Tyven havde banet sig Afgang til Beboelsesleiligheden, et Indtryk af en Fod i Jorden, der ved Undersøgelse af Sognesogden og 2 Gaardmænd er fundet ganske at passe til de Støvler, Arrestanten ved Anholdelsen var iført. Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet at have begaaet noget af de ommeldte Tyverier, idet han isøvrigt har ubfagt, at han allerede den første Dag, han ankom til Randers, traf paa Skovbalken ved Byen en ham ubekjendt Person, hvis Navn han end ikke fik at vide, og da de senere traf sammen igjen, sluttede de niere Bekjendtskab og tilbragte Tiden sammen, idet de afvejlende hentede Levnetsmidler i Byen og om Ratten laae paa Skovbalken, hvorhos de gjorde Rejse til Kolding og tilbage sammen, paa hvilken Rejse Personen i Christiansfeldt afsentede en Pakte, som de medbragte paa Tilbageveien, hvorefter Arrestanten og han samtidigt reiste fra Aarhus den 1ste August til Kjøbenhavn; her vil Arrestanten have afleveret til bemeldte Person de Pakker, Arrestanten som meldt medbragte fra Aarhus, og hvilke Pakker efter Arrestantens Forklaring vare samme Persons Eiendom og medgivne Arrestanten af denne for at bringes til Kjøbenhavn; efterat Arrestanten derpaa fra Malmø, til hvilket

Sted han ikke vil have medbragt Pakter eller Andet, den 7de August om Morgenen var vendt tilbage til Randers, vil han igjen have truffet den ommeldte Person paa Skovbalkerne, og efterat de i Dagens Løb vare skiftes ad og igjen vare komne sammen, var Personen borte om Natten, medens Arrestanten selv forblev paa Skovbalken, og da de om Morgenen traf sammen paa de nordvestlige Skovbalker, havde Personen en stor Pakke Løi, hvoraf han da, med Opfordring om at pantsætte samme, leverede Arrestanten de ovennævnte Gaardmand Bøttern og Hustru ved Lyveriet hos dem Natten forud skafomne Gjenstande. Med Hensyn til de øvrige i Arrestantens Besiddelse fundne Gjenstande, som maa antages at være frahaalne Gaardmand Hvid, Agent Bay og Gaardmand Chr. Skipper, samt med Hensyn til en ligeledes i Arrestantens Besiddelse funden Kaffjet m. m., som Jernbaneentreprenuer Køhler edelig har vedkjendt sig, har Arrestanten ligeledes udsagt, at have af den ommeldte ubekjendte Person — der iøvrigt ogsaa havde foræret Arrestanten tilsammen 7½ Rd. til hans Rejse — kjøbt eller tilbyttet sig samme eller faaet dem foræret af ham, alene med Undtagelse af Kaffjetten, om hvilken han, efter først at have opgivet at have ført den med fra Straffeanstalten, senere, da de indhente Døplysninger ikke stemmede med dette Foregivende, opgav, at han ikke vidste, hvorledes han havde faaet den, og med Hensyn til et Tørklæde, som Bøtterns Tjenestepige har vedkjendt sig som skafommet hende ved Indbrudstyveriet hos ham Natten mellem den 7de og 8de August, har Arrestanten udsagt, at dette Tørklæde henhørte til de Gjenstande, han den 8de August om Morgenen modtog af Personen for at pantsætte samme, men Arrestanten udtog det derefter af Pakken, medens han var hos Marschandisøren, fordi Arrestanten, som han har udsagt, ikke havde bestemt, at det skulde pantsættes med de øvrige Ting. Med Hensyn til de Gjenstande, Arrestanten saaledes modtog af den ubekjendte Person, har han iøvrigt udsagt, at han ikke kan nægte, at han jo har havt Formodning om, at Personen ikke er kommet til dem paa fuldkommen lovlig Maade. Iøvrigt bemærkes, at der efter Undersøgelsesbegyndelse den 11te August f. A. fandtes skjult under Trærne i Besterplantage ved Randers en Mængde Klædningsstykker, som Gaardmand Bøttern og Hustru samt Nicoline Rasmussen edelig have vedkjendt sig, som henhørende til de ved Indbrudet Natten mellem den 7de og 8de August bortkomne Gjenstande, hvorhos Bøttern har ved Vidner godtgjort sin Eiendomsret til nogle af disse Gjenstande, men Arrestanten har imidlertid benægtet at have været i Besiddelse af de saaledes fundne Sager, idet han iøvrigt har udsagt, at han holdt sig forvisset om, at den ommeldte ubekjendte Person gjemte det Løi, han havde holdt tilbage, i Krattet.

Der er nu vel — idet Arrestantens Forklaring angaaende hans Forhold til den af ham ommeldte ubekjendte Person og hans Modtagelse af Kosterne af denne aldeles ikke bestrækes ved Sagens Døplysninger — ved Arrestantens Besiddelse af en Mængde Gjenstande, der maa antages at være bortstjaalne ved de forskjellige ovenansførte Indbrudstyverier, i Forbindelse med Døplysningerne om, at han netop har opholdt sig i de forskjellige Egne paa

den Tid, Tyverierne der ere forøvede, tilveiebragt Formodning for, at han har begaaet disse, og særligt er der efter de i det Foregaaende anførte Omstændigheder en høi Grad af Formodning for, at han har begaaet Tyveriet hos Bøttern Matten mellem den 7de og 8de August f. A., men der findes dog ikke imod hans Benægtelse at være tilveiebragt noget albeles tilstrækkeligt Beviis for hans Straffskyld i saa Henseende. Derimod vil Arrestanten, idet ikke blot Bestemmelserne for det i Lovens 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 omhandlede indirecte Beviis er tilstede med Hensyn til forskjellige af de ved Tyverierne hos Hvid, Bay, Skipper og Bøttern stjaalne Gjenstande, med Hensyn til hvilke de Paagjældende have aflagt Tilhjemlingsed og ved Vidner godtgjort deres Eiendomsret, men Arrestanten tillige har erkjendt at have havt Formodning om, at Gjenstandene ikke vare erhvervede paa fuldkommen lovlig Maade, være at straffe for Hæleri med Hensyn til de i hans Besiddelse fundne stjaalne Gjenstande. Arrestanten, der som meldt tidligere har været straffet for 1ste Gang begaaet Hæleri, vil derfor nu være at ansee for 2den Gang begaaet Hæleri efter Frdn. af 11te April 1840 § 25 cfr. § 22, og Straffen, der ved Underretsdommen er fastsat til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, findes at kunne bestemmes til saadant Strafarbejde i 2 Aar, hvori maa ansees indbefattet den Straf Arrestanten, der naanget det ovennævnte ham givne Tilhold under sine Besøg i Kjøbenhavn har undladt at melde sig hos Politiet sammesteds, og som derhos efter det Anførte har freiset arbejdsløs omkring, har forskyldt for Løsgængerier efter Lov af 3die Martz 1860 §§ 1 og 2. Med den anførte Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Nr. 220.

Advocat Levinsen
contra

Karen Kirstine Sørensen, ogsaa kaldet **Sørensdaughter**
(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 2den Juni 1866: „Arrestantinden Karen Kirstine Sørensen, ogsaa kaldet Sørensdaughter, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Seidelin og Ronge, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tilstalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens §§ 231

og 247, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Karen Kirstine Sørensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brock for Høiesteret betales Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbanteede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Karen Kirstine Sørensen, ogsaa kaldet Sørensdatter, der er født den 6te August 1835 og senest ved denne Rets Dom af 13de Februar 1864 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder, er under nærværende mod hende for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittogods anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist, at have den 15de Marts sidst. fraafrjaalet Maren Elisabeth Andersen et til 3 Mk. vurberet Stjort, samt unbladt at ophlyse et til 1 Mk. 8 ø. vurberet Par Strømper, som hun vil have fundet paa Gaben, og vil hun som Følge heraf, idet det efter hvad der er ophlyst ikke kan antages, at Arrestantinden paa den Tid, hun forøvede Tyveriet, har været beruset i en Tilregnelighed udelukkende Grad, være at ansee efter ovenmelte Frdns. § 15 samt i Medfør af §§ 79, 58 og 25 efter § 22 som for 3die Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 207.

Justitsraad Bungen

contra

Nasmus Michelsen Christensen (Defensor Brock),
der tiltales for Omgængelse imod Naturen.

Hads Herreds Extrarets Dom af 21de Marts 1866: „Arrestanten Nasmus Mikkelsen Christensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder, saa bør han endvidere udrede i Erstatning for den ihjelslagne Ko 35 Rd., samt betale alle af denne Sag lovligen flyvende Omkostninger, og deriblandt i Salarier 5 Rd. til Actor, Procurator Terndrup og 4 Rd. til De-

fensor, Procurator Knudsen. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Arrestanten Rasmus Michelsen Christensen bør straffes med Baal og Brand. I Henseende til den idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 177, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Michelsen Christensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Om Arrestanten Rasmus Michelsen Christensen, der under nærværende Sag tiltales for Dmgængelse mod Naturen, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han i Løbet af Vinteren 1864—65, da han tjente hos Møller Peder Olejen af Haberup Mølle, 2 Gange i Kostalben har fuldbyrdet unaturlig Dmgængelse med en Olejen tilhørende Ko samt en 3die Gang tilstgjet saadan Dmgængelse med samme, men da blev forstyrret i sit Forehavende.

For det anførte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1846 og ikke tidligere har været under Tiltale, være at straffe efter L. 6—13—15 med Baal og Brand".

Fredagen den 3die August.

Nr. 216.

Justitsraad Bunken
contra**Jens Dideriksen** og Hustru **Mette Kirstine Nielsdatter**
(Defensor Levinfen),

der tiltales, Førstnævnte for Brandstiftelse og Dvægthveri og Sidstnævnte for efterfølgende Meddeeltighed i den sidste Forbrydelse eller Hæleri.

Binding Herreds Extrarets Dom af 23de Januar 1866: „Arrestanten, Huusmand Jens Dideriksen af Saaderup, bør hensesættes til Arbejde i Tugthuset i 9 Aar. Tiltalte Huusmand Jens Dideriksens Hustru Mette Kirstine Nielsdatter bør hensesættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanten Jens Dideriksen og ubrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 486 Rb., til det lille slyngte Brandassuranceselskab for Løspøre og Effecter 303 Rb. 5 Mk. 8 β. samt han og Tiltalte Mette Kirstine Nielsdatter in solidum til Gaardmand Jens Knudsen af Saaderup 10 Rb., til Aftægtsmand Hans Johansen sammesteds 4 Rb. og til Gaardmand Hans Sørensen sammesteds 7 Rb. Endelig bør Arrestanten og Tiltalte in solidum ubrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger og derunder i Salarium til Actor, Cancelliraad, Procurator Jørgensen 6 Rb. og til Defensor, Exam. juris Andersen 5 Rb. De idømte Erstatningssummer at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1866: „Arrestanten, Huusmand Jens Dideriksen af Saaderup, bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 9 Aar. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Mette Kirstine Nielsdatter bestemmes til 5 Dage, og at det hende paalagte solidariske Ansvar med Hensyn til Actionens Omkostninger og Salarium for Underretten indskrænkes til $\frac{1}{3}$ Deel. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Jørgensen og Prøveprocurator Leth betaler Arrestanten 8 Rb. til hver, dog saaledes, at Tiltalte in solidum med ham heraf tilsvare

1/3 Deel. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For de af de Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Forbrydelser findes de at maatte ansees, Sæns Dideriksen efter Straffevovens §§ 229 og 231 sammenholdte med § 60 med en Straf af 3 Aars Tugthuusarbeide og Mette Kirstine Nielsdatter efter samme Lovs § 238 jfr. § 56 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Mette Kirstine Nielsdatter bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Dage og Sæns Dideriksen til Tugthuusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Justitsraad Bungen og Advocat Levinson tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Den 26de Juni 1852 om Morgenen afbrændte Arrestantens Fæstehuus i Saaderup, uden at dengang Noget blev oplyst om Ildens Aarsag. Efterat Arrestanten ved Binding Herreds Extrarets Dom af 4de Septbr. f. A. var anseet med 80 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost for 1ste Gang begaaet simpelt Tyveri, har han imidlertid, medens han udstod denne Straf, nu tilstaaet selv at have paa-
jat Ilden, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han vel tidligere havde tænkt paa at afbrænde Huset, fordi han ventede, naar Huset efter Branden blev udslyttet, at kunne indgaae et for ham forneentlig fordeelagtigt Magelæg med en Nabo om noget Jord, men at han dog først bestemte sig til at paa-sætte Ilden samme Morgen han udsøgte det, hvilket skete paa den Maade, at han paa Skorfteuen i Bryggerjet tog en Brand, med hvilken han gik ud gjennem Døren, der fra Bryggerjet førte ud til Loften, fordi Bæverstuen og hen til Kofstalden, hvor han trak en Halsbør op, og lagde Branden ind paa et Knippe Halm, der laa i Stalden saa nær ved Halsbørens, at han

med Haanden kunde række ind og lægge Branden paa Halm:en, hvorefter han tryktede Døren til og gif igjen ind i Huset, hvor han spiste Daaire med sin Husfru, og derpaa gif et Vrindt til en Nabo, og under denne hans Fraværelse udbrød Ilden. Huset nedbrændte aldeles, og har Arrestanten senere oppebaaret Forsikringssummen saavel for Huset som for det af hans Løssøer, som ved samme Leilighed brændte, om hvilke Beløbs Tilbagebetaling er nedlagt Paastrand under nærværende Sag.

Med Hensyn til Arrestantens mentale Tilstand bemærkes, at det vel er opløst, at Arrestanten under Arresten har lidt af saakaldte Hallucinationer eller Sandhedsbedrag, men efter den af den constituerede Districtsløge afgivne Erklæring har hans hele øvrige Væsen og Lader ikke i mindste Maade tydet paa mentale Forstyrrelser, ligesom ogsaa Dommeren og Retssvidnerne have atterstet, at Arrestantens Væsen og Tale den Dag han afgav Tilstaelsen var roligt, og at hans Forklaringer vare selvstændigt sammenhængende, samt at han fuldstændig og fornuftig kunde besvare de til ham rettede Spørgsmaal, og der findes derfor ingen Høie til at betvivle, at Tilstaelsen, der ogsaa bekræftes ved hvad der under Brandforhøret blev opløst om det Sted, hvor Ilden først udbrød, og hvilken han under de senere Forhører bestemt har gjentaget, er afgiven i en selvbevidst og tilregnelig Tilstand. Fremdeles har Arrestanten under nærværende Sag vedgaaet, at have begaaet 3 forskjellige Dvægttyverier paa Marken, ved hvilke Tyverier han tilvænde sig 2 Faar og 1 Lam til en samlet Værdi af 21 Rd., hvilket Beløb er fordrøet erstattet. Af disse Tyverier, paa hvilke han under den tidligere Sag havde lagt Skjul, er det ene begaaet for ca. 12 Aar siden, det andet for ca. 15 Aar siden og det 3die for ca. 18 Aar siden.

Tiltalte Mette Kirstine Nielsdatter har vedgaaet at have været Arrestanten behjælpelig med at slagte de sjaalne Faar og det sjaalne Lam, uagtet hun vidste, at de vare sjaalne, idet Arrestanten selv sagde hende dette, og har derefter anvendt dem i Huusholdningen, med Undtagelse af endee af det ene Faar, som blev nedgravet, da Arrestanten frygtede Underjøgelse; men hun vil iøvrigt have forestillet ham det Urigtige i saaledes at tage Andres Eiendom paa Marken.

Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten, der er født den 4de Juni 1805, og, naar undtages den ovennævnte Dom af 4de Septbr. f. A., ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, nu ved den indankede Dom er anseet efter Frdn. af 26de Marts 1841 § 4 og efter Frdn. af 11te April 1840 § 6 cfr. § 19, ligesom Straffen i det Hele passende er bestemt til 9 Aars Tugt- huusarbejde, men da Dommen i Conclusionen har brugt den urigtige Terminologi „Arbejde i Tugthuset“, vil der med Hensyn til Straffen være at give en ny Conclusion.

Ligeledes billiges det, at Tiltalte Mette Kirstine Nielsdatter, der er født den 7de Novbr. 1811 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anseet for 1ste Gang begaaet Hæleri efter Frdn. af 11te April 1840 § 22, men den valgte Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa

Band og Brød findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til samme Slags Fængsel i 5 Dage“.

Nr. 194.

Advocat Hansen

contra

Hans Pedersen, ogsaa kaldet **Hans Ibsen**

(Defensor Bungen),

der tiltales for attenteret Brandstiftelse.

Hollands Sønderherreds Extrarets Dom af 26de Marts 1866: „Arrestanten, Lønnermand Hans Pedersen, ogsaa kaldet Hans Ibsen, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 5 Aar og 4 Maaneder samt udrede alle af Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Henrichsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Barfoed 3 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og Cancelliraad Petersen, betaler Arrestanten Hans Pedersen, ogsaa kaldet Hans Ibsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indantebe Dom fremjillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 281 sammenholdt med § 46, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Hans Pedersen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Røllands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag sigtes Arrestanten Hans Pedersen, ogsaa kaldet Hans Ibsen, der er døbt i Aaret 1814 og ei forhen har været tiltalt eller straffet, for atterteret Brandstiftelse.

Bed egen Tilstaaelse og det isvrigt Oplyste er Arrestanten ogsaa tilstrækkelig berom overbevist, idet han, efter Natten mellem den 17de og 18de Februar d. A. at være kommen hjem til sin Bolig i Bestenskov i beskjænktil Tilstand og derpaa Søndagen den 18de om Eftermiddagen atter at have nydt endeel Brændeviin og Rom, om Aftenen Kloften mellem 6 og 7, efter af sin Datter at have forlangt og modtaget nogle Svovlstikker, begav sig ud i sin Have, krøb over Gjerdet ind i Naboens og derfra gik ind i Enken Ane Kristine Jensens, ogsaa kaldet Stine Torps, Have og Brændehuus og her strøg en Svovlstik af paa Væggen og tænkte Ild i noget op til det opstalede smaahtuggebe Brænde liggende Halm, hvorpaa han, efterat have seet, at Ilden tog fat i Halm, forsøiede sig samme Vei tilbage til sin Mark og til Gaarden Hangaard i Nærheden af Bestenskov, og har han forklaret, at han, der strax angreb Gjærningen, paa Veien vendte sig om for at see, om Huset brændte, og da han ikke kunde opbage Ild, antog han den var bleven slukket, hvormed han var meget tilfreds.

Det ommeldte Huus bestaar af 5 Fag, og det ene af disse i den østre Ende udgjør Brændehuset og støder med en Skillerumsvæg, mod hvilken Brændet var opstallet, op imod Enkens Dagligstue, men da Enken kort efter opbagede Ilden, blev denne slukket uden at have angrebet Husets faste Dele, medens det er sandsynligt, at hvis den havde grebet om sig, vilde flere tæved liggende Esteder, beriblandt Arrestantens eget Huus, der isvrigt var saa lavt asjureret, at Arrestanten ikke har troet at kunne gjenopføre det for Usurancenummen, være afbrændte.

Arrestanten har angivet, at først da han forlangte Svovlstikkerne af sin Datter fattede han Beslutningen om at antænde Enkens Huus, men at denne Beslutning aldrig vilde være opstaaet hos ham, dersom han ikke havde været beskjænktil og i en ophidsket og vred Sindstemning, idet han har tilføiet, at han var vred paa Enken, fordi hun ikke efter Løfte havde fortiet, at han havde laant 4 Rd. af hende, samt at han havde tænkt sig Muligheden af at faae Arbeidet med at opføre et nyt Huus, hvis Enkens afbrændte, medens han dog ikke vil have tænkt over, hvorledes han vilde antænde Ilden eller have vidst, at der laae Halm i Brændehuset.

Da Arrestanten, skjøndt det maa ansees oplyst, at han har været i beskjænktil Tilstand og det flere Dage i Træl, dog ikke kan antages at have været i en utilregnelig Tilstand, da han udførte Gjærningen, maa det tilliges, at han ved den indankede Dom er anseet efter Frdn. af 26de Marts 1841 § 13 cfr. § 4, og da det efter Omstændighederne findes at burde have sit Forblivende ved den af Underdommeren valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 5 Aar og 4 Maaneder og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, vil den i det Hele være at slaa faste“.

Nr. 197.

Advocat Henriksen
contra

Anders Christian Christensen (Defensor Bungen),
der tiltales for Tyveri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 28de April 1866:
„Anders Chr. Christensen bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8
Aar. Fremdeles har han at udrede de af denne Action flydende
Omkostninger, hvorunder i Salair til Procuratorerne Lund og
Winther 4 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter
Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Mai 1866: „Underrets-
dommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og De-
fensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Isaacsen, be-
taler Arrestanten 5 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd
efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom frem-
stillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 232,
og Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 3
Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens
Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anders Christian Christensen bør hensættes til
Tugthuusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Actio-
nens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom
ved Magt at stande. I Salarium til Advocat
Henriksen og Justitsraad Bungen for Højesteret
betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten An-
ders Christian Christensen, der under nærværende Sag tiltales for
Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende
Tilskaaelse tilfrellelig godtgjort, at han den 4de April d. A., da han ved
Midtagstid havde indfundet sig i Kofstalden paa Hustrupgaard for efter hans
Anbringende at tale med Røgteren, har, da han var alene sammesteds, til-
vendt sig 2 Kalbessind fra Kostet over Kofstalden, hvilke han samme Dag solgte.
Skindene, der ere vundrede tilfammen til 2 Rb. 4 Sk., ere igjen bragte til-
fæde og udliveredede Besjaaelse.“

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født 1826 og tidligere gjen- tagne Gange har været straffet for Tyveri, senest ifølge Børglum Herreds Extraretsdom af 22de Octbr. 1859 for denne Forbrydelse 3die Gang begaaet efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar, nu være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Frdn. § 16, og da Straffen ved Underretsdommen findes passende bestemt til Tugthuus- arbeide i 8 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Om- kostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Nr. 189.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Sophie Jensdatter (Defensor Levinsen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Niterflakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 5te Marts 1866: „Arrestantinden Ane Sophie Jensdatter bør at hensættes til Tugthuusarbeide i 8 Aar, saa bør hun og at udrede i Erstatning til Brandforsikringen for Udflyttere i Sorø, Præstø og tilgrænds- sende Amter 3094 Rd. 2 Mk., til den almindelige Brandforsikring for Landbhgninger 2278 Rd. 3 Mk., til Brandlidte, Fæstegaard- mand Jens Olsen i Gumperup, 776 Rd. 1 Mk. og til Tjeneste- pige Karen Marie Jensdatter 16 Rd., samt at betale alle af nærrørende Sag lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Sa- lair til Actor, Prøveprocurator Høst 5 Rd. og til Defensor, Procurator Larsen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dom- men isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Naasløff og Renge for Overretten betaler Arrestantinden Ane Sophie Jensdatter 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter Dommens lov- lige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom frem- stillede Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 281 sammenholdt med § 37, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. 3 Henseende til Erstat-

ningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Ane Sophie Jensdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tiltalelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestantinden Ane Sophie Jensdatter, i den Hensigt der- ved at afbrænde sin Huusbonds Fæstegaardmand Jens Olsens Gaard i Gumpesrup, hvorved hun haabede at blive fri for sin Tjeneste, bar den 10de Novbr. f. A. om Morgenen kastet en anstrøgen Svovlstik ned imellem nogle i et Rum i Gaardens søndre Fænge beroende Spaaner, som herved antændtes, saa at Gaarden aldeles nedbrændte.

Arrestantinden, der er født den 11te Juni 1850 og ikke findes forhen straffet, er ved Høiesterets Herredstings Dom af 5te Marts d. A. retteligen herfor ansæet efter Frdn. af 2de Marts 1841 § 4 med en Straf, der påseende findes bestemt til 8 Aars Tugthuusarbejde, og da Dommens Bestemmelser om den Arrestantinden pålagte Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil Dommen i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 209.

Advocat Hindenburg
contra

Ane Margrethe Christiansdatter, Huusmand Niels Jørgensens Hustru (Defensor Levinson),
der tiltales for Brandstiftelse og attentetet Assurancebesvigelse.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 23de Marts 1866: „Tiltalte Ane Margrethe Christiansdatter, Huusmand Niels Jørgensens Hustru, bør hensættes til Tugthuusarbejde i 8 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Møller 8 Rd. og til Defensor, constitueret Sagfører Kramer 6 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29de Mai 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog at de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer bestemmes til 5 Rd. for hver. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Bejer og Kaaeløff, betaler Arrestantinden Ane Margrethe Christiansdatter, Huusmand Niels Jørgensens Hustru af Høiesteret i Byen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansæe efter Straffelovens § 281 jfr.

§ 259, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshousarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Oberrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ane Margrethe Christiansdatter, Niels Jørgensens Hustru, bør hensættes til Forbedringshousarbejde i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinson for Høiestret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende inod Arrestantinden Anne Margrethe Christiansdatter, Huusmand Niels Jørgensens Hustru af Harritlev i Fyen, for Brandsiftelse og attentetet Asurancebesøigelse anlagte og fra Skouby Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at hun har gjort sig skyldig i de ommeldte Forbrydelser, idet hun — der, uagtet hun og Mand ikke vare i nogen trængende Forfatning, dog, paa Grund af hendes egen Svagelighed, var bleven ængstelig for deres fremtidige Udførelse og haabede ved Misgjerningen at forbedre deres Formues-tilstand — den 16de Decbr. s. A. om Aftenen omtrent Kl. 8 satte Ild paa det dem tilhørende Huus i Harritlev ved med et Pøs at antænde en Rørvæg i den sydlige Ende af Huset, der aldeles nedbrændte, hvorimod endeel af deres Løssre reddedes. Et Par Dage isorveien havde hun fattet den Bestumning at affvænde Stedet, der alene blev beboet af hende og Mand samt deres otte-aarige Datter, og havde bragt endeel af deres Eiendele tilfide og skjult dem. Da Manden var paa Arbejde i en nærliggende Gaard, hvorhen hun ogsaa havde sendt Datteren den ommeldte Aften, var hun alene hjemme, og skjøndt hun umiddelbart efter Gjerningens Udførelse hidkaldte Hjælp fra den næstnævnte Gaard, antog hun, at Huset vilde paa Grund af den stærke Blæst brænde af. Iøvrigt bemærkes, at skjøndt det nærmeste Sted laae kun omtrent 20 Alen fra Huset, var der — hvad hun ogsaa selv antog — ingen Fare for Ildens videre Udbredelse, da Vinden var nordvestlig, og der i sydlig og østlig Retning ingen Bygninger laae. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal her i Sagen, da Arrestantindens og Mandts Ret til Asurancegodtgørelse for Huset, der var asureret for 198 Rd., og for Løssret, der var asureret for 347 Rd. 2 Mk., og hvoraf det Reddebe er taperet til 202 Rd. 4 Mk., er forbrudt ved den af hende begaaede Misgjerning.

For dette Forhold er Arrestantinden, der er født den 6te Marts 1824 og ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet, rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Trydn. af 26de Marts 1841 § 5 jfr. § 4, hvorimod hun ikke findes overbeviist noget Forhold, for hvilket hun kan paadrag's særligt Anvar for Brandsassurancevig, og da den i Dommen valgte Straf af 8 Aars Tugthousarbejde efter Omstændighederne findes passende, ligesom og Bestemmelserne angaaende Actionens Omkostninger billiges, dog at de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer bestemmes til 5 Rd. for hver, vil bemeldte Dom med den heraf følgende Ændring være at stadfæste“.

Hermed endte Høiestrets første extraordinaire Sæssion.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).

Hjertevej & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 22—23.

Den 7de September.

1866.

Anden extraordinaire Sæffion.

Mandagen den 27de August.

Nr. 196.

Advocat Levinsen

contra

Niels Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for Udskaafættelse, Tyveri og Løsgængereri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Mai 1866: „Arrestanten Niels Hansen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage, men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Smith og Berggreen, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indtaakte Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Hansen, der er født den 29de Juli 1827 og senest ved Rjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 17de December 1862 anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 med Forbedringshunsarbeide i 18 Maaneder, actioneres under nærværende Sag for Ildspaaføttelse, Tyveri og Løsgænger.

Efterat nemlig Arrestanten, der ved sin Hjemsendelse til Hjøietostrup efter Udtaaelsen af ovennævnte Straf den 22de Juni 1864 havde til Rjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer modtaget Tilhold blandt Andet om, saarvmt han i nogenjomhelst Aulebning maatte indfinde sig heri Staden, siebliffelig at melde sig ved bemelte Protocol, da han ved at uublade dette vilde paadvage sig Straf for Løsgænger, den 10de Novbr. f. A. var antruffen heri Staden, hvor han havde taget Natteophold i en under Bygning værende Eiendom paa Vesterbrogade, vedgif han til den over ham oplagne Politirapport, at han siden den 1ste Novbr. f. A. havde, uden derom at gjøre Anmeldelse for Politiet, opholdt sig heri Staden uden at have-noget fast Arbeide eller Erhverv, og saaledes overtraadt det ommelte ham givne Tilhold, hvorhos han endvidere af egen Drift fremkom med den Tilstaaelse, at han den 8de f. M. havde Kl. 3 à 4 om Morgenen fra en ham ubekjendt Bondebogn paa Vesterbrogade, medens den første ind ad Staden til, stjaalet 2 slagtede Gjøes, der henlaae i en Kurv bag i Vognen, samt at han derpaa, efterat have svøbt Gjøesene ind i et Lommeværklæde, tog Blads Kloffen om-trent 7 paa Ganneltorv i Nærheden af Springvandet med Gjøesene aaben-slyt i Haanden, og folgte dem strax efter til en ubekjendt Kone for ialt 1 Rd. 5 Mk., som han senere havde brugt til at leve for. Denne Tilstaaelse vedblev Arrestanten i de paafølgende Forhør for Retten under forskjellige vællende og ubestemte Forklaringer om de nærmere Omstændigheder ved Tyveriet. Under en Udfølgning den 23de næsteften for at paavise, hvor han havde forbrugt Pengene for de efter Angivende stjaalne Gjøes, afgav Arrestanten af sig selv til vedkommende Betjent den Tilstaaelse, som han senere gjennem flere Forhør har fastholdt for Retten, at han, der iffor arbeide paa Risby Mark hos Teglblænder Niels Nielsen, havde paafat den Ild, hvorved Christen Larsens Gaard sammesteds aldeles nedbrændte Natten mellem den 18de og 19de Juni f. A., i hvilken Henseende han nærmere forklarede, at da han, der om Dagen havde været i Rjøbenhavn for at more sig og om Aftenen Kl. 11¹/₂ var taget med Jernbanetoget til Glostrup Station, paa Veien derfra til sit Hjem hos fornævnte Teglblænder passerede Christen Larsens Gaard, fattede han den Beslutning at stikke Ild paa Gaarden og kastede i dette Siemed en brændende Cigarstump i en Bunke løst Halm, der laae ved en Halmstak, som stod lige op mod Gavlen af et til Gaarden hørende Udhuus, beliggende paa den anden Side af Veien og ved denne adskilt fra Gaardens øvrige Bygninger, idet hans Hensigt var, at Ilden fra Halmstakken og Udhuset skulde forplante sig videre til Gaarden, men uden at han forøvrigt forvise sig om, hvorvibt Ilden fængebe, og uden at han vil have gjort sig nogen Tanke om, at Be-boerne, som han antog vare iseng, lettelig kunde omkomme ved Branden, for-

spøiede han sig hjem og gif tilfængs, og først senere, efterat hans Huusbond havde kaldt paa ham, indfandt han sig paa Brandsstedet og var behjælpelig med Nedbrændningen. Som Motiv til den af ham saaledes udførte Ilds- paafættelse angav Arrestanten, at han, da det begyndte at sagtne med Arbeidet paa Teglværket, frygtede for, at han skulde blive affebiget derfra, og da han ikke vidste, hvor han skulde finde Erhverv, tænkte han, at der, naar Gaarden var nedbrændt, vilde stee en Befilling paa Steen til sammes Gjenopførelse paa Teglværket, og at han saaledes vilde kunne have vedblivende Arbeide sammesteds.

Efterat Arrestanten gennem flere Forhør havde, under isørigt vallende og tildeels modsigende Forklaringer om Enkeltheberne, fastholdt denne Til- staaelse om Ildspaaættelse og ved en Udfølgning paa Gjæringsstedet paavist, hvorledes han havde paafat Ilden, samt som Grund til, at han af sig selv fremkom med den ommeldte Tilstaaelse, anført Samvittighedsnaag, idet han ingen No havde paa sig, fordi det var ham bekjendt, at Gaardens Eier selv var mistænt for at have foranlediget Ildbranden, samt at en Tjenestefarl ustyldig havde været arresteret under det i Anledning af Ildbranden ved Kjøbenhavns Amts søndre Virks Politivet optagne Forhør som mistænt for at have Andeel i samme, — tilbagekaldte han i et Reassumtionsforhør af 16de Februar d. A. sine Tilstaaelser ikke blot om Tyveriet, men ogsaa om Ildspaaættelsen, idet han alene fastholdt sin Tilstaaelse om at have overtraadt det ham til Politiprotocolen givne Tilhold og foregav, at han slet ikke kunde erindre at have afgivet Tilstaaelser i de ommeldte Henseender eller hvad der videre i denne Sag var passeret, idet han i længere Tid ikke havde været ved sin Bevidsthed. I det paafølgende Forhør vedgif han imidlertid paany, at han foruden Overtrædelsen af Tilholdet endvidere havde gjort sig skyldig i Ildspaaættelsen, som han nu angav at have forarsaget ikke, som tidligere for- klaret, ved isølge en i Dieblisset fattet Beslutning at henkaste en brændende Cigarstump i den løse Halm, men ved sammesteds at henlægge et Stykke Fyr- svamp omtrent af en Haands Størrelse, som han i det Niemed, ved Hjælp af samme at stifte Ild paa Gaarden, havde indkjøbt i Kjøbenhavn, forinden han tog hjem, og som han antændte ved Hjælp af en Svovlstik, som han strøg af paa sine Beenklæder, og vil han ikke have forladt Stedet, førend han havde forvisset sig om, at Fyrsvampen havde antændt Halmen. Derimod vedblev han, at han ikke havde gjort sig skyldig i Tyveriet af Gjæs, hvilken Tilstaaelse han alene var fremkommen med i sin Fortvivlelse, fordi han i de sidste Dage forinden sin Anholdelse Intet havde haft at leve af. Denne Forklaring har Arrestanten senere fastholdt under Venægtelse af ved samme at have paafagt sig nogen Forbrypdelse, som han ikke havde begaaet, eller at have noget Lønse om at komme i Straffeanstalten, men han har ikke kunnet angive nogen anden Bevæggrund til Ildspaaættelsen end den tidligere anførte, uagtet han efterat være gjort bekjendt med, hvad der under Sagen er forklaret af Soguesogden, at Brandlidte og Teglværker Nielsen ikke stode paa nogen venstabelig Fod med hinanden, saa at det neppe havde været at vente, at Brandlidte vilde hos

denne tage Steen til Gaardens Gjenopsøvelse, hvilket han heller ikke gjorde, har maattet erkende, at han vidste, at de Paagjældende ikke stode paa nogen god Fod med Hiuanden, ligesom han ogsaa har erkjendt, at han havde godt Arbeide paa Teglværket, hvor han tjente 8 à 9 M. om Dagen, og at han senere forlod dette Arbeide længe førend det blev afbrudt, hvilket først skete i October Maaned f. A.

Med Hensyn til den af Arrestanten under Fragaaelser af sine Tilstaaelser paaberaabte Svagbed er det af vedkommende Forhørsdommer erklæret, at Arrestanten vel har viist sig som en indesluttet Person men ikke givet Anledning til at antage, at han var utilregnelig, og den af Stadslægen efter anstillet Undersøgelse afgivne Erklæring gaaer ud paa, at Arrestanten vel maa antages at være af temmelig indskrænkede Kandsævner, og at overdreven Nybelse af Spiritus maa have indvirket skadeligt paa hans Nervesystem og Hjærne, men at det ikke kan antages at have været Tilfældet i en saadan Grad, at han maatte anses for utilregnelig.

Ligesom nu den af Arrestanten under vallende og ubestemte Forklaringer afgivne Tilstaaelse om Tyveriet af Gjæs lider af Usandsynlighed, ikke blot forsaavidt angaaer de Omstændigheder, hvorunder han vil have iværksat det, men navnlig ogsaa med Hensyn til Maaden, hvorpaa han vil have solgt Gjæsene paa Torvet, saaledes er der Intetfornøjet fremkommet til Bestyrkelse af samme, idet det navnlig ikke har kunnet oplyses, at Nogen paa den Tid er bleven bestjaalen, og det findes derfor, uanset at hans Tilbagekaldelse af den afgivne Tilstaaelse efter D. L. 1—15—1 ikke i og for sig kan tillægges nogen Betydning, betænkeligt at lægge hans Tilstaaelse til Grund for en Domsfælde i saa Henseende.

Med Hensyn til den af ham vedgaaede Ildsopaafættelse, da er hans Tilstaaelse herom vel ikke aldeles ubestyrket, forsaavidt den ommeldte Gaard, der bestod af 4 sammenbyggede Rænger, den paagjældende Nat aldeles nedbrændte under Omstændigheder, der, efter hvad der er oplyst, gave Anledning til at antage, at Ilden kunde være paafat og opkommen fra nogle ved det ommeldte Udhuus, der benyttedes til Opbevaring af Materialier, staaende Galmstakke, hvoraf den ene brændte tilligemed Udhuset, og hvorfra Ilden, da Binden bar paa, antages at have udbredt sig til Gaardens øvrige Bygninger, men foruden at Arrestanten ved sit Ophold i Egnen og Tilstedeværelse paa Brandstedet let kunde være bleven bekjendt med disse Omstændigheder, er hans Forklaring isvrigt i alt Væsentligt ubestyrket, og i flere Henseender usandsynlig og usyldestgjørende saavel med Hensyn til Maaden, hvorpaa Ilden er foranlediget, som navnlig med Hensyn til den af ham til Gjærningen angivne Bevegggrund, og Metten drifter sig derfor ikke til at lægge saamegen Vægt paa Arrestantens i Forbindelse med senere tilbagekaldte Opbyggelser senest afgivne Tilstaaelse om Ildsopaafættelsen, at den kan anses det som tilstrækkeligt godtgjort, at han er skyldig i samme.

Sdet Arrestanten som Følge heraf, saavel i Henseende til Sigtelsen for Tyveri som for Ildsopaafættelse, vil være at frifinde for Actors Tiltale, vil

han alene være at dømmes for Overtrædelse af det ovejævnte Tilhold efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Væleri, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage“.

Nr. 229.

Advocat Levinfen
contra

Niels Andersen med Tilnavn **Blei** (Defensor Hansen),
der tiltales for attenteret Indbrudstyveri.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 22de Mai 1866: „Arrestanten Niels Andersen Blei bør behandles overeensstemmende med fgl. Resolution af 21de Juni 1843, dog saaledes at han hensesættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Saa bør han og udrede alle af Undersøgelsen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Lund, 4 Rbd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Juli 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Møller, betaler Tiltalte 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Levinfen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Andersen af Hundeev med Tilnavn Blei for attenteret Indbrudstyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han Natten mellem den 2den og 3die Marts dette Aar i den Hensigt at tilvende sig et Par Pund Smør hos Høier Andersen Jensen Krog af Hundeev har forsøgt Indbrud i dennes Baaningshuus, idet han ved Hjælp af en Pommefriv udtog de Søm, hvormed Vinduet i det Kammer, hvor Høiervarerne opbevarede, var fastgjort, hvorefter han fik Vin-

duet roffet lidt ud fra Karmen, men da han indfaae, at det var ham umuligt at faae Binduet heelt ud, opgav han Tyveriet. Det Kammer, hvori Indbruddet forsøgte, stod efter Sagens Oplysninger ved uafsaede Døre i Forbindelse med A. J. Krogs Beboelsesleilighed og Sovestue, og Tiltalte vil vel ogsaa have bemærket, at der var Nogen som gik inde i Huset, idet nemlig Krog, der havde bemærket Lyden, var staaet op, men Tiltalte har benægtet, at det var denne Omstændighed, der bevægede ham til at opgive sit Forsæt. Tiltalte har isvrigt forklaret, at han, der er meget trængende og har Familie at forsørge, vaagnede henad Midnat den paagældende Nat og da fattede den Beslutning at begaae Tyveriet, hvorefter han stod op og begav sig til A. J. Krogs Bolig. — Tiltalte, der er født i Aaret 1810, er tidligere ved Højesterets Dom af 14de Januar 1831 anseet blandt Andet for Indbrudstyveri efter Frdn. af 20de Februar 1789 § 4 med Ragsstrøgning og Fæstningsarbejde paa Livstid, men fritoges ifølge lgl. Resolution for Ragsstrøgningen, hvorhos han ifølge lgl. Resolution af 21de Juni 1843 løslødes paa Billaar blandt Andet, at han, saafremt han maatte gjøre sig skyldig i nogen Forbrydelse, der ikke medførte større Straf, igjen vilde blive indsat til Fæstningsarbejde paa Livstid. Da nu Betydningen af det Billaar, hvorpaa der saaledes i sin Tid er forundt Tiltalte Friheden, ikke findes at kunne ansees bortfalden ved Bestemmelsen i L. af 10de Februar 1866 § 61 2det Led i Forbindelse med den Omstændighed, at der er forløbet over 10 Aar siden Tiltalte løslødes, maa det billiges, at Tiltalte for sit foransøgte Forhold, der henhører under Straffebestemmelsen i bemeldte Lovs § 229 cfr. § 46, er dømt til at behandles overensstemmende med den lgl. Resolution af 21de Juni 1843, dog saaledes at Tugthuusarbejde i Medfør af Lov af 6te Novbr. 1858 træder istedetfor Fæstningsarbejde, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 223.

Advocat Heinrichsen

contra

Lars Jensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hirschholm Birks Extrarets Dom af 1ste Mai 1866: „Arrestanten Lars Jensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Saa udreder han ogsaa alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Wodschow og Schmidt, 8 Rd. til den Første og 6 Rd. til den Sidste foruden Diæter efter Amtets nærmere Bestemmelse. Endelig udreder han i Erstatning til de Bestjaalne, Skrædervendene Jacob Peder Hansen 14 Rd. 3 Mk., Birger Lindahl

17 Rbd. 2 Mk. og Jens Olsen 10 Rbd. 1 Mk. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 22de Juni 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen til Skræbersvend Jens Olsen bestemmes til 6 Rbd. 4 Mk. og et saa stort Beløb, som det vil koste at indløse den ham frastjaalne, paa Assistentshuset her i Staden pantsatte Frakke. 3 Salairer til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Simonson og Bang, betaler Arrestanten Lars Jensen 6 Rbd. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 229, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Jensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende hertil fra Hirsjholm Birks Extraret indankede og mod Arrestanten Lars Jensen for Lyveri anlagte Sag er han ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have ved Mattetide i to forskellige Gauge, nemlig Matten mellem den 13de og 14de Decbr. f. A. og Matten mellem den 2den og 3die Februar d. A., frastjålet Skræbermester Petersen og Skræbersvendene Jacob Peder Hansen, Birger Lindahl, Jens Olsen og Ole Jensen endel Klædningsstykker m. m., hvilke Lyverier han udsørte paa den Maade, at han, efterat være kommen ind i Haven til det Sted, hvor de Bestjtaalne boede, og derfra at være trøben op paa et Loft og fra dette gjenennem en Ab=

ning ned i Foberloen og Stalden, hvor han forblev indtil han bemærkede, at Pysene vare slukkede og Alt var stille i Huset, begav sig hen til Forhuset, hvor de Bestjaalne og flere andre Personer havde Ophold, og udtog den første Gang en Kude samt aabne et Vindue til Værkstedet, hvorfra han, efterat være kommen ind, borttog Koster af Værbi omtrent 89 Rd., og den anden Gang ituslog 2 Ruder og udtog den mellem dem værende Sprosse, hvorefter han gjennem den derved tilveiebragte Åbning steg ind i Bontiksoalet og borttog derfra Koster af Værbi omtrent 100 Rd. For disse Tyverier er Arrestanten, der er født den 19de Juli 1845 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved Underrettens Dom rettelig anset efter 2det Led af § 12 i Frbn. af 11te April 1840, ligesom ogsaa den valgte Straf af 6 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, og da ligeledes bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger og Erstatningen billiges, dog at den Stræderfvend Jens Olsen tilkommende Erstatning bestemmes til 6 Rd. 4 Mk. foruden et saa stort Beløb, som det vil koste at indløse den ham frastjaalne, paa Assistentshuset her i Staden pantsatte Frakke, vil bemeldte Dom med denne Forandring isvrigt være at stadfæste“.

Tirsdagen den 28de August.

Nr. 211.

Advocat Henriksen

contra

Christen Jacobsen (Defensor Liebe),

der tiltales for Brandstiftelse.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 2den Marts 1866: „Arrestanten Christen Jacobsen bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. Han bør derhos udrede i Erstatning til Landbhøgnernes almindelige Brandforsikkring 298 Rd. 32 f. og til de mindre Landeieendomsbefidderes Brandforsikkringsforening for rørlig Eiendom i Holbek med flere Amter 235 Rd. 64 f., hvorhos han vil have at udrede samtlige af hans Arrest og Actionen lovlig flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Mohr 8 Rd. og til Defensor, Procurator Nissen 6 Rd. At efterkommes under Afbærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juni 1866: „Arrestanten Christen Jacobsen bør straffes paa Livet. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lehmann og

Delbanco, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. Den ibømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indantebe Dom givne factistfe Fremstilling, og idet der ifølge R. 1—15—1 ikke vil kunne tages Hensyn til, at Tiltalte efter Dommens Affigelse har tilbagekaldt sin Tiltaaelse, vil han være at dømme efter Straffelovens § 280, og Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbeide i 12 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Christen Jacobsen bør henseettes til Tugthuusarbeide i 12 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hedder det: „I Aulebning af en Matten mellem den 13de og 14de Decbr. f. A. fiedfunden Ibebrand, hvorved det Johan Frederik Knudsens Enke tilhørende, for 300 Rd. assurerebe Huus paa Torpe Mark, Bregninge Sogn, tilligemed Størstedelen af Indboet, Areaturerne, Aolen m. v., der tilsammen var asfureret for henved 400 Rd., afbrændte, er Arrestanten Christen Jacobsen, der er søbt den 26de October 1829 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Arts og Skippinge Herreders Extraret jat under Tiltale for Brandstiftelse.

Ifølge den af Arrestanten under denne Sag aslagte Tiltaaelse har han paafat Ilden og er bleven bevæget hertil ved en imellem ham og ovennævnte Enke Aftenen srend Branden opstaaet Uenighed. Angaaende de nærmere Omstændigheder herved har han forklaret, at han, der er Enkemand og havde gjort sig noget Haab om, at bemeldte Enke vilbe indlade sig i Ægteffab med ham, under et Besøg hos hende den nævnte Aften var kommen til den bestemte Overbeviisning, at hun sulbstændigt havde brudt med ham, hvorover han kom i en høist forbitret og fortvilet Sindstemning, der først forandlebigebe ham til henad Aftenen at slaae en Klude ud i hendes Bolig og senere, efterat han med sine Børn var gaaet tilsengs, bragte ham til at staae op og gaae udenfor i den Hensigt at tage sig selv asdage. Da han imidlertid blev

forstyrret i at udføre dette sit Forsæt, kom han paa den Tanke at afbrænde Entens Huus. Han gik derfor ind i sin Stue og hentede nogle Svoolstikker, og ved Hjælp af disse antændte han en straatækket Lude, der stod op til den nordre Side af Huset. Umiddelbart forinden havde han, navnlig ved at bemærke, at Husets Udgangsbør var lukket indenfra, overbeviist sig om, at Beboerne — han antog, at disse som sædvanligt kun bestod af Enten og hendes to Sønner paa 16 og 8 Aar — vare hjemme. At indebrænde disse benægter han imidlertid bestemt at have været hans Hensigt. Hans Sind var dengang, paaftaer han, saa oprørt, at han ikke kan sige om han handlede af Hævnløst eller af Fortvivlelse, og i denne sin Stemning vil han overhovedet slet ikke have tænkt paa den Fare, for hvilken han udsatte Beboernes Liv. Denne Tanke faldt ham først ind, da det begyndte at brænde i Luden, thi da fortrød han strax sin Gjerning og ilede hjem til sin henved 300 Alen derfra besiggende Bolig for at hente Vand til dermed at slukke Ilden. Da han kom tilbage, overbeviste han sig imidlertid om, at Ilden allerede havde taget saadan Overhaand, at det var ham umuligt at faae Bugt med den, men han vil dog have kastet den Spandfuld Vand, som han havde hentet fra en Torvegrav, paa den brændende Bygning. Til nu strax at kalde paa Folkene i Huset kunde han dog ikke beslutte sig, af Frygt for derved at røbe sig, og han gik derfor til sit Hjem. Derimod paaftaer han — isvrigt ikke uden i Henseende til Enkelthederne herved at have afgivet vækkende Forklaringer — at have taget den Beslutning, at stille sig paa Udkig i sin Stue for at iagttage Branden og i fornødent Fald at ile til for at frelse Beboerne. Dette blev imidlertid oversøbtigt, da han efter nogen Tids Forløb fra sit Vindue saae, at Folkene vare komne ud af Huset. Med Hensyn til at Arrestanten, da der af Naboerne sendtes Bud efter ham, for at han skulde være behjælpelig ved Brandens Slutning, fandtes aflædt i sin Stue, har han — isvrigt efter og saa i denne Henseende at have skiftet Forklaring — angivet, at han indtil det Øieblik, da han saae Enten med sin yngste Søn gaae bort fra det brændende Huus, har staaet paalkædt ved sit Vindue, og først da han havde overbeviist sig om, at Beboerne vare komne ud, klæbte sig af, for herved at bortlede Mistanken fra sig.

Forøvrigt har Arrestanten anført, at han i ethvert Fald stolede paa, at Beboerne i rette Tid selv vilde blive opmærksomme paa Branden og være istand til at redde sig, i hvilken Henseende han navnlig har bemærket, dels at han havde Grund til at antage, at der vilde hengaae nogen Tid inden Branden naaede over til den søndre Side af Huset, hvor Udgangsbøren var, eftersom han havde stillet Ild paa den nordre Side og Vinden var sydvestlig, dels at han formodede, at man var vaagen i Huset, fordi han en halv Time tidligere havde hørt, at Entens Hund gjøede.

Denne Arrestantens Tilstaaelse er, forsaavidt den gaaer ud paa, at han paa Grund af hvad der var passeret Aftenen forud imellem ham og Enten Anubsen, forsætlig har foranlediget den omhandlede Brand, bleven bestyrket ved samtlige ellers oplyste Omstændigheder. Ogsaa maa hans Angivende om

ikke at have havt til Hensigt at indebrænde Beboerne staae til Troende. Derimod maa det efter Alt, hvad der under Sagen er oplyst, findes, at ligesom Beboernes Liv ved denne ved Nattetid foretagne Ildspaaføttelse i Virkeligheden har været udsat for aabenbar Fare, saaledes har Arrestanten ogsaa, uanset de af ham paaberaabte Omstændigheder, maattet indse, at dette var Tilfældet. Det er i saa Henseende at bemærke, at det vel har viist sig at forholde sig rigtigt, hvad Arrestanten som ovenberørt har anført om Localiteterne og Vindens Retning, men at det paa den anden Side er oplyst, at hele Huset var omspændt af Ilden, forinden Beboerne, der den Nat bestod af Enken Knudsen med hendes to Sønner og en Mand fra Nabolauget, Gaardmand Jacob Sjørgensen, hvem Enken, paa Grund af Arrestantens mod hende samme Aften udbviste voldsomme Udsærd, havde formaaet til at tage Ophold i Huset hos dem om Natten, bleve opmærksomme paa Branden og kom ud af Huset. Af bemeldte Enke er det i saa Henseende forklaret, at da hun, der tilligemed Sønerne og Jacob Sjørgensen sov i samme Stue, omtrent Kl. 12 vaagne ved Lyden af den paa Loftet over dem brændende Ild, der igjennem en Aabning i Loftet skinnede ned til dem, og, efterat have sørget for, at hun og hendes Sønner fik de allernødvendigste Klædningsstykker paa, kom ud af Huset, var det hele Tagværk i lys Lue, saa at der kun stod nogle Sparrer, og i Dverestemmelse hermed har fornævnte Gaardmand Jacob Sjørgensen udsagt, at han strax efterat være kommen ud af det brændende Huus overbeviste sig om, at hele Taget og Lægterne, navnlig ogsaa over Stuen, hvor han og de Andre havde sovet, vare fortærede af Ilden, og kun paa Enderne af Huset stod endnu nogle Sparrer, hvortil han har søiet, at det brændende Tag allerede dengang var skreden ned foran Husets søndre Side, men at denne Omstændighed dog ikke hindrede dem i at komme ud af Døren, da det Nedfaldne var blæst tilside af Vinden, som dengang var temmelig stærk. Indtil dette Dieblik havde Arrestanten imidlertid ifølge hans egen Forklaring ikke foretaget noget Skridt for at advoare Husets Beboere mod den dem truende Fare, og da han nu desuden, da han forlod det brændende Huus og gik til sit Hjem, havde overbevist sig om, hvor hurtigt Ilden udbredte sig, er det ganske uantageligt, at han ikke skulde have havt nogen Forestilling om, at han, ved at holde sig tilbage til det yderste Dieblik, let kunde komme for silde.

Ifølge det Anførte vil Arrestanten ikke kunne undgaae i Genhold til § 1 af Frdn. af 26de Marts 1841 at dømmes til at have sit Liv forbrudt, og den af Underretten med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom, hvorved han efter bemeldte Frdn. § 4 er bleven ansæet med Tugthuusstraf paa Livstid, vil forsaavidt være at forandre. Derimod vil Underretsdommen, hvis Bestemmelse i Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bifaldes, isvrigt være at stadfæste“.

Nr. 228.

Advocat Liebe

contra

Claus Ehlers (Defensor Levinfen),

der tiltales for tyrannisk og uchristeligt Forhold mod sin Hustru.

Roeskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Mai 1866: „Arrestanten Claus Ehlers bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa udreder han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Sørensen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Walløe 5 Rd. At efterkommes under Afkørb efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13de Juli 1866: „Arrestanten Claus Ehlers bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Byttingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Prøveprocuratorerne Nielsen og Kalko for Overretten betaler Arrestanten 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørb efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Claus Ehlers actioneres under nærværende fra Roeskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag for tyrannisk og uchristeligt Forhold mod sin Hustru Sophie Kirstine Fugmann, til hvem han i October Maaned 1859 blev viet.

Det er af hans Hustru forklaret, at Arrestanten lige siden Begyndelsen af deres Ægteskab ved forskellige Leiligheder i beruset Tilstand paa forskellig Maade har mishandlet hende, navnlig med Slag, deels med Haanden, deels med en Ribepidst, og med Spark, ligesom og ved at trække hende ved Saaret og ved at ubjage hende af deres Stue. Arrestanten, der indrømmer at have slaet sin Kone med Ribepidst, men siger ikke at kunne erindre hvor ofte eller

om det er steet mere end een Gang eller hvad Anledningen dertil var, og at have udjaget hende af deres Leilighed, forsvarer isvrigt, at han ikke kan mindes nogen af de enkelte Mishandlinger, hvorom Konen har forklaret, og udsiger, at hun stedse har været sagtmødig, søielig og fredsommelig, saa at han ikke har haft Grund til at beklage sig over hende i nogenstomhelst Retning.

Da de afhørte Vidners Forklaringer i høi Grad bestyrke Rigtigheden af Konens Forklaring i det Hele, ligesom der ved dem er tilveiebragt Beviis for enkelte af de af Konen ommeldte Mishandlinger, maa det billiges, at Arrestanten, der er født 1822 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet og som ikke kan antages at have befundet sig i nogen Tilregnelighed ubelukkende Tilstand paa de Tider, da han forsøvede Mishandlingerne, ved den indantebe den 18de Mai d. A. assagte Dom er ansæet med Straf efter Lov 6—5—7 cfr. Frdn. af 4de Octbr. 1833 § 23, og findes Straffen berester at burde bestemmes til Forbebringshuusarbeide i 1 Aar, hvorved bemærkes med Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 306, at sammes § 202 ikke findes at lade til en mildere Bestemmelse af Straffen.

Underrettens Dom, hvorved Straffen er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil saaledes forsaavidt være at modificere; isvrigt bliver den, da dens Forfrister angaaende Actionens Omkostninger bifaldes, at stadfæste“.

Nr. 242.

Advocat Liebe

contra

Frederik Pedersen Soelberg (Defensor Buntgen),

der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Nørvang-Tørrild Herredets Extrarets Dom af 30te Juni 1866: „Arrestanten Frederik Pedersen Soelberg bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og udbetale i Erstatning til Niels Suhr af Hørup 20 Rd.; derhos bør Arrestanten at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Seidelin 4 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Borch 3 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Juli 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage og at Bestemmelsen om Erstatning til Niels Suhr bortfalder. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Isaacsen, betaler

Arrestanten 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærb efter Loven".

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hans Straf være at bestemme efter Frdn. af 11te April 1840 § 22, idet den almindelige Straffelov ikke findes at kunne føre til et mildere Resultat, og da Dommens Bestemmelser angaaende Straffens Størrelse samt Actionens Omkostninger billiges, vil den være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Frederik Pedersen Soelberg for Tyveri eller ubjæmlet Besiddelse af sjaalne Kosier.

Huusmand Niels Hansen af Lønaa har edeligen forklaret, at han den 9de Mai d. A., da han havde indfundet sig paa Sellinge Marked med 2 ham tilhørende Kreaturer, nemlig en sort Stub af Værdi 25 Rb. og en sort Ovie af Værdi 20 Rb., henad Mørkningen bandt disse udenfor Sellinge Kro, hvorpaa han selv gik ind i Kroen for at faae Noget at drikke, men da han igjen kom udenfor, vare Kreaturerne borte. Ved at søge efter dem fik han imidlertid at vide, at de vare solgte til Niels Suhr af Hørup, og da han i den Anledning den næste Dag henvendte sig til denne, fik han Kreaturerne ubleverede. Han har derhos ved Vidner gobtgjort sin Eiendomsret til bemeldte Kreaturer samt aflagt Tilhjemlingsed, idet han med Hensyn til Eiden, da de ere ham frakomne, nærmere har udsagt, at dette skete den nævnte Dags Aften Klokken mellem 9 og 10.

Ovvenævnte Niels Suhr har edeligen forklaret, at han paa det nævnte Marked købte en sort Stub og en sort Ovie for ialt 20 Rb. af Smed Hans Sørensen af Hørup, der umiddelbart isorveien havde kjøbt dem for samme Priis af Arrestanten, samt at han leverede 20 Rb. i to Livigsbalersebler til Hans Sørensen, der igjen udbetalte dem til Arrestanten, hvorefter Kreaturerne, der stode udenfor Sellinge Kro, bleve ham overleverede. Den næste Dag maatte han imidlertid ublevere dem til Niels Hansen, og han har derfor paa-
staaet sig tilskjendt 20 Rb. i Erstatning hos Arrestanten.

Overensstemmende hermed har ovennævnte Hans Sørensen edeligen forklaret, at han om Natten efter den nævnte Markedsdag Klokken mellem 12

og 1 udenfor Sellinge Kro købte en sort Stub og en sort Dvie af Arrestanten, samt at han derefter, da han tilligemed Arrestanten var kommen ind i Kroen, overdrog Kreaturerne til Niels Suhr, der derpaa leverede ham 20 Rd. i 2 Tirigsdalersbiller, som han igjen udbetalte til Arrestanten.

Arrestanten, der efter sin Forklaring indsendt sig paa det nævnte Mærket Kl. 10 om Aftenen og forlod samme omtrent ved Midnat, har, efterat være foreviist de ovennævnte Kreaturer, benægtet at kende disse, hvorhos han med Bestemthed har paastaet, at han ikke ved den ommeldte Leilighed har indladt sig i Kreaturhandel eller modtaget 20 Rd. eller anden Betaling for solgte Kreaturer, men da flere Vidner ikke blot edeligen have bekræftet Rigtigheden af Niels Suhrs og Hans Sørensens Forklaringer om, at Arrestanten ved den ommeldte Leilighed solgte en sort Stub og en sort Dvie for 20 Rd. til Hans Sørensen, og at denne senere i Kroen modtog 20 Rd. af Niels Suhr og udbetalte dem til Arrestanten, men bemeldte Vidner ogsaa, efterat være foreviste de nævnte Kreaturer, have beediget, at det var dem, som Arrestanten solgte til Hans Sørensen, maae Betingelserne for det i L. 6—17—10, 11 cfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 ommeldte Beviis ansees at være tilstede, og Arrestanten, der er født i 1840 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor, idet der efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke er tilstrækkelig Føie til at statuere, at han selv har stjaalet Kreaturerne, være at ansee for Hæleri efter Straffeloven af 10de Februar 1866 § 238 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Da Straffen ved Underrettsdommen er bestemt til samme Art Fængsel i 5 Dage, og denne Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, medens der derimod ikke under nærværende Sag — som i Underrettsdommen skeet — vil kunne tilkjendes Niels Suhr nogen Erstatning, vil bemeldte Dom være at stadfæste med den ovennævnte Forandring i Straffetiden, og saaledes at dens Bestemmelse om Erstatning til Niels Suhr bortfalder“.

Onsdagen den 29de August.

Nr. 231.

Advocat Liebe

contra

Inger Marie Jensen (Defensor Brock),

der tiltales for Børnesødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit Barn eller i alt Fald for ved uforsvarlig Omgang ved sin Børnesødsel at have foranlediget Barnets Død.

Kalborg Virks Extraretsdom af 19de Mai 1866: „Arrestantinden Inger Marie Jensen bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage. Hun bør derhos tilsvare

Actionens Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator Nissen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Benzen 5 Rd. At efterkommes under Afjærb efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Juli 1866: „Arrestantinden Inger Marie Jensen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Faber, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afjærb efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig i Fostermord, men hun bliver for det hende overbeviste Forhold at ansee med en arbitrair, efter den ældre Lovgivnings Grundsætninger lempet Straf, og findes det i saa Henseende at kunne have sit Forblivende ved den i den indankede Dom fastsatte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde, idet den nye Straffelov, under hvis § 194 Tiltaltes Forhold vilde være at henseende, ikke skjøntes at kunne medføre nogen Formildelse. Da nu Dommens Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ogsaa billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Liebe og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag er Arrestantinden Inger Marie Jensen sat under Tiltale for at have gjort sig skyldig i Barnefødsel i Dølgemaal og for at have ombragt sit Barn eller i alt Fald for ved usforvarlig Omgang ved sin Barnefødsel at have foranlediget Barnets Død.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun, der var bleven besvangret udenfor Ægteskab, og den 1ste November f. A. var traadt i Tjeneste som Huusjomfru paa Gaarden Scheelsminde, har den 8de Januar d. A. paa sit Kammer sammesteds i Nærværelse af en Pige, der af Huusbonden var be-

ordret at blive hos Arreftantinden, uden at bemeldte Pige mærkede dertil, liggende i sin Seng fødte et Barn, hvilket hun selv fremdrog af sit Liv ved, saasnart Hovedet var kommet frem, at gribe det med den høire Haand om Halsen, hvorefter Barnet, der efter Arreftantindens Forklaring ikke streg eller bevægede sig, hvorfor hun antog, at det ikke levede, blev henliggende under Dynen, indtil Jordemoderen — som det maa antages et Par Timer senere — kom tilstede og fandt Barnet, der imidlertid da var dødt.

Da Arreftantinden den 22de Januar d. A. første Gang stillede sig for Forhør, forklarede hun blandt Andet, at skjøndt hun gjentagne Gange paa Forespørgsel af sin Huusmoder og Andre, om hun ikke var frugtommelig, havde nægtet dette, havde hun dog ikke tænkt paa at skjule Fødselen eller at forebygge, at Barnet blev levende født, førend Fødselsmerterne den 8de Januar, et Par Timer efterat hun om Morgenen var staaet op og efterat hun atter var gaaet tilsæns paa Grund af, at hun befandt sig ilde, overvælde hende; men idet hun nu følte, at Fødselen var ganske nærforestaaende, fattede hun, af Skamfuldhed over blandt Fremmede at skulle føde et Barn, og uden at hun overveiede Forbrydelsens Følger, endskjøndt hun indsaar, at hun begik en stor Synd, det Forsæt, at Barnet ikke skulde blive levende født, samt at hun, da hun derefter tog det og klemte det om Halsen og paa denne Maade drog det frem, indsaar, at det maatte døe ved Dvæling. Da hun derpaa næste Gang den 31te Januar stillede sig for Forhør, erklærede hun først, efterat være foreholdt sin nysansørte Forklaring, at denne var rigtig, hvorhos hun nærmere forklarede, at da hun, efterat hun var staaet op om Morgenen og paa Grund af, at hun befandt sig ilde, efter sin Huusmoders Ordre var gaaet op paa sit Kammer for igjen at gaae tilsæns, af sin Huusbond blev underrettet om, at han vilde gaae efter en Jordemoder, kunde hun vel indsee, at hun ikke længere kunde skjule sin Tilstand, skjøndt hun endnu ikke vidste, at hun netop den Dag skulde føde, men da hun derefter var kommen tilsæns og nu indsaar, at Fødselen var aldeles nærforestaaende, var hun dog saa skamfuld over sin Tilstand, at hun endnu søgte at holde denne skjult for den tilstedeværende Pige, og slet ikke tænkte paa at bede denne eller nogen Anden om Hjælp; derimod har hun i dette Forhør saavel som senere under Sagen vedholdende benægtet at have tænkt paa at ombringe Barnet eller kvæle det under eller efter Fødselen, hvorhos hun har udsagt, at hun under Fødselsmerterne tabte al Besindelse om, at Barnet, ved at blive taget om Halsen med hendes Haand, maatte døe, idet Smerterne, hvoraf hun led, saameget mere som hun maatte undertrykke sine Smertefølelser, for at ikke den tilstedeværende Pige skulde komme til Kundskab om, hvad der foregik, ikke gavede hende Rum for nogen anden Tanke end at blive fri for dem og at stille sig ved Barnet enten levende eller dødt, hvorfor hun ei heller er istand til at forklare noget nærmere om Maaden, hvorpaa hun omfattede Barnets Hals med sin Haand. Arreftantinden har endvidere forklaret, at medens hun ikke under selve Fødselen tænkte eller kunde tænke paa, om Barnet levede eller var dødt, havde hun dog, før Fødselsmerterne overvælde hende, troet, at det var dødt, paa Grund af, at hun ikke siden den

1ste Januar havde søt nogen Bevægelse hos det -- skjønt hun dog har maattet indrømme, at Bevægelser hos Fosteret ogsaa tidligere under hendes Svangerskab vare udeblevne i ligesaa lang Tid -- ligesom hun ogsaa har gjort gjældende, at hun antog, at Fødselen var indtruffen for tidlig, og medens hun, som ovenfor anført, har erkjendt at have nægtet at være frugt-sommelig og søgt at skjule sin Tilstand for sine daglige Omgivelser, hvilket hun navnlig efter sin Forklaring gjorde, dels af Skamfuldhed ligeoverfor disse dels af Hensyn til, at hun, efterat være bleven besvangret, var bleven forlovet med en anden Mandsperson, og indsaae, at dette Forhold vilde blive forstyrret, naar han fik at vide, at hun var frugt-sommelig, har hun paastaet, dels længere Tid før Fødselen at have underrettet Barnefaderen om sin Tilstand -- hvad denne eiheller har turdet nægte Muligheden af -- dels kort før Jule forrige Aar at have tilskrevet sine Forældre derom, og af disse modtaget Løfte om den Hjælp, hvortil hun trængte -- hvilket navnlig ogsaa er bekræftet af hendes Forældre samt at hun havde tænkt at begive sig til disse for at søde sit Barn, men heri blev forhindret, idet Fødselen overrasste hende.

Efter den stedfundne Obduction af det ommeldte Barnelig maa det ifølge de obducerende Lægers Erklæring, der i saa Henseende er tiltraadt af det kongelige Sundhedscollegium, antages, at Barnet, der var af Mandkjøn, har været født levende, fuldbaaret og levedygtigt, samt at dets Død skyldes Dvælgning, der navnlig efter Sundhedscollegiets Betænkning kan tænkes frembragt enten ved directe Vold anvendt paa Barnets Aandedrætsorganer, navnlig Luftrøret, eller ved Unddragelse af respirabel Luft og Udblædsel af at yde den fornødne Hjælp til at understøtte det svage Aandedræt; Collegiet har derhos ytret, at ligesom det af Arrestantinden angivne Motiv til, som ovenfor anført, at gribe Barnet om Halsen og paa denne Maade udbrage det for hurtigt at befrie sig for Smerterne, maa anses gyldigt, saaledes lader det sig, forsaavidt der ved Obductionen er forefundet nogle Subaffrakninger paa Barnets Næse og Hage samt nogle blaa Pletter og en blaalig, transversal Stribe paa dets Hals, ikke nægte, at disse Beskadigelser kunne være fremkomne paa denne Maade, hvorimod det efter de foreliggende Data ikke lader sig afgjøre, hvorvidt der under den paa den ommeldte Maade foretagne Ud- dragning af Barnet har fundet et Tryk Sted paa dets Hals, hvorved Luftrøret er blevet sammenklemt og Aandedrættet standset, og forsaavidt det antages, at Barnet er blevet kvalt ved at henligge under Dynen, uden at have Afgang til respirabel Luft eller at ydes Hjælp til det svage Aandedræts Fortsættelse, findes der i Sagens Acter Intet der taler herimod, medens Erfaringen taler for Muligheden og Rimeligheden af denne Dødsarsag; endelig har bemeldte Collegium udtalt, at det neppe kan antages, at Arrestantinden under de særegne Forhold, under hvilke hun fødte, skulde være sig bevidst eller overveie den mulige Fare, hun derved udsatte Barnet for.

Efter samtlige foreliggende Omstændigheder og med særligt Hensyn til den Maade, hvorpaa Arrestantindens Forklaring i Forhøret den 22de Januar,

saalebes som den er tilført Protocolen, maa antages, efter hvad herom er oplyst, at være fremkommen, findes det nu betænkeligt at forkaste hendes senere Tilbagekalbelse af den i det nævnte Forhør afgivne Tilstaaelse om at have havt til Hensigt at forhindre, at Barnet blev levende født, hvorimod hendes ovenanførte i de senere Forhør afgivne detaillerede Forklaring om de nærmere Omstændigheder, hvorunder Fødselen fandt Sted, findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, og der bliver hefter ikke Spørgsmaal om at ansee hende for forsætlig at have ombragt sit Barn. Derimod maa det efter det Ansørte ansees tilstrækkelig aetgjort, at Barnet har været levende født, og at dets Død er bevirket enten ved Arrestantindens Bestræbelser under selve Fødselen for at fremstynde denne og blive skilt ved Barnet eller ved at Barnet, efterat være født, er blevet henliggende under Dynen, uden at der er blevet ydet det fornøden Hjælp. Skjøndt det nu endvidere maa ansees godtgjort, at Arrestantinden saavel under som umiddelbart efter Fødselen, indtil Jordemoderen kom tilstede og fandt Barnet, forsætlig har skjult hvad der foregik, og at hun navnlig med Forsæt har uubladt at aabenbare dette for den ommielte Pige, der saagodtsom hele Tiden var tilstede, samt at denne Undlæbelse har været Aarsag til, at der ikke er blevet truffet saadanne Foranstaltninger, hvorved Barnets Liv kunde have været reddet, findes her dog, navnlig i Betragtning af, at Arrestantinden deels tidligere havde sat saavel Barnefaberen som sine Forældre i Kundskab om sin Tilstand, deels vidste, at hendes Huusbond, kort før Fødselen indtraf, var gaaet efter Jordemoderen, og at det Passerede saalebes meget snart maatte blive opklaret, ikke aldeles tilstrækkelig Frøie til at ansee hende som den, der har gjort sig skyldig i Barnefødsel i Dølgemaal, hvorimod hun for den af hende udviste usforvarlige Omgang med sin Barnefødsel vil være at ansee efter almindelig borgerlig Straffelov § 195, og Straffen for hende, der er født 1843 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 225.

Advocat Brod

contra

**Jens Simonson Farre, Kirsten Jensdatter og Maren
Lisbeth eller Elisabeth Jørgensdatter**

(Defensor Levinson),

der tiltales, de tvende Førstnævnte for Blodskam og Sidstnævnte for Afgivelse af urigtig Forklaring for Retten og Tilskyndelse hertil.

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 12te Marts 1866: „Arresterterne Jens Simonson Farre og Kirsten Jensdatter bør hver

især have deres Liv forbrudt, hvorpaa Kroppene, naar de hals-
hugne ere, bør at kastes paa en Ild og opbrændes. Tiltalte
Maren Elisabeth Jørgensdatter, Jens Simonson Farres Hustru,
bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.
Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor og Defen-
sor, Procuratorerne Barfoed og Staal, resp. 10 og 8 Rd. for-
uden Diæter til Begge efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse,
udrede Arresterne Jens Simonson Farre og Kirsten Jensdatter,
En for Begge og Begge for En, stadesløst, dog at Tiltalte
Maren Elisabeth Jørgensdatter, Jens Simonson Farres Hustru,
af de tilkjendte Salairer og Diæter tilsvare 1/3 Deel solidarisk
med Arresterne. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juni
1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair
til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Heckscher
og Justitsraad Nyegaard, betaler Arresterne Jens Simonson
Farre og Arresterinden Kirsten Jensdatter, En for Begge og
Begge for En, 8 Rd. til hver, saaledes at Tiltalte Maren Lis-
beth Jørgensdatter heraf tilsvare 1/3 solidarisk med de 2 Først-
nævnte. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For de af de Tiltalte begaaede, i den indankede Dom frem-
stillede Forbrydelser ville de være at dømmes, Jens Simonson
Farre efter Straffelovens §§ 161 og 159 til Tugthuusarbejde i
6 Aar, Kirsten Jensdatter efter samme Lovs § 161 til Forbe-
dringshuusarbejde i 18 Maanedes og Maren Elisabeth Jørgens-
datter efter Lovens § 146 til Fængsel paa Vand og Brød i 2
Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil
Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

De Tiltalte bør hensættes, Maren Elisabeth Jør-
gensdatter til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange
5 Dage, Kirsten Jensdatter til Forbedringshuus-
arbejde i 18 Maanedes og Jens Simonson Farre
til Tugthuusarbejde i 6 Aar. 3 Henseende til
Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof-

og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Brød og Levinson tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Jens Simonson Farre og Arrestantinden Kirsten Jensdatter for Blodstam og imod den Førstnævnte tillige for Høer samt imod Tiltalte Maren Lisbeth Jørgensdatter for Afgivelse af urigtig Forklaring for Retten og Tilskyndelse hertil anlagte Justitsfog, ere ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 12te Marts d. A. afsagte Dom de 2de Førstnævnte, i Henhold til L. 6—13—14, dømt til at have deres Liv forbrudt og deres Kroppe, naar de ere halsbøgne, at fastes paa en Ild og opbrændes, og den Sidstnævnte i Henhold til Frdn. af 15de April 1840 § 5 til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos Arrestanten og Arrestantinden ere tilpligtede, Een for Begge og Begge for Een, at tilsvare Actionens Omkostninger, deriblandt Salair til Actor og Defensor ved Underretten, henholdsvis 10 Rd. og 8 Rd., dog at Tiltalte af de tilfjendte Salairer og de Sagførerne tilkommende Diæter betaler $\frac{1}{3}$ in solidum med Arrestanten og Arrestantinden.

Det er ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at Arrestanten Jens Simonson Farre med Arrestantinden Kirsten Jensdatter, der er født i Arrestantens Ægteffab med hans Hustru Tiltalte Maren Lisbeth Jørgensdatter, uden at der er fremkommen mindste Sandsynlighed for den Tro, Arrestanten bestandig vil have haft, at Kirsten Jensdatter ikke er hans egen Datter, har begaaet Blodstam, idet han, efter i henved 2 Aar forgæves at have forsøgt at forføre Datteren, omtrent 14 Dage før Jnui 1864 pleiede fuldstændig legemlig Omgang med hende, hvilket gjentoges imellem Julen og det paafølgende Mytaar, hvorefter de jevnlig, efter hans Forklaring oftest een Gang om Ugen, havde saadan Omgang med hinanden indtil henimod Midtsommer f. A., da Arrestantindens frugtommelige Tilstand blev til Hinder derfor. Den 26de September f. A. fødte Arrestantinden en Søn, til hvem hun vel har ublagt en anden Barnefader end Arrestanten, men ligesom den ublagte Barnefader har benægtet nogenfinde at have haft legemlig Omgang med Arrestantinden, hvis Forklaringer om hendes Forbindelse med ham heller ikke ere blevne bestræbte ved, hvad der iøvrigt er oplyst i Sagen, saaledes have saavel Arrestanten som Arrestantinden erkjendt, at hendes Barn kan være Frugten af det begaaede Blodstam, og hun navnlig, at hun ikke med Bestemthed veed, om hendes Fader eller den af hende ublagte Mandsperson er Barnefader. Endnu tilføies, at efter Begges Forklaring har Arrestantinden, hver Gang Samleiet fandt Sted, været uwillig

bertil og kun givet efter for Arrestantens Overhæng. For dette Forhold, hvorved Arrestanten tillige har gjort sig skyldig i Hoer, ere de, af hvilke Arrestanten er født den 7de April 1803 og Arrestantinden den 10de Juni 1837 og af hvilke Ungen findes tidligere tiltalt eller straffet, rettelig ved Underrettsdommen ansete med qualificeret Livsstraf efter Lovens 6—13—14, hvorved den Straf, Arrestanten for Hoer har forskyldt, med Føie er antaget at være absorberet.

For Tiltalte Maren Lisbeth Jørgensbatters Bedkommende er det ligeledes ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at hun, der var kommen til Kundskab om det ommeldte Forhold imellem Mand og Datter, og endog 2 Gange havde overrasket dem i Gjerningen, ligesom hun var vidende om Datterens Svangerskab, i de første Forhør har nægtet at vide Besked om nogen af Delene, og navnlig med Bestemthed ubtalt, at hun efter Bestaffenheden af deres Ratteseie vidste, at hendes Mand og Datter aldrig havde havt legemlig Omgang med hinanden. Tiltalte, der er født den 16de Juni 1811 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, er derfor rettelig anset efter Frdn. af 15de April 1840 § 5, ligesom og den i Underrettsdommen valgte Straf findes passende, og da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger bifalbes, vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste“.

Torsdagen den 30te August.

Nr. 239.

Advocat Hansen
contra

Peder Larsen (Defensor Brod),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Falff.

Bordingborg søndre Birk's Extrarets Dom af 31te Marts 1866: „Arrestanten, Huusmand Peder Larsen af Hammer, bør at hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar samt at betale i Erstatning til Sparekassen for Bordingborg og Omegn 50 Rd. med Renter 5 pCt. p. a. fra 11te Juni 1865 indtil Betaling skeer og til Præstø Amts Repartitionsfond 3 Rd. 55 f. Saa bør han og at udrede alle af deene Sag lovlig flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Schaarup og Defensor, Procurator Jørgensen 5 Rd. til hver. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1866: „Arrestanten Peder Larsen bør hensesættes til Forbedrings-

huusarbejde i 18 Maanedes. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Lassen og Prøveprocurator Steinthal, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet: „I nærværende inod Arrestanten Peder Larsen for bebragetigt Forhold og Falsk anlagte og fra Bordingborg søndre Virts Extraret hertil indankede Sag, er det ved egen med de øvrige Dplysninger i Sagen stemmende Tilslaaelse beviist, at han, for at opnoae et Laan paa 50 Rd. hos Sparekassen for Bordingborg og Omegn, uden Gaardmændene Hans Hansens og Peder Nielsens Bidende og Billie har skrevet og med disse Mænds Navne underskrevet en Erklæring om, at de vilde være hans Cautionister for Laanet, samt at han, ligeledes uden de nævnte Mænds Bidende og Billie, med deres Navne som Selskabsbuercautionister har underskrevet en Obligation af 24de April f. A. til Sparekassen for det ommeldte Beløb, uden at han dog har lagt an paa at eftertugne deres Haandskrift, som var ham ubekjendt, og derhos tilføjet som Bitterighedsvidner tvende andre Navne, hvorved dog ikke var sigtet til bestemte Personer, hvorefter han ved Hjølp af dette Document modtog Laanet; at han, da han i forrige Aar besøgebe Statter indbetalt i Amtskuen for Selveier Rasmus Christensen i Hammer og dertil af denne havde modtaget 12 Rd. 3 Mk., forandrede det under 6te Juli 1865 anførte Skattebeløb 10 Rd. 86½ ø. til 12 Rd. 86½ ø., fordi han var forlegen for Penge og ikke kunde tilbagebetale, hvad han havde faaet formegnet af N. Christensen, hvem han forøvrigt, efterat Forfalskningen var opbaget, har godtgjort det besvægne Beløb, samt at han, efterat have paa Birkecontoiret modtaget en af Amtet udstedt Anviisning af 15de Febr. f. A. paa Reparitionsfondet til Anders Mortensens Enke i Pederstrup for 3 Rd. 55 ø., uden hendes Billie og Bidende med hendes Navn har qvitteret Anviisningen og hævet Pengene paa Amtskuen.

Arrestanten — der er født den 14de Octbr. 1832 og ikke findes tidligere at have været tiltalt eller straffet — vil derfor, i Medfør af Straffelovens § 306 være at ansee efter sammes §§ 268 1ste Led, 274 2det Led samt 275, hvorimod han ikke findes at have gjort sig skyldig i nogen Handling, der kan paadrage ham særlig Straf for bebrageriff Forhold, og skjønnes hans Straf at kunne passes bestemme til 18 Maanedes Forbedringshuusarbeide.

I Overeensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Arrestantens Straf i Henhold til Frdn. af 11te April 1840 § 60 er fastsat til 3 Aars Forbedringshuusarbeide, men hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen til den paagjældende Sparekasse og Amtsrepartitionssfond samt Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, tilliges, være beels at forandre, beels at stabsfæste.

Nr. 236.

Advocat Brock

contra

Wilhelm Møller (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Silkeborg Birkis Extrarets Dom af 16de Mai 1866: „Tiltalte Wilhelm Møller bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og efter udstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Landet. Saa udreder han ogsaa alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Zielian 5 Rd. R. M. og til Defensor, Procurator Friis 4 Rd. R. M. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 23de Juli 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Faber og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brock og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Wilhelm Møller for Tyveri og uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster.

Efter den passerende Indstævning bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om et af Arrestanten begaaet Tyveri paa Hornsbovgaard, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at da han den 12te Januar d. A. om Aftenen Kl. 6 à 7 passerede forbi Hornsbovgaard, hvor han tidligere havde tjent, besluttede han, der var i Trang for Penge, at begaae Tyveri af Klæder i Karlekammeret sammesteds, der var i Staldbygningen og hvor han formodede, at saadanne maatte findes. Han gik derfor hen til Gaarden, og da han af Frygt for, at Hundene skulde gjøre Allarm, ikke turde gaae ind i Stalden ad den almindelige Indgang fra Gaardsiden, gik han langs med den modsatte Side af Bygningen, der vendte ud til Haven, hen til et Bindue til Halkesekammeret, som han udtog ved at borttage de Søm, hvormed det var befæstet, hvorefter han steg ind igjennem Binduet, der var ca. 1½ Alen fra Torben, og gik derpaa igjennem en aabenstaaende Dør ind i Karlekammeret, hvor han deels af en aabenstaaende Kiste og deels fra Væggen borttog 2 Par Beenklæder, en Frakke og et Tørklæde, tilfammen af Værdi 7 Rd. 1 Mk., hvormed han derefter bortførerede sig ad samme Dei, som han var kommen ind. De sjaalne Gjenstande, der tilhørte Tjenestekarl Jens Pedersen, solgte han derefter, men de ere komne tilstede under Sagen og tilbageleverede Bestjaalne, der har frasalbet Krav paa videre Erstatning.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født i Lippe Detmold og efter sin egen Angivelse 31 Aar gammel og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet her i Landet, være at ansee efter Straffelovens § 229 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 2 Aar, men hvis Bestemmelser om Arrestantens Udbringelse af Landet efter endt Straffetid samt om Actionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste“.

Nr. 227.

Advocat Hansen
contra

Ane Johanne Christensen, Jens Rasmus Hansens Hustru
(Defensor Bungen),

der tiltales for at have bedrevet Utugt for Betaling samt Hoer.

Dense Kjøbstads Extrarets Dom af 13de April 1866:
„Arrestantinden Jens Rasmus Hansens Hustru, Ane Johanne Christensen, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og

efter udstaaet Straf forvises Odense Kjøbstads Jurisdiction; saa bør hun og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Kramer 5 Rd. og til Defensor, Procurator Borch 4 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven".

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1866: „Arrestantinden Ane Johanne Christensen, Jens Rasmus Hansens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og derefter forvises af Landet. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salairer til Procuratorerne Berggreen og Møller for Overretten betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven".

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens §§ 180 og 159, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ane Johanne Christensen, Jens Rasmus Hansens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det er under nærværende Sag ved Arrestantinden Ane Johanne Christensens, Jens Rasmus Hansens Hustrues, egen Tilstaaelse og Sagens Oplysninger isørgt tilstrækkelig godtgjort, at hun, der ved nærværende Rets Dom af 16de Februar d. A. er anseet med Straf af 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød for Tyveri, bedrægligt Forhold, Høer og for at have drevet Utugt for Betaling, har, medens denne Sag, hvorunder hun ved Underrettens Dom for de nævnte Forbrydelser var anseet med 1 Aars Forbedringshuusarbejde, stød under Appel til Overretten, i sidste Vinter oftere paa Gaderne i Odense By

ladet sig bruge til Utugt mod Betaling af forskjellige Mandspersoner, som hun der antraf.

Hun har saaledes gjort sig skyldig til Straf saavel for denne Forfeelse som, da hendes Ægteskab med Jens Rasmus Hansen endnu bestaaer, for Hver 2den Gang forøvet, og findes Straffen, der bliver at bestemme efter L. 6--13--24 2det Membr. cfr. Frdn. af 24de Septbr. 1824 § 2 samt Lovgivningens Analogi, under Tæt at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage samt Forviisning af Landet.

Herefter vil den indankede Dom, hvorved Arrestantinden efter Lovens 6--13--24 cfr. Frdn. af 24de Septbr. 1824 § 2 samt 6--13--30 og 6--22--3 cfr. Frdn. af 24de Septbr. 1824 § 1 er tilfunden 1 Aars Forbedringshuusarbejde samt efter udstaaet Straf at forvises Byen, og hvorved det bemærkes, at Spørgsmaal om Anvendelse af Straf efter L. 6--22--3 ligger udenfor Actionsordren, forsaavidt Straffen angaaer være at forandre, hvorimod den isørigt, da dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger bifalbes, vil være at stadfæste“.

Nr. 201.

Advocat Hindenburg

contra

Ludvig Frederik Andreas Sandbeck (Defensor Hansen), der tiltales for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af et stjaalet Bordtæppe samt ulovlig Dmgang med Hittegods og Løsgængeri.

Kjøbenhavn's Criminal- og Politirets Dom af 29de Mai 1866: „Arrestanten Ludvig Frederik Andreas Sandbeck bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Lehmann og Procurator Lassen, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling og idet Højesteret billiger, at Tiltaltes Forhold med Hensyn til Bordtæppet er tilregnet ham som Hæleri, vil han være at dømmes efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri samt efter bemeldte Lovs § 247 og Lov af 3die Marts 1860 § 1, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ludvig Frederik Andreas Sandbeck bør henfættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betales Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmissær hedder det: „Arrestanten Ludvig Frederik Andreas Sandbeck, der er langt over criminel Kvalitet og senest ved denne Rets Dom af 7de August 1860 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 25 cfr. § 22 som for 3die Gang forøvet Hæleri med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, er under nærværende mod ham for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af et stjaalet Bordtæppe samt ulovlig Omgang med Hittegods og Løsgængerer anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse overbeviist at have været i Besiddelse af et til 1 Rd. 4 Mk. vurderet Bordtæppe, som ifølge Anmeldelse af Snekermester Peter Cecilus Rasmussen er frastjaalet denne den 30te Januar d. A. fra Tørreløftet i Stedet Nr. 3 i Lille Helliggeiststræde heri Staden tilligemed nogle andre ikke tilstedekomne Gjenstande, og med Hensyn til hvilket bemeldte Rasmussen og Hustru Sophie Mikkelson have aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Beviis for deres tidligere Besiddelse, og da intet Hensyn kan tages til Arrestantens ubestyrkede Foregivende om at have fundet det omhandlede Bordtæppe paa en Trappegang i Hotel du Nord, vil han, idet de oplyste Omstændigheder ikke findes at give tilstrækkelig Høie til at statuere, at han selv har stjaalet det, i Medfør af D. L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 være at fælde som skyldig i Hæleri. Arrestanten er derhos ligeledes ved egen Tilstaelse overbeviist at have unbladt at oplyse og tilsegnet sig et til 2 Mk. vurderet Hestebækken, som han vil have fundet paa Gaden mellem Sporvognenes Holsplads og Garnisonskirken, og hvortil ingen Eier senere har været at ubfinde.

Som Følge heraf vil Arrestanten ikke kunne undgaae at ansees efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 cfr. §§ 58 og 79 som for 4de Gang forøvet Hæleri med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorunder den Straf vil være indbefattet, som han endvidere har forskyldt efter § 1 i Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængerer og Bettleri, idet han har overtraadt et ham til Rjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 29de April 1864 under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhold, ved den 23de Novbr. f. A. uden Tilladelse at forlade Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, og

derester drive om i Landet uden fast Arbeide og Erhverv indtil hans Anholdelse under nærværende Sag den 1ste Februar d. A.“

Nr. 234.

Advocat Hansen
contra

Jens Hansen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Tyhjerg Herreds Extrarets Dom af 18de April 1866: „Jens Hansen af Veilø Mark bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Derhos bør han udrede alle med Sagen lovligen forbundne Omkostninger og derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Thomsen og til Defensor, Procurator Larsen 4 Rd. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de Juni 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Gottschald og Prøveprocurator Engberg, betaler Tiltalte Jens Hansen af Veilø Mark 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indaankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 230, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Jens Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Tiltalte Jens Hansen af Beils Mark for Tyveri anlagte og fra Lybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at han i Skolelærer i Steenstrup Lunds Kjøkken hvor Tiltalte den 13de Februar d. A. havde indfundet sig med en Pakke Lærreds- og Bomuldstøi, hvormed han gik omkring og handlede — stjal et Stykke Flæst, der veiede $4\frac{7}{8}$ Pd. og er vurderet til 5 à 6 Mk. Da Tyveriet strax opdagedes, blev det Stjaalne frataget ham af Lunds Hustru.

For dette Forhold vil Tiltalte, der er født den 11te Marts 1834 og ved Kjøbenhavns Criminal- og Politivets Dom af 3die November 1860 for Tyveri har været anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, rettelig af Underdommeren dømt efter bemeldte Frdn. § 13, og, da den i Underrettsdommen valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde, ligesom Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 235.

Justitsraad Bunken

contra

Thomas Nielsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herreds Extrarets Dom af 28de April 1866: „Tiltalte Thomas Nielsen af Torped bør hensættes til Tugthuusarbejde i syv Aar; Tiltalte Tjenestekarl Anders Pedersen af Torped bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i sex Aar. De Tiltalte, Smed Jørgen Larsen og Hustru Birthe Kirstine Johansdatter af Torped bør hver især hensættes i Fængsel paa Band og Brød i sex Gange fem Dage. Derhos bør de Tiltalte, Een for Alle og Alle eller Nogle for Een, udrede tyve Rigsdaler til Gaardbestyrer Niels Olsen af Torped og betale samtlige med deres Arrest og denne Sag lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Dahlstrøm ti Rigsdaler og til Defensor, Procurator Winckfeld Hansen af Sorø sex Rigsdaler samt Diætpenge til Sibstnævnte efter nærmere Regning og Revision. Det Bdomte at udredes inden femten Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og denne i det Hele at efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 24de Juli 1866: „Arrestanten Thomas Nielsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Iøvrigt bør Herredstingsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Størrelsen af den Arrestanten solidarisk paalagte Erstatning bestemmes til 3 Rd. 4 Mk. 10 f. 3 Salair til Procuratorerne Meyer og Smith for Overretten betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes i Dommen førstommeldte Forhold bliver at henseføre under Straffelovens § 238, vil samme være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at kunne bestemmes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Thomas Nielsen deels afvigte Langfredag har været en i 1ste Instants medtillat Person behjælpelig med at bortbringe omtrent 2 Skpr. Rug af Værdi 1 Rd. 4 Mk., som denne havde tilegnet sig i Gaardbejærer Niels Ojens Le i Torped, deels, efter forudgaaende Aftale om Waaden, hvorpaa Tyveriet skulde udføres, har været fornævnte Medtillatte sølgagtig ved Rattetid til Niels Ojens Gaard, hvor den Medtillatte, medens Arrestanten forblev staaende udenfor, skaffede sig ved Hjælp af en medbragt Stige Adgang igjennem en Lem til et Loft, der stod i Forbindelse med Beboernes Rattopholdsstæder, og hvorfra den Medtillatte nedkastede en Sæk fyldt med Byg, som han havde taget paa Loftet og hvilken Arrestanten derefter bragte bort, hvorimod han blev affrækket fra yderligere Deeltagelse. Det ved dette Tyveri sjaalme Obantum Byg maa antages at have udgjort 10 Skpr. af Værdi 7 Rd., og har Eieren faaet det tilbage paa 3 Skpr. nær.

Arrestanten, der er over criminel Lavalder og forhen ved Lybjerg Herredstings Dom af 23de Novbr. 1843 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, er ved Ringsted Herredstings Dom af 28de April d. A. anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 12 2det Membr. med 7 Aars Tugthuusarbeide, men hans Straf vil nu, i Henhold til Straffelovens § 306, være at bestemme efter samme Lovs § 55 og § 229, 4 cfr. § 61, og den stjønnes at kunne salfattes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar.

Den Arrestanten solidariff paalagte Erstatning af 20 Rd. vil derhos blive at nedfætte til 3 Rd. 4 Mk. 10 ß., hvorimod Herredstingsdommen forsvrigt vil være at stabsæste“.

Hermed endte Høiesterets anden extraordinaire Sæssion.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclufioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forfaavidt det ansees nødvendig at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sæssioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ß. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Høgel).
 Hiesløe & Sandrupps Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiben

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N°. 24.

Den 12te October.

1866.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 1ste October.

Nr. 205.

Advocat Broch
contra

Hans Peder Nielsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksfunds Extrarets Dom af 19de Marts 1866: „Arrestanten Tjenestekarl Hans Peder Nielsen og Tiltalte Ane Kirstine Hansen, Begge af Udesundby, bør straffes, Førstnævnte med 1 Aars Forbedringshuusarbeide og Sidstnævnte med 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Saa bør de og in solidum udrede alle af Actionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schmith og Mehring, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udserd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juni 1866: „I Henseende til den Arrestanten Hans Peder Nielsen idømte Straf bør Bytingsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Ane Kirstine Hansdatter eller Hansen bør til Frederiksfunds Kjøbstads Fattigkæsse bøde 5 Rd. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schmith og Mehring for Underretten samt Kothe og Mhegaard for Overretten, 5 Rd. til hver, udredes af Arrestanten, dog at Tiltalte in solidum med Arrestanten deeltager heri med $\frac{1}{3}$. Den idømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige For-

x. Margang.

kyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Det i den indankede Dom omhandlede Forhold, som Tiltalte har udviist ved af Halerne paa hans Huusbonds Røer at affkjære Endehaarene og derefter bortgive dem, findes at maatte henføres under Frdn. af 11te April 1840 § 30, og Tiltalte vil derfor, da hans Huusbond under Sagens Gang har frafaldet Paatale, være at frifinde for Actors Tiltale, hvorhos han vil være at fritage for Udredelsen af Actionens Omkostninger, der bliver at paalægge det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Nielsen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Advocaterne Brod og Hansen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der saavel som Actionens øvrige Omkostninger for hans Vedkommende, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Frederikshjunds Røstads Extraret hertil indankede, imod Arrestanten Hans Peder Nielsen for Tyveri og Tiltalte Ane Kirstine Hansbatter eller Hansen for Hæleri anlagte Sag, er det ved Arrestantens af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse gøbtgjort, at han, medens han tjente hos Forpagter Kosoeb af Ubesundby, for at forhindre, at han blev tilføjet af Røerne derved, at disse, naar han mugebe under dem, flog med Halen, omtrent ved Nytaarstid i indværende Aar skar Halerne af Røerne, 26 i Tallet, og, da det var ham bekendt, at man kunde faae Penge for Haarene af Halerne, har leveret disse til sin Moder, Medtaltale, for at hun kunde sælge og selv beholde Pengene for Haarene. Tiltalte har forklaret, at hendes Søn Arrestanten, da han bragte hende Kohalerne, vel fortalte hende, at han havde skaaret dem af Forpagter Kosoeb's Røer, men ikke tillige omtalte, at dette var steet uden Kosoeb's Tilladelse, hvorfor hun, der ofte vil have hørt, at Røgterne paa flere Steeder havde Tilladelse til at beklippe Kohalerne og beholde det Afklippede, uden at tænke videre over, hvorvidt Arrestanten paa ulovlig Maade havde sat sig i Besiddelse af Kohalerne, udvaskede Haarene, hvoraf hun kun vil have erhøldt omtrent et halvt Pund til en Værdi af 20 à 24 β., og solgte disse, hvorfor hun ogsaa modtog Pengene.

Arrestanten, der er født den 28de Marts 1841, og tidligere ved Frederiks-
sunds Kjøbstads Extraretsdom af 31te Juli 1860 for Tyveri og Ran efter
Frbd. af 11te April 1840 §§ 1 og 32 har været anseet med Fængsel paa
Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil for det af ham nu begaaede Tyveri
ikke kunne undgaae at anses efter samme Frbds. § 13 med eet Aars For-
bedringshuusarbeide . . . Actionens Omkostninger, derunder Salairerne til
Actor og Defensor for Underretten, hvis Størrelse, 5 Rb. til hver,
billiges, ville være at udrede af Arrestanten, dog at Tiltalte deri in so-
lidum med Arrestanten deeltager for $\frac{1}{3}$. I Overeensstemmelse hermed vil
Underretsdommen, hvorved Arrestanten er anseet som foransført men Tiltalte
for Hæleri anseet med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage og in solidum
med Arrestanten paalagt Actionens Omkostninger, være deels at forandre deels
at stabfæste“.

Tirsdagen den 2den October.

Nr. 241.

Advocat Liebe

contra

Albert Jacob og Edvard Smalls (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri og Attentat paa denne Forbrydelse.

St. Thomæ Byes Extraretsdom af 17de Februar 1866:
„Arrestanterne Albert Jacob og Edvard Smalls bør hver især
hensættes til 6 Aars Tugthuusarbeide og in solidum udrede Ac-
tionens Omkostninger for deres Bedkommende. I Erstatning til
dHr. Petersen & Kieffohl vil Arrestanten Albert Jacob have at
udrede Doll. 168 og til Hr. Maggioli Doll. 1071. Arrestanten
Jean Baptiste Prospere bør for Actors Tiltale i nærværende
Sag fri at være, og Actionens Omkostninger for hans Bedkom-
mende udredes af det Offentlige. Det Ibømte at udredes inden
3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dom-
men i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Den vestindiske Overrets Dom af 20de Juni 1866: „Med
Hensyn til Tiltalte Jean Baptiste Prospere bør Underretsdommen
ved Magt at stande. Arrestanten Edvard Smalls bør for Actors
Tiltale fri at være, dog at han for sit Bedkommende udreder de
af Actionen lovligt flydende Omkostninger. Arrestanten Albert
Jacob bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar, saa bør
han og for sit Bedkommende udrede samtlige af Actionen lovligt
flydende Omkostninger og i Erstatning til Kieffohl & Petersen

Doll. 168 og til Maggioli Doll. 1071. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og det Øvrige at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Vel have de Tiltalte Albert Jacob og Edvard Smalls, som i den indankede Dom anført, efter først at have tilstaaet de i Dommen omhandlede Forbrydelser, for hvilke de ere sigtede, senere tildeels tilbagekaldt deres Tilstaaelser; men ligesom det, efter hvad der er ophyst, ikke, som i Dommen statueret, kan antages, at der, medens Sagen behandlede ved Politiretten, er viist nogen saadan Fremfærd imod de Tiltalte, som kunde svække Tilstaaelsens Troværdighed, saaledes tale ogsaa samtlige ophyste Omstændigheder imod, at Tilbagekaldelsen kan være rigtig, og den vil derfor efter Ls. 1—15—1 ikke kunne komme i Betragtning.

Ødet begge de nævnte Tiltalte som Følge heraf ville være at ansee skyldige i de ommeldte Forbrydelser, af hvilke navnlig Tyverierne hos Apotheker Riise ere forbundne med natligt Indbrud i beboet Huus, blive de at dømme efter Frdn. af 11te April 1840 § 12 1ste og 2det Membr. samt § 80 cfr. § 12, og Straffen findes at burde bestemmes til 6 Aars Forbedringshuusarbejde for hver. I Henseende til Erstatningen vil Overrettsdommen være at stadfæste, hvorhos de Tiltalte solidarisk ville have at udrede Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Albert Jacob og Edvard Smalls bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde hver i 6 Aar. I Henseende til den idømte Erstatning bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande; derhos bør de nævnte Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede Actionens Omkostninger, og derunder i Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret 12 vestindiske Daler til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales ifølge Overøvrighedens Ordre Albert Jacob, Edward Smalls og Jean Baptiste Prosper, Alle af St. Thomas og samtlige over criminel Lovsvalder, for Tyveri og Attentat paa denne Forbrydelse.

Efter den i Byrtingsbommen givne Fremstilling, der støtter sig til Politiforhøret, ere disse Tiltaltes Overtrædelser følgende:

1. Arrestanten Albert Jacob, der er født paa St. Thomas, omtrent 20 Aar gammel og ikke tidligere straffet, har tilstaaet, at han i Forening med Andre og da navnlig de to Medtiltalte har begaaet en Rængde Tyverier i Boutikker i St. Thomas i Reglen forbundne med natligt Indbrud.

I Værtshuusholder Hans Ferdinands Beværtningslocale i Emancipationshaven har han saaledes Ratten imellem den 22de og 23de April 1862, efterat have opbrudt Saloufibre i Forening med Medtiltalte Smalls, sat sig i Besiddelse af nogen Liqueur, Cigarer og Penge, der af Vestjaalne ere opgivne til Doll. 4, medens Arrestanten vil have taget flere.

Sammesteds har han tilstaaet nogle Uger efter at have begaaet et andet natligt Indbrud i Selskab med Smalls ved at stige igennem Vinduet og borttaget nogle Drillevarer.

I Kjøbmand S. Morrisons Boutik har han Ratten den 21de og 22de August 1863 i Forening med Smalls trængt ind ved at opbryde en Sernlem i Taget i den Hensigt at stjæle; men de gik igjen bort uden at bemægtige sig Noget.

I Apotheker Riises Udsalgstied har han Rættene mellem den 26de og 27de November og mellem den 17de og 18de December 1863 og Rættene imellem den 24de og 25de Juli og den 15de og 16de August 1864 trængt ind i Forening med Smalls, de 2de første Gange igennem den til Udlevering af Medicin om Ratten paa Gadebøven anbragte Luge, de 2de sidste Gange, da denne Luge var bleven gjort mindre, ved at opbryde et Vinduesstod imod Vest og krybe igennem en Trækrude. De 2de første Gange blev der foruden Bonbons ogsaa borttaget Penge til et Beløb af omtrent ialt Doll. 50, de tvende sidste Gange nogle Hundrede Cigarer og nogle Glas med Bonbons.

I Kjøbmand Dreyers Cigarubsalg har han Ratten imellem den 4de og 5de September 1864 begaaet et Indbrud, ved staaende paa en Stige at hale Boutiksdørens ene Halvdeel saameget ud foroven, at han kunde presse sig ind igennem den frembragte Abning og i Boutikken bemægtige sig et Par Kasser Cigarer.

Ratten imellem den 6te og 7de October 1864 har han paa samme Maade i Forening med Smalls forsøgt at trænge ind i Kjøbmand Henriques's Boutik for at stjæle, og havde allerede sættet en Steen foroven imellem Boutikkens tvende Halvdøre, men blev forstyrret ved Nattepatrouillens Ankomst.

I samme Maaned, uden at Datum nu nærmere har kunnet opgives, har han i Forening med Smalls begaaet et natligt Indbrudstyveri i Visetablisementet ved at stikke en Steen ind forneben imellem Stebets tvende

Halvdøre og saalebes erholde Leilighed til med en Stok at afløste Krogen. Paa Stedet blev taget Doll. 30 à 40 i rede Penge.

I Rjøbmændene Petersen & Niesfohls Boutik har han Ratten imellem den 27de og 28de November 1864 udtaget en til Lysning anbragt Glasrude i Taget og derved skaffet sig Afgang til Boutikken, hvor der blev tændt Lys og borttaget omtrent Doll. 168 i rede Penge, et Par umage Drenringe, en grøn Medaillon, vurderet til Doll. 5, ca. 500 Cigarer, et Gulduhr, vurderet til Doll. 32, og endeel Klædningsstykker, som ikke med Nøjsigtighed have kunnet opgives, da Bestjaalne ikke vide, hvad de deraf have mistet, og der efter Arrestantens Forklaring var 2 andre Meddeeltige foruden ham og Smalls, hvoraf Enhver tog, hvad han kunde.

I Rjøbmand Maggiolis Boutik har han Ratterne imellem den 14de og 15de Februar og den 2den og 3die April 1865 begaaet Indbrud ved at stikke en Kile ind imellem Boutikkens 2de Halvdøre forneden og aftage Krogene. Bestjaalne vil ialt have mistet Doll. 970 i rede Penge, Lotterisebler til et Vælsb af Doll. 101 og 5 Kæsker med Cigarer.

Ratten mellem den 10de og 11te Juni 1865 forsøgte Arrestanten atter et Indbrud sammesteds ved at opbryde Binduesffoddet med en Øxe, men blev forstyrret i Gjerningen.

Hos Rjøbmand og Auctionsholder J. Cappé begik Arrestanten i Forening med Smalls Ratten imellem den 7de og 8de Marts 1865 et Indbrudstveri, idet de aftraf et Stykke af Døren forneden, saa at de med en Stok udvendig fra kunde afløste den indvendige Krog. I Boutikken blev tændt Lys og Manufacturvarer borttagne til et Vælsb, der af Bestjaalne er opgivet til Doll. 290.

I Colonialbanken begik Arrestanten Albert Jacob i Juli Maaned f. A. et Indbrud i Forening med Arrestanten Smalls. Indbruddet blev forsøvet paa den sædvanlige Maade ved at presse en Kile ind imellem Dørens 2de Halvdele; men de fandt Intel at lægge Haand paa uden en Læderreistasse indeholdende Papirer uden Pengeværdi.

Endelig begik Arrestanten Albert Jacob Ratten mellem den 6te og 7de September f. A. i d. Hrr. Krebs & Prætorius's Boutik det Indbrudstveri, som foranledigede hans og Medstyldiges Anholdelse. Indbruddet blev forsøvet paa den sædvanlige Maade ved at stikke en Kile imellem Halvdørene og derved frembringe en Aabning stor nok til, at en Person kunde tvinge sig ind. I Boutikken blev tændt Lys, Pultene opbrudte og Penge borttagne til et Vælsb af ca. Doll. 25 foruden nogle ikke gangbare Mønter.

2. Arrestanten Eddvard Smalls, der er Indfødt, 19 Aar gammel og ikke tidligere straffet, har tilstaaet sin Meddeeltighed i de af Arrestanten Albert Jacob tilstaaede Tyverier hos Hans Ferdinaud, Apotheker Riise, i Vis-etablisementet og hos J. Cappé samt Attentaterne hos Morrison og Henriques. . . .

Efterat dernæst Politiiforhøret i denne Sag var bleven sluttet og Sagen indbragt for Ryttinget, modtog bemeldte Ret en Henvendelse fra Defensor,

Procurator Hjærns, hvori anførtes: „at Arresterne Albert Jacob og Eddvard Schmalz eller Smalls uopfordrede ved Sagens Incamination erklærede, den Første at være aldeles uskyldig og ubekjendt med andre af de paasigtede Tyverier eller Attentater paa saadanne end Tyverierne hos P. Anduze, Petersen & Riefkohl, Krebs & Prætorius og hos Maggioli, hvorhos Førstnævnte som Grund for, at han havde erklæret sig skyldig i andet og mere, angav, at Politisfriver Tixjøb havde fortalt ham, at Eddvard Smalls havde bekjendt, samt at Politimesteren havde truet ham, Albert Jacob, med smal Koft og mørk Arrest, og at Eddvard Smalls, med hvem Defensor derefter havde en Samtale i den fornævnte Arrestants Paahør, med Bestemthed fastholdt sin Benægtelse af at være skyldig i andre Tyverier end dem, han i sin Ungdom havde forsøet hos Anduze og anførte som Grund til, at han havde løst paa sig selv, Forlokkelse og Trusler af Hr. Tixjøb og Trusler af Politimesteren.“ Det besluttedes derfor ved Overrettens Kjendelse af 18de Mai d. A., at ved et Undersøgelsesforhør Oplysning burde tilveiebringes om disse Erklæringers Rigtighed, og i Forbindelse dermed, om det forholder sig saa, som Arresterne Albert Jacob og Eddvard Smalls til Defensor, Procurator Hjærns have angivet, at de, der sadde i Arrest sammen, ofte have havt Leilighed til at samtale med Arrestanten Jean Baptiste Prospere og have brevvexlet med ham i Arresten, hvorom de paastaae, at Politiet er blevet vidende. Hvad det derefter af Underkommeren optagne og under 30te f. M. indsendte Reasumptionsforhør angaaer, da maa det først bemærkes, at de tvende Arrester Albert Jacob og Eddvard Smalls i det Hele taget have fastholdt deres for Bytinget ved Sagens Incamination afgivne Erklæringer og derhos tildeels yttret sig i større Detail angaaende den lobstribige Behandling, der efter Angivende er bleven dem til Deel.

Saaledes har Smalls udsagt, at Aarsagen, hvorfor han har tilstaaet foruden Tyverierne hos Anduze de mange andre ham paasigtede Forbrydelser, er, at Hr. Tixjøb, medens Undersøgelsen stod paa, indfandt sig i Fortet, tog ham for sig i Genrum, og ved at slaae ham og trække ham i Gaaret aftvang ham Tilstaaelse, hvilken han derefter ved Løfte om Straffrihed bragtes til at gjentage for Politimesteren. Han har derhos paastaet at være bleven fullet. Albert Jacob har med Hensyn til de mange Tyverier, han har paaløst sig selv, og om hvilke han saaledes ingen Kundskab havde, saasom de flere hos Riise, forklaret, at Tixjøb for ham nærmere udviklede Raaden, hvorpaa de vare begaaede, for at sætte ham istand til at paavise Fremgangsmaaden.

Politisfriver Tixjøb, hvem det var overbraget at inspicere Arresterne, har nu vel indrømmet, at han har benyttet sin Tilstedeværelse i Fortet til at udsørge Arresterne; men han har benægtet at have lagt Haand paa dem. Derimod fremgaar det af hans Forklaring, at naar Arresterne fik Føde tilsendt fra Byen, blev denne ikke udleveret dem, medmindre de havde svaret tilfredsstillende under Forhøret, ligesom og at der har fundet jevnlig Corre-

spandance Sted imellem Fangerne, hvortil en Straffefange benyttedes, tildeels under Opsynets Medvirkning.

Endelig har Politimester Nissen i en afgiven Erklæring yttret, at han ikke har anvendt Trusler imod Arresterne, men derhos bevidnet, at de fleste Arrester ere meget daarlige, og at Kosten ligeledes er temmelig slet, saa at Arresterne, tilspier han, kunne have god Grund til at beklage sig over begge Dele.

Politimester Nissen udfiger derhos, at det er meget muligt, at Arresterne have haft Leilighed til at samtale indbyrdes, efterdem Tilsynet med Arresterne er meget slet, men forøvrigt ikke kan behørigt controlleres af Politimesteren, da Arrestforvareren staaer under Fortschefen.

Endsjøndt nu disse Udsagn under Reassumptionsforhøret i alt Fald ikke inden en nærmere og dybere gaende Undersøgelse er anstillet kunne tillægges nogen yderligere Følge, finder dog Overretten, efter hvad der fremgaaer af Sagen angaaende den Fremfærd, som Arresterne utvivlsomt maae antages at have været underkastede, at der ikke kan være Spørgsmaal om nogen gennemgribende Anvendelse af Lovens 1—15—1, saa at, de paagjældende Arresteres gjentagne og ved mange Omstændigheder bestyrkede Tilbagekaldelse uagtet, deres tidligere Tilstaaelser skulde tages for fulde. Derimod skjønnes det ikke rettere end, at imedens det i Kraft af de afgivne og inhzæredede Tilstaaelser maa i Henseende til de Forbrydelser, som disse angaae, forsaavidt have sit Forblivende ved det Acterne tidligere Tilførte, jaaledes maa den tilbagekaldte Tilstaaelse have til Følge, at Beviset for den paagjældende Forbrydelse er tabt, forsaavidt det hviler paa hini Tilstaaelse.

Som en Følge deraf ville for Albert Jacobs Vedkommende alene Tyverierne hos P. Anduze, Petersen & Kiefohl, Krebs & Prætorius og Maggioli være at belægge med Straf, hvorimod Eddard Smalls Strafftyld eventuelt vil være at indskrænke til de Tyverier, han i sin Ungdom har begaaet hos Anduze.

Hvad nu først de af Albert Jacob tilstaaede Tyverier angaaer, da egne disse sig til Straf i Henhold til Fern. af 11te April 1840 § 12, 1ste Paragraf, og kunne, Arrestantens Ungdom uagtet, paa Grund af den Driftighed, hvormed de ere begaaede, neppe anses med ringere Straf end Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Arrestanten vil derhos have at udrebe den i Underrettsdommen fastsatte Erstatning til Kiefohl & Peterfen Doll. 168 og til Maggioli Doll. 1071.

Hvad dernæst Eddard Smalls angaaer, da ere de af ham i sin Tid hos Anduze begaaede og nu paany tilstaaede Tyverier af forholdsviis ringe Beskaffenhed, men det maa væsentligt komme ham tilgode, at han, som Acterne udvise, har begaaet dem i sin Ungdom, hvorfor de heller ikke gjordes til Gjenstand for offentlig Forsølgelse, men han, efterat have modtaget en corporlig Nedsættelse af Bestjaalne, sendtes tilspies. Nu at paalægge ham for disse samme Forseelser en criminel Straf findes ikke passende. Han vil derfor være

at frifinde, dog at han i Lighed med Arrestanten Albert Jacob for sit Vedkommende udreder de af Actionen flydende Omkostninger“.

Nr. 254.

Advocat Henriksen

contra

Virgithe Kirstine Johannesdatter, Jens Christensens eller Madsens Hustru (Defensor Hansen),
der tiltales for attentet Mord paa hendes Mand.

Hammerum Herreds Extraretsdom af 16de Juni 1866: „Arrestantinden Virgithe Kirstine Johannesdatter, Jens Christensens, ogsaa kaldet Madsens, Hustru, bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar. Saa udreder hun og Actionens, deriblandt Arrestens, Omkostninger, samt i Salair til Actor, Prøveprocurator Braff og Defensor, Procurator Valeur 4 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 6te August 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Møller, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 4 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Under denne Sag tiltales Virgithe Kirstine Johannesdatter for attentet Mord paa hendes Mand Gaardmand Jens Christensen ogsaa kaldet Madsen.

Ifølge den af Tiltaltes Mand afgivne Forklaring bemærkede han den 4de Marts d. A. fra sit Sovelammer, at Tiltalte inde i Spisefammeret skar

Hoveberne af nogle Svovlstikker og stak disse Svovstikkehoveder ind i en Skive Brød, hvorefter hun kom ud af Spisekammeret til de Tilsedeværende, — der foruden hendes Mand bestode af 2 andre Mænd samt Tiltaltes og Mandes vogne Søn og 3 andre Børn, hvoraf det ælteste var omtrent 12 Aar gl. — og ombeelte til hver en Skive Brød med et Stykke Kjøb paa. Paa Grund af hvad han saaledes havde seet, advarede Tiltaltes Mand strax de Andre, ligesom han, idet han troede, at Tiltalte for at blive eneraadig over Gaarden, til hvilken der netop havde været en Kjøber, kunde trage ham efter Livet, strax efterjaae det ham leverede Brød, og medens ingen af de Andre fandt Svovlstikker i deres Brød, opdagede han derimod i det ham leverede Stykke Brød Hovedet af en almindelig Phosphorsvovstik; men da han havde udpillet dette, snappede Tiltalte Brødet fra ham og begav sig dermed ud i Kjøkkenet, idet hun yttrede, at hvis han ikke turde spise det, turde hun; Tiltaltes Mand gik derpaa ind i Spisekammeret og op samlede paa Gulvet sammesteds i 2 forskjellige Gange imellem 6 og 12 Svovlstikker, hvoraf Hoveberne vare afnappede, og som han viste de Tilsedeværende, hvis Forklaringer saavel i denne Henseende som isvrigt i alt Væsentligt ere overeensstemmende med, hvad Tiltaltes Mand har udsagt angaaende det, der passerede, efterat Tiltalte havde ombeelt Brødet til dem. Tiltalte, der først ganske nægtede at have udviist det af hendes Mand omsforklarede Forhold med Tilsiende, at hun selv havde spist det Stykke Brød, hvori der efter hendes Mandes Forklaring skulde være stukket Svovlstikker, har senere under Forhøret tilstaaet, at hun efter et i samme Dieblis fattet ondt Forsæt har sat et Svovstikkehoved, som hun, efter hvad hun havde hørt Folk sige, vidste var giftigt, ind i det Stykke Brød, hun gav sin Mand, samt at det i Dieblisset var hendes Hensigt dermed at trage ham efter Livet; men hun har derimod vedholdende benægtet at have taget Hovedet af mere end een Svovstik eller at have indstukket mere end eet Svovstikkehoved i det Brød, hun gav sin Mand, ligesom hun vedblivende har udsagt, at hun selv spiste det hele Stykke, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at en af de ved bemeldte Leilighed tilsedeværende Mænd edeligen har forklaret, at Tiltalte, efterat have taget Brødet fra sin Mand, gav sig til at spise en eller to Mundfulde deraf, og derpaa gik med Resten ud i Kjøkkenet. Isvrigt har Tiltalte, — der efter Sagens Oplysninger maa antages i flere Aar at have været forsalben til Drik, ligesom hun efter det nysmeldte Bidnes Forklaring ved den omhandlede Leilighed var noget svirende, men dog ikke i en saadan Grad, at hun jo var ved sin Bevidsthed og kunde baade gaae og staae, — udsagt, at hun strax fortrød sin Gjerning i det Dieblis, hun havde givet sin Mand Brødet, og vilde have givet ham Mælk som Modgift, hvis han var bleven syg efterat have nydt Brødet, samt at Grunden til, at hun ikke advarede sin Mand, da hun, efterat have givet ham Brødet, fortrød dette, var Frygt for at sige, hvad der var passeret.

Det kgl. Sundhedscollegium har i sin over Sagen afgivne Betænkning ytret, at det, selv om det var oplyst, til hvilken af de flere forskjellige Sorter Phosphorstikker den i Tiltaltes Tilstaaelse ommeldte har henhørt, dog vilde

være umuligt at sige, hvormegen Phosphor der har været i den, men at det dog ikke kan antages, at der i Satsen paa eet Hoved indeholdes saamegen Phosphor, at det kan bewirke Døden eller farlige Følger for en voksen Person.

Ibet der nu ikke findes Høie til at forlaste Tiltaltes Forklaring om, at hun ikkun efter et siebliffelig fattet Forsæt har iværksat den Handling, hvorved hun tilsigtede at berøve sin Mand Livet, vil hun, der er født i Aaret 1820 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for det af hende vedgaaede Forsøg paa at ombringe sin Ægtefælle, med hvem hun levede i Samliv, være at ansee efter Lov af 10de Februar 1866 § 191 cfr. § 46, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder, og navnlig i Betragtning af at det ikke mod Tiltaltes Benægtelse kan ansees godtgjort, at hun til Forsøget har anvendt mere end Hovedet af een Phosphorsvovlsulfid, der efter Sundhedscollegiets Erklæring maa antages ikke at have kunnet bewirke Døden eller farlige Følger, at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til Fdrbedringshuusarbejde i 4 Aar, men hvis Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, vil med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste“.

Onsdagen den 3die October.

Nr. 172.

Advocat Hansen

contra

Peter Nielsen (Defensor Broch), **Hans Peter Jensen**
og **Peter Benzen Jensen** (Defensor Bunzen),

der tiltales for falsk Forklaring i Retten og Forlokkelse dertil.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 27de Februar 1866: „Arrestanten Peter Nielsen bør deels for Actors, deels for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Hans Peter Jensen, Peter Benzen Jensen og Maren Hansine Oline Ulstrup bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, hver især i 3 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lassen og Defensorerne, Procuratorerne Schack og Delbanco, 8 Rd. til hver, udredes af Arrestanten og Tiltalte Hans Peter Jensen, Een for Begge og Begge for Een, med det Halve, og af de Tiltalte Peter Benzen Jensen og Maren Hansine Oline Ulstrup, Een for Begge og Begge for Een, med den anden Halvdeel. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom for Peter Nielsens, Hans Peter Jensens og Peter Bentzen Jensens Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Hansen og Brod og Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., hvoraf Peter Nielsen og Hans Peter Jensen udrede, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{2}{3}$ Dele og Peter Bentzen Jensen $\frac{1}{3}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten 1) Peter Nielsen, der er langt over criminel Pavalder og senest ved denne Rets Dom af 11te September 1858 under en mod ham for at have formaaet 2 Personer til at afgive ufandfærdig Forklaring for Retten og for at have holdt Nattefæde anlagt Sag er anseet efter Frdn. af 22de October 1701 Post II, Cap III § 2 cfr. Rescript af 16de Januar 1713 med en Mulct til Kjøbenhavns Polititaskse af 8 Rd. men isørigt frifunden for Actors videre Tiltale, og de Tiltalte 2) Hans Peter Jensen, 3) Peter Bentzen Jensen og 4) Maren Hansine Oline Ulstrup, der ere fødte henholdsvis den 17de Febr. 1844, den 25de April 1845 og den 9de Mai 1842, og af hvilke den Sidste ved denne Rets Dom af 18de August 1860 er anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens de tvende Første ikke ere fundne forhen straffede, tiltales under nærværende Sag, Arrestanten og de Tiltalte Nr. 2 Hans Peter Jensen og Nr. 3 Peter Bentzen Jensen for falsk Forklaring i Retten og Forlokkelse dertil, og Tiltalte Nr. 4 Maren Hansine Oline Ulstrup for falsk Forklaring i Retten, og ere de nærmere Omstændigheder ved denne Sag efter de fremkomne Oplysninger i det Væsentlige følgende:

Efterat der i Anledning af en Anmeldelse om, at Arrestanten P. Nielsen Natten mellem den 6te og 7de Juli s. A. havde havt Gæster i sit Beværtningslocale paa Ertsgade Nr. 32 1ste Sal til Kl. 12 $\frac{1}{2}$, var ved Sagens Foretagelse i denne Rets 2den Afdeling for offentlige Politisager den 11te Juli næstefter givet Møde af Arrestanten ved Tiltalte Hans Peter Jensen, og det var betydet denne, at han ikke kunde møde i Sagen som Arrestantens Fuldmægtig, men vilde have at møde som Bidne, mødte Tiltalte ved Sagens næste Foretagelse i Retten den 13de næstefter, ved hvilken Arrestanten gav Møde ved en anden Fuldmægtig, og efterat det paany var betydet Tiltalte, at han mødte som Bidne i Sagen, forklarede han under Eeds Tilbud,

at der den paagjældende Nat fra Kl. 12, indtil vedkommende Politibetjente indfandt sig, ikke havde været nogenjombestt Gjæst i Arrestantens egentlige Beværtningslocale, og uagtet det af 2 Politibetjente blev forklaret, at Tilstalte ved deres Ankomst nogle Minuter før Kl. 12 $\frac{1}{2}$ havde lukket fire Gjæster ud, benægtede Tilstalte, skjøndt paa det Alvorligste formanet til Sandhed, dette og erklærede sig rede til med Eed at bekræfte Rigtigheden af sin Forklaring. Under den derefter indblede criminelle Undersøgelse har Tilstalte Hans Peter Jensen tilstaaet, at han den 13de Juli f. A. har for den offentlige Politiret, uanset at det var betydet ham, at han mødte som Vidne, afgivet den ovenmelbte ham vitterlig urigtige Forklaring, idet han selv vidste, at de ommelbte fire Gjæster havde været i Beværtningen efter Kl. 12, og har han som Grund til den af ham afgivne falske Forklaring angivet, at han derved vilde gjøre sig behagelig for Arrestanten, i hvis Tjeneste han var, ved at forkræve ham for Straf, ligesom han ogsaa meente, at han selv kunde paadrages Ansvar for at have lukket Gjæster ud, og endvidere paastaet, at Arrestanten havde medvirket hertil ved at sige til ham, at selv om der havde været Gjæster efter Kl. 12, skulde han dog nægte det i Retten, samt gjentaget dette for ham baade da han skulde møde som Fuldmægtig og senere som Vidne i den ommelbte Sag. Tilstalte har imidlertid paastaet, at han ikke vilde have heebiget den ommelbte falske Forklaring, hvis det var kommet saavidt, at Eed paa samme var bleven ham affordret i Retten.

For det af Tilstalte saaledes ubviste Forhold vil han, der ikke findes overbevist at have gjort sig skyldig i Forlokkelse til falsk Forklaring, og selvsjogelig heller ikke kan paalægges noget Ansvar, forsaavidt han efter sin Forklaring har i et Møde for den offentlige Politiret den 20de April 1864 som Fuldmægtig for Arrestanten under en mod ham for ulovligt Nattesæde anlagt Sag, efter dennes Opfordring og paa hans Begne benægtet, at saadant havde fundet Sted, skjøndt det Mudsatte var ham bekjendt, være at ansee efter Frdn. af 15de April 1840 § 5, idet intet Hensyn, efter hvad der er oplyst, vil kunne tages til hans Angivende om, at han i nogen Henseende troede selv at kunne paadrage sig Ansvar ved sin Forklaring den 13de Juli f. A., og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Tilstalte Nr. 4 Maren Hansine Oline Ulstrup har ligeledes vedgaaet, at hun, der den 30te Januar 1864 gav Møde for den offentlige Politiret som Vidne i en mod hendes daværende Huusboud, Arrestanten Nielsen, ligeledes for Nattesæde begaaet den 22de Januar anlagt Sag, har, uagtet det var hende bekjendt og indstærpet hende, i hvilken Egenkab hun afgang Forklaring, urigtigen forklaret, at der efter Klokken 10 Minuter over 12 ikke var Gjæster i Nielsens Beværtning den paagjældende Aften eller var bleven spillet Billard sammesteds, men at hun efter den Tid havde gjort reent indtil henimod Kl. 1, medens dette ikke var Tilfældet, idet hun den paagjældende Aften slet ikke havde været i Beværtningen paa den Tid, men var gaaet i Seng forinden Kl. 12. Denne urigtige Forklaring vil Tilstalte have afgivet efter Tilskyndelse

af Tilstalte Nr. 3 Peter Bentzen Jensen, der ligeledes var i Arrestantens Tjeneste, og efterat have givet Møde i den omhandlede Sag som dennes Fuldmægtig ved Sagens Foretagelse den 28de Januar ved sin Hjemkomst fortalte hende, at han havde givet hende Skylden og i Retten angivet, at den Støi, Betjentene havde hørt, maatte hidrøre fra, at hun havde gjort reent i Localet og havt fat paa Ballerne, ligesom han, da han gav Møde med hende den 30te Januar næstefter, paa Veien til Retten formelig instruerede hende om, at hun skulde forklare i Overeensstemmelse hermed. Nævnte Tilstalte har ogsaa erkjendt Rigtigheden heraf og saaledes vedgaaet, at han ligefrem har opfordret foregaaende Tilstalte til at afgive den ommeldte falske Bidneforklaring, for at denne kunde komme til at stemme med, hvad han selv som Fuldmægtig for Nielsen efter dennes Opfordring urigtigen havde forklaret i Retten. Som Følge heraf ville de Tilstalte Nr. 4 M. S. D. Ulstrup og Nr. 3 P. B. Jensen, af hvilke Sidstnævnte, forsaavidt han sigtes for selv at have afgivet falsk Forklaring for Retten, ikke herfor vil kunne paalægges noget Ansvar efter den Stilling han indtog til Sagen som Arrestanten Nielsens Fuldmægtig, og ikke iøvrigt findes overbeviist noget Forhold, der kan henføres herunder, være at ansee efter ovennævnte Frdn. af 15de April 1840, Tilstalte Ulstrup efter sammes § 5 og Tilstalte P. B. Jensen efter § 11 cfr. § 5, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Forsaavidt Arrestanten Nielsen er actioneret for selv at have aflagt falsk Forklaring for Retten, findes han ikke overbeviist at have gjort sig skyldig heri, hvorfor han i saa Henseende vil blive at tillægge Frifindelse. Med Hensyn til Sigtelsen for at have forloftet Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten, har han under Sagen vedblivende benægtet, at have gjort sig skyldig heri, og paaستاet, at han ikke sørend under nærværende Sag er bleven vidende om, at der er afgivet falske Bidneforklaringer til Fordeel for ham. Foruden at imidlertid Tilstalte S. P. Jensen bestemt har sigtet Arrestanten for at have forledet ham til at afgive den falske Forklaring i Retten den 13de Juli s. A. og fastholdt, at Arrestanten ligeledes havde gjort dette i den imod ham i 1858 blandt Andet for Forlebelse til falsk Forklaring for Retten anlagte Sag, hvorunder han blev frifunden for videre Tiltale, medens Tilstalte, som værende under criminel Lavalber, ikke blev actioneret, er det af Tilstalte P. B. Jensen forklaret, at ligesom han selv handlede efter Instrux af Arrestanten med Hensyn til den Forklaring, han afgav i den i Januar Maaned 1864 behandlede Sag om Rattesjæbe, saaledes er han overbeviist om, at Arrestanten, der var vidende om Forklaringens Urigtighed og forudsatte, at Tilstalte Ulstrup vilde blive indfaldt som Bidne, ligeledes har opfordret hende til at afgive falsk Forklaring, hoilket denne dog ikke har villet indrømme, idet hun kun har forklaret, at Arrestanten yttrede til hende, at det kun var i den offentlige Politiret, at hun skulde møde, samt at hun ved sin Hjemkomst fra Retten fortalte ham, hvad hun havde forklaret, uden at han dertil yttrede Noget. Det er endvidere af Arrestantens egen Hustru forklaret, at de have talt om, at den af Tilstalte

Ulstrup i den ommeldte Sag afgivne Forklaring var falsk, ligesom Arrestantens Forklaring om isøvrigt at have været uvidende om de i hans Interesse afgivne urigtige Forklaringer er ubestyrket og i Strid med hvad der er oplyst i Sagen. Der findes saaledes at være tilveiebragt en høi Grad af Formodning for, at Arrestanten, i alt Fald ligeoverfor Tiltalte H. P. Jensen, har gjort sig skyldig i Forlokkelse til falsk Forklaring; men imod hans vedholdende Benægtelse er der dog ikke fremkommet et til at dømme ham i saa Henseende tilstrækkeligt Beviis, hvorfor han vil være at frifinde efter Omstændighederne dog kun for Actors videre Tiltale“.

Nr. 233.

Advocat Henriksen
contra

Petrine Mortensen, C. J. Graaes Hustru, Rasmus Rasmussen Graae (Defensor Liebe) og **Morten Hansen Lyllof** (Defensor Hansen),

der tiltales for Blodskam og tillige for Hoer.

Sunds og Gudme Herredets Extrarets Dom af 25de Januar 1866: „Arrestanten Morten Hansen Lyllof og de Tiltalte Petrine Mortensen og Rasmus Rasmussen Graae bør at straffes paa deres Liv, og bør Kroppene, naar de halsbhugne ere, kastes paa en Ild og opbrændes. Arrestanten og de Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hansen 10 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Wilhelm og Schandorff 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22de Juni 1866: „Tiltalte, Brovægter Rasmus Rasmussen Graae bør straffes paa sit Liv. Forøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor, Procurator Leth og Defensor, Procurator Jacobsen her for Ketten betaler Tiltalte Petrine Mortensen, Snekfermester Graaes Hustru, 6 Rd. til hver, dog saaledes at Arrestanten Morten Hansen Lyllof og Tiltalte Rasmus Rasmussen Graae hver for sit Vedkommende in solidum med hende udreder Halvdelen af Procurator Leths Salair, og Tiltalte Rasmus Rasmussen Graae in solidum med hende udreder Procurator Jacobsens Salair. Arrestanten Morten Hansen Lyllof tilsvares Salair til Defensor, Procurator Gottschald med 6 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For de af de Tiltalte begaaede, i den indankede Dom fremstillede Forbrydelser ville de være at dømme, Petrine Mortensen efter Straffelovens §§ 161, 163 og 159 til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, Morten Hansen Lylløf efter samme Lovs §§ 161 og 159 til lige Arbejde i 6 Aar, og Rasmus Rasmussen Graae efter Lovens §§ 163 og 159 i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaned, hvorhos de ville have at udrede Actionens Omkostninger, berunder de i Overretsdommen fastsatte Salarier, saaledes at den førstnævnte Tiltalte tilsvare samme i det Hele, og enhver af de tvende Sidstnævnte in solidum med hende deraf udrede en Halvdeel.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Rasmussen Graae bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 3 Maaned, Petrine Mortensen, Graaes Hustru, til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar og Morten Hansen Lylløf til lige Arbejde i 6 Aar. Actionens Omkostninger, berunder de i Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advocaterne Henriksen, Liebe og Hansen for Høiesteret 20 Rd. til hver, udredes af Petrine Mortensen, saaledes at enhver af de 2 andre Tiltalte in solidum med hende deraf tilsvare en Halvdeel.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Poster, 6 Rd. 20 β. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (S. Høgel).
Hjælsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 25—26.

Den 19de October.

1866.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 3die October.

Nr. 233.

Advocat Henriksen
contra

Petrine Mortensen m. Fl. (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Sunds-Gudme Herredets Extraret hertil indankede Sag tiltales Tiltalte Petrine Mortensen, Snebfermester C. J. Graaes Hustru, hendes Fader Arrestanten Morten Hansen Lyllof og hendes Svigersfader Brovægter Rasmus Rasmussen Graae for Blodskam og tillige for Hoer.

Ved de Tiltaltes og Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder er det godtgjort, at Tiltalte Petrine Mortensen, Graaes Hustru, der er Datter af Arrestanten og dennes endnu levende Hustru Karen Hansdatter, efterat hun den 23de Februar 1860 havde født et med hendes daværende Forlovede Snebfermester C. J. Graae, med hvem hun den 3die Januar 1863 blev gift, avlet Barn, har til forskellige Tider pleiet legemlig Omgang med sin Fader, Arrestanten, jaavel førend som efterat hun var bleven gift, og med bemeldte Snebfermester Graaes Fader, Medtiltalte Brovægter R. R. Graae, dog kun førend hun blev gift, men uagtet det var denne Tiltalte bekendt, at hun havde født et Barn, til hvilket hans Søn var Fader og at hun var frugtommelig med et andet, til hvilket Sønnen ogsaa var Fader.

Forjaanvidt Tiltalte Rasmus Rasmussen Graae angaaer, maa det bemærkes, at ogsaa han lever i Ægteskab med sin endnu levende Hustru.

Tiltalte Petrine Mortensen, Graaes Hustru, der er født den 28de August 1841, og Arrestanten Morten Hansen Lyllof, der er født den 5te April 1818, af hvilke ingen findes tidligere straffet, ere for det Forhold, hvori de

X. Margang.

have gjort sig skyldige, ved Underrettsdommen retteligen ansete efter L. 6—13—14 sidste Membr. med den der bestemte qualificerede Livsstraf, under hvilken Straf da tillige vil være indbefattet den, de hver især have forskyldt for den begaaede Høerforbrydelse efter L. 6—13—24 cfr. Frdn. af 24de September 1824 § 2.

Tiltalte Rasmus N. Graae, der er født den 21de Mai 1802 og heller ikke tidligere findes straffet, findes at maatte ansees efter L. 6—13—14 1ste Membr. cfr. L. 3—16—9—5 og Frdn. af 23de Mai 1800 § 1 med Straf af at have sit Liv forbrudt, i hvilken ligeledes vil være indbefattet den Straf, han har forskyldt for Høer. Underrettsdommen, ved hvilken denne Tiltalte er anset efter 6—13—14 sidste Membr., vil derfor forsaavidt være at forandre, hvormod den isørigt, da der ikke skjønnes at være tilstrækkelig Grund til at gjøre Forandring i dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, vil være at stadfæste“.

Torsdagen den 4de October.

Nr. 268.

Advocat Liebe

contra

Andreas Ludvig Holm (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 4de Septbr. 1866: „Arrestanten Andreas Ludvig Holm bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Salomonfen og Simonfen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffen findes at burde bestemmes til Tugthuusarbeide i 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Tugthuusarbeide i 5 Aar. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Andreas Ludvig Holm, som er født den 8de Februar 1832 og efter ved Svendborg Rådshofstads Etræretsdom af 16de August 1858 at være i Overensstemmelse med L. 6—17—10 og 11 samt Frdn. af 8de September 1841 § 6 anset for Hæleri efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 med Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, blandt Andet senere har været dømt 3 Gange for Tyveri, senest ved nærværende Rets Dom af 4de Februar 1862 efter sidstnævnte Frdn. § 25 cfr. § 22 samt for 4de Gang begaaet Hæleri til 4 Aars Forbedringshuusarbejde, hvori absorberedes den Straf, som han i Medfør af § 1 i Loven af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri tillige havde forskyldt, er under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have den 8de Juli d. A. forstjaaet Strædermester Frederik Ludvig Thiebelse forskjellige Klædningsstykker, ialt vurdere til 90 Rd. 3 Mk., fra dennes Boutik paa Amagerstorv Nr. 31, hvortil han i den Hensigt at begaae Tyveri stæffede sig Afgang ved med en medbragt faldt Nøgle at aabne Boutiksdøren, der var aflaaet.

Som Følge heraf vil Arrestanten i Medfør af § 307 i almindelig borgerlig Straffelov nu være at dømmes efter sammes § 232, 2det Led, cfr. § 229 Nr. 4, 1ste Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar“.

Nr. 17. Forhenværende Herredsfoged,
Cancelliraad **J. G. Hansen** (Selv)
contra

Architect **B. Kornbeck** med Curator, Major og Muurmester
Kornbeck (Ingen).

Højesterets Dom.

Af Indstævningspaategningen paa den ubtagne Stævning til Højesteret, hvor de Indstævnte ikke have givet Møde, fremgaaer, at Stævningen ikke er forkyndt for Indstævnte Architect B. Kornbeck personlig, men alene for den som Curator medindstævnte Major Kornbeck, der siges at have modtaget Forkyndelsen paa egne og Architect B. Kornbecks Vegne, men uden at det anføres, at denne havde Bopæl paa det Sted, hvor Forkyndelsen stete, eller sees, at Major Kornbeck havde nogen særegen Bemyndigelse til at modtage Forkyndelsen paa Architect Kornbecks Vegne. Stævningen kan som Følge heraf ikke ansees behørigt forkyndt, hvorhos ogsaa den Omstændighed, at endel af Indstævnte i de foregaaende Instantser irettelagte Documenter, deriblandt den Reg-

ning, der banner Sagens Grundlag, ikke ere forelagte Høiesteret, ifølge Lovens 1—6—18 og Rescript af 7de April 1784 maa medføre, at den udtagne Høiesteretsstævning bliver at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises.

Nr. 253.

Advocat Hindenburg

contra

Orla Leonhard Bachmann,

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 7de August 1866: „Arrestanten Orla Leonhard Bachmann bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar samt tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salairer til Actor og Defensor, Procuratorerne Nøregaard og Bøcher, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han, da der ved den ham senest overgaaede Dom retteligen er tilfunden ham Straf for 3die Gang begaaet Tyveri, nu i Medfør af Straffelovens § 307 være at ansee efter Lovens § 232, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Orla Leonhard Bachmann bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiretts Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms-Præmisser hebbet det: „Da Arrestanten Dr. La Leonhard Bachmann under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have den 17de Juni d. A. frafjaalet Brændeviinskarl August Petersen et Sølv-cylinderuhr med tilhørende Kapsel, tilsammen til en Værdi af 10 Rd. 3 Mk., vil han, der er født den 3die Februar 1842 og blandt Andet har været anseet ved Høiesterets Dom af 4de November 1858 efter Frdn. af 11te April 1840 § 12 1ste Membr. cfr. § 21 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvilken Straf dog blev formildet ved Igl. Resolution af 21de December s. A. til 25 Slag af en Rotting, ved nærværende Rets Dom af 22de Septbr. 1860 efter samme Frdn. § 13 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar og ved samme Rets Dom af 6te Septbr. 1862 efter bemeldte Frdn. § 15 med lige Arbeide i 4 Aar, nu være at ansee i Medfør af §§ 306 og 307 i almindelig borgerlig Straffelov, og, da fornævnte Høiesterets Dom ifølge samme Lovs § 61 ikke vil kunne tillægges Iterationsvirkning, efter næsnævnte Lovs § 231, 1ste Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“.

Fredagen den 5te October.

Nr. 130.

Justitsraad Bungen

contra

Abelone Marie Pedersdatter (Defensor Hindenburg),
der tiltales for gjentagne Brandstiftelser og for attenteret Mord.

Bølling-Nørre Herreders Extrarets Dom af 4de April 1864: „Arrestantinden Abelone Marie Pedersdatter bør ansees med 10 Aars Tugthuusarbeide og udrede i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 10,602 Rd. 48 f. og til Bølling-Nørre Herreders Brandforsikkringsforening 713 Rd. 65 f.; saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og Sagen isvrigt lovligt flyvende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Krarup 8 Rd. og til Defensor, Krigscommissair, Procurator Bagge 6 Rd. samt Diætpenge efter Overøvrighedens Resolution. De idømte Erstatningssummer at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Decbr. 1864: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen til Nørre-Bølling Herreders Brandforsikkringsforening

bestemmes til 2282 Rd. 2 Mk. Saa betaler Tiltalte Abelone Marie Pedersbatter eller Pedersen endvidere i Erstatning til Brandassurancesforeningen for rørlige Eiendomme i Nørrejylland 3545 Rd. 5 Mk., til Aftægtsenke Johanne Catrine Jensbatter 20 Rd., til Aftægtsenke Ane Hansbatter 130 Rd. 3 Mk., til Ane Catrine Hansen, Huusmand Jens Peder Nielsens Hustru, 74 Rd. og til Tjenestepige Ane Pedersbatter 20 Rd. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Prøveprocurator Fasting, betaler Tiltalte 10 Rd. til hver. De ibømte Erstatningssummer udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter Straffelovens § 68 vil Straffen nu bortfalde for den i den indantebe Dom omhandlede, af Tiltalte den 3die Juni 1859 forøvede Brandstiftelse, og efter samme Lovs § 45 2det Led bliver der heller ikke Spørgsmaal om Straf for de af hende vedgaaede forskjellige Forsøg paa eller Forberedelser til Udspaafættelse, som hun frivilligen har opgivet.

For de Forbrudelser, der iøvrigt efter den i Dommen givne Fremstilling af hende ere begaaede, vil hun være at dømmes efter Straffelovens § 281 tilbeels sammenholdt med § 37 samt i Henhold til § 203 sammenholdt med §§ 46 og 37, saaledes at der tillige bliver at tage Hensyn til § 60 og, efter Alt hvad der deels tidligere deels efter Overrettsdommens Affigelse er blevet oplyst om Tiltaltes mentale Tilstand i det Tidrum, da hun begik Forbrudelserne, endvidere til § 39. Straffen findes herefter passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvorved bemærkes, at det er en Selvfølge, at Spørgsmaalet, om og naar Tiltaltes mentale Tilstand vil tillade denne Strafs Fuldbyrudelse, vil være forbeholdt administrativ Afgjørelse. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Abelone Marie Pedersbatter bør hensettes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. I Henseende til

Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Lands-
overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium
til Justitsraad Bunken og Advocat Hindenburg
for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Abelone
Marie Pedersbatter eller Pedersen, der er født den 31te August 1844,
sigtes under nærværende Sag for gjentagne Brandstiftelser og for atten-
teret Mord.

Efterat et Tiltaltes Broder, Gaardmand Thomas Pedersen i Lønborg,
tilhørende Aftægtsghuus, der benyttedes af deres Moder og var beliggende i en
Afstand af over 100 Alen fra hans Gaards Bygninger, den 25de August f. A.
omtrent ved Middagstid var nedbrændt, saaledes at kun de ydre Mure stode
tilbage, medens kun nogle mindre væsentlige Dele af det i Huset værende
Løssre, der tilhørte Tiltaltes Moder og Tiltalte selv, og ikke var asureret,
bleve ødelagte ved Branden, og det til Oplysning om Brandens Aarsag op-
tagne Forhør under 7de Septbr. f. A. var sluttet, uden at der ved den da
anstillte Undersøgelse for fremkommen Oplysninger, som gave nogen grundet
Formodning om Brandens Aarsag eller særligen gave Anledning til Mistanke
mod Tiltalte om, at hun havde paafat Ilden, angav Tiltalte under 10de No-
vember f. A. uden nogen ydre Paavirkning for Sognepræsten i Lønborg, at
hun forsætlig havde anstiftet den ommeldte Brand, og, efterat hun havde gjen-
taget denne Tilstaaelse for sin nævnte Broder, der af Præsten var bleven til-
kaldt, og Broderen havde gjort Anmeldelse derom for Politimesteren, gjentog
hun i det den 11te Novbr. f. A. paabegyndte Forhør sin ommeldte Tilstaaelse,
idet hun tillige i samme Forhør vedgik, at hun den 3die Juni 1859 havde
sat Ild paa hendes nævnte Broders Gaard, hvorved foruden denne Gaard
ogsaa Præstegaarden og Christen Nielsen Nedergaards Gaard i Lønborg bleve
antændte og afbrændte, samt at hun den 5te Januar 1862 havde sat Ild paa
Niels Jensen Gyrrids's Gaard i Aadum, hvorved dennes Udbygninger af-
brændte, og angav hun, at hun, efterat Aftægtsghuset var brændt, havde søt
Anger over sine Gjerninger, og da den blev hende for stærk til at udholde,
var hun gaaet til Præsten, men havde dog for denne kun vedgaaet at have sat
Ild paa Aftægtsghuset, men ikke de øvrige Brandstiftelser.

Med Hensyn til Ildpaaføttelsen paa Aftægtsghuset har hun derhos
nærmere forklaret, at hun, der i forrige Sommer tjente hos sin nævnte Bro-
der, havde Dagen førend Aftægtsghuset brændte, havt en Uenighed, dog af
mindre Betydning, med en anden hos hendes Broder tjenende Pige, og da
hun frygtede for, at denne Pige var bleven vred paa hende, havde hun fattet
den Beslutning at sætte Ild paa det ommeldte Aftægtsghuus, idet hun har ud-
sagt, at hun antog, at den ommeldte Pige vilde, naar Aftægtsghuset brændte,
blive god mod hende, da hun vidste, at Tiltalte var, som det i Forhøret

bedder, „rød for Ild,“ men tillige har Tiltalte forklaret, at hun ogsaa var bleven bevæget til at paasætte Ilden af Frygt for, at hun, saaledes som Tilfældet havde været Natten før den 25de August f. A., skulde blive paalagt at ligge om Natten i Aftægts-huset hos sin Moder, hvilket hun ikke ønskede, og gaaer hendes Forklaring derhos ud paa, at da hun, efter den 25de August f. A. om Formiddagen at have været i Arbeide i en fra Broderens Gaard længere fraliggende Mark, var hjemkommen til Gaarden og havde henimod Middag været beskæftiget med Gaardens øvrige Folk med at rive Hø i Nærheden af Gaarden, besluttede hun sig til nu at sætte Ild paa Aftægts-huset, og da hun havde været inde i Gaarden og hjulpet sin Broderkone med nogen Huusgjerning, gik hun ud i Gaarden og bemærkede der, at hendes Broder og dennes Karl vare inde i Kofstalden, hvorpaa hun løb ud af Porten, der vender imod Syd, og idet hun kom til Hjørnet af den søndre Længe, bemærkede hun, at hendes Moder og den anden i Gaarden tjenende Pige dreiede om den nordre Ende af den vestre Længe, hvorpaa hun løb til Aftægts-huset, hvor hun vidste, at Yngen var tilstede, og ankommen dertil aabnede hun Døren, der kun var lukket med Klinkesald, men hvoraf Klinken var aftaget og sat op i Tagstjæget, hvilken hun tog ned og gik da ind i Sengenammeret, hvor hun tog en Svovlstik af en Daase, som stod paa Kaffeovnen, og begav sig derefter ud i Kjøkkenet, hvor hun strøg Svovlstikken af paa Bæggen og kastede den ind i et ved Siden af Kjøkkenet værende Rum, hvor der opbevaredes Tør og Rhyne. Uden at see efter, om Svovlstikken tændte Ild i Tørvæne, lukkede hun Døren mellem det nævnte Rum og Kjøkkenet og forlod Huset, idet hun aflukkede Indgangsdøren og satte Klinken igjen op i Tagstjæget, hvorpaa hun løb tilbage til Broderens Gaard og gik ind gennem Kofstaldsdøren, der er i nordre Ende af den vestre Længe, og derfra ind i Kjøkkenet, og Gaardens Beboere gave sig da strax til at spise til Middag, men medens de spiste, skete der Anstrig om, at der var Ild i Aftægts-huset, og har hun udsagt, at hun antager, at Ilden er fremkommen ved den af hende afbrændte Svovlstik, som hun havde kastet i Tørverummet, saameget mere som hun først saae Ilden i Taget ligesover Tørverummet. Vel er det nu ikke oplyst, at Nogen har seet Arrestantinden, saaledes som af hende forklaret, at begive sig til Aftægts-huset, og efter de afgivne Forklaringer har ingen af Beboerne i hendes Broders Gaard bemærket hendes Fraværelse fra Gaarden til den ansøgte Tid, men der er, efter Alt hvad der i saa Henseende er oplyst, ingen Grund til at betvivle, at hun har, saaledes som af hende forklaret, begivet sig til Aftægts-huset og tilbage til Broderens Gaard, uden at hendes Fraværelse fra denne er bleven bemærket af nogen af Beboerne. Iøvrigt maa det efter Sagens Oplysninger antages, at der efter de tilstede værende Omstændigheder ikke har været nogen særdeles Fare for, at Ilden fra Aftægts-huset skulde forplante sig til andre Bygninger.

Tiltalte har derhos, som bemærket, under det i November f. A. paa-begyndte Forhør vedgaaet, at hun den 3die Juni 1859 ved Middagstid har sat Ild paa hendes nævnte Broders Gaard i Lønborg, hvorved alle dennes Bygninger, tilligemed en Deel derværende Kreaturer, brændte og hvorfra Ild-

den, da det dengang var en stærk Blæst, forplantede sig til Præstegaarden i Lyuborg, der laae omtrent 50 Alen fra Thomas Pedersens Gaard, og til Gaardmand Chr. Nielsen Nebergaards Gaard, der laae over 250 Alen fra Præstegaarden, og hvilke begge Gaarde ogsaa afledes nedbrændte, — samt at hun endvidere den 5te Januar 1862, noget over Middag, har paafat den Ild, hvorved Udbygningerne af Gaardmand i Aadu: Niels Jensen Gyrrids's Gaard afbrændte.

Med Hensyn til den førstnævnte af disse 2 Ildspaaføttelser har Tilstalte derhos forklaret, at hun, som dengang var tilhuse hos sin Moder, der havde Aftægtsbolig paa Gaarden, men tillige arbejdede for sin ommeldte Broder, var bleven vred paa Broderen, fordi denne nogle Dage førend Branden havde yttret, at han ikke kunde hjælpe sig med hende alene, men vilde have en anden Pige, og at hun derfor samme Dag, da Broderen yttrede dette, havde fattet den Beslutning, at sætte Ild paa hans Gaard, uden at hun kan erindre, hvormange Dage derefter hengik, førend hun udførte sin Beslutning, og gaaer hendes Forklaring derhos ud paa, at da hun den Dag, da Ildspaaføttelsen skete, blev af sin Moder kaldt op fra sin Middagssovn for at gaae et Erinde til den Bøverpige, tog hun paa en Hylbe i Kjøkkenet en Svovlsstik, gik med den gennem Kofsalben ind i den tilstødende Hølsede, hvor hun afrev Svovlsstikken og kastede den i Høet samt saae, at det begyndte at fænge Ild, førend hun forlod Kofsalben, og derfra gik hun ud paa Marken udenfor Kofsaldbygningen og gav sig til at flygte nogle der tværs Faar, som hun havde at passe, og medens hun var især dermed, hørte hun, at der skete Anstreg om Ildløs, og saae da, at det røg og brændte i den Deel af Bygningen, hvor Hølseden var.

Med Hensyn til Branden af Udbygningerne ved Niels Jensen Gyrrids's Gaard har Tilstalte forklaret, at Grunden til, at hun anstiftede denne Brand, var, at hun, der da tjente hos denne Mand, skjøndt hun dog kun var sættet maanedsviis, var kjed af at være der og helst vilde hjem til sin Moder, samt at bemeldte Niels Jensen, der var forsalden til Erik og var gjort umyndig, oftere havde villet slaae hende, skjøndt han dog ikke havde slaaet hende, og gaaer hendes Forklaring derhos ud paa, at da hun om Middagen den Dag, da denne Brand fandt Sted, havde maaket Køerne og bragt Mælk ind til Aftægtsfolkene i Gaarden, tog hun en Svovlsstik paa et Stab i Dagligstuen og lagde den i Kjøkkenvinduet, hvorpaa hun, da hun havde seet, at Gaardens Karle vare gaaede ind i Dagligstuen, tog Svovlsstikken og gik med den ind i Bognporten, hvor der laae deels Klyne og deels rebsalden Lyng, og efterat have afrevet Svovlsstikken, tændte hun Ild i Lyngen, og gik først derfra, efterat hun havde seet, at det havde begyndt at brænde i Lyngen, hvorpaa hun igjen gik ind i Stuen og med den i Gaarden boende Aftægtsmands Søster ud i Kjøkkenet, og kort efter blev Ilden bemærket af et af Brandlidtes Børn. Det maa derhos mærkes, at ved de Forhør, der bleve optagne efterat de 2 nævnte Ildbrande havde fundet Sted, blev Intet oplyst om, hvorledes de vare opslaaede, og med Hensyn til den første af dem var vel Mistanken rettet mod

Tilstalte, ligesom hun ogsaa i den Anledning var belagt med Arrest i noget over 2 Maanedes, men der er ei heller under disse tidligere Undersøgelser oplyst Noget, som staaer i Strid med hvad Tilstalte under nærværende Sag har udsagt om Maaden, hvorpaa hun har udført Ilds-paafættelsen.

Iøvrigt maa det efter Sagens Oplysninger og da de ommeldte 3 Ildbrænde alle vare paafatte ved høilys Dag, antages, at der ikke ved nogen af dem har været nogen videre Fare for at noget Menneſte derved skulde indebrænde, og efter Tilstaltes Forklaring har hun ikke gjort sig nogen videre Forsikling om, hvilken Stade der kunde ansigtstages ved de af hende saaledes udførte Ilds-paafættelser, eller at derved enten Kreaturer kunde indebrænde eller Ilden forplante sig til andre Bygninger. Ved Branden af Thomas Pedersens Gaard i Juni 1859 indebrændte 13 Dvæghøveder og 2 Sviin, hvorhos ogsaa ved den de 3 nævnte Gaarde i Lønborg da overgaaede Brand en Deel Løssøre, til en Værdi af mere end 5000 Rd., blev tilintetgjort, ligesom der og ved den ovennævnte Brand hos Niels Jensen den 5te Januar 1862 er brændt Løssøre for et Beløb af henimod 800 Rd. Endelig er den af Landbygningernes Brandforsikring for det samme ved de ommeldte 3 Ilds-paafættelser paaførte Tab i det Hele paastaaede Erstatning opgivet til 10,602 Rd. 48 f.

Endvidere har Tilstalte vedgaaet, at hun i Efteraaret 1861 har af Forsøgelse over, at hendes ommeldte Broder havde slaaet hende med en Pibst — hvilket Broderen dog har benægtet at kunne erindre — taget 2 Svovlstikker med sig op paa Loftet i Broderens Gaard i den Hensigt at sætte Ild paa Gaarden, men at hun, da hun var kommen op paa Loftet, ikke kunde høre det over sit Sind at paafætte Ilden og derfor afstod fra dette Forsæt og lagde Svovlstikkerne paa Loftet, ligesom og at hun, medens hun i Vinteren 1861 til 1862 tjente hos fornævnte Niels Jensen Gyrrids i Madum, har, fordi han havde truet med at slaae hende, besluttet at sætte Ild paa hans Gaard og derfor var gaaet op paa Loftet der i Gaarden med 2 Svovlstikker, men da hun kom derop, opgav hun sit Forsæt og lagde Svovlstikkerne paa en Vægte, og fremdeles har hun vedgaaet, at hun, medens hun i Sommeren 1862 tjente hos Gaardmand Christen Christensen Høi, 2 Gange har havt til Hensigt at stille Ild paa hans Gaard, og at hun første Gang stak 2 Svovlstikker op i Hjølet i Bryggerstet for derved at sætte Ild paa Loftet, men uden at hun har kunnet angive nogen Grund til, at hun da tænkte paa Ilds-paafættelse, og at hun anden Gang, da hun tænkte derpaa, var bleven vred paa sin Huusbond, fordi hun var bleven irettesat af ham, som hun antog uden tilstrækkelig Grund, og at hun da gik op paa Loftet med et Stykke Talglys og en Svovlstik, men da hun kom derop, kunde hun dog ikke føre det over sit Sind at udføre Ojersningen, men iøvrigt er ved den anstillede Undersøgelse ikke nærmere Oplysning tilveiebragt om Rigtigheden af Tilstaltes Forklaring om disse hendes Beslutninger om Ilds-paafættelse, og i alt Fald vil Tilstalte, da hun efter sin Forklaring uden nogen Foranledning udenfra har opgivet sit Forsæt om at paafætte Ild, ikke kunne anses skyldig i noget egentligt Attentat paa Ilds-paafættelse eller for sin ommeldte Handlemaade anses med Straf. Det maa

berhos ogsaa mærkes, at Tiltalte tillige har vedgaaet, at hun, hvad der ogsaa bestrykes ved de øvrige fremkomne Oplysninger, engang i forrige Sommer har henlagt en Svovlsfil ved Hovebgjærdet i den hos hendes Broder tjenende Karls Seng, men efter hendes Forklaring er dette ikke steet for at fremkalde Brand, men for at skaffe Karlen Ubegageligheder af hendes Broder, idet hun var vred paa Karlen, fordi han havde ladet hende høre, at hun tidligere havde været arresteret, og endelig er det af Tiltalte forklaret, at hun, ligeledes engang i forrige Sommer, har taget 2 Svovlsstikker og skjult dem i Muren i hendes Broder Thomas Pedersens Byglade, uden dog da at have afsjort havt til Hensigt at sætte Ild paa Gaarden, men kun fordi det syntes hende, at det kunde være godt at have dem dersees, og at hun vel senere, førend Kornet blev bragt i Laden, havde søgt efter dem, for at der ikke skulde see Skade derved, men ikke kunnet finde dem, og ved den under nærværende Sag afdelte Eftersøgning paa det af Tiltalte paaviste Sted ere de endelig fundne.

Forsaavidt Tiltalte dernæst sigtes for attenteret Mord, er det af hende forklaret, at hun for ca. 3 Aar siden, da hun havde hørt, uden at kunne sige af hvem eller hvor, at man ved at komme Hovederne af Svovlsstikker i Brændeviin kunde forgive eller dræbe et Menneske, der usd deraf, har taget 2 eller 4 Svovlsstikker og afflaaret Hovederne paa samme og kommet dem i en Brændeviinskuffe, af hvilken hendes Broder pleiede af og til at tage sig en Morgen-snaps, og at hun har gjort det i den Hensigt derved at berøve ham Livet, samt at det var steet, fordi hun var vred paa Broderen og misfornøiet med ham, uden at hun dog har kunnet angive nogen egentlig Grund dertil, men i et senere Forhør har hun udsagt, at det ikke ved hendes ommeldte Forhold har været hendes Hensigt at stille Broderen ved Livet, men kun at han skulde faae ondt deraf, og at hun er aldeles uvidende om, hvorledes de af hende benyttede Svovlsstikhoveder kunde fremkalde noget Onde eller Bestagigelse, der var livsfarlig, men kun havde hørt, at de kunde være livsfarlige, — og denne Forklaring er hun senere under Sagen vedbleven. Efter hendes ommeldte Broders Forklaring har han ikke nogenfinde mærket Ildbestindende efterat have nydt Brændeviin af den Flaske, hvori Tiltalte efter sin Forklaring har kommet de ommeldte Svovlsstikhoveder, og efter den af en Apotheker afgivne Erklæring om den Undersøgelse, som han har anstillet af det Brændeviin, som fandtes i den paagældende Flaske, da denne under nærværende Sag blev bragt tilseede, er det vel befundet, at der i Flaskens Indhold var Svovl i Form af Svovlsfyre, hvilket er antaget at kunne hidrøre fra det Vand, der har været tilsat Brændeviinen ved Redblandingen, men derimod har der ikke kunnet eftervises Tilstedeværelse af Phosphor.

Efter hvad der under Sagen er oplyst om Tiltaltes Tilstand maa det antages, at hun er udstyret med meget ringe aandelige Evner, at hun har havt Vanfælgelighed ved at lære og ikke har lært de sædvanlige quindelige Færdigheder, samt at hun er forsømt i sin Opdragelse og har et stridigt Sind, hvorhos hendes Udsende tyder paa Fjøllet, ligesom de af hende angivne Bevæggrunde til de forskjellige af hende forjægte og udførte Ildpaarættelser

findes i det Hele utilfredsstillende. Hun har imidlertid efter vedkommende Sognepræsts Bidnesbyrd kunnet deeltage i Confirmationssunderviisningen og givet forstandige Svar, ligesom ogsaa hendes egen Forklaring om, at hun ved flere af de af hende gjorte Forsøg paa Iidspaasættelse er af egen Drift traadt tilbage derfra, ibet hun, som det hebdet i Forhøret, ikke har kunnet føre det over sit Sind at udføre Gjerningen, tyde paa, at hun har kunnet indsee det Strafværdige i sit Forhold, og at hun har været istand til at beherske de hos hende opstaaende forbryderiske Hensigter, ligesom det ogsaa i saa Henseende maa mærkes, at hun — som ovenbemerket — har længere Tid efterat Underfølgelsen om den hendes Broders Aftægtshuus i forrige Sommer overgaaende Brand var sluttet, af egen Drift og, som hun har udsagt, af Anger over sine Gjeringer, anmeldt for Sognepræsten, at hun havde forsvøet den nævnte Iidspaasættelse, hvorhos den af vedkommende Læge, der, medens Sagen stod under Behandling for Underretten, har undersøgt hendes Tilstand, afgivne Erklæring ogsaa gaar ud paa, at hun ikke lider af nogen saadan Sjæls- eller Legems-sygdom, at hun kan anses for utilregnelig i de begaaede Forbrydelser. Efterat Sagen var paabømt ved Underretten, har imidlertid vedkommende Districtslæge, da han den 8de Mai d. A. kaldtes til hende, fundet hende lidende af en Sindssygdom, hvorfor hun efter hans Raad blev indlagt paa Sygehuset i Ringkjøbing, og hun blev da af den derved fungerende Læge anset at være lidende af Melancholi lebsaget af en Tidelse i Hjernen, som antages tilbeels fremkaldt ved den Sindsstemning, hvori hun i længere Tid, navnlig under hendes Arrest, maatte have befundet sig. Vel blev hun nu ved de anendte Midler bragt saa vidt, at Lægen den 2den Juni ansaae hende for saa legemlig rask, at hun kunde afhentes til Arresten, men da hun selv ønskede at blive paa Sygehuset indtil Overrettens Dom var falden, og det bestrygedes, at Udførelse af dette Ønske yderligere kunde faae Indflydelse paa hendes mentale Tilstand, blev det paa Lægens Indstilling under 15de Juni bifaldet af Amtet, at Tiltalte maatte forblive paa Sygestuen indtil Overrettens Dom falder. Senere blev Tiltalte igjen syg og blev navnlig fra 8de Juli mere urolig og støiende og af og til rasende, saa at hun ituslog Ruder og rev Alt itu hvad hun fik fat paa, men blev derefter atter roligere og klagede ikke over nogen legemlig Smerte undtagen nu og da i sit Hoved. Iøvrigt har Lægen bemærket, at det er naturligt, at Tiltalte, der er begavet med ringe Aandsevner, isoleret i Arresten og idelig plaget af Anger og Samvittighedsnag over de begaaede Forbrydelser, hvortil maaskee kommer Frygt for den forestaaende Straf, tilsidst maa blive et Offer for den Sindsförvirring, der med lysere Mellemrum nu hjem søger hende, og som er umiskjendelig. Lægen ytrer derhos den For-
 mening, at Tiltalte kan helbredes, naar hun underkastes Behandling i en Sygeanstalt for Sindssvage, og at hun under alle Omstændigheder under de nuværende Forhold ikke kan sendes til en Straffeanstalt. Det lgl. Sundhedscollegium, hvis Betænkning dernæst blev indhentet, har i den omspurgte Henseende yttret, at Collegiet ikke finder tilstrækkelig Grund til at antage nogen sygelig Sindstilstand hos Tiltalte før den 8de Mai d. A., men fra den Tid

synes hun stadig at have befundet sig i en snart mere snart mindre fremtrædende sindsforsvirket Tilstand med periodiske maniakaliske Anfald, hvorfor hendes Indlæggelse i en Sindssygeanstalt maa ansees nødvendig. Endnu maa tilføies, at efter de sidste Erklæringer fra vedkomnende Læge af 29de October og 3die November d. A. var Tiltalte, som isvrigt da maatte holde Sengen paa Grund af et andet Tilbefindende, da rolig og hendes psykiske Tilstand langt gunstigere end tidligere, saa at hun paa Sygestuen kunde underkastes Forhør.

Efter de oplyste Omstændigheder skjønnes det ikke at kunne antages, at Tiltalte, paa den Tid hun forøvede de hende imputerede Forbrydelser, har befundet sig i en Tilstand, der udelukkede Tilregnelighed, og hun vil derfor ikke kunne undgaae at idømmes den Straf, hun for disse Forbrydelser vil have forskyldt, idet det maa overlades til de administrative Autoriteter at afgjøre, om og naar de hende idømte Straffe kunne erexveres, og om hun, forinden dette kan stee, bør underkastes Cuur i en Sindssygeanstalt.

Da det saaledes maa ansees Tiltalte tilstrækkeligen overført, at hun har forøvet de 3 ovennævnte Ildspaaesættelser, og idet den i Aaret 1859 forøvede Ildspaaesættelse paa hendes Broders Gaard er begaaet førend hun havde fyldt sit 15de Aar, vil hun være at ansee efter Frbu. af 26de Marts 1841 §§ 4 og 12, hvorhos Tiltalte endvidere, idet hendes sidste Forklaring om hendes Hensigt med at komme Svovlsulfidhoveber i hendes Broders Brændeviinsflaske vil være at lægge til Grund ved Bedømmelsen, for sit Forhold i denne Henseende vil være at ansee med en arbitrair Straf efter Lovgivningens Analogi, og Straffen findes i Henhold hertil passende at kunne i det Hele fastsættes til Tugthusarbejde i 10 Aar, og da Underrettsdommen har denne Straffebestemmelse, vil denne Dom være at stadfæste. — I Henseende til Erstatningen see Conclusionen. . .

Mandagen den 8de October.

Nr. 1. Hoffjægermester **Schütte** (Advocat Liebe)
contra

Inspectionen for **Mardestrup Hospital**

(Sustitsraad Bungen efter Ordre),

angaaende Opfyldelsen af de Godset Thorstedlund ved Fundatferne af 20de August 1637 og 11te Februar 1648 formeentligen paalagte Forpligtelser til Fordeel for Hospitalet i Mardestrup og Degneembedet sammesteds.

Kinds-Gislum Herreders Rets Dom af 17de Novbr. 1859:
„Indstævnte, Kammerjunker de Mylius til Thorstedlund bør for Titanten, Inspectionen for Mardestrup Hospital, dens Tiltale i

denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. 3 Salair til de for Citanten befalede Sagsførere udredes af det Offentlige 24 Rd., hvoraf 8 Rd. tilfalde afsøde Procurator, Cancelliraad Holms Bo og 16 Rd. Procurator, Cancelliraad Ostenfeldt.

Viborg Landssoverrets Dom af 28de Septbr. 1863: „Indstævnte, Kammerjunker Mylius bør som Eier af Thorstedlund Hovedgaard være pligtig til i det Hele at efterkomme de under Sagen ommeldte Fundatser af 20de August 1637 og 11te Februar 1648, forsaavidt de i samme til Fordeel for Hospitalet i Arbestrup indeholdte Bestemmelser angaaer. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos de i Underrettsdommen fastsatte Salairer og i Salair til Citantens befalede Sagsfører for Overretten Procurator Møller 25 Rd., udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Foreløbigen bemærkes, at Citanten, der, efter den 4de December 1840 at have faaet Skjøde paa Thorstedlund Hovedgaard, havde solgt samme til Indstævnte i de foregaaende Instantser, Kammerjunker Mylius, som hvis Hjemmelsmand han derfor efter Indstævning lod møde for Underretten, senere har tilbagekjøbt Gaarden af Kammerjunker Mylius og ifølge heraf for Høiesteret er indtraadt i Sagen i dennes Sted.

Ligesom den indankede Dom findes med Søie at have forkastet Indsigelsen imod, at Indstævnte skulde være at betragte som rette Sagsøger, saaledes maa det ogsaa billiges, at Overretten, saaledes som Sagen forelaa den, har forkastet de i Realiteten fremsatte Indsigelser imod den vedvarende Gylldighed af de Forpligtelser mod Arbestrup Hospital, der ved Gregers Krabbes Fundats af 1637 ere paalagte Besidderne af Thorstedlund. I det i saa Henseende forøvrigt henvises til det i Dommen Anførte, hvortil er at søie, at Tinglæsning af en saadan Fundats efter den paa den Tid, den oprettedes, gjældende Ret ikke kan ansees at have været nødvendig, bemærkes med Hensyn til det i Dommen ommeldte Document af 20de August 1638, at uagtet Grunden til, at det kun har Opretterens Underskrift, og Anledningen til, at det er dateret fra et andet Aar end Fundatsen af 1637, ikke

har kunnet oplyses; er der dog ingen Grund til at betvivle dets Ægthed, ligesom dets hele Indhold, sammenholdt med Indholdet af Documentet af 1637, klarligen viser, at begge i Grunden ere to Exemplarer af samme Document, kun at Bestemmelsen om Hospitalsbygningens Vedligeholdelse kjendeligen ved en Skrivfeil er udeladt af Fundatsen af 1637 samt at Bestemmelsen om 100 Rd. til Degnen, hvorom der ippvrigt ikke under Sagen er Spørgsmaal, ei er optagen i denne, men i den senere, nærmest Skolen vedkommende Fundats af 11te Februar 1648.

For Høiesteret har Citanten nu vel fremstaffet forskjellige nye Beviisligheder for at godtgjøre, at der ikke i umindelig Tid fra Thorstedlund har været ydet de i Fundatsen forestkrevne Præstationer til Hospitalet, men at istedetfor samme kun de Ydelsler have været svarede, der findes angivne i den Citantens ovenmeldte Skjøde vedhæftede Fordebog; men selv om dette maatte kunne antages nu at være beviist, vilde dog den af Citanten til Fordeel for hans Paaastand om Fritagelse for de oprindelige fastsatte Præstationer paaberaabte Alders Tids Hævd være udelukket derved, at det ved hvad der i den nævnte, hans Skjøde vedhæftede Fordebog er anmærket om Gregers Krabbes Fundering af Ardestrup Hospital maa antages, idet Eiendommen i 1840 overdroges til ham, at være paalagt ham som Pligt at holde sig Hospitalets Fundats efterrettelig. Efter det Ovenansførte kan det nemlig ikke i denne Henseende gjøre nogen Forstjæl, at Fordebogen henviser, ikke til Fundatsdocumentet af 20de August 1637, men til Documentet af 20de August 1638, og heller ikke kan det komme Citanten tilgode, at der, som ommeldt, i Fordebogen findes en Opregning af de aarlige Ydelsler til Hospitalet, der ikke stemmer med Fundatsforskrifterne, en Omstændighed, der saameget mindre kan være af Bigtighed, som denne Opregning i sig selv bærer Præget af, at den trænger til at fuldstændiggjøres ved Bestemmelserne i det oprindelige Stiftelsesdocument, navnlig idet den, hvad Pengehjælpen angaaer, tydeligt nok giver tilkjende, at den kun angiver den da brugte factiske Udrebelsesmaade, hvortil kommer, at de fremkomne Oplysninger vise, at endnu i Aaret 1830 blev det ved det dengang udfærdigede Skjøde paa Thorstedlund paalagt Rjøberen at udrede Alt, hvad der efter

Fundatsen af 1638 skulde præstere sig til Hospitalet, og at der først i Fordebogen for 1838—39 sees at være tilføjet den specielle Ansørsel af hvad der virkelig præstere sig.

Citanten vil derfor, ligesom det ved den indkomne Dom er skeet med Hensyn til Kammerjunker Mylius, være at kjende pligtig til som Eier af Thorstedlund Hovedgaard i det Hele at efterkomme den ovenmeldte Fundats af 20de August 1637, hvorimod den samme Pligt ikke findes at kunne paalægges ham med Hensyn til den i den senere Fundats af 11te Februar 1648 indeholdte Bestemmelse om Udsættelsen af 300 Rd., hvoraf Renten skulde være til Hjælp til Hospitalsbygningens Vedligeholdelse og til Anstæffelse af Klæder til Hospitalskammerne; thi foruden hvad der igrødt kan tale for, at denne Bestemmelse ikke nu kan gjøres gjælden, maa det nærmest formodes, at den i sin Tid er bleven efterkommet, uden at det nu vides, naar eller hvorledes Capitalen er gaaet tabt, hvilket kan være skeet uden Skyld fra Thorstedlunds Eiers Side, men i saa Fald kan det ikke antages at være Fundatsens Mening, at der paany skulde udsættes en anden Capital af samme Størrelse.

Forfaauidt Fundatsen af 1648 gjentager den efter det Ovenanførte i Documentet af 1638 indeholdte, men i Documentet af 1637 ubeladte Bestemmelse om, at det paaligger Thorstedlunds Eiere at vedligeholde Hospitalsbygningen, bemærkes, at denne Forpligtelses Bedvaren er uomtvistet imellem Parterne.

Endnu anmærkes, at der, da Dommen ikke af Indstævnte er contrapaaanket, ikke kan tages Hensyn til hans Paastand om Tilkjendelse af de omtvistede Gjælder for et Tidsrum, i Henseende til hvilket Dommen gaaer ud paa, at der ikke under nærværende Sag paalægges Modparten nogen Forpligtelse; og, idet Dommen kun opstiller den almindelige Norm for berørte Gjælder, har der ikke, som Indstævnte mener, været Anledning til at tilføje nogen Tvangsclausul og Executionstrift.

Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører for Høiesteret tilkommende Salarium, saavel som Salariet til den Sagfører, der har givet Møde for Indstævnte under et Rings-

vidne af 26de August f. A., bliver ligesom de ved Overrettsdommen fastsatte Salarier at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør som Eier af Thorstedlund Hovedgaard være pligtig til i det Hele at efterkomme de i den omhandlede Fundats af 20de August 1637 til Fordeel for Hospitalet i Ardestrup indeholdte Bestemmelser, men isøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 100 Rd. og Cancelliraad Ostenfeldt for hans Møde under Tingsvidnet af 26de August f. A. 5 Rd., hvilke Salarier, ligesom de ved Landsoverrettens Dom fastsatte, udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag har Citanten, Sognepræst for Ardestrup m. fl. Menigheder Perche Jørgensen i Suelstrup som Inspection for Ardestrup Hospital, i 1ste Instants paastaet Indstævnte, Kammerjunker Mylius, som Eier af Thorstedlund Hovedgaard med Underliggende, tilpligtet i det Hele at efterkomme 2 af Gregers Krabbe som daværende Eier af Thorstedlund under 20de August 1637 og 11te Februar 1648 oprettede Fundats til Fordeel for bemeldte Hospital og Degneembedet i Ardestrup, saavel i Henseende til den i førstnævnte Fundats bestemte Bygning og sammes Vedligeholdelse, som Udredelse af Alt hvad i samme er bestemt af Naturalier til Hospitalslemmernes Underholdning og Paaklædning, som ellers ogsaa hvad der endvidere er bestemt for disse og Degneembedet i Ardestrup i Penge ved Fundatsen af 11te Februar 1648, nemlig 18 Rd. aarlig for Lemmerne eller Renter af 300 Rd. og 6 Rd. aarlig for Degneembedet, Alt regnet fra 14de August 1857 eller 23de August 1858, hvorefter Indstævnte paastaer sig freifunden for Citantens Tiltale, hvorhos Hofjægermester Schütte til Bygholm, der ved Stjøbe af 4de Februar 1859 har solgt Indstævnte Hovedgaarden Thorstedlund m. v., efter en af Indstævnte for ham forkyndt Abcitationskrævning intervenerede under Sagen og igjen abci-terede den almindelige Enkekaske, der ved Stjøbe af 4de Decbr. 1840 havde overdraget ham bemeldte Eiendomme. Ved Underrettsdommen er Indstævntes Frifindelsespaastand tagen tilfølg, og denne Dom har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants neblagte Paastande,

undtagen forsaavidt disse angik Præstationer til Degneembedet i Aarbestrup, der ikke vare tagne under Paatjendelse ved Underretten. Indstævnte procederer derimod til Underretsbømmens Stabfæstelse.

Til Beviiis for at de paastævnte Forpligtelser paahvile Indstævnte, har Citanten fremlagt 2 i Viborg Stiftskifte opbevarede, paa Pergament skrevne, med Udstederens Gregers Krabbes samt Vidners Understrifter og vedhængende Sigiller forlyhede Documenter af 20de August 1637 og 11te Februar 1648, af hvilke det førstnævnte gaaer ud paa, at Gregers Krabbe, som Eier af Thorstedlund, til Underholdning for 5 fattige Almisselemmer i det Hospitalshuus i Aarbestrup, som han dertil har ladet forserdige, giver og sunderer Landgilde af 7 nærmere angivne Gaarde i Aarbestrup Sogn og By, saaledes at hans Arvinger eller hvem iøvrigt Thorstedlund til Eie besidder, skal nyde og beholde bemeldte 7 Gaarde og deres Landgilde m. m. under Gaardens Tært, imod at være forpligtet til at forskaffe de nævnte 5 Almisselemmer visse nærmere bestemte Naturalhjælper til Underholdning og Klæder, nemlig hver Maaned Brød af 5 Skpr. Rugmeel, VI 3 Ldr., Meel til Grød 1 Skp., Byggryn $\frac{1}{2}$ Skp., Bryn til Kaal 1 Fdkr., spanst Salt $\frac{1}{2}$ Fdkr., Smør 5 Bismemark, Fidt en 2 fj. Pottesuld eller 2 Bismemark, Sild 2 Dl, Graasei 1 Dting, Rammekroppe 2, Groffenbrød 2 Sitr. — 16 Sitr. regnet af et Nød — eller Flæsk issebetfor Drekhjød, Pys om Aaret 50, hver om Aaret 2 ffjøre Ost og en sød Ost, suur Mælk om Ugen 6 Potter, og endvidere visse Fødevarer til Julen og andre Høitidsdage, Tørv 80 Læs samt til Klæder endeel Vadmel og Lærred m. m. Det bestemmes derhos, at naar nogen af de nævnte Fattige afgaaer, skal der først forhøres, om der er nogen i Aarbestrup Sogn paa samme Stavn saa elendig og saa skrøbelig, da maa de for andre indtages; dersom ikke, skal de tages andensteds paa Thorstedlunds Stavn, eller om ingen sliq der er, hvor de kan findes, og det med Thorstedlund Eiers Samtykke, eller dersom han er fraværende, da skal hans Fuldmægtig med Huusbondens næste Slægts og Sognepræstens Raad strax en anden Trængende indsætte, hvorhos det iøvrigt fastsættes, at Sognepræsten i Aarbestrup Sogn skal have god Inspection, at de Fattige deres Rettighed maanedlig bekommer uden nogen Afskortning, ligesom Superintendenten i Viborg Stift, i Tilfælde af, at Thorstedlunds Eier sandtes forsømmelig, saaledes at de Fattige ikke nyde den ommeldte Underholdning, skal have Fuldmagt til at lade annamme det fornævnte Gods og deraf skaffe de Fattige deres Underholdning indtil de af Thorstedlunds Eier blive fornsiede. Documentet af 11te Februar 1648 gaaer ud paa, at Gregers Krabbe deels i den ene Ende af Fattighuset sunderer en Skole for fattige Børn, der skulde undervises af Degnen i Aarbestrup mod en aarlig Løn af Thorstedlunds Eier af 6 Rd. eller Renten af 100 Rd., deels at den af Skolen brugte Deel af Bygningen tilligemed de Fattiges Part skal med al nødtørftig Bygning forsees og vedligeholdes, og deels at Krabbe giver og perpetuerer 300 Rd., som af Thorstedlunds Eier skal sættes paa Rente, hvilken Rente aarlig til de Fattiges Klæder, som de — som det hebdet — efter Fundatsen skal have, og Bygningens Vedligeholdelse skal anvendes, hvor-

hos tilføies, at dersom Eieren af Thorstedlund findes forsammelig i at efterkomme det Foreseevne, skal Superintendenten i Viborg Stift have Fuldmagt til — som det hedder — af de 7 Gaarde i Nørdestrup, som udi de Fattiges Fundation er indført og navngiven, saa meget til sig at antamme, som til den omvurte Rettighed er fornødent. Af Fundatsen af 20de August 1637 er ifølge dertil af Biskoppen over Viborg Stift givne Anledning en verificeret Gjenpart under 18de November 1840 forsynet med lgl. Confirmation og derefter under 9de Januar 1841 tinglæst, men isvrigt frengaaer det af Sagens Oplysninger, at de i de ommeldte Fundatser bestemte Præstationer i den senere Tid ikke ere blevne ydede, hvorimod der, overensstemmende med en af Indstævnte fremlagt Fordebog for Thorstedlund for 1838—39, med hvilken de Hoffjægermester Schüttes og Indstavnets Skjober af 4de December 1840 og 4de Februar 1859 vedhæftede Fordebøger i det Væsentlige stemme overens, af Hovedgaardens Eier er leveret til Hospitalet andre Ydelser af en ringere Værdi end de i Fundatserne anførte, nemlig aarlig 9 Edr. Rug, 10 Edr. 4 Etkr. Byg, 6 Pbd. Humle, 6 Fdkr. Salt, 25 Lam, endeel Penge, Klæder og andre Requister, der ialt ere blevne betalte med 18 Rd. 2 Mk., og endeel Tørv, foruden Husets Vedligeholdelse.

Forjaaviddt nu Indstævnte til Støtte for sin Frisindelsespaastand først har gjort gjældende, at de ommeldte Fundatser ikke foreligge i en saadan Form, at de kunne anses paalidelige, bemærkes, at medens det i Fundatsen af 20de August 1637 hedder, at Udstederen ombeder Superintendenten over Viborg Stift Frands Rosenbergs og Sognepræsten til Nørdestrup, Bubberup og Gravelv Sogne Claus Christensen med sig at underskrive og forsegle Fundatsen, og Frands Rosenbergs og Claus Christensens Underskrifter ogsaa findes paa denne og dets Segl ere vedhængte Documentet, maa det imidlertid efter Sagens Oplysninger antages, at Frands Rosenbergs endnu ikke var Superintendent over Viborg Stift i 1637, men at han først er bleven det i 1642, samt at Claus Christensen eiheller i 1637 var Præst i Nørdestrup, hvorimod han maa antages først at være bleven dette nogle Aar senere, og medens det fremdeles i begge de ommeldte Documenter af 1637 og 1648 er bestemt, at 3 ligelydende Exemplarer af samme skulle findes, et hos Eieren af Thorstedlund, et i Stiftskisten i Viborg og det 3die hos Præsten i Nørdestrup, maa der antages nu ikke at findes noget Exemplar af de nævnte Fundatser hos Præsten i Nørdestrup eller i Thorstedlund Godsarchiv, hvorimod der under Sagen er fremlagt en Afskrift af en i bemeldte Godsarchiv beroende, med Gregers Krabbes Navn underskrevet, men isvrigt ikke med Underskrifter af Vidner eller vedhængende Segl forsynet Fundats af 20de August 1638, der er medbragt Paategning om at være foreviist og læst — som det hedder — udi Commissionen paa Thorstedlund den 18de October 1724 og som, idet den gaaer ud paa Oprettelsen af et Hospital for 5 Almisselemmer og en Skole for fattige Børn i Nørdestrup, indeholder, i det Væsentlige ligelydende, samtlige de i de ommeldte Documenter af 20de August 1637 og 11te Februar 1648 givne Bestemmelser — deriblandt navnlig ogsaa de angaaende Naturalydelseerne til Hospitals-

lemmerne samt angaaende Hospitalsbygningens Vedligeholdelse givne For-
 skrifter — alene med Udelabelse af den i Fundatsen af 1648 givne Bestemmelse
 angaaende de til Bygningens Vedligeholdelse og Klæder og til Hospitals-
 lemmerne fastsatte 300 Rb. I den ovennævnte Fordebog for 1838—39 saa-
 velsom i den Hofjægermester Schüttes Stjøde af 4de Decbr. 1840 vedhæftede
 Fordebog findes ogsaa bemærket, at Gregers Krabbe, som daværende Eier af
 Thorstedlund, ved Fundats af 20de August 1638 har stiftet et Hospital i
 Hardestrup, medens isvrigt de Ydelsler, som efter den derpaa i Fordebogen
 fulgte Ansørfel svares til Hospitalet, ikke stemme med de i Documentet af 20de
 August 1638 — der som meldt i saa Henseende i det Bæsentlige er ligelydende
 med Documenterne af 20de August 1637 og 11te Februar 1648 — ansørte
 Ydelsler, hvorimod der alene ansøres de ovennævnte aarlige Kornpræstationer
 m. m., som i den senere Tid ere fra Hovedgaardene blevene leverede til Hospi-
 talet. Ligesom der imidlertid efter Besskaffenheden af Documentet af 20de
 August 1638 — der vel som ansørt omtales i den nævnte Fordebog, men om
 hvilket Indskrævte isvrigt ei har paaviist at samme findes nævnt i andre
 ældre eller yngre Documenter, ligesaa lidt som isvrigt noget Beviis for sammes
 Ægthed er fremkommet, hvorhos det som meldt ikke er forsynet med Under-
 skrifter af Biskuer eller med vedhængende Segl — ikke kan tillægges samme
 nogen saadan Betydning, at det herved skulde være usandsynligt, at Sammenhængen
 med af Fundatsen af 1637 og 1648 skulde være upaalidelige eller ikke authen-
 tiske, saaledes kan det i og for sig ikke anses usandsynligt, at Sammenhængen
 med af Fundatsen af 1637 er bleven underskrevet til Bitterlighed af Frands
 Rosenbergh som Superintendent over Viborg Stift og Claus Christensen som
 Sognepræst til Hardestrup, uagtet disse først nogle Aar senere ere blevene an-
 satte i de nævnte Stillinger, har, saaledes som Citanten har paapeget, været
 den, at det til Stiftskisten i Viborg bestemte Exemplar af Fundatsen ikke strax
 i 1637 er blevet udfærdiget, men først nogle Aar senere, og at man da ved
 Udfærdigelsen har fundet det rigtigst, for at bevare den originale Form, at
 lade den daværende Superintendent og Sognepræst underskrive Fundatsen,
 uden at man dog har villet forandre Datoen; da nu derhos begge Fundat-
 serne af 1637 og 1648 efter deres hele Ydre fremtræde som originale Docu-
 menter af utvivlsom Ælde, ligesom de ogsaa maa antages at være omtalte i
 forskjellige andre i Viborg Stiftskiste beroende senere Documenter, og navnlig
 ogsaa findes nævnte i en af Citanten fremlagt Extractubskrift af et Stjøde
 paa Thorstedlund af 22de Marts 1694; da det herefter og efter Sagens Om-
 stændigheder i det Hele nærmest maa antages, at Documentet af 1638 er
 blevet til for at danne en Sammensætning eller Compilation af begge de om-
 meldte Fundatser af 1637 og 1648, uden at der isvrigt kan lægges nogen
 Vægt paa, at Datoen er forskjellig fra begge biskes, og da endelig den i det
 Bæsentlige stedfindende Overensstemmelse mellem Documentet af 20de August
 1638 og de nævnte Fundatser i det Hele maa bestyrke Rigtigheden af biskes
 Indhold, findes der at være tilveiebragt et efter Omstændighederne tilstrække-
 ligt Beviis for Ægtheden af de ommeldte Fundatser af 20de August 1637 og

11te Februar 1648. Forsaauidt Indstævnte dernæst har gjort gjældende, at Titanten ikke som Sognepræst til Aardestrup kan have Competence til at optræde som Inspection for det omhandlede Hospital, kan der ikke gives ham Medhold, idet det ved Fundatsen af 20de August 1637 — hvormed ogsaa stemmer Indholdet af Documentet af 1638 — udtrykkelig er bestemt, at Sognepræsten i Aardestrup Sogn, som nu er eller herefter kommenes 'vorder, skal have god Inspection, at Almisjeselemmerne paa Hospitalet deres Rettighed maanedlig bekomme uden nogen Affortning, og forsaauidt Indstævnte fremdeles har formeent, at Gieren af Thorsteblands Forpligtelse til overhovedet at yde noget til Hospitalet eller vedligeholde dette maa være bortfalden, deels ved Stavnssbaandets Løsning ifølge Frdn. af 20de Juni 1788, idet Grunden til Oprettelsen af Fundatsen formenes at maatte have været Omsorg for Gødsels stavnssbundne Bønder, deels ved Organisationen af Fattigvæsenet i 1803, hvorefter Ydelsene til Hospitalet vilde komme Sognets Beboere, som dem der skulde udrede Udgifterne til Fattigforsørgelsen, men ikke, som oprindelig tilfattet, Almisjeselemmerne tilgode, og deels derved, at Størstedelen af Thorsteblands Bøndergods i de senere Aar er bortfulgt til Selveiendom, og at der derfor factist ikke længere eksisterer nogen Thorsteblands Bønde eller Fattig at give til, bemærkes, at ligesom der saameget mindre kan være Tale om, at Fattigvæsenets Omorganisation kunde have nogen Indflydelse paa Thorsteblands Giers Forpligtelser efter de omhandlede Fundatser, som det ommeldte Hospital maa anses som en selvstændig af det almindelige Fattigvæsen uafhængig Forsørgelsesanstalt og som Fundatserne ikke efter deres Indhold sees at være oprettede i den Hensigt at raade Bod paa Fattigvæsenets mangelfulde Tilstand, saaledes er det i Fundatsen af 1637 udtrykkelig fastsat, at dersom der ikke paa Thorsteblands Stavn findes nogen, der egner sig til at optages i Hospitalet, skal de tages andensteds, hvor de kan findes, uden at det antydes, at de skulle være af Thorsteblands Bønder, og der kan saaledes ikke gives Indstævnte Medhold i, at de omhandlede Præstationer af de anførte Grunde skulde være bortfaldne.

Endelig har Indstævnte gjort gjældende, deels at de i Fundatserne af 1637 og 1648 ommeldte Præstationer i umindelig Tid eller langt over Hævdens Tid ikke have været ydede, og at det endog ikke vides, at de nogeninde ere bleve ydede, hvorimod der alene er blevet leveret de ovenansførte i Fordebogen ommeldte Ydelser, der saaledes i alt Fald maatte være traadte istedetfor de i Fundatserne anførte; deels at Indstævntes og hans Formand Hoffjægermester Schüttes Skjæder ikke indeholde nogen Bemærkning om, at der paahviler Thorsteblund de i de ommeldte Fundatser anførte Forpligtelser, ligesaa tidt som Skjæderne ved Tinglæsningen have erholdt nogen Retsanmærkning i saa Henseende, hvorimod der alene i Skjæderne er henviist til den samme vedhæftede Fordebog, i hvilken Gierens Forpligtelser ligeoverfor Hospitalet ifkun ere anførte med de ovennævnte i den senere Tid svarede Ydelser af en ringere Værdi; deels at Fundatserne af 1637 og 1648 ikke i sin Tid ere bleve tinglæste, og at der ikke kan tillægges den, efterat Fundatsen af 1637 i 1840 var

bleven forsynet med kongelig Confirmation, stebfundue Tinglæsning af denne Fundats nogen Betydning, idet Tinglæsning ikke udtryffeligt er bleven forlangt i det Niemed herved at paalægge Eiendommen en reel Byrde i saa Henseende, cfr. Sportefreglement af 22de Marts 1814 § 72. Vel er det nu in confesso, at de i Fundatserne af 1637 og 1648 bestemte Ydelsler i Tidernes Løb ere undergaaede Forandring, og at der i den senere Tid af Eieren til Thorstedlund kun er blevet ydet de Præstationer, der findes anførte i den ommeldte Fordebog, men ligesom det dog ikke kan ansees erkjendt af Citanten, at den saaledes forandrede Ydelsesmaade har bestaaet i en Tid, der kunde være tilstrækkelig til Begrundelse af Albershøvd, saaledes maa det bemærkes, at om der end ikke høves nærmere Oplysning om, hvorledes der i tidligere Tid er blevet forholdsvis med Hensyn til de Hospitalet tillagte Ydelsler, maa det dog efter Sagens Oplysninger i det Hele antages, at de i Fundatserne givne Bestemmelser ikke blot fra først af ere traadte i Kraft, men at de ogsaa derefter i en lang Tidperiode ere blevene overholdte, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at der i en af Citanten fremlagt Extract af en af Stiftsøvrigheden i Viborg Stift til det danske Cancelli under 9de Juli 1744 affattet Specification over Testamenter og Stiftelser m. m. i Stiftet, blandt Andet ogsaa findes anført det ommeldte Hospital med Skole, som oprettet af Gregers Krabbe ved Fundatserne af 20de August 1637 og 11te Februar 1648, med Tilsiende, at bemeldte Stiftelser ere endnu ganske ved Magt og at Fundatserne blive rigtig efterkommede. Det maatte i Henhold hertil paaligge Indstævnte at godtgjøre, at den ommeldte Forandring, hvorved de i Fordebogen anførte Ydelsler ere traadte ifstedetfor de i Fundatserne ommeldte, er steet med lovlig Hjemmel, eller at den forandrede Ydelsesmaade har bestaaet i Alberslid, men et saadant Beviis har han ikke ført, idet det alene ved Fordebogen af 1838—39, hvormed de Skjøderne vedhæftede Fordebøger stemme, kan ansees godtgjort, at bemeldte Ydelsesmaade i det siden den førstnævnte Fordebogs Affattelse forløbne Tidrum har fundet Sted, hvorimod Indstævnte iøvrigt ikke har godtgjort, at samme til nogen givne tidligere Tid har været fulgt, eller iøvrigt paavist nogen særlig Hjemmel, hvorved Forandringen kunde antages at være indtraadt. Da der nu derhos saameget mindre kan lægges nogen afgjørende Vægt paa den Omstændighed, at Fundatserne af 1637 og 1648 ved deres Oprettelse ikke ere blevene tinglæste, og at Tinglæsningen i 1841 af Fundatsen af 1637 ikke er forlangt i det bestemt udtalte Niemed at bevirke, at Ydelslerne ifølge Fundatsen for Fremtiden skulde paahvile Eiendommen som reel Byrde, eller paa at Indstævntes og hans Formands Skjøder ikke indeholde nogen Bemærkning om de Hovedgaarden efter Fundatserne paahvilende Ydelsler, som det efter det Anførte maa antages, at Fundatserne ere blevene overholdte i en lang Tidperiode efter deres Oprettelse, og som det i Fordebogen ommeldte og i Godsarchivet beroende Document af 20de August 1638, der maa forudsættes at have været de paagjældende Eiere af Thorstedlund bekjendt i det Væsentlige, stemmer med Fundatsernes Indhold, og da endelig ikke heller den af Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at der kan være Tvivl om Forstaaelsen af

nogle enkelte af de i Fundatsen af 1637 ommeldte Præstationer, kan medføre, at Indstævnte skulde kunne fordrø sig fritaget for Opfyldelsen af Fundatserne i det Hele, medens han iøvrigt ei heller har neblagt nogen speciel Paastrand med Hensyn til disse enkelte Gjelder, findes Indstævnte, efter alt det Anførte, i Hensind til Citantens Paastrand at maatte tilpligtes i det Hele at efterkomme de ommeldte Fundatser, forsaavidt de i samme til Fordeel for Hospitalet i Aarbestrup indeholdte Bestemmelser angaaer, hvorved dog, forsaavidt Citanten har paastraaet en jaadan Forpligtelse paalagt Indstævnte fra 14de August 1857 eller 23de August 1858, bemærkes, at da de ommeldte Præstationer i det Væsentlige skulde erlægges efterhaanden *in natura*, og Citanten ikke, for de resterende Gjelders Vedkommende, har neblagt nogen særlig Paastrand, hvorefter sammes Værdi til Benyttelse ved en eventuel Execution kunde ansættes, vil der ikke under nærværende Sag være at paalægge Indstævnte nogen Forpligtelse med Hensyn til Gjelden af de hidtil forfaldne Præstationer.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at maatte ophæves, hvorhos de i Underrettsdommen bestemte Salairer og det Citantens befalede Sagsfører for Overretten tilkomne Salair, der bestemmes til 25 Rd., ville være at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagsførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet“.

Nr. 127.

Advocat Hindenburg
contra

Fabrikant **Buhlmann** (Defensor Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. af 8de Juni 1839.

Kjøbenhavns Criminal- og Politirets Dom af 10de Febr. 1866: „Tiltalte, Fabrikant Buhlmann fra Crefeldt bør til Statskassen betale en Kjendelse af 80 Rd. samt til Desing paa lovbefalet Raade bøde 32 Rd. Saa tilsvares han og denne Sags Omkostninger. Den idømte Kjendelse og Mulct at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Hensind til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de fremlagte nye Oplysninger tilbeels bestrøke det ved Dommen antagne Resultat, kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag, hvorunder Fabrikant Buhlmann fra Crefeldt tiltales for Overtrædelse af Frdn. af 8de Juni 1839 angaaende Fremmedes Handelsberettigelse, maa det ved den af Landsoverretsprocurator Ipsen som Tiltaltes Fuldmægtig i denne Sag afgivne Forklaring i Forbindelse med hvad der isørgit er oplyst ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte under sit Ophold her i Staden i October Maaned f. A. har, uden at have løst det i bemeldte Frdn. § 4 omhandlede Afgangsbreviis, salubudt Varer og affluttet Handel, og da den citerede Forordning ikke indeholder Hjemmel til, at Tiltalte under nogen Omstændighed kunde, uden forud at have erhvervet Afgangsbreviis, være berettiget til personlig at udføre slige Handelsforretninger her i Staden, hvoraf følger, at der intet Hensyn kan tages til, at de omhandlede Forretninger bleve foretagne i Overværelse og under Medvirkning af Tiltaltes faste Handelsagent i Kjøbenhavn, eller til at Tiltaltes egentlige Hensigt med hans Ankomst til denne Stad skal have været at besøge sine Kunder og besøge andre Forretninger, vil Tiltalte vær. at ansee efter Frdn. § 10 cfr. 4 med en Mulct af 32 Rd., der bliver at dele paa lovbefaleet Maade mellem Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedklasse og vedkommende Angiver, og have at betale til Statskassen 80 Rd.“

Nr. 218.

Advocat Hansen
contra**Niels Jørgensen og Niels Hansen**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddeeltagthed i denne Forbrydelse.

Stevns og Farsø Herreders Extrarets Dom af 15de Febr. 1866: „De Tiltalte, Tjenestekarl Niels Jørgensen og Smed Niels Hansen, Begge af Frøsløv, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage; saa bør de ogsaa, Een for Begge og Begge for Een, betale alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Tolsforvalter, Procurator Kpe

samt Defensorerne, Cancelliraad, Procurator Barfoed og Procurator Glæiser 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne Salomonsen, Herforth og Seibelin for Overretten betale de Tiltalte, Tjenestekarl Niels Jørgensen og Smed Niels Hansen, Begge af Frøslev, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det af Niels Jørgensen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at dømmes efter Straffelovens § 228 til 5 Dages Fængsel paa Band og Brød. Med den heraf flydende Forandring i Straffetiden for denne Tiltaltes Bedkommende vil Dommen i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Jørgensen bestemmes til 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende hertil indankede, i 1ste Instants ved Stevns og Fagø Herreders Eyraret den 15de Februar d. A. paakjendte Sag actioneres de Tiltalte, Tjenestekarl Niels Jørgensen og Smed Niels Hansen, Begge af Frøslev, Førstnævnte for Tyveri, Sidstnævnte for Meddeeltagthed i denne Forbrydelse.

Tiltalte Niels Jørgensen har i saa Henseende forklaret, at han, da det den 24de November s. A. blev paalagt ham af hans Huusbond, Medtiltalte Niels Hansen, at afhente noget af denne ved en Auction i Juni Maaned s. A. kjøbt, i Bemmetofte Strandstov henstaaende Ovas og Affald, har efter Opfordring og Anviisning af Huusbonden, der var kjørt med i Skoven, taget 6 Stkr. Knudebrænde, der stod savsat i Nærheden af Ovasbunken, og læsset dem paa Bognen, hvor han skjulte dem under Ovaset. Tiltalte vil beretter, inden han forlod Skoven, have viist sin Huusbond, at Knudestykkerne -- hvilke

ere ansatte til en Værdi af 1 Rd. — laae i Bognen, som derpaa hjemførtes til Sidstnævntes Bolig. Tiltalte Niels Hansen har ikke villet vedgaae, at han har havt en saa stor Andeel i Tyveriet, som hans Tjenestekarl har paa-
sagt ham, men har forklaret — hvad der ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste — at han først ved Brændets Afslæsning i Hjemmet fik at vide af sin Tjenestekarl, at denne havde taget ommeldte Knudebrænde og lagt det i Bognen; derimod har han tilstaaet, at han, skjøndt saaledes vidende om, at Brændet var stjaalet, har ladet det blive liggende i sit Brændehuus, hvor han, da der en 14 Dage senere paabegyndtes en Undersøgelse i Anledning af Vortagelsen, fløvede Brændet til Brug i Huset, for at det ikke skulde findes ved en mulig Ransagning i hans Hjem.

I Henhold til Foransførte maa det billiges, at de Tiltalte — der ikke forhen ere domte eller straffede og af hvilke Niels Jørgensen er født den 21de Juni 1846, Niels Hansen den 11te December 1829 — ved Underrettens Dom ere ansatte efter Febdn. af 11te April 1840, Tiltalte Jørgensen efter § 1, Tiltalte Hansen efter § 22, og da den dem tilfundne Straf af Fængsel paa Bånd og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage, findes passende, og Dommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder de Underretssagsførerne tillagte Salairer, ligeledes bifaldes, vil den indanteke Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 237.

Advocat Heinrichsen
contra

Maren Madsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og for formeentligen at have ombragt sit Foster eller i alt Fald for at have unbladt at drage fornøden Omhu for hendes Foster efter dettes Fødsel.

Vedelsborg Virks Extrarets Dom af 24de Marts 1866: „Arrestantinden Maren Madsen bør miste sin Hals og hendes Hoved sættes paa en Stage, og bør hun derhos udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salairer til Actor, Procurator Schmidt 5 Rd. og til Defensor, Procurator Gormsen 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 6te Juli 1866: „Arrestantinden Maren Madsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 5 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Justitsraad Nøregaard og Gottschald her for

Retten betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebber det: „Under nærværende fra Bedelsborg Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Maren Madsen for Børnesøbsel i Dølgemaal og for formeentligen at have ombragt sit Foster eller i alt Fald for at have unbladt at drage fornøden Omsorg for dette efter dets Fødsel.

Sagens Omskændigheder ere efter den af Arrestantinden afgivne Tiltalæelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste følgende:

Arrestantinden, der er født den 30te Mai 1843 og tvende Gange tidligere har gjort Barsel, blev i April Maaned f. A. besvangret, som hun paastaaer af Klobsmager Hans Jensen, der dog har benægtet at have havt Samleie med hende, og besluttede, saasnart hun blev sig sin Tilstand bevidst, af Undseelse over, at hun i saa faa Aar saa hyppigen havde labet sig besvangre, at skjule den og føde hemmeligt, ligesom hun ogsaa besluttede at dræbe Barnet, dersom det blev født levende, uden dog at fatte nogen bestemt Plan om, hvorledes hun vilde stille det ved Livet. Hun benægtede derfor for Enhver, der talte til hende derom, at være frugtommelig, og omtalte det end ikke for Hans Jensen, ligesom hun ikke tilberede Børnetøi, og da Fødselsmerket paa hende om Aftenen den 22de Januar d. A., foregav hun, der dengang tjente paa Hovedgaarden Søndergaard og havde Kammer fælles med sine Medtjenere, for at skjule sin Tilstand for dem, at hun havde ondt i Maven, og lagde hun sig derfor ene i en Seng, der henstod ubenyttet i Kammeret. Da Fødselstiden om Natten nærmede sig, begav hun sig ud til en i Gaarden værende Dam i den Hensigt at føde paa dette Sted og kaste Barnet i Dammen, enten det var levende eller dødt. Fødselen foregik uden nogen Bausfælighed, og hun sad, efter hvad hun antager, omtrent et Kvartierstid med Barnet i sit Skjød, hvorpaa hun kastede det i Dammen. Hun mærkede nok, at Barnet var varmt, men ikke om det rørte sig eller skreg, skjøndt hun ikke tør benægte, at dette kan have været Tilfældet, idet hendes egen Tilstand, foruden at det var stærkt Reguveir, medens Fødselen foregik, var til Hinders for, at hun usigtigt kunde mærke alt det, der passerede udenfor hende, og hun paa Grund af

Mørket ikke kunde see Barnets Udtryk i Ansigtet, ihvorvel hun efter sin Forklaring i Gjerningens Dieblig var sig fuldkommen bevidst.

Den over Barnet optagne Obductionsforretning gaar ud paa, at det har været fuldbaaret, at det har været levende født, men at Livet kun har varet kort Tid, og at Døden har været suffocativ, og det fgl. Sundhedscollegium har i sin afgivne Erklæring tiltraadt de af Obducenterne af Obductionsfundet dragne Slutninger.

Da det herefter maa antages, at Barnets Død er bevirket ved den af Arrestantinden efter en før Fødselen fattet Beslutning og i den Hensigt at stille Barnet ved Livet brugte Fremgangsmaade, vil hun, der ikke er tidligere straffet, og ved den indante af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd affagte Dom er anset med den i Ls. 6--6--7 fastsatte Straf, nu i Medfør af Straffelovens § 306 blive at ansee efter denne Lovs § 192 sidste Led med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 5 Aar.

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, blive deels at forandre, deels at slaa af.

Tirsdagen den 9de October.

Nr. 215.

Advocat Hindenburg
contra

Christian Christensen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Muse Herreds Extrarets Dom af 24de Febr. 1866: „Tiltalte Tjenestekarl Christian Christensen, nu af Skjærringe paa Falster, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Uge 5 Dage, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler han og de af hans Arrest og denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Capitain, Procurator Staal 6 Rd., til Defensor, Procurator Koføed 5 Rd., foruden Diæter til Førstnævnte efter Dørlighedens Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Mai 1866: „Tiltalte Christian Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne, Regeringsraad Lindhard og Alberti, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landssover= samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Nærværende fra Musse Herredens Extraret hertil indankede Sag er anlagt mod Tiltalte Christian Christensen, der er født den 12te Juni 1844 og ikke funden forhen straffet, for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods. Hvad angaaer Sigtelsen for Tyveri, da er Tiltalte ved Underrettens Dom frifunden for Actors Tiltale, og Sagen kun indanket for Overretten efter hans Begjæring, saa at der ikke kan blive Spørgsmaal om at tage denne Deel af Sagen under Paatjendelse her for Retten.

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Omgang med Hittegods er Tiltalte ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have paa Gaden i Nykjøbing paa Falster fundet en til 5 Mk. vurderet Pibst, som han tilegnede sig og lod male med en anden Farve, end den havde, for at den ikke skulde gjenkjendes, og han vil saaledes være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 § 58, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Dage.

Den indankede Dom, ved hvilken Straffen er bestemt til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, vil saaledes forjaavibt være at forandre, hvorimod den ois være at stabsæste i Henseende til Actionens Omkostninger“.

Nr. 226.

Advocat Hindenburg

contra

Materialisterne **M. E. Møller & Meyer**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have forhandlet Levertran i mindre Partier end 5 Pd.

Kjøbenhavn's Criminal- og Politirets Dom af 9de April 1866: „Denne Sag afvises“.

Høiesterets Dom.

Da den Lovovertrædelse, som formenes at være begaaet af de Tiltalte ved den i den indankede Dom ommeldte Forhandling

af Medicinalvarer, saavel efter Forholdets Natur som efter Bestemmelsen i Instruxen for Stadsphysicus i Kjøbenhavn af 23de Marts 1813 § 15 maa siges at vedrøre de under Sundhedspolitiet henhørende Interesser, har Politidirecteuren i den 83de Paragraph af Næringsloven af 29de December 1857 havt tilstrækkelig Hjemmel til nærværende Sags Anlæg, og Sagen, der saaledes er urettelig afviist, vil derfor paany være at foretage ved Criminal- og Politiretten for der at behandles og paakjendes i Realiteten. Salairerne til Actor og Defensor for Høiesteret ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Criminal- og Politiretten og der behandles og paakjendes i Realiteten. Advocaterne Hindenburg og Heinrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

Nr. 28. Væver **Anders Christensen** (Selv)

contra

Gaardmand **Lars Petersen** (Ingen),

angaaende forskjelligt Mellemværende mellem Parterne.

Horns Herredstings Dom af 26de Juli 1864: „De inden Horns Herreds ordinaire Ret i Sagerne: Gaardmand Lars Petersen contra Væver Anders Christensen under 17de September 1861 og 15de April 1862 affagte Domme blive herved fornhebe, og bør Indstævnte Væver Anders Christensen af Skuldeløv betale til Citanten Gaardmand Lars Petersen i Skiby 38 Rd. med 5 pCt. aarlig Rente af 17 Rd. fra 5te November 1861 indtil Betaling skeer, samt endvidere i Leieafgift fra Mikkelsdag 1862 til Mikkelsdag 1863 17 Rd. med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra den 9de Januar d. A. og indtil Betaling skeer, dog at der i det samlede Citanten tilkjendte Beløb afgaaer 31 Rd. 2 Mk. 8 ß. med 4 pCt. Rente deraf fra den 27de Januar 1860 at regne. Saa bør og den under 24de August 1836 mellem Citanten og afdøde Søren Hansen oprettede Leiecontract være ophævet. Processens Omkostninger betaler Indstævnte til Citanten med 10 Rd. At efter-

kommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 5te Decbr. 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Den ovennævnte i Indstævntes Indlæg af 19de Septbr. d. A. forekommende Dyring mortificeres. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Da Citanten, som i den indankede Dom bemærket, ikke havde contrapaaanket Underrettsdommen til Forandring for Overretten, hvortil den af Modparten var indanket til Stadsfæstelse, hvoraf fulgte, at der ikke kunde tages Hensyn til Citantens for Overretten fremsatte Paastand om Frifindelse, vil den hermed stemmende Paastand, som han nu har fremsat for Høiesteret, hvor Indstævnte ikke har givet Møde, heller ikke kunne komme i Betragtning, hvorimod Overrettsdommen maa blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

Nr. 258.

Advocat Heinrichsen
contra

Beate Elisabeth Nørrbom, Palms Enke
(Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Kjøbenhavns Criminal= og Politirets Dom af 18de August 1866: „Arrestantinden Beate Elisabeth Nørrbom, Palms Enke, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneder samt betale alle af denne Action flydende Omkostninger, deriblandt Salairer til Actor og Defensor, Procurator Alberti og Prøveprocurator Robe, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisfer hedder det: „Da Arrestantinden Beate Elisabeth Rørrbom, Palms Enke, hvis opgivne Alder af 36 Aar er skjønnet at stemme med hendes Ubsende, og som tidligere ved Rettens Dom af 25de Septbr. 1868 har været anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittogods anlagte Sag ved egen med det isøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have gjort sig skyldig heri, idet hun deels i Løbet af det sidste Par Aar, imedens hun gif Restaurateur Heinrich Schweig tilhaande i hans Huus og Beværtning, har i mange forskjellige Gange frastjaalet ham Huusholdningsgjenstande, Linnesager, Spise- og Drikkevarer og Cigarer til Værdi ialt af nogle og tredive Rigsbaler samt et til 5 Rd. anslaaet Pengebeløb, deels har unbladt at oplyse et af hende i Slutningen af Juni Maaned d. A. fundet til 8 f. vurderet Lommestørklæde, saa vil hun være at ansee i Medfør af almindelig borgerlig Straffelov §§ 306 og 307 efter § 230 1ste Led og § 247, og findes Straffen under Et at burde efter Omstændighederne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisfer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Hjeldbøl & Sandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 27.

Den 26de October.

1866.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 10de October.

Nr. 240.

Advocat Revinsen

contra

Maren Hansine Henriette Andreasbatter

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Nørre- og Sønder-Herreders Extrarets Dom af 19de Mai 1866: „Arrestantinden Maren Hansine Henriette Andreasbatter bør have sit Liv forbrudt. Saa bør hun og i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikring betale 6,891 Rd. 80 ß., saavel som Sagens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor, Procurator Lunøe og Prøveprocurator Møller, 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen efterkommes i det Hele under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juli 1866: „Arrestantinden Maren Hansine Henriette Andreasbatter bør hensættes til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Med Hensyn til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Hsaacsen, tillægges i Salair hver 10 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms

X. Hærgang.

loblige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium til Advocaterne Levinfen og Henrichfen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisfer hedder det: „Under denne Sag tiltales Arrestantinden Maren Hansine Henriette Andreasdatter for Brandstiftelse.

Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Omstændigheder maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun Ratten mellem den 14de og 15de Juni f. A. omtrent Kl. 1 har ved nogle Strygesevoobstikker antændt Ild i Tagstjæget af Straataget paa en af de til Gaardmand Rasmus Christensen Greves Gaard i Byen Nastrup hørende Bygninger, hvorved ei blot denne Gaards samtlige Bygninger, men ogsaa alle Bygninger af den tæt op til bemeldte Gaard liggende og tilbeels med den sammenbyggede, Gaardmand Rasmus Andersen Ubsen tilhørende Gaard, samt af den Gaardmand Knud Christensen tilhørende Gaard, der kun ved en Vei i en Afstand af 8 Alen var adskilt fra den nærmeste af de to førstnævnte Gaards Bygninger, bleve afbrændte. Med disse Gaarde brændte tillige saagodtsom alt Beboernes Bohave, især i de to førstnævnte Gaarde, samt de fleste af de Kreaturer, der vare i Husene, og en hos Rasmus Andersen Ubsen tjenende Karl tilsatte ved Branden Livet, idet hans Lig er fundet paa Brandstedet i forfullet Stand, men det maa isvrigt efter Sagens Oplysninger antages, at han, der ligesom de øvrige Beboere i de afbrændte Gaarde vare tilsengs, da Ilden udbrød, var fra det Kammer, hvor han havde Natteleie, kommen ud paa Gaardspladsen, men der var standset for at søge at redde en Hest, hvormed han, da Hesten var sty for Ilden, ikke kunde komme affted, og senere saaes der ikke noget til ham. Ingen af Beboerne bleve vækkede sørend Ilden havde grebet om sig, og ligesom Rasmus Christensen Greve og Beboerne i hans Gaard kun med Nød reddede sig ud af de brændende Bygninger, saa at han endog selv erholdt forskjellige Brandsaar, der dog maae antages ikke at have efterladt nogen Skade paa hans Helse, saaledes maatte ogsaa Beboerne i Rasmus Andersen Ubsens Gaard saagodtsom nngne flygte ud af Bygningerne. Arrestantinden, der er født den 25de Juli 1841 og Datter af Sætteskipper Andreas Henriksen og Hustru, der boe paa Bredstrup Mark ved Grenaa Havn, maa efter Sagens Oplysninger antages at være i Besiddelse af almindelige Evner og en god Sukommelse, men være af et lidenskabeligt og pirreligt Sind, og med Und-

tagelse af, at hun i sine yngre Aar har opholdt sig en Tid hos en Slægtning i Fyen, har hun under sin Opvæxt været hjemme hos Forældrene. Efter sin Confirmation har hun i et Aar fra November 1856 til November 1857 tjent paa to forskjellige Stæder i Grenaa, hvorefter hun har opholdt sig hjemme hos sine Forældre indtil hun til 1ste November 1863 tog Tjeneste som Kofkepige paa en Gaard i Egnen af Grenaa, men maatte paa Grund af Sygdom og fordi hun ikke kunde udholde at udføre sit Arbejde forlade denne Tjeneste i Januar 1864, og tog da igjen Ophold hos Forældrene, indtil hun i Foraaret 1864 kom i Tjeneste paa en anden Gaard i Nærheden af Grenaa. Efter denne hendes sidste Huusbonds Forklaring var han veltilfreds med hendes Forhold indtil hen i Juli Maaned, da det viste sig, at hun gik ud om Natten og pleiede Omgang med de sjenkelige Soldater, som vare der paa Egnen, og skjønt hun blev irettesat herfor af Huusbonden og dennes Hustru, forandrede hun ikke dette sit Forhold, og da hun i August Maaned endog udeblev i 8 Dage af Tjenesten — i hvilken Tid hun maa antages at have tilbragt Natten i Bagten i Grenaa hos de sjenkelige Soldater og om Dagen holdt sig skjult i Kornmarkerne — og hun en 8 Dages Tid senere atter en Morgen fandtes at være borte, traf hendes Huusbond Aftale med hendes Forældre om, at Tjenesten skulde ophøre, og hun blev samme Dag anholdt i den sjenkelige Bagstue i Grenaa. Hun har derefter, indtil Underfølgelsen i nærværende Sag blev paabegyndt, haft Ophold hjemme hos sine Forældre. Efter Arrestantindens eget Udsagn har hun allerede da hun var 12 Aar gl. pleiet legemlig Omgang med Mandfolk, og navnlig siden 1857 har hun, der, som hun selv har udsagt, har stærke Lidenstaber, søgt at tilfredsstille sin saubselige Drift naar dertil gaves Leilighed; navnlig hengav hun sig i Sommeren 1864 i høi Grad til Udsagtighed med de sjenkelige Soldater, idet hun endog begav sig ind i deres Bagstue og drev Utugt med flere af Mandskabet i een Nat. Arrestantinden, hos hvem der efter Sagens Oplysninger maa antages at have udkviklet sig en høi Grad af Uvillie mod Moderen, har derhos forklaret, at hun søgte sig i høi Grad utilfreds med Opholdet i Hjemmet og var misfornøiet med, at Forældrene ikke vilde lade hende komme ud at tjene, hvortil Grunden efter hendes egen Forklaring var, at de ikke kunde stole paa hendes Opførsel, og at hun for at opnaae en Forandring i sin Stilling og komme bort fra Hjemmet, allerede i Efteraaret 1864 havde, nærmest foranlediget ved, at der i Hjemmet havde været Tale om en Ildbrand, faaet den Tanke at afbrænde Forældrenes Bolig, og at hun i Løbet af den paafølgende Vinter tænkte paa at udføre dette ved at sætte Ild paa Havnesfoged Sørensens Enkes Huus, der hun var nogle faa Aen fjernet fra hendes Forældres Bolig, idet hun antog, at Ilden vilde forplante sig dertil, og der var beqvem Leilighed til at sætte Ild paa Sørensens Enkes Huus, da hun en Tid af Vinteren var bortreist. Imidlertid kom hun ikke til at udføre denne Plan, og da Sørensens Enke kom hjem henad Vintse f. A., opgav hun den. For at opnaae sin Hensigt at komme bort fra Hjemmet, meldte hun sig Natten mellem den 10de og 11te Juni f. A. hos Arrestforvareren i Grenaa med Begjæring om at blive arresteret, og an-

gav for ham, at hun for 6 Nar siden havde været frugtformelig og efter at have brugt fostersfordrivende Midler havde, da omtrent 6 Maanedes af Svangerskabsstiden var forløben, født i Dølgemaal og kastet Fosteret i Søen.

Denne Forklaring gientog hun med flere Tilspøininger den følgende Dag for Forhørsdommeren, der imidlertid nærede Tvivl om dens Rigtighed, og idet han besluttede underhaanden at anstille Undersøgelse med Hensyn til flere af de af hende angivne Omstændigheder, lod hende den 11te Juni f. A. bringe tilbage til Hjemmet. Arrestantindens Fader var da og i de nærmest paafølgende Dage fraværende, og efter hvad hun selv har erkjendt, viste hendes Moder Staaensel imod hende i Anledning af, at hun den foregaaende Nat havde forladt Hjemmet. Arrestantinden blev derefter liggende i Sengen, uden at det efter Sagens Oplysninger kan antages, at hun led af nogen Sygdom, indtil hun den 14de Juni f. A. Kl. 11 $\frac{1}{2}$ om Aftenen hemmelig stod op og gik ud af Kjøkkenvinduet, idet hun har udsagt, at da hun ved af Politiet at være bragt tilbage til Hjemmet antog, at hendes Angivelse om at have gjort sig skyldig i Fostersfordrivelse og Barnefødsel i Dølgemaal ikke vilde føre til, at hun kom bort fra Hjemmet, blev hun liggende i Sengen for at udtænke, hvorledes hun skulde bære sig ad at faae Ild sat paa, idet hun igjen optog Tanken om at sætte Ild paa Forældrenes Bolig, men da dette dog var forekommet hende at være for haarbt, besluttede hun sig til at sætte Ild paa i den omtrent $\frac{1}{2}$ Fjerdingvei fraliggende Landsby Bredstrup. I denne Hensigt forlod hun, som meldt, Forældrenes Bolig og medtog 6 Bunder Strygelsesvoolstikker, som vare opbevarede i en Blikkasse i Dagligstuen, men da hun kom til Bredstrup By, gjorde Hundene der i Byen Allarm, hvorfor hun opgav at antænde nogen af Bygningerne der i Byen og gik videre ad Veien til Landsbyen Aastrup, for der at udføre sin Hensigt. Imidlertid fandt hun, at hun ikke kunde naae op til Taget paa de Bygninger, som hun først kom til, og gik derfor gjennem Byen til en af de yderstliggende Gaarde i Byen, nemlig Rasmus Christensen Ørves Gaard, hvor Taget var saa lavt, at hun kunde naae op dertil, og i det nordvestre Hjørne af Bygningerne tænkte hun Ild i Tagstøtten ved at rive en heel Deel Svoolstikker af paa Muren og sætte dem ind i Tagstøtten, vel ikke alle paa engang, men flere efter hinanden, og 2 Gange gik de ud for hende førend hun fik Taget til at brænde, og hun satte dem alle ind paa et og samme Sted i Taget. Efter hendes Forklaring blev hun staaende ved Stedet, indtil Ilden havde begyndt at brede sig ud over Taget, uden egentlig at staae ud i Lue, og derpaa ud ad Veien, men da hun var gaaet et kort Stykke og saae en Gaard i Nærheden, frygtede hun for, at der skulde komme Nogen derfra til Brandstedet og see hende, hvorfor hun gik ind paa Marken og lagde sig i en Rugmark i Nærheden af Brandstedet, og efter et kort Ophold, under hvilket hun allerede havde seet, at Ilden udbredte sig stærkt og havde angrebet alle de 3 Gaarde, begav hun sig over Markerne, og idet hun søgte at holde sig skjult og efter atter i flere Timer at have ligget i en Rugmark, tilbage til Ørenaa, hvor hun henad Kl. 5 om Morgenen gik ind paa Kirkegaarden. Efterat have talt med nogle Folk, som hun mødte, og

med Graverkarlen, gif hun senere op ad Dagen, omtrent Kl. 9 om Formiddagen, til Brandstedet og derefter tilbage til Grenaa, og efterat have brevet omkring paa forskjellige Steder og omtrent en halv Time før Middag besøgt en Kone, hos hvem hun fik Kaffe og noget at spise, kom hun i Middagsstunden, idet hun vilde gaae ud af Byen, forbi Forhørsdommerens Contoir, og blev da af ham kaldt ind paa Contoiret, idet han ved at see hende gaae forbi blev foranlediget til at kalde hende ind, for i Anledning af den ovennævnte af hende Natten mellem den 10de og 11te Juni s. A. gjorde Selvangivelse at erkjendte sig om, hvad hun foretog sig, og om hendes Fader var kommen hjem. Da han vilde ende Samtalen med hende, yttrede hun: „Men saa er der den Ildbrand inat, hvorom jeg ønsker at tale med Dem, og hvorom jeg, naar jeg kom tilbage fra en lille Tour, som jeg har tænkt at gaae ud ad Veien, just vilde søge Dem for at angive mig som den, der har paasat Ilden“. Arrestantinden, der derefter under Undersøgelsen stavgigen er vebbleven sin Forklaring om paa den anførte Maade at have paasat Ilden, medens hun har erkjendt, at hendes tidligere Angivelse om at have gjort sig skyldig i Fosterforbrivelse og Børnesøfjel i Dølgemaal er usandfærdig og alene opdigtet for at komme bort fra Hjemmet, har derhos udsagt, at det havde været hendes Hensigt endnu flere Steder at paasætte Ild, og at dette var Grunden til, at hun, efterat have udført den ommeldte Ildpaasættelse i Aastrup, søgte at undgaae at blive seet af dem, der kom tilstede ved Branden, men at hun, efter om Formiddagen efter Branden at have været paa Brandstedet og seet den anrettede Skade, havde bestemt sig til strax at angive sig selv og at opføre en nævngiven Politibetjent for at gjøre Anmeldelsen for ham, men at hun, da hun af Forhørsdommeren blev kaldt ind paa hans Contoir, bestemte sig til at angive sig som Stifterinde af Branden.

Efter Arrestantindens Forklaring havde hun været uvidende om, hvem den Gaard, hvori hun antændte Ilden, tilhørte, og hun havde antaget, at Bygningerne til denne og til Rasmus Andersen Udens Gaard tilhørte een og samme Gaard. Hun havde efter sin Forklaring vel tænkt sig, at Beboerne vare tilfængs, da hun paasatte Ilden, men hun er i flere Forhører vebbleven, at hun ikke havde tænkt over, at Beboerne vilde ved en Ildpaasættelse paa den Tid af Natten være udsatte for Fare, og har udsagt, at hun ikke følte nogen Anger over det Paasættelse, ei engang ved Tanken om, at et Menneske derved havde tilsat Livet, men at det Hele forekom hende som en Drøm, og at hun vel strax, efterat Gjerningen var udført, og da hun havde seet, at Ilden ogsaa havde udbredt sig til den Gaard, der laae paa den anden Side af Veien, havde følt Uro og Anger, men at denne Følelse var forbi, da hun havde tabt Brandstedet af Synne. Imidlertid har hun i det den 6te Juli s. A. optagne Forhør, efterat Sognepræsten oftere havde besøgt hende i Arresten, udsagt, at hendes tidligere Benægtelse af at have indseet, at Beboerne ved Ildpaasættelsen vare udsatte for Fare, var urigtig, og at hun meget vel indsaae, at denne Fare var tilstede, men at hun i det Øieblik hun foretog Handlingen ikke brød sig derom, og at det, som det i Forhøret hedder, var hende

ligegyldigt, hvad der gik af Mennesker eller Kreaturer, uden at hun har kunnet angive nogen Grund til, at hun tidligere havde benægtet at have indseet, at hun ved Iidspaasættelsen ubjatte Beboerne for Livsfare. Efter hvad der er forklaret af de Personer, hos hvem Arrestantinden tidligere har tjent, har hun været godmodig, men libet udholdende til sit Arbejde og tillige noget sær, uden at de dog have kunnet ansee hende at mangle Noget paa Forstanden, men hun har været af en meget indefluttet Character og har ikke sluttet sig til Noget med Fortrolighed, og saavel efter de Vidnesbyrd, som ere meddeelte af dem, der have undervist hende i Skolen, som efter hendes Forældres Forklaring har hun ikke viist Tegn paa at mangle Noget paa Forstanden, men efter Forældrenes Forklaring har hun været ustadig til sit Arbejde og af et pirreligt Sind. Hun har derhos været meget hengiven til Romanlæsning og blottet for almindelige religiøse Forestillinger, idet hun efter sin egen Forklaring navnlig ved Romanlæsning er bleven bragt til den Tanke, at der ikke er noget Liv efter dette, ligesom hun ogsaa har været ligegyldig for Andres Dom om hendes Forhold.

Efterat Undersøgelse i nærværende Sag var begyndt, har saavel Sognepræsten som Districtslægen oftere besøgt Arrestantinden i Arresten, og den Førstnævntes Erklæring over Arrestantindens Tilstand gaar ud paa, at hun — der efter hendes Udtalelser har været behersket af meget stærke Kjønsvifter, hvilket i Forbindelse med den Tilfidsættelse, der har været udviist mod hende i Hjemmet, og den Tvang, hun der havde været undergivet, har gjort Hjemmet utaaleligt for hende og i højeste Grad forbitret hendes Sind — efter først at have viist sig som ikke besjælet af nogen Anger eller ret Erkjendelse af det Brødefulde i hendes Liv og Gjæringer, senere synes at være kommen til en klarere Erkjendelse af det Brødefulde i hendes tidligere Bandel, uden at dog nogen ret oprigtig Anger endnu var vaft hos hende, og at hun viser sig som en Pige med særdeles gode Forstandsevner og af et tænksomt Sind, men med høist ufuldkomne og svagt begrundede religiøse og moralske Begreber, hvorfor Sognepræsten i bemeldte sin Erklæring udtaler, at han vel ikke tør afgjøre, om Arrestantindens Vidensfabelighed i Retning saavel af Kjønsviftens Tilfredsstillelse som af Bitterhed mod Moderen og flere af hendes mindre Sødfende kan saaledes have faaet Overmagt over hende, at hun kunde betragtes som ikke fuldt tilregnelig, men at det ikke forekommer ham saaledes, og at hendes mentale Tilstand idetmindste for Tiden efter hans Overbeviisning er fuldkommen normal; og ligeledes gaar den af vedkommende Districtslæge givne Erklæring ud paa, at han anseer hende for fuldt tilregnelig i den af hende begaaede Forbrydelse.

Efterat derpaa Sagens Acter havde været forelagte det kgl. Sundhedscollegium, erklærede dette i Skrivelse af 4de Novbr. f. A., at det i Sagens Acter ikke fandt saa fuldstændige Oplysninger, at det med Sikkerhed kunde dømmes om hendes mentale Tilstand, forsaavidt hendes Tilregnelighed i Forbrydelsen angaar, og tilraadede, at hun indlagdes til Observation i en Sindssygeanstalt, hvorfor hun indlagdes i Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvor hun

forblev indtil Begyndelsen af April d. A. Den af vedkommende Læge ved Sindsfygeanstalten afgivne Erklæring gaaer ud paa, at han i alt Væsentligt maa slutte sig til Districtslægens Opfattelse, og at han ikke skjønner, at der er Grund til at ansee Arrestantinden for utilregnelig med Hensyn til den af hende anstiftede Ildbrand, og det kgl. Sundhedscollegium har derefter erklæret sig enig med de 2 ommeldte Læger i, at der ingen Grund er til at betvivle Arrestantindens Tilregnelighed med Hensyn til den af hende begaaede Forbrydelse.

Ibet Arrestantinden herefter maa ansees fuldt tilregnelig, vil hun for den af hende forvøvede Ildspaaføttelse være at ansee efter Straffelovens § 280, og findes Straffen, ved hvis Bestemmelse der ikke findes at kunne tillægges hendes Selvangivelse nogen væsentlig Indskyldelse, cfr. Lovens § 60, efter det Niemed, hvori den maa antages at være skeet, at maatte fastsættes til 10 Aars Lughuusarbejde. Da Størrelsen af det Tab, der ved den ommeldte Brand er paaført de Brandblidte og de Forsikringselskaber, hos hvilke disse have havt deres rørlige Eiendele assurerebe, ikke under Sagen er oplyst, og der ikke findes tilstrækkelig Høie til at opholde Sagens Paafjendelse for at afhjælpe denne Mangel, idet de Paagjældendes Erstatningskrav paa Arrestantinden maa være dem forbeholdt, vil Underrettsdommen med Hensyn til den Arrestantinden paaagtede Erstatning til Landbygningernes Brandforsikring ligesom og med Hensyn til Actionens Omkostninger være at stadfæste“.

Nr. 26.

Generaldirectoratet**for Skattevæsenet** paa Statskassens Vegne

(den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bungen)

contra

Enkefru Ida Vilhelmine Fürst, født Sandil,som hensidder i uftiftet Bo efter sin afdøde Mand, Grosserer
L. G. Fürst (Ingen),angaaende Tilbagebetaling af Krigskattold af et Parti Kaffe til
Beløb 930 Rd. 2 Mk. 5 f. m. v.Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juli
1865: „Indstævnte, Finantsministeriet, hør til Citanten, Ludv.
Gottfr. Fürst eller nu hans Bo, betale de paaastævnte 930 Rd.
2 Mk. 5 f. med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra den 2den Mai
1864 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af den ved Lov af 5te August 1864 stad-
fæstede foreløbige Lov af 19de Februar s. A. om Krigskat paa

Brænderibriften og Vareindsørfelen § 2, hvorefter Indførselstolden af visse Artikler fra den 1ste til den 31te Marts s. A. skulde opkræves med de deri anordnede Tillæg som Krigsskat, maa det antages at have Medhold i denne Lovbestemmelse, at saadan Tillægsafgift er fordret af det i den indankede Dom omhandlede Parti Kaffe, eftersom Indførselstolden ikke før den 1ste Marts 1864 var opkrævet eller havde kunnet opkræves af dette Vareparti, der først paa nævnævnte Dag blev taget paa Creditoplag, idet der først da fra Eierenes Side blev foretaget, hvad der var fornødent for at Varerne i Oplagsregnskabet kunde anføres ham til Conto — cfr. Frdn. af 1ste Februar 1797 § 169 — og Mangelen heraf ikke kan erstattes ved de i Dommen paa-beraabte Omstændigheder, navnlig den, at Varerne efter den fra Tolbodsplynets Side foretagne Undersøgelse vare komne i Eierenes Besiddelse.

Som Følge heraf vil Indstævntes Forbring paa Tilbagebetaling af den erlagte Tillægsafgift 930 Rd. 2 Mk. 5 s. m. v. ikke kunne tages tilfølgende, hvorimod Citanten bliver at frifinde for Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Under nærværende Sag paastaaer Citanten, Ludv. Gottf. Fürst eller nu hans Vo, Indstævnte, Finanzministeriet, tilpligtet at betale tilbage 930 Rd. 2 Mk. 5 s., der uretteligt skulle være affordrede Citanten som Krigsskattold af et i Februar Maaned s. A. indført Parti Kaffe, og som Citanten har betalt under Reservation, med 5 pCt. Renter aarligt fra Stævningens Dato den 2den Mai s. A. indtil Betaling skeer, og Søgsmaalets Omkostninger skadesløst, hvorimod den konstituerede Kammeradvocat, der er mødt paa Indstævntes Vegne, har paastaaet denne frifunden for Citantens Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salair til Kammeradvocaten.

Det er uder Sagen in confesso, at Citanter, der den 27de Febr. s. A. havde modtaget 400 Sække Kaffe af Vægt 56,174 Pbd. med et fra Gøttingborg

ankommet Dampffib, samme Dag lod det angibe til Creditoplag her i Staden, og at Kassen derpaa, efterat Tolbvaesenet den 29de s. M. havde undersøgt og maalt den samt meddeelt Attest om Angivelsens Rigtighed, er sidstnævnte Dag bleven udløst og indlagt i Citantens Pakhuus, men at den attesterede Angivelse først Dagen efter, den 1ste Marts s. A. — paa hvilken Dag den foreløbige Lov af 19de Februar 1864 angaaende en Krigsskat paa Frænderibriften og Vareindsførelsen, hvorved blandt Andet Tolben paa Kaffe forsgedes med 50 pCt., var traadt i Kraft — er bleven afleveret i Creditoplagscontoiret, saa at Kassen altsaa paa sidstnævnte Dag er bleven opsørt paa Creditoplaget, og derfor belastet med det ombisputerede Beløb i Krigsskattold. Om det nu end maa antages, at der ikke fra Citantens Side ved den af ham til Indklareringen antagne autoriserede Mægler er foretaget det sidste Skridt, som efter Lovgivningen forebød til at suldsøre Kaffens Optagelse paa Creditoplag, nemlig Indleveringen af den isvrigt suldsørbige Angivelse i Creditoplagscontoiret, før Indtrædelsen af den Lov, da den ovenomhandlede Lov var traadt i Kraft, nemlig den 1ste Marts s. A., og at Kassen saaledes ikke før denne Dag er bleven opsørt paa Citantens Creditoplagsconto, saa skjønnes det dog ikke rettere, end at Krigsskattolden er bleven ham uberettiget affordret. Ligesom nemlig Kassen før den 1ste Marts factisk er bleven indført og oplagt i Citantens Pakhuus under en nøiagtig Opgivelse for Tolbvaesenet af, at han forlangte den optagen paa Creditoplag, og uden at det laaber sig paavise, at han havde nogen anden Hensigt end den af ham opgivne, og ligesom der af de paabudne Former for at kunne erholde Kaffe paa Creditoplag i alt Fald fra Citantens Side var foretaget saameget, at der ikke kunde være Tvivl om, hvilket Quantum Kaffe han havde indført til Creditoplaget, da det paa Lovbeselet Maade var opmaalt og attesteret af Tolbvaesenet, af hvem det ogsaa er erkjendt, at der til den suldstændige Opfyldelse af Lovgivningens Forskrifter i Henseende til Creditoplaget ikke manglede Andet end Afleveringen af den isvrigt færbige Angivelse, saaledes maa det ogsaa antages, at der fra Tolbvaesenets Side er givet Citanten Høie til at troe, at alle de til Optagelsen paa Creditoplag absolut nødvendige Former vare iagttagne ved Varernes Indbringelse i Pakhuset, efterat behørig Anmeldelse var skeet og Efterhyn foretaget, idet det var med Tolbvaesenets Samtykke, at Kassen er bleven ført til Pakhuset, inden den endelige Opførelse paa Creditoplagscontoen var foregaaet, naaget det efter Forskrifterne i Frdn. af 1ste Februar 1797 § 169 er Varernes Modtagelse under egen Bevaring, der aflutter Optagelsen paa Creditoplag, hvilken Fremgangsmaade fra Tolbvaesenets Side ogsaa stemmer med en i et analogt Tilfælde stedfindende Contume, nemlig at de vedkommende Tolbembedsmænd steds tillade, at, ved Fosning i Havnebidistricterne her i Staden, den endelige Berigtigelse af en Angivelse først finder Sted, naar det paagjældende Skib er udløst. Ibet det saaledes ikke skjønnes, at den Omstændighed, at Angivelsen ikke er afleveret i vedkommende Contoir før den 1ste Marts, kan medføre, at Tolben skulde beregnes efter den da i Kraft traadte oftnævnte Lov, vil Citantens Paastand være at tage til Følge, dog at Proces-

sens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde hæves, og bliver der efter dette Sagens Udfald ikke Spørgsmaal om at tilljende den constituerede Kammeradvocat Salair her under Sagen.

Under Sagen foreligger ingen Overtrædelse af Lovgivningingen om Brugen af stemplet Papir“.

Nr. 246. Justitsraad Bungen
contra

Samuel Bendixen Sigvardt (Defensor Levinfen),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Andst-Slaugs Herreders Extrarets Dom af 5te Juni 1866: „Arrestanten Samuel Bendixen Sigvardt bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 4 Aar og udrede samtlige af hans Arrest og Actionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Secretair Rjerulf 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Dahl 4 Rd. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juli 1866: „Arrestanten Samuel Bendixen Sigvardt bør hensættes til Tugthuunsarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Kræmiser hedder det: „Under nærværende Sag er Arrestanten Samuel Bendixen Sigvardt sat under Tiltale for Tyveri og Bedrageri, men da han ikke ved Underretsdommen er idømt Straf for Bedrageri, og Sagen alene er appelleret efter hans egen Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Begue, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i sidstnævnte Henseende.“

Hvad angaaer Sigtelsen for Tyveri, er det ved Arrestantens egen Til-
 slaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han, der var
 i Tjeneste hos Gaardeier Stounius i Gjelbolle og tilligemed dennes Nøgter
 Anders Rasmussen havde Natteteie i Stalben, har om Natten mellem den
 1ste og 2den April d. A., medens bemeldte Anders Rasmussen sov, af dennes
 Buzer, der laae paa hans Seng, udtaget en Pung og tilvendt sig de deri
 værende Penge, der maae antages at have beløbet sig til 3 Mk. 12 f., hvilke
 Arrestanten derefter har forbrugt. Bestjaalne har frataltet Krav paa Erstatning.

Arrestanten, der er født i Aaret 1834, har tidligere i Hertugdømmet
 Slesvig gjentagne Gange været straffet for Tyveri, senest ifølge Thystrup
 Herreds Criminalrets Dom af 19de November 1859 for 4de Gang begaaet
 ringe Tyveri med Tugthuusarbeide i 3 Aar, hvorefter han ifølge Nørre-
 Thystrup Herreds Politirets Dom af 26de Februar d. A. har været straffet
 for Tiggeri med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; da de ham
 henholdsvis for 3die og 4de Gang begaaet Tyveri idømte Straffe imidlertid
 hver for sig ere under Minimum af den ved Frdn. af 11te April 1840 § 15
 foreskrevne Straf for 3die Gang begaaet Tyveri, vil han nu ifkun være at
 ansee, som om han tidligere havde været dømt for den nævnte Forbrydelse
 2den Gang begaaet efter Frdn. af 11te April 1840 § 13. Arrestanten vil
 saaledes være at ansee som for 3die Gang begaaet Tyveri efter almindelig
 borgerlig Straffelov § 231 cfr. §§ 307 og 61, og Straffen findes efter Sagens
 Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbeide i 2 Aar“.

Torsdagen den 11te October.

Nr. 210.

Advocat Liebe

contra

Hans Hansen, Frederik Ferdinand Thuro Jensen
og Lars Peder Rasmussen eller Olsen

(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 26de Marts 1866:
 „De Tiltalte, Drengene Hans Hansen og Frederik Ferdinand
 Thuro Jensen bør hver at tildeles 12 Slag med et Riis, Lars
 Peter Rasmussen eller Olsen bør at henføres i Forbringshuset
 i 1 Aar og Maren Rasmussen i Fængsel paa Vand og Brød i
 4 Dage samt betale de med hendes Arrest forbundne Omkost-
 ninger. Hvorhos samtlige de Tiltalte bør udrede de af denne
 Sag flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Procurator
 Hartnae 5 Rd. og Defensor, Prøveprocurator Reichmann 4 Rd.,

og hvoraf de 3 Førstnævnte, Een for Alle og Alle for Een, udrede $\frac{3}{4}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{4}$. At efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12te Juni 1866: „De Tiltalte Hans Hansen og Frederik Ferdinand Thurø Jensen bør hver især straffes med Riis; isvrigt bør Underrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Salairerne til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Gottschald og Christensen, 5 Rd. til hver, udredes af Tiltalte Hans Hansen, saaledes at de Tiltalte Lars Peter Rasmussen eller Olsen og Frederik Ferdinand Thurø Jensen, Een for Begge og Begge for Een, deraf in solidum med ham tilsvare $\frac{3}{4}$. At efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den indankede Doms Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder billiger Højesteret, at de Tiltalte Hans Hansen og Frederik Ferdinand Thurø Jensen ere dømt efter Frdn. af 11te April 1840 § 26; men da disse Tiltalte nu ere over 15 Aar gamle, findes deres Straf at burde bestemmes til simpelt Fængsel, for hver i 1 Uge. For Lars Peter Rasmussens eller Olsens Vedkommende vil Straffen, idet den ham tidligere overgaaede Dom ifølge den almindelige Straffelovs § 61 ikke nu kan medføre Straf for gjentaget Tyveri, være at bestemme efter samme Lovs § 228 sammenholdt med § 37, og findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Hans Hansen, Frederik Ferdinand Thurø Jensen og Lars Peter Rasmussen eller Olsen bør hensesættes, de to Førstnævnte i simpelt Fængsel hver i 1 Uge og den Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advocat Liebe og Justitsraad Bungen tillægges i Sala-

rium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Salarierne for Overretten bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende hertil fra Slagelse Kjøbstads Extraret indankede og mod de Tiltalte Hans Hansen, Lars Peter Rasmussen eller Olsen og Frederik Ferdinand Thors Jensen for Lyveri anlagte Sag, der i 1ste Instants tillige angik en fjerde Tiltalt, for hvis Bedkommende Sagen imidlertid ikke er bleven appelleret, er det ved de nævnte Tiltaltes Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at de i sidstafvigte Februar Maaned have i Forening frastjaalet Arbeidsmand Niels Olsen et til 1 Rd. vurderet Par Støvel og en Fjernlugle samt nogle andre Fjernsager tilsammen af Værdi 1 Mk., og at Tiltalte Hansen i samme Maaned har frastjaalet Bødder Thomsen 2 Fernbaand af Værdi 2 Mk.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Hansen er sødt den 8de Marts 1851, Jensen den 12te August s. A. og Rasmussen den 20de Mai 1849, og de 2 Førsnævnte ikke ere fundne tidligere straffede, medens den Sidstnævnte ved Slagelse Kjøbstads Extrarets Dom af 17de August 1864 er anseet efter Frbu. af 11te April 1840 § 29 med 12 Slag af en Rotting, nu være at dømmes efter den ansførte Forordning, Hansen og Jensen efter § 26 og Rasmussen efter § 13, og da de ved Underrettens Dom retteligen ere ansete, Rasmussen med 1 Aars Forbedringshuusarbejde og de 2 andre Tiltalte med Riis, dog at Slagene ikke, som ved den nævnte Dom skeet, bestemmes til noget vist Antal, samt da der ikke er tilstrækkelig Føie til at gjøre Forandring i Bestemmelserne om Actionens Omkostninger, vil bemeldte Dom, forsaavidt paaanket er, med den nævnte Forandring være at stadfæste“.

Nr. 222.

Justitsraad Bungen

contra

Jacob Vilhelm Jensen (Defensor Liebe),

der tiltales for uden Tilladelse at være bortgaaet fra Ladegaarden samt at have solgt to ham af Fattigvæsenet til Brug leverede Skjorter.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Mai 1866: „Tiltalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Jacob Vilhelm Jensen bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afkørd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Da Tiltalte, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Jacob Wilhelm Jensen, der er langt over criminel Lavalder og senest ved denne Rets Dom af 24de Marts d. A. anseet i Medfør af Plan af 1ste Juli 1799 § 157 jfr. Plac. af 19de December 1832 og 9de October 1833 § 2 efter Lov om Straffen for Løsgængeri og Vetleri af 3die Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage, ved egen af det iøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have, efter uden Tilladelse at være den 31te Marts d. A. bortgaaet fra Ladegaarden, solgt to ham af Fattigvæsenet til Brug lederebe Skjorter, vil han paany være at ansee efter de citerede Lovbestemmelser, efter Omstændighederne med lige Arbejde i 90 Dage, samt have at tilsvare Sagens Omkostninger“.

Nr. 219.

Advocat Heinrichsen
contra

Niels Johansen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 28de April 1866: „Tiltalte Niels Johansen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt ubrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bbsen og Christensen, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 230, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Niels Johansen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bungen for Høiefsteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisses hedder det: „Da Tiltalte Niels Johansen, der er født den 18de Marts 1840 og ved denne Rets Dom af 10de Februar d. A. anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af i et isøvrigt Dphlyste bestyrkede Tilstaaelse er overbeviist at have den 15de s. M. forstjaalet Træhandler Christian Rasmusen 10 Par Træsto af Bærbi ialt 4 Rb., vil han nu være at ansee efter samme Frdn. § 13, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbebringshuusarbeide i 1 Aar“.

Mandagen den 15de October.

Nr. 152.

Advocat Heinrichsen
contra

Andreas Gottlieb Møller og Hans Peter Christensen
(Defensor Bungen),

der tiltales for at have forøvet Overfald paa eller i alt Fald Volds gjerninger mod en til det herværende storbritaniske Gesandtskab henhørende Person.

Kjøbenhavns Amts nordre Birtetings Extrarets Dom af 11te Januar 1866: „De Tiltalte Andreas Gottlieb Møller og Hans Peter Christensen, Begge af Ordrup, bør straffes med Fængsel paa Band og Brød, den Første i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Samtlige af Actionen flydende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator Dichmann 12 Rb. og til Defensor, Procurator Meldola 10 Rb., udredes af Tiltalte Møller, saaledes at Tiltalte Christensen in solidum med ham deraf betaler $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landslover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20de April

1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonfen og Ronge, betale de Tiltalte Andreas Gottlieb Møller og Hans Peter Christensen, Begge af Drdrup, Een for Begge og Begge for Een, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Selv om det antages, at Tiltalte Møller forsætlig har bragt Mr. Heneage det i den indankede Dom omtalte Bidskeslag, og at det var ham, der, efterat den Sidstnævnte var staaet af Hesten, var den Angribende, findes dog hverken bemeldte Tiltalte eller Tiltalte Christensen under denne Justitsfag at kunne idømmes Straf for det af dem ved den paagjældende Leilighed udviste Forhold. Det er nemlig rettelig i Dommen antaget, at det ikke er godtgjort, at de Tiltalte vidste eller burde vide, at Mr. Heneage hørte til et fremmed Gesandtskab, og ligesom deres Forhold ikke ligefrem kunde henføres under nogen af de i Dommen citerede §§ 13 og 19 i Frdn. af 4de October 1833, saaledes kunde der heller ikke være Spørgsmaal om en analogist Anvendelse af disse Paragrapher, hvorimod Forholdet, da ingenjomhelst Legemsbestabigelse var bleven tilføjet Mr. Heneage, alene kunde henføres under Frdn. §§ 1 eller 7 og kun egne sig til privat Forfølgning. De Tiltalte ville som Følge heraf være at frifinde for Justitiens Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Thi kendes for Ret:

Andreas Gottlieb Møller og Hans Peter Christensen bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de i Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salairer samt i Salarium til Advocat Heinrichsen og Justitsraad Bunken for Høiesteret 20 Rd. til hver, udredes af det Offentlige.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Høiestreetsidende,

udgiven

af

Høiestreets Protocolsecretairer.

Nr. 28—29.

Den 2den November.

1866.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 15de October.

Nr. 152.

Advocat Henrichsen

contra

Andreas Gottlieb Møller og Hans Peter Christensen

(see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Det maa ved de afgivne Vidnesbyrd og isøvriat fremkomne Oplysninger ansees godtgjort, at Tiltalte Møller den 19de August f. A., da begge Tiltalte paa hans Bogn kom fjørende paa Strandveien og mødte den ved det herværende storbritaniske Gesandtsskab anjatte Mr. Heneage, der tilheft passerede forbi, har med sin Pidsk bibragt Mr. Heneage et Slag over Hatten og Ansigtet, og da Mr. Heneage derefter spærrede Veien for ham for at faae hans Navn at vide, udfjældt ham, og, efterat være sprunget af Bognen, grebet hans Hest i Tøilerne, truet ham med sin Pidsk og opfordret ham til at staae af for at slaaes. Da Mr. Heneage var staaet af Hesten og Tiltalte Møller derefter havde grebet ham i Brystet eller Armen, fremkalbtes derved mellem Mr. Heneage og begge de Tiltalte et Slagsmaal, der endte med, at Møller unbløb og de tvende Andre ved flere Tilstedekommandes Hjælp bleve skifte ad, uden at der var bleven tilføjet Mr. Heneage nogen Legemsbeskadigelse.

Sjøndt det nu ikke findes særligt at kunne komme i Betragtning, at det er mod en til et fremmed Gesandtsskab henhørende Person, at Bolden er bleven udvøet, idet det ikke imod de Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at de have fjendt eller burde vide Besked om denne Omstændighed, saa findes de dog, naar hensees til de Omstændigheder hvorunder og til det Sted paa hvilket de i Forening have forvøet Bolden, at have paadraget sig Ansvar efter de i Frdn. af 4de October 1833 §§ 13 og 19 udtalte Grundsætninger, og

X. Marjant.

findes Straffene ved Underretten passende fastsatte for Møller, der er over criminel Lavalder og ikke findes forhen straffet, til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og for Christensen, der er over criminel Lavalder og ibømt Mulcter for uberettiget Næringsbrug og for ulovlig Omgang med en funden Pram, men isørbt ikke funden straffet, til lige Fængsel i 5 Dage.

Da Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes bifalbes, bliver den i det Hele at stadfæste“.

Nr. 277.

Finantsministeriet

paa Statskassens Vegne (den const. Kammeradvocat,
Justitsraad Bunzen)

contra

Brændeviinsbrænder **Grøttrup** (Ngen),

angaaende Nedlæggelse af den østlige Deel af Krusemyntegade m. v.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 12te Marts 1866: „For Indstævnte, Directionen for Lorengens Stiftelses Vedkommende bortfalder Sagen. Indstævnte Brændeviinsbrænder Grøttrup bør, som Eier af Matr.=Nr. 460 i St. Annæ Vester Qvarteer, være pligtig at taale, at den østlige Deel af Krusemyntegaden, der paa det under Sagen fremlagte Kort Citra C findes affat imellem Adelgade og Linien b—c, nedlægges som Gade, saaledes at der som saadan ikkun bevares sammes vestlige Deel imellem Linien b—c og Rigenegade i en Strækning af 34 Alen 7 Tommer langs med Lorengens Stiftelse, Linien a—b, og af 42 Alen 18 Tommer langs med Eiendommen Matr.=Nr. 460 i St. Annæ Vester Qvarteer, Linien c—d. Saa bør han og til den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bunzen, betale i Salair 10 Rd., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da Citanten, efter i Henhold til Anticipationsbevilling af 20de Juni d. A. under 25de Juli næstefter at have udtaget Højesteretsstævning, har paaستاet den indankede Dom stadfæstet, og Indstævnte, skjøndt lovligen stævnet, hverken selv har mødt eller har ladet møde ved Sagens Foretagelse i Højesteret, vil den paaستاede Stadfæstelse være at give.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande.

Nr. 260.

Advocat Brod
contra

Abraham Jørgensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 14de Juni 1866: „Tiltalte Abraham Jørgensen bør hensættes til Forbedrings-huusarbejde i 2 Aar. Derhos betaler han de med hans Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Brast 4 Rd. og Defensor, Procurator Lücksen 3 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 6te August 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 8 Maanedes. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte Abraham Jørgensen, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han, da han om Eftermiddagen den 8de April d. A. ved at passere forbi en ubeboet Bondegaard, hvor der dog var henjat Kreaturer, og ved at see gjennem et Vindue havde bemærket et Par Duer, som han fik Lyst til at tilegne sig, derefter, da han fandt Dørene lukkede og Tugen tilfæde i Gaarden, skaffede sig Afgang til Huset ved at tage Sømmene fra et ca. 1½ Alen fra Jorden værende Vindue, som han derefter udtog. Han steg nu igjennem Aabningen ind i Foderbaasen og tog her et Par Duer og gik med

disse samme Bei ud igjen; men da der strax efter kom Folk tilstede og bemærkede Tyveriet, blev Tiltalte efterjat og anholdt, efterat han havde ladet Duerne flyde; den ene af disse, der tilsammen ere af Bestjaalne auslaaede til en Værdi af 40 β ., er igjen kommen tilbage, men Erstatning er iøvrigt frafalden.

For dette Tyveri vil Tiltalte, der er født den 10de November 1847 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber“.

Nr. 272.

Advocat Brock

contra

Anders Frederiksen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 16de Juli 1866: „Arrestanten Anders Frederiksen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar samt udrede alle af hans Arrest og Actionen lovligen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Allsted 4 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rd., saavel som Diætpenge til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de September 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Engberg og Herforth, betaler Arrestanten Anders Frederiksen 6 Rd. til hver. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Toms Præmissjer hedder det: „De med nærværende, fra Kronborg østre Virks Extraret hertil indankede og imod Arrestanten Niels Freberiksen for Tyveri anlagte Sag forbundne Omstændigheder ere i det Væsentlige følgende.

Den 27de Mai d. A. blev Arrestanten anholdt her i Staden som mistænkt for den foregaaende Nat eller foregaaende Dags Aften at have frafjaalet Gaardmændene Børge Nielsen og Jens Nielsen, Vegge af Tipperup, Førstnævnte en Bødder og en Bebe og Sidstnævnte en Bebe, hvilke Kreaturer Eierne havde havt paa Græs paa deres Marker. Under et ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret den 28de Mai d. A. afholdt Forhør forklarede Arrestanten, at bemeldte Gaardmænd, hos hvem han havde nogle Penge tilgode for en Arv efter hans Fader, og som herfor havde lovet ham nogle Faar, selv paa Marken havde givet ham Kreaturerne, som han derefter havde drevet her til Staden, hvor han den følgende Dag, paa hvilken han blev anholdt, havde solgt disse paa Trommesalen. Efterat Arrestanten derefter var bleven afgivet til Kronborg østre Virk, fragik han nogenstunde at have været i Besiddelse af fornævnte Kreaturer, hvorhos han forklarede, at Børge og Jens Nielsen vel engang for et Par Aars Tid siden havde lovet ham Noget, uden at han dog kunde erindre, hvad de havde lovet ham eller om det var Penge eller Kreaturer, hvilken Forklaring Arrestanten derefter stadigen har fastholdt. Da der imidlertid efter L. 1—15-1 ikke kan tillægges Arrestantens Fragaelse af at have været i Besiddelse af de omhandlede Kreaturer nogen Betydning, og Eierne derhos have aflagt Tilhjemlingsed samt præsteret Eiendomsbeviis med Hensyn til disse, der tilsammen ere vurdere til 25 Rd. og tilbageleverede Bekommende, findes der herved i Forbindelse med de iøvrigt med Sagen forbundne Omstændigheder at være tilveiebragt et efter L. 6—17—10 og 11 cfr. Frbn. af 8de September 1841 § 6 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten selv har stjaalet disse paa Marken.

For dette Forhold findes Arrestanten, der er født den 19de April 1821 og ved Kronborg østre Virks Extrarets Dom af 16de Septbr. f. A. er fri-funden for Actors videre Tiltale for Tyveri eller uhjemet Besiddelse af stjaalne Koster, ved den indankede Dom retteligen anset efter Straffelovens § 229 Nr. 1, medens dog Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til Forbringehuusarbeide i 2 Aar, findes at kunne bestemmes til lige Arbeide i 1 Aar. Da bemeldte Toms Bestemmelser om Actionens Omkostninger, berunder Størrelsen af de Underrettsagsførerne tillagte Salairer, billiges, vil Dommen saaledes være at stadfæste med fornævnte Modification i Henseende til Straffetiden“.

Tirsdagen den 16de October.

Nr. 158.

Advocat Hindenburg
contra**Johan Martinus August Bendz eller Benz**
(Defensor Brock),

der tiltales for svigagtig Fallit.

Criminal- og Politirettens Dom af 10de April 1866: „Tiltalte Johan Martinus August Bendz eller Benz bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han ubreder Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Engberg og Procurator Ibsen, 6 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de efter Criminal- og Politirettens Doms Afgjelse erhvervede Oplysninger ikke findes at kunne bevirke nogen Forandring i det ved Dommen antagne Resultat, kjendes for Ret: Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brock for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Johan Martinus August Bendz eller Benz, der har drevet Borgerklub som Urtekræmmer heri Staden, og den 15de Mai f. A. opgav sit Bo som fallit til Skifterettens Behandling, actioneres under nærværende Sag for svigagtig Fallit, og bestaaer det Forhold, der i saa Henseende lægges ham til Last, deri, at han, hvis Boes Activer, efter hvad der er oplyst, ikkun udgjøre noget over 2000 Rb., medens dets Passiva andrage mellem 16 og 17,000 Rb., derunder indbefattet en til Handelshuset A. Belling & Comp. i Amsterdam skyldig Sum af Bcmf. 16,122. 9 eller ca. 10,748 Rb. dansk Rigmønt, skulde paa en Tid, da han maatte ansee sit Fallisement som nærførestaaende, have besøget nævnte Handelshuus ved at forskrive Varer fra samme og overlade disse til Indkjøbspriis til en enkelt herværende Creditor, for at begunstige denne ved paa de Dvriges Bekostning at skaffe ham Dækning for Størstedelen af sit Tilgodehavende. Efterat Tiltalte nemlig i Februar Maaned f. A. hos det nævnte Handelshuus, med hvilket han forøvrigt, efter hvad der er oplyst, maa antages

i en Række af Aar at have staaet i Handelsforbindelse, havde bestilt 100 Sætte Java Kaffe, hvorpaa han med Skrivelse fra bemeldte Huus af 11te Marts næstefter modtog Connossement, har han efter sin Forklaring strax efter Modtagelsen af Connossementet solgt det ommeldte Parti Kaffe til Grosserer Henrik Peter Hagelberg heraf Staden for den facturerede Priis, Bcmf. 6623. 3, og efterat han derpaa endnu i samme Maaned havde gjort en ny Bestilling paa et ligneude Parti Kaffe hos det samme Handelshuus, og ved Skrivelse fra samme af 27de Marts modtaget Connossement paa dette, solgte han ligeledes dette sidste Parti Kaffe til den samme Grosserer til Facturaprisen Bcmf. 6499. 9. Ved begge disse Handeler, der maa antages at være blevne endelig berigtigede i Begyndelsen af April Maaned, har Tilstalte ifkun modtaget omtrent 1000 Rd. hver Gang contant, som han vil have anvendt til Dækning af ældre Gjæld til Belling & Comp., til hvem han i 1865 har betalt Bexler til Beløb henholdsvis 1345 og 3183 Rd. 3 Mk. 7 ß., medens Restskjøbsummen er bragt i Afregning paa Tilstaltes Gjæld til ostmeldte Grosserer, som paa den Tid udgjorde ca. 9950 Rd., hvoraf 8000 Rd. hidrørte fra Bexler, som denne havde endosseret og indfriet for ham i de forskjellige Banker, og Resten fra overløbte Varer.

Tilstalte har nu vedblivende benægtet, at han har havt til Hensigt paa nogen Maade at besvige Handelshuset Belling & Comp. eller begunstige Grosserer Hagelberg paa sine øvrige Creditors Beslutning, idet han har paastaet, at det var hans Hensigt ved Bestillingen af begge Partier Kaffe at forhandle dem paa sædvanlig Maade, men at han i Mellemtiden mellem Bestillingen og Modtagelsen af Connossementerne var kommen i Forlegenhed, og at dette foranledigede ham til at sælge Varerne paa den anførte Maade, og ihvorvel han har erkjendt, at han i de senere Aar har havt forskjellige Banstieligheder at kæmpe med, og at det efterhaanden var gaaet noget tilbage for ham, vil han dog ikke have tænkt sig en Fallit som nærførestaaende sørend nogle faa Dage forinden den 15de Mai, da han ved at henvende sig til Grosserer Hagelberg, med hvem han i 16 Aar havde staaet i Forretningsforbindelse, og som steds havde hjulpet ham med Laan, for at erholde Hjælp til Dækning af en den følgende Dag forfalden Bexel til Belling & Comp. paa Bcmf. 3000, fik et afslaaende Svar. Det er af Hagelberg forklaret, at han vel i Løbet af Vinteren havde yttret flere Gange til Tilstalte, at de maatte see at komme ud af deres Gjældsforhold og faae deres Mellemværende opgjort; men ligesom dette ikke stete af Mangel paa Tillid til Tilstalte, men ifkun fordi han paa anden Maade havde Brug for sine Activer, saaledes havde han heller ikke fremfat nogen bestemt Forbring i saa Henseende, da han fremdeles antog Tilstalte for en solid Mand og vedblev at lade ham faae Varer til Brug i sin Boutikshandel paa Credit, saa at han selv efter den ved Kaffehandlerne opnaaede Dækning dog endnu har et Tilgodehavende i Boet af noget over 600 Rd.

Det er fremdeles oplyst, at Tilstalte, der i flere Aar havde staaet i Handelsforbindelse med Huset Belling & Comp. og altid nydt god Tillid hos dette, ogsaa tidligere har forskrevet ligesaa store Kaffe-partier, om end med

længere Mellemrum, og at han endnu efter Modtagelsen af det sidste Parti Kaffe, hvis Requisition ikke vakte nogen Opmærksomhed, da Søfarten paa Grund af Vinteren havde været standset i længere Tid, blev af Selskabet her-værende Agent tilbudt flere Varer paa Credit, ligesom et lignende Tilbud omtrent paa samme Tid er gjort ham af en anden Agent for et udenlandsk Huus. Forsaavidt Salget af de 200 Sække Kaffe til Hagelberg er steet til Facturapris, vil Tiltalte ogsaa tidligere have gjort noget Lignende og fundet sin Regning berøbet paa Grund af Forholdene paa Kaffe-markedet, hvortil endnu kom, at han paa Grund af sit mangeaarige Forhold til Hagelberg var af denne indrømmet Ret til uden Bederlag at benytte hans Creditoplag paa Tolboden, og oftere uden særlig Bederlag fik betydeligere Pengelaan af denne.

Nedens det efter de saalebes fremkomne Oplysninger maa antages, at Tiltalte, for hvem der endnu ikke havde viist sig nogen Mangel af Credit, ikke har tænkt sig sin Fallit som uundgaaelig eller engang som nærførestaaende paa den Tid, han indløb sig paa de under Sagen omhandlede Transactioner, findes der ikke tilstrækkelig Føie til at forkaste hans Forklaring om, at han ikke har havt til Hensigt at beivige Handelshuset Belling & Comp. eller at be-gunstige en enkelt af sine Creditorer paa de Dvriges Beføining, og han vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, dog at han udreder Actionens Omkostninger“.

Onsdagen den 17de October.

Nr. 221.

Advocat Broch

contra

Anton Eliasen og Christen Sørensen ogsaa kaldet**Skov** (Defensor Hindenburg),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for samme Forbrydelse eller i alt Fald for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Hellum-Hindsted Herredets Extrarets Dom af 6te Februar 1866: „Arrestanterne Anton Eliasen og Christen Sørensen Skov bør hensættes til Tugthussarbejde, den Førstnævnte i 8 Aar, den Sidstnævnte i 12 Aar. De betale, Een for Vegge og Vegge for Een, 2 Rd. 20 s. i Erstatning til Anders Nielsen i Als, saa og de med deres Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, deriblandt 6 Rd. til Actor, Procurator Luchsen og 5 Rd. til Defensor, Procurator Braff. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse; iøvrigt at efterkommes under Afbærd efter Loven“.

Biborg Landsøverrets Dom af 11te Juni 1866: „Arrestanterne Anton Eliasson og Christen Sørensen med Tilnavnet Skov bør hensættes, den Førstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar og den Sidstnævnte til Tugthuusarbejde i 10 Aar. Saa bør og Arrestanten Anton Eliasson i Erstatning til Huusmand Anders Nielsen i Als betale 2 Rbd. 12 f. 3 Henseende til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, tillægges i Salair hver 8 Rbd., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forlyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til den i den indankede Dom givne Fremstilling af Sagens factiske Omstændigheder bliver Tiltalte Anton Eliasson for det ham overbeviste Forhold at dømme efter Straffelovens § 228 og § 229, og hans Straf findes at burde fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar. Tiltalte Christen Sørensen med Tilnavnet Skov vil i Henhold til Ls. 6—17—10 og 11 jfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 være at dømme for uhjemlet Besiddelse af de i Dommen i denne Henseende nævnte Koster, dog kun efter sidstnævnte Lovbestemmelses almindelige Regel som Hæler, idet de foreliggende Dphsninger ikke findes at indeholde tilstrækkelig Hjemmel for at dømme ham som Tyv. Ifølge de ham tidligere overgaaede Domme bliver han at ansee som for 3die Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter ovennævnte Lovs § 238 findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Anton Eliasson og Christen Sørensen med Tilnavnet Skov bør hensættes til Forbedringshuusarbejde, den Førstnævnte i 2 Aar og den Sidstnævnte i 3 Aar. 3 Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Høiesteret betale

de Tilkalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Natten mellem den 18de og 19de September f. A. blev der begaaet Tyveri, deels hos Huusmand Anders Nielsen i Als, deels hos Gaardmand Lauge Christensen paa Als Mark. Paa det første Sted var Spisekammervinduet, der havde været sættet ubvendig fra med Søm, blevet ubtaget, og efter bemeldte Huusmands Forklaring var der fra et Bord indenfor det nævnte Vindue borttaget en Krukke med noget Smør, 3 smaa Oste og et Fad Mælk, tilsammen til en Værdi af 2 Rb. 1 Mk. 4 sk., af hvilke Gjenstande Krukken, der er vurderet til 8 sk., med en Kest af Smørret den næste Morgen fandtes paa Marken et kort Stykke fra ovennævnte Lauge Christensens Gaard. Paa dette sidste Sted var i Storsluen et Fag Vindue, der maac antages at have været befæstede indvendig med Kroge, og hvoraf det ene efter Lauge Christensens Forklaring var opbrudt ved Hjælp af et mellem det og Karmen indstuffed Stykke Jern, tilligemed Vinduesposten ubtaget, ligesom ogsaa den ene af de to Jernstænger, der vare anbragte i Karmen, var bryet saameget tilfide, at en fuldvoksen Mand kunde stige ind gjennem Vinduesaabningen, hvorhos der i Storsluen, hvorfra der gjennem uafsaede Døre var Afgang saavel til Lauge Christensens og Husfrues Sovkammer som til Dagligstuen, hvori der bemeldte Nat laae to Piger og en Dreng, deels fra flere uafsaede Meubler, deels fra en Dragtistuffe, der var aflaaet, men af hvilken der var udfaaret et Stykke af Træet, saa at Laasen kunde trykkes ned, var foruden 8 Rb. i Penge borttaget en stor Mængde forskjellige Gjenstande og navnlig Klædningsstykker, der næsten alle ere bragte tilfide under Sagen og tilsammen ansatte til en Værdi af over 90 Rb.

Af de stjaalne Koster fandtes der den næste Morgen nogle Stumper Uldgarn ved et Køllehuss et kort Stykke fra Lauge Christensens Gaard, ligesom der ogsaa samme Morgen i Halberstov blev fundet 2 Gjenstande, tilsammen vurderede til 4 Rb. 3 Mk., som Lauge Christensen og dennes Husfru edeligen have vedkjendt sig som dem frakomne ved det ommeldte Tyveri. Den 27de September blev Arrestanten Eliasson anholdt i Randers, og ved sin Anholdelse fandtes han i Besiddelse af et Søstohovevandsæg af Værdi 2 Rb. og en ny Badmelsfrakke af Værdi 10 Rb., af hvilke Gjenstande Egget edeligen er vedkjendt af Lauge Christensen og dennes Husfru, og Frakken af deres Ejenesekarl Jens Peter Sørensen, som dem frakomne ved det ommeldte Tyveri, og da det derhos oplystes, at begge Arrestanterne den nævnte Dag havde været sammen i Randers, blev der samme Dag anstillet Visitation i deres Hjem, hvorved der hos Arrestanten Skov blev fundet i et Klokkeluus blandt Andet 24 Rb. i Penge samt et Tørklæde af Værdi 3 Mk. og et Stykke Orleans, som Lauge Christensens Husfru edeligen har vedkjendt sig som hende

frakommet ved den ommeldte Leilighed, og i en Dragliste blandt Andet et Tørklæde af Værdi 3 Mk., med Hensyn til hvilket Lauge Christensens Tjenestepige Maren Pedersdatter har aflagt Tilhjemlingsed. Ved Visitationen hos Arrestanten Eliasson fandtes deels i en Dragliste, deels i en Ballie, der var nedgravet i Jorden omtrent et Par Alen fra hans Huus, ialt 18 forskjellige Gjenstande, hvoraf de 11, der tilsammen ere vurderede til noget over 9 Rd., af Lauge Christensen eller dennes Hustru, og de 5, tilsammen af Værdi henimod 3 Rd., af de ovennævnte Tjenestefolk edeligen ere vedkjendte som dem frakomne ved den ommeldte Leilighed. Den 28de September om Aftenen blev der berhos i nogle Kratbuxse ved Klattrup Rjar sundet en Sæk, hvori indeholdtes deels 6 Ejorter, en Frakke og et Par Buxer, der tilsammen ere vurderede til 16 Rd., og med Hensyn til hvilke ovennævnte Søs Peter Sørensens har aflagt Tilhjemlingsed, deels et Stykke Lærred og noget Tvist og Uldgarn, tilsammen af Værdi 7 Rd. 3 Mk., med Hensyn til hvilke Gjenstande Lauge Christensens Hustru har erklæret, at hun vel ikke tvivler om, at de tilhøre hende, men at hun dog ikke tør bekræfte dette med Ed. Endelig er der af de sjaalne Gjenstande bragt tilstede et Stykke Ulmerbug af Værdi 19 Rd. 2 Mk., som Arrestanten Eliasson har vedgaaet den 27de September at have solgt til en Kjøbmand i Randers for 15 Rd. 5 Mk., samt 2 Dyrveaar og et Pubveaar, tilsammen af Værdi 18 Rd. 2 Mk., som Arrestanten Skov ligeledes har vedgaaet samme Dag at have solgt i Randers for ialt 16 Rd. 3 Mk., hvilke samtlige Gjenstande edeligen ere vedkjendte af Lauge Christensen og dennes Hustru som dem frakomne ved det ommeldte Tyveri.

Arrestanten Eliasson har under Sagen afgivet en med det isvrigt Dølpste stemmende Tilstaaelse om at have været deelagtig i begge de ovennævnte Tyverier. Han har i saa Henseende nærmere forklaret, at Arrestanten Skov den 18de September f. A. indfandt sig hos ham og opfordrede ham til at være med til at begaae Tyveri, og at de derpaa, efterat Eliasson efter nogen Betænkning havde samtykket heri, i Forening gik ned til Mariager Fjord og toge en Baad og satte over til den nordre Side af Fjorden, hvor de efter Eliassons Udsagn ankom omtrent ved Middagstid. De begave dem derpaa til Vive Kro, og efterat de derpaa vare gaaede til Vivebrogaard, hvor de spurgte om Arbeide, gif de tilbage til Vive og derfra til Als, idet de paa denne Vandring gif udenom Bisborg, fordi Skov erklærede, at han der var kjendt. Da de vare komne til Huusmand Anders Nielsens Huus, standsede Skov, idet han yttrede, at de der maatte skaffe sig Noget at leve af, og medens han lod Eliasson forblive paa Veien for at passe paa, gif han selo om paa den modsatte Side af Huset, hvor efter Sagens Oplysninger det ovenommeldte Spisekammervindue var, og hvorfra han kort efter kom tilbage med to smaa Øste, hvoraf han gav den ene til Eliasson, der strøg spiste den største Deel af den og bragte Resten med sig hjem. Derefter gif de tilbage til Lauge Christensens Gaard, hvor de ankom omtrent Kl. 11 om Aftenen, og hvor Skov, medens Eliasson stod paa Bagt ved en Port, ubtog et Vindue og, idet der var Jernstænger for Vinduerne, tillige Vinduesposten, hvorefter han steg ind i Huset

og ubkastede endeel Gjenstande, som derpaa bleve bragte hen til et i Nærheden værende Røllehuus, hvor de bleve sammenpakkede. Medens de endnu opholdt sig der, yttrede Skov, at der maatte være Penge i en Dragliste eller Commode, og at han igjen vilde ind i Huset for at tage dem, og uagtet Eliasson fraaabebe det, fastholdt han dog sin Beslutning, og medens Eliasson stod paa Bagt ved Porten, steg Skov atter ind i Huset, men kom kort efter tilbage og sagde, at han kun havde faaet en Rigshalers Penge, hvoraf han gav Eliasson 3 Mk. Derefter bragte de de sjaalne Koster ned til Fjorden, og ved Hjælp af en Raag, som de bemægtigede sig, satte de over til den sydlige Side af Fjorden, hvor de skiftes ab, og derpaa gik Eliasson med en Deel af de sjaalne Koster, som han bar i en Sæk, han havde taget med hjemmefra, til sit Huus, men da han kom dertil, havde Skov allerede indfundet sig sammesteds. Skov var ham derefter behjælpelig med at nedgrave en Deel af de sjaalne Koster paa det Sted, hvor de — som ovennævnt — senere bleve fundne, hvorhos Skov ved samme Leilighed fortalte ham, at han havde skjult sine sjaalne Koster i en Buks i Skoven. Eliasson har derhos vedgaaet, at Sølovhovedbandsægget og Frakken, hvoraf han — som ovennævnt — ved sin Anholdelse fandtes i Besiddelse, henhøre til de hos Lauge Christensen sjaalne Koster, og at det Samme er Tilfældet med det ovennævnte Stykke Olmerbug og de tre Baar, som han og Skov den 27de September solgte i Randers, hvorhos han med Hensyn til disse Gjenstande nærmere har forklaret, at han og Skov, der skulde dele Ubbyttet af bemeldte Tyveri, besluttede at sælge nogle af Kosterne, og i dette Dømme afhentede bemeldte Gjenstande fra et Sted i Dvergaard Skov, hvor de vare nedgravede, idet Skov, der forestod Fordelingen, leverede Eliasson det nævnte Stykke Olmerbug og selv beholdt Baarene.

For det ansørte Forhold samt idet det hos Lauge Christensen begaaede Tyveri maa henføres under Frdn. af 11te April 1840 § 12 2det Membr., vil Arrestanten Eliasson, der er født i Svellig — som det maa antages 1816 — og tidligere ifølge Rongø m. fl. Herredets Extrarets Døm af 4de April 1864 har været ansæt for Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 30 med Fængsel i 4 Dage, nu være at ansæe efter bemeldte Frdns. § 21 cfr. §§ 1 og 12 2det Membr. med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbringshunsarbejde i 6 Aar.

Arrestanten Skov har vedholdende benægtet at have havt nogensemhelst Deel i de ovennævnte Tyverier, idet han har paaastaet, at han hele den ommeldte Nat opholdt sig i sit Hjem, samt nærmere forklaret, at han vei den 18de Septemher f. A. var sammen med Eliasson i Vive Kro og paa Bivebrogaard, men at han bemeldte Dag ene var taget over til den nordlige Side af Fjorden ved Hjælp af en Baad, som Eieren, Aftægtsmand Chr. Sorgenfen af Aistrup, efter Anmodning fra Arrestantens Hustru havde givet ham Tilladelse til at benytte, og at han derefter gik gjennem Hadsund til Vive Kro, hvor han tilfældigt traf sammen med Eliasson, samt at han, efterat de havde været paa Bivebrogaard og vare komne tilbage til Vive, skiftes fra Eliasson og, idet han fulgte samme Vei, han tidligere var passeret, begav sig hjem, hvor

han vil være indtruffen kort efter Solnedgang. Han har derhos forklaret, at Anledningen til, at han og Eliasson den 27de September fulgtes til Randers, var den, at Eliasson havde anmodet ham om at bære noget Tøi for ham, samt at Eliasson ved bemeldte Leilighed leverede ham en Byxl, hvori de ovennævnte 3 Vaar, med Hensyn til hvilke Lauge Christensen og dennes Hustru have aflagt Tilhjemlingsbed og ved Vidner godtgjort deres Eiendomsret, fandtes, samt anmode ham om at sælge disse Vaar for ham i Randers, idet han nærmere angav ham Priserne, hvorefter Skov — som ovennævnt — solgte Vaarene for ialt 16 Rd. 3 Mk., som han senere afleverede til Eliasson, der gav ham 2 Rd. for hans Meilighed. Han har derhos vedgaaet, at han for den Person, der affjøbte ham det ene Dyuenaar og Pudenaar, foregav, at han havde skullet bringe disse Gjenstande til en Pige i Randers, der imidlertid havde nægtet at modtage dem, men han har tillige anbragt, at han ikke vilde sige, at han havde faaet Gjenstandene af Eliasson, fordi denne havde paalagt ham ikke at omtale dette, samt paastaet, at han ikke, da han solgte bemeldte Gjenstande, havde nogen Mistanke om, at de vare stjaalne. Med Hensyn til de Gjenstande, der ved Visitationen den 27de September fandtes hos ham, erklærede han under Visitationsforretningen, at de 24 Rd., der fandtes i Klokketuset, vare hans egen Eiendom, som han havde tjent i Sommerens Løb, og at det Tørklæde og det Stykke Orleans, der fandtes sammesteds, saavel som det Tørklæde, der fandtes i Dragkisten, ligeledes tilhørte ham, idet han havde kjøbt dem i sidste Sommer, men medens han under Forhørene har fastholdt denne Forklaring med Hensyn til det sidstnævnte Tørklæde, har han derimod senere forklaret, at de 24 Rd. den 27de September bleve ham leverede i Randers af Eliasson med Anmodning om at bringe dem til dennes Hustru, samt at det Tørklæde og det Stykke Orleans, der fandtes i Klokketuset, bleve ham forærede af Eliasson under deres Reise den 27de Septbr. til Randers.

Ligesom det nu allerede efter Arrestanten Skovs egne Forklaringer i og for sig er uantageligt, at han ikke med Hensyn til de ovennævnte Vaar saavel som de øvrige Gjenstande, som han vil have modtaget af Eliasson, skulde have haft nogen Mistanke om, at de vare stjaalne, saaledes finde heller ikke hans Anbringender om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af bemeldte Vaar samt de ovennævnte hos ham ved Visitationen den 27de September foreskudne Gjenstande, nogen som helst Bestyrkelse i de under Sagen fremkomne Oplysninger, og der er navnlig Intet oplyst, der kunde tale for, at han — som af ham paastaet — sidste Sommer skulde have kjøbt det Tørklæde, der fandtes i Dragkisten, og som Maren Pedersdatter edeligen har vedkjendt sig som hende frakommet ved det ommeldte Tyveri, og med Hensyn til hvilket hun maa anses at have tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for sin Eiendomsret, og hvad specielt angaaer det andet ved Visitationen foreskudne Tørklæde, med Hensyn til hvilket Lauge Christensen og dennes Hustru ei blot have aflagt Tilhjemlingsbed, men ogsaa ved Vidner godtgjort deres Eiendomsret, taler navnlig den Omstændighed, at Skov — som ovennævnt — under Visitationsforretningen erklærede, at han havde kjøbt det sidste Sommer, i høi

Grad imod Rigtigheden af hans senere ved ingen Beviisligheder bestyrkede Anbringende om at have erholdt det foræret af Eliasson.

Efter det Anførte maa, forsaavidt angaaer de sidstnævnte to Lærklæder samt de ovennævnte Baar, Betingelserne for det ved Ls. 6—7—10, 11 cfr. Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 hjemlede Beviis ansees at være tilfede, og da derhos ikke blot Eliassons bestemte Udsagn, men ogsaa Sagens øvrige Oplysninger tale for, at begge Arrestanterne i Forening have begaaet de ovennævnte Typerier — i hvilken Henseende navnlig maa fremhæves, at Arrestanten Skovs Hustru edeligen har bekræftet, at han var fraværende, da hun, der den 18de Septbr. f. A. tidligt paa Formiddagen var gaaet til Klattrup, samme Dags Eftermiddag Kl. 1 vendte tilbage til sit Hjem, og at han forblev borte hele Natten og først kom hjem den næste Dags Formiddag; at hun endvidere edeligen har udsagt, at hun ikke kan erindre at have anmodet Afgætsmand Chr. Jørgensen af Aistrup om Tilladelse for hendes Mand til den 18de Septbr. f. A. at benytte hans Baad; at bemeldte Chr. Jørgensen ligeledes edeligen har benægtet at kunne erindre at have meddeelt nogen saadan Tilladelse; at Arrestanten Eliassons Hustru edeligen har erklæret, at hendes Mand den 18de Septbr. f. A. om Eftermiddagen forlod sit Hjem i Følge med Arrestanten Skov, og at han, da han den næste Dag kom hjem, fortalte hende, at han havde været med Skov paa den anden Side af Fjorden; at et Vidne har forklaret, at Arrestanten Skov under sit Ophold den 18de September paa Bivebrogaard faldseligen foregav, at han var fra Windblæs; at et andet Vidne edeligen har bekræftet, at begge Arrestanterne under deres Ophold den 18de September i Bive foregav at være fra Nørrefongerslev, samt at de, da de samme Dags Eftermiddag vare fra Bivebrogaard komne tilbage til Bive, derfra fulgtes ad øster paa i Retningen af Als; at det naagtet derom anstillet Underjøgelse ikke er oplyst, at Nogen den 18de Septbr. har seet Arrestanten Skov paa den Bei, han efter sin Forklaring vil have passeret til eller fra Bive, og at der i Arrestanten Skovs Besiddelse er fundet et Par Bazartræsko, der efter 2 Vidners Udsagn nok kunne passe til de Spor, som om Morgenen den 19de Septbr. fandtes i et Stykke Kartofler udenfor Lauge Christensens Have, samt at Arrestanten Skov er en berøgtet Person, der navnlig tidligere har været anseet isølge Gjerlev-Dnsild Herreders Extrarets Dom af 14de Februar 1849 for Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Uge 5 Dage og isølge samme Rets Dom af 9de Januar 1861 efter den citerede Frdms. § 13 med Forbedringshuusarbejde i 6 Aar — vil han efter samtlige Sagens Oplysninger være at dømmes som Tyv med Hensyn til det ovennævnte Indbrudstyveri hos Gaardmand Lauge Christensen, hvorimod det ikke kan ansees tilstrækkeligt godtgjort, at han har havt nogen Deel i Tyveriet hos Huusmand A. Nielsen.

Arrestanten Skov, der er født i 1822 og — som anført — tidligere straffet for 2den Gang begaaet Tyveri, vil derfor nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 cfr. § 12 2det

Membr. med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fugthuusarbejde i 10 Aar.

Arrestanten Anton Eliasson vil derhos have at udrede 2 Rbd. 12 f. i Erstatning til Huusmand Anders Nielsen; de øvrige Bestjaatne have frafalbet Krav paa Erstatning“.

Nr. 175.

Advocat Hindenburg
contra

Daniel Hartvig Drierfer (Defensor Brod),
der tiltales for Falsk eller Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de April 1866: „Tiltalte Daniel Hartvig Drierfer bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage samt udrede i Erstatning til Postvæsenet 102 Rbd. og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Bang og Jacobsen, 5 Rbd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den inbankede Dom nærmere fremstillede Forhold vil hans Straf være at bestemme efter Frdn. af 11te April 1840 § 76 jfr. § 41, og findes at kunne fastsættes, saaledes som ved Dommen skeet, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Med Hensyn til Dommens øvrige Bestemmelser vil den ligeledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Daniel Hartvig Drierfer, hvis Opgivende at være 68 Aar gammel er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, har under nærværende mod ham for Falsk eller Bedrageri anlagte Sag vedgaaet, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han siden Aaret 1862 jevnlig har,

efterat have aftaget annullerede Postfrimærker af de til ham ankomne Breve og gjengivet dem deres oprindelige Udseende ved at afskaffe Annulleringsstempet og forsyne dem med Gummi paa Bagfiden, benyttet saadanne brugte Frimærker til dermed at frigjøre de fra hans Contoir som Stadsfæstemand afsendte Breve, ligesom han ogsaa har solgt en ringe Deel af de saaledes opfriskede brugte Frimærker til et Belsøb af omtrent 2 Rd. til Urtekræmmer Wilhelm Petersen, der i god Tro modtog og betalte dem som ægte, og har han anslaaet den Fordeel, han paa denne Maade i det Hele har tilvænt sig, til 102 Rd. ialt.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han være at ansee med en i Overensstemmelse med de Straffebestemmelser for Falsk, som Lovgivningen, navnlig Frdn. af 11te April 1810 § 64, indeholder, lempet arbitrair Straf, der under Hensyn til Frdn. af 12te Juni 1816 § 7 findes at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, hvorhos han vil blive at tilpligte at betale i Erstatning til Postvæsenet efter den paa sammes Begne berom nedlagte Paastrand 102 Rd.“

Fredagen den 19de October.

Nr. 200.

Advocat Brod

contra

**Mikkel Jacobsen, Peder Jørgensen og Jørgen
Nielsen** (Defensor Hindenburg),

der tiltales for voldeligt Overfald og for Polituorden.

Hads Herreds Exrærets Dom af 5te Februar 1866: „De Tiltalte, Smed Mikkel Jacobsen af Tvensstrup og Smedesvend Peder Jørgensen af Kathlousdal, bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, den Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Jørgen Nielsen bør bøde 10 Rd. til Aarhus Amts Fattigkasse. De Tiltalte Mikkel Jacobsen og Peder Jørgensen bør endvidere, Een for Begge og Begge for Een, til Sadelmager Smith af Odder betale i Erstatning for Udgifter til Læge og Medicin 4 Rd. 4 Sk., for Nærings-tab 6 Rd. og for Sviø og Smerte 10 Rd. Saa bør og de samme Tiltalte endvidere ligeledes Een for Begge og Begge for Een udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, og deriblandt Salairer, 8 Rd. til Actor, Procurator Knudsen og 6 Rd. til Defensor, Procurator Terndrup, dog saaledes, at Tiltalte Jørgen Nielsen in solidum med begge de fornævnte Tiltalte udreder $\frac{1}{3}$

af bemeldte Salairer. Blikkenslagersvend Wilhelm Hansen Esmarks Rrt til den ham muligen hos den ene eller alle de tre Tiltalte tilkommende Erstatning forbeholdes. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms loyrlige Forfyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de April 1866: „Tiltalte Kædthmager Jørgen Nielsen bør til Aarhus Amtsfattigkæsse bøde 10 Rd. De Tiltalte Smed Mikkel Jacobsen og Smedevend Peder Jørgensen bør hver især hensejtes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til den Sabelmager Smith af Odber tilkjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, tillægges i Salair hver 8 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms loyrlige Forfyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salairer fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Forjaavidd Sigtelsen mod de Tiltalte angaaer deres Forhold med Hensyn til et Slagsmaal, der den 17de September s. A. om Aftenen fandt Sted udenfor Kroen i Odber, og hvorunder der navnlig blev tilspiet Blikkenslagersvend Wilhelm Hansen Esmark deels et Saar af omtrent 1 Tommes Længde fortil paa venstre Side af Hovedet, deels et lignende men lidt større Saar bagtil paa højre Side et Par Tommer over Dret, maa det vel ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Nielsen ved bemeldte Leilighed uden nogen dertil givne Anledning har overfaldet en Haandværksvend fra Odber med Slag, og at der derefter er opstaaet et almindeligt Slagsmaal mellem endeel Haandværksvende fra Odber og deriblandt ovennævnte Esmark paa den ene Side og de Tiltalte og

nogle Bønderkarle paa den anden Side, ligesom der ogsaa er tilveiebragt nogen Formodning for, at de ovennævnte Saar ere bibragte Esmark af Tiltalte Jørgensen, medens Esmark og Tiltalte Nielsen havde sat i hinanden, men efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke ansees tilstrækkelig godtgjort, at nogen af de Tiltalte har været umiddelbart deelagtig i den Esmark tilføiede Mishandling, eller at der mellem de Tiltalte indbyrdes eller mellem disse og de ovennævnte Bønderkarle har været truffet nogen Aftale om i Forening at angribe Haandværksvendene fra Odder eller har eksisteret noget saadant Fællesskab med Hensyn til bemeldte Slagsmaal, at Enhver af dem skulde kunne drages til Ansvar for de af de Andre udøvede Boldsgjerninger, og de Tiltalte kunne derfor ikke ansees straffskyldige med Hensyn til den Esmark tilføiede Mishandling, og da de øvrige ved bemeldte Leilighed udviste Boldsgjerninger maae henføres under Frdn. af 4de October 1833 § 1 og derfor ifølge Bestemmelserne i samme Frdn. § 30 ei kunne være Gjenstand for offentlig Paatale, ville de Tiltalte ifkun være at ansee for den af dem ved deres Deeltagelse i det ommeldte Slagsmaal udviste Polituorden, og findes Straffen for Tiltalte Nielsen, der iøvrigt ikke er sigtet for noget ulovligt Forhold, passende at kunne bestemmes til en Bøde af 10 Rd. til Aarhus Amtsfattigkæse.

Forsaavidt de Tiltalte Jacobsen og Jørgensen dernæst ere sigtede for voldeligt Overfald paa Sabelmager Smith i Odder, har denne edeligen forklaret, at da de Tiltalte om Natten mellem den 17de og 18de Septbr. f. A. omtrent Kl. 2 havde indfundet sig ved hans Huus og banket paa hans Binduer samt forlangt at erholde Natteløgis hos ham, stod hans Kone op og betydebe dem, at de ikke kunde komme ind paa den Tid af Natten, men da de vedbleve deres Forlangende og truebe med at slaae Binduerne ind, lukkede hun dem ind paa den Betingelse, at de strax skulde gaae tilfængs.

Da de Tiltalte derpaa vare komne ind i Kjøkkenet, vilde de imidlertid ikke gaae ind i det Bærelse, som Konen anviste dem til at sove i, men prøvede paa at trænge ind i Smiths Sovokammer, og efterat Smith i Anledning deraf var staaet op og kommen ind i Kjøkkenet, og han der, ibet Tiltalte Jacobsen var kommen udenfor paa Trappen, prøvede paa ogsaa at faae Tiltalte Jørgensen ud, stødte Jacobsen denne fremad og bibragte derpaa med en Stol Smith flere Slag først over Armen og derefter over Hovedet, hvorhos Tiltalte Jørgensen greb en Ildtang, som Smiths Kone havde i Haanden, og bibragte Smith med Ildtangen et Slag i Hovedet, hvorefter de Tiltalte forløbe Huset. Districtslægen, der næste Dag undersøgte Smith, har under 20de October f. A. erklæret, at Smith, foruden flere Hævelser eller Buler paa forskjellige Steeder af Hovedet samt en Hudaffrabning paa høire Kind, navnlig havde et dybt gennem Huden trængende og $1\frac{1}{4}$ Tomme langt Saar paa den øverste Deel af Panden ovenover det høire Nie med betydelig Hævelse omkring det saarede Sted, navnlig nedad imod Lindingen, hvilket Saar imidlertid var helbredet uden at der var Grund til at antage, at det vilde efterlade sig skadelige Følger for Fremtiden.

Tiltalte Jørgensen har benægtet, at han og Mebtiltalte ved den ommeldte Leilighed truede med at slaae Binduerne ind, hvis der ikke blev luffet op for dem, men isørigt har han i det Væsentlige erkjendt Rigtigheden af Smiths ovenommeldte Forklaring og han har navnlig vedgaaet, at han, idet Smith søgte at stutte ham udenfor, har med en Albtang bibragt ham et Slag enten paa Hovedet eller paa Rinden.

Tiltalte Jacobsen har forklaret, at det nok er muligt, at han ved bemeldte Leilighed har slaaet Smith paa den af denne ommeldte Maade, men han har derhos anbragt, at han paa Grund af den berusede Tilstand, hvori han befandt sig, ikke kan erindre, hvad der passerede ved bemeldte Leilighed. Efter Sagens Dplysninger i saa Henseende kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte Jacobsen ved den ommeldte Leilighed har besundt sig i nogen Tilregneligheden ubelukkende Tilstand, og da Smiths edelige Forklaring om Jacobsens Forhold er bestyrket ved Sagens øvrige Dplysninger, idet Tiltalte Jørgensen har forklaret, at han saae Jacobsen slaae efter Smith med en Stof, og Sidstnævntes Hustru edeligen har udsagt, at hun, da det var mørkt, vel ikke saae, hvem der slog Smith med Stoffen, men at hun hørte Stokkeslagene falde paa Smith, maa det ansees tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte Jacobsen har været deelagtig i Overfaldet paa Smith.

Efter det Anførte, samt da Smith maa ansees at have været sagesløs, ville de Tiltalte Jacobsen og Jørgensen, der ikke sees tidligere at have været tiltalte eller straffede, for det af dem imod Smith udviste Forhold være at ansee efter Frdn. af 4de October 1833 § 9 cfr. §§ 3 og 6 samt 25 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver især, hvorved den Straf, som de Tiltalte have forskyldt for den ovenommeldte af dem ved deres Deeltagelse i Slagsmaalet udenfor Odder Kro udviste Polituorden, vil være absorberet“.

Nr. 34. Arvingerne i Pensionist, Sigtefabrikant

Peter Andersens Dødsbo, Frederik Anton Andersen, Chr.

Peter Andersen m. Fl. (Selv ved F. A. Andersen)

contra

Cathrine Møller født **Andersen** med Mand og Børge,

Kanoneer Carl Møller (Advocat Heinrichsen),

angaaende Indstævntes Paastand om i fornævnte Bo at erholde forlobsd udlagt 2000 Rd. som en hende tillagt Gave.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftecommissions Decision af 15de April 1865: „Der vil blive at tillægge Cathrine Møller født Andersen, i Ægtefæll med Underkanoneer Møller, foruden den hende efter Frdn. af 21de Mai 1845 tilkommende

Arveløb, $\frac{1}{3}$ af Afbødes Bo, forsaavidt denne ikke overstiger 1311 Rd. 70 $\frac{1}{2}$."

Høiesterets Dom.

Da den i nærværende Skiftesag under 15de April 1865 afsagte Decisjon ikke af Citanterne er paaanfet for Høiesteret inden den i Pl. af 26de August 1785 § 1 foreskrevne Tid, idet Høiesteretsstævningen først er udtagen den 10de Juli s. A., hvilken Mangel ikke er afhjulpen ved Opreisningsbevilling, samt da Citanterne ikke have iagttaget den Fremgangsmaade med Hensyn til Sagens Forfølgning, som foreskrives i Placaten om Sager, der ere anticiperede for Høiesteret, af 2den Juni 1819 § 1 sammenholdt med Placaten af samme Dato om Skiftesagers Appel m. v. § 3, vil bemeldte Stævning, hvorved desuden ikke alle Vedkommende ere varslede, være at afvise.

Efter den derom fremsatte Paastand ville Citanterne være at tilpligte at betale Indstævnte Kost og Tæring for Høiesteret, der bestemmes til 60 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Høiesteretsstævning afvises. I Kost og Tæring for Høiesteret betale Citanterne til Indstævnte 60 Rd.

Nr. 243.

Advocat Hindenburg

contra

Jens Wittelsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Norvang-Tørrild Herredets Extrarets Dom af 18de Mai 1866: „Tiltalte Jens Wittelsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og i Erstatning til D. Lorenzen af Tjhyregod at udbetale denne 159 Rd. 2 Mk. 2 $\frac{1}{2}$ med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra 13de Marts d. A. til Betaling skeer. Derhos bør han udrede alle de med denne Sag lovlige forbundne Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Seidelin 5 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Borch 4 Rd. Den ibømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen isøvrigt at efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de Juli 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærb efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Straffen for det af Tiltalte begaaede Falsk bliver at bestemme efter Straffelovens § 274 2det Led sammenholdt med § 268, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales forhenværende Sognefoged Jens Mikkelsen for Bedrageri og Falsk.

Ifølge Sagens Oplysninger havde endeel Beboere i Thyregod overdraget D. Lorentzen i Thyregod at indbetale deres Skatter for 2det Halvaar 1865 paa Veile Amtstue, og i den Anledning leveret ham deels de fornødne Penge, deels deres Skattebøger, men da Lorentzen, efter den 10de Febr. d. A. at have begivet sig til Veile med Pengene og Skattebøgerne, her traf Tiltalte, der var Sognefoged for Thyregod Sogn, overleverede han, da Tiltalte sagde, at han ogsaa havde Skatter at betale paa Amtstuen og paatog sig at indbetale Skatterne for Lorentzen, til Tiltalte saantlige Skattebøger og det contante Beløb 427 Rd. 5 Mk. 9 f., som skulde indbetales paa Amtstuen, tilligemed en Fortegnelse over Skattebøgerne og deres Skattebeløb. Da Lorentzen om Eftermiddagen traf Tiltalte igjen i Veile, yttrede denne, at han havde betalt Skatterne og overleverede Lorentzen deels den modtagne Fortegnelse, deels en Liste, der maa antages at være bleven Tiltalte medgivet fra Amtstuen, og hvorpaa var opført endeel Pengesummer, ialt til Beløb 429 Rd. 42 f., og Lorentzen antog som Følge heraf, at Indbetaling af hele det Beløb, han havde overgivet Tiltalte, var skeet paa Amtstuen. Et Par Dage eller, som Tiltalte har forklaret, Fagen derefter modtog Lorentzen Skattebøgerne af ham paa 8 Stykker nær, som han lovede at flaffe tilbage, men da der den 12te Marts af Tiltalte blev foretaget Udpanning hos abskillige af de Mænd, hvis Skatte-

bøger ikke vare tilbageleverede af Tiltalte, og da Lorenzen derpaa gjorde Anmeldelse om det Pasfæred, blev der den 19de Marts optaget et Forhør, under hvilket Tiltalte strax vedgik, at han ikke paa Amtstuen havde indbetalt hele det Betsløb, han havde modtaget af Lorenzen, men deraf tilbageholdt Statter for de ommeldte 8 Mænds Betskommende, ialt til Betsløb af 150 Rd. 4 Mk. 2 Sk., som han havde anvendt paa anden Maade, medens han nægtede at være i Besiddelse af de paagjældende 8 Skattebøger. Da Tiltalte imidlertid i Forbindelse hermed erklærede sig villig til inden en fastsat kort Frist at betale Lorenzen det anførte Betsløb 150 Rd. 4 Mk. 2 Sk. samt 5 Rd. i Reiseomkostninger, samt derhos enten at udlevere Skattebøgerne eller at betale Lorenzen for hver af de manglende Skattebøger 1 Rd. 8 Sk., blev Sagen indtil videre stillet i Bero efter Begjæring af Lorenzen, efter hvis Udsagn Pengene ikke havde været forseglede, da han leverede Tiltalte dem, og som erklærede, at han vilde frasælge Sagens Forsøgning, hvis Tiltalte opfyldte den jaaledes paatagne Forpligtelse. Den 9de April d. A. foretoges imidlertid Sagen paany, og Tiltalte erklærede da, at han den 2den J. M. havde betalt Lorenzen 155 Rd. 4 Mk. 2 Sk., idet han til Beviis herpaa fremlagde en med Lorenzens Navn undertegnet Tilskaaelse for af Tiltalte at have modtaget 191 Rd. 2 Mk. 2 Sk. den 2den April 1866, hvorhos han bemærkede, at det overfyldende Betsløb var Penge, han endvidere havde stybt Lorenzen. Efterat denne havde benægtet, at Tiltalte havde betalt ham de omspurgte 155 Rd. 4 Mk. 2 Sk. samt anført, at han ved tidligere Leiligheder havde modtaget Penge af Tiltalte og derfor givet ham Dvittinger, samt at Tiltalte maatte have forvansket en saaban ældre Dvittinger, idet det var tydeligt, at saavel Summen som Datoen i den af Tiltalte fremlagte Dvittinger var forvansket, hvilket bekræftedes af Dommeren og Retssvidnerne, vedblev Tiltalte dog sit Anbringende om at have betalt Lorenzen det ommeldte Betsløb, idet han tilføiede, at han den 2den April var inde hos Lorenzen og uden Overværelse af Vidner modtog den fremlagte Tilskaaelse, som han benægtede at være forvansket. Denne Forklaring vedblev Tiltalte nagtet anstillet Confrontation med Lorenzen, samt efterat denne havde beediget sin Forklaring og Arrestbrevet var affagt over Tiltalte, som endog yderligere angav Klokketættet, paa hvilket han den 2den April vilde have betalt Lorenzen 191 Rd. 2 Mk. 2 Sk., men i det næste Forhør vedgik han, at han, da han ikke var istand til at betale Lorenzen de 155 Rd. 4 Mk. 2 Sk., som han i det første Forhør havde paataget sig, tog en af Lorenzen til ham tidligere leveret Dvittinger for 91 Rd. 2 Mk. 2 Sk., dateret den 2den Decbr. 1864, hvilken han forvanskede saaledes, at den kom til at lyde paa 191 Rd. 2 Mk. 2 Sk. med Datum den 2den April 1866, hvorhos han erkjendte ikke at have betalt Lorenzen de omhandlede 155 Rd. 4 Mk. 2 Sk. eller at have været i dennes Huus den 2den April d. A. Tiltalte har isøvrigt ogsaa senere under Forhøret erklæret, at han ikke seer sig istand til at opgive, hvor de manglende Skattebøger ere blevne af, og Lorenzen, der har anbragt, at han har maattet indbetale det paagjældende Skattebetsløb 150 Rd. 4 Mk. 2 Sk. samt anskaffe 8 nye Skattebøger for de bortkomne, har neblagt Paastand om en Erstatning af

ialt 164 Rd. 2 Mk. 2 fj. med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra 10de Febr. d. A. indtil Betaling stæer.

Bed sit Forhold i de foransførte Henseender har Tiltalte, der er født i Aaret 1830 og med Undtagelse af, at han i Militairtjenesten er straffet for Bagtforseelse, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, gjort sig skyldig deels i Bedrageri, deels i Jorfalskning af en Qvittering, og han vil herfor være at ansee efter Lov af 10de Februar 1866 §§ 253 og 274 2det Led med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er fastsat til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, men hvis Bestemmelser angaaende Erstatningen — der er paalagt Tiltalte med 159 Rd. 2 Mk. 2 fj. med 5 pCt. aarlig Rente deraf fra den 13de Marts — samt Actionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den ansførte Retsættelse af Straffetiden være at stadfæste“.

Nr. 195.

Justitsraad Bungen

contra

Caroline Marie Mortensen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Hillerslev = Hundborg Herredets Extrarets Dom af 26de Marts 1866: „Tiltalte Caroline Marie Mortensen af Fjorbh bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar Hun udreder derhos alle de med denne Sag forbundne Omkostninger og derunder i Salarium til Actor, Kammerraad, Procurator Lykke og til Defensor, Procurator Esmann 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 7de Mai 1866: „Tiltalte Caroline Marie Mortensen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger og derunder i Salair til Actor for Underretten 5 Rd. og til Defensor sammesteds 4 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 231, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i

1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stabsæfte.

Tji kjendes for Ret:

Caroline Marie Mortensen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisses hebber det: „Om Tiltalte, Tjenestepige Caroline Marie Mortensen, der under denne Sag sigtes for Tyveri, er det ved hendes egen med Sagens øvrige Dplysninger stemmende Tiltaaelse godtgjort, at da hun den 15de Februar d. A. var gaaet ind i en Gaard i Hundborg, og af en Pige, der i Stuen hørkede et Par Buxer, havde begjært et Stykke Mad, bemærkede hun, da Pigen derpaa gif ud af Stuen, at der af den ene Lomme i Buxerne stak en Nøgle frem, og da hun desuden nok kunde see, at der var mere i Lommen og som hun antog en Pengepung, paakom der hende Lyft til at tilegne sig nogle af de i Lommen muligt værende Penge; hun undersøgte derfor Lommen, og da hun der fandt en Pengepung, hvori der var en Specie og nogle Smaapenge, udtog hun Specien og stak den til sig, hvorpaa hun lagde Pungen i Lommen igjen. Da Besjaaerne, Karsten Niels Chr. Christensen, imidlertid derpaa kom ind i Stuen og ved at tage Pengepungen op af Lommen savnede Specien, blev Tyveriet strax opdaget, og N. Chr. Christensen erholdt derpaa Specien tilbage.

For det anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i 1832 og ifølge Hassing-Niels Herrebergs Extrarets Dom af 15de Mai 1863 har været anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 og Lov af 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage, og efter samme Rets Dom af 27de August 1864 for Tyveri og bedrageligt Forheld efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 cfr. § 79 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, nu være at ansee for 3die Gang begaaet Tyveri efter bemeldte Frdn. § 15 med Straaf for Forbedringshuusarbeide i 4 Aar“.

Nr. 259.

Justitsraad Bungen
contra**Ane Lisbeth** eller **Elisabeth Jensdatter**, Edbarb

Pedersens Hustru (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri samt for at have udsendt sine Børn paa Bettleri.

Bordingborg nordre Virks Extrarets Dom af 15de Marts 1866: „Tiltalte Ane Lisbeth Jensdatter af Ammedrup bør henfættes i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa bør hun og udrede samtlige af denne Action flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Hjorth 5 Rd. og til Defensor, Procurator Skaarup 4 Rd. 3 Erstatning bør hun til Ane Hansdatter erlægge 3 Rd. 2 Mk. 4 f. inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 19de Juni 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Erstatningen til Ane Hansdatter bestemmes til 4 Mk. 14 f. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne H. H. Møgegaard og Jacobsen, betaler Tiltalte Ane Lisbeth eller Elisabeth Jensdatter af Ammedrup 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „3 nærværende imod Tiltalte Ane Lisbeth eller Elisabeth Jensdatter af Ammedrup for Tyveri og Bedrageri samt for at have udsendt sine Børn paa Bettleri anlagte og fra Bordingborg nordre Virks Extraret hertil indankede Sag er det ved

egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilskaaelse beviist, at hun, medens Pigen Ane Hansdatter beboede et Bærelse i Tiltaltes Huns, tilvendte sig, deels ved Tyveri, deels ved Bedrageri, forskjellige bemeldte Ane Hansdatter tilhørende Effecter, ialt til Værdi af omtrent 6 Rbd., hvoraf en Deel er tilbagegivet Eierinden, hvorimod intet Beviis er tilveiebragt imod hende, hvad den sidste Deel af Actionen angaaer.

Tiltalte — der er født den 10de Februar 1817 og ikke befindes tidligere at have været tiltalt eller straffet — er derfor rettelig ved Underrettsdommen anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 41, ligesom Straffen passende findes fastsat til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og da Dommens Bestemmelser angaaende Erstatningen til Ane Hansdatter og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkendte Salairer, ligeledes billiges, dog at Erstatningen fastsættes til 4 M. 14 β., vil bemeldte Dom med den heraf følgende Ændring være at fastsætte“.

Mandagen den 22de October.

Nr. 251.

Advocat Liebe

contra

- 1) **Jens Sillessen**, 2) dennes Hustru **Ane Margrethe Christensdatter**, 3) **Kirstine Laugefen**, Heinrich Friedrich Scheels Hustru, 4) **Karen Marie Larsen**, Mads Hansens Ohrsinius's eller Ursinius's Hustru, 5) **Caroline Laurfen**, Jens Nørups Hustru, 6) **Mads Hansen Ohrsinius** eller **Ursinius**, 7) **Gunder Marie Jørgensdatter Bech**, 8) **Maren Christiansen** og 9) **Ane Bolette Christensen Borg** (Defensor Henrichsen),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for at have holdt Horehuus og for Forførelse til Utugt, Nr. 3, 4 og 5 for Hoer, for at have drevet Utugt med fjendtlige Militaire for Betaling og for ved Undvigelse fra Amtssygehuset at have unddraget sig det Tilshyn, det Offentlige fører med syphilitiske Patienter, Nr. 6 og 7 for Medvirkning ved syphilitiske Patienters Undvigelse fra Amtssygehuset og Nr. 7 tillige for at have pleiet Utugt med fjendtlige Militaire for Betaling og Nr. 8 og 9 for at have pleiet Utugt for Betaling med fjendtlige Militaire.

Ribe Rådshofstads Extrarets Dom af 13de Octbr. 1865: „Tiltalte Mads Hansen Ohrsinius eller Ursinius bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 5 Dage. De øvrige Tiltalte

bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Ane Margrethe Christensdatter i 6 Gange 5 Dage, hendes Mand Jens Silles-
sen, Kirstine Laugeesen, H. J. Scheels Hustru, Karen Marie Var-
sen, nævnte Dhrsinus's Hustru og Caroline Laurfen, Jens Nørups
Hustru, hver i 4 Gange 5 Dage, Marie Kirstine Poulsen i 3
Gange 5 Dage, Gunder Marie Jørgensdatter Bech i 7 Dage
og Maren Christiansen samt Ane Bolette Christensen Borg hver
i 5 Dage. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salairer til
Actor, Procurator Hastrup 10 Rd. og til Defensor, Procurator
Ferslev 8 Rd., udredes saaledes, at de Tiltalte Jens Silles-
sen og Hustru Ane Margrethe Christensdatter, Een for Begge og
Begge for Een, tilsvare $\frac{1}{10}$, dog at deraf in solidum med dem
udredes af de Tiltalte Karen Marie Laurfen og Caroline Laur-
sen, Een for Begge og Begge for Een, $\frac{1}{3}$, og af de Tiltalte
Kirstine Laugeesen, Gunder Marie Jørgensdatter Bech, Maren
Christiansen og Ane Bolette Christensen Borg, hver $\frac{1}{12}$, at de
Tiltalte Kirstine Laugeesen og Marie Kirstine Poulsen tilsvare hver
 $\frac{1}{10}$, og at de Tiltalte Karen Marie Larsen, dennes Mand Mads
Hansen Dhrsinus, Caroline Laurfen og Gunder Marie Jørgens-
datter Bech in solidum tilsvare $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Ad-
færd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 23de April 1866: „Tiltalte
Mads Hansen Ursinius bør for Actors Tiltale i denne Sag fri
at være. De Tiltalte Jens Sillesesen, Ane Margrethe Christens-
datter, Kirstine Laugeesen, Karen Marie Larsen, Caroline Laurfen,
Gunder Marie Jørgensdatter Bech, Maren Christiansen og Ane
Bolette Christensen Borg bør hensættes i Fængsel paa Band og
Brød, de to Førstnævnte hver i 4 Gange 5 Dage, R. Laugeesen,
R. M. Larsen og C. Laurfen hver i 2 Gange 5 Dage og de
Øvrige hver i 5 Dage. Tiltalte Marie Kirstine Poulsen bør
hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Actionens Omkostninger,
derunder de ved Underretsdommen bestemte Salairer samt i Sa-
lair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaac-
sen og Fasting, 10 Rd. til hver, udredes saaledes, at de Tiltalte
Jens Sillesesen og Ane Margrethe Christensdatter, Een for Begge
og Begge for Een, udrede $\frac{8}{10}$ af bemeldte Omkostninger, hvor-
hos de Tiltalte Kirstine Laugeesen, Karen Marie Larsen, Caroline

Laurfen, Gunder Marie Jørgensdatter Bøch, Maren Christiansen og Ane Bolette Christensen Borg in solidum med dem tilsvare hver $\frac{1}{10}$, samt at Tiltalte Marie Kirstine Poulsen udreder $\frac{1}{10}$ og $\frac{1}{10}$ udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter den fete Indstævning bliver der ikke for Høiesteret Spørgsmaal om Sigtelsen mod Kirstine Laugefen, Karen Marie Larsen, Caroline Laurfen og Gunder Marie Jørgensdatter Bøch for Undvigelse fra Amtshjugehuset eller Medvirkning dertil. 3 Medfør af Straffelovens § 180 sammenholdt med § 306 vil intet Straffeanfvar kunne paalægges Kirstine Laugefen, Karen M. Larsen, Caroline Laurfen, Gunder M. Jørgensdatter Bøch, Maren Christiansen og Ane Bolette Christensen Borg for det i den indankede Dom omhandlede Forhold, som disse Tiltalte have viist ved at drive Utugt mod Betaling, efterfom det ikke kan antages, at de forud have været advarede af Politiet mod at søge Erhverv paa denne Maade. De 3 Sidstnævnte ville derfor være at frifinde for Actors Tiltale, hvorimod de 3 Førstnævnte for at have gjort sig skyldige i Hoer ville være at ansee efter Straffelovens § 159, og findes deres Straf at kunne fastsættes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage for hver. Iøvrigt vil den indankede Dom for samtlige de for Høiesteret Tiltaltes Vedfør mende paa de i Dommen anførte Grunde være at stadfæste. Salairerne til Actor og Defensor for Høiesteret ville være at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Gunder Marie Jørgensdatter Bøch, Maren Christiansen og Ane Bolette Christensen Borg bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Kirstine Laugefen, Scheels Hustru, Karen Marie Larsen, Ursinius's Hustru og Caroline Laurfen, Nørups Hustru, bør hensettes i Fængsel paa Band og Brød hver i 5 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Liebe og Henriksen tillægges i Salarium

for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes saaledes, at $\frac{2}{3}$ deraf tilsvares af Jens Sillesøen og Hustru Ane Margrethe Christensbatter, Een for Begge og Begge for Een, at de øvrige for Høiesteret Tiltalte, med Undtagelse af Mads Hansen Urfinius, in solidum med dem tilsvare hver $\frac{1}{3}$, samt at $\frac{1}{6}$ udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved de Tiltalte Jens Sillesøens og Ane Margrethe Christensbatters egne Tiltædelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at disse Tiltalte, medens de under den sjenbtlige Occupation i Ribe i Aaret 1864 dreve Værtshushold i denne By, have ubleiet Bærelser til de Medtiltalte Karen Marie Larsen og Caroline Laursen, uagtet de vidste, at disse søgte Fortjeneste ved at bedrive Utugt med de sjenbtlige Soldater, og at de — af hvilke navnlig Tiltalte Ane Margrethe Christensbatter var den, der bestyrede Værtshuset, medens Tiltalte Jens Sillesøen i Reglen opholdt sig paa en ham tilhørende Gaard i Stads og ikke gav sig videre af med Værtshusholdet — have tilladt, at de ovennævnte Tiltalte i deres Huus lode sig bruge til Utugt for Betaling, hvorhos det maa ansees oplyst, at deres Huus derefter har været et Samlingssted for utugtige Fruentimmer og stadig er blevet benyttet til Utugt, idet navnlig foruden de nævnte to Medtiltalte tillige de Medtiltalte Kirstine Laugeesen, Gunder Marie Bøch, Maren Christiansen og Ane Bolette Christensen Borg samt et Fruentimmer ved Navn Johanne Marie Christensen til forskjellige Tider i nævnte Tidrum have haft Ophold i de Tiltaltes Værtshuus og der bedrevet Utugt med de sjenbtlige Soldater, indtil de bleve indlagte paa Sygehuset for Syphilis.

De ovennævnte Medtiltaltes Forklaringer gaae derhos ud paa, at de Tiltalte og navnlig Ane Margrethe Christensbatter meer eller mindre bestemt have opfordret dem til at bedrive Utugt med de sjenbtlige Militaire samt deels taget en usforholdsmæssig høi Betaling af dem for Kost og Logis m. v., deels i det Hele gjort sig den størst mulige Fordeel af deres Forhold til Soldaterne; men begge de Tiltalte have vedholdende benægtet at have søgt at forføre noget af Fruentimmerne til Utugt og paaftaaet, at de snarere have søgt at træde op mod den Utugt, der blev ledrevet i deres Huus, hvorhos Ane Margrethe Christensbatter har anbragt, at det var de sjenbtlige Soldater, der vidste have, at det skulde være saaledes, og at hun ikke har havt anden Fordeel deraf end den, at Soldaterne derved bleve trukne til Huset, og imod denne de Tiltaltes Benægtelse kan der ikke ansees at være tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at de have gjort sig skyldige i Forsørelse til Utugt. Disse Tiltalte — der begge ere fødte i Aaret 1827 og ikke tidligere have været tiltalte eller straffede —

ville for det af dem vedgaaede Forhold være at ansee efter Analogien af D. L. 6—22—5 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage for hver.

Med Hensyn til Sigteisen mod de Tiltalte Kirstine Laugesen, Karen Marie Larsen og Caroline Laursen for ved Undvigelse fra Amtssygehuset at have unddraget sig det Tilsyn, det Offentlige fører med syphilitiske Patienter, samt mod de Tiltalte Mads Hansen Ursinius og Gunder Marie Jørgensdatter Beck for Mebvirning ved syphilitiske Patienters Undvigelse fra Amtssygehuset er det vel opløst, at de tre førstnævnte Tiltalte, efterat være indlagte paa Sygehuset for Syphilis, hemmelig ere undvegne derfra, forinden de vare helbrede, K. M. Larsen og C. Laursen navnlig ved Førstnævntes Mands, Tiltalte M. S. Ursinius's Hjælp, ligesom Tiltalte G. M. Beck efter K. Laugesens Undvigelse har i Genhold til et tidligere givet Løfte forsynet hende med Klæder, men det anførte Forhold findes efter dets hele Bestaffenhed ikke at kunne paadrage nogen af de nævnte Tiltalte criminelt Ansvar, og Tiltalte Mads Hansen Ursinius, hvem iøvrigt intet Ulovligt er lagt til Last, vil derfor være at frifinde for Actors Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger for hans Vedkommende ville være at udrede af det Offentlige.

Iøvrigt er det ved Tiltalte Kirstine Laugesens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrækkelig godtgjort, at hun, medens hun ved den ommeldte Tid gif tilhaande i Jens Sillessens Værtshuus, har for Betaling pleiet legemlig Omgang med flere sjenbtlige Soldater, indtil hun den 27de August 1864 blev indlagt paa Sygehuset, og ligeledes havde de Tiltalte Karen Marie Larsen og Caroline Laursen vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at de i Slutningen af Mai 1864 have leiet Børrelser i Tiltalte Jens Sillessens Værtshuus og der have ladet sig bruge til Utugt for Betaling af de sjenbtlige Militaire, efter deres Forklaringer dog ikkun i 2 Dage, hvorefter de begge bleve for Syphilis indlagte paa Sygehuset.

For dette Forhold ville de nævnte tre Tiltalte, der alle ere gifte og saaledes tillige have gjort sig skyldige i Hoer, være at ansee efter L. 6—13—24 cfr. Frdn. af 24de September 1824 § 2 samt efter Analogien af L. 6—13—30 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver af dem.

Med Hensyn dernæst til de Tiltalte Gunder Marie Jørgensdatter Beck, Maren Christiansen og Ane Bolette Christensen Borg er det ligeledes ved deres egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at disse Tiltalte, der have haft Ophold i Tiltalte Jens Sillessens Værtshuus, den Sidstnævnte et Par Dage og uden at tilbringe Natten der, de to Førstnævnte i længere Tid, og som alle Tre derefter bleve indlagte paa Sygehuset for Syphilis, have ladet sig bruge til Utugt for Betaling af de sjenbtlige Militaire, hvortil dog de to førstnævnte Tiltalte ville være forledebe af Tiltalte Ane Margrethe Christensdatter.

For det anførte Forhold ville disse Tiltalte være at ansee efter Analogien af L. 6—13—30 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder

findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver af dem".

Onsdagen den 24de October.

Nr. 33. Hestehandler E. Mortensens Enke
M. K. Mortensen (Advocat Liebe)
 contra

Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet
 paa Kjøbenhavns Universitets Vegne

(den constituerede Kammeradvocat, Justitsraad Bunken),
 angaaende Spørgsmaalet om Citantindens Forpligtelse til at be-
 tale Kongetiende af en hende tilhørende Halvø i Koeskilde Fjord,
 Riisøen talbet

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Januar
 1866: „Kjøbenhavns Universitet bør være berettiget til at oppe-
 bære Kongetiendeafgift af den under Sagen ommeldte Halvø,
 Riisøen talbet, i Overensstemmelse med Tiendecommissionens
 Kjendelse af 5te Juni 1862, og som Følge heraf til at beholde
 den af Hovedcitantinden, Hestehandler E. Mortensens Enke,
 M. K. Mortensen i Koeskilde, for Aarene 1862, 1863 og 1864
 indbetalte Kongetiendeafgift af den nævnte Eiendom, henholdsvis
 22 Rd. 38 ß., 18 Rd. 90 ß. og 17 Rd. 40 ß. Processens
 Omkostninger ophæves“.

Højesterets Dom.

Efter de fremkomne Oplysninger maa det antages, at den i.
 den indankede Dom omhandlede Eiendom Riisøen før den 1ste
 Januar 1856 i en lang Tid udelukkende har været anvendt som
 Græsningsjord, og det er overhovedet ikke oplyst, at den nogen-
 sinde før det nævnte Tidspunct har baaret tiendeplygtig Sæd,
 endfjeld svaret Tiende. Da der saaledes ikke for denne Eiendoms
 Vedkommende var nogen Tiende, som Tiendecommissionen efter
 Bestemmelserne i Loven af 14de April 1852 kunde forandre til
 en fast aarlig Afgift, kunde der ikke være Spørgsmaal om paa
 den at anvende nyismeldte Lovs i saa Henseende givne Forrifter,
 af hvilke (see navnlig §§ 1 og 21) det klart fremgaaer, at ifkun

den Korntiende, der virkelig ydedes eller efter § 4 maatte ansees at ydes i Kjørvæn, skulde være Gjenstand for Tiendecommissionernes Forretninger. Derimod maa Riisøen henregnes til de i Lovens § 22 omhandlede Bønder, idet denne Paragraph saavel efter sit eget Indhold som efter det foran Bemærkede om Gjenstanden for Lovens foregaaende Paragrapher samt hele Lovens utvilsomme Siemod, for Fremtiden at afskaffe al Tiendehjælp i Kjørvæn, maa omfatte alle de Bønder, for hvilke Tiendeforpligtelsen den 1ste Januar 1856 ikke var traadt i Virksomhed. Efter Indholdet af den nyismeldte § 22, hvori Loven af 12te Decbr. 1860 ikke har gjort nogen Forandring, kan Riisøen altsaa ikke være bleven tiendepflichtig derved, at den efter den 1ste Januar 1856 er bleven opdyrket, og efter Citantindens Paastrand vil Universtitetet derfor være at kjende uberettiget til at oppebære den under Sagen omhandlede Tiendeafgift samt pligtig til at tilbagebetale, hvad det for Aarene 1862—64 har oppebaaret af denne Afgift. Processens Omkostninger for begge Retter vilde være at ophæve“.

Thi kjendes for Ret:

Riisøens Universtitet bør være uberettiget til at oppebære Kongetiendeafgift af Riisøen og bør derhos tilbagebetale Citantinden de under Sagen omhandlede 58 Rd. 72 ø. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

(Den indbankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indbankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalange Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der omfattet Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ø. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fyl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (S. Høgel).

Bjælsøe & Ganderup Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 30—31.

Den 9de November.

1866.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 24de October.

Nr. 33. Hestehandler E. Mortensens Enke
M. K. Mortensen
contra

Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet paa Kjøbenhavn
Universitets Vegne (see forrige Nr.).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Citantinden, Hestehandler E. Mortensens Enke, M. K. Mortensen i Koeskilde, paasaar under nærværende Sag Kjøbenhavns Universitet kjendt uberettiget til Kongetienden af den hende tilhørende i Koeskilde Fjord beliggende Galvø Klispen, samt tilpligtet at tilbagebetale hende et Beløb af 22 Rd. 38 f. samt endvidere af 36 Rd. 34 f., som hun af bemeldte Eiendom har svaret i Kongetiendbeavgift for Aarene 1862, 1863 og 1864.

Derimod har Indstævnte, Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet paa Kjøbenhavns Universitets Vegne, ved den constituerede Kammeradvocat efter ubtagen Contrastævning paastaet Universitetet kjendt berettiget til at oppebære Kongetiendbeavgift af Klispen i Overensstemmelse med Eiendecommissionens Kjendelse af 5te Juni 1862 samt til at beholde den af Hovedcitantinden for Aarene 1862, 1863 og 1864 indbetalte Kongetiendbeavgift af den nævnte Eiendom, henholdsvis 22 Rd. 38 f., 18 Rd. 90 f. og 17 Rd. 40 f.

Spørgsmaalet i Sagen dreier sig om, hvorvidt bemeldte Klisø paa Grund af Bestemmelsen i Loven af 14de April 1852 § 22 kan antages at være bleven fri for Eiendeydelse, i hvilken Henseende Hovedcitantinden har fremhævet, at Den ikke førend i Aaret 1859 nogenfinde har været opdyrket eller besaaet, ialtsald ikke i de sidste 50 til 60 Aar før den Tid, endfølge at

X. Aargang.

der nogenstunde har været høftet Sæd paa Den eller svaret Tiende af samme, hvorimod den steds har henligget til Græsning indtil bemeldte Aar 1859, da den første Gang for en Deel blev taget under Ploven og besaaet med Sæd, saa at den selvfølgelig ikke inden den 1ste Januar 1856 var bleven tiendepligtig, hvorfor den ei heller blev opført paa de ved Loven befalede Fortegnelser over tiendepligtigt Hartkorn. Som Følge heraf formener Hovedcitantinden, at Universitetet har været uberettiget til i Aaret 1862 at lade Den ved Tiendecommissionen ansætte til Tiende, idet hun gjør opmærksom paa, at Loven af 12te December 1860 kun forlænger Fristen for de Forber, som efter Loven af 14de April 1852 skulde ansættes til Tiende, men derimod ikke kan antages at have gjort nogen Forandring i den ved sidstnævnte Lovs § 22 givne Bestemmelse.

Det er in confesso i Sagen, at Riisøen som Bondejord henhører til de Forber, paa hvilke efter L. 2—23—1 og Frdn. af 8de Januar 1810 Tiendepligten hvilede, og det er ikke oplyst, at den er af det Slags Forber, der paa Grund af deres særlige Befaffenhed ere tilstaaede fritagelse for Tiende, cfr. Frdn. af 8de Januar 1810 § 2 og § 3; men da Loven af 14de April 1852 § 22 alene er anvendelig paa de Forber, der forinden den 1ste Januar 1856 de jure have været fritagne for Tiendebetjelse, og derimod ikke paa saadanne, der kun paa Grund af deres tilfældige Brug vare tiendefri, idet Bestemmelsen i § 22 om „tiendepligtige“ Forber ikke er eensbetydende med tiendebærende Forber, hvilken Distinction ogsaa er hjemlet ved Frdn. af 8de Januar 1810 § 1, hvoraf sees, at der gives tiendepligtig Jord, som paa Grund af det Dyrkedes Befaffenhed ikke svarer Tiende, saa kan det ikke siges, at Riisøen ikke var tiendepligtig inden den 1ste Januar 1856. Da nu Universitetet i Loven af 12te December 1860 har havt Hjemmel til ved den ovennævnte Tiendecommissionensforretning at afhjælpe Manglen af Riisøens Opsørelse paa de ved Loven af 14de April 1852 befalede Fortegnelser over tiendepligtigt Hartkorn, skjønnes ikke rettere, end at Contracitantens Paastand maa blive at tage til Følge.

Processens Omkostninger, som begge Parter have paastaet sig tilkjendte, blive efter Omstændighederne at ophæve, og vil der saaledes ifølge Pl. af 10de November 1843 § 3 ikke kunne tillægges den const. Kammeradvocat, som af ham paastaet, Salair hos Modparten.

Det fornødne stemplede Papir er i Sagen forbrugt“.

Nr. 47. Kjøbmand **S. Levinfen** (Advocat Liebe)

contra

Procurator **Nielsen** (Ingen),

angaaende en af Indstævnte paatagen Cautionforpligtelse for et Beløb af 500 Rd.

Aalborg Bytings Dom af 25de Januar 1864: „Indstævnte, Procurator Nielsen, bør, imod at ekstraheres i qvitteret Stand bet af ham for Fabrikant Jørgen M. Rathmann i December 1861 udstedte Cautionbeviis, til Citanten, Kjøbmand S. Levinfen, betale dets paalydende Beløb 500 Rd. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 18de August 1863 indtil Betaling skeer. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. De af Citantens Sagfører i Indlæg af 9de November 1863 om og imod Indstævnte brugte og af denne i Indlæg af 5te December 1863 paaankede fornærmelige Udblædder bør døde og magtesløse at være. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de Februar 1865: „Citanten, Procurator Nielsen af Aalborg, bør for Indstævntes, Kjøbmand S. Levinfens, Tiltale med Hensyn til den paastævnte Forbring for Tiden fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves“.

Højesterets Dom.

Det maa under Sagen ansees tilfulde opløst, at den Obligationsgjæld, med Hensyn til hvilken Indstævnte havde paadraget sig en Cautionforpligtelse af 500 Rd., var i Medfør af den under 3die December 1861 udstedte Obligationens Indhold paa Grund af paadragne Renterestancer forfalden til Betaling, forinden Indstævnte af Citanten den 18de August 1863 blev indklaget for Forligelsescommissionen. At Hoveddebitor dengang ikke var istand til at udrede de ifølge Obligationen sthyldige 20,000 Rd., fremgaaer dernæst utvivlsomt af de hos ham nogle Maaneder tidligere den 6te Mars 1863 og 22de April s. A. for bedre prioriterede Forbringinger afholdte Arrest- og Ublægsforretninger, sammenholdt med en af ham den 25de Juli 1863 forfattet Opgjørelse af hans Mellemværende med Citanten, hvorefter han til

denne efter de gjorte Afbetalinger og med Fradrag af et Citanten overdraget Beløb af udestaaende Forbringer endnu skylde 6,337 Rd. 3 ß. At hans Formuesforfatning ei heller senere forbedrede sig, viser den efter Citantens Foranstaltning hos ham den 19de September 1863 iværksatte Arrestforretning, hvorunder intet Gods kunde paavises, saa at den maatte hæves som frugtesløs, og endelig sees det, at samtlige udestaaende Forbringer, forsaavidt de ikke af Citanten i Medhold af den til ham skete Transport directe ere indklasserede og komne Hoveddebitor tilgode i Mellemregning, ere i Forening med en tegnet Livsforsikkring, stor i det Hele 4,000 Rd., der ved den ovenberørte Obligation var stillet Citanten til Sikkerhed, bortfulgte ved offentlig Auction den 1ste Octbr. 1863, uden at Citanten derved, saaledes som en samme Dag forfattet Opgjørelse udviser, har erholdt Dækning for sit Tilgodehavende hos Hoveddebitor, der under Sagens Drift er afgaaet ved Døden i en saa forarmet Tilstand, at hans Bo end ikke er anseet tilstrækkeligt til at udrede de med Begravelsen forbundne Omkostninger. Efter de saaledes fremkomne Oplysninger er der ingen som helst Anledning til at antage, at Citanten ved særligen indledede Retssfølgninger skulde kunne have erholdt sit Tilgodehavende betalt af Hoveddebitor. Som Følge heraf, og da der — selv om den nævnte Livsforsikkring tilligemed den tilbagestaaende Deel af de udestaaende Forbringer fradrages med deres fulde Paalydende, istedetfor, som i sidstnævnte Opgjørelse skeet, med de mindre Summer, for hvilke Citanten selv ved Auctionen kjøbte dem — dog efter de foreliggende Oplysninger maa antages at blive et Restbeløb af Citantens Tilgodehavende ubækket, som langt overstiger den Sum, for hvilken Indstævnte har caveret, kan han ikke undgaae at tilpligtes at tilsvare de paastævnte 500 Rd. med Renter heraf 5 pCt. aarligt fra den 18de August 1863 indtil Betaling skeer. Da Cautionsbetalingen vedrører Flere end Indstævnte, vil det være at bestemme, at Betalingen bliver at erlægge mod behørig Afkrøvning paa dette Beviiis. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Indstævnte bør, mod Afkrøvning paa det omhand-

lede af ham med Flere i December 1861 udstedte Cautionsbeviis, til Citanten betale de paaftævnte 500 Rb. med Rente 5 pCt. aarligt fra den 18de August 1863 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rb.

Den inbankede Doms Præmissjer lyde saaledes: „Ved Underrettsdommen i nærværende Sag er Citanten, Procurator Nissen, imod at extraderes i quitteret Stand et i December 1861 udstedt Cautionsbeviis — hvorved han for et Beløb af 500 Rb. har forpligtet sig til som simpel Cautionist at indstaae for Indstævntes, Kjøbmand S. Levinsens, Tilgodehavende efter en af Fabrikant Jørgen M. Nathmann til ham den 3die December 1861 udstedt Panteobligation, oprindelig stor 20,000 Rb. — tilpligtet at betale Indstævnte 500 Rb. med Renter, hvorhos nogle af Indstævntes Sagsfører for Underretten under Proceduren sammesteds om og imod Citanten brugte fornærmelige Udtalelser ere mortificerede.

Denne Dom har nu Citanten inbanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten neblagte Paastande om, at Sagen afvises fra Underretten eller at han frifindes for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvorimod Indstævnte har paaftaaet Underrettsdommen stadfæstet, dog saaledes at den ovennævnte Mortification bortfalder, samt at Citantens Forpligtelse til at betale de ommeldte 500 Rb. ikke gjøres afhængig af Cautionsbeviiets Extradition i quitteret Stand, men, idet bemeldte Beviis indeholder Cautionsforpligtelser for Andre end Citanten, alene af, at der meddeles Citanten behørig Dvittinger paa samme.

Det er under Sagen in confesso, at Citanten ikke som Selskabsdnercautionist men alene som simpel Cautionist har paataget sig den ovennævnte Cautionsforpligtelse, samt at Indstævnte ikke, forinden han efter Forligsklage af 18de August 1863 og Underrettsstævning af 31te s. M. under nærværende Sag sagsgjætte Citanten til at indfri sin Cautionsforpligtelse, har foretaget noget retsligt Skridt imod Hoveddebitor til Inddrivelse af sit formeentlige Tilgodehavende hos denne efter den ovennævnte Panteobligation, hvilket Tilgodehavende efter Indstævntes Indbringende overeensstemmende med en af ham under Sagen fremsagt Opgjørelse af 1ste Octbr. 1863 udgjør 7,116 Rb. 4 Mk. 11 s.; men, medens Citanten, forinden at bestride denne Opgjørelses Rigtighed og at benægte, at Hovedcitanten paa den Tid, da nærværende Sag blev anlagt, var Indstævnte Noget skyldig, navnlig har paaberaabt sig, at Sagen ialtfald er for tilblyt anlagt, idet han som simpel Cautionist formeentlig under ingen Omstændigheder kan være pligtig at betale Noget, forinden Indstævnte ved paa lovlig Maade, efter erhvervet Dom eller Forlig over Hoveddebitor, at gjøre Ublæg i dennes Eiendele og realisere det Ublagte har godtgjort, at han

ikke har kunnet erholde Fyldestgjørelse for sit Tilgodehavende, har derimod Indstævnte villet gjøre gjældende, at Hoveddebitor paa den Tid, da nærværende Sag blev anlagt, var aldeles insolvent og ikke eiede Noget som helst, der kunde være Gjenstand for Udlæg og Realisation, samt at Citanten under disse Omstændigheder maatte være pligtig til strax at indfri sin Cautionssforpligtelse uden at kunne fordrø, at Indstævnte forinden skulde ofre Tid og Penge paa at iværksætte en aldeles unyttig Retsførsning imod Hoveddebitor, hvorhos Indstævnte til nærmere Oplysning om Hoveddebitors Insolvens navnlig har fremlagt deels Udskrifter af 2 henholdsvis den 22de og 27de April 1863 afholdte Udlægsforretninger, hvorved en Creditor, der for et Beløb af 45,000 Rb. havde 2den Prioritets Panteret i 2 Hoveddebitor tilhørende faste Eiendomme med de i samme værende Glasværker med tilhørende Bygninger og Indretninger m. m. samt 1ste Prioritets Panteret i Hoveddebitors Varelagere og Materialier saavel som i de til bemeldte Eiendomme hørende Besætnings- og Inventariegenstande m. m., for de nævnte 45,000 Rb. med Renter m. m. har ladet gjøre Udlæg i de ommeldte pantsatte Gjenstande, deels en efter Requisition af Indstævnte den 19de Septbr. 1863 hos Hoveddebitor til Sikkerhed for et Beløb af over 5,000 Rb. afholdt Arrestforretning, hvorunder Hoveddebitor erklærede, at samtlige hans Eiendele saavel faste Eiendomme som Løssregienstande vare blevne realiserede af hans Creditorer, og at han derfor nu aldeles Intet eiede, men at han derimod havde en Restgjæld af omtrent 77,000 Rb. foruden det Indstævnte skyldige Beløb, hvorpaa Arrestforretningen, efterat Fogden og hans Vidner havde bevidnet Rigtigheden af denne Hoveddebitors Erklæring, blev sluttet uden Resultat, deels endelig en af vedkommende Skifteforvalter den 30te Juni f. A. udfærdiget Aetest om, at Voet efter Hoveddebitor, der er død under nærværende Sags Drift, er angivet at være utilstrækkeligt til at dække de med hans Begravelse forbundne Omkostninger og derfor ekstraderet hans Enke til fri Raadighed, uden at hun derved har paataget sig nogen Forpligtelse til at tilsvare hans Gjæld.

Ligesom det imidlertid ikke ved disse og de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger kan ansees fuldstændigt gøbtgjort, at Hoveddebitor paa den Tid, da nærværende Sag blev anlagt, var aldeles insolvent og uden af Stand til at tilvejebringe de fornødne Midler til at dække Indstævnets Tilgodehavende, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at de ommeldte Executionsforretninger ere foretagne flere Maanedes forinden nærværende Sags Anlæg, og at den ommeldte efter Indstævnets Requisition hos Hoveddebitor afholdte Arrestforretning først fandt Sted omtrent en Maaned efter Ubtagelsen af Forligssagen i nærværende Sag, saaledes maa der ogsaa gives Citanten Medhold i, at en simpel Cautionist efter vor Lovgivning ikke kan sagsøges af Creditor til at indfri sin Cautionssforpligtelse, forinden denne paa lovlig Maade forgjæves har søgt at erholde Fyldestgjørelse hos Hoveddebitor, hvilket, forsaavidt denne ikke er død eller gaaet fallit, ordentligvis maa skee ved, efter forud erhvervet Dom eller Forlig over Hoveddebitor, at gjøre Udlæg hos denne og realisere det Udlagte. Da nu Indstævnte har erkjendt, at han ikke for-

inden nærværende Sags Anlæg har foretaget noget retsligt Skridt mod Hoveddebitoren til Inddrivelse af sit formeentlige Tilgodehavende hos denne, samt da det selvfølgelig ikke kan komme i nogen Betragtning, at der nu paa Grund af Hoveddebitors under Sagens Drift indtraadte Død og de i den ovennævnte Attest indeholdte Oplysninger om Bestaffenheden og Behandlingen af hans Dødsbo ikke længere kan blive Spørgsmaal for Indstævnte om at søge Fyldestgjørelse hos Hoveddebitoren eller hans Bo, maa nærværende Sag anses for tilbørligt anlagt, og som en Følge heraf vil Citanten være for Tiden at frifinde for Indstævnets Tiltale med Hensyn til den paastævnte Forbring.

Foraaavidt Indstævnte har paastaet den ved Underrettsdommen stete Mortification af nogle af hans Sagsfører for Underretten sammesteds brugte fornærmelige Udblæffer ophævet, bemærkes, at da Underrettsdommen ikke er contrapaaanket af Indstævnte, vil der ikke kunne blive Spørgsmaal om imod Citantens Protest at forandre bemeldte Dom i saa Henseende.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Sagens Omstændigheder at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet“.

Torsdagen den 25de October.

Nr. 238.

Advocat Hindenburg
contra

Rasmus Andersen (Defensor Hansen),

der tiltales for at have overfaldet og truet Huusmand Anders Nielsen af Vesterfjerringe.

Salling Herreds Extrarets Dom af 1ste Marts 1866: „Tiltalte Huusmand Rasmus Andersen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Huusmand Anders Nielsen 10 Rd. og derhos udrede Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Groth Peterfen 5 Rd. og til Defensor, Exam. juris Jansen 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afserd efter Loven“.

Randsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juni 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage og at Erstatningen fastsættes til 8 Rd. 3 Salair til Actor og Defensor for Over-

retten, Procuratorerne Smith og Westrup, betaler Tiltalte Rasmus Andersen 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udbedes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afseer efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaaedit Sagen efter den stete Indstævning foreligger Høiesteret til Paafjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde, kjendes for Ret: Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses heber det: „Under nærværende her til Retten fra Salling Herreds Ertretet indankede Sag sigtes Tiltalte Rasmus Andersen, der er langt over criminel Lovaldet og ikke findes forhen straffet, for at have voldelig overfaldet og truet Huusmand Anders Nielsen.

Det er af denne i saa Henseende forklaret, at ba han, der er i en Alder af 66 Aar, den 7de October f. A. havde været ude i den til Bernetilsbe-gaard hørende saakaldte Skovhave for at være behjælpelig med at læsse Træstubbet, som han med Eierindens Samtykke havde ryddet, og saavne sin Frakke, der havde ligget ved hans Værktsi, som han ogsaa sandt afspredt og beskadiget, henvendte han sig til en udenfor det af Tiltalte beboede Huus staaende Kone for at spørge efter sin Frakke, hvorpaa Tiltalte uden nogen Foranledning kom farende ud af Huset og tilføiede Anders Nielsen tilbeels med en Træsto flere betydelige Slag, blandt Andet et under høire Skulderled, hvorved et Saar bibragtes, samt kastebe en Stavre efter ham, hvorved hans Arm blev truffen, ibet han tillige yttrede, at naar Anders Nielsen ikke pakkede sig derfra og kom igjen i Skoven, vilde han blive slaet ihjel.

Angaaende den Anders Nielsen tilføiede Vold heber det i en under 12te f. M. afgiven Lægeerklæring, at Lægen jamme Dag havde underføgt Anders Nielsen og forefundet en betydelig Eechymose, som strakte sig fra høire Nøglebeben langs høire Arms indvendige Side inbil Midten af Overarmen, at Huden var gullgrønlig farvet, hele Partiet meget ømt ved Berørelse og at Anders Nielsen kun med Besværlighed kunde bevæge Armen. Endvidere yttres det, at paa Eechymosens Midte, lidt under Skulderledet, sandtes et tverløbende Saar af ca. $\frac{1}{2}$ Tommes Længde, som allerede var begyndt at hele, og som kun syntes at være gaaet gennem Huden, samt at det var utvivlsomt, at Læsionen var bibragt med et eller flere Slag, og meget sandsynligt, at en Træsto havde været det brugte Vaaben. I en senere af vedkommende

Districtslæge under 20de November næstefter afgiven Erklæring yttres det, at Blodubtrædningerne vare forbedte og Saaret lægt, medens dets Ar endnu var aldeles tpdeligt, at der i Armens Bevægelse var noget særdeles Tvungent, og at Bestfædigelsen ikke blot havde hindret Anders Nielsens Arbeidsdygtighed fra den Tid, den blev ham v bragt, men endnu i nogen Tid vilde være ham en Hindring i hans Arbeide, hvorimod det ikke kunde antages, at han bestandigt vilde komme til at lide paa sin Førlighed deraf.

Hvad angaaer Tiltalte, da har han, efter først at have nægtet, at han havde truffet Anders Nielsen ved sit Huus eller hørt eller seet ham ved den omhandlede Leilighed, senere vedgaaet, at han deels forbi Anders Nielsen af bemeldte Eierinde var bleven overladt Stubbene i Skovhøden og deels forbi han fort iforveien havde yttret til Tiltaltes Hustru, at der var saamange Rotter i Skoven, som rendte med hans Stubbe, hvilket Tiltalte betragtede som en Sigtelse imod ham, var bleven forbittret paa Anders Nielsen, og da denne derhos den ommeldte 7de October sagde til den ovennævnte Kone, at det var nogle Kæltringer, der vare i Huset, blev Tiltalte saa betagen af Gidsighed, at han foer ud paa Anders Nielsen, og at han, skjøndt han ikke erindrede det, ikke vil nægte, at han slog denne med sin Træsko og derved formeentlig har tilføiet ham Saaret under Skulderledet, samt at han erindrede at have kastet Træskoen og en Gjerdestave efter Anders Nielsen og yttret, at denne ikke var for god til at slaes ihjel.

Zbet nu den af Tiltalte afgivne Forklaring findes at maatte lægges til Grund for Sagens Paafjendelse, hvoraf følger, at Anders Nielsen ikke vil kunne betragtes som sagesløs Mand, vil Tiltalte, der, hvad Sigtelsen for at have truet Anders Nielsen angaaer, ikke skjønnes overbeviist noget Forhold, der vil kunne medføre Ansvar for ham, være at dømmes efter Frdn. af 4de Octbr. 1833 § 3 1ste og 2bet Led til en Straf, som findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede til Anders Nielsen for Næringstab 6 Rd. og for Udgifter til hans Helbredelse 2 Rd.

Med denne Forandring i Underrettens Dom, ved hvilken Tiltalte er idømt lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage og paalagt en Erstatning af 10 Rd., vil den, da dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, forøvrigt være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Salairer til de befalede Sagsførere for Overretten med 6 Rd. til hver.

Skjøndt Actor for Underretten, hvem Sagen er bleven tilfisllet den 30te Novbr. f. A., ikke har udtaget Stævning før den 13de Februar d. A., findes der dog efter Omstændighederne ikke at være aldeles tilstrækkelig Føie til for dette Ophold af Sagen at paadrage ham Ansvar.

Nr. 274.

Advocat Hansen
contra**Hans Johansen** ogsaa kaldet **Høiberg**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand.

Bordingborg søndre Virks Extrarets Dom af 28de April 1866: „Tiltalte Værtshuusholder Hans Johansen Høiberg af Næstved bør at bøde til Præstø Amts Fattigkasse 20 Rd. samt at betale i Erstatning til Skjærsliber Christen Claus Rosenhagen 5 Rd. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovligen skyldende Omkostninger og derunder i Salair til Actor, Procurator Schaarup og til Defensor, Procurator Jørgensen 5 Rd. til hver. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forhændelse under Abfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de August 1866: „Tiltalte Hans Johansen ogsaa kaldet Høiberg bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Christen Claus Rosenhagen 15 Rd. 3 Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, og bør Tiltalte derhos udrede Salarier til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møhlert og Rhegaard, med 6 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udbviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes Straffen efter Frdn. af 4de October 1833 § 9 sammenholbt med § 3 at maatte bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, og den almindelige Straffelov skjønnes ikke at kunne føre til et mildere Resultat. Med den ansførte Forandring i Henseende til Straffetiden vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne

Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende her til Retten fra Bordingborg søndre Virks Extraret indantebe og imod Tiltalte Hans Johansen ogsaa kaldet Høiberg for voldeligt Overfald paa sagesløs Mand anlagte Sag, er det ved de af Huusmand Niels Hansen og Henriette Dorteia Enoch, Hertzbergs Enke, afgivne beedigede Forklaringer og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger godtgjort, at Tiltalte den 4de November f. A. har med en Stav slaet Skjærsliber Christian Claus Rosenhagen, som ikke dertil havde givet ham nogen rimelig Anledning, 2 Slag i Hovedet, et paa høire og et paa venstre Side, hvorved der efter den under 5te f. M. afgivne Lægeerklæring hibragtes Rosenhagen et transversalt 1 Tomme langt Saar over høire Dienbryn og et buesformet 2 Tommer langt Saar udenfor den hvre Binkel af venstre Die, hvorhos begge de tilsvarende Dienlaage vare underløbne med Blod og ophovnebe; det tilspies endvidere i Lægeerklæringen, at begge Saarene vare trængte heelt igjennem Huden, uden dog at bestadige de underliggende Been, at der var Spor til, at de havde blødt endeel, men at de neppe vilde faae Indflydelse paa hans fremtidige Helbred.

Ifølge en senere af Rosenhagen den 20de f. M. afgiven Forklaring have de tilspiede Slag efterladt 2 stærke Ar, et ved hvert Die, ligesom han ogsaa navnlig mod uroligt og ondt Veirligt følte sig fortumlet i Hovedet og led af Hovedpine, hvilket han ansaae som en Følge af Slagene.

For det af Tiltalte ifølge det Foransførte ubviste Forhold er han ved Underrettsdommen retteligen anseet efter Frdn. af 4de Octbr. 1833 §§ 3 og 6, men Straffen, der er bestemt til en Mulct af 20 Rbd., findes ikke at burde ansættes lavere end til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte istedetfor den ham ved Underretten paalagte Erstatning af 5 Rbd. vil have at udrebe i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Røringstab for de Rosenhagen paafsørte Lidelser samt for Lyde eller Banfir 15 Rbd.

I Henhold til det Ansførte vil den paaantebe Dom forsaavidt være at forandre“.

Nr. 257.

Advocat Hansen
contra

Mads Christensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Indbrudsthyveri.

Middelfom-Sønderhng Herreders Extrarets Dom af 13de April 1866: „Arrestanten Mads Christensen bør hensættes til Tugthunsarbeide i 12 Aar. Saa betaler han og alle af denne

Sag lovligt flyvende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Landsoverretsprocuratorerne Fasting og Møller, til den Førstnævnte 6 Rd. og til den Sidstnævnte 5 Rd. At efterkommes under Afærd efter Loven".

Biborg Landsoverrets Dom af 30te Juli 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sjaacsen og Morville, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet det: „Arrestanten Mads Christensen, der er født i 1818 og ifølge Høiesterets Dom af 19de Februar 1850 har været anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 12 2det Led cfr. §§ 14 og 13 med 7 Aars Fæstningsarbeide, og da han derpaa, efterat være undvogen af Straffeanstalten, paany hadde gjort sig skyldig i Tyveri, ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14de Marts 1851 blev efter samme Frdn. § 15 cfr. § 12 2det Led og Frdn. af 11te Marts 1818 § 1 dømt til Tugthuusarbeide under streng Bevogtning i 12 Aar, men ved kongl. Resolution af 5te April f. A. erholdt Resten af sin Straffetid estergiven, tiltales under nærværende Sag for Indbrudstyveri.

Om Aftenen den 4de December f. A. eller den paafølgende Nat blev der hos Gaardmand Jens Sørensen af Kjerrestrup begaaet et Indbrudstyveri, idet Tyven saaes at have frataget de Stifter, hvormed et i den østre Ende af Huset værende Vindue til en Stue i Gaarden ubvending var fastgjort, og derefter maatte antages gjennem Vinduet at være stegen ind i Stuen, der ved uafslaaede Døre stod i Forbindelse med Dagligstuen og Sørensens Sovekammer, og fra hvilken, tilbeels som det maa antages fra en Seng med Sengklæder, der stod i Stuen, fandtes bortfjaalet en Olmerbugs Overdyne, et Par Lagener, et Stykke blaat toffastet Løi, der ved Anmeldelsen angaves at have

udgjort 5 $\frac{1}{2}$ Alen, et Par blaa toskaftede Buxer, en rødstribt Vest, et Par Bazartræsko og 12 Talglys, tilsammen af Værdi 30 Rd. 3 Mk., samt endvidere 2 Tørklæder af Værdi 2 Mk. Efter Sørensens Forklaring havde Tyveriet fundet Sted efter Kl. 9 om Aftenen den 4de December, hvilket han veed deraf, at han paa den Tid passerede det Vindue, hvorigjennem det siden viste sig, at Tyven havde banet sig Afgang til Stuen, og umiddelbart derefter gik han tilligemed Husets øvrige Folk tilsæns, og ligeledes har Sørensens Hustru udsagt, at hun antager for vist, at Tyveriet er begaaet, efterat hun og Husets øvrige Folk vare gaaede tilsæns, hvilket i Almindelighed pleier at ske mellem Kl. 9 og 10, men den Aften allerede stede Kl. 9. Efterat der i denne Anledning ved Lysgaard-Hids Herreders Jurisdiction var indbleet Underfølgelse mod Arrestanten, paa hvem Mistanken var sat, navnlig fordi han havde solgt et Stykke blaat toskafteet Tøi, der antoges at svare til det J. Sørensen frakomne, og det i de første Forhør var oplyst, at Arrestanten havde været fraværende fra sit Hjem i Demstrup fra 3die til 5te December eller til Natten mellem 4de og 5te December, samt at han efter sin Hjemkomst havde været i Besiddelse deels af det ommeldte Tøi og deels af et Lagen, afgav Arrestanten i Forhør den 16de Januar d. A. Tilstaaelse om, at han havde gjort sig skyldig i det ommeldte Indbrudstyveri, idet han i saa Henseende nærmere forklarede, at han den 3die December begav sig til Borning Præstegaard, som han den følgende Dag forlod, og naaede paa Vandringen deraf til sit Hjem omtrent Kl. 8 om Aftenen Kjerrestrup, hvor han i en eneliggende Gaard ved Veien ved at see ind af et af Vinduerne bemærkede, at der stod en Seng med Sengklæder, og da han trængte saameget til disse og syntes, at der kunde være Leilighed til at stjæle dem, brød han et Vindue ind i Enden af Huset og gik igjennem Vinduesaabningen ind i en Storslue, hvor Ingen var tilstede, og bemægtigede sig der en Olmerbugts Overdyne, et Par Lagener, det ommeldte blaa toskaftede Tøi, der var af en Længde af 5 $\frac{1}{8}$ Alen, en rødstribt Vest, et Par Bazartræsko, et Par blaa toskaftede Buxer og 12 Stykker Talglys, hvilke Gjenstande han alle bragte til sit Hjem, hvor han imidlertid, da senere Mistanke var opstaaet imod ham, havde brændt samtlige de anførte Gjenstande med Undtagelse af de 5 $\frac{1}{8}$ Alen Tøi og 11 Lyfestumper, der ere komne tilstede under Sagen. Denne Tilstaaelse vedblev Arrestanten i et derpaa følgende Forhør den 18de Januar, idet han forfikkede, at det ommeldte Tyveri i Kjerrestrup var begaaet af ham ene, uden Bistand af Andre, men under de senere fra den 22de Januar ved Middelfom-Sønderlyng Herreders Jurisdiction, hvor Sagen stulde forfølges, optagne Forhør har Arrestanten tilkaldt sin Tilstaaelse, hvorimod han vedblivende har forfikkret, at han ikke har begaaet det omhandlede Tyveri, men at bemeldte Tilstaaelse, som han havde afgivet for Forhørsdommeren i Lysgaard-Hids Herred, var ham afdungen, idet Forhørsdommeren — da Arrestantens Svoger, A. Jensen, havde benægtet Rigtigheden af en Forklaring af Arrestanten om, at denne havde erholdt det ovennævnte Lagen tillæns af sin Søster, Ssens Hustru — havde pttret til Arrestanten, at naar han ikke nu tilstod Tyveriet, blev A. Jensen og Arre-

stantens Familie arresteret, hvorhos han noget efter havde tilføjet: „og det er jo skjændigt at føre din Familie i Ulykke,“ hvilke Yttringer efter Arrestantens Forklaring vare tilstrækkelige til at bringe ham til at afgive sin falske Tilstaelse om Tyveriet. I Forbindelse hermed er Arrestanten vendt tilbage til sin oprindelig afgivne Forklaring om den 3die December at have begivet sig til Randers og der at have kjøbt det toskastede Tøi, medens han med Hensyn til Lagenet har udsagt, at hans oprindelige Forklaring om at have laant det af Søsteren er urigtig, hvorimod han ligeledes vil have kjøbt det i Randers den 3die December samt derefter brændt det, da han hørte, at Mistanken var falben paa ham, idet han, som han har udsagt, ikke kunde vide, om det lignede de J. Sørensen frastjaalne Lagener, og paa Foreholdelse af, hvorledes han kunde være istand til i sin Tilstaelse at afgive den detaillerede Forklaring om Udførelsen af Tyveriet samt om de tagne Gjenstande, har han udsagt at have erfaret disse Omstændigheder ved det begaaede Tyveri deels af Dmtale, deels af Forhørsdommeren i Retten. Ligesom imidlertid en af Forhørsdommeren i Lysgaard-Hids Herreder afgiven og af Retsvidnerne tiltraadt Erklæring gaaer ud paa, at Forhørsdommerens Yttring ved den ommeldte Leilighed alene gik ud paa, at Arrestanten ved sin Forklaring kastede en Mistanke paa Familien, som lettelig kunde medføre dens Arrestation, saaledes findes der isvrigt saameget mindre Grund til at tage Hensyn til Arrestantens Tilbagekaldelse af hans afgivne Tilstaelse, som den af ham paaberaabte Grund for at have afgivet Tilstaelsen i sig selv er uantagelig, og som Rigtigheden af Tilstaelsen i det Væsentlige er bestrækt ved Sagens Dphøysninger, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at Arrestanten, ogsaa efterat have tilbagekaldt den, har erkjendt at have passeret Kjerrestrup den 4de December, samt at Arrestantens Forklaring om hans Dphøib i Randers og Maaden, hvorpaa han vil have erhvervet det ommeldte toskastede Tøi og Lagen, ikke stemmer med de tilveiebragte Dphøysninger, hvorhos det navnlig efter edeligt Vidnesbyrd af en Farver, der for J. Sørensen havde farvet det ommeldte ham frakomne toskastede Tøi, maa antages, at det af Arrestanten omforklarede toskastede Tøi er det J. Sørensen frastjaalne. Isvrigt bemærkes, at ligesom Arrestantens Forklaring om den Maade, hvorpaa han har skaffet de stjaalne Gjenstande afveien ved at brænde dem stykkevis i sin Kaffelovn og paa sin Størsteen, ikke er bestrækt ved de af de øvrige Deboere af Huset afgivne Forklaringer, saaledes er under Undersøgelsens Drift en Olmerdugs Dverbyne fundet nedstønk ved en indeni samme anbragt Kampsteen i en Mergelgrav, hvori der stod Vand, i Nærheden af Demstrup, hvor Arrestanten som meldt havde sit Hjem, hvilken Dyne J. Sørensen og Hustru have gjenkjendt som den dem ved Tyveriet frakomne. J. Sørensen har frafaldet Krav paa Erstatning for de ikke tilstedekomne Koster samt for Forringelsen af bemeldte Dyne.

Efter det Anførte maa Arrestanten anses at have gjort sig skyldig i det ommeldte Indbrudstyveri, medens det dog ikke kan anses tilstrækkelig oplyst, at samme er udøvet ved Nattetid, og da Arrestanten, som meldt, tidligere har været straffet for 3die Gang begaaet Tyveri, vil han nu være at bømme for

denne Forbrydelse, 4de Gang begaaet, efter Straffeloven af 10de Febr. d. A. § 232 jfr. § 229 Nr. 4 1ste Led, og Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fugthuussarbejde i 12 Aar, findes at kunne bestemmes til saadant Strafarbejde i 4 Aar. Med denne Nedsættelse i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Fredagen den 26de October.

Nr. 245.

Abvocat Hansen

contra

Lauritz Julius Habberg (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de Juli 1866: „Tiltalte Lauritz Julius Habberg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Suel og H. H. Nyegaard, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ifølge de efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne yderligere Oplysninger maa det antages, at Tiltalte ikke har taget det under Sagen omhandlede Shaal fra en Bænk i den omtalte Dandsesal, men har modtaget det af en der tilstedeværende Person, der havde taget det op fra Gulvet, og har givet denne 1 Mk. for det samt derefter pantsat det, skjøndt han indsaae, at Personen ingen Ret havde til at overdrage ham Shaallet, som antoges at tilhøre en af de Dandsende. Efter disse Omstændigheder findes Tiltaltes Forhold at maatte henføres under Straffelovens § 248 sammenholdt med § 47 1ste Led, og hans Straf at burde bestemmes til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lauritz Julius Habberg bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til

Advocaterne Hansen og Levinfen for Høiesteret
betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den inbaufede Doms Præmisfer hedder det: „Da Tiltalte Lauritz Julius Habberg, der er født den 18de October 1841 og blandt Andet ved denne Rets Dom af 11te Novbr. f. A. anfeet efter Grdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste tilbeets bestyrkede Tilstaaelse er overbevist at have en Aften i Januar eller Februar Maaned b. A. i Dandsesalen i Murerkroen her i Staden stjaalet et til 3 Mk. vurderet Shaal, som henlaa paa en Bænk sammesteds, men hvis Eier ikke nærmere har været at udfinde, vil han nu i Medfør af §§ 306 og 307 i almindelig borgerlig Straffelov være at ansee efter samme Lovs § 230 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 266.

Advocat Hansen

contra

Anders Jensen eller Anders Christian Jensen

(Defensor Levinfen),

der tiltales for Blodskam.

Horns Herreds Extrarets Dom af 19de Marts 1866: „Anders Christian Jensen af Lysemose og Martha Jørgensdatter af Aasted Fattighuus bør at straffes paa Livet, hvorhos de Een for Begge og Begge for Een ville have at udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Poulsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Løgstrup 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de August 1866: „De Tiltalte Anders Jensen og Martha Jørgensdatter bør hensættes, den Førstnævnte til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder og den Sidstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Fasting, tillægges i Salair hver 5 Rd., bør Underretsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil, da en af de Fødsler, hvorpaa Slægtskabsforholdet mellem hans afdøde Kone og den i de foregaaende Instantser medtiltalte Martha Jørgensdatter var begrundet, hidrørte fra legemlig Omgængelse udenfor Ægtefælskab, være at henseende under Straffelovens § 163, og Straffen findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Landsøverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Anders Jensen bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes de Tiltalte Aftægtsmand Anders Christian Jensen og Martha Jørgensdatter for begaaet Blodsfam.

Det maa i saa Henseende ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Omstændigheder ansees tilstrækkeligen godtgjort, at de Tiltalte, af hvilke Martha Jørgensdatter, der er født den 20de Marts 1835, er en uægte Datter af den for omtrent 8 Aar siden afdøde Inger Kirstine Johannesdatter, som var en ægte Datter af Maren Andersdatter, hvilken Sidstnævnte som Enke blev gift den 16de April 1840 med Tiltalte Anders Jensen — der nu er omtrent 76 Aar — og er afgaaet ved Døden i Januar 1859 uden i dette sit Ægtefælskab at have havt Børn, have, efterat Jørgensdatter ved November 1859 var flyttet sammen med Medtiltalte Anders Jensen, pleiet legemlig Omgang med hinanden, og at Jørgensdatter den 17de Juli 1864 har født et Barn, hvortil Medtiltalte Anders Jensen er Fader. Efter hvad der under Sagen er oplyst, har Tiltalte Martha Jørgensdatter indtil sin Confirmation i Foraaret 1849 nydt Opdragelse hos sin ommeldte Mormoder, idet hun dog fra sit 8de Aar af var ude at tjene om Sommeren, men efter sin Confirmation har hun stadig været ude at tjene, indtil hun ved November 1859, da hun var bleven frugtommelig udenfor Ægtefælskab ved en Tjenestekarl fra Elling Sogn, tog i Huset til Medtiltalte, og de Tiltalte have derefter boet sammen indtil Foraaret 1864. De Tiltalte have ikke nøie kunne forklare, naar de have begyndt

at pleie legemlig Omgang med hinanden eller naar dette ophørte, men medens Tiltalte Anders Jensen har erklæret ikke at kunne afgive nogen bestemt Forklaring herom, har Tiltalte Martha Sjørgensdatter udsagt, at de først et Aars Tid førend hun i Efteraaret 1863 blev besvangret ved Medtiltatte havde begyndt at have legemlig Omgang med hinanden, men at dette ikke er skeet, efterat hun var bleven frugtsommelig, uden at hun dog bestemt kan angive, naar det sigt er skeet. Efter de Tiltaltes Forklaringer og hvad der under Sagen er oplyst, maa det isøvrigt antages, at de begge have staaet i den For- mening, at den Omstændighed, at Tiltalte Anders Jensen tidligere havde været gift med Tiltalte Martha Sjørgensdatters Mormoder, især da han ikke havde avlet Børn med denne, ikke kunde gjøre det strafbart, at de, efterat Sjørgensdatters Mormoder var død, have pleiet legemlig Omgang med hinanden, men der vil dog ikke heri, efter hvad der er oplyst om de Tiltaltes Eindsstilstand, kunne være tilstrækkelig Høie til at bringe Bestemmelserne i almindelig borgerlig Straffelov §§ 38 eller 39 til Anvendelse, og de Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at Nogen af dem tidligere har været straffet, ville derfor efter bemeldte Lovs § 306 for deres ommeldte Forhold være at ansee efter den nævnte Lovs § 162, og findes Straffen for Tiltalte Anders Jensen at kunne sættes til 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde og for Tiltalte Martha Sjørgensdatter til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Mandagen den 29de October.

Nr. 29. **Stomagermester Johannes Nielsen** (Ingen)
contra

hans frastilte Hustru **Erine Nielsen** født **Kobb** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke førend det tillædes ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Qvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillædes videre derpaa at tale.

Nr. 256.

Justitsraad Bunken
contra**Sveinn Hjaltason** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for udøvet Overfald eller Vold paa Politimesteren paa Bestmanns under Udførelsen af dennes Embedsforretninger.

Bestmanns Syssels Extrarets Dom af 6te Juli 1865: „Tiltalte, Bonden Sveinn Hjaltason af Besthusum, bør straffes med 10 Slag af Riis samt udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 23de October 1865: „Den Tiltalte, Sveinn Hjaltason, bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og berunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Jon Gudmundson og Pall Melsted, 6 Rd. til hver, udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Da det efter de fremkomne Oplysninger ikke med Sikkerhed kan antages, at Tiltalte ved den i den indankede Dom omhandlede Leilighed har været i en saadan Sindstilstand, at Strafansvar for det paatalte Forhold kan paalægges ham, i hvilken Henseende der navnlig ikke kan tillægges den efter Sagens Paakjendelse af Overretten fremkomne Lægeerklæring nogen afgjørende Vægt, billiger Høiesteret det ved Dommen antagne Resultat.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Justitsraad Bunken og Advocat Henrichsen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Nærværende Sags factiske Omstændigheder ere følgende: Engang ifjor Sommer vare Sysselmanden paa Bestmanns og den Tiltalte begge tilstede paa engang i en Kjøbmandsboutif der paa Nerne. Ved denne Leilighed var den Tiltalte meget beruset og, efter hvad der synes at fremgaae af Forhørerne, laa med Hovedet frem paa Dissen. Sysselmanden tog da en Flaske Brændeviin, som Tiltalte havde kjøbt, og heldte noget af Brændeviinen over Hovedet paa ham, men Resten ud paa Gulvet. Den Tiltalte blev herover ligesom rasende, og begyndte at udfælte Sysselmanden, som da befalede to af de Tilstedeværende at anholde

ham og sætte ham ind i Arrestlocalet der paa Zerne. Tiltalte løb da ud af Boutiken, men blev forfulgt af Syssejemanden og Mændene, der først fik fat paa ham inde i et Hus, hvor de toge ham og bragte ham hen i Arresten, hvor han, efter hvad han har forklaret, hensad i 24 Timer. Men undervejs, da Syssejemanden og Mændene satte efter Tiltalte, greb han en nævestor Steen og kastede hen ad Syssejemanden; Stenen havde en Retning lige imod Syssejemandens ene Kind, men, da Syssejemanden bukkede sig, sløi Stenen ham forbi uden at tilføie ham nogen Skade. I Anledning heraf blev der anlagt en Justitsfog imod Tiltalte for Bولد, ubviist imod Lovrigbeden under Udførelsen af dens Embedshandlinger, og blev han ved Bestmanns Syssejels Extraretsdom, 6te Juli i sidstafvigte Sommer, dømt til at straffes med 10 Slag af Riis samt til at udrede alle af Sagen lovligten flydende Omkostninger; men denne Dom bar Tiltalte indbøntet for Landsøverretten. Det maa nu under Sagens Drift ansees for tilstrækkeligen oplyst, at Tiltalte, naar han er æbru, er fredelig, godt lidt og et rettsaffent Menneske, samt at han iøvrigt lider meget af Sindsvæltelse og engang har været berøvet Forstandens Brug i den Grad, at man maatte binde ham og bevogte ham i en længere Tid, og siden dette Tilfælde indtraf lader det til, at han ikke rigtig er Herre over sig selv, naar han bliver meget beruset, hvilket netop skal have været Tilfældet den omhandlede Gang. Naar man nu paa den ene Side tager tilbørligt Hensyn til Tiltaltes Rettsaffenhed og Fredelighed, naar han er æbru, og paa den anden Side til hans Sindsvagthed samt hvorledes han, siden han blev angreben af denne Sygdom, bliver ligesom uregjerlig, naar han er meget beruset, og naar man endvidere seer hen til Tiltaltes lidenskabelige Udbrud in casu, saa skjønnes ikke rettere, end at Alting tyder hen paa, at han i det Lieblit, han tog Stenen og kastede den ad Syssejemanden, ikke har paa en saadan Maade været sig sine Handlinger bevidst, eller Herre over dem, at de kunne tilregnes ham, hvilket ogsaa skjønnes at stemme overeens med Bidnernes, navnlig forhenværende Repstyrer Sigurdur Torfasons Opfattelse af Sagen, samt dermed, at han stadigen har benægtet at kunne erindre at have kastet en Steen ad Syssejemanden. Denne Opfattelse af Sagen gjendrives ingenlunde derved, at Tiltalte, der var bragt i en saa heftig Sindstemning, kunde gaae bort fra Stebet. Paa Grund af Foransførte vil Tiltalte være at frifinde for Actors Tiltale i denne Sag, og Sagens Omkostninger være at udrede af det Offentlige“.

Nr. 252.

Advocat Brock

contra

Christian Nielsen Grundbe og dennes Hustru **Maren Jensdatter** (Defensor Bunken),

der tiltales, Forstuvænte for Tyveri og Hæleri og Sidstnevnte for Tyveri.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 19de Mai 1866: „De

Tiltalte, Huusmand Christian Nielsen Grydbek og Maren Jensdatter af Kerslev Hebe, bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar, hvornæst de in solidum have at betale en Erstatning af 35 Rd. til Proprietair Andersen til Linderupgaard. Fremdeles have de in solidum at udrede Actionens Omkostninger og deriblandt Salairer til den befalede Actor og Defensor, Procuratorerne Lund og Winther, 4 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen at efterkommes under Afsærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Juli 1866: „De Tiltalte Christian Nielsen med Tilnavn Grydbek og Maren Jensdatter bør hensættes, Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte til Forbedringshuusarbejde i 1½ Aar. I Henseende til den idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, betale de Tiltalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tiltalte Christian Nielsen overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hans Straf være at bestemme efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 22 til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvorved bemærkes, at den almindelige Straffelov ikke findes at kunne føre til et mildere Resultat. Med den heraf flydende Forandring i Henseende til Straffetiden for bemeldte Tiltaltes Bedkommende vil den indankede Dom, idet Højesteret isvrigt i Henhold til de i samme anførte Grunde billiger dens Bestemmelser, være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Christian Nielsen med Tilnavn Grydbek bestemmes til 5 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocat Brod og Justitsraad

Bungen for Høiesteret betale de Tilstalte, Een for Vegge og Vegge for Een, 10 Rb. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Om de Tilstalte, Huusmand Christian Nielsen med Tilnavn Grydbek og dennes Hustru Maren Jensbatter, der under nærværende Sag tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Hæleri og Sidstnævnte for Tyveri, er det ved deres egne med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelser tilstræffeligen godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forbrydelser:

1. En Nat, som det maa antages i September Maaned f. A., begave begge de Tilstalte sig i Forening til Gaarden Musted, hvor de igjennem en aabenstaaende Port gik ind i Laden og her tilvænte sig noget Rug, som efter deres Forklaring efter at være renset udgjorde ca. 3 Skpr., og som af Bestjaalne, Forpagter Rasmussen, der har frataltet Krav paa Erstatning, er ansat til en Værdi af 3 Rb.

2. Som det maa antages nogle Dage derefter gik Tilstalte Jensbatter en Nat alene til Gaarden Musted, hvor hun igjennem et aabentstaaende Bindue, der var i en Afstand af omtrent 1½ Alen fra Jordens, steg ind i Ovkammeret, hvorfra en Dør, der kunde aabnes indvendig fra, førte ud til en Gang, der ved Døre, som maac antages at have været laasebe, var forbunden med de Værelser, hvor Meierstuen og Lærerenboen sov. I bemeldte Ovkammer tilvænte hun sig noget Kjøb samt 2 Stykker Rugbrød, som hun derefter bragte til sit Hjem, hvor hun den næste Morgen underrettede Medtilstalte, der efter sin Forklaring havde været uvidende om sin Hustrues Erinde, da hun om Natten forlod Hjemmet for at begaae Tyveriet, om, at hun havde stjaalet de omhånblebe Fødevarer, som han derefter var med at fortære. Bestjaalne, ovennævnte Forpagter Rasmussen, har anslaaet deres Værdi til 1 a 2 Rb., men frataltet Krav paa Erstatning.

3. En Nat i December Maaned f. A. gik Tilstalte Jensbatter i den Hensigt at begaae Tyveri til Pinderupgaard, der ligger omtrent 1 Mil fra hendes Hjem, og efterat hun med Tjengrene havde aftaget Sømmene, hvormed et Bindue udvendig var fastgjort, og trykket en Trætremme tilside, steg hun igjennem dette Bindue ind i Smørkælberens, hvorfra der gjennem Kjørnerummet og Bryggerstet var Udgang til en Gang, der stod i indvendig Forbindelse med Beboelsesleiligheden, og hvorfra en Dør førte ud til Gaarden. I Smørkælberens tilvænte hun sig 1½ Lpb. Smør, hvormed hun forlod Kælberens gjennem Binduet og begav sig hjem, hvor hun fortalte sin Mand — der efter sin Forklaring, da hun gik hjemmefra, havde Kundskab om, at det stete i det Løse med at stjæle, uden at han foretog Noget for at afholde hende derfra, medens han heller ikke havde tilskyndet hende dertil — hvor hun havde stjaalet det, og nogle Dage efter førte begge de Tilstalte til Aalborg, paa hvilken Reise Smørret efter Overenskomst mellem de Tilstalte blev solgt. Smørret er af Bestjaalne, Proprietair Anderjen, ansat til Værdi 10 Rb., som han har paastaet sig erstattet.

4. Natten mellem den 31te Januar og 1ste Februar d. A. begav Tiltalte M. Jensdatter sig om Aftenen mellem Kl. 10 og 11 fra sit Hjem til Linderupgaard, hvor hun, efter at have aabnet et 1½ Men fra Jorden værende Bindue til Mælkstuen ved at frapille de ubvendige Søm og med en Kniv at overstjære en Trætremme, steg igjennem dette ned i Mælkstuen, hvor hun tilvendte sig en Fjerding Smør, som hun derpaa gjennem Kjærnerummet, Bryggerfæt og den ovennævnte Gang bragte ud af Huset, hvorefter hun udtog Smørret af Fjerdingen og fyldte det i en Sæk, som hun havde medbragt, og begav sig derpaa bort med Smørret. Circa ¼ Miil derfra traf hun sin Mand, der vidste, at hun var gaaet ud for at stjæle paa Linderupgaard, uden at han dog efter sin Forklaring vidste, hvad hun vilde stjæle eller paa hvad Maade hun vilde udøve Tyveriet, eller navnlig at hun vilde gjøre Indbrud, men som efter Aftale med hende var hørt bagefter med sin Vogn, for at hun ikke i det haarde Veir skulde gaae hjem. Smørret solgte de Dagen efter i Sæby, og Bestjaatne, Proprietair Andersen, har paastaet sig dets Værdi erstattet med 25 Rd.

For deres ovenomhandlede Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Christian Nielsen er født 1836 og Maren Jensdatter 1835, og som ikke tidligere findes tiltalte eller straffede, være at ansee, Førstnævnte, der har deeltaget i Udførselen af det under Nr. 1 anførte Tyveri og gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til de 3 andre Tyverier, efter Straffelovens §§ 228 og 238 og Sidstnævnte for sin Deeltagelse i Udførselen af det under Nr. 1 anførte Tyveri efter sammes Lovs § 228 og for Udøvelsen af de 3 andre Tyverier efter sammes § 229, og findes Straffen for Tiltalte Chr. Nielsen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Maren Jensdatter til Forbedringshuusarbejde i 1½ Aar“.

Tirsdagen den 30te October.

Nr. 265.

Advocat Brock

contra

Ole Andersen (Defensor Buntzen),

der tiltales for voldsom Udfærd og fornærmelig og haandgribelig Opførsel mod Sognefoged Jens Andersen af Svebølle under Udøvelsen af dennes Function.

Arts og Skippinge Herredets Extrarets Dom af 12te Mai 1866: „Tiltalte Indsidder Ole Andersen af Svebølle Fattighuus bør hensættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han bør derhos betale samtlige af hans Arrest og Actionen lovlige flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Procurator Mohr 6 Rd. og til Procurator Knudsen 5 Rd. Rim. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 21de August 1866: „Herredsstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Jacobsen og Bang, betaler Tiltalte Ole Andersen af Svebølle 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Brod og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilsaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilbeibragte Oplysninger er det godtgjort, at Tiltalte, efterat han den 28de Februar d. A. var kommen ind i Stuen hos den, ligesom Tiltalte, i Svebølle Fattighuus boende Indfæder Hans Christiansen, og der ved denne Leilighed var opstaaet en Ordstrid imellem disse og et Slagsmaal imellem deres Hustruer, har kastet bemeldte Hans Christiansen overende, hvorved denne mod Kanten af en Badst forslog sig saaledes, at han ifølge den af Districtslægen afgivne Erklæring, paa Grund af en ved Støbet fremkaldt Brystfection i længere Tid maatte holde Sengen og mindst en Maaned var arbeidsudygtig, medens det ifølge Lægens Sjøn dog ikke er vorteigt, at Contusionen vil have varige Følger for hans Helbred.

Endvidere er det oplyst, at Tiltalte, da Sognefogden, Jens Andersen, blev hidkaldt og denne, paa Grund af Tiltaltes uslyrlige Opsørsel, vilde anholde ham og labe ham transportere til Herredscontoiret, har blandt Andet kaldt ham „en skiden Mand“ og „et skident Politi“ og derhos grebet Sognefogden i Brystet med den ene Haand og hævet den anden imod ham.

Tiltalte har vel med Hensyn til den mod Hans Christiansen øvede Vold villet undskyldte sig med, at han ved at støde denne overende kun vilde værge sig mod et Angreb fra ham, men de under Sagen afgivne Vidneforklaringer bestyrke ikke dette hans Angivende, idet de gaae ud paa, at Tiltalte var Angriberen.

For det af Tiltalte ubviste Forhold er han, der er født den 7de Decbr. 1820 og ikke er befunden tidligere at være criminaliter tiltalt eller straffet, ved ovennævnte Rets Dom af 12te Mai d. A. i Henshold til §§ 3 og 16 af Frdn. 4de October 1833 bleven anseet med en Straf af Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, og da Straffelovens Bestemmelser, cfr. § 306, efter de foreliggende Omstændigheder ikke stjønnes at maatte føre til en mildere Straf

end den af Underretten valgte, vil den paaanfede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger bifaldes, i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 213.

Justitsraad Bunzen

contra

Ane Cathrine Hansen (Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri.

Holsteenhuus Virks Extrarets Dom af 28de Marts 1866: „Tiltalte Ane Cathrine Hansen, tjenende paa Holsteenhuus, bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar og betale alle af hendes Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 5 Rd. og til Defensor, Exam. juris Hansen 4 Rd. og Diæter til dem begge efter Øvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Juni 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Rothe og Nyegaard, betaler Tiltalte Ane Cathrine Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 230, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ane Cathrine Hansen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Brock for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Tiltalte Ane Cathrine Hansen for Tyveri anlagte og fra Holsteenhuus Birls Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaaelse beviist, at hun — der er født den 22de Februar 1840 og tidligere, ifølge Salling Herrerads Extraretsdom af 18de Januar 1861, har været anseet for første Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage — paany har gjort sig skyldig i den samme Forbrydelse, idet hun, medens hun for omtrent 3 Aar siden tjente paa Holsteenhuus, har frastjaalet sin Huusbond, Forpagter Radeprang, en Flaske Sirup og en Flaske Brændeviin, tilsammen af Værdi 2 Mk. 8 ß, foruden noget brændt Kaffe og Sukker, hvad hun Alt tog i Spiseflammeret, samt Ane Cathrine Larsen og Johanne Hansen, der begge tjente paa samme Gaard, henholdsvis omtrent 3 Pd. Hør og Blaar i Blanding af Værdi 24 ß pr. Pd., hvilket hun tog ud af Eierindens aabenstaaende Kiste, og et Par Klobser af Værdi 2 Mk. samt et Par franke Trækko, begge Dele fra Bryggerstet. Kosterne ere tilbeels tilbagegivne de Besjtaalne, og Krav paa Erstatning forsvrigt frasalbet.

For dette Forhold er Tiltalte rettelig ved Underrettsdommen anseet efter fornævnte Frdns. § 13, og da Straffen er bestemt til minimum, 1 Aars Forbedringshuusarbejde, samt da Dommens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salarier, billiges. vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 255.

Advocat Levinfen
contra

Peder Jensen (Defensor Brod) og **Niels Nielsen**
Frenderup (Defensor Bungen),

der tiltales, Førstnævnte for Mord og Tyveri, Sidstnævnte for Meddeeltagthed i begge disse Forbrydelser.

Draxholm Birls Extrarets Dom af 19de April 1866: „Tiltalte Peder Jensen bør have sit Liv forbrudt og hans Hoved sættes paa en Stage. Tiltalte Niels Nielsen Frenderup bør hensættes til Tugthuusarbejde paa Livstid. De Tiltalte bør derhos Een for Begge og Begge for Een udrede alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder i Salarium til Actor, Procurator Clausen 8 Rd. og til Defensorerne, Procurator Bagge og Exam. juris Sørensen 4 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juli

1866: „Arrestanten Peder Jensen bør straffes paa Livet, Arrestanten Niels Nielsen Frenanderup henføres til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande, og betale Arrestanterne, Een for Begge og Begge for Een, i Salair til Actor og Defensorerne for Overretten, Prøveprocurator Nellemann, Procurator Delbanco og Prøveprocurator Steinthal, 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For de Tiltalte Niels Nielsen Frenanderup overbeviste, i den indankede Dom omhandlede Forbrydelser vil han være at dømme efter Frdn. af 4de October 1833 § 27 sammenholdt med § 10 3die Led og Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 21, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. Da den samme Straf er tilkjendt denne Tiltalte ved den indankede Dom, og Højesteret i Henhold til de i Dommen anførte Grunde ligeledes billiger dens øvrige Bestemmelser, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brod samt Justitsraad Bungen for Højesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanterne Peder Jensen og Niels Nielsen Frenanderup, der ere fødte henholdsvis 18de August 1821 og 21de Juni 1827, og som ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, actioneres under nærværende, i 1ste Instants ved Dragholm Virks Extraret den 19de April d. A. af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte, hertil indankede Sag, Peder Jensen for Mord og Tyveri, Niels Nielsen Frenanderup for Medbeelagtighed i disse Forbrydelser, og ved egen Tilstaaelse samt det isvrigt Dplyste er det ogsaa beviist, at Arrestanterne have gjort sig skyldige i de dem imputerede Forbrydelser.“

Arrestanten Peder Jensen kjøbte for nogle faa Aar siden et Huus med Forblov af daværende Huusmand i Sneglerup Lars Pedersen for en Kjøbesum af 675 Rd., hvoraf 300 Rd. ubetaltes contant og 50 Rd. skulde betales med 10 Rd. om Aaret, medens Resten var prioriteret i Huset, samt en aarlig Afregt. Arrestanten saae sig imidlertid ikke istand til at betale de ommeldte Afdrag paa Kjøbesummen, ligesom han ogsaa stod til Rest med Afregten for

1865. Da nu denne Gjæld trykkede ham haardt, og han ingen Udvei saae til at faae den betalt, og Lars Pedersen, som ofte yttrede sin Misforstaaelse med, at han ei vilde sin Aftagt, truede med at lade ham stævne, begyndte Arrestanten allerede i afvigte Høst at tænke over, at naar Aftægtsmanden var død, vilde han maaffke nok kunne komme ud af det og i alt Fald sælge Stedet med Fordeel, da det, naar Afgiften saldt bort, vilde faae en forøget Værdi. Tanken herom blev ved at gjære hos ham, og efterhaanden opstod hos ham Tanket om at faae Lars Pedersen ryddet af Veien paa en eller anden Maade.

Da han imidlertid søgte, at han ikke selv havde Mod til at udføre Gjerningen, besluttede han at betroe sig til Arrestanten Niels Nielsen Frenderup, der oftere kom i hans Huus. Denne nægtede imidlertid at ville have med Sagen at gjøre eller at ville lægge Haand paa Lars Pedersen og afflog Peder Jensen's gjentagne Opfordringer til ham i saa Henseende. Den 28de December s. A. kom Niels Nielsen Frenderup igjen til Peder Jensen, i hvis Huus han forblev om Natten, og da Sibstævnies Kone og Børn næste Morgen toge bort fra Hjemmet for at besøge nogle Slægtninge, og Arrestanterne saaledes vare alene, kom Sagen atter paa Tale imellem dem. Da nu Peder Jensen yttrede, at han selv vilde tage sig Sagen paa, naar Niels Nielsen Frenderup vilde hjælpe ham med at faae Liget bort, erklærede denne sig villig hertil, naar Peder Jensen derfor vilde give ham 5 Rd., hvilket han da lovede ham.

Efterat Arrestanterne derpaa havde spist Middagen og nydt noget Brændeviin, hvorved Peder Jensen efter sin Forklaring dog aldeles ikke blev beruset, medens Niels Nielsen Frenderup vel ikke berusedes, men dog heller ikke var ædru, saae de Lars Pedersen, der havde sin Aftægtsleilighed i den ene Ende af Huset, komme forbi Binduerne i den Stue, hvor de sad deres Maaltid, og gaae hen i Stalben for at malké en Ko; i Henhold til en tidligere Uttring af Peder Jensen, at han vilde udføre Gjerningen, medens Lars Pedersen var beskæftiget hermed, reiste han sig nu op fra Bordet for at gjøre det.

Der har paa dette Punct af Sagen ikke kunnet tilveiebringes Overensstemmelse mellem Arrestanternes Forklaringer; medens Peder Jensen har udsagt, at „han trykkede“ sig ved at gaae til Gjerningen, men at Niels Nielsen Frenderup tilskyndede ham og jagde, at han skulde gjøre det, har Sibstævnte forklaret, at han nu fravaadebe Peder Jensen Udførelsen af Mordet. Peder Jensen, der tog sine Træsko af, for at Lars Pedersen ikke skulde mærke hans Komme, gik derpaa ud i Kjøkkenet, herfra gjennem en aabentstaaende Dør, der førte til Loen, ind i denue, hvorfra han med Bagsiden af en langkastet Dre, som stod sammesteds, vibragte Lars Pedersen, der med Dyggen vendt mod Peder Jensen sad paa Hug i Stalben ved Siden af og malkede, et stærkt Slag oven i Hovedet, som bevirkede, at han, uden at give en Lyd fra sig, saldt om paa Siden, hvorefter Arrestanten, medens han laa i denne Stilling, gav ham flere Slaa med Dren, uden at han kan erindre, om det skete med Skarpen eller med Bagen, i Hovedet, for at Lars Pedersen, hvis han ei var rigtig død ved det første Slag, kunde blive af med Livet. Peder Jensen har forklaret, at Niels Nielsen Frenderup fulgte med ham ud i Kjøkkenet og i Døren til Loen, hvor

han blev staaende, var Bidne til Gjerningens Udsjæffelse; men dette har Niels Nielsen Frenderup benægtet, idet han kun vil være gaaet efter Medtilltalte ud i Kjøkkenet, men herfra strax være vendt tilbage til Stuen, hvor Peder Jensen fort efter indfandt sig og fortalte, at han nu havde staaet Lars Pedersens. Det blev derefter aftalt mellem Arresteranterne, som ventede, at Peder Jensens Familie snart vilde vende tilbage, at Riget først skulde bringes bort om Natten og da bæres ud i en Løvgrav i Nærheden. I Henhold til denne Aftale stod derfor Peder Jensen op om Natten, efterat hans Kone og Børn vare faldne isøvn, og vækkede Niels Nielsen Frenderup, hvorpaa de gik ud i Loen, hvor Riget efter Mordets Udsjæffelse var slæbt ned. Det blev her lagt paa en Stige og derefter af Arresteranterne i Forening baaret ud til en Løvgrav, der ligger i en Afstand af 6 a 700 Skridt fra Huset.

Efterat der her var bundet Steen ved Rigets Hals og Been, kastede Arresteranterne det ud i Graven, men da en Deel af Riget kom tilspne over Vandet i samme, gik Peder Jensen hjem og hentede en Rive, hvormed han støbte Riget længere ud, saa at det kom heelt under Vand. Den paafølgende Morgen gik Peder Jensen op paa Lars Pedersens Loft og satte sig der i Besiddelse af nogle Sække med Sæd, som han med Niels Nielsen Frenderups Hjælp har ind paa sit Loft, ligesom han, medens Medtilltalte var tilstede, bemægtigede sig noget Flæsk, der hang i Skorfænnen, og noget Lærred m. m., der laa i Aftægtsmandens Kiste, foruden uagale andre Gjenstande, ia't vurderet til 19 Rb. 1 Mk. 4 ß.

De stjaalne Koster ere alle komne tilstede og ubleverede til Skifteretten i Lars Pedersens Bo.

Ifølge Synsforretningen over Riget og Obductionsforretningen er Lars Pedersens Hoved formelig blevet knust ved Slagene af Axen, der er befunden at veie $5\frac{1}{2}$ Pd., og store Beenstykker fundne indtrykkede i Hjernesubstantjen, ligesom det er udtalt, at den mod ham udøvede Vold har medført hans dødelige Døb.

I Henhold til Foransførte vil Arresteranten Peder Jensen, der med Overlæg har stiftet Lars Pedersen ved Livet, i Medfør af Straffelovens § 306 være at ansee efter denne Lovs § 190 med at straffes paa Livet, hvorved absorberes den Straf, han endvidere for det af ham forøvede Tyveri har forskyldt efter Straffelovens § 228, cfr. § 62 1ste Led.

Hvad angaaer Arresteranten Niels Nielsen Frenderup, vil denne ligeledes i Medfør af Straffelovens § 306 være at ansee efter denne Lovs § 51 cfr. § 190 — i hvilken Henseende bemærkes, at Bestemmelsen i § 50 in fine efter de forhaandenværende Omstændigheder ikke kan komme Arresteranten tilgode —, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 8 Aar, hvorved i Medfør af Straffelovens § 62 sidste Led findes at kunne absorberes den Straf, han endvidere har forskyldt efter Straffelovens § 47 cfr. § 228 for Deelagtighed i det af Peder Jensen begaaede Tyveri.

Birketingsdommen, hvorved Arresteranten Peder Jensen i Medfør af Frdn. 4de October 1833 § 10 er anset med den i Lovens 6—9—1 cfr. Frdn. 24. Sep-

tember 1824 foreskrevne Straf af at have sit Liv forbrudt og Hovedet at sættes paa en Stage, og Arrestanten Niels Nielsen Frenderup i Medfør af Forstrifterne i Frdn. 4de October 1833 § 27 med Tugthuusarbejde paa Livstid, vil i Overensstemmelse med Foranstaaende være at forandre, hvad Straffen angaaer“.

Onsdagen den 31te October.

Nr. 264.

Advocat Liebe

contra

Kirsten Christensdatter, Christen Black Sørensens Hustru
(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Mars og Slet Herreders Extrarets Dom af 12te December 1865: „Arbeidsmand Christen Black Sørensens Hustru Kirsten Christensdatter af Nykjøbing paa Morsø bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og betale i Erstatning til Skipper E. Poulsen paa Livø 2 Mk. 8 f. Meieripige Ane Thomasdatter af Livø bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør de og Begge in solidum udrede alle af Kirsten Christensdatters Arrest, Actionen og Straffens Execution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Mønsted 5 Rd. og til Defensor, Procurator Nors 4 Rd. Det Ibømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 28de Mai 1866: „De Tiltalte Kirsten Christensdatter og Ane Thomasdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde hver i 2 Aar. Saa udreder og Tiltalte Kirsten Christensdatter i Erstatning til Skipper Christen Poulsen 18 f. samt Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Isaacsen, 8 Rd. til hver, hvorhos Tiltalte Ane Thomasdatter in solidum med Tiltalte Kirsten Christensdatter udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger. Den ibømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factistte Fremstilling findes Tiltalte Kirsten Christensdatter efter Straffelovens § 229 at maatte idømmes en Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbeide. Iøvrigt vil Dommen for hendes Vedkommende være at stadfæste.

Thi hendes for Ret:

Kirsten Christensdatter, Sørensens Hustru, bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Tiltalte Kirsten Christensdatters egen Tilfæelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at hun, i den Hensigt at skaffe sig noget Brændeviin, har den 23de Juli f. A. ved Daggry begivet sig til Skipper Christen Poulsens affides liggende Huus paa Livø — som hun vidste henhod ubeboet, da Poulsen og hans Huusstand vare fraværende, og som maa antages at have været aflaaet — og efterat hun havde udtaget et Vindue, der var fastgjort ved udvendig anbragte Søm, krøb hun igjennem Vinduesaabningen ind i Huset, hvor hun i Spisekammeret tog 2 Trepægleflasker og fyldte dem med Brændeviin af et der staaende Anker, hvorpaa hun gik samme Vej tilbage, uden igjen at indsætte Vinduet. Tiltalte har forklaret, at hun, der den foregaaende Aften havde nydt endeel Brændeviin og derefter havde ligget i Sengen om Natten, indtil hun vaagnebe ved Daggry og Tanken om at begaae det ommeldte Tyveri da opstod hos hende, endnu var beskjænket, da hun udøvede dette, som en Følge af hvad hun havde drukket Aftenen iforveien, men efter Sagens Oplysninger er der ikke Tvivl til at antage, at Saadant har været Tilfældet i en Tilregneligheden ubeflukkende Grad. Flaskerne, der havde en Værdi af 16 s, og ca. 1/2 Pot af Brændevinen, der er anfat til en Værdi af 18 s pr. Pot, er tilbageleveret til Bestjaalne, der har paaftaaet sig tilkjendt Erstatning for den øvrige Deel af Brændevinen.

Endvidere er det ved Tiltalte Kirsten Christensdatters og Tiltalte Ane Thomasdatters egne Tilfæelser, der stemme med Sagens øvrige Oplysninger, godtgjort, at da Huusjomfruene hos Proprietair Schrøder paa Livø, hos hvem de Tiltalte tjente, en Eftermiddag i forrige Sommer vare fraværende og Tiltalte Ane Thomasdatter, efter i Pigekammeret eller Stuen at have for-

talt K. Christensdatter dette og paa hendes Ytring, at de kunde gaae ud at more sig, men at de ikke engang havde en Snaps til en Mellemmad, havde svaret, at der jo stod en Dunk med Brændeveiin i Spisefammeret -- ved hvilken Ytring Ane Thomasdatter dog ikke vil have havt til Hensigt at give K. Christensdatter Anviisning paa at tage Brændeveinen - , begave begge de Tiltalte sig til Kjøkkenet, hvorfra Dunken kunde sees gjennem en Rude i Spisefammerbøren; Ane Thomasdatter yttrede da, uden Anledning fra K. Christensdatter, at denne gjerne kunde faae noget Brændeveiin af Dunken, jaafremt hun vilde, hvilken Ytring A. Thomasdatter efter sin Forklaring ligeledes brugte uden dermed at ville give K. Christensdatter Anviisning paa at tilvende sig Brændeveinen, men ifkun for Spøg, eftersom hun meente, at K. Christensdatter ikke kunde faae Brændeveinen, da Døren til Spisefammeret var aflaaet. Tiltalte Kirsten Christensdatter gik derpaa fra Kjøkkenet ud i Gaarden og hen til det ud til denne vendende Bindue paa Spisefammeret, hvorpaa hun steg op paa en Svinetsude og aabnede Binduet til Spisefammeret, idet hun fratog en ovenfor Binduet anbragt Trærude, der var fastgjort med Stifter eller Søm, og derefter, ved at række Haanden gjennem Ruden, astog den Krog, hvormed Binduet indvendig var lukket, hvorpaa hun steg igjennem Binduesaabningen ind i Spisefammeret og lukkede derpaa Døren fra dette til Kjøkkenet op for Tiltalte Ane Thomasdatter . . . Efterat A. Thomasdatter derpaa igjennem den af K. Christensdatter aabnede Dør var gaaet ind i Spisefammeret, yttrede K. Christensdatter, efter sin Forklaring, at det ikke var værdt, at de toge mere end saameget, at hver af de Tiltalte kunde faae et Par Snaps til deres Mellemmad, hvilken Ytring A. Thomasdatter imidlertid ikke erindrer, at K. Christensdatter har brugt, hvorefter K. Christensdatter, uden at A. Thomasdatter var hende behjælpelig dermed, af Dunken helbte Brændeveiin i et Blikmaal, som K. Christensdatter efter sin Forklaring hentebe i Kjøkkenet . . . Fra Blikmaalet helbte K. Christensdatter Brændeveinen paa en Trepægleslask, som A. Thomasdatter efter K. Christensdatters Forklaring, medens denne endnu var beskæftiget med at helde Brændeveinen af Dunken i Blikmaalet, hentebe fra Kjøkkenet . . . De Tiltalte begave sig derpaa ud af Døren, som de lukkede ved at slaae den stærkt i, og begge de Tiltalte dral derefter af Glasen og Tiltalte Ane Thomasdatter modtog den til Forvaring, hvortil hun efter sin Forklaring blev opfordret af K. Christensdatter. Det tagne Brændeveiin er ansat til en Værdi af 14 β , men Proprietair Schrøder har isvrigt frasalbet Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte har Tiltalte Kirsten Christensdatter gjort sig skyldig i Indbrudstyveri efter Frdn. 11te April 1840 § 12 1ste Led, og findes Straffen for denne Tiltalte, der ifølge Løgstør Birks Politiretsdom af 3die Februar 1862 har været anseet efter Frdn. 11te April 1840 § 30 med simpelt Fængsel i 8 Dage, men isvrigt ikke sees tidligere at have været tiltalt eller straffet for Eiendomsindgreb, passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 2 Aar . . .

Tiltalte Kirsten Christensdatter vil derhos have at udrede i Erstatning til Skipper Chr. Poulsen for en Pot Brændeveiin 18 β , samt Actionens Omkostninger“.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N° 32.

Den 16de November.

1866.

Anden ordinaire Sessjon.

Onsdagen den 31te October.

Nr. 283.

Advocat Broch

contra

Niels Christensen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 8de August 1866: „Arrestanten Niels Christensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. Saa bør han og udrede samtlige af Actionen flydende Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Diechmann 4 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de September 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Sørensen og Schack for Overretten betaler Arrestanten Niels Christensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

X. Hærgang.

Brod og Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det isvrigt Dphyste, er Arrestanten Niels Christensen under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indbankede Sag tilstrækkelig overbevist at have gjort sig skyldig i Tyveri, idet han fra en aabentstaaende Hestestald har stjaalet en Kubsk Lars Jensen tilhørende til 4 Mk. vurderet Frakke samt 2de Flafler af Værdi 8 fl.

Da Arrestanten, der er født i Aaret 1829, tidligere i indbeværende Aar 2de Gange har været dømt ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, 1ste Gang i Medfør af L. 6—17—10 og 11 cfr. Frdn. af 8de September 1841 § 6 som Hæler med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og 2den Gang ifølge bemeldte Rets Dom af 22de Mai d. A., for at have gjort sig skyldig i Tyveri, ifølge Frdn. af 11te April 1840 § 25 cfr. § 22 som for 2den Gang begaaet Hæleri med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, maa det billiges, at han nu ved den indbankede Dom er anset efter Straffelovens § 230 1ste Stykke, sammenholdt med § 241 2det Stykke, og da Straffen findes passende bestemt til 8 Maaneders Forbedringshuusarbeide, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes bifaldes, i det Hele blive at stadfæste“.

Nr. 244.

Advocat Brod

contra

1) **Jens Jøppesen Terp**, 2) **Ane Marie Christensen**, Peter Nielsen Tømmerbys Enke, 3) **Maren Christensen Ceg** og 4) **Ida Kirstine Burkal**, Christen Hansen Cegs Enke (Defensor Hindenburg),

der tiltales, Nr. 1 for Mord og Udsipaasættelse, Nr. 2 for Tyveri, Hoer og Væleri og Nr. 3 og 4 for Væleri.

Gjording-Malt Herredets Extrarets Dom af 7de Mai 1866: „Arrestanten Jens Jøppesen Terp bør have sit Liv forbrudt og lægges paa Steile og Hul; Arrestantinden Ane Marie Christensen, Tømmerbys Enke, bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes; de Tilstalte Ida Kirstine Petersen Burkal, Cegs Enke og Maren Christensen Ceg bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 5 Dage. Arrestanten og Arrestantinden ubrede, Een for Begge og

Begge for Een, alle af Actionen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Hoftrup og Ferslev, 6 Rd. til hver samt Diætpenge til bemeldte Sagsførere efter Oversvørighedens nærmere Bestemmelse, dog at de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, udrede $\frac{1}{3}$ af de Actor og Defensor tillagte Salairer. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 16de Juli 1866: „Arrestanten Jens Zeppesen Terp bør straffes paa Livet. Arrestantinden Ane Marie Christensen, Huusmand Peter Nielsen Tømmerbys Enke, og de Tiltalte Maren Christensen Geg og Ida Kirstine Burtal, Christen Hansen Gega Enke, bør hensesattes i Fængsel paa Band og Brød, den Førstnævnte i 6 Gange 5 Dage og de Sidstnævnte hver i 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 10 Rd., til Defensor sammesteds 8 Rd. samt til Actor og Defensor for Oberretten, Procuratorerne Fasting og Faber, 12 Rd. til hver, udredes af Jens Zeppesen Terp med $\frac{4}{5}$, af Ane Marie Christensen med $\frac{1}{10}$ og af hver af de andre Tiltalte med $\frac{1}{20}$. At efterkommes under Afjærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forjaaviddt Tiltalte Ane Marie Christensen er sigtet for Hoer, i hvilken Forbrydelse hun er overbeviist at have gjort sig skyldig, bemærkes, at den Omstændighed, at der ikke under Sagen foreligger nogen Begjæring fra hendes Ægtefælles Side om offentlig Paatale, ei kan komme i Betragtning, da nærværende Sag er anlagt, førend den nye Straffelov traadte i Kraft, og den i denne Lovs § 159 foreskrevne Betingelse for saadan Paatale derfor ikke her kan udkræves. Den Straf, hun i denne Henseende har forskyldt, i Forbindelse med den, hvormed hun forøvrigt efter det i Dommen Anførte vil være at belægge, findes dog ikke at burde fastsættes høiere end som i Dommen skeet, til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, og da Dommens øvrige Bestemmelser i Henhold til de derfor i samme anførte Grunde ligeledes billiges, bliver den i det Hele at stadfæste.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Hindenburg tillægges i Sa-

larium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Ved Arrestanten Jens Keppesen Terps egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han den 18de December f. A. har myrdet Huusmand Peter Nielsen Tømmerby af Bækboelling Mark og derefter den næste Dags Morgen stulket Ud paa det af denne beboede Huus. De nærmere Omstændigheder herved ere følgende.

Omtrent ved Mikkelstid f. A. gjorde Arrestanten Bekjendtskab med ovennævnte Huusmand Peter Nielsen Tømmerbys Hustru, Medtiltalte Ane Marie Christensen, medens hun var paa en Vetservandring, og de fulgtes derefter — som det maa antages — i omtrent 6 Uger omkring i forskjellige Egne, i hvilken Tid de oftere pleiede legemlig Omgang med hinanden og i det Hele levede sammen som Mand og Kone. Ved Udløbet af de 6 Uger traf Peter Nielsen Tømmerby, der maa antages allerede omtrent 14 Dage efterat hans Hustru og Arrestanten vare trufne sammen at være bleven bekjendt med det mellem disse bestaaende Forhold, sammen med dem, og Ane Marie Christensen fulgte da efter sin Mand's Opfordring hjem med ham, men da hun efter et Par Dages Forløb i Forening med sin Søster, Medtiltalte Maren Christensen Teg, atter havde begivet sig paa en Vetservandring, traf hun igjen Arrestanten og var derpaa sammen med ham i nogle Dage. Arrestanten har vedgaaet, at han oftere, naar han saalebes var sammen med Ane Marie Christensen, har søgt at overtale hende til for bestandig at forlade hendes Mand og at følge med Arrestanten ud af Landet, og hun har indbrømmet, at hun flere Gange har erklæret sig villig dertil, idet hun dog altid sagde, at hun vilde vente endnu nogen Tid, men hun har derhos paastaet, at hun tilsidst besluttede ikke at ville have mere at bestille med Arrestanten og derfor vendte tilbage til sin Mand, hos hvem hun forblev, indtil hun den 15de December atter i Forening med Maren Christensen Teg begav sig paa en Vetservandring, hvorfra hun først vendte tilbage efter Mandens Død. Den 15de Decbr. traf Arrestanten og Peter Nielsen Tømmerby sammen hos Sibstuvontes Svigerfader Christen Haujen Teg, og efterat de havde sviret sammen, fulgte Arrestanten om Aftenu med Peter Nielsen Tømmerby til dennes Hjem, og de forbleve derefter sammen og svirede med hinanden indtil den 18de f. M. om Eftermiddagen. Allerede forinden disse Dage havde Arrestanten, der var vibende om, at Peter Nielsen Tømmerby paa Grund af det mellem dennes Hustru og Arrestanten bestaaende Forhold oftere have udladt sig med at ville passere Arrestanten op med sit Gevær, tænkt paa at tage Livet af ham, uden at han dog nærmere havde overveiet Maaden, hvorpaa det skulde ske, hvilken Tanke Arrestanten imidlertid efter sit Udsagn, endnu forinden han den 15de

December traf sammen med ham, igjen havde opgivet, men da Peter Nielsen Tømmerby den 18de Decbr. om Eftermiddagen under en mellem dem opstaaet Uenighed, idet han bebreidede Arrestanten hans Forhold til Konen, gjentog sin Trusel om at ville passe ham op med sit Gevær, besluttede Arrestanten at dræbe ham ved at skyde ham, efter først, ved at tilskynde ham til at drikke og vedblive at drikke med ham, at have bragt ham i en saa bevidstløs Tilstand, at han uden Banffelighed kunde udføre Mordet, og Arrestanten har som Bevæggrund til denne Beslutning angivet, deels at han vilde forekomme Udførelsen af Peder Nielsen Tømmerbys ovennævnte Trusler imod ham, deels at han ved Tømmerbys Død haabede at kunne komme til at ægte hans Enke, hvorhos Arrestanten endvidere har anført, at den Omstændighed, at han i det Hele ansaae Peter Nielsen Tømmerby for en slet Person, samt at dennes Hustru oftere havde beklaget sig over, at hendes Mand havde truet med at slaae hende ihjel eller drukne hende, ogsaa hidrog til at han fattebe den ovennævnte Beslutning, idet han efter sit Udsagn ikke vilde have kunnet foretage en saadan Gjerning mod en stikkelig og ordentlig Mand, om han endog saa var bleven fornærmet og truet af denne.

Da Arrestanten derpaa paa den nævnte Maade havde faaet Peter Nielsen Tømmerby bragt i en aldeles beruset Tilstand, ved hvilken Leilighed Arrestanten ogsaa selv drak endel Brændeviin for at vedligeholde Mordet til at udføre Mordet, begav han sig til Peter Nielsen Tømmerbys ovennævnte Svigerfader Christen Hansen Teg, der boede i en Ustaa af omtrent en halv Fjerdingvei fra Tømmerbys Huus, i det Niemed at overtale ham til at være deelagtig i Mordet, idet Arrestanten nemlig efter sit Udsagn vidste, at Christen Hansens Teg havde Peter Nielsen Tømmerby og oftere havde udtalt at ville skyde denne, og efterat Arrestanten havde drukket endel Brændeviin i Forening med Christen Hansen Teg og 2 af dennes Sønner, kaldte han ham ud i Kjøkkenet og opfordrede ham til at gaae med ham over til Peter Nielsen Tømmerby for at gjøre det af med denne. Hertil var Christen Hansen Teg strax villig, og de gik derpaa, efterat en af Chr. Hansens Tegs Sønner efter Opfordring af Faderen havde leveret Arrestanten noget Krudt og Hagel, sammen tilbage til Peter Nielsen Tømmerbys Huus, hvor Arrestanten — der har forklaret, at Christen Hansen Teg gik med ham ind i Stuen, medens Christen Hansen Teg, der isvrigt senere, efter at have afgivet Tilstaaelse om sin Deelagtighed i Mordet, har aflivet sig selv i Arresten, derimod har paa- staaet, at han blev staaende udenfor Huset — efter at have tændt Lys og seet, at Peter Nielsen Tømmerby laa i sin Alkoveseng og sov, tog dennes Gevær, der hang paa Væggen og som Peter Nielsen Tømmerby samme Dags Morgen i Arrestantens Overværelse havde ladet, og idet Arrestanten derpaa satte Bøssespiben omtrent lige til hans høire Kind, skød han ham igjennem Hovedet, hvorved han efter Arrestantens Forklaring siebtikkelig døde uden at bevæge et Lem. Arrestanten lagde derpaa Bøssen i Sengen ved Ligets Fødder og slukkede Lyset, hvorefter han og Christen Hansen Teg ilede bort. Arrestanten — der isvrigt har erklæret, at han den nævnte Dag havde drukket omtrent 1

Bot Brændeviin, men at han dog, skjøndt endeel beruset, var sig fuldkommen bevidst, hvad han foretog sig — har derhos forklaret, at han strax fortrød sin Gjerning og at der paakom ham en saadan Uro, at han, da han var kommen i Seng hos Christen Hansen Eeg, næsten ikke kunde sove om Natten, hvorhos han har udsagt, at det, medens han laa i denne Tilstand, faldt ham ind, at han muligens kunde skjule sin Gjerning ved at sætte Ild paa Peter Nielsen Tømmerbys Huus, og da han i dette Tiemed den næste Morgen var staaet meget tidligt op, gif han, efterat have meddeelt Christen Hansen Eeg sin Beslutning, tilbage til Peter Nielsen Tømmerbys Huus, hvor han tog et Knippe Svovlsstikker, strøg Ild i det og kastede det brændende i Alkovesengen, hvorpaa han, uden at bemærke om Svovlsstikkerne tændte Ild i Galmen, gif bort, men ibet han gif ud af Døren, saae han dog, at Ilden havde fat i Omhængtet for Alkoven.

Omtrent Kl. 9 samme Dags Formiddag blev Ilden opdaget, og da flere Folk kom tilstede, blev Ilden, der havde angrebet hele Alkoven og det over samme værende Loft, snart slukket, hvorhos Riget, der, idet Sengebunden var fortæret af Ilden, var sunket ned paa Gulvet, fandtes liggende sammesteds i stærkt mishandlet Tilstand, idet navnlig Munden og den venstre Kind vare aldeles knuste og Benene, især Fødderne, stærkt forbrændte. Riget blev den 22de Decbr. obduceret, og de derved fremkomne Oplysninger bestyrke Arrestantens Forklaring om Maaden, hvorpaa han begik det ommeldte Mord.

For det af Arrestanten saaleeds udvæbte Drab, der maa ansees udført med Overlæg, vil Arrestanten, der er født den 10de August 1822 og tidligere flere Gange har været straffet, senest efter Thystrup Herreds Criminalrets Dom af 22de Marts 1860 for 3die Gang begaaet kvalificeret Tyveri m. v. med Lugthuusarbejde i 5 Aar, være at ansee efter Straffeloven af 10de Febr. 1866 § 190 med Livsstraf, hvorved ifølge bemeldte Lovs § 62 den Straf, som Arrestanten efter samme Lovs § 281 har forskyldt for Brandstiftelse, vil være absorberet.

Hvad dernæst angaaer Arrestantinden Ane Marie Christensen, bliver der, forsaavidt hun er tiltalt for Hoer, ifølge Bestemmelserne i Straffeloven af 10de Februar 1866 § 159 cfr. § 306 ikke Spørgsmaal om at idømme hende noget Strafsansvar, idet der ikke under Sagen foreligger nogen Begjæring fra hendes nu afdøde Ægtefælle om offentlig Paatale i saa Henseende.

Forsaavidt hun derhos er sigtet for Tyveri, er det opløst, at der ved en efter Peter Nielsen Tømmerbys Død i hans Huus anstillet Undersøgelse er foruden endeel andre mistænkelige Gjenstande forefundet en Vest, med Hensyn til hvilken Pastor Knuthsens Hustru af Astrup edeligen har forklaret, at hun med Bestiethed gjenkender Ryggen og Foret i Vesten som udfaaarne af et hende og hendes Mand tilhørende og dem mod deres Vidende og Villie frakommen Haandklæde, der ved et — som det maa antages — om Natten mellem den 21de og 22de August f. A. begaaet og da strax af Pastor Knuthsen anmeldt Tyveri er blevet bortstjaalet fra Blegepladsen i Præstegaardens Have. Arrestantinden, der har gjenkjendt Vesten som hendes afdøde Mandes Eiendom,

har nu vel anbragt, at Foret til Nyggen af Vesten har hørt til en Dug, som hun vil have faaet af en for flere Aar siden afsødt Farbroder, men da der ikke under Sagen er oplyst Noget som helst til Bestyrkelse af dette Anbringende, og Pastor Knuthsen derhos med Vidner har godtgjort sin Eiendomsret til de af hans Husfru gjentjendte Dele af Vesten, hvilke Dele tilsammen ere ansatte til en Værdi af 2 Mk., maae Betingelserne for det ved L. 6—17—10, 11 og Frdn. af 8de September 1841 § 6 hjemlede Devis forsaavidt ansees at være tilstede, og Arrestantinden vil derfor, idet det efter Sagens Oplysninger i det Hele ikke kan statueres, at hun selv har stjaalet det ommeldte Tøi, være at ansee som Hæler. Paa Bestjaalnes Vegne er der givet Afkald paa at erholde det ommeldte Tøi udleveret.

Det er derhos ved Arrestantindens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun i stort Omfang har gjort sig skyldig i Betleri, og hun har navnlig vedgaaet, at hun i den Tid af omtrent 2 Aar, hvori hun har været gift, væsentlig har ernæret sig af Betleri, hvortil hun efter sit Udsagn blev opfordret af sin Mand.

Efter det Anførte vil Arrestantinden, der er født den 16de September 1833 og tidligere har været anset ifølge Hammerum Herreds Politirets Dom af 17de Marts 1862 for Løsgænger og Betleri med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage og ifølge Overrettens Dom af 24de Novbr. 1862 for Tyveri og Attentat paa denne Forbrydelse samt for Betleri efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 80 og L. af 3die Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, nu være at ansee deels som for 2den Gang begaaet Hæleri efter Straffeloven af 10de Februar 1866 § 238 jfr. §§ 241 og 307, deels for Betleri efter Lov af 3die Marts 1860 § 3, og findes Straffen i det Hele passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Hvad endelig angaaer de Tilstalte Maren Christensen Teg og Christen Hansen Tegs Enke Ida Kirstine Burkal, er det ved deres egne Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at de Begge have gjort sig skyldige i Betleri, og det er navnlig oplyst, at den Førstnævnte — som ovennævnt — har deeltaget med Ane Marie Christensen i flere af dennes Betlervandringer, samt at Ida Kirstine Burkal i Decbr. f. A. har foretaget en Betlervandring paa 9 à 10 Dage. Disse Tilstalte, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ville derfor nu være at ansee for Betleri efter L. af 3die Marts 1860 § 3 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage“.

Torsdagen den 1ste November.

Nr. 248.

Advocat Henrichsen
contra**Mette Cathrine Pallesbatter**, Peder Hilbebrandts Enke
(Defensor Brock),

der tiltales for Tilskyndelse til bebrageligt Forhold.

Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 15de Marts 1866: „Tiltalte Mette Cathrine Hilbebrandt, født Pallesbatter, af Baalse bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaned. Derhos udreder Tiltalte i Erstatning til Skolelærer Hansen i Baalse 5 Mk. 3 f. samt alle af denne Action lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Müller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Blæsberg 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 17de Juli 1866: „Tiltalte Mette Cathrine Pallesbatter, Peder Hilbebrandts Enke, af Baalse bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Meyer og Smith, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisser hebbet det: „Tiltalte Mette Cathrine Pallesbatter, Peder Hilbebrandts Enke, af Baalse, der er sødt i Aaret 1811 og som ved Høiesterets Dom af 12te Decbr. 1860 er anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 50 med 8 Dages Fængsel paa sædvanlig Fængelse og ved Falsters vestre Herreds Extrarets Dom af 2den Januar 1861 efter samme Frdn. § 1 med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, actioneres under nærværende fra bemelte Herreds Extraret hertil indantebe Sag, der i 1ste Instants er paakjendt den 15de Marts d. A., for Tilskyndelse til bebrageligt Forhold, og det er ogsaa ved egen Tilskaaelse og det isvrigt Oplyste beviist, at hun har gjort sig skyldig i den hende imputerede Brøde, idet hun i afvigte Januar Maaned har forledet en 15-aarig Tjenestepige til i sin Huusbondes Navn og paa dennes Regning, men uden hans Samtykke, at requirere nogle Colonialvarer, der ere ansatte til en Værdi af 5 Mk. 3 fl., hos Høier Pederfen i Baalse, hvorefter Varerne bleve uleberede Tyendet og bragte Tiltalte som Betaling for hendes Arbeide ved Reparation af en Skole for Pigen. For dette sit Forhold vil Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 306 være at ansee efter denne Lovs §§ 52 og 251, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse hermed bliver Herredstingsdommen, hvorved Tiltalte er tilfunden Forbebringingshuusarbeide i 18 Maaneber efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 13, 21, 41, 77 og 79, at forandre, hvorimod den vil være at stadsfæste med Hensyn til Erstatningen og Actionens Omkostninger“.

Nr. 267.

Advocat Henriksen
contra

Niels Hansen (Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Fryshenborg-Faurstov Birks Extrarets Dom af 27de Marts 1866: „Tiltalte Niels Hansen bør straffes med Riis af Slutteren under Fogdens Opfigt. Tiltalte bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salair til Actor, Procurator Rjær 4 Rd. og Defensor, Procurator Friis 3 Rd. I Erstatning til Ungkarl Jacob Nielsen betaler Tiltalte 8 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 30te Juli 1866: „Tiltalte Niels Hansen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Henseende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger bør

Underrettsdommen ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Reckelmann og Procurator Møller, betaler Tilstalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og ibrigt at efterkommes under Udførd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Genhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Henrichsen og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under denne Sag tiltales Niels Hansen, der er sødt den 12te Mai 1851 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Tyveri.

Den 30te Januar d. A. anmeldte Uhrmager P. Cortsen, at han den 20de Decbr. f. A. gjennem Binduet til Tilstaltes Kammer havde seet, at Tilstalte, der den 14de Novbr. f. A. var antagen i Lære af ham, undersøgte et Sølvlemmenhr, at Tilstalte, da han efter nogen Tiden havde lukket Cortsen ind, paa dennes Spørgsmaal om hvorfra han havde Uhret svarede, at han havde fundet det og havde troet at kunne beholde det, men at Tilstalte den næste Dag havde tilstaaet at have taget Uhret paa Cortsens Arbejdsbord, hvor det mellem andre henlaae til Reparation, hvorimod Tilstalte, uagtet det forekom Cortsen, at der var sat en ny Viser paa Uhret, forstikkede, at det var den gamle Viser. Medens Tilstalte i Zulen opholdt sig i sit Hjem, havde Uhrets Eier, Pigen E. Pedersen, henvendt sig til Cortsen om Uhret, og gjenkjendte dette som hende tilhørende, men tillige bemærket, at begge Viserne samt Uhrbaandet vare forbyttede, og efter Cortsens Forklaring erkjendte Tilstalte derefter ved sin Hjemkomst, at han havde sat 2 nye Visere, hvoraf han havde fundet den ene paa Mesterens Arbejdsbord, paa Uhret, samt at han havde bortkastet Uhrbaandet og istedetfor anbragt et andet, som han havde høst med hjemmefra, hvorhos Cortsen endvidere forklarede, at Karlen Jacob Nielsen, der havde henvendt sig til ham om et Uhr, der skulde være indleveret til Reparation, men som ikke var at finde, havde gjenkjendt den Snor, som af Tilstalte var anbragt ved det førstnævnte Uhr, som den, der hørte til hans Uhr, og at Cortsen derfor havde faaet Mistanke om, at Tilstalte ogsaa havde stjaalet Jacob Nielsens Uhr. Under det første Forhør, som derefter optoges over Tilstalte, benægtede han ganske Cortsens foransørte Forklaring, og navnlig at være antruffen med noget Uhr, at have ombyttet Viserne paa et saadant eller at have høst nogen Snor med hjemmefra, ligesom Tilstaltes Fader, efter hvem

Cortsen ifølge sin Forklaring havde sendt Bud, da Tiltalte vedgik Tyveriet af E. Pederfens Uhr, nægtede at være vidende om, at Tiltalte havde gjort sig skyldig i noget Uhyveri eller i hans Overværelse at have vedgaaet Saabant for Cortsen. Efterat Tiltalte derpaa var bleven fængslet, tilstod han i det følgende Forhør at have en Dag noget før Jnul taget E. Pederfens Uhr fra sin Mesters Arbejdsbord i den Hensigt at beholde det, samt at han en Aften satte andre Visere paa det og tillige et andet stærkere Vaand, ligesom han i det Hele afgav en Forklaring, der stemmede med den, der, som nysaansøgt, var afgivet af Cortsen, og paa Foreholdelse af at Uhrbaandet henhørte til et andet ligeledes fra hans Mesters Bord bortstjaalet Uhr, vedgik han tillige, at han noget før Udøvelsen af det nysommeldte Tyveri havde fra Mesterens Arbejdsbord borttaget et tokaftet Solvommeuhr, der efter hans Beskrivelse svarer til det Jacob Nielsen vil have mistet, som han gjemte i et Skab i sit Kammer, indtil han en Dag, da han skulde til sit Hjem og frygtede for at beholde Uhret, kastede det i et Hul i en Eng, hvor det imidlertid, uagtet senere anstillet Undersøgelse, ikke har været at finde; Vaandet vil han have taget af Uhret en Aften, uden at han dertil har kunnet anføre nogen Grund. Efterat Underretsbommen, hvorved Tiltalte blev idømt Straf af Niis efter Frdn. af 11te April 1840 § 26, var bleven indanket for Overretten, har imidlertid Tiltaltes Fader i Skrivelser til Overretten samt til Tiltaltes Defensor sammesteds anbragt, at Tiltalte ikkun ved Trusser fra Mesterens Side er bleven bevæget til ligeoverfor denne at tilstaae sig skyldig i Tyveri af det E. Pederfens tilhørende Uhr og til at gjentage dette Udsagn i Faderens Overværelse, efterat han var kommen tilstede, at Tiltalte i Birkeligheden kun har taget Uhrene for at forsøge om han kunde gjøre dem istand og derved vinde sin Mesters Tilfredshed, og at Tiltalte navnlig, da han i dette Siemed havde taget det første Uhr, og ikke saae sig istand til hurtigt at istandsætte det, kom paa Tanke om at udsøge sig et andet, der lettere kunde gjøres istand, men at Tiltalte, efterat han havde vedgaaet at have tilvænt sig det Uhr, hvoraf han blev funden i Besiddelse, og i den Anledning var bleven strengt ræfset saavel af Mesteren som af Faderen, ikke turde tilbagelevere det andet Uhr, som han, uden at saabant endnu var bekjendt, endvidere havde i sin Besiddelse, og at dette var Grunden til, at han bortkastede det, ligesom Tiltaltes Fader fremdeles har anført, at Tiltalte i Forhørene vilde frem med Sandheden, men blev afbrudt af Dommeren, der truede ham med Arrest, hvis han ikke tilstod.

Under et i denne Anledning efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Tiltalte nu ogsaa tilbagekaldt sin tidligere Tilstaaelse, idet han har forgyvet, at han tog Uhrene for at reparere dem og aflevere dem igjen til Mesteren, og at hans afgivne Tilstaaelse var fremkaldt først ved de Bank han fik af sin Mester, og senere for at slippe ud af Fængslet. Ligesom imidlertid Retsvidnerne have afgivet den Erklæring, at den Maade, hvorpaa Tiltalte afgav sin ovenansførte Tilstaaelse i Retten, ikke kunde give Anledning til Tvivl om sammes Rigtighed, saaledes har ogsaa den Sagsfører, der havde været Tiltaltes Defensor for Underretten, under det nysommeldte yderligere For-

hør udsagt, at han tilfældigviis overværede det Forhør, hvorunder Tiltalte afgav Tilstaelsen, samt at han bestemt erindrer, at der ikke ved den Leilighed blev anvendt noget Slags Tvangsmiddel for at fremkalde Tiltaltes Tilstaelse, der blev afgiven paa en saadan Maade, at der fornuftigviis ikke kunde være nogen Tvivl om sammes Rigtighed; da der nu derhos efter Veffaffenheden i dei Hele af de af Tiltaltes Fader afgivne, tildeels indbyrdes uoverensstemmende, Forklaringer intet videre Hensyn vil kunne tages til disses Indhold, og der overhovedet ikke findes under Sagen at være fremkommet Noget, hvorved Betydningen af den af Tiltalte afgivne med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaelse kan ansees svækket, vil der i Hensyn til L. 1—15—1 ikke kunne tages noget Hensyn til Tiltaltes Tilbagekalbelse af bemeldte Tilstaelse, hvorimod et tilstrækkeligt Beviis maa ansees tilveiebragt for at Tiltalte har forøvet Tyveriet af de ommeldte Pigen C. Pedersen og Karlen Jacob Nielsen tilhørende Ubre, af hvilke det førstnævnte er vurderet til 4 Rb. og som meldt kommet tilstede under Sagen, hvorimod Jacob Nielsen, der ikke har erholdt sit Uhr tilbage, har paaftaaet sig sammes Værdi erstattet med 8 Rb.

For bemeldte sit Forhold vil Tiltalte, idet han endnu ikke havde fyldt sit 15de Aar, da han forøvede Tyverierne, være at ansee efter L. af 10de Februar 1866 § 233 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage“.

Nr. 269.

Justitsraad Bunken

contra

Anders Peder Pedersen Funder (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri.

Aalborg Rådshofstads Extrarets Dom af 29de Juni 1866:
„Arrestanten Gregers Larsen samt de Tiltalte Anders Peder Pedersen Funder og Jens Peder Pedersen bør straffes, den Førstnævnte med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, den Anden med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og den Tredie med Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Arrestanten og Anders Peder Pedersen Funder bør derhos, Een for Vegge og Vegge for Een, tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Bøngen 5 Rb. og til Defensor, Procurator Høegh 4 Rb., dog at Tiltalte Jens Peder Pedersen af disse Salairer in solidum med Arrestanten og Anders Peder Pedersen Funder udbræder $\frac{1}{6}$ samt alene tilsvare Omkostningerne ved Straffens Fuldbyrkelse for sit Vedkommende. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Septbr. 1866: „Tiltalte Jens Peder Pedersen bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Gregers Larsen samt Tiltalte Anders Peder Pedersen Funder bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, 8 Rd. til hver, udredes saaledes, at Arrestanten Gr. Larsen og Tiltalte A. P. P. Funder, Een for Begge og Begge for Een, tilsvare $\frac{5}{6}$, og at Tiltalte J. P. Pedersen tilsvare $\frac{1}{6}$ af bemeldte Omkostninger. Det Ibømte at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for A. P. P. Funderes Vedkommende anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „Under nærværende Sag sigtes Arrestanten, Arbeidsmand Gregers Larsen og Tiltalte, Arbeidsmand Anders Peder Pedersen Funder for Tyveri samt Tiltalte, Arbeidsmand Jens Peder Pedersen for Hæleri.

Ved Arrestanten Gregers Larsens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der tilligemed de to Medtaltalte havde Arbejde ved Nedbrydelsen af en Gaard i Aalborg, har den 9de Mai d. A. efter Opfordring af en Lømmersvend, der forestod Arbejdet, taget et Stykke afbrækket Bly paa ca. 9 Pd., der laae paa Loftet i det Huus, der blev ueddrukt, og derefter solgt det for 3 Mk. 6 fl., hvilke Penge han leverede den fornævnte Lømmersvend, der anvendte Betsbet til Indkjøb af Brændeviin til Fortæring af Arbejderne paa Pladsen. Det er derhos ved Arrestantens og Tiltalte Anders Peder Pedersen Funders egne Tilstaaelser i Forbindelse med hvad der igrønt er oplyst godtgjort, at efterat Tiltalte Funder af Arrestanten havde erfaret, hvorledes denne, som nysansført, havde solgt af det nedtagne Bly, have deels begge i forening deels Tiltalte Funder alene i flere forskjellige Gange tilvendt sig endel af det paa Arbeidspladsen henliggende Bly,

hvilket berefter deels af dem begge i Forening, deels af Tiltalte Funder alene er blevet solgt til forskjellige Haandværkere i Aalborg, i Reglen til en Priis af 6 fl. pr. Pd., der maa antages at være den sædvanlige Priis paa gammelt Bly, til et samlet Beløb af ca. 9 Rd., hvilke Penge Arrestanten og Tiltalte Funder berefter maa antages selv at have forbrugt, idet dog den største Deel deraf er kommen Tiltalte Funder tilgode. . . .

Af det paa den anførte Maade af Arrestanten og begge de Tiltalte afhændede Bly er Størstedelen bragt tilstede under Sagen og udliveret til Snekermester Svass, der paa Eiernes Vegne har frasaldet Krav paa videre Erstatning. . . .

Derimod have Arrestanten Gregers Larsen og Tiltalte Anders Peder Pedersen Funder efter det Anførte gjort sig skyldige i Tyveri, og da Førstnævnte tidligere ifølge Rjar Herreds Extrarets Dom af 3die April d. A. har været straffet for Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, vil han nu være at ansee for denne Forbrydelse 2den Gang begaaet efter almindelig borgerlig Straffelov § 230 samt for den ovenomhandlede Mebbeelagtighed i bedrageligt Forhold efter § 256 cfr. § 47, hvorhos Tiltalte Funder, der — med Undtagelse af at han i Militairtjenesten gjentagne Gange har været straffet for Disciplinairforseelser — ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil være at ansee for 1ste Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs § 228, og Straffene findes efter Sagens Omstændigheder og for Arrestantens Vedkommende med særligt Hensyn til den lange Tid, hvori han har været arresteret, passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød for Arrestanten i 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Funder i 2 Gange 5 Dage“.

Mandagen den 5te November.

Nr. 46. Gaardmand **Anders Jespersen**

(Advocat Heinrichsen)

contra

Gaardmandsenke **Ane Cathrine Andersdatter**

(Justitsraad Bungen, efter Ordre),

angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Ret til at have Bei over Citantens Grund.

Børglum Herredstings Dom af 31te Marts 1864: „Contra-citantinden, Gaardmandsenke Ane Cathrine Andersdatter af Rakkeby, bør for Hovedcitanten, Anders Jespersen af Seilstrup, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør Contracitantinden have fri og uhindret Beifart til sin Engparcel Matr.-Nr. 24 paa

Seilstrup Mark over Hovedtitantens Eiendom Matr.=Nr. 4 sammesteds i den paa det under Sagen fremlagte Kort ved Bogstaverne b, c, i betegnede Retning. Hovedsøgsmaalets saavel som Contra- og Continuationsøgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes under Afkærb efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 10de April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at staa. I Processomkostninger for Overretten betaler Titanten, Gaardmand Anders Jespersen, til Indstævnte, Gaardmandsenke Ane Cathrine Andersdatter, 25 Rd., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afkærb efter Loven".

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa det antages, at der forud for den Tid, hvori den i den indankede Dom omhandlede Bei over Titantens Eiendom Matr.=Nr. 4 efter Vidneforklaringerne har været benyttet for at komme til og fra Indstævntes Engparcel Matr.=Nr. 24, har været et Tidsrum af adskillige Aar, hvori denne Engparcel, der ligesom Titantens Eiendom i Fortiden henhørte til Seilstrup Hovedgaard's Jord, har udgjort en særskilt Eiendom; og de fremkomne Oplysninger ere ikke til Hinder for at antage, at der ogsaa før Trafikkelsen har bestaaet et saadant Forhold, at Beiens Benyttelse i det anførte Tiemed ogsaa da kunde komme i Betragtning til at begrunde en Rettighed til samme. Som Følge heraf, og da Vidneforklaringerne om Beiens Brug omfatte et Tidsrum af mellem 50 og 60 Aar, uden at der paa den anden Side haaves nogen Oplysning om, at der nogensinde, siden Servituten overhovedet blev mulig, har bestaaet nogen anden Tilstand end den af Vidnerne omfoklarede, maa den fremtidige Brug af Beiens anses hjemlet ved Alders Tids Hævd. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog at efter Omstændighederne Processens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves. Ligeledes blive Processens Omkostninger for Højesteret at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagsfører Justitsraad Bunken tilkommende Salair, der bestemmes til 60 Rd., bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Høiesteret. Til Justitsklassen betaler Citanten 5 Rd. Justitsraad Bungen tillægges i Salarium for Høiesteret 60 Rd., der udredes af det Offentlige.

(Den inbantebe Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedspøiede Conclustoner af de underordnede Retters Domme og de inbantebe Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 S. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de Igl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Segel).
Fjeldsøe & Gandrupps Bogtrykkeri.

Høiestrets Tidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 33.

Den 23de November.

1866.

Anden ordinaire Sæssion.

Mandagen den 5te November.

Nr. 46. Gaardmand Anders Jespersen
contra

Gaardmandskenke Ane Cathrine Andersdatter (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag har Citanten, Gaardmand Anders Jespersen af Seilstrup, i 1ste Instants paaستاet Indstævnte, Gaardmandskenke Ane Cathrine Andersdatter af Rakkeby, tilpligtet at afholde sig fra Kjørsel og anden Færdsel over Citantens Eiendom Matr.=Nr. 4 i Seilstrup, samt at betale ham Erstatning for den ham ved hendes Færdsel m. v. forvoldte Skade paa hans Marker, saavel som at lægge en passende Bøde for hendes formeentlig ulovlige Fremfærd, og da Indstævnte ved Underretsdommen er frifunden for Citantens Løstale samt under et af hende anlagt Contrasøgsmaal tilkjendt fri og uhindret Veifart til sin Engparcel Matr.=Nr. 24 paa Seilstrup Mark over Citantens fornævnte Eiendom i den paa et under Sagen fremlagt Situationskort med Bogstaverne b, c, i beteguede Retning, har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants saavel i Hoved som i Contrasøgsmaalet neblagte Paaastaende, medens Indstævnte procederer til Underretsdommens Stadfæstelse.

Foreløbig bemærkes, at forjaavidt Citanten principaliter har paaستاet det onnemelte Contrasøgsmaal afviist fra Underretten paa Grund af, at Contrasørligsklagen foruden den paa det emmeldte Situationskort med Bogstaverne b, c, i beteguede Dei, som Indstævnte mener at have Krav paa, tillige omfatter et paa kortet med Bogstaverne m, e, b betegnet Veistykke, om hvilket der slet ikke er Spørgsmaal under Sagen, vil der saameget mindre kunne tages Hensyn til denne Paaastand, som den omhandlede formeentlige Mangel i

X. Aargang.

hvert Fald maatte ansees afhjølpen ved den af Indstævnte udtagne Continuationscontraktlage.

Hvad dernæst angaaer Sagens Realitet, da har Indstævnte erkjendt, at hun for at komme til sin ovenomhandlede Engparcel Matr.-Nr. 24 har brugt den af Citanten paaklagede Færdjel over hans Eiendom ad den paa Situationskortet med Bogstaverne b, c, i betegnede Bei, men ligesom hun har nægtet, at der ved denne Færdjel er tilspøiet Citantens Mark nogenjomhelst Skade, saaledes har hun paastaet, at hun er berettiget til Færdjel ad den omhandlede Bei, der i en lang Arrække upaatakt skal have været benyttet af hende og Eiendomsformænd som Bei til den paagjældende Engparcel. Efter hvad der er oplyst om Bestaffenheden af den omtvistede Bei, — der imellem Puncterne b og c tillige benyttes af Citanten selv som Bei til hans Gaard og mellem Puncterne c og i ikke kan antages at have ved nogen synbar Indretning tilfjendegivet sig at skulle tjene til Brug for Indstævnte, — kan der nu vel ikke være Spørgsmaal om, at Indstævnte, som hun principaliter har villet gjøre gjældende, skulde have vundet Hævd paa Beien ved 20 Mars Brug, men da det under et af Indstævnte ført Tingsvidue af flere Vidner, hvis Erindring maa antages tildeels at gaae over 60 Aar tilbage i Tiden, er forklaret, at Besidderne af Indstævntes Gaard selv have havt uhindret Veisart over Citantens Eiendom til Parcelen Matr.-Nr. 24 i den af Indstævnte paastaede Retning, samt da det ikke er oplyst, at Forholdet i en fjernere Fortid har været anderledes, — hvorved bemærkes, at der vel paa det under Sagen fremlagte Situationskort er affat en anden Bei, der skal findes paa Matriculskortet, men om hvilken det utrykkelig udtales, at den nu ikke forefindes i Marken, ligesom der, efter hvad der er oplyst om de locale Forhold, ingen Føie er til at antage, at den nogensinde har eksisteret, — skjønnes ikke rettere, end at der maa ansees tilveiebragt tilstrækkeligt Beviis for, at den omtvistede Færdjel over Eiendommen Matr.-Nr. 4 har fundet Sted i Alders Tid, og Indstævnte maa jaaledes i Henhold til L. 3—13—13 ansees berettiget til fremdeles at have uhindret Veisart i den ostmeldte Retning, i hvilken Henjende det maa blive uden Indskydelse, at saavel Eiendommen Matr.-Nr. 4 som Parcelen Matr.-Nr. 24 maa antages i sin Tid at have hørt under Hovedgaarden Seilstrup, eftersom Citanten ikke ligeoverfor Indstævntes Anbringende om, at Parcelen ialtfald i mangfoldige Aar før 1806 har hørt til hendes Gaard, har tilveiebragt nogen nærmere Oplysning om, naar Parcelen Matr.-Nr. 24 er bleven frafskilt Hovedgaarden Seilstrup.

Efter det Anførte og da det ikke er oplyst, at Indstævnte har udøvet anden Færdjel over Citantens Mark end den hun saaledes maa ansees berettiget til, maa det saavel i Hoved- som i Contrasøgsmaalet have sit Forblivende ved Underrettsdommens ovennævnte Resultat, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants rettelig ere ophævede, vil derfor efter Indstævntes Paastrand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten findes Citanten efter Omstændighederne at maatte erstatte Indstævnte med 25 Rd.“.

Nr. 12. Ungkarl **Jens Jørgensen** (Ingen)

contra

Huusmand **Peder Jørgensen** (Ingen).

Høiesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Høiesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelseres Kirke førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Dvitting, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Nr. 290.

Advocat Brod

contra

Anders Hansen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Helsingør Extrarets Dom af 12te Mai 1866: „Arrestanten Anders Hansen bør henseendes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, men isøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa betaler han og denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Rnoy 5 Rd. og til Defensor, Procurator Møller 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4de September 1866: „Tiltalte Anders Hansen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bytingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Salomonsen og Christensen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Brod og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

3 den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Tiltalte Anders Hansen sigtes under nærværende fra Helsingør Kjøbstads Extraret hertil indbandede Sag for Tyveri og Bedrageri.

Hvad Sigteisen for Tyveri angaaer, er Tiltalte overbeviist den 7de Marts d. A. til Kobberjmed Jensen i Helsingør at have solgt en til 5 Mk. 8 f. vurderet Kobbertheckjebel, med Hensyn til hvilken Enken Krasnikoff har aflagt Tilhjemlingsed og til hvilken hun har gøbtgjort sin Eiendomsret.

Da Tiltaltes Foregivende, at have kjøbt Kjedlen af Arbeidsmand Hartvig, af denne er nægtet og isvrigt ikke bestyrket, vil Tiltalte for den ubjemelede Besiddelse af Kjedlen i Medfør af Frdn. af 8de September 1841 § 6 cfr. l. 6—17—10 og 11 være at dømmes som Hæler, idet der ikke findes tilstrækkelig Høie til at statuere, at han selv har stjaalet Kjedlen.

Med Hensyn til Sigteisen for Bedrageri er Tiltalte ved egen Tilstaaelse og de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviist til Høler Christensen i Helsingør at have solgt en af Veimand Niels Nielsen leiet til 3 Rd. vurderet saafaldet Steenhammer.

Tiltalte, der er født den 8de April 1837 og som ved Kronborg vestre Birts Extrarets Dom af 24de Juni 1862 for 1ste Gang begaaet Tyveri har været anseet med 6 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød, vil nu for den ubjemelede Besiddelse af Kjedlen være at ansee efter Straffelovens § 238 cfr. § 241 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og for Bedrageriet efter samme Lovs § 253, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Overeensstemmende hermed vil Btingsdommen, ved hvilken Tiltalte for Bedrageriet er anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 43, 79 og 13 med Forbedringshunsarbejde i 1 Aar, men isvrigt frifunden for Actors Tiltalte, være at forandre, hvorimod den vil være at stabsfæste i Henseende til Actionens Omkostninger“.

Nr. 286.

Advocat Hindenburg
contra

Karen Hansen eller **Hansdatter** (Defensor Henriksen),
der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Odense Herreds Politirets Dom af 21de Juli 1866: „Arrestantinden Karen Hansen af Bantinge bør hensesættes til Arbejde i Odense Trangsarbejdsanstalt i 180 Dage. At efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 14de September 1866: „Politiretskommen bør ved Magt at stande. Saa ubreder Arrestantinden Karen Hansen eller Hansdatter ogsaa Sagens Omkostninger og berunder i Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Herforth og Kaasløff, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestantinden Karen Hansen eller Hansdatter, der under nærværende fra Odense Herreds Politiret hertil indankede Sag tiltales for Løsgænger og Bettleri, har vedgaaet fra den 16de Juni d. A., da hun blev løsladt af Odense Tvangsarbeidsanstalt og hjemsendt, men saae Leilighed til undervejs at undbrage sig sin Bevogtning, at have streift omkring og ernæret sig ved Bettleri, indtil hun den 12te Juli d. A. blev anholdt, maa det billiges, at hun, der er født den 28de Mai 1830 og tidligere gjentagne Gange har været straffet for Løsgænger og Bettleri, senest ved Bjerger Asun: Herredets Politirets Dom af 9de December f. A. med 180 Dages Tvangsarbejde, med hvilken Straf hun desuden 2 Gange tidligere har været anseet, nu ved den indankede Dom er anseet efter Lov af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5, og findes Straffen passende bestemt til 180 Dages Arbejde i Odense Tvangsarbeidsanstalt“.

Nr. 271.

Advocat Hindenburg
contra

Ole Olsen (Defensor Liebe),

der tiltales for ulovlig Omgang med Hittegods samt for at have forsøgt at forlede Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Kronborg vestre Virts Extrarets Dom af 20de Januar 1866: „Tiltalte Parcellist Ole Olsen af Helsingøe bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men forøvrigt for Actors Tiltale

i denne Sag fri at være. Saa udreder Tiltalte endvidere samtlige af Actionen lovligt flyvende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund og Defensor, Procurator Schmidt til hver 5 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 18de Mai 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Procuratorerne Winther og Smith for Overretten betaler Tiltalte Parcellist Ole Olsen af Helsingø 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landslover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er Tiltalte, Parcellist Ole Olsen af Helsingø, actioneret for ulovlig Omgang med Hittegods samt for at have forsøgt at forlede Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten. Ved den i 1ste Instants inden Kronborg vestre Virks Etraret den 20de Januar d. A. affagte Dom er Tiltalte, der er født den 22de Juli 1833 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 58 for ulovlig Omgang med Hittegods med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, men iverigt frifunden for Actors Tiltale, og da Sagen kun er appelleret efter Tiltaltes Begjæring, foreligger den kun Overretten for hiin Forseelses Vedkommende. Da det nu ved egen Tilstaaelse og det iverigt Fremkomne er beviist, at Tiltalte har unbladt at oplyse noget Telegraphtraad, som han har forklaret at have fundet, efter hvad der maa antages i Maret 1862, paa Veien mellem Kjøbenhavn og Hillerød, og hvoraf han ved Underføgelsens Begyndelse er funden i Besiddelse af omtrent 30 Pd. Traad, vurderet til 2 Rd., medens han har benyttet en mindre Deel til forstjælligt Brug, og der efter Lovens 1—15—1 ikke kan tages Hensyn til Tiltaltes senere af Intet bestræbte Fragaelse af at have fundet Telegraphtraaden, som han vil være kommen i Besiddelse af paa anden Maade, maa det billiges, at han af Underretten er anseet efter den citerede Lovbestemmelse, og da den valgte Straf ligeledes findes passende og Actionens Omkostninger rettelig ere paalagte Tiltalte, vil Birketingsdommen i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 6te November.

Nr. 230.

Advocat Hindenburg
contra**Ane Cathrine Caroline Johansen**, Groths Hustru
(Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de Juli 1866: „Tiltalte Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru, bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Lehmann og Procurator Sørensen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da det efter de Højesteret foreliggende Oplysninger maa antages, at Tiltalte har fundet de i den indankede Dom nævnte to Gjenstande paa sit eget Loftskammer paa en Tid, da Bengta Tillgreen ikke længere var i Besiddelse af dem, vil Tiltaltes Forhold med at tilegne sig dem være at hense under Straffelovens § 248. Iøvrigt er der, som i Dommen rettelig antaget, ikke under nærværende Sag overført hende noget strafbart Forhold. Tiltaltes Straf efter den nævnte Lovbestemmelse findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Dommens Forskrifter.

Thi kendes for Ret:

Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru, bør hense i Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indlaede Doms Præmisjer hedder det: „Tiltalte Ane Cathrine Caroline Johansen, Groths Hustru, hvis Dødvende at være 39 Aar gl. er skønnet at stemme med hendes Udsænde, og som, efter ved Aarhus Rigsrets Extrarets Dom af 7de Februar 1856 at være anset efter Frtn. af 11te April 1840 § 76 cfr. §§ 41 og 1 samt efter Analogien af D. L. 6—13—30 cfr. Pl. af 27de Novbr. 1775 §§ 7 og 9 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er ved denne Rets Dom af 31te Juli 1860 dømt for Tyveri i Meksør af samme Frdn. § 79 efter § 13 til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvilken Straf dog ved allerhøieste Rescript af 26de Septbr. s. A. til Chefen for Kjøbenhavns Politifog Kystpolitiet blev formildet til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, er under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Dølviste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Begyndelsen af April Maaned dette Aar frafjaaket Bengta Tillgreen en Kjolenederbeet og et Silketørklæde, tilsammen af Værdi 5 Rd., medens hun derimod ikke med Hensyn til Sigtelser for Bedrageri findes overført noget Forhold, der vil bevirke Ansvar for hende. Tiltalte vil saaledes i Meksør af §§ 306 og 307 i almindelig borgertlig Straffelov, og idet af de ovenmeldte hende overgaaede Straffedomme ifkun den sidste vil være at tillægge Iterationsvirkning, være at ansee efter samme Lovs § 230 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 167.

Advocat Levinsen

contra

Johannes Bjørnsøn, Jon Sæmundsøn, Katrin Jonsdatter og Arni Sæmundsøn (Defensor Liebe),
der tiltales for Heste- og Faaretyveri.

Vorgarffjord Selskabs Extrarets Dem af 2den Novbr. 1864:
„De Tiltalte Kristian Sæmundsøn og Gudrun Thorbjerg Sæmundsdatter frifindes fuldstændig, Johannes Bjørnsøn bør sættes til 7 Aars Forbedringshuusarbeide, Jon Sæmundsøn henføres til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar og Katrin Jonsdatter i 3 Aar, Arni Sæmundsøn frifindes for Acters Tiltale i denne Sag, men han, Johannes Bjørnsøn, Jon Sæmundsøn og Katrin Jonsdatter betale i Forening (in solidum) alle Sagens Omkostninger, deriblandt 4 Rd. til hver Th. Olafson og G. Olafson for Defension i Sagen. 3 Erstatning for de stjaaene Giendele betale Johannes, Katrin og Jon Sæmundsøn til Pastor Th. G. Thorgrimsen paa Saurbo 5 Rd. 30 f. i Forening (in solidum).

Ogsaa betale Johannes og Katrin til Bonden Gestur Jonsen 1 Rd. 32 ß., Bonden Thordur Thorbardsen 5 Rd. 24 ß. og til salig Sigurdur Grimsons Arvinger 10 Rd. i Fering. De idømte Belsb at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, men ferresten sættes Dommen i Kraft af Dvrigheden under Adfærd efter Loven".

Den islandste Landseverrets Dem af 14de August 1865: „Underrettens Dem bør ved Magt at stande, dog saaledes at den Johannes Bjørnsen idømte Straf ned sættes til 6 Aars Forbedringshuusarbeide. Saa betale de Domsældte, Een for Alle og Alle for Een, til Actor ved Landseverretten Procurator Jon Gudmundsen 10 Rd. og til Defensorerne, Procurator P. Melsted og Organist P. Gudjohansen, 8 Rd. til hver i Salair. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte Johannes Bjørnsen og Jon Samundson udviste, i den indankede Dem fremstillede Forkold ville de være at ansee, Johannes Bjørnsen efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 13 og 14 sammenholdte med § 6 med en Straf af 5 Aars Forbedringshuusarbeide og Jon Samundson efter den sidstnævnte Paragraph med lige Arbeide i 3 Aar. Ligeledes vil Katrin Jonsdatter, der har tilstaaet, at endel af de begaaede Faare- og Hestetyverier ere forøvede efter forudgaaet Aftale mellem hende og Johannes Bjørnsen, efter Frdn. af 11te April 1840 § 6 jfr. § 21 være at ansee med Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Hvad endelig angaaer Arni Samundson, da har vel ogsaa han tilstaaet at have været behjælpelig ved negle af bemeldte Tyverier; men da han, der dengang kun var 16 Aar gammel, efter hvad der er oplyst, maa antages ikke at have ydet denne Hjælp frivillig, og saasnart han fik Leilighed dertil har gjort Anmeldelse derom til Politiet, vil han være at frifinde for Actors Tiltale, dog efter Omstændighederne imod at han tilsvares Actionens Omkostninger solidarisk med de andre Tiltalte. I Henseende til Erstatningen vil den indankede Dem være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Arni Sæmundsson bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Jon Sæmundsson og Katrin Jonsdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbeide hver i 3 Aar og Johannes Bjørnsøn til lige Arbeide i 5 Aar. I Henseende til Erstatningen bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Actionens Omkostninger, derunder de ved bemeldte Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advocaterne Levinson og Liebe for Høiesteret 20 Rd. til hver, betale de Tiltalte, Een for Alle og Alle for Een.

Den intaafede Doms Præmisser lyde saaledes: „Ved Borgarfjord Sydsels Extraret den 2den November 1864 vare de Tiltalte Johannes Bjørnsøn, Jon Sæmundsson og Katrin Jonsdatter af Grafardal dømt til resp. 7, 4 og 3 Aars Forbedringshuusarbeide, og Arni Sæmundsson sammesteds friunden for Actors Tiltale, men dømt tilligemed de Øvrige in solidum til at betale Actionens Omkostninger; Kristian Sæmundsson og Gudrun Thorbjerg Sæmundsdatter derimod aldeles frijundne.

Saaledes som i Underrettsdommen nærmere er udrifket, er det ved Johannes Bjørnsøns og Jon Sæmundssøns egen Bekjendelse og ved de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger stjellig beviist, at de i Aarene 1862 og 1863 have stjaalet 7—8 Heste og 14—15 Faar, hvortil man ifkun for endeel har kunnet faae Cierne opspurgte.

Vel maa det, idet det bemærkes, at de Tiltalte overhovedet have afgivet villig Tilstaaelse af deres Forbrydelser, anses oplyst, at de have levet under trange Aaar, og at de endeg have henvendt sig om Understøttelse til vedkommende Næstyrer, men uden synderligt Resultat; men naar man paa den anden Side tager i Betragtning, at de Demfælte, saaledes som bemærket, have i en saa lang Tid drevet deres storartede Lyverier, og det tillige bemærkes, at de, saaledes som det af actis erfares, selv eiede endeel Kreaturer, hvormed de kunde have afhjulpet deres iværende Trang; fremdeles at Enken Katrin eiede en Dvotapart af Jorden Grafardal, som hun kunde have søgt eller anvendt til Anskaffelse af Fødemidler i det emmelte Tidrum, kan her ikke være Spørgsmaal om Nødtveri eller Straffrihed af den Grund, men ifkun en mulig Moderation i Straffen, hvorfor de Tiltaltes Strafftyd maa ifølge de fremkomne Oplysninger blive at bestemme i Henhold til Frtn. af 11te April 1840 § 6.

Den Tiltalte Johannes Bjørnsøn er tidligere ved Hunavats Sydsels Extrarets Dom af 26de August 1842 bleven for begaaet Faaretyveri ansæet med

2 Gange 27 Slag af Riis, hvorimod de 2 øvrige Domsældte, som ere over criminel Lovvalber, ligesom de øvrige Tilstalte ikke tidligere have været tilstalte eller dømt for nogen Lovovertrædelse, og da det ikke sjønnes rettere, end at den Straf, som ved Underrettsdommen er bleven tilkendt de Tilstalte, maa i Betragtning af Sagens samtlige oplyste Omstændigheder anses passende bestemt efter den allegerede 6te § i Frdn. af 11te April 1840 jfr. §§ 13 og 14, vil Underrettsdommen hvad Straffen angaaer være at stadfæste, dog saaledes at den Johannes Bjørnsen idømte Straf nedfattes til 6 Mars Forbedringshuusarbejde. I Henhold til de i Underrettsdommen anførte Grunde vil bemeldte Dom ogsaa, hvad Tilstalte Arni Samundsson angaaer, være at stadfæste og ligeledes i Henjende til den idømte Erstatning og Actionens Omkostninger. Saa bør de Tilstalte in solidum ogsaa at udrede til Actor ved Landsoverretten 10 Rd. og til Defensorerne ved nævnte Ret 8 Rd. til hver i Salair. Angaaende Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at Sagen sammesteds vel er bleven fremmet med temmelig stor Langsømhed, men da Underdommeren dog nogenlunde har rejsførtiggjort dette Ophold, findes ikke tilstrækkelig Anledning til at drage ham i denne Anledning til Ansvar, og attesteres derfor, at Sagens Behandling i Underinstansen har været saaledes, at den ikke kan paa- drage Underdommeren Ansvar. Sagsførelsen ved Landsoverretten har været forsvartlig".

Onsdagen den 7de November.

Nr. 247.

Advocat Levinjen

contra

Lars Hansen (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Krenberg vestre Birkis Extrarets Dom af 28de Marts 1866: „Tilstalte Indsidder Lars Hansen i Maarum bør henfattes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt udrede samtlige af Actiensen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og Defensor, Procurator Wobshaw 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8de Juni 1866: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 40 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Bøcher og Prøveprocurator Levinjen, betaler Tilstalte, Indsidder Lars Hansen i Maarum 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han efter Straffelovens § 228 jfr. § 23 være at ansee med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Hansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Birk's Extraret hertil indankede og imod Tiltalte, Indsibber Lars Hansen i Maarum, for Tyveri anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen ved det iøvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han den 5te Februar d. A. fra Løen i Gaardmand Jørgen Hansens Gaard i Maarum, hvortil han fandt Døren staaende paaklem, har tilegnet sig 1½ Skjæppe til 1 Rd. 2 Mk. vurderet Rug, hvorfor han agtede at tilbytte sig Brød hos Bageren, men som atter er kommet tilstede og tilkageleveret Bestjaalne.

For dette Forhold er Tiltalte, der er døbt den 13de Mai 1796 og som ved Kronborg Birk's Extrarets Dom af 10de Martz 1827 arbitrært er anseet med Fængsel paa Band og Prød i 6 Gange 5 Dage for i den Hensigt at skjule ulovlig Skovning af en Bøg at have eftergjort et af Forsvæsenets Mærker, ved den indankede Dom retteligen anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 cfr. Frdn. af 12te Juni 1816 § 7, hvorimod Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, vil være at sætse til lige Fængsel i 40 Dage, og da Underrettsdommens Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, billiges, vil bemeldte Dom med den nævnte Modification i Henseende til Straffetiden være at stadfæste“.

Nr. 249.

Advocat Hansen
contra**Christian Andersen** eller **Christian Andersen Lange**
(Defensor Liebe),

der tiltales for attenteret Mord og for Hoer.

Møens Herreds Extrarets Dom af 7de April 1866: „Arrestanten Christian Andersen, ogsaa Christian Andersen Lange kaldet, bør have forbrudt sit Liv. Han udveder de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ulrich og Gad, 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27de Juli 1866: „Arrestanten Christian Andersen eller Christian Andersen Lange bør hensesættes til Tugthuusarbejde i 7 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Waag og Justitsraad Nyegaard for Dverretten betaler Arrestanten 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom fremstillede af Tiltalte forsøvede Forsøg paa ved Gift at ombringe sin Hustru samt for den af ham begaaede Hoerforbrydelse vil han være at ansee efter Straffelovens § 190 jfr. § 46 og efter § 159 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 10 Aar, hvorved der tillige er taget Hensyn til det i Dommen først ommeldte Forhold, der ikke skjønnes at kunne betragtes som et Mordforsøg. Med den heraf følgende Forandring i Straffetiden vil Dommen, hvis øvrige Bestemmelser billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 10 Aar. I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Ved egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse er Arrestanten Christian Andersen eller Christian Andersen Lange, der under nærværende fra Møens Herreds Extraret hertil indankede Sag actioneres for attentet Mord og for Hoer, overbeviist, at han, som havde indladt sig i utugtlig Forbudelse med en med ham i Vollerup Præstegaard tjenende Pige, har gjort forfikkellige Forsøg paa at stille sin Hustru Kirstine Henrikbatter ved Livet. Han har saaledes i December Maaned forrige Aar flere Gange forsøgt at formaae Konen til at drukne sig tilligemed ham, og var det hans Hensigt, naar han havde faaet Konen til at drukne sig, selv at blive ilive for at ægte fornærmede Pige. Fremdeles har han to Gange i Løbet af samme Maaned kommet afftaarne Svovsstikkeheveder — som det maa antages første Gang ikke over 20 Stkr. og anden Gang mindst 30 Stkr. — i den Thee, som han havde kjøbt til sin Kone og som han ventede hun vilde drikke af, hvorved han antog at hun kunde døe. Af den hende først bragte Thee havde Konen tilberedt sig en Drif og deraf drukket en Kop, og var da strax kommen til at kaste op; hun havde saa undersøgt Theen og opdaget, at der var Svovsstikkeheveder i den. Anden Gang havde Arrestanten, førend han affaar Hevederne af Svovstikkerne, paa hvilke Satsen var rød, oversmurt dem med Sektøisjvæerte. Konen tilberedede ogsaa af denne Thee en Drif, men førend hun nød noget deraf opdagede hun hvad der var kommet i Theen.

Ligesom Arrestantens Hustru ikke har taget Skade paa sit Helbred af den Thee, hun som ovenmeldt drak, saaledes maa det efter de af vedkommende Landphysicus under Sagen afgivne Erklæringer antages, at det af Arrestanten valgte Middel til at stille Konen ved Livet ikke har været tjenligt til at opnaae dette Niemeb eller til at bevirke en mere blivende Forstyrrelse i hendes Helbredstilstand.

Arrestanten vil for det ham saaledes overbeviste Forhold i Medfør af Straffelovens § 306, da Straffen, bestemt efter samme Lovs §§ 190 og 46, findes at maatte blive mildere end bestemt ved den ældre Lovgivning, være at ansee med en Straf, der findes at maatte fastsættes til 7 Aars Tugthunsarbejde.

Herredsingsdommen vil saaledes i Henseende til Straffen være at forandre, hvorimod den, da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger bifalder, iøvrigt bliver at stadfæste“.

Nr. 276.

Advocat Liebe

contra

Elise Kirstine Rasmussen (Defensor Hansen),

der tiltales for det i Straffeloven af 10de Februar 1866 § 192 omhandlede Forhold.

Næst Kjøbstads Extrarets Dom af 13de September 1866:
„Tilfalte, Arrestantinden Elise Kirstine Rasmussen bør henfættes

til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Saa bør hun og tilsvare alle af hendes Arrest og denne Action lovlig flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Møller 6 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 6 Rd., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Fer det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter Straffelovens § 192 2det Led jfr. § 37, og Straffen findes at kunne bestemmes saaledes, som ved Dommen er skeet, til Forbedringshuusarbeide i 4 Aar. Som Følge heraf, og da Dommens Bestemmelse i Henseende til Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Bytingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Paa skeet Anmeldelse om, at der i en Brønd paa Byens Uldmark udfor det saakaldte Galgelykkehøus var fundet Piget af et hårdt Barn, blev der den 13de April d. A. indledet retslig Undersøgelse mod et ungt ugift Qvindfolk, Arrestantinden Elise Kirstine Rasmussen heraf Byen, om hvem det vidstes, at hun paa den senere Tid havde været usædvanlig sør paa en Maade, som vakte Formodning om Svangerskab, og derpaa atter var bleven smækker, men uden at det kendtes, hvorledes det dermed var tilgaaet, idet navnlig en foresøbig Undersøgelse besøngaaende ved Læge og Fordemoder i Dvirghebøus Overværelse omtrent 14 Dage iforveien ikke mod hendes Benægtelse havde ført til noget Resultat, hvorefter Videre da kunde foretages. Samtidig, den 13de April, blev hendes Moder Ane Dorteaa, Arbeidsmand J. P. Rasmussens Hustru heraf Stedet, hæftet, som mistænkt som Datterens Medskyldige eller Medvilderke. Efterat Piget, der ved Optagelsen af Brønden fandtes indjagt i et afrevet Stykke Sækkelærred, hvortil et tilsvarende større Stykke strag efter, under en derom anstillet Kausgning, fandtes paa J. P. Rasmussens Bopæl, hvor Datteren boede og altid havde været hjemme hos Forældrene, var Rastebagen, den 14de, bleven obduceret af Landphysicus Overlæge Zarthmann og senere af døde practiserende Læge Kaufmann, og det under denne Forretning havde fundet Bestyrkelse, at Barnet, der var af Mandkjønnet, var fuldbaaret og havde levet, har Arrestantinden Elise Kirstine Rasmussen, der under nærværende Sag actioneres for det i Straffeloven af 10de Februar d. A. § 192 omhandlede

Forhold, tilstaaet heri at have gjort sig skoldig under følgende nærmere med det isørigt Dpflyste stemmende Omstændigheder.

Efter ifjor Forfommer oftere at have pleiet legemlig Omgang med en ung Sømand, Jens Peter Hermansen heraf Bven, sølte hun sig i August Maaned frugtformelig, men paastjød, da der blev talt til hende derom, at hendes Hævelse kom deels af Uorden i hendes maanedlige Forandringer, deels af Vandstot, der var stødt til, og hvorimod hun, for derved endmere at mislebe det almindelige Omdømme og nedslaae den gængse Mistanke om Svangerskab, efter Moderens og Andres Raad brugte Buffleblade og Tuebærvand, hvorved hun tillige tænkte sig Muligheden af, at det kunde hjælpe til at fordrive Fostret. Omsdagen den 28de Februar d. A., da 9 Maaneder omtrent vare forløbne siden hendes første Samleie med nævnte Hermansen, var hun og Forældrene, der ved den Tid sov i samme Stue — hun i en Slagbænk og Forældrene i en Alkove i det modsatte Hjørne af Værelset — gaet samtidig tilsængs Kl. 8—9 om Aftenen. Hun havde da fornømt nogle Smerter over Lænderne, som om det kunde være Forkub paa en nærførestaaende Fødsel, men uden at det dog videre ænsedes, naattet der blev talt til Moderen derom, indtil ved Midnatstid, da begge hendes Forældre, som det forekom hende, laae i dyb Søvn, da egentlige Fødselsveer pludselig vare komne over hende, hvilket dog hverken vare stærke eller vedholdende. Uden at nogen Hjælp havde behøvedes, var Barnet derpaa med Letthed klemmet frem og laae i Benken ved hendes Fødder. Det var da saa mørkt, at næsten Intet kunde sees eller skjænes, men blev siden noget lysere. Da hun mærkede at Barnet havde Liv, lagde hun Haanden tætsluttet om dets Mund og holdt den saaledes fast indtil hun troede sig sikker paa at det var livløst. Efterbyrden kom kort efter, og da hun sølte sig stærk nok dertil og fremdeles meente sig ubemærket, reiste hun sig op, tog Barnet med Efterbyrden i sin Kløkke og bragte dem ind i et affides lille Sengekammer, der for Tiden stod ubenyttet, hvor hun skjulte dem under Sengen i en Skovl, medens hun tog Klekken med sig tilbage, for at den ikke skulde blive savnet. Efterat der hermed var forløbet et Par Timer og Alting indrettet derefter, kaldte Tiltalte paa Moderen — der vil have sovet fra det Hele — som da stod op og tænkte Pys, medens Tiltalte betroede hende, at det var den længe tilbageholdte maanedlige Kænselse, der med Gæt var kommet over hende, ledsaget af en stærk Udtømmelse af Vand, hvoræfter Hævelsen for det Meste havde taat sig. Efterat Moderen havde taget det blodige Lagen, der endnu laae i Slagbænken, og lagt det i en Balle Vand uden at det tilstødenbe Skjollen, var Faderen med det samme vaagnet og af sin Kone og Tiltalte bleven underrettet om hvad der, efter det nævnte Forgivende, var paafærde, hoorpaa Alle igjen vare gaaede til Ro uden at noget videre Særdeles var forefaldet.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 34.

Den 30te November.

1866.

Anden ordinaire Sæksion.

Onsdagen den 7de November.

Nr. 276.

Advocat Liebe

contra

Elise Kirstine Rasmussen (see forrige Nr.).

Næste Dags Formiddag, da begge Forældrene vare ude, havde Tilstaaende benyttet Leiligheden til oppe paa Loftet at tilføende sig det foromhandlede Stykke Lærred, som hun rev af et større Stykke og hvori Liget af Barnet, der fremtoges fra Stedet under Sengen, da blev søøbt og saaledes lagt op i selve Sengen skjult i Sengehalmen, medens Efterbyrden, efterat Navlestrengen uden videre Forblødning var overfkaarret, blev nedgravet. For at ublette Sporene under Sengen af det Foregaaende havde hun siden oftere seiet og opryddet Grunden, der bestod af Gruus og Sand. Efterat Barneliget paa den omberørte Maade havde i fulde 14 Dage henligget ubemærket, uden at hun imidlertid havde fundet Leilighed til at skaffe det bort, tog hun Fredagen den 16de Marts ved Eftermiddagstid omtrent Kl. 5, da hun troede at kunne komme afsted dermed, Bylten med Liget under Armen, dult under et stort Shavl, og begav sig saaledes ene og ubevogtet paa Veien vesten „Herskesøen“ til den knap 1000 Alen fraliggende forommeldte Brønd, hvori hun kastede Barnet med Svøbet, der strax sank tilbunds. At Brønden, som det har viist sig, kun var 5 Dvarteer dyb og jevnlig benyttedes, har hun ikke gjort sig videre Rede for, men havde meent, at den ialtsald var dyb nok til at Barnet ikke saa let igjen vilde komme for en Dag. Ibet hun endnu i en kort Tid var forblevet i Nærheden af Brønden for at forviise sig om, at Barnet blev liggende paa Bunden, havde hun givet sig i Tale med enkelte imidlertid Tilstedekomne om Ting, der vare beregnede paa at bortlede Opmærksomheden fra det Forefaldne, og havde derpaa forføiet sig hjem. Den paafølgende Søn-
X. Aargang.

dag har hun tilligemed Forældrene været stedet tilfalders i den herværende evangelisk lutheriske Frimenighed, hvoraf de Alle ere Medlemmer, efterat hun i over et Aarstid, paa Grund af Letfærdighed og Usædelighed, hvori hun allerede længere tilbage — Moderen bekjendt — havde været antruffet, havde udsaaet Kirketugt og navnlig været udelukket fra Aftergang.

Som Medstybtig i Barnets Ombringelse og navnlig som den, der fra først af havde indgivet hende Tanken derom og tilskyndet dertil, har Tilstalte i Begyndelsen af Forhøret udlagt fornævnte Hermansen, og ved sin Fastholdelse af denne Sigtelse forvooldt hans Anholdelse og Hæftelse fra den 29de April til den 11te Mai d. A., efterat han paa sin Seilads var ankommet hertil, men hun har derpaa atter seet sig nødsaget til at slippe denne Beskyldning som aldeles usandsfærdig og i Eet og Alt opdigtet, nærmest af Uvillie over at han, som hun antog, var den der havde besvangret hende, og for ligesom at forminde sin egen Brøde ved at have en Medstybtig. Derimod har Tilstalte hele Tiden, medens Moderens Deelaglighed i Datterens Svangerskabs Forbølgelse og Barnefødsel med dennes Ledfælgelse, har af Begge stadigen lige bestemt været nægtet, uden iøvrigt at kunne overbevies hende, fastholdt sin Tilstaaelse af, at det fra første Færd har været hendes Bestemmelse at ombringe Barnet, hvis det kom levende til Verden, og at det saaledes, idet hun udførte denne Gjerning, var med beraad Hu og efter forudfattet Beslutning at det fandt Sted.

I det af Lægerne afgivne visum rapportum ere de komne til det Resultat, at det paagjældende Foster har været fuldbaaret og at det efter Sandsynlighed er sødt levende og har, om og kun kortvarigt, draget Aande, men uden at Dødsmaaden eller Dødsarsagen, paa Grund af den Forraadnelsestilstand, hvori det ved Obductionen befandt sig, har kunnet bestemmes. I Forbindelse hermed have de ikke turdet nægte Muligheden af, at Liget efter Aarstiden og øvrige Omstændigheder kan have henligget i Sengehalmen paa det betegnede Sted et Par Uger, uden at være kommet i stærkere Opløsning end Tilfældet var, saalibet som deraf, at Fødselen kan være foregaaet om Natten i samme Værelse, hvor Forældrene sov, saa lydløst, at ingen af disse ere blevne vækkede derved. Med Hensyn til sidstnævnte Punct har Stedets Jordemoder erklæret sig endnu bestemtere i samme Retning.

Tilstaltes Moder, paa hvem der efter det under Sagen Fremkomne maa falde grundet Mistanke om en vis Meddeeltighed, idetmindste i Svangerskabets Hemmeligholdelse, er ikke derfor blevet medindbefattet under Actionen.

Tilstalte Elise Kirstine Rasmussen, der er sødt den 15de Juni 1848 og saaledes kun var 17 Aar gammel ved den Tid, hun blev besvangret og fødte de forbyrderiske Forfætter, hun derpaa har bragt til Udsærelse, vil for det, som anført, udbiste Forhold, naar hensees til Bestemmelserne i Erraffeloven af 10de Februar d. A. § 306 sammenholdt med D. L. 6—6—7, ikke kunne undgaae at ansees efter førstnævnte Lovs § 192 2det Led jfr. § 194. Men saavel i Betragtning af hendes Ungdom og Uerfarenhed samt forsømte Opdragelse som paa Grund af det flette Exempel, hvormed Moderen i Hjemmet ligesaa Barne-

alderen har foregaaet hende, og den Tilskyndelse og Bestyrkelse Tiltalte hos hende har fundet i den hele under Frugtsommeligheden — den Moderen Intet vilde vide eller høre om — brugte Omgang, hvortil kommer Tiltaltes Aaben-
 hjertighed og Beredvillighed i Henseende til Bekjendelsen af egen Brøde, efterat Sagen ret var paabegyndt, findes denne hendes Brøde i Medfør af Straffelovens §§ 11, 14 og 57 passende at kunne affones med 4 Aars Forbedringshuusarbeide. Hun vil derhos have at betale alle af hendes Arrest og Action lovlig flydende Omkostninger, herunder i Salair til Procuratorerne Møller og Lund som henholdsvis Actor og Defensor hver 6 Rd., foruden Diæter til Sidstnævnte efter Amtets nærmere Bestemmelse.

Bortset fra Actors extravagante Paastand om Strafarbeide paa Livstid har den befalede Sagsførelse været forsvarelig“.

Nr. 282.

Advocat Liebe

contra

Jens Larsen (Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri og Løsgænger.

Sorø Birk's Extrarets Dom af 4de Juli 1866: „Arrestanten Jens Larsen af Pedersborg bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar og udrede alle af nærværende Action lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bindfeld: Hansen 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 28de September 1866: „Arrestanten Jens Larsen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 8 Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, og betaler Arrestanten i Salair til Prøveprocuratorerne Nissen og Kober for Dverretten 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Liebe og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende i 1ste Instants ved Sorø Birk's Extraret den 4de Juli d. A. paakjendte hertil indankede Sag actioneres Arrestanten Jens Larjen for Tyveri og Løsgænger.

Arrestanten har vedgaaet at have været i Besiddelse af en Badmølsfrakke, der skal være bortstjaalen ved et hos Gaardmand Peder Jespersen i Alsted den 12te Januar d. A. begaaet Tyveri, og med Hensyn til hvilken Bestaaelse har aflagt Tilhjemlingsed og præsteret Eiendomsbeviis, uden at Arrestanten har kunnet oplyse, at han paa loblig Raade er kommen i Besiddelse af Frakken. Ved samme Leilighed bortkom et Par Beentkæder, hvoraf Arrestanten ogsaa har været i Besiddelse, men til hvilke Bestaaelse, der har aflagt Tilhjemlingsed, ikke har kunnet godtgjøre sin Eiendomsret. Frakke og Beentkæder ere tilfammen ansatte til en Værdi af 15 Rd. Ligeledes har Arrestanten tilstaaet, at han har været i Besiddelse af en Kappe og en Drengesfrakke, der skulle være borttagne ved et Tyveri hos Bager Peterjen i Søby den 10de s. M., og med Hensyn til hvilke Klædningsstykker denne har aflagt Tilhjemlingsed og godtgjort sin Eiendomsret — i hvilken Henseende bemærkes, at det efter Omstændighederne ikke findes at burde vittiere Eiendomsbeviiset, at Bidnerne, mod L. 1--13--8, ere afskorte og edsfæste conjunctim — uden at Arrestanten har kunnet oplyse sin Hjemmel til dem. Kappen er vurderet til 16 Rd., Drengesfrakken til 1 Rd. 2 Mk.

Da der ikke med den uhjemlede Besiddelse har været forbunden særdeles Omstændigheder, der vise, at Arrestanten selv har stjaalet Kosterne, vil han efter L. 6--17--10 og 11 samt Frdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 kun være at anses som Hæler, og Arrestanten, der er født i 1839 og tidligere ved Højesterets Dom af 18de Marts 1862 er tilfunden 6 Aars Forbedringshuusarbejde efter Frdn. af 11te April 1840 § 12 2det Led cfr. § 21, bliver nu, i Medfør af Straffelovens § 306, at anses efter samme Lovs § 233 cfr. §§ 241 og 307 som for 2den Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen, under Hensyn til Bestemmelserne i § 58, passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, hvori kan anses indbefattet den Straf, som Arrestanten, der har været indlagt paa Arbeidsanstalten ved Sorø, men deraf er undvogen, har forskyldt efter Lov af 3die Marts 1860, fordi han har strejset arbejdsløs omkring fra 7de til 18de Januar d. A.

I Overensstemmelse med Ansøgte bliver Underrettens Dom, hvorved Arrestanten er ansat for Tyveri og idømt 2 Aars Forbedringshuusarbejde efter Straffelovens § 230, at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til Actionens Omkostninger. I Salair til Actor og Defensor for Overretten bliver Arrestanten pligtig at udrede 6 Rd. til hver.

Det kan ikke billiges, at Sagen har henstaaet ved Underretten fra 8de Marts til 2den Juni d. A., thi forsaavidt Underdommeren som Grund til denne usædvanlige Henstand af en Arrestantsag har ansøgt, at han savnede Oplysning om Arrestantens vita anteacta og navnlig om den af ham tidligere begaaede grovere Forbrydelse, bemærkes, at de Oplysninger, som i saa Henseende behøvedes, findes i Højesteretsacten af 1862 og den i samme indførte

Overrettsdom af 18de November 1861, af hvilken Act Underdommeren alt var i Besiddelse den 1ste Marts d. A. Særligt har Sagens Behandling i 1ste Instants, forsaavidt den ordinaire Underdommers Jurisdiction angaaer, saavel som den befalede Sagsførelse ved begge Retter været lovlig“.

Nr. 270.

Advocat Levinfen
contra

Søren Hansen (Defensor Bungen),

der tiltales i Henhold til Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 8 for Indholdet af en hos Bogtrykker Oluffen i Aaret 1864 trykt og derefter uddeelt Bise „Stats-, Folke- og Verdenskirken, stildret i en Sang af Søren Hansen“.

Aalborg Rjbstads Extrarets Dom af 14de Mai 1866: „Tiltalte Indfiddet Søren Hansen af Vaarst bør straffes med Fængsel i 2 Maaneder, og bliver det af ham udgivne og forfattede Skrift betitlet „Stats-, Folke- eller Verdenskirken, stildret i en Sang af Søren Hansen“ at consistere. Saa bør og Tiltalte tilsvare samtlige af Actionen flydende Omkostninger og ibland disse Salair til Actor, Procurator Høegh 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bengen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 20de August 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Maaneder. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for-Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Levinfen og Justitsraad Bungen for Høiestret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankete Doms Præmisser hedder det: „Under denne Sag tiltales Indsidder Søren Hansen af Vaarst i Henhold til Lov om Præsens Brug af 3die Januar 1851 § 8 for Indholdet af en af ham forfattet og der- efter tryktet Bise eller Sang, betitlet „Stats-, Folke- eller Verdenskirken. Skilbret i en Sang af Søren Hansen“.

Bemeldte Sang, som Tiltalte — der efter sit Udsagn er Forstander for Baptistenigheden i Aalborg og Omegn — har erkjendt at have forfattet og ladet trykke i ca. 1000 Exemplarer, hvilke han paa 150 Sitr. nær har udbredt deels for deels uden Betaling, bestaaer af 20 Vers og gaaer ud paa at fremstille Kirken — hvorved Tiltalte efter sin Forklaring navnlig har sigtet til Folkekirken — som en Forbærvelse for sammes Medlemmer samt at advare mod Kirken og raade til Udtrædelse af den. Foruden at Tiltalte nu ved at give denne Fremstilling har tillagt selve Kirken en Mængde bestemmende Betegnelser, saasom „en sæl Hule, hvor Udsudskrøbet søger at skjule sig og Afting svømmer i en Møddingspøl“, „den væmmeligste Grube“, „et skibent Fængsel“, „Satan's hule Strube, der ubaander den liberligste Stant“, „urene Aanders sorte Humlebo“, „en Oglerebe“, har han tillige som Motiv til denne Fremstilling skildret den Gudstjeneste, der finder Sted i Kirkerne, og de præstelige Handlinger paa en lignende Maade, idet han saaledes blandt Andet kalder Kirken Sædet for alt Satans Værk, et Udsalgsted forenet med Fabrik, som Præsten staaer for og holder i Orden, hvor Morb og Meened er tilfals hos Skjøgen, der sidder sminket paa sin Throne, det største Horehuus, hvor det gaaer med Fylberi, Suus og Duus, Spil og Dands, og hvor Horeriet drives i det Store, ligesom han i det Hele betegner de kirkelige Handlinger med en Mængde utilbørlige og forhaanende Udtryk, saasom Tant, Løgn, Bedrageri, Abspil, hvorved han efter sin Forklaring blandt Andet har sigtet til den kirkelige Daabshandling og Præstens Fremtræden under Udførelsen af kirkelige Handlinger.

For de i bemeldte Sang indeholdte Forhaanelser af Folkekirkens Troeslærdomme og Gudsbyrkelse vil han, der er omtrent 47 Aar gammel og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Loven af 3die Januar 1851 § 8 jfr. almindelig borgerlig Straffelov § 156 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneber. Med denne Forandring i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 2 Maaneber, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelse om Conifikation af det paagjældende Skrift det i Henhold til Straffelovens § 34 findes at maatte have sit Forblivende, ligesom dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Torsdagen den 8de November.

Nr. 170.

Justitsraad Bungen

contra

Peder Rasmussen Skov (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri og for at have forsøgt at formaae Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Holsteenhuus Birks Extrarets Dom af 16de Novbr. 1865: „Tiltalte Gaardmand Peder Rasmussen Skov af Diernisøe bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning til Huusmand Hans Hansen Søby udreder Tiltalte 10 Rd., hvorhos han tillige vil have at betale alle af hans Arrest og Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 8 Rd. og til Defensor, Exam. juris Jansen 6 Rd. samt Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24de April 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Salairret til Exam. juris Jansen bestemmes til 8 Rd. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Bang og Herforth, betaler Tiltalte Gaardmand Peder Rasmussen Skov 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Levinfen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende fra Hofsteenhuus Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Gaardmand Peder Rasmussen Skov for Tyveri og for at have forsøgt at formaae Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Sigtelsen mod Tiltalte for Tyveri gaaer ud paa, at han i Februar Maaned f. A. fra den til Baroniet Hofsteenhuus hørende Skov Kohaven skal have tilvundet sig en til 10 Rd. vurderet Favn Bøgebrænde, der tilhørte Huusmand Hans Hansen Søby og tilligemed andet denne Mand tilhørende Brænde henstod i Skoven, efter at være udkløvet af nogle ved en der afholdt Skovauktion af Hans Hansen Søby købte Træer, og var navnlig den omhandlede Favn udkløvet af en Bøg, der var mærket med Nr. 426. Efterat Hans Hansen Søby for vedkommende Politimester havde anmeldt, at han havde mistet Brændet, der var blevet fundet mellem noget af Tiltalte til Consistorialraad Hasle i Faaborg leveret Brænde, ved hvilken Leilighed det tillige opdagedes, at Hans Hansen Søbys Mærke HH, der tilligemed Numeret 426 havde været anbragt paa et af Brændestykkerne, medens bemeldte Numer alene havde været anbragt paa et andet af disse, var overstreget ligesom ogsaa Sextallet af Numeret, og i dets Sted Tiltaltes Mærke skrevet ovenover, meldte Tiltalte sig selv hos Politimesteren og angav at have borttaget Brændet, men paaflød, hvad han senere stadig under Forhørerne er vedbleven, at det var steet af en Feiltagelse, idet han, der ogsaa havde købt endeel Træer ved Auktionen, deriblandt en Bøg mærket Nr. 425, hvoraf det udkløvede Brænde henstod i Skoven, havde antaget, at den borttagne Favn henhørte til det af sidstnævnte Træ udkløvede Brænde.

Mod Tiltaltes Benægtelse er det nu vel ikke godtgjort, at han har foretaget den ovennævnte Forandring af Hans Hansen Søbys Mærke eller af Numeret paa det til den borttagne Favn hørende Brændestykke; men efter samtlige Sagens øvrige Oplysninger og da Tiltaltes Selvangivelse ikke kan paaberaabes for ham, da den, som bemærket, først sandt Sted efterat Mistanken, hvorom han ikke var uvidende, var henledet paa ham, findes det ikke at kunne statueres, at Borttagelsen af Favnen er steet af en Feiltagelse, hvorimod den maa antages at være steet forsætlig og i svigagtig Hensigt.

I denne Henseende bemærkes navnlig, at Tiltalte, der efter sin egen Erkjendelse i flere Aar har givet sig af med at handle med Brænde, efter det Oplyste maa antages at have vidst god Bessed med, saavel hvor hans eget, som hvor Hans Hansen Søbys Brænde stod i Skoven; at den borttagne Favn ikke stod umiddelbart op til Tiltaltes nærmeststaaende Brænde, men at der, selv efter Tiltaltes Paaviisning, var været en Afstand af $7\frac{1}{2}$ Alen mellem den borttagne Favn og Tiltaltes nærmeststaaende Brænde; at Favnen er bleven bortført ved høilys Dag, og om end Tiltalte mod sin Benægtelse ikke kan anses tilfulde overbeviist om selv at have deeltaget i Bortførelsen, har han dog erkjendt selv at have givet den, der efter hans Forklaring alene bortførte Favnen, Anviisning paa, hvor han skulde tage den; at det er oplyst, at Tiltalte nogle Dage før Favnen blev bortført har henvendt sig til Gaardmændene

Niels og Rasmus Pedersen om af dem at erholde en Favn Brænde, og at Tiltalte mod sin tidligere Benægtelse har maattet erkende, at have angivet som Grund hertil, at han manglede en Favn Brænde til Præsten, men efterat Favnen var bortført, har Tiltalte ikke villet modtage Brændet, idet han nu angav, at det var for smaat, samt endelig, at Tiltalte som Grund til at han var kommen til Erkjendelse af, at det var Hans Hansen Søbys Brænde han havde taget, har angivet, at han ved at begive sig ind i Skoven saae, at den Deel af Søbys Brænde, der stod tilbage i Skoven, var forslidet et Quantum efter Størrelsen af det Numer han (Søby) havde kjøbt, men uden at Tiltalte har kunnet anføre nogenfømhelst Grund, hvorfor han ikke kunde gjøre den samme Sagttagelse den Dag han tog Brændet, idet han paa Forhold heraf alene har svaret, at det kunde han ikke tænke den Dag han tog Brændet.

Det skjønnes saaledes ikke rettere, end at Borttagelsen af den omhandlede Favn Brænde, saaledes som ogsaa i Underrettsdommen antaget, maa tilregnes Tiltalte som Tyveri.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for at have forsøgt at formaae Andre til at afgive falsk Forklaring for Retten, er det, naanseet at Tiltalte ikke ligefrem har villet vedgaae det, ved de af Gaardmændene Hans Illum og Rasmus Bild samt Huusmand Lars Jørgensen afgivne beebigede Forklaringer, hvis Rigtighed Tiltalte ikke har turdet nægte, godtgjort, at Tiltalte under en Samtale, han efterat være løsladt af Arresten havde med disse Mænd angaaende Borttagelsen af den omhandlede Favn Brænde, til dem har yttret, at han kun havde sagt een Løgn under Forhøret, nemlig, at Jørgen Mosegaard alene havde udført Brændet, idet han — hvad Hans Illums og Rasmus Bils Forklaringer gaae ud paa, hvorimod Lars Jørgensen ikke bestemt har kunnet erindre det — selv havde udført det Halve.

Tiltalte har dernæst erkjendt, at han, efterat have erfaret, at disse Mænd vare tilfagte til Forhør, har henvendt sig til dem, af hvilke han dog ikke traf Lars Jørgensen, hvorimod han talte med dennes Kone Hebevig Pedersbatter, som han har sagt for at erfare, om han under den ovennævnte Samtale muligen skulde have sagt Noget, der kunde være ham til Skade; men Tiltalte har dog derhos vedgaaet, at han ved denne Leilighed ubtrykkelig opfordrede Hans Illum, hvad ogsaa stemmer med dennes Forklaring, til ikke at sige, hvad der under den ovennævnte Samtale blev yttret af Tiltalte, da han vidste, at han isaafald strax igjen vilde blive arresteret, hvorimod han ikke vil kunne mindes, at have rettet en lignende Opfordring til de to andre Vidner, men alene erklæret, at han ikke vil benægte Rigtigheden af hvad Rasmus Bild og Hebevig Pedersbatter i denne Henseende have forklaret. I det første Forhør, den 17de Mai s. A., forklarede nu vel ogsaa saavel Hans Illum som Rasmus Bild og Lars Jørgensen, at de ikke nærmere erindrede Indholdet af Samtalen under Brandspjnet, men da de som Grund hertil have angivet, at de i Forhøret ikke rigtig kunde samle sig, og Forhørsdommeren derhos har attesteret, at de efter deres hele Afseer at dømmes vare angst og bange, saa at han havde Grund til at antage, at de ikke fuldkommen over-

veiede, hvad de sagde, tør det ikke statueres, at Tiltaltes Opfordring til Hans Mlum — at han skulde have stillet en lignende Opfordring til de to andre Vidner kan nemlig, efter hvad ovenfor er anført, ikke ansees fuldt beviist — har havt den tilføjede Virkning, og Tiltaltes her omhandlede Forhold kan derfor alene hensøres under det sidste Membrum af § 11 i Frdn. af 15de April 1840.

Efter det Anførte vil Tiltalte, der er født i Aaret 1833 og ikke tidligere findes criminaliter tiltalt eller straffet, være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 og Frdn. af 15de April 1840 § 11 sidste Membr. cfr. § 5, og findes Straffen i det Hele passende at kunne bestemmes, som ved Underrettsdommen, til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød.

Da Dommens Bestemmelser om Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, dog at Salairt til Defensor for Underretten, Exam juris Sausen, efter dennes herom fremkomne Andragende, forhøies til 8 Rd., vil Dommen med denne Forandring være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Salarium til Actor og Defensor for Overretten med 8 Rd. til hver.

Af Actor for Underretten, Procurator Groth Petersen, er Sagen vel ikke fremmet med behørig Hurtighed; men efter Omstændighederne, og navnlig da Tiltaltes Arrest dengang var relaxeret, findes det ikke nødvendigt derfor at ansee Actor med Mulct“.

Fredagen den 9de November.

Nr. 263.

Justitsraad Bungen

contra

Henning Ulrich Sabroe (Defensor Hindenburg),

der tiltales for bedragerisk Forhold med Hensyn til nogle ham af Modehandlerinde F. L. Gregerfen af Odense anbetroede Penge.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 15de Mai 1866: „Tiltalte, Paparbejder og Commissionair Henning Ulrich Sabroe bør henses i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Modehandlerinde F. L. Gregerfen udrede 29 Rd. 2 Mk. 13 f. samt alle af Actionen lovligh flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Kramer med 5 Rd. og til Defensor, Procurator Cloos med 4 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de August 1866: „Bttingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til

Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Engberg og Rothe, betaler Tiltalte, Paparbejder og Commissionair Henning Ulrich Sabroe af Odense 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte ubviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er i Dommen rettelig henført under Frdn. af 11te April 1840 § 44, men da Tiltalte har fyldt sit 60de Aar, vil den idømte Straf blive at forandre til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Henning Ulrich Sabroe bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bunzen og Advocat Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebbes det: „I nærværende imod Tiltalte, Paparbejder og Commissionair Henning Ulrich Sabroe af Odense for bedragerisk Forhold med Hensyn til nogle ham af Møbepandlerinde F. L. Gregerfen sammesteds anbettede Penge anlagte og fra bemeldte Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger beviist, at han i August s. A., for at tilfredsstille ovennævnte Møbepandlerindes Creditorer og komme til en Accord med dem paa hendes Vegne, af hende har modtaget et Pengebeløb, efter Tiltaltens Forklaring 80 Rd., i det nysnævnte Tiemed og nogle Dage efter 30 Rd. som et ham lovet Salair for hans Ueilighed, men hvoraf 5 Rd. Dagen efter blev givet hende tilbage, men efter hendes Udsigende paa een gang 110 Rd., hvoraf hun dog har modtaget 5 Rd. tilbage, og ubelukkende for dermed at tilfredsstille 2de af hendes Creditorer, idet hun har benægtet, at der da havde været Tale imellem dem om nogen Gøbtgjørelse for hans Ueilighed, samt at han kun har udbetalt 30 Rd. til den ene af Creditorerne og gjort nogle mindre Udlæg for hende, ialt 20 Rd. 3 Mk. 3 s., men anvendt Resten af Pengene til eget Brug.

For dette Forhold er Tiltalte — der er født den 7de Juli 1806 og tidligere har været straffet for Indsmugling af Bæver ifølge Beile Kjøbstads Extrarets Dom af 28de Septbr. 1827, men iverigt ikke findes forhen at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettens Dom rettelig anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 44 med Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da der ikke findes Friie til at formilde denne Straf og da Underrettsdommens Bestemmelser angaaende Erstatningen og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilfjendte Salairer, bifalbes, vil bemelte Dom være at stadfæste“.

Nr. 261.

Advocat Levinsen

contra

Ane Pallene Nielsdatter (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri eller ulovlig Dmgang med Hittegods.

Habs Herreds Extrarets Dom af 14de Juni 1866: „Tiltalte, Tjenestepigen Ane Pallene Nielsdatter af Odber, bør hensesættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, saa bør hun endvidere udrede alle af denne Sag lovliges flydende Omkostninger og deriblandt i Salairer 5 Rb. til Actor, Procurator Knudsen og ligesaa meget til Defensor, Procurator Terndrup. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 6te August 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det Tiltalte overbeviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil hun være at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 § 58 med Straf af 5 Dages Fængsel paa Bånd og Brød, og da den samme Straf er idømt hende ved Dommen, vil den, hvis Bestemmelser af Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser heber det: „Under nærværende Sag tiltales Ane Pallene Nielsdatter for Tyveri eller svigagtig Omgang med Hittegods.

Bed Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at da hun en Dag i Slutningen af October f. A. havde været i Boghandler Bønnelyckes Boutik i Odder, hvor Boutiksdrengen, medens hun stod ved den aabensstaaende Boutiksdør, havde foreviist hende nogle Gulbringe og et Guldhjerte, hvilket han ved denne Leilighed tabte paa Gulbet, og hun derefter ved at gaae ned ad Gadetrappen mærkede, at hendes Crinoline flæbte paa Trappen, og ved at see sig om i det Samme blev en Gulbring væk, tog hun denne op og beholdt den derefter, skjøndt hun efter sin Forklaring antog, at den tilhørte Boghandler Bønnelycke, og at den navnlig ved den ovennævnte Leilighed var tabt af Boutiksdrengen og derefter var trillet udenfor Boutikken. Ringen, der først den næste Dag blev savnet, er bragt tilstede og ubleveret til Boghandler Bønnelycke, der har ansat dens Værdi til 3 Rd. 3 Mk. og frasaldet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold, der, idet Ringen ikke paa den Tid, da Tiltalte tog den op, kan anses at have været i Boghandler Bønnelyckes Besiddelse, maa betragtes som ulovlig Omgang med Hittegods, vil Tiltalte, der er født i 1831 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anses efter Straffeloven af 10de Februar 1866 § 247 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste“.

Nr. 280.

Advocat Levinsen

contra

Niels Petersen, kaldet **Tudse** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politiretens Dom af 18de September 1866:
„Arrestanten Niels Petersen (Tudse) bør straffes med Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Ronge og Justitsraad Nyegaard, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiges det, at det Tiltalte overbeviste, i Dommen fremstillede Forhold er henført under Straffelovens § 228, men Straffen

findes at burde fastsættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Petersen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politiretens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hindenburg for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Niels Petersen (Ludse) er under nærværende imod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det iøvrigt Oplyste bestrøgne Tilstaaelse overbevist, at have i Løbet af sidstafgite Juni Maaned, medens han hensad i Stadens civile Arresthuus for at udstaae en ham tilfunden Vand- og Brødsstraf, tilkøbt sig et Arresthuset tilhørende Par Beenklæder af Værbi 1 Rd. 3 Mk., der havde været overleveret til Brug for en anden i samme Arrest som han hensiddende Arrestant, ved hvis Løsladelse det var blevet forglemt i Arresten, hvorefter han, da han den 22de j. M. løslodes i Mellemdagene, saae Leilighed til hemmeligt at føre dem ud med sig og strax at pantsætte dem.

For dette Forhold vil Arrestanten, hvis opgivne Alder af 39 Aar er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som foruden 6 Gange at være dømt for Løsgængeri, senest ved nærværende Rets Dom af 29de Mai d. A., har været anseet ved Meerkøse og Ludse Herreders Extrarets Dom af 9de Marts 1847 for Stubsmaalsforsælfning efter Frdn. af 5te Septbr. 1832 § 7 jfr. Frdn. af 11te April 1840 § 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Landsøver- samt Hof- og Stadsrets Dom af 4de Marts 1853 for Indbrudstyveri efter Frdn. af 11te April 1840 § 12 1ste Membr. jfr. §§ 14 og 79 med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvilken Straf Arrestanten havde udstaaet den 19de Marts 1856, og ved fornævnte Herreders Extrarets Dom af 6te Juli 1857 for Bedrageri efter næsnævnte Frdn. § 42 jfr. §§ 15, 41 og 76 med lige Arbejde i 4 Aar, nu være i Medfør af § 306 i almindelig borgerlig Straffelov at ansee efter denne Lov, og da ifølge sammes § 307 jfr. § 61 2det Led ingen af de Arrestanten tidligere overgaaede Domme medfører Iterationsvirkning, efter dens § 228, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 30. Gaardmand **Christen Hemmingsen**

(Advocat Levinsen)

contra

Gaardmand **Niels Jensen** (Jngen),

angaaende Spørgsmaalet om Citantens Forpligtelse til at opføre et Hegn m. v.

Bordingborg søndre Birks Politirets Dom af 17de Mai 1865: „Indklagede Gaardmand Christen Hemmingsen bør inden 2 Maaneder efter nærværende Doms lovlige Forhændelse og under en daglig Mulct af 2 Mk. til Præstø Amts Fattigkasse at opføre et lovligt Hegn paa det Sted, hvor den under nærværende Sag ommeldte Forbvoold er bleven borttagen. Saa bør han og at betale Klageren Gaardmand Niels Jensen i Sværdborg denne Sags Omkostninger med 5 Rd., som udredes inden 3 Solemærker efter Dommens Forhændelse. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de September 1865: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra Overretsdommens Forhændelse. Processens Omkostninger ophæves. De idømte Omkostninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forhændelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom ommeldte, den 10de October 1863 mellem Parterne indgaaede Forlig er det ikke nærmere bestemt, af hvilken Art det Hegn skulde være, som Citanten forpligtede sig til at opføre, hvor en ældre Forbvoold mellem deres Eiendomme borttoges, og Forliget berettiger ikke til at antage, at den i dets første Post ommeldte Grøft, som Citanten skulde fordybe og udvide til Afledning af Vandet, ikke skulde kunne ansees som en Deel af det Hegn, hvilket han efter Forligets tredie Post skulde tilveiebringe. Heller ikke findes Bestemmelserne i Frdn. af 29de Octbr. 1794 at være til Hinder for, at en Grøft som den, der ved den anførte Foranstaltning vilde fremkomme, i Forbindelse med et Riisgjerde, om dette end ikke har den i Frdn. § 1 Littr. e nævnte Hvide, betragtes som lovligt Hegn, naar en saadan Heg-

ningsmaade efter de locale Forhold kan ansees hensigtsmæssig, hvilket efter de foreliggende Dplysninger her er Tilfældet, og de beskikkede Hegnshynsmænd skjønne, at Hegnet er fuldkommen betryggende. Som Følge heraf, og da det Skjøn, der er afgivet ved den i Dommen ommeldte Synsforretning af 28de April f. A., hvorunder Grøften befandt at være udvidet til en Brede af 4 à 4 $\frac{1}{4}$ Alen og en Dybde af 2 Alen, og Riisgjerbet at have en Høide af 1 $\frac{1}{4}$ Alen, gaaer ud paa, at dette Hegn er et lovligt Hegn, som kan frede for alle Slags Kreaturer, hvilket Skjøn Indstævnte ikke har søgt at faae forandret ved Overfiskjøn, maa Citanten antages at have opfyldt den ham efter Forligets tredie Post paaliggende Forpligtelse, og han vil derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

I Henseende til Processens Omkostninger i første Instants blive de indankede Domme at stabsæfte. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Processens Omkostninger i første Instants bør de indankede Domme ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

(Den indankede Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret assagte Domme med vedseiede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 β. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).
Fjeldsøe & Wandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 35.

Den 7de December.

1866.

Anden ordinaire Sædssion.

Fredagen den 9de November.

**Nr. 30. Gaardmand Christen Hemmingsen
contra**

Gaardmand Niels Jensen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Citanten, Gaardmand Christen Hemmingsen af Sværborg, paaanker under nærværende Sag en ved Bordingborg søndre Virks Politiret den 17de Mai d. A. affagt Dom, hvorved han under en daglig Mulct af 2 Mk. til Præsts Amts Fattigkasse er tilpligtet inden 2 Maanedes fra Dommens Forkyndelse at opføre et lovligt Hegn paa det Sted, hvor den under Sagen ommeldte Jordvold er borttaget, og at betale Indstævnte, Gaardmand Niels Jensen sammesteds, Sagens Omkostninger med 5 Rd., idet han har paaastaet, principaliter at han frifindes for Indstævntes Tiltale i denne Sag og tillægges Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, og in subsidium at Dommen stadfæstes, saaledes at der tilstaaes ham en ny Frist af ibetmindste 2 Maanedes til Opsørelse af et lovligt Hegn paa det ommeldte Sted samt at Sagens Omkostninger for Overretten ophæves.

Da Indstævnte, der findes lovligens stævnet, hverken er mødt eller har ladet møde for Overretten, vil Sagen efter L. 1-4-30 cfr. Frdn. af 3die Juni 1796 § 2 blive at paafjende efter de fremlagte Breve og Beviiisligheder, navnlig Underrettsdomsacten.

Af denne fremgaaer, at der ved et for Præsts Amts Landvæsencommissiion den 10de October 1863 imellem Parterne indgaaet Forlig betræffende Ordningen af et Vandløb eller en Grøft og et oprindelig af en Jordvold bestaaende Hegn imellem Citantens Hæsehaug og Indstævntes Mark, er vedtaget:

1) at det indrømmes Citanten at forbyde og udvide det omhandlede Vandløb ind til sin Side;

x. Hærgang.

2) at Bandlebet vedligeholdes af Titanten alene uden nogen Hjælp af Indstævnte, og

3) at Titanten forpligter sig til inden 1ste August 1864 at opføre lovligt Hegn der hvor Jordvolben borttoges.

Da der efter et af Gjerdesynsmænd for Sværdborg Sogn den 10de August 1864 afholdt Syn ikke fandtes opført lovligt Hegn der hvor Jordvolben var fløiset, søgte Indstævnte ved Politiretten Titanten tilpligtet at reise et saadant.

Titanten paastod sig frifunden, fordi han havde givet Bandlebet eller Grøsten en Dybde af 2 Alen og en Bredde af 2½ Alen eller mere, hvorved han i Henhold til Frdn. af 29de October 1794 § 1 Litr. f meente at have opfyldt sin Forpligtelse til at sætte lovligt Hegn, og han har senere ved et af Gjerdesynsmænd den 28de April d. A. afholdt Syn godtgjort, at han endvidere har sat et Riisgjerde paa hele Strækningen af 5 Qvartereers Høide, hvorhos de sidstnævnte Gjerdesynsmænd have erklæret, at de ikke skjønne Andet end at det er lovligt Hegn, som kan frede for alle Slags Kreaturer. Han har derhos paaberaabt sig, at tvende af Landvæsencommissionens Medlemmer have erklæret, at de ansee en Grøst som den, der er gravet, med et Riisgjerde af 1 til 1¼ Alens Høide for et tilstrækkeligt Hegn.

Foruden at en Grøst som den omhandlede imidlertid efter den citerede Lovbestemmelse kun er lovligt Hegn i Moser, Enge eller Kjær, og ikke imellem Agerjorder, som her er Syrgsmaal om, findes det med Rette i den paaanlede Dom antaget, at Titanten ikke har opfyldt Forligets Bestemmelser, da han efter dette er forpligtet til, uden Hensyn til hvorledes han ordner Bandlebet, at opføre lovligt Hegn der hvor Jordvolben, som før udgjorde Hegnet, er borttagen, og at dette ikke er skeet derved, at han har sat et Riisgjerde af 5 Qvartereers Høide, eftersom Frdn. af 29de October 1794 § 1 Litr. e bestemmer, at et saadant, naar det er uden Jordvolb og Grøst, skal være 8 Qvarteer høit. Det er derfor klart, at de af enkelte af Landvæsencommissionens Medlemmer afgivne Erklæringer om Hegnets Bestaafenhed og deres Mening om, hvad der tilsigtedes ved Forliget og hvorvidt dette er opfyldt, ikke kunne have nogen Betydning imod Forligets tydelige Bestemmelser.

Da den Frist, der ved Underrettsdommen er givet til Arbeidets Udførelse, findes passende, samt da Bestemmelsen om Sagens Omkostninger bisfaltes, vil den paaanlede Dom i det Hele være at stadfæste, saaledes at Fristen af 2 Maaneeder regnes fra nærværende Doms Forlyndelse.

Processens Omkostninger for Overretten vilde blive at ophøve“.

Nr. 56. **Gudbrandur Magnusson**

(Advocat Liebe)

contra

Gisli Jonsfon (Ingen),

angaaende Indstævntes formeentlige Forpligtelse til at betale 400 Rd. i Kjøbesum for en Forbeieendom m. v.

Dala Eysfels Extrarets Dom af 16de August 1862: „Indstævnte, Bonden Gisli Jonsfon paa Saurum i Laxardal, bør til Proprietair Gudbrand Magnusson paa Hlid at betale 400 Rd. samt 4 pCt. Rente af dette Beløb aarlig fra 8de Marts 1862 af indtil denne Gjæld er betalt. Endvidere bør Indstævnte til Sagsøgeren at udrede 50 Rd. i Procesomkostninger og desforuden 2 Rd. til den islandske Justitskasse, alle i Rigsmønt. Iøvrigt afvises Sagen. Det Idømte at betale inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen at efterkomme under Afsærd efter Loven“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 27de April 1863: „Underrettens Dom samt hele Sagens Behandling for denne Ret bør uetterrettelig at være. I Kost og Tæring betaler Indstævnte Gudbrandur Magnusson Appellanten Gisli Jonsfon 20 Rd. Dommen at efterkommes inden 8 Uger fra dens lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

At Forligelsescommissionen, da Indstævnte den 10de April 1862 udeblev fra Forligsmødet, henviste Sagen til Rettergang, var saameget mere lovmædheligt, som Sagen allerede siden den 14de Marts paa Grund af Indstævntes Udeblivelse fra et til den Dag berammet Møde havde henstaaet for Commissionen, og han hverken havde villet opgive Forligscommisfairerne, hvilket Forfald han havde for personligt Møde den 10de April, eller paaberaabt sig, at han heller ikke kunde sende en Fuldmægtig. Da nu Henviisningen ikke kunde tage sin Gyldighed, om Indstævnte end under Sagens Drift maatte have godtgjort, at han virkelig havde lovligt Forfald, og at han ikke engang havde kunnet sende en Fuldmægtig til Forligsprøven, kan det ikke billiges, at Underrettens Dom og Behandling af Sagen ved den indankede Dom

af de deri anførte Grunde er bleven kjendt uefterrettelig; hvorfor Sagen overeensstemmende med Citantens Paastand for Høiesteret vil være at foretage paany ved Oberretten og sammesteds at paa-
kjende i Realiteten.

Efter Omstændighederne maa Indstævnte tilpligtes at betale Citanten Processens Omkostninger for Høiesteret med 60 Rd.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Landsoverretten og sammesteds i Realiteten paa-
kjendes. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Indstævnte til Citanten med 60 Rd. Saa betaler han og til Justitskassen 5 Rd.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Da Oberretten ikke kan ansee Lovgivningen om Forligsvæsenet at være gjort fyldest i denne Sag, idet Appellanten Gisli Sønson underrettede Forligelsescommissionen den 10de April 1862, da Forlig skulde forløses tilveiebragt mellem ham og den Indstævnte Gudbrand Magnússon Kl. 10 Formiddag, den samme Dags Morgen Kl. 7 om, at han paa Grund af nødvendige Forretninger ikke kunde møde til Forliget den Dag i den Gjældsag, som nævnte Gudbrand havde anlagt imod ham, og Appellanten endvidere under Sagens Procedure for Underretten tilstrækkelig har godtgjort, at disse nødvendige Forretninger virkelig have fundet Sted, vil Underrettsdommen og Sagens Behandling for Underretten, uden Hensyn til at Appellanten under de Omstændigheder, som her, efter hvad der er blevet oplyst, have fundet Sted, ikke sendte Rogen paa sine Begne til Forligs Prøvelse, være ex officio at kjende uefterrettelig. I Kost og Tæring betaler Indstævnte Appellanten 20 Rd.“

Nr. 279.

Advocat Hansen

contra

Jørgen Nielsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for voldeligt Overfald, Røveri og Tyveri.

Holsteinborg Birk's Extrarets Dom af 13de Juli 1866: „Tiltalte Jørgen Nielsen bør at hensesættes til Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa bør han og at udrede samtlige af denne Action flydende Omkostninger, deriblandt Salair 6 Rd. til Actor, Prøveprocurator Høst og 5 Rd. til Defensor, Procurator Larsen, samt

at betale Erstatning 1 Rbd. 3 Mk. til Tjenestekarl Hans Olfen af Taarnmark. Den ibømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forfyndelse, samt Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 7de September 1866: „Arrestanten Søren Nielsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. I Henseende til den Tjenestekarl Hans Olfen af Taarnmark tilkjendte Erstatning af 1 Rbd. 3 Mk. samt i Henseende til Actionens Omkostninger bør Virketingsdommen ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Salomonsen og Lindhard for Overretten betaler Arrestanten 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Straf bestemmes efter Straffelovens § 243 2det Led og § 228, sammenholdte med § 37, samt efter § 233, kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Søren Nielsen actioneres under nærværende fra Holsteinborg Birk hertil indankede Sag for volbeligt Overfald, Røveri og Tyveri.

Det er ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder i de førstnævnte Henseender tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten, efterat han om Aftenen den 5te April d. A. havde fulgt et Stykke Bei sammen med Indsidder Mads Pedersen, er i den Formening, at denne var i Besiddelse af Penge, og med det Forsæt at berøve ham disse, gaaet fra ham og ilet forud, og at han har lagt sig i Skjul et Sted, hvor han vidste, at Mads Pedersen maatte komme. Da denne kom til Stedet, bibragte Arrestanten ham med en Steen af en knyttet Haands Størrelse et Slag over Diet, hvorved Mads Pedersen styrtebe til Jorden; men da han snart efter forsøgte at reise sig, bibragte Arrestanten ham flere Slag i Hovedet indtil han laae stille. Arrestanten fratog ham nu hans Tegnebog, hvori han forefandt 40 Rbd.

De under Sagen fremkomne Lægeerklæringer gaae ud paa, at der er bibragt Mads Pedersen flere større eller mindre Contusioner og Saar i Hovedet,

af hvilke et over Djet var en Tomme langt og saa stærkt, at Huden var løsnet fra Hjerneskallen og Venet tilbeels bløttet, hvorved en stærk Hjernerystelse har betaget ham og gjort hans Tilstand betænelig, men at dog senere Saarene ere lægte med faste Ar, og at hans Tilstand nu kun forsvrigt er forværret forsaavidt, at han, der var noget tunghør, er bleven temmelig døv, hvilket kan være bevirket enten umiddelbart ved Doversalbet selv eller meddeelt derved, at han blev forladt af Arrestanten i hjælpeløs Tilstand paa Marken under en streng Nattekulde.

Arrestanten har nægtet at have villet bræbe Mads Pedersen eller at have tænkt sig, at denne kunde dø af den mod ham udøvede Mishandling.

Med Hensyn til Sigtelsen for Tyveri er det paa lige Maade oplyst, at Arrestanten ved Juletid 1865 har ved Tyveri tilvendt sig en Tjenestebreng Christian Olsen af Fiurenbal tilhørende til 2 Mk. vurderet Haandharmonika, samt at han i Marts Maaned d. A. ved et Val i Bisserup Kro har frastjaalet Tjenestekarl Hans Olsen af Laarumark en til 2 Rd. vurderet Pipe.

For disse Forhold er Arrestanten, der er født den 4de Februar 1851 og altsaa, da han forøvede Doversalbet og det sidste Tyveri, var over 15 Aar, men ikke forhen findes straffet, i Genhold til Straffelovens § 306 retteligen ved Underrettens Dom af 13de Juli d. A. anseet efter bemeldte Lovs §§ 243 og 228 cfr. §§ 36, 37 og 62; men Straffen, der er fastsat til 8 Aars Tugt- hnuusarbeide, skjones efter Omstændighederne at kunne bestemmes til 6 Aars Forbedringshnuusarbeide“.

Mandagen den 12te November.

Nr. 278.

Advocat Levinfen

contra

Ola Nilson, ogsaa kaldet Ole Nielsen Svensker
(Defensor Bungen),

der tiltales for Tyveri.

Middelfom-Sønderlyng Herredets Extrarets Dom af 14de Mai 1866: „Tiltalte Elna Svensdatter bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Arrestanten Ola Nilson, ogsaa kaldet Ole Svensker, bør hensættes til Forbedringshnuusarbeide i 2 Aar. Saa betaler han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Landsoverretsprocurator Izaaksen 5 Rd. og til Defensor, Landsoverretsprocurator Faber 4 Rd. At efterkommes under Absærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 13de August 1866: „Arrestanten Ola Nilson, ogsaa kaldet Ole Svensker, bør hensættes i

Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Fasting og Morville, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Middelfom-Synderlyng Herreders Extrarets Dom af 5te Juli 1866: „Arrestanten Ola Nilson eller Ole Svensker og Arrestantinden Elna Svensdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbeide, Førstnævnte i 3 Maaneder som Tillægsstraf til den ham ved nærværende Rets Dom af 14de Mai d. A. idømte Straf af 2 Aars Forbedringshuusarbeide, og Sidstnævnte i 1 Aar. Saa udrede de og Een for Begge og Begge for Een alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Landsoverretsprocurator Isaacsen 5 Rd. og til Defensor, Landsoverretsprocurator Faber 4 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ifølge fgl. Rescript af 14de Septbr. d. A. er den indankede ved Middelfom-Synderlyng Herreders Extrarets Dom af 5te Juli sidstleden paakjendte Sag for Tiltalte Ola Nilsons Vedkommende umiddelbart indstævnet til Højesteret til Paakjendelse under Et med den ved Viborg Overrets Dom af 13de August sidstleden paakjendte Sag mod bemeldte Tiltalte.

I Henshold til den factiske Fremstilling i de nævnte Domme vil Tiltalte være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 229 sammenholdte med §§ 241 2det Stykke og 238, og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger blive de indankede Domme for hans Vedkommende at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Ola Nilson bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder. I Henseende til Actionens Omkostninger bør de indankede Domme for hans Vedkommende ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinson og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I Overretsdommens Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Ola Nilson, ogsaa kaldet Ole Svensker, for Tyveri, og er det ved Arrestantens egen med Sagens øvrige Dølyksninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han kort før Juul forrige Aar en Aften, da han forlod sit Arbejde paa Hovedgaarden Ulstrup, har tilvænt sig 2 Sitr. ved Teglværket sammesteds henliggende Fjæl, som han derefter bragte til sit Hjem, hvor de senere ere brændte. Fjælene, der tilhørte Stovrider Kysthof, ere af denne ansatte til en Værdi af 2 Mk. Stykket, men Erstatning er fratalt. Paa sine Maade er det godtgjort, at Arrestanten, efterat Undersøgelsen i Anledning af fornævnte Tyveri var paabegyndt, har, da han manglede Ibebrændsel, den 26de Marts d. A. om Eftermiddagen skaffet sig Adgang til sin Nabo Husemand Anders Jensen's Tørvehuus, der er en ved dennes Huus beliggende særskilt Bygning, hvis Grundflade er 6 Alen i Længden og $5\frac{1}{2}$ Alen i Bredden, og som er opført paa den ene Side, hvor Døren findes, med en Muur af $2\frac{1}{4}$ Alens Høide og paa de 3 Sider af Kampesteen i en Høide af 1 Alen, med et Straatag over af $5\frac{1}{2}$ Alens Høide, idet han ved at stikke en Finger i den Krampe, hvori Hængelaaen for Døren sad, og derhos tage Laasen i sin Haand rykkede Krampen ud, hvortil han kun vil have anvendt liden Kraft, ligesom han har udsagt, at han end ikke havde haft Behov at anvende synderlig megen Kraft for at udtrække Krampen med Fingeren alene. Arrestanten tilvæntte sig derefter i Tørvehuset en Snees Lørd og Værdi ca. 5 fl., som han deels selv og deels ved Hjælp af et under Sagen i 1ste Instants medtilstalt Fruentimmer, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret til Overretten, har til sit Hjem, hvor de senere ere forefundne. Vestjaalne har fratalt Krav paa Erstatning.

Arrestanten, der er født i Sverrig og maa antages at være ca. 31 Aar gammel, er ved Overrettens Dom af 11te December f. A. anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 for Hæleri med Straf af Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage, og han vil nu, idet navnlig det sidstnævnte Tyveri — selv om det ommeldte Tørvehuus kunde sættes i Klasse med et egentligt Huus — dog efter Arrestantens Forklaring om Luffets mangelfulde Bessaffenhed ikke vil kunne henføres under Straffelovens § 229, for begge Tyverierne være at ansee efter samme Lovs § 228 cfr. §§ 238 og 241 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

I den indankede Underretsdoms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Ola Nilson eller Ole Svensker og Arrestantinden Elna Svensbatter for Tyveri.

Det maa forud bemærkes, at ved denne Rets Dom, affagt den 14de Mai d. A. i en mod begge de Tilstalte anlagt Justitsag, hvorunder Arrestanten var sigtet for Tyveri og Arrestantinden for Tyveri eller Hæleri, er hun i Genhold til § 30 i Frdn. af 11te April 1840 bleven frifundt for Actors Tiltale, men han bleven ifjænt 2 Aars Forbedringshuusstraf.

Efterat denne Dom tilbeels efter Arrestantens Begjæring var for hans Bekommenne bleven indanket for Overretten, forlangte han sig paany fremstillet for Forhør, og afsag under dette Tilstaaelse om, at han samme Dag som han havde begaaet det i hiin Sag omhandlede Indbrudstyveri, hvorved han tilvendte sig nogle til 5 β . vurderede Løv, og umiddelbart førend dette havde i Forening med Arrestantinden, der boede i Huus med ham, og efter hendes Tilskyndelse begivet sig til Huusmand Anders Jensen's kort fra deres Bopæl liggende Huus, hvor Arrestanten, der vidste, at Beboerne ikke vare hjemme, ved Hjælp af en Kniv udtog Stifterne, der vare fæstede for Kjøkkenvinduet, og efterat have udtaget dette steg igjennem Binduesaabningen ind i Kjøkkenet og aabuede der en til Husets anden Side vendende Dør, som Arrestantinden, der, medens han banede sig Afgang igjennem Vinduet, havde staaet ved Siden af ham og leveret ham Kniven, derefter benyttede til sin Indgang i Huset. Her gik hun ind i en ved Siden af Kjøkkenet værende Lo og derefter op paa Loftet, hvor hun antog at Husets Beboere havde deres Uld liggende, men da dette ikke var Tilfældet, tilbage til Loen og udtog her af en sammesteds staaende Pose omtrent 1 β . Uld. Derfra begav hun sig ind i Kjøkkenet, der ved en Dør var forbundet med Loen, og udtog af en der staaende utilkaaft Kiste 10 à 15 Talglys, hvorpaa hun med de stjaaflne Koster gik ud af Kjøkkensøren og til sit Hjem.

Arrestanten derimod vendte samme Wei tilbage som han var kommen ind, nemlig igjennem Vinduet, som han igjen indfattede og fastgjorde med Stifterne, og derefter var det, at han alene forøvede det omhandlede Lørvetyveri.

Arrestantinden har afgivet en Tilstaaelse og Forklaring, som i alt Væsentligt stemmer overeens med Arrestantens, idet hun dog ikke vil kunne erindre om det var Arrestanten eller hende, der foreslog eller begyndte Taksen om, at de skulde gaae over i Anders Jensen's Huus og stjæle Uld; hun nægter derhos, at hun har leveret Arrestanten nogen Kniv for dermed at udtage Binduesstifterne.

Den stjaaflne Uld, som Arrestantinden ikke antager at have udgjort mere end omtrent $\frac{1}{2}$ β ., er vurderet til 4 $\text{Mk. pr. } \beta$., og Lysene, som hun siger ikke vare flere end 6 Stk. , til 2 à 3 β . pr. Stk. Ulden har Arrestanten solgt, og Lysene ere af Arrestantinden forbrugte.

Bestjaaflne har skafaldet Erstatning.

Da den saaledes af de Tilstalte afgivne Tilstaaelse findes bekræftet ved Sagens øvrige Oplysninger, ville de ikke kunne undgaae at anses for Indbrudstyveri, og i Henhold til Bestemmelserne i almindelig borgertlig Straffelov af 10de Februar 1866 § 306 være at straffe efter samme Lovs § 229 Nr. 4 1ste Membrum cfr. §§ 47 og 54, og vil Arrestanten, der er svensk af Fødsel, omtrent 30 Aar gl. og som tidligere ifølge den Viborgske Landsoverrets Dom af 11te Decbr. 1865 er straffet efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 for Hæleri med 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, nu blive i Henhold til Straffelovens § 64 at idømme en Tillægsstraf til den ovennævnte ham ved nærværende Rets Dom af 14de Mai d. A. ifundne Straf, der efter samtlige

Omfærdigheder skjøntes at kunne fastsættes til 3 Maaneders Forbedrings-
huusarbejde“.

Nr. 292.

Justitsraad Bungen

contra

Niels Sørensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Lhøgaard m. fl. Herredens Extrarets Dom af 3die Juli 1866: „Tiltalte, Røgter Niels Sørensen af Allinggaard, bør at hensesættes i Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Overretsprocurator Sfaacsen 4 Rd. og til Defensor, Procurator Kjær 3 Rd., ligesom han i Erstatning til Tjenestekarl Jens Julius Nielsen af Viborg betaler 4 Rd., til Tjenestekarl Johan Christensen af Allinggaard 48 f. og til Arbeidsmand Søren Andersen af Viborg 48 f. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Septbr. 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Bestemmelserne om Erstatning til Jens Julius Nielsen og Søren Andersen bortfalde. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Fasting, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udbviste Forhold med Hensyn til de i den indankede Dom ommeldte Støvler bliver han at ansee efter Straffelovens § 236 og Analogien af § 253, og for ulovlig Disposition over de øvrige i Dommen nævnte Koster efter den sidstnævnte Paragraph. Hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Baud og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Overrettens Dom at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Lands-overrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Niels Sørensen for Tyveri og Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det godtgjort, at han, der den 17de Marts d. A. uden sin Huusbonds Tilladelse forlod sin Tjeneste paa Allinggaard og derpaa efter et Ophold i Viborg af 8 Dage vendte tilbage, har inden sin Bortgang den 17de Marts fra Allinggaard bemægtiget sig et Par Støvler, der tilhørte en paa Gaarden tjenende Karl Johan Christensen og stode under dennes Seng i Karlekammeret, hvorpaa han listede sig udenfor Gaarden med Støvlerne og isørte sig dem der, idet det efter hans Forklaring fra først af var hans Hensigt at benytte Støvlerne paa Vandringen til Viborg, uden at han dog havde anmodet Johan Christensen eller tænkt paa at anmode ham om Tilladelse til at benytte dem, men under sit ovennævnte Ophold i Viborg folgte eller bortbyttede han derpaa Støvlerne, der ere ansatte til en Værbi af 3 Rd., og som, efterat være bragte tilstede under Sagen, ere ubleverede til Besjaaerne, der for Afjævn af og Skid paa Støvlerne har paaflaaet sig tilskjendt en Erstatning af 3 Mt.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, der af sin Stedfader, Huusmand Hans Sørensen af Iller, havde laant en Frakke, et Par Beenklæder og en Vest, af Værbi tilsammen 16 Rd., samt et Tørklæbe af Værbi 3 Mt., har under sit ommeldte Ophold i Viborg bortbyttet eller solgt disse Klædningsstykker til forskjellige Personer. Klædningsstykkerne ere for Størstedelen komne tilstede under Sagen og ubleverede til Hans Sørensen, der har frafalder Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte maa Tiltalte, der er født i 1841 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ansees at have gjort sig skyldig dels i Tyveri, dels i Bedrageri, og det maa derfor billiget, at han ved Underrettsdommen er anseet efter Straffelovens §§ 228 og 253, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser angaaende den Johan Christensen tilskjendte Erstatning samt Actionens Omkostninger ligeledes billiget, forsaavidt være at stadfæste, hvorimod der ikke under nærværende Sag vil kunne tilkjendes Jens Julius Nielsen og Søren Andersen, til hvem Tiltalte havde bortbyttet endel af de ovennævnte Klædningsstykker, den af dem paaflaaede Erstatning, og Underrettsdommens Bestemmelser herom ville derfor bortfalde“.

Nr. 285.

Justitsraad Bungen

contra

Hans Peter Olsen, kaldet Sydhavehuus

(Defensor Brock),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri samt Betleri.

Lyhjerg Herreds Extrarets Dom af 27de Juli 1866: „Hans Peter Olsen, kaldet Sydhavehuus, bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 3 Aar. Derhos bør han udrede i Erstatning til Almisselem Peter Lange i Nestved 4 Rd. 3 Mk. 8 ß. og til Vager Peder Tokumsen i Herlusmagle 1 Rd. 5 Mk. 4 ß., samt tilsvare samtlige med Sagen lovligen forbundne Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Prøveprocurator Thomsen og til Defensor, Procurator Larsen med 5 Rd. til hver især. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de September 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocurator Levison og Procurator Olsen, betaler Arrestanten Hans Peter Olsen, kaldet Sydhavehuus, 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afærd efter Loven“.

Høiefsterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brock for Høiefsteret betaler Tilstaale 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „3 nærværende imod Arrestanten Hans Peter Olsen kaldet Sydhavehuus for Tyveri, Bedrageri samt Betleri anlagte og fra Lybjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er det ved egen med de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger stemmende Tilstaale beviist, at han -- der er født den 29de September 1840 og tidligere ifølge Bregentved-Gisfelseid Birks Extrarets Domme af 20de August og 10de

December 1860 har været straffet for 1ste og 2den Gang begaaet Tyveri efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 13 henholdsvis med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød og 18 Maaneders Forbedringshuusarbeide — har gjort sig skyldig i de ovennævnte Lovovertrædelser, nemlig i de i Underrettsdommen omhandlede Tyverier i Tidsrummet fra den 28de Marts til den 13de Juni d. A., af hvilke det ene Natten imellem den 4de og 5te Mai hos Gaardmand Hans Rasmussen i Rysø begaaede Tyveri, hvorved Arrestanten frastjal denne, hvis Tjeneste han havde forladt den foregaaende Dag, en Sæk med to Rugbrød i, tilfammen af Værdi 1 Rd., udsørgtes paa den Maade, at Arrestanten igjennem en Vinduesaabning krøb ind i Loen, gik derfra igjennem en Dør, der var lukket med en ubøvedig paafat Krog, som han med Fingeren ragede af, ud i Gaarden og atter derfra gjennem en kum med et Klinkesalb lukket Dør ind i Laden, hvor han satte sig i Besiddelse af Kosterne, og i et Bedrageri, der bestod deri, at Arrestanten den 8de Juni d. A., da han havde indfundet sig hos Bager Peder Solumsen i Herlufsmagle og anmodet om at faae til Anders Larsen i Studbølse, — som blev antaget at være en Gaardmand af dette Navn, som pleiede at tage sit Brød hos ovennævnte Bager, — saamange Brød der kunde rummes i en Sæk, Arrestanten havde med sig, modtog 6 Stkr. Rugbrød à 30 s. pr. Stk. paa Anders Larsens Regning, uagtet han intet saadant Erinde havde fra Noget.

Arrestanten er derfor rettelig af Underdommeren anseet for 3die Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri, og skjønnes hans Straf i Medfør af Straffelovens § 306 efter § 231 jfr. § 229 Nr. 4 og § 251 samt efter Lov af 3die Marts 1860 § 3 påsejende at kunne bestemmes til ialt 2 Aars Forbedringshuusarbeide.

Med den heraf følgende Genbring vil Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til 3 Aars Forbedringshuusarbeide, men hvis Bestemmelser angaaende Erstatning og Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, bifaldes, være at stabsfæste“.

Tirsdagen den 13de November.

Nr. 273.

Advocat Hindenburg

contra

Hans Peter Hansen (Defensor Broct),

der tiltales for Tyveri, svingagtig Omgang med Hitlegods og be-
drageligt Forhold eller Attentat derpaa.

Holsteenhuus Birkis Extrarets Dom af 27de Juni 1866:
„Tiltalte, Ungkarl, Bøver Hans Peter Hansen af Kalliko, bør
hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og
betale alle af hans Arrest og Sagen lovligt flydende Omkostninger,

derunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen og Defensor, Procurator Hoffmeyer 5 Rd. til hver og Diæter efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afmærk efter Loven".

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31te August 1866: „Tiltalte, Bøver Hans Peter Hansen af Kalliko, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underretsbommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocuratorerne Steinthal og Nellesmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven".

Høiesterets Dom.

Da det Forhold, hvori Tiltalte efter den indankede Doms Fremstilling har gjort sig skyldig, ikke ved Dommen er tilregnet ham som Tyveri eller Bedrageri, men alene henregnet til de i Straffelovens 25de Capitel under §§ 247 og 248 omhandlede Forbrydelser, og hans Straf efter disse Lovbud ifkun er bestemt til 4 Dages Fængsel paa Vand og Brød, maa han efter Forskrifterne i Placat angaaende Appellen i criminelle Sager af 23de Mai 1840 § 1 ansees at have været uberettiget til at forlange Sagen indstævnet til Høiesteret. Som Følge heraf og da Appellen hertil Retten alene er skeet efter Tiltaltes Begjæring, vil Sagen være at afvise. De Actor og Defensor for Høiesteret tilkommende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Advocaterne Hindenburg og Brock tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „... Svad angaar de tvende andre Tiltalte paafigtede Forsejler, da har han vedgaaet, at han istedetfor at opløse et Gaardmand Hans Sørensen for over 2 Aar siden, regnet fra Undersøgelsens Begyndelse, fratommen til 1 Rd. vurderet Hestedækken, som Tiltalte forklarer til den Tid at have fundet paa Landeveien, har overladt det til sin Fader, samt at han i Efteraaret 1863 har tilegnet sig en i hans Besiddelse foresunden fra Skjenkestuen hos en Værtshuusholder i Faaborg bortkommen Klædeskaffet, der er vurderet til 3 Mk., men Tiltalte har derhos afgivet den

efter Omstændighederne ikke forkastelige Forklaring, at han, forinden han besluttede at tilsege sig Raskjetten, tilfældig og ham ubevidst var kommen i Besiddelse af den, idet han efter at have forladt Skjenkestuen blev opmærksom paa, at Raskjetten var bleven siddende inde i hans Hat, som han havde hængt ovenpaa denne.

Efter hvad der saaledes foresligger findes Straffen for Tiltalte i Genhold til Straffelovens §§ 247 og 248 cfr. § 306 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Dage, hvorefter der ikke bliver Spørgsmaal om den af Defensfor paaberaabte § 66, og vil Underrettsdommen, hvorefter Tiltalte i Mødsør af Frdn. af 11te April 1840 §§ 1, 42, 58, 80 cfr. § 78 er anseet med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, være at forandre, medens bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger findes at kunne bifalbes“.

Nr. 133.

Advocat Hindenburg

contra

Rasmus Nielsen (Defensfor Heinrichsen),

der tiltales for Forhugning af den ham tilhørende Skovlob Matr. Nr. 22 a i Salten samt for Mangler ved dens Indhegning.

Silkeborg Birk's Extrarets Dom af 3die October 1865: „Tiltalte, Gaardmand Rasmus Nielsen af Glarbo, bør for Justitiens Tiltale her under Sagen fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige, derunder Salair til Actor, Cancelliraad Zielian og til Defensfor, Procurator Hviid 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 19de Februar 1866: „Tiltalte Rasmus Nielsen af Glarbo bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensfor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Møller, 8 Rd. til hver, udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

— Med Bemærkning, at Højesteret ved fgl. Bevilling af 31te August d. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paafjendelse, uagtet dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, vil den indankede Dom i Genhold til de i samme anførte Grunde, samt da de Højesteret forelagte nye

Ophævinger ikke kunne medføre nogen Forandring i Resultatet, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advocaterne Hindenburg og Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af det Offentlige.

(Den indantebe Doms Præmisser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret afsagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indantebe Dommers Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbøes, der ønske Bladet med Poster, 6 Rd. 20 ß. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalffe Boghandel (F. Høgel).
Fjeldsøe & Wandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 36—37.

Den 14de December.

1866.

Anden ordinaire Sæssion.

Tirsdagen den 13de November.

Nr. 133.

Advocat Hindenburg

contra

Rasmus Nielsen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under denne Sag tiltales Gaardmand Rasmus Nielsen af Starbo for at have forhugget den ham tilhørende Skovlod Matr.-Nr. 22a i Salten samt for Mangler ved dens Indbegning.

Tiltales Fortklaring under det i bemeldte Anledning i Foraaret 1864 optagne Forhør gif ud paa, at der, da han for 22 Aar siden kjøbte sin Eiendom, til denne hørte det samme Areal med sluttet Skov, som der nu er, nemlig ca. 8 Tdr. Land, hvori han havde hugget til eget Forbrug uden Skade for Skoven, men ikke til Upligt, at han købte Skoven i Fred og plantede ikke saa lidet, at der i Nordsiden af Eiendommen paa høie Bakker udenfor det ommeldte Areal paa ca. 8 Tdr. Land havde staaet en halv Snees Bøgetræer, hvoraf han havde borttaget 4—5 Stkr. og hans afbøde Fader de øvrige, samt at hans Formand havde omtalt, at Noget af de 8 Tdr. var Fredskov, men at han dog ikke kjendte nogen Fredskovforpligtelse paa Eiendommen. Af de derefter afhørte 3 Vidner erklærede det ene ikke at vide nogen Bested om Skovparcellen, men at det forekom Vidnet ved flygtigt at see Skoven, at den var, som den altid havde været, og de 2 andre Vidner der afhørtes forklærede, at Skoven syntes dem at være bleven tyndere, men at den ikke var borthugget. Efter Foranledning fra Forstvæsenets Side blev der derpaa i Efteraaret 1864 foretaget Opmaaling af Skovparcellen, der befandtes at udgjøre 12 $\frac{1}{2}$ Tdr. Land, samt optaget en Synsforretning, ifølge hvilken Parcellen overalt befandtes forhugget, og mod Nord saagodtsom ganske blottet for gamle Træer, hvorimod der paa denne Side fandtes at være plantet ung

X. Aargang.

Gran, og Synsmændene erklærede navnlig, at de ikke skjønnede, at de tilbageværende Træer paa nogen Deel af Eiendommen kunde besaae den hele Jordbund. Af Tiltalte, der overværede Synsforretningen, blev under samme fremsat Tilbud om at sætte løstlig Hegn i Forbindelse med Naboen mod Nordfjiden langs Skjellet, forsaavidt det ikke grændjede til anden til Fredning bestemt Skov, samt at foretage Culturen med Maaletræ efter Forstværnets nærmere Anvisning, hvorimod han ikke vilde besøfte Skjelgrøft paa de øvrige Sider af Parcellen, i hvilken Anledning den tilstedeværende Forstembedsmand tilkjendegav, at han ansaae det for rettest, at der forelagdes Udkast til en Declaration angaaende de Forpligtelser, Tiltalte skulde paatage sig.

Indenrigsministeriet resolverede imidlertid, at der skulde anlægges Sag imod Tiltalte, da han, som det hedder, havde viist sig uovillig til at indgaae paa den foreslaaede mindelige Ordning, og efter Begjæring af Tiltalte blev der derefter, medens Sagen henstod for Extrarettens, foretaget en Overfjønnsforretning, der gif ud paa, at der i Skovparcellens Nordside fandtes en Strimmel af 24 Alens Brede og 513 Alens Længde, hvor næsten ingen Træer vare tilbage, og hvor Bunden saaledes ikke kunde faae naturlig Besaaing — af hvilket Areal den største Deel dog af Eieren var beplantet med unge Gran —, men at den paa den øvrige Deel af Skovbunden tilstedeværende Opvært af unge Træer, navnlig Bøge, godtgjorde, at de tilbageværende Træer kunde besaae Jordbunden, og Overfjønsmændene erklærede navnlig, at de, saavel paa Grund af denne Opvært som med Hensyn til den tilstedeværende Mængde af større Træer, ansaae den tilbageværende Skov istand til at besaae Bunden paa alle andre Steder i Skoven end i dennes Nordside, naar Skoven holdtes i tilbørlig Fred.

Forsaavidt nu angaaer Spørgsmaalet, om den paagjældende Skovparcel har været bevoget med Overfjov, da Frdn. af 27de Septbr. 1805 emanerede, bemærkes, at der i denne Henseende ingen videre Oplysning end som foranført er tilveiebragt under Sagen, og at vedkommende Forstembedsmand, til hvem Underdommeren har henvendt sig om Meddelelser i bemeldte Anledning, har indskrænket sig til at yttre, at den endnu tilgaaende Bestand paa Tiltaltes og tilgrændsende Skovstifter afgiver tilstrækkelig Beviis for, at der har staaet Overfjov paa Tiltaltes Skovstifter, idet der herpaa endnu findes Bøgetræer, som ere ældre end fra 1805. Om det imidlertid end ved Skjøn over de tilgaaende Træers Velde maatte kunne godtgøres, at Parcellen i Aaret 1805 har været bevoget med Overfjov, vilde der dog mangle Føie til at anfæe Tiltalte med Straf for ulovlig Behandling af Skoven, efterform det Areal, hvorpaa ulovlig Hugst maa antages at have fundet Sted, efter Indholdet af den ovenmeldte Overfjønnsforretning — der, idet de mod sammes Gjældighed fra Forstværnets Side fremsatte Indsigelser maa antages uzrundede, vil være at lægge til Grund for Sagens Afgjørelse — samt Attest af en Landinspecteur ikke udgjør 1 Td. Land, og forsaavidt det efter Sagens Oplysninger maa antages, at Skovparcellen, ialtsald tildeels, ikke er behørigt indhegnet, indeholder Frdn. af 27de Septbr. 1805 ingen Hjemmel til at paalægge

færligt Strafsansvar for Mangle ved Indbegningen, naar disse ikke have haft en saadan Beskædigelse af Stoven tilfølg, som efter bemeldte Forordnings Bestemmelser overhovedet er en Betingelse for Strafs Anvendelse.

Tiltalte vil som Følge af det Anførte være at fristude for Actors Tiltale, hvorhos Actionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten 8 Rb. til hver, ville være at udrede af det Offentlige“.

Nr. 202.

Advocat Brod

contra

Peder Andersen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have stude efter en Skolefoged og dennes Medhjælper samt for at have lagt Haand paa Dommeren.

Brahetrolleborg Virks Extrarets Dom af 24de Febr. 1866: „Tiltalte Peder Andersen bør hængsættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Groth Petersen 5 Rb. og til Defensor, Exam. juris Jansen 4 Rb. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de Mai 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Procuratorerne Bang og Møller for Overretten betaler Tiltalte Peder Andersen 5 Rb. til hver. Procurator Groth Petersen bør til Svendborg Amts Fattigkasse bøde 10 Rb. Den idømte Muld at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For det i den indankede Dom fremstillede, af Tiltalte mod vedkommende Undersøgelsesdommer udbviste Forhold vil han være at ansee efter Straffelovens § 98 med en Straf, der, idet Lovens § 102 tillige bliver at tage i Betragtning, eftersom der ikke af Dommeren var affagt nogen Retskjendelse betræffende den Undersøgelse, som Tiltalte modsatte sig, findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Med den heraf følgende Redfættelse i den ved Dommen fastsatte Straffetid,

og idet dens Bestemmelser angaaende Actionens Omkostninger og den Procurator Groth Petersen idømte Mulct maa billiges, samt med Bemærkning, at Sagen efter den flete Indstævning kun foreligger Høiesteret til Paafjendelse med Hensyn til det ovenberørte Forhold, kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Brod og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Brahamtrelleborg Birks Extraret hertil indante Sag er Tiltalte Peder Andersen actioneret for at have stude efter en Skovfoged og dennes Medhjælper samt for at have lagt Haand paa Dommeren. . . .

Det er ved de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at Tiltalte, da Birke-dommeren den 28de August f. A. i hans Overværelse havde anstillet Undersøgelse i Marken i foranstørte Anledning, og derpaa i hans Bolig havde forlangt hans Bøsse udliveret for at undersøge den, paa Birke-dommerens Begjæring om at faae hans Krudt og Kugler udliverede, nægtede at have saadant eller at vide, om han havde det, og da Birke-dommeren tilkjendegav ham, at han fandt sig foranlediget til selv at undersøge hans Gjemmer og begyndte at undersøge et ham tilhørende Skab, hvori der fandtes 2 Spidskugler, først flere Gange forsøgte at slaae Døren i for ham, og tiltalte ham med Du, og derpaa greb Birke-dommeren om hans venstre Arm, for at stybe ham bort; og da Tiltalte derefter paa Grund af Mobbillighed maatte bringes til en nærliggende Gaard for at afgive Forklaring til Retsprotocollen, udsjældte han saavel Birke-dommeren som de Tilstebeværende for Røvere, Rjæltringer og vilde Folk. . . .

Derimod maa det billiges, at Tiltalte maa ansees styblig i at have lagt Haand paa Dommeren, og at Straffen herfor er bestemt arbitrairt efter Lovgivningens Analogi til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorfor den indante Dom, da dens Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil være at stadfæste“.

Onsdagen den 14de November.

Nr. 294.

Advocat Liebe

contra

Peter Jensen (Deiensfor Brod),

der tiltales for Bedrageri, Tyveri og Overtrædelse af et ham givet Tilhold.

Criminal- og Politirettens Dom af 6te Octbr. 1866: „Arrestanten Peter Jensen bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maaneder samt udrede i Erstatning til Bodil Christensdatter, Arbeidsmand Hans Andersens forladte Hustru, 13 Rd. 3 Mk. og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Kode og Procurator Engberg, med 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Forsaaavdt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 2 Aar.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Brod for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Peter Jensen, der er født den 12te Septbr. 1820 og efter ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 20de April 1858 at være anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 43 cfr. §§ 41 og 1 samt § 58 i Forbindelse med Lovgivningens Analogi med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er ved denne Rets Domme af 13de Novbr. s. A. og 5te April 1862 dømt henholdsvis i Medfør af samme Frdn. § 79 efter § 13 cfr. § 41 til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, og i Medfør af samme Frdn. § 79 efter § 15 cfr. § 41 cfr. § 80 og § 43 til lige Arbeide i 4 Aar, samt endelig ved Ringsted Herreds Politirets Dom af 30te Juli d. A. anseet efter Lov af 3die Marts 1860 om

Straffen for Løsgænger og Væleri §§ 1 og 2 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, Tyveri og Overtrædelse af et Polititilhold. Det er i saa Henseende ved Arrestantens egen af det isørigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at han, der, efterat have udstaaet den ham senest idømte Straf, ved hans Hjemsendelse til Frederiksværk den 10de April d. A. erholdt Tilhold til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige hjemsendte Personer om ikke uden Tilladelse paany at indfinde sig her i Staden for at tage Ophold, og saafremt han desuagtet i nogenstomhelst Anledning maatte indfinde sig her, da sieblikkelig at melde sig ved bemeldte Protocol, idet han ved at unblade dette vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, har, uanseet det ham saaledes givne Tilhold, taget Ophold her i Staden fra en Maaned efter hans Hjemsendelse og indtil den 20de Juli d. A., uden derom at gjøre Anmeldelse for Kjøbenhavns Politi, og har han, der under sit Ophold her i Staden var uden Arbeide eller Midler til sit Underhold, under forskjellige faldte Foregiver, der bleve fremførte i det Siemed ved Hjælp af samme at forskaffe sig Fordeel, formaaet forskjellige Personer til at give ham Natteophold, Fortøring og Pengelaan m. v., som det ikke var hans Hensigt senere at erstatte de Vedkommende. Arrestanten har paa denne Maade blandt Andet forskaffet sig hos Arbeidsmand Thomas Andersens Hustru Abelone Peterjen Kost og Logis for 3 Mk. samt et Laan af 2 Mk. 5 ß., hos Bærtshuusholder Larsens Enke Bolette Kirsiine Henningsen ligeledes Kost og Logis for 4 Mk., hvorhos han hos hende tillige forsøgte at laane 3 Mk., som han dog ikke erholdt, og hos Bodil Christensbatter, Arbeidsmand Hans Andersens forladte Hustru, foruden Kost og Logis for 2 Rd. 3 Mk. nogle Klædningsstykker af Bærbi 2 Rd., som han laante, men ikke havde til Hensigt at give tilbage, og et Pengelaan af 4 Rd. Hos Sidstnævnte har han endvidere af et Pengebeløb, som hun havde givet ham i Haanden for at optælle, tilvændt sig en Femrigsbalersjeddel ved at tilbagegive hende Beløbet med Undtagelse af bemeldte Seddel, som han hemmelig beholdt i Haanden og tilegnede sig.

For det af Arrestanten saaledes ubviste Forhold vil han, idet der ikke findes Føie til at paalægge ham særligt Ansvar for Overtrædelse af ovenmeldte af Kjøbenhavns Politi ham givne Tilhold, eftersom han ved den ovenangførte inden Ringsted Herreds Politiret affagte Dom er straffet for at have streift arbejdsløs omkring, efterat have forladt Frederiksværk, tilbeels i Medfør af Straffelovens § 306 være at see efter samme Lovs §§ 228 og 251 samt § 46 sammenholdt med sidstnævnte Paragraph med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes".

Nr. 291.

Advocat Hindenburg
contra**Hans Jørgensen med Tilnavn Weirmøller**
(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Mols og endeel af Sønderherreds Extrarets Dom af 8de September 1866: „Arrestanten Hans Jørgensen Weirmøller bør hensættes til Forbedringshunsarbejde i 2 Aar, saa bør han og udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salaar til Actor, Procurator Seidelin 4 Rd. og til Defensor, Procurator Kolding 3 Rd. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 1ste October 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Sfaacsen og Møller, betaler Arrestanten 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Om Arrestanten Hans Jørgensen med Tilnavnet Weirmøller, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilsvaelse tilstrækkelig godtgjort, at han den 15de August d. A., efter om Morgenen Kl. 2 à 3 at have forladt sit Hjem i Stabrand i den Hensigt om muligt paa Marken at faae Leilighed til at tilvende sig et Faarkreatur, som han vilde afhænde, da han fattedes Penge til sit forestaaende Bryllup, bar tilvendt sig et ca. 5 Maanedes gammelt Lam af Værbi 3 Rd., der stod tøvret sammen med Moderen paa Gaardmand Jens Staufens Mark ved Taastrup og tilhørte denne Mand. Efterat have overskaaet Tøvret traf han bort med Lammet, og folgte det samme Morgen til en Mand han mødte paa Beien for 2 Rd. 3 Mk., men det er igjen bragt tilseede og udleveret til Bestjaalne.“

For dette Tyveri vil Arrestanten, der maa antages at være over 70

År gammel og ifølge Mols og endeel af Sønder Herreds Extrarets Dom af 13de Januar 1864 har været straffet for Faaretyveri paa Marken efter Frdn. af 11te April 1840 § 6 med Forbedringshuusarbejde i 1 År, nu være at anfse efter Straffelovens § 230 est. § 229 Nr. 1, og findes hans Straf passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 År. Med denne Nedsættelse i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til 2 År, vil bemelte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger billiges, være at stadfæste“.

Mandagen den 19de November.

Nr. 293.

Advocat Hansen
contra

Mogens Abraham Sommer (Defensor Bungen),
der tiltales i Henhold til Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 8 for Indholdet af et Stykke med Overkrift „At falde iblandt Røvere“, som findes indført i et af ham udgivet Skrift „Emigranten“ for Marts 1866 Side 7—9.

Aalborg Rijkstads Extrarets Dom af 30te April 1866: „Tiltalte Mogens Abraham Sommer bør straffes med Fængsel i 3 Maaned. Saa bør og det af ham redigerede og udgivne Maanedsskrift „Emigranten“ for Marts 1866 være confiskeret. Tiltalte bør derhos tilsvare Actionens Omkostninger, og iblandt disse Salair til Actor, Procurator Høegh 6 Rd. og til Defensor, Procurator Bungen 5 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 17de Septbr. 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Morville, betaler Tiltalte 8 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Hansen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmissjer hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Mogens Abraham Sommer i Genhold til Lov om Pressens Brug af 3die Januar 1851 § 8 for Indholdet af et Stykke med Overtskrift „At falde iblandt Røvere“, som findes indført i et af ham udgivet Maanedsskrift „Emigranten“ for Marts 1866 Side 7—9.

I den paagjældende Artikel, som Tiltalte har vedkjendt at have forfattet, har Tiltalte besværet sig over, at der er gjort Udpantning hos ham for Præstpeuge, og derved betjent sig af en Mængde forargelige og forhaanende Udbladelser om den danske Folkekirke og dens Præstestænde samt Sacramenterne og de kirkelige Handlinger, idet han blandt Andet har betegnet Kirken som en „Kjøbmandsbob“, Daaben som en „Barnevæddelse“ og Aftergangen som en „Frokost“, samt udtalt, at han i en Aarvække har kaldet Folkekirken for en Skjæge og dens Samfund for en hoeragtig Slægt, ligesom han har kaldet dens Præster for Løgnere, Bedragerer, Plattenflagere, Gjøglere, Hylere, Meenedere og Menneskeædere.

Ved disse og flere lignende Uttringer i den omhandlede Artikel maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i et Forhold, der maa paadrage ham Straf efter Lov af 3die Januar 1851 § 8 cfr. Straffelovens § 156, uden at det i denne Henseende kan komme i videre Betragtning, at Tiltalte ved de ommeldte Udbladelser alene vil have havt til Hensigt at virke for den efter hans Anskuelse sande Religiositet og udrybde formeentlige Bidsjærelser og falske Læresætninger i Folkekirken, eller at ligesaa stærke Udtryk som de ommeldte upaatalt skulle være brugte af andre Forfattere, og findes Straffen for Tiltalte, der ifølge Overrettens Dom af 18de October 1858 har været straffet for Dvaakalveri med en Bøde af 10 Rd., samt ifølge Højesterets Dom af 2den Februar d. A. for Overtrædelse af Presseloven af 3die Januar 1851 § 8 med Fængsel i 1 Maaned, efter Sagens Omstændigheder ved Underrettsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaned. Vemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Confiskationen af det paagjældende Skrift det i Genhold til Straffelovens § 34 findes at maatte have sit Forblivende, ligesom det ved samme Dom rettelig er paalagt Tiltalte at ubrede Actionens Omkostninger, vil saaledes være at stabfæste“.

Nr. 299.

Advocat Levinson

contra

Jens Jørgensen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Virks Extrarets Dom af 21de September 1866: „Arrestanten Jens Jørgensen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt betale Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator N. P. Møller

5 Rd. og til Defensor, Procurator Diechmann 4 Rd. At efterkommes under Afmærk efter Loven".

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de Octbr. 1866: „Virkningsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Lassen og Gottschald, betaler Arrestanten Jens Jørgensen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afmærk efter Loven".

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocat Levin= sen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten Jens Jørgensen, der er født den 22de Januar 1845 og ifølge Ester Flakkebjerg Herreds Exrærets Dom af 11te September 1861 i Henhold til §§ 1 og 29 af Frdn. af 11te April 1840 for Tyveri er anseet med 20 Rottingslag, under nærværende ved Kjøbenhavns Amts nordre Virks Exræret i 1ste Instants paa= kjendte Sag ifølge sin egen med de oplyste Omstændigheder stemmende Til= raelse er overbevist, at have den 27de August d. A. om Aftenen fravendt Forpagter Rasmus Lønnesen af Lids tvende til 9 Rd. vurdere Lam, der stode tværede paa dennes Mark, maa det billiges, at Arrestanten for dette af ham begaaede Tyveri er anseet med Straf efter § 229 Nr. 1 af Straffeloven. Og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshunsarbejde efter Omstændig= hederne findes passende, ligesom og de af Underretten i Henseende til Actionens Omkostninger trufne Bestemmelser maa bifalbes, vil den indankede Dom saa= ledes i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 20de November.

Nr. 129.

Advocat Hansen

contra

Niels Hansen (Defensor Levin= sen),

der tiltales for bedrageligt Forhold ved Berigtigelse af Stillingen.

Criminal= og Politirettens Dom af 3die Febr. 1866: „Til= talte Redacteur Niels Hansen bør for Actors Tiltale i denne

Sag fri at være, dog at han udreder Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Winther og Alberti, 10 Rb. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til den indankede Doms Fremstilling af Sagens Omstændigheder billiger Høiesteret, at Tiltalte er frifunden for Actors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Actionens Omkostninger. Med Hensyn til dette Paalæg bemærkes navnlig, at om det end ikke, som i Dommen ubtalt, kan ansees for mindre sandsynligt, at Tiltalte har misforstaaet Bestemmelserne i Værnepligtslovgivningen paa den af ham opgivne Maade, maa det dog tilregnes ham, at han — der, naar han befattede sig med Stillingsforretninger, burde staa sig nøiere Indsigt i den nævnte Lovgivning — ved at gjøre sine urigtige Meninger gjældende i Underhandlingerne med den Mand, med hvem han forhandlede om den i Dommen først ommeldte Stilling, har tilveiebragt en Contract, hvorved den paagjældende Værnepligtige ikke opnaaede, hvad han for den erlagte Betaling havde Grund til at vente; og Tiltalte maa som Følge heraf og efter Sagens øvrige Omstændigheder tilskrive sig selv, at det Offentlige har gjort hans Forhold til Gjenstand for Justitsforfølgning.

Thi kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag actioneres Tiltalte, Redacteur Niels Hansen for bedrægeigt Forhold ved Berigtigelsen af Stillinger for de Værnepligtige Bendt Iversen (Østerby) af Ringkjøbing Amts 39te Læg Nr. 51 og Ole Olsen (Rørbel) af Frederiksborg Amts 5te Læg Nr. 60, og ere de nærmere Omstændigheder ved den førstnævnte Stilling i det Væsentlige følgende.

Efterat Gaardmand Niels Jensen af Stauning Sogn i Ringkjøbing Amt havde bemyndiget Gaarbeier Jens Jørgen Christensen, Medlem af Rigsraadet og Rigsdagens Folketing, til at underhandle med en Stillings-

commissjonair om Berigtigelsen af en Stilling for Førstnævntes Stebfsøn
 Vendt Iversen, der paa ommeldte Amts Session for Aaret 1864 var udstreben
 til Soldat, henvendte Christensen sig i Januar Maaned 1864 til Tilstalte, der
 ligeledes var Medlem af Rigsraadets og Rigsdagens Folketing og, efter hvad
 der var ham bekendt, besattede sig med at besørge Stillinger, med Anmodning
 om for bemeldte Iversen at skaffe en Stillingsmand, som maatte være en ud-
 tjent Underofficer, der kunde frigjøre ham for enhver Indtægt. Da Til-
 talte hertil svarede, at en saadan vanskelig kunde erholdes i Kjøbenhavn, men
 at han vilde reise over til Armeen, og i den Anledning betingede sig Godt-
 gjørelse for Rejseomkostninger foruden et Salair af 25 Rd., gik Christensen
 ind derpaa og meddelte ham den 12te Januar en skriftlig Bemyndigelse til at
 stille en udjent Underofficer for Vendt Iversen indtil en Sum af 2000 Rd.
 Efterat være vendt tilbage til Hovedstaden, foreviste Tilstalte for Christensen et
 af Commissjonair Willow den 18de Januar i Flensborg udstedt Beviis, hvor-
 efter denne forpligtede sig til at stille Corporal af 8de Infanteri-Regiment
 Søren Frederik Bjerby for Vendt Iversen for en Sum af 1900 Rd., hvoraf
 925 Rd. skulde udbetales til Regimentet og Resten 975 Rd. til Willow ved
 Stillingsens Berigtigelse, og fik derpaa af Christensen udbetalt 925 Rd., for
 hvilken Sum han udstedte en Qvittering af 23de Januar, hvori det blandt
 Andet hedder: „Da jeg efter Bemyndigelse af Folketingsmand J. J. Christen-
 sen har leiet en udjent Underofficer med Stillingsstillabelse til at astjene
 Bærnepligten i den staaende Hær for Vendt Iversen o. s. v.“. Et Par Dage
 efter lod Tilstalte sig af Christensen give en skriftlig Fuldmagt, der blev dateret
 den 16de Januar og undertegnet af denne med Vendt Iversens Navn, hvorved
 Tilstalte bemyndigedes til paa hans Begue at afslutte Contract med Corporal
 Bjerby om, at denne skulde overtage hans otteaarige Bærnepligt ved den
 staaende Hær, samt i den Anledning at underskrive hans Navn, hvor det
 maatte være nødvendigt, hvorhos Tilstalte endvidere forelagde Christensen til
 Underskrift et den 23de Januar dateret Beviis, hvorefter denne erkjendte at
 være skyldig til Tilstalte 1020 Rd. for det Tilfælde, at den ommeldte Stilling
 blev endelig berigtiget til den for Rekrutterne bestemte Løbedag, og hedder
 det i dette Document: „Skulde Stillingen, ved hvilken en udjent Underofficer
 er Stebfortræder, ikke blive endelig berigtiget, falder Forpligtelsen til oven-
 nævnte Sums Udbetaling aldeles bort“, idet Ordet „udjent“ foran Under-
 officer, hvilket ikke oprindeligt stod i Documentet, blev paa Christensens
 udtrykkelige Forlangende tilføjet over Linien, forinden han underskrev det.
 Efter Anmodning af Tilstalte blev denne Sum, da Svar fra Regimentet om
 Stillingsens Berigtigelse ikke kunde ventes at indløbe paa den Dag, paa hvilken
 Summen var forfalden til Udbetaling, deponeret hos Landsoverretsprocurator
 Alberti, idet Christensen skriftlig samttalte i, at de saaledes deponerede
 1020 Rd. bleve udbetalt til Tilstalte, naar denne afleverede Contract i quitteret
 Stand og godkjendt af de rette Autoriteter, hvorefter en udjent Underofficer
 havde overtaget Vendt Iversens Bærnepligt, og ved at afgive Summen til
 Procurator Alberti skriftlig stillede den samme Betingelse til denne for Ud-

betalingen. Efterat Tiltalte derpaa til Procurator Alberti havde afgivet en under 18de Januar 1864 mellem ham paa Venbt Zverfens Begne og Commissionair Willow paa Bjerbys Begne oprettet Stillingscontract, hvori det hedder, at Sidstnævnte overtog Venbt Zverfens otteaarige Bærnepligt i den staaende Hær for 925 Rd., forsynet med Paategning af 8de Infanteri-Regiments Stillingscommission af 15de Marts om, at Stillingen D. D. var endelig berigtiget og Stillingssummen 925 Rd. udbetalt Corporal Bjerby, erholdt Tiltalte af Procurator Alberti, der var ubekjendt med de mellem Parterne stedfundne Forhandlinger, den 1ste April den deponerede Sum af 1020 Rd. udbetalt, hvorefter han quitterede for samme paa Contracten, og denne blev tilfattet Christensen, som dengang opholdt sig i sit Hjem. Da Christensen af den saaledes modtagne Contract ikke kunde see, hvorvidt den stillede Corporal var en ubtjent Underofficeer, der ved 8 Aars stadig Tjeneste i Hæren havde aftjent sin hele Bærnepligt, tilskrev han Regimentet med Forespørgsel herom og fik det Svar, at Corporal Bjerby ikke var en saadan ubtjent Underofficeer, men ifkun havde tjent i 5 Aar og derved faaet de resterende 3 Aar i Linien eftergivet, samt erholdt Tilladelse til at bytte Vilkaar med en fra Kongeriget udfstreven Bærnepligtig.

Med den stedfundne Overeenskomst, som Tiltalte saaledes paa Venbt Zverfens Begne havde afsluttet med Corporal Bjerby og som ikke var nogen egentlig Stilling, men en Bytning af Vilkaar, var det saa langt fra, at Venbt Zverfen var frigjort for sin hele Bærnepligt, at han ifkun i Aarene 1864 og 1865 ikke kunde indkalbes til nogen Tjeneste, men fra 1ste Januar 1866 til Udgangen af 1871 kun indkalbes til Tjeneste i Forstærkningen med Mandstabet af Udfskrivningsaaaret 1858, og i de paafølgende 8 Aar indtil Udgangen af 1879 med Mandstabet af hans eget Udfskrivningsaar 1864, og saaledes i det Hele faaer 14 Aars Tjeneste i Forstærkningen med 2 forskjellige Aarsklasser, medens Venbt Zverfen, dersom han havde stillet en virkelig ubtjent Underofficeer, der ved 8 Aars stadig Tjeneste i Hæren havde frigjort sig selv for al Bærnepligt, til Linien, først kunde indkalbes til Tjeneste som Forstærkningsmand med den Aarsklasse, med hvilken han var udfstreven, altsaa i de 8 Aar fra 1ste Januar 1872 til Udgangen af Aaret 1879 med Mandstabet af 1864, og hvis han tidligere havde stillet bemeldte Underofficeer under Forudsætning af, at denne ikke var over 32 Aar gl., for sig til Forstærkningen i Overeensstemmelse med Lov om Bærnepligt for Kongeriget Danmark af 2den Marts 1861 § 35 2det Stykke, vilde have været frigjort for al Krigstjeneste. Under 3die Juni 1864 indløb der til Venbt Zverfen en Indkaldelsesordre, hvorefter han, der paa Grund af den stedfundne Vilkaarbytning blev betragtet som udfstreven ved Sessjonen for 1858, blev efter Foranledning af 6te Udfskrivningsdistrict indkaldt til Tjeneste i Forstærkningen og beordret til uophølgelig at give Møde ved Commandantstabet i Kjøbenhavn, hvilken Indkaldelsesordre dog senere blev tilbagekaldt, efterat Justitsministeriet i et Circulaire af 11te s. M. havde givet bestemte Regler, hvorledes der skulde forholbes i Tilfælde af den omhandlede Bestaaenhed. Den af S. J. Christensen afgivne edelige Forklaring gaaer ud

paa, at han vedblivende har gjort Tiltalte opmærksom paa, at det, der fordrøedes, var en udtjent Underofficer, hvorved han tænkte paa en saadan, der ved 8 Aars stadig Tjeneste i Hæren var fri for al Bærnepligt, og derfor ogsaa kunde frigjøre Vendt Zverfen ved at paatage sig dennes hele Bærnepligt, at han i Anledning af de ovenmeldte Udtræf i Dvitteringen af 23de Januar for 925 Rd. og i Fuldmagten af 16de Januar om Tjeneste i den staaende Hær udtrykkelig spurgte Tiltalte, om den Leiede var sikker for Rekruttens hele Bærnepligt, saa at denne Intet havde at befrygte, og derpaa fik et bekræftende Svar af Tiltalte, samt i Beviset af 23de Januar for de 1020 Rd. udtrykkelig forlangte tilspøiet Ordet „udtjent“ foran Underofficer, for at fastholde denne Betingelse, som han ligeledes indførte i Bemyndigelsen til at udbetale den nævnte Sum mod Contractens Aflevering. Han har derhos fremhævet, at han ikke vilde have indladt sig paa at betale en saa stor Sum som 1900 Rd., foruden 25 Rd. i Salair til Tiltalte og 20 Rd. i Erstatning for Rejseomkostninger, eller ialt 1945 Rd. for en Vilkaarbytning som den stedfundue, hvorved Corporal Bjerby tilmed ikkun sees at have faaet 925 Rd., dersom Tiltalte ikke ved en feilagtig og som han antager mod bedre Vidende afgiven Fremstilling af de factiske Forhold havde givet det Udseende af, at Vendt Zverfen blev frigjort for sin hele Bærnepligt, og at Corporal Bjerby var en udtjent Underofficer. Tiltalte har erkjendt, at han har ytret til Christensen, at Vendt Zverfen, naar Bjerby havde tjent uafbrudt i 8 Aar, derved ogsaa var fri for sin Tjeneste i Forstærkningen, og at han har bibragt Christensen den Forestilling, at Vendt Zverfen ved at have stillet Bjerby i Virkeligheden ogsaa var frigjort for Tjenesten i Forstærkningen, hvilket han vil have støttet derpaa, at en Underofficer, som lader sig stille, sædvanligviis vedbliver at tjene i 8 Aar, da den militaire Stilling engang er hans Haandværk, men forøvrigt har han benægtet Rigtigheden af Christensens Fremstilling og navnlig, at han skulde have positivt forpligtet sig til, at den stillede Underofficer skulde frigjøre Vendt Zverfen under enhver Betingelse for hans Tjeneste i Forstærkningen. At Ordet „udtjent“ foran Underofficer, som efter Christensens Forlangende udtrykkelig blev tilspøiet i Beviset af 23de Januar, ikke oprindeligt fandtes i samme, har han paastaet at hidrøre fra en Forglemmelse. Han vil derhos have staaet i den Formening, at en Underofficer med 5 Aars Tjeneste og Stillingstilladelse som Corporal Bjerby virkelig var en „udtjent“ Underofficer efter Bærnepligtsloven, idet han som Modsatning hertil ved en ikke udtjent Underofficer, der kunde lade sig stille, har forstaaet en saadan, der vel havde tjent i 5 Aar, men derefter var udtraadt af Tjenesten enten frivillig eller forbi Militairstaten ikke længer havde Brug for ham, samt at en Stilling af en udtjent Underofficer baade til Linien og Forstærkningen var umulig. Foruden dernæst at paastaae, at Christensen ikke blot har været bekendt med, at Stillingen af Corporal Bjerby skulde stee gennem Commissionair Bülow, idet han, hvad Christensen heller ikke har benægtet, har foreviist ham Bülows ovenmeldte Forpligtelse af 18de Januar, men ogsaa med Stillingscontracten af samme Dato, som blev foreviist ham forinden Underskriften, hvad denne dog

ikke vil erkende, og saaledes har havt tilstrækkelig Leilighed til, forinden det var for seent, at træde tilbage fra Contracten, som Tiltalte endog vil have tilbudt ham, har han vedblivende benægtet at have modtaget nogen større Andeel af Stillingssummen end det betingede Salair af 25 Rb. og Erstatning for Rejseomkostninger med 20 Rb. eller ialt 45 Rb., medens hele Restsummen, 975 Rb., er bleven udbetalt til Commissionair Willow, der saaledes efter Fra- drag af 50 Rb. i Forskud til Bjerby har oppebaaret hele det øvrige Beløb i Salair for Stillingen.

Det er nu ogsaa af bemeldte Willow, der forøvrigt har vedgaaet efter Høiesterets Dom at være straffet for Bedrageri med Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage, efter flere vækkende Forklaringer under Sagen om- sider erkjendt, at han har modtaget hele den nævnte Sum i Salair for Stillingen, uden deraf at have givet Tiltalte nogen Deel, og der er iøvrigt Intet fremkommet til Bestyrkelse af, at Tiltalte skulde have modtaget nogen større Andeel af Stillingssummen end af ham vedgaaet og oprindelig accorderet. Da derhos Tiltaltes Forklaring om, hvorledes han vil have forstaaet Be- stemmelseerne i Børnepligtsloven, om end i og for sig lidet fyldestgørende og mindre sandsynlig, naar hensees til, at han, der dog tidligere har befattet sig med at besørge Stillingen, blandt Andet vil have været aldeles uvidende om Betydningen af en „udtjent“ Underofficer og om den i ovennævnte § 35 2det Stykke omhandlede Stilling baade til Linien og Forstærkningen, dog efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, kan han ikke mod sin Be- nægtelse anses overbevist, at have svigagtig og mod bedre Vidende bibragt sin Medcontrahent Christensen urigtige Forestillinger om Beskaffenheden af den indgaaede Contract, eller tilvendt sig nogen Deel af den betalte Stillingssum udover hvad der var ham indrømmet i Salair og Erstatning for Rejseomkost- ninger, og han vil altsaa under denne Deel af Sagen være at frifinde for Actors Tiltale.

Hvad dernæst angaaer Tiltaltes Forhold med Hensyn til den for Børnepligtig af Frederiksborg Amts 5te Vægd Nr. 60 Ole Olsen (Kørbek) berigtigede Stilling er det af Sidstnævnte forklaret, at han i December 1863 anmodede Tiltalte om at forstaa ham til Stebsfortræder en fri Mand, der kunde frigjøre ham for hele hans Børnepligt, hvorved han meente baade i Linien og Forstærkningen, skjøndt han indrømmer, at dette Sidste ikke udtrykkelig blev nævnt. Efterat Tiltalte var gaaet ind herpaa og havde ladet ham under- skrive en trykt Blanket til en Fuldmagt, der forøvrigt løb paa Bytning af Bilkaar, men hvori tilføiedes: „hvorved jeg Ole Olsens Stilling af en Under- officer kan blive berigtiget“, underrettede Tiltalte ham nogen Tid efter om, at han kunde skaffe ham en Underofficer for 1200 Rb., men dette fandt Ole Olsen for dyrt. I den paafølgende Januar Maaned gif Olsen imidlertid ind paa at betale 1600 Rb., hvoraf han strax udbetalte 1250 Rb., og modtog i den Anledning en Tilskaaelse fra Tiltalte af 11te Januar, hvori det hedder, at Tiltalte var bemyndiget til at afslutte en Stilling, hvorved Olsen fritoges for den ham paahvilende Børnepligt, indtil en Sum af 1600 Rb., hvorhos Til-

talte underrettede ham om, at han maatte rejse over til Commissiönair Billow ved Armeen for at skaffe Stedsforvæderen, og at denne altsaa skulde være Klemmand ved den ommeldte Stilling. Da Tiltalte senere erklærede, at han ikke kunde skaffe nogen Stillingsmand under 1700 Rd. foruden 50 Rd. i Salair og Godtgjærelse for Udgifter til Tiltalte, gif Dls:n ind paa endvidere at betale 500 Rd., som bleve deponerede hos Procurator Alberti, og modtog han derefter en Stillingscontract dateret 15de Januar og undertegnet af Billow paa Sergeant Rasmus Jacobsens Vegne, hvorved denne forpligtede sig til for en Stillingssum af 925 Rd. at overtage og udtjene Ole Dlsens Værnepligt i Linien, forsynet med Paategning af 8de Infanteri-Regiments Stillingscommissiön, at Stillingen var endelig berigtiget den 15de Marts, og den nævnte Sum ubbetalt Jacobsen, samt endvidere paategnet en Dvittering af Tiltalte, at han af Procurator Alberti havde den 1ste April erholdt ubbetalt de deponerede 500 Rd. Tiltalte har vedblivende benægtet, at have for Ole Dlsen paataget sig at stille en Mand, der frigjorde ham for Tjeneste baade i Linien og Forstærkningen, hvilket han antog slet ikke kunde skee, skjøndt Sergeant Jacobsen virkelig var en udtjent Underofficer med 8 Aars stadig Tjeneste, og har han endvidere paastaet, at han ikke for denne Stilling har modtaget noget større Beløb end ialt 50 Rd., hvoraf 5 Rd. for Udgift til Telegrammer, medens hele den øvrige Stillingssum af 1700 Rd. er udbetalt deels til Regimentet, deels til Commissiönair Billow. Dette stemmer ogsaa med den af Commissiönair Billow senere afgivne Forklaring, hvorefter han har modtaget 775 Rd. og med Fradrag af et contant Forstød til Jacobsen af 50 Rd. saaledes oppebaaret Resten 725 Rd. i Salair for Stillingen, medens Stillingsmanden kun har faaet i det Hele 975 Rd. Da der nu heller ikke iøvrigt er fremkommet noget Yderligere til Bestyrkelse af den mod Tiltalte rejste Sigtelse, findes han heller ikke med Hensyn til denne Stillingsjag mod sin Benægtelse overbeviist, at have gjort sig skyldig i noget bedrageligt Forhold eller paadraget sig noget Straffeanvar, hvorfor han som Følge heraf vil blive i det Hele at frifinde for Actors Tiltale, medens han dog efter Omstændighederne findes at burde paalægges at udrede Actionens Omkostninger“.

Onsdagen den 21de November.

Nr. 289.

Advocat Broch

contra

Frederik Knudsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Hammerum Herreds Eyrarets Dom af 11te August 1866:
 „Arrestanten Frederik Knudsen bør straffes med 4 Aars Forbedrings-
 huusarbejde. Saa bør han og til Landbygningernes almindelige

Brandsforsikring betale i Erstatning 1028 Rd., til Hammerum Herreds Brandassurancesforening 163 Rd. og endeligen til Pastor Blicher af Aulum 500 Rd., hvorhos Arrestanten endvidere bør udrede Actionens, deriblandt de ved hans Anholdelse og Arrest foranledigede, Omkostninger samt i Salair til Actor, Prøveprocurator Brast og Defensor, Procurator Valeur 4 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 24de Septbr. 1866: „Underretsbdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Møller, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Forjaaviddt Sagen efter den fete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Deel af Sagen anførte Grunde vil Dommen være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 6 Aar.

Chi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Aar. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Levinsen for Højesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Frederik Knudsen, der er født den 28de Mai 1847 og tidligere flere Gange har været straffet, senest ifølge Fredericia Kjøbstads Extrarets Dom af 9de Novbr. 1864 for 2den Gang begaaet Tyveri samt attenteret Brandstiftelse efter Frdn. af 11te April 1840 § 13 og Frdn. af 26de Marts 1841 § 7 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar, tiltales under nærværende Sag for Brandstiftelse og Tyveri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der i Slutningen af Marts Maaned d. A., efterat have afsonet ovennævnte Straf med 16 Maaneders

Arbeide i Bridesøfællige Straffeanstalt, var kommen i Tjeneste som Røgter hos Pastor Blicher i Aulum, har den 24de Mai d. A. om Aftenen ved Solnedgang, da han var kommen hjem fra Marken med Kærne og havde faaet 6 af disse ind i Stalden, fra Kofstalden, der var sammenbygget med og stod i indvendig Forbindelse med Ladebygningen, begivet sig ind i denne Bygning og hen til den modsatte Ende af samme, hvor Hestestalden befandtse, samt ved Hjælp af en Svovlsstik, som han afrev paa Muren, antændt noget Halm, der laae paa et Lab over Hestestalden, hvorpaa han, efterat have seet, at Ilden havde fænget, begav sig ad samme Bei tilbage gjennem Laden og Kofstalden, og da han nu, idet han gik ud i Gaarden, saae Luen slaae ud af Taget over Hestestalden, gjorde han Anstrig og var derefter -- som det maa antages endog med Fare for sin egen Person -- behjælpelig med at redde. Ilden greb imidlertid hurtig om sig, og Præstegaardens samtlige 3 Ublænger, der vare sammenbyggede, afbrændte aldeles, ligesom ogsaa af Gaardens Besætning en So med 7 Grise og endvidere endeel Løssøregjenstande opbrændte, medens derimod Stuehuset efter dets Veliggenhed og Vindens Retning ikke var udsat for Fare. Den ved Branden bevirkede Skade er anslaaet for Landbygningernes almindelige Brandforsikring til 1028 Rd., for Hammerum Herreds Assuranceforening for Løssøre og Effecter til 163 Rd. og for Pastor Blicher til 500 Rd., hvilke Beløb Arrestanten vil have at erstatte, hvorhos 2 Tjenestekarle have opgivet deres Lab tilsammen til 50 Rd., men isørigt frasalbet Krav paa Erstatning.

Arrestanten har som Motiv til Gjerningen anført, at de andre Karle paa Gaarden oftere havde udladt sig med, at de vilde ønske, at Laden -- der maa antages at have været gammel og bestemt til at ombygges i den paafølgende Sommer -- var brændt, og at navnlig Aulskarlen engang, da der var Tale om Afbrændelsen af et Pintseblus paa Marken, yttrede, at det nok var bedre, at de tændte Ild i den gamle Lade, hvortil en anden Karl bemærkede, at det iugen Skade var for Præsten, da han dog alligevel vilde have Laden bygget om, hvilken Samtale efter Arrestantens Forklaring foruømmelig indgav ham den Tanke at afbrænde Laden; ligesom imidlertid de ommeldte Karles Forklaringer gaae ud paa, at der ved den paagjældende Leilighed alene var Tale om, at saafremt Laden havde været nedreven, var Tømmeret ikke bedre værd end at bruges til et saadant Blus, og at de ikke ved andre Leiligheder have udtalt noget lignende, saaledes har Arrestanten ogsaa erkjendt, at han ikke forstod Karlens ommeldte Samtale som en Opfordring til ham om at stille Ild paa Laden, hvorhos han har indbrømmet, at det tillige var hans Hensigt med Ildspasøttelsen om muligt at faae et af ham næret Ønske om at komme til Ublandet opfyldt.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Tyveri, er det ved Arrestantens egen Tilfættelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han, efter den 6te Juni d. A. at have med Pastor Blichers Samtykke forladt dennes Tjeneste, har den paafølgende Nat omtrent Kl. 1 forsøvet Indbrudstyveri i Præstegaardens Stuehuus, idet han har banet sig Adgang deels til Mælkekjælbereren ved at gjennemskjære et Tremmevindue og derefter stige ind gennem Vindues-

aabningen, deels til Spisefammeret ved at overrykke en Snor, der fastholdt Vinbuet, som stod paa Klem, hvorefter han steg ind gjennem Aabningen, og i de ommeldte Localer har Arrestanten derpaa tilvendt sig deels 3 Glasfer Wiin, deels et Stykke Brød og et Stykke Ost. Efterat have forøvet disse Tyverier, gik Arrestanten ind i en uafsaaset Stald, hvor Pastor Blicher efter Branden havde sine Heste staaende, idet det efter Arrestantens Forklaring var hans Hensigt at bemægtige sig en af Hestene for at ride paa den et Stykke Wei, hvorefter han vil have havt til Hensigt at slippe den; da han imidlertid, ikke forefandt noget Hovedblag til Hesten, lod han denne staae, men tilvendte sig derimod i Stalden et Stykke Reb paa ca. 1½ Favn, som han benyttede til dermed at sammenbinde de Klæder, han førte med sig. De Gjenstande, Arrestanten ved de ommeldte Tyverier har fravendt Pastor Blicher, ere tilsammen anslaaede til en Værdi af 3 Rd. 4 Mt. 8 ß., men Pastor Blicher har iøvrigt i saa Henseende frafaldet Krav paa Erstatning.

Efter det Anførte vil Arrestanten være at ansee deels for Brandstiftelse efter almindelig borgerlig Straffelov § 281, deels for Tyveri efter samme Lovs § 228 — idet de ham tilbligere overgaaede Domme for denne Forbrydelse ikke ville komme i Betragtning til Straffens Skjærpelse som for gjentagen Forbrydelse, eftersom disse Domme ere ham overgaaede inden han fyldte sit 18de Aar — samt efter § 229 Nr. 4. . . . Straffen findes efter Sagens Omstændigheder ved Underretsdommen passende fastsat til Forbedringshuusarbejde i 4 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen samt Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Nr. 296.

Advocat Henriksen
contra**Anthøn Ahrenß** (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de September 1866:
„Tiltalte Anthøn Ahrenß bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt ubrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Levison og Procurator Westrup, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staande. 3 Salarium til Advocaterne Henriksen og

Liebe for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Da Tilstalte Anthon Ahrenz, der er født den 2den September 1829 og ved denne Rets Dom af 24de April 1852 anseet i Henhold til Frdn. af 11te April 1840 § 43 efter sammes § 41 med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrelse Tilstaaelse er overbevist, at have i Juli Maaned d. A. forstjaalet Hansine Ottesen, Høker Andersens Enke, ud af Bontitskuffen et Pengebelsb af 3 Mk. $\frac{1}{2}$ f., vil han være at ansee efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 281.

Advocat Heinrichsen

contra

Hans Peter Jensen Dam (Defensor Levinfen),
der tiltales for Brandstiftelse.

Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extrarets Dom af 22de Mai 1866: „Arrestanten Hans Peter Jensen Dam bør henseettes til Tugthuusarbejde i 8 Aar. I Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger betaler Arrestanten 293 Rd. 40 f. Saa udreder han og samtlige af Actionen flydende Omkostninger og deriblandt Salair til Actor, Procurator N. P. Møller 5 Rd. og til Defensor, Procurator Diekmann 4 Rd. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25de September 1866: „Arrestanten Hans Peter Jensen Dam bør for Actors Tilstale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Prøveprocuratorerne Rode og Nissen, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Imod Tilstaltes Venægtelse kan det vel ikke ansees godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paajagtede Brandstiftelse,

men de fremkomne Oplysninger tale dog saameget imod ham, at han alene vil kunne frifindes for Actors videre Tiltale med Forpligtelse til at ubrede Actionens Omkostninger efter Overretsbommens Forfrifter.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Jensen Dam bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „I nærværende imod Arrestanten Hans Peter Jensen Dam for Brandstiftelse anlagte og fra Kjøbenhavns Amts søndre Virks Extraret hertil indankede Sag er det ved Underrettens Dom antaget, at der imod Arrestantens Benægtelse er tilveiebragt et saadant Beviis, som efter Frdn. af 8de Septbr. 1841 maa anses tilstrækkelig for, at den Brand, der den 20de Februar d. A. om Morgenen imellem 6 og 7 opkom i Straataget i et Hjerhandler Amsel Meyer tilhørende og af Arrestanten som Leier beboet Huus i Valdbby, er paafat af Arrestanten.

Nu er der vel ogsaa, efter hvad der er oplyst om den Maade, hvorpaa Ilden maa være begyndt paa Loftet i det ommeldte Huus, overveiende Sandsynlighed for, at den er paafat; men da det Fremkomne mod Arrestanten væsentlig indskrænker sig til, at han kort før Ildens Opkomst har været tilstede paa Loftet -- men til hvilken Tilsebevarelse i lovligt Grunde han dog har angivet en Grund, der ikke findes at kunne forkastes -- samt at han forinden Forhørets Optagelse for sin Hustru og en Politibetjent urigtigen har nægtet at have været inde paa Loftet, findes intet tilstrækkeligt Beviis tilveiebragt mod ham, og han, der er født den 4de Octbr. 1835 og ikke forhen tiltalt eller straffet, vil derfor blive at frifinde for Actors Tiltale, medens Underretsbommen i Henseende til Actionens Omkostninger, deriblandt de Actor og Defensor ved Underretten tilkjendte Salairer, efter Omstændigheberne vil være at stadfæste“.

Nr. 298.

Advocat Hindenburg

contra

Peder Nielsen (Defensor Brud),

der tiltales for Thyveri eller uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster.

Hellum-Hindsteb Herrebers Extrarets Dom af 30te Juli 1866: „Arrestant Peder Nielsen bør henseettes til Forbedrings-

huusarbeide i 4 Aar. Derhos betaler han de med hans Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Lüschen 8 Rd. og Defensor, Procurator Brass 8 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Septbr. 1866: „Arrestanten Peder Nielsen bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar. Saa udbreder han og Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 6 Rd., til Defensor sammesteds 5 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Morville, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven".

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag iitales Arrestanten Peder Nielsen for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af sjaalne Koster, og efter den Maade, hvorpaa Sagen efter den påfæredte Indstævning foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der i saa Henseende alene Spørgsmaal om Arrestantens Forhold med Hensyn til en Tobakspibe, der er bragt tilstede under Sagen, og som Arrestanten har erkjendt at have været i Besiddelse af og at have bortbyttet mod en anden Pibe. Angaaende den ommeldte tilstedekomne Pibe har Arrestanten, efter først at have angivet at have faaet den af en Vendelbo-Karl, forklaret, at han under et Ophold i Marts Maaned d. A. hos Eulen Maren Kirstine Madsen i Skibsted, med hvem han havde talt om at indgaae Ægteskab, har faaet den foræret af bemeldte Enke; denne har imidlertid edelig bekræftet, at Arrestantens Forklaring om, at der havde været Tale mellem dem om Ægteskab eller at hun havde foræret ham Piben, er usandsfærdig, og at Piben er hende frafjæalet, og da hun derhos ved Vidner har godtgjort sin Eiendomsret til denne, maa Bestingelserne for det ved L. 6—17—10 og 11 cfr. Jrdn. af 8de Septbr. 1841 § 6 hjemlede Beviis anses at være tilstede, og Arrestanten vil saaledes, idet der mangler Beviis for, at han selv har sjaalet Piben, for sit omhandlede Forhold være at anses med Straf for Hæleri. Den omhandlede Pibe sees ikke at være vurderet under Sagen, men efter Omstændighederne findes der

dog ikke tilfrættelig Føie til at opholde Sagen for at indhente yderligere Oplysning i saa Henseende.

Arrestanten har tidligere gjentagne Gange været under Tiltale, navnlig for Tyveri og andre dermed beslægtede Lovovertrædelser, og foruden at han 3 Gange ifkum er frijunden for Actors videre Tiltale, har han flere Gange været idømt Straf, seneft ifølge Høiesterets Dom af 26de Juli 1864 som for 3die Gang begaaet Hæleri efter Frdn. af 11te April 1840 § 22 cfr. §§ 25, 79 og 41 med Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Han vil saaledes nu være at ansee som for 4de Gang begaaet Hæleri efter almindelig borgerlig Straffelov § 238 cfr. § 241, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 3 Aar“.

Torsdagen den 22de November.

Nr. 262.

Advocat Hindenburg
contra

Rudolph Hanisch (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Dvagsalveri og ulovlig Dispensation af Lægmidler.

Sorø Birkis Extrarets Dom af 27de Decbr. 1865: „Tiltalte Forpagter Rudolph Hanisch af Tersløfegaard bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder, men forøvrigt frifindes for Actors Tiltale; saa bør han og udrede alle af nærværende Action lovligt skyldende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Flor 5 Rd. og til Defensor, Procurator Vindfeld Hansen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3die August 1866: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Berggreen og Juel, betaler Tiltalte Forpagter Rudolph Hanisch af Tersløfegaard 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ville være uden Indflydelse paa Sagens Udfald, kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne

Hindenburg og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hebdet det: „Under nærværende fra Sorø Birk's Extraret hertil indankede Sag tiltaltes Forpagter Rudolph Hanisch af Lerstøsegaard, der senest ved Høiesterets Dom af 2den Octbr. f. A. for Dvaskfabveri og ulovlig Dispensation af Lægemedler er bleven anset med simpelt Fængsel i 2 Maanedes samt en Bulet af 100 Rd., paany for at have gjort sig skyldig i de samme Forseelser.

Sagen er foranlediget ved en Anmeldelse fra Lægen ved Holbø Amtssygehuus om, at Møllebøvend Hans Jensen den 28de April f. A. var bleven indlagt paa Sygehuset, lidende af Rosen i det venstre Been forbunden med Betændelsesfeber — hvilken Sygdom efter Lægens Formening havde faaet en meget betænkkelig Character paa Grund af for seent indtraadt Lægebehandling og som den 15de Mai f. A. medførte Patientens Død — og for ham havde angivet, forinden sin Indlæggelse paa Sygehuset at have været under Tiltaltes Cuur.

Tiltalte har vel vedgaaet, at bemeldte Hans Jensen tvende Gange i April Maaned f. A. havde henvendt sig til ham om Raad for et daarligt Been, og navnlig første Gang anmodet ham om at blive electriferet, men da Tiltalte efter sin Forklaring, som maa lægges til Grund ved Sagens Paa- kjendelse, første Gang Hans Jensen indsaandt sig hos ham kun vil have svaret denne, at han ikke havde Tid til at see paa hans Been, og at det ikke kunde staa ham at blive electriferet, men at han herom maatte henvende sig til en Anden, og anden Gang, efterat have seet paa Venet, vil have raadet Patientten til at lægge sig ind paa Almindeligt Høspital her i Staden under Cuur af Profesfor Bungen, samt midlertidig at bade Venet med Blyvand, findes han ikke herved at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold.

Derimod har Tiltalte vedgaaet, at han forinden Underrettsdommen i den ved Høiesteret den 2den October f. A. paakjendte Sag blev affagt den 28de Januar f. A. har taget Ungkarl Christian Jensen, der leed af Betændelse i venstre Laarbeen forbunden med Beenedder, under Cuur, og leveret ham de Medicamenter, der skulde anvendes paa Venet, fremdeles at han den 12de Januar f. A. har taget Kirstine Hansen, Christen Nielsens Hustru af Berup, der leed af Chronisk Lederheumatisme, under Cuur og fortsat Curen efter den 28de Januar f. A. samt anvendt Smørelse og Electrifering til denne Cuur, og at han kort efter tidnævnte Underrettsdoms Afgjælse har taget Handelsbetjent S. F. Hansen af Sorø, der leed af Ledeband i venstre Knæ, under Cuur, samt dertil anvendt Saltposer, Spiritus til Indgubning og et Bind, hvilket Sidste Tiltalte leverede og Hansen betalte.

Sluttelig har Tiltalte vedgaaet, at han til den sidste Tid er vedbleven at tage Folk under Cuur, som henvendte sig til ham om Raad, idet han har medbeelt dem sine Raad under den Form, at han, hvis han var i deres Sted,

vilde bruge Dette eller Hiint, uden dog at forsøge dem med Medicin, som han imod sin Venøgtelse ikke kan ansees at have dispenseret.

Med Hensyn til de tre nævnte naavgivne Personer har Tiltalte villet gjøre gjældende, at de af vedkommende Læger vare erklærede incurable, hvilket imidlertid ikke har været Tilfældet, skjøndt de alle Tre i længere Tid havde underkastet sig Lægebehandling uden at have opnaaet Hebredelse førend de henvendte sig til Tiltalte, og da Tiltalte ei heller kan ansees disculperet derved, at Christian Jensen og Kirstine Hansen have henvendt sig til ham med Samtykke af Nidløse Sognesforstanderskab, er Tiltalte ved den indankede Dom retteligen paany anseet efter Lov af 3die Marts 1854 cfr. Frdn. af 5te September 1794 § 5, og da Straffen findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 3 Maaned, medens det efter det ovenfor Anførte maa billiges, at der er tillagt ham Frisindelse med Hensyn til Eigtelsen for ulovlig Dispensation af Medicin, vil bemelte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger, derunder Størrelsen af de Actor og Defensor for Underretten tillagte Salairer, ligeledes billiges, i det Hele være at stabsæst“.

Nr. 297.

Advocat Henriksen

contra

Rasmus Jensen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Extrarets Dom af 23de August 1866: „Tiltalte Arbeidsmand Rasmus Jensen bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Arbeidsmand Anders Carlsen 3 Rd. og udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Knø 4 Rd. og til Defensor, Procurator Møller 3 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Octbr. 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procurator Jacobsen og Prøveprocurator Leth, betaler Tiltalte Arbeidsmand Rasmus Jensen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Heinrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Tiltalte, Arbeidsmand Rasmus Jensen, der er født i 1834 og ikke tidligere har været straffet, under nærværende i Iste Instants ved Helsingør Kjøbstads Extraret mod ham for Tyveri anlagte Sag, har afslagt en med de ophlyste Omstændigheder stemmende Tilstaaelse om, at han en Dag i sidstafvige Juli Maaned, da han gik i Følgeklub med Arbeidsmand Anders Carlsen paa Gaden i Helsingør og bemærkede, at denne ud af sin Lomme tabte en Tirigsdalersjedd, som han fra den Fabrik, hvor de begge arbejdede, havde modtaget i Lønning til lige Deling imellem dem, strax derefter og imedens Carlsen, der i samme Dieblig var bleven opmærksom paa sit Tab, søgte efter Sedlen, hemmelig tilvendte sig denne og derefter af Carlsen lod sig udbetale 5 Rb., maa det billiges, at Tiltalte ved den indankede Dom er bleven anset skyldig i Tyveri. Og da den ham herfor i Medfør af Straffelovens § 228 ikkente Straf af 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Band og Brød efter Omstændighederne findes passende, og da de trufne Bestemmelser i Henseende til Tiltaltes Erstatningspligt og angaaende Actionens Omkostninger ligeledes maa bifaldes, vil Underretsdømmen saaledes i det Hele være at stadfæste“.

Onsdagen den 28de November.

Nr. 19. **Amtsraadet**
for **Odense Amtsstuedistrict** (Advocat Hansen, efter Ordre)
contra

Besidderen af Stamhuset Rønningesgaard
Kammerherre **S. W. B. Mylius** (Advocat Liebe),
angaaende Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at aflægge Regnskab for visse Legater.

Vjerge-Nasum Herredstings Dom af 30te Januar 1864:
„Indstævnte, Kammerherre de Mylius til Stamhuset Rønningesgaard, bør for Amtsrådet for Odense Amtsstuedistrict dets Til-

tale i denne Sag fri at være; men bør Indstævnte betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, samt godtgjøre det Offentlige det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, hvis Sagen ikke for Citantstafets Vedkommende havde været beneficeret, og desuden udrede til den befalede Sagsfører, Procurator, Kammerassessor Jespersen i Salair 15 Rd. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1ste Mai 1865: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Idømte at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der efter Proceduren ikke for Høiesteret er Spørgsmaal om den Deel af Sagen, som efter det i den indankede Dom Anførte ikke er tagen under Paakjendelse af Overretten, samt at Indstævnte ikke for Høiesteret har gjentaget sin Indsigelse mod Citanternes Competence som Sagsøgere.

Hvad Sagens Gjenstand iøvrigt angaaer, billiger Høiesteret i det Væsentlige de Grunde, paa hvilke det i Dommen antagne Resultat er støttet, idet herved dog bemærkes, at den ved Canc. Circ. af 6te Januar 1829 bekjendtgjorte fgl. Resolution af 19de November 1828 maa antages ifkun at foreskrive en forandret Indretning af Revisionsvæsenet for de Stiftelser, hvis Regnskaber efter de allerede da gjældende Regler maatte anses at være offentlig aarlig Revision og Decision underlagte, ligesom dens Forstrifter henvise til, at den nærmest har saadanne Stiftelser for Øie, som ere under offentlig Bestyrelse. Iøvrigt maa Indstævnte vel være undergivet det Tilshn, som for alle af Private stiftede Legater og Donationer er foreskrevet ved fgl. Resolution af 13de September 1820, kundgjort ved Canc. Circ. af 30te s. M., men Bestemmelserne i denne Resolution berettiger ikke til at antage, at der med Hensyn til det under Sagen omhandlede Legat skulde paahvile Indstævnte en saadan Forpligtelse til at aflægge og indsende aarligt Regnskab, som nærværende Søggsmaal alene gaaer ud paa.

I Hensigt til det Anførte, og idet der ikke kan tillægges de Høiesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse, bliver den indbankede Dom at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 1 Rb.

I den indbankede Doms Præmisses hedder det: „Den 22de Octbr. 1845 oprettede den daværende Besidder af Stamhuset Rønningesgaard Kammerherre Johan Casper Nylius og Hustru Wilhelmine Christiane Ulrikke født Hofstein-Rattow en Fundats, der under 27de Januar 1846 erholdt tgl. Confirmation, og hvorved blandt Andet skjænkedes med Halvdelen til Skolevæsenet og Halvdelen til fattige Syges Pleie paa det bemeldte Stambuus uberliggende Jordegods et Legat paa 1000 Rb. Ifølge Fundatsens § 3 skulde den til Skolevæsenet henlagte aarlige Rente anvendes til Ungdommens Underviisning i Landbruget, halvt til Anskaffelse af Lærebøger i Landbruget og halvt til Opmuntring for de Skolelærere og Elever, der udmærkede sig ved Flid. Ifølge § 4 blev Underviisningen fælles for Skolernes Ungdom, hvad enten denne hørte under Gøbset eller ikke, men Præmierne skulde kun tilfalde Børn, hvis Forældre boede paa Gøbset. § 5 indeholder, at Legaterne til syge Fattiges Pleie ikke ere bestemt til at formindste de Fattigbidrag, som anordningsmæssig bør ydes de Trængende, men til at gjøre saadanne Trængendes Sygetilstand blidere ved overordentlig Pleie. Ifølge §§ 8 og 9 skulle Legaterne efterhaanden forsøges ved Procenter af Indfæstningerne (og hedder det i denne Henseende i Slutningen af § 8, at som Regnskabsbilag indføres alene Godeierens Specification over den aarlige Tilgang) og i Tilfælde af Vortarbefæstning eller Birtsalg af Gods ved Procenter af Kjøbesummen. Fundatsen indeholder dernæst i § 10 den Bestemmelse, at Bestyrelsen af Legatet tilfalder Besidderen af Stamhuset, saaledes at, hvad fattige Syges Pleie angaar, de Sognepræster, i hvis Pastorater der er Beboere af Gøbset, have Ret til at foreslaae saadanne Trængende, hvis Naar maatte egne sig til at nyde Godt af Legatet, hvorefter Stamhusbesidderen udnævner den eller de Trængende, som han maatte finde meest kvalificerede, og at, hvad Skolevæsenet betræffer, forholdes paa lige Maade, dog da samme ikke blot er en Velbædigheds sag, men tillige berører en vigtig Gjenstand for Underviisningen, hvortil velegnede Lærebøger ere at paaagte, saa bliver i det Tilfælde, at Stamhusbesidderen og vedkommende Præst ere af forskjellig Mening, Sagen at forhandle i Sogneforstanderskabet og i fornødent Fald at forelægge Amtsraadet eller at indstille

til det fgl. danske Cancellies Beslutning, hvorhos det i § 11 fastsættes, at der aarlig skal holdes en Samling af Stamhusbesidderen og vedkommende Præster, hvor Legatets Anliggender forhandles og indføres i en hertil indrettet Protocol. Efterat derpaa Fundator var død og Indstævnte, Besidderen af Stamhuset Rønningesøgaard Kammerherre S. W. V. Mylius, havde tiltraadt Besiddelsen af Stamhuset, indsendte han efter Opforbring Reguskab over Legatet for Aaret 1861 til Odense Amt, men da dette, foranlediget heraf, havde forespurgt hos Indstævnte, om en Kassebeholdning, der fandtes ved den Deel af Legatet, som angik Skolevæsenet, ikke kunde i det Hele eller for en Deel gjøres frugtbringende, og Indstævnte hertil havde svaret, at han ikke fandt sig forpligtet til at meddele enten Amtet eller Amtsraadet nogen yderligere Oplysning angaaende den omspurgte Kassebeholdning eller dens Anvendelse samt at Indsendelsen af Reguskabet for 1861 var en Frivillighedsag, hvilken Anskuelse han og senere har fastholdt, og idet han har nægtet at underkaste sig nogen Control, som ikke var ligesom hjemlet i Fundatsen, have Titanterne, Amtsraadet for Odense Amtsstuedistrict, efter meddeelt Bevilling til fri Proces anlagt nærværende Sag ved Bjerge-Nasum Herredets Ret, hvor de have paastaet Indstævnte og efterfølgende Besiddere af Stamhuset Rønningesøgaard kjendte pligtige til hvert Aar at aflægge behørigt legitimeret Reguskab for det omhandlede Legat til Revision og Decision af Titanterne, samt ved Reguskabsaarets Udløb at indsende dette Reguskab enten directe til Titanterne eller gjennem Rønninge-Kolsted Sognejorstanderskab, endvidere til inden en passende Frist og under en daglig Muld at aflægge Reguskabet for Legatet for Aaret 1862, og besvare Titanternes Antegnelser til det af ham aflagte Reguskab for Aaret 1861, ligesom de endelig have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale denne Sags Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salair til Titanternes befalede Sagsfører Procurator Jespersen, og iøvrigt overensstemmende med Frdn. af 10de Juli 1795 § 39 og 11te August 1819. Ved den inden ovennævnte Herredets Ret den 30te Januar f. A. affagte Dom blev Indstævnte imidlertid frikendt for Titanternes Tiltale i denne Sag, dog at han som den, der ikke havde iagttaget Forligslovgivningens Forfrister angaaende Møde ved Forligscommissionen, domtes til at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorunder Salarium til Procurator Jespersen med 15 Rd. Denne Dom have Titanterne nu efter meddeelt Bevilling til fri Proces for Overretten ved deres befalede Sagsfører Procurator Berggreen indanket her for Retten, og paastaet forandret overensstemmende med deres Paastand for Underretten, dog at den stadfæstes i Henseende til Processens Omkostninger, hvorhos de have paastaet Indstævnte tilpligtet at udrede Processens Omkostninger for Overretten, derunder Salarium til Procurator Berggreen. Indstævnte har derimod paastaet Underrettens Dom stadfæstet og Titanterne tilpligtede at betale Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

I formel Henseende maa bemærkes, at Indstævnte i første Instants har paastaet den Deel af Sagen afviiist, som gaaer ud paa, at det inden en

passende Frist og under en daglig Mødet skulde paalægges ham at aflægge Regnskab for Aaret 1862 og besvare Antegnelserne til Regnskabet for Aaret 1861, efterdi det, naar Domstolene først havde fastsat, at saadan Pligt paa hvilede Indstævnte, maatte være Urigheben, som havde at frembringe dens Opsyldelse ved Mødter, og da denne Anstuelse har faaet Medhold i første Instants, og Underdommeren, hvilket af Dommens Præmisses erfares, som Følge deraf ikke har taget denne Deel af Citanternes Paastand under Paatjendelse, vil den isølge Reglerne om Instantsfølgen ei heller kunne tages under Paatjendelse af Overretten, for hvilken, som det Ovenførte viser, ingen Hjemvæsningspaastand er nedlagt.

I Henseende til Spørgsmaalet om Indstævnets Regnskabsforpligtelse i det Hele taget, har han først støttet sin Frisindelsespaastand paa, at Citanterne ikke vare rette Sagsjogere, ialtsald med Hensyn til den Deel af Legatet, som angaaer Skolevæsenet, efterdi det isølge Loven af 8de Marts 1856 om nogle forandrede Bestemmelser om Borger- og Almue-skolevæsenet i Kjøbstæderne og paa Landet maatte være Skoleraadet, hvem Paatalen forsaavidt tilkom. Dette findes imidlertid ikke at kunne billiges, da det, selv forudsat at det overhovedet tilkommer de overordnede Communalautoriteter at udøve en Control som den omprocederede, efter Lovgivningens Bestemmelser angaaende den Amtsradaens overdragne Myndighed isaltsald maatte være disse, til hvem Regnskaber over de Skolevæsenet tilfagte Legater skulde indsendes, forsaavidt ingen særegne Regler ere foreskrevne derfor, hvori den anførte Lov ikke kan antages at have gjort nogen Forandring, idet den i § 12 Skoleraadet paalagte Undersøgelse af de til Skolevæsenet henlagte Legater kun angaaer Spørgsmaalet om disse Bestaaenhed i Forhold til Kommunen, men ikke har til Hensigt at unddrage samme fra den Amtsradaet isøvrigt tilkommende Control med Opsyldelsen af Legaternes Bestemmelse.

Citanterne støtte deres Paastand i det Væsentlige deels paa Fundatsen, deels paa Sagens Natur og deels paa den ved Circulaire af 6te Januar 1829 fra det daværende kgl. danske Cancelli bekjendgjorte kgl. Resolution af 19de November 1828. Men der maa gives Indstævnte Medhold i, at der ved Fundatsen ingen anden Forskrift er given til Control med Stamhuusbesidderen som Bestyrer af Legatet, end hvad § 11 bestemmer om en aarlig Samling den 22de October af Stamhuusbesidderen med de vedkommende Præster, hvilken Forskrift isøvrigt, navnlig naar hensees til den i Slutningen af § 8 forekommende Yttring om Regnskabsbilag, maa antages blandt Andet at have en Art af Regnskabsaflæggelse fra Stamhuusbesidderens Side ligeoverfor Forsamlingen for Die, og ialtsald efter hvad der er oplyst fra Estruplund, for hvilket Gode Fundatorerne have oprettet et lignende Legat, der bestyres af Indstævnte som Godseier, maa antages af Indstævnte at blive anvendt paa denne Maade. Paa Fundatsen kan Citanternes Paastand altsaa ikke støttes, og ligesaa lidt paa Sagens Natur, thi Legatet, der deels gaaer ud paa reent privat Godtgjærenhed, deels paa at forskaffe Landalmuens Børn en Underviisning i Landbruget, som det Offentlige ikke giver sig af med at meddele, kan

ikke betragtes som nogen offentlig Stiftelse, i hvilken Henseende specielt bemærkes, at Almueskolelærernes Medvirkning til Underviisningen samt Sogneforstanderskabets og de dette foresatte Autoriteters Medvirkning ved Balget af Lærebøger ikke kan forandre Legatets Character, men maa betragtes som en særegen Understøttelse, der ved Confirmationen er tillagt Legatet. Om nu Stamhuusbesidderen ved Fundatsen end har faaet en mindre fuldkommen controlleret Stilling som Bestyrer, saa kan dette ved en privat Stiftelse dog ei anses for stridende imod Sagens Natur, der tværtimod tilsiger, at det maa beroe paa Giveren, hvem han vil skænke sin Tillid, og hvilke andre Hensyn han vil tage ved Siden af sit velgjørende Niemed. Citanterne kunne derfor ikke fra den større Sikkerhed, som de, der have Afgang til at nyde Godt af Velgerningen, ved en offentlig Control kunde opnaae, argumentere for en saadan Indførelse udenfor Fundatsens Bestemmelser. Da nu endelig den citerede kgl. Resolution kun angaaer offentlige Stiftelser, og der ei heller ved nogen anden bindende Bestemmelse vides at være paabudt offentlig Control med private Stiftelser i Almindelighed, endstige at en saadan Control skulde være overdraget til de overordnede communale Autoriteter, saa vil Indstævntes Paastand blive at følge.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, og vil der efter dette Sagens Udfald ikke kunne tillægges Procurator Bergreen noget Salair.

Iøvrigt bemærkes, at Overretten ikke deler den af Underdommeren udtalte Formening, at Indstævnte ikke har opfyldt sine Forpligtelser efter Forligslovgivningen. Dette bliver nemlig at bedømme efter Sagens sidste Foretagelse ved Forligelsescommissionen, og med Hensyn til denne er vel af Commissionen bemærket, at Indstævntes Godsforvalter, der mødte, ikke havde skriftlig Fuldmagt, men da Commissionen endvidere har attesteret, at Forlig ikke kunde opnaaes, hvilket altsaa er prøvet, maa den sølgelig dog have admitteret Godsforvalteren til Møde for Indstævnte og saaledes have fundet hans Stilling som Fuldmægtig tilstrækkelig legitimeret, og forsaavidt Citanterne i første Instants have anket over, at Indstævnte ikke har mødt personlig for Commissionen, har Indstævnte uimodsagt paaberaabt sig, at han havde været fraværende i Kjøbenhavn. Af disse Grunde findes der ikke Røie til at paalægge Indstævnte Mulct efter Frdn. af 11te August 1819, uagtet Underretsdommens Bestemmelser om Processomkostningerne, der ere stittede paa den Formening, at Indstævnte maatte betragtes som udebleven fra Forligsmæglingen, ifølge Proceduren fastfæstes".

Nr. 304.

Advocat Brock

contra

Johanne Kirstine Olesen (Defensor Levinson),
der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Aalborg Rådshofstads Extrarets Dom af 26de Septbr. 1866: „Arrestantinden Johanne Kirstine Olesen bør straffes med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, saa bør hun og til Pigen Nielsine Bolette Nielsdatter betale i Erstatning 20 f. samt tilsvare alle af Actionen flydende Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Høegh 5 Rd. og til Defensor, Kammerassessor Johansen 4 Rd. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Octbr. 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 18 Maaneder. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Levinson for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følge i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgivet

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 38.

Den 2de December.

1866.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 28de November.

Nr. 304.

Advocat Brod

contra

Johanne Kirstine Olesen (see forrige Nr.).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Johanne Kirstine Olesen for Tyveri og Bedrageri.

Med Hensyn til den forstævnte Sigtelse maa det ved Arrestantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder anses tilstrækkelig godtgjort, at efterat hun den 14de August d. A. om Morgenen var gaaet ind i et Huus i Aalborg for hos en der boende Pige, Kiestine Bolette Nielsbatter, der handlede med Hvedebrød, at købe noget Brød, har hun, da hun fandt Døren til bemeldte Piges Stue aflaaet og det var hende bekendt, at Nøglen til Stuen i Beboerindens Fraværelse pleiede at have sin Plads indvendig over Dørspøren, taget Nøglen paa dette Sted og saaledes banet sig Adgang til Stuen, hvor hun bemægtigede sig Hvedebrød til en Værdi af 20 Sk., som hun forefandt i en Kuro, der stod i Stuen, og hvilket hun derpaa, efterat have aflaaet Stuedøren og henlagt Nøglen paa sin tidligere Plads, vil have fortæret i Forening med et Par andre Fruentimmer. Bestjaalne har paaftaaet sig det borttagne Brøds Værdi erstattet.

Hvad dernæst angaaer Sigtelsen for Bedrageri har Arrestantinden vedgaaet, hvad ogjaa stemmer overeens med Sagens andre Oplysninger, at hun en Dag i Midten af August Maaned d. A., omtrent 14 Dage før hendes Anholdelse, har af Pigen Mette Marie Christensen i Østerfundby laant nogle Klædningsstykker af Værdi ialt ca. 18 Rd., med bestemt Løfte om at tilbagelevere dem samme Dags Aften, men da hun blev forhindret i at opfylde dette Løfte og selv manglede Tøj, vedblev hun at benytte de laante Klæder, af hvilke hun derhos bortbyttede en til 5 Rd. vurderet Kjole, medens hun isørigt

X. Morgang.

stadig har paastaet, at det var hendes Agt at tilbagelevere det Laante, naar hun selv var bleven forsynet med Tøi. Den ommeldte Kjøse er under Sagen bragt tilstede og tilligemed de øvrige laante Klædningsstykker, med Undtagelse af et Tørklæde af Værdi 20 β ., som Arrestantinden troer at have tabt, tilbageleveret Eierinden, som det maa antages i betydelig forringet Tilstand, men Krav paa Erstatning er frafalbet.

Efter det Anførte er Arrestantinden, der er født den 5te Marts 1839 og tidligere flere Gange har været straffet, deriblandt ifølge Kjøer Herreds Extrarets Dom af 23de Decbr. 1861 for Tyveri og Bedrageri efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 43 med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, og ifølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Januar 1864 for anden Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar, ved Underretsdømmen rettelig anseet med Straf for Tyveri tredje Gang begaaet samt for Bedrageri efter Straffelovens § 231 og § 253, ligesom den valgte Straf af Forbedringshuusarbejde i 1 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, og den paaanførte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste“.

Mandagen den 3die December.

Nr. 232.

Justitsraad Bungen

contra

Niels Behrsøn eller Niels Behrsøn Hall

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for det i Straffeloven af 10de Februar d. A. §§ 267 og 251 omhandlede Forhold.

København Kjøbstads Extrarets Dom af 31te Juli 1866: „Arrestanten Niels Behrsøn Hall bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriklandt Salair til Actor, Cancelliraad, Procurator Erichsen 5 Rbd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rbd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende, tildeels først efter Underretsdømmens Affigelse fremkomne Oplysninger maa det antages, at Tiltalte, dengang han i Juli Maaned 1865 leverede Kjøbmand Colberg den i den indankede Dom omhandlede Seddel for en svenst 500-Rigsdalersseddel, og derfor modtog 250 Rbd. danst i Penge og Varer, var fuldstændigt vidende om, at denne Seddel var et

aldeles værdiløst Papir. For det saaledes af Tiltalte udbviste bedrageriske Forhold, der, hvis det skulde bedømmes efter den nye Straffelov, efter hvad der er oplyst om Seddelens Bestaffenhed, vilde være at henseende under den i Actionsordren nævnte § 251, bliver Tiltalte at ansee efter Frdn. af 11te April 1840 § 76 jfr. § 41, og Straffen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage. Derhos vil Tiltalte have at erstatte Kjøbmand Colberg de af denne contant modtagne 226 Rd. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Bøtingsdommen være at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Niels Pehrson Hall bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød i 6 Gange 5 Dage samt i Erstatning til S. S. Colberg i Kønne betale 226 Rd. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Bøtingsdommen ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hejber det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Pehrson Hall ifølge Bornholms Amtmandskabs Ordre af 1ste og 5te denes for det i Straffeloven af 10de Februar d. A. §§ 267 og 251 omhandlede Forhold. Det er ved Arrestantens egen Tilstaaelse og dermed isørigt stemmende Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestanten, efter flere Steder forgjæves at have forsøgt at erholde en saakaldet svensk 500-Rigsdalersejdbel byttet, har hos Kjøbmand S. S. Colberg heri Byen erholdt en saadan Seddel byttet, idet Colberg betalte ham i danske Penge 226 Rd. og folgte ham Bræder for 24 Rd., men blev det en Aftale mellem dem, at dersom Sedlen ikke var gyldig, skulde Arrestanten erstatte Colberg sammes Bærdi. Det viste sig imidlertid, at den ommeldte Seddel ikke var noget Pengerepræsentativ, men derimod en aldeles værdiløs Bignet; men istedetfor at erstatte Colberg Sedlens Bærdi, benægtede Arrestanten, at det var den samme Seddel, som han havde leveret Colberg. Senere vedgik Arrestanten vel, at det var den samme Seddel, og paastod at have modtaget den af en Procurator Pehr Pehrson i Græslunde, hvem det var overdraget at indcasere nogle Penge, som Arrestanten havde tilgode. Da det imidlertid ved en anstillet Undersøgelse i Sverrig viste sig, at denne Forklaring var urigtig, foregav Arrestanten at have modtaget Sedlen græstionis af Slagter Ola Drake i Cimbrishamn i Betaling for Fordringer, som Arrestanten havde

paa ham. Efter de i Sverrig i denne Anledning optagne Forhører maa det antages, at denne Forklaring kun tildeels var rigtig, idet Arrestanten vel har modtaget Sedlen qvæstionis af Ola Drake, men ikke som Betaling for Tilgodehavende hos Drake, hvormod han har kjøbt den for 1 Rd. svenff og ved denne Leilighed uttret, at han nok skulde erholde 500 Rd. for den af de Danffe. Uagtet det er foreholdt Arrestanten, at det var aldeles usandsynligt, at han skulde have kunnet erhverve saamange Penge under sin Tjeneste i Sverrig, har han dog vedblevet sin Forklaring, at have i god Tro modtaget Sedlen qvæstionis i Betaling af Ola Drake. Arrestantens vakkende Forklaring angaaende den Maade, paa hvilken han er kommen i Besiddelse af Sedlen qvæstionis, og hans hele Fremgangsmaade, in specie hans Rægtelse af, at det var den samme Seddel, som han havde leveret S. S. Colberg, taler stærkt for, at Arrestanten har været vidende om, at det var et aldeles værbiløst Papir, som han gav Colberg, og at han har havt til Hensigt at bebrage denne for det ikke ubetydelige Beløb af 250 Rd., men der skjønnes dog ikke mod hans Benægtelse at være tilveiebragt et aldeles fuldstændigt Bewiis herfor, og Arrestanten, som er langt over criminel Lavalder og som ikke heri Landet findes tidligere tiltalt eller straffet, vil derfor blive at frifinde, efter Omstændighederne kun for Actors videre Tiltale, og vil han som Følge deraf have at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, hvoriblandt Salair til Actor, Procurator, Cancelliraad Erichsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 4 Rd.

Uagtet Arrestanten har erkjendt sin Forpligtelse til at erstatte Kjøbmand S. S. Colberg de af denne modtagne 226 Rd., kan det efter Sagens Udfald ikke tilkomme nærværende Ret at tilljende ham fornævnte Beløb.

Dommeren finder sig foranlediget til at bemærke, at den lange Tid, som er hengaaet, inden de requirerede Oplysninger erholdtes fra Sverrig, har foranlediget, at Forhøret ikke tidligere kunde sluttes“.

Nr. 312.

Advocat Hansen
contra

Jacob Salomon Simonsen (Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri, Løsgængereri og Betleri.

Dnse Herreds Extrarets Dom af 4de Septbr. 1866: „Arrestanten Jacob Salomon Simonsen bør henføres i Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Prøveprocurator P. Hansen og til Defensor, Procurator Cloos 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26de Octo- ber 1866: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair

til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocuratorerne Bloch og Rode, betaler Arrestanten Jacob Salomon Simonson 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkørd efter Loven".

Høiesterets Dom.

Efter de Høiesteret forelagte nye Dphlysninger, som udvise, at Tiltalte blev anholdt den samme Dag han havde forladt sit Hjem, vil han ikke kunne dømmes for Løsgængeri. Derimod vil han for det ham overbeviste Tyveri være at ansee efter Straffelovens § 228 samt for Betleri efter § 3 i Lov af 3die Marts 1860, og hans Straf findes at kunne bestemmes, som i den indankeede Dom steet, til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henhold hertil vil Dommen, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiges, kunne stadfæstes.

Thi kendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hanssen og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankeede Doms Præmisjer hedder det: „Arrestanten Jacob Salomon Simonson, der er født den 3die October 1847 og som ved Ribe Kjøbstads Politirets Dom af 30te November f. A. for Løsgængeri og Betleri er anseet med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, samt ved Middelfart Kjøbstads Politirets Dom af 12te Januar d. A. for de samme Forseelser med Hensættelse til Arbejde i Dønsse Tvangsarbejdsanstalt i 2 Maaned, er under nærværende i 1ste Instants ved Odense Herreds Extraret den 4de Septbr. d. A. paa kjendte Sag actioneret for Tyveri, Løsgængeri og Betleri. Det er ogsaa ved egen Tilstaaelse og det isvrigt Dphlyste beviist, at Arrestanten hvi har gjort sig skyldig, idet han den 12te August sidstl. er gaaet ind i et Huus ved Bellingbro, medens Beboerne vare fraværende, og har stjaalet et Boelsmand Hans Hansens tilhørende til 8 Rd. vurderet Sølvsommeuhr, der hang i Binduet, ligesom han i en 14 Dage før sin Anholdelse har drevet omkring som Klubejamler, uden dertil at have havt Pas eller Berettigelse, og i denne Tid tilbeels ernæret sig ved Betleri. Det maa derfor billiges, at han ved Underretten er anseet efter Straffelovens § 228 samt Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5, og da den ham tilfundne Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende, og Sagens Omkostninger ligeledes rettelig ere paaagte Arrestanten, vil Herredstingsdommen i det Hele være at stadfæste“.

Tirsdagen den 4de December.

Nr. 305.

Justitsraad Bungen
contra**Jacobine Samuelsen**, Christen Nielsens fraseparerede Hustru
(Defensor Liebe),der tiltales for Tyveri eller ialtfald uhjemlet Besiddelse af stjaalne
Koster.

Amager Virks Extrarets Dom af 27de September 1866:
„Arrestantinden Jacobine Samuelsen, Christen Nielsens fraseparerede
Hustru, bør henføres til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar samt
udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder
i Salair til Actor, Procurator Diechmann og Defensor, Pro-
curator Meldola 5 Rbd. til hver. At efterkommes under Afsærd
efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 2den No-
vember 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. I
Salarium til Prøveprocurator Steinthal og Procurator Christen-
sen for Overretten betaler Arrestantinden Jacobine Samuelsen,
Christen Nielsens fraseparerede Hustru, 5 Rbd. til hver. At efter-
kommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
og med Bemærkning, at Tiltalte efter Bestaffenheden af de For-
brydelser, for hvilke hun tidligere er straffet, nu i Medfør af
Straffelovens § 241 dømmes som for 3die Gang begaaet Hæleri,
kjendes for Ret:

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad
Bungen og Advocat Liebe for Højesteret betaler
Tiltalte 10 Rbd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Uder nærværende imod
Arrestantinden Jacobine Samuelsen, Christen Nielsens fraseparerede Hustru,
for Tyveri eller ialtfald uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster anlagte Sag er
det ved de opgivne Vidnesbyrd og Sagens øvrige Omstændigheder tilstrække-
ligt oplyst, at Arrestantinden den 24de August d. A. er truffen i uhjemlet

Besiddelse af et til 3 Rd. vurderet Hestebækk, til hvilket Gaarbeier J. P. Buur i Taarnby har beviist sin Eiendomsret og aflagt Tilhjemlingsed, og som maa antages bortstjaalet fra denne Mand's aabne Bogport.

Arrestantinden vil herfor i Henhold til Frdn. af 8de September 1841 § 6 være at anses som Hæler, og da hun, der er født i Aaret 1820 og senest ved Høiesterets Dom af 26de April d. A. er straffet som for anden Gang begaaet Hæleri med Fængsel paa Band og Brød i 5 Gange 5 Dage, nu ved Amager Birketings Dom af 27de September s. A. retteligen er anseet efter Straffelovens § 238, og da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshuusarbejde findes passende, vil bemeldte Dom, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste“.

Onsdagen den 5te December.

Nr. 284.

Advocat Hunken

contra

Einar Jonsøn, Gubbjörg Gudmundsdatter og Jon Einarssøn (Def. Levinson og Hindenburg),

der tiltales, den Førstnævnte for at have myrdet sit Barn samt for Faarethyveri og Faaredrab m. m., den Anden for Barnefødsel i Dølgemaal og for at have forkommet sit Barn, og den Sidstnævnte for at have tilskyndet til at ombringe et Barn samt for Faarethyveri.

Hunavatns Høstels Extrarets Dom af 12te Novbr. 1864: „De Tiltalte Einar Jonsøn og Gubbjörg Gudmundsdottir bør have deres Liv forbrudt og Hovederne sættes paa en Stage. Den Tiltalte Jon Einarssøn bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, men iøvrigt for Actors videre Tiltale fri at være. Den Tiltalte Tjenestekarl Gudmundur Jonsøn bør straffes med 40 Slag med Riis samt være underkastet Politiets specielle Opsyn i 1 Aar. Den Tiltalte Margret Jonsdottir bør straffes med 10 Slag med Riis; saa bør og den Tiltalte Bonden Jon Jonsøn betale en Mulct af 10 Rd. til Torfastada Keps Fattigkasse. Den Tiltalte Tjenestepige Margret Gunnlaugsdottir bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger betale de Tiltalte in solidum, og deriblandt i Salair til Student P. Vidalin og Dannebrogsmænd D. Jonsøn 3 Rd. til hver især, og til forhenværende Kepsstyrer G. Hinriksøn 1 Rd.

48 §. Den idømte Mulct bør udredes inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den islandfke Landsoverrets Dom af 31te Juli 1865: „Underrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor for Overretten, Procurator P. Melsted, bør de Tiltalte betale in solidum 20 Rd. og ligeledes til Defensorerne sammesteds, Procurator Jon Gudmundsson og Organist P. Gudjohnsen, 15 Rd. til hver især. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter den fte Indstævning bliver der ikke Spørgsmaal om Forandring i den indankede Dom, forsaavidt der ved den er tilagt Jon Einarsson Frifindelse for videre Tiltale, navnlig med Hensyn til Sigtelsen for Tilskyndelse til BARNESØDFEL i Dølgemaal, hvorimod der kun er Spørgsmaal om hans Straffskyld for det af ham udviste Forhold med at være Einar Jonsson behjælpelig med at slagte et Faar, som Einar bragte ham, samt benytte dets Kjød, hvilket Forhold ved Dommen er tilregnet ham som Tjveri. Da Einar Jonsson imidlertid har forklaret, at han tog Faaret fra Faarestaldene og trak det hjem, uden at han fra først af troede Andet, end at hans eget Faaremærke var paa det, hvilket Jon Einarsson, da han kom hjem med det, derimod bemærkede ikke at være Tilfældet, tør det ikke antages, at Einar har stjaalet Faaret; Jon Einarssons forommeldte Forhold vil derfor alene kunne paadrage ham Strafansvar efter Analogien af Frdn. af 11te April 1840 § 58 jfr. § 77, og hans Straf findes at kunne bestemmes til 20 Slag Riis.

Hvad angaaer Einar Jonsson, maa det i Henhold til den i Overretsdommen givne factiske Fremstilling billiges, at denne Tiltalte overeensstemmende med L. 6—9—1 og Frdn. af 4de October 1833 § 10 er anseet med Livsstraf, og herved absorberes den Straf, han endvidere har forskyldt for de ham under Sagen overbeviste Eiendomskrænkelser. Ligeledes maa det, da Gudbjørg Gudmundsdatter har sødt i Dølgemaal og BARNET er blevet borte, i Medfør af L. 6—6—8 billiges, at hun ved Dommen er anseet med den i L. 6—6—7 foreskrevne Livsstraf. Endelig findes det,

forfaavidt Overretsbommen er paaanket, at kunne have sit Forblivende ved dens Forfrifter om Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Søn Einarsson bør straffes med 20 Slag Riis. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom, forfaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Justiterraad Bungen og Advocaterne Levinsen og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., af hvilke Salarier Einar Sønsson udreder Halvdelen og Gubbjörg Gudmundsdatter og Søn Einarsson hver $\frac{1}{4}$ Deel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved Sunavats Syssels Extrarets Dom, affagt Geitisskardi 12te November 1864, ere de Tiltalte Einar Sønsson og Gubbjörg Gudmundsdottir dømt til at have deres Liv forbrudt og Hoveberne at sættes paa en Stage, den Tiltalte Søn Einarsson til at hensesættes i 3 Aar til Forbedringshuusarbeide, men iøvrigt fri for Actors videre Tiltale. . . .

1) Hvad nu den Tiltalte Einar Sønsson angaaer, er det, saaledes som det staar i Underretsbommen, ved hans egen Tilstaaelse og andre fremkomne Oplysninger tilstrækkeligen blevet beviist, at han i Sommeren 1863 en Aften, efterat Fruentimrene paa Skarastøddum, hvor han tjente som Tjenestekarl hos sin Fader, vare gaaede hen for at malke Kreaturerne, og Ingen var hjemme ved Gaarden undtagen en syg Huusmand, har begivet sig fra Hjemmemarken (Tunet), hvor han slog Græs, ind i Huset og taget der et Barn, som var noget over 4 Uger gammelt, og hvortil den Medtiltalte, Tjenestepigen Margret Gunnlaugsdottir, havde ublagt ham som BARNEFADER, og som dengang var sovende, af fornævnte Huusmand, som Moderen havde anmodet om at passe det, imedens hun malte, bragt det derpaa over i den anden Ende af Dagligstuen og lagt det der i Moderens Seng paa Ryggen og ombragt det derpaa paa den Maade, at han satte Tommelfingeren paa Yverlanten af dets Hænde paa den høire Side ovenfor Dienbrynet, men spændte de øvrige Fingre bag Raffen, og trykkede saaledes Hovedet pludseligen sammen. Efterat have gjort dette, gif han ud igjen, og befalede et Fattiglem, som tilligemed en anden Dreng var kommet ind i Dagligstuen, imedens han var hos Barnet, og som han da havde befaleet at gaae ud i andre Trinder, at gaae ind og see efter, om Barnet ikke græd. Da Moderen tilligemed de andre Fruentimmer kom tilbage fra Malkningen, der havde varet omtrent i en Timestid, var Drengen hos Barnet, men efter som Barnet da taug, begav Moderen sig til at rebe en anden Seng, hvori hun agtede at lægge Barnet, imedens hun rebede sin egen, men da hun siden tog det op, mærkede hun strax, at det var dødt, uden dog

at hun eller de Koner, hun strax tilkalbte for at syne Barnet, bemærkebe nogen Bestadigelse paa det, med Undtagelse af et lidet Hul paa Pandens høire Side ovenfor Lindingen, men det var ogsaa blevet mærkt om Aftenen. Vel bemærkede Moderen den paafølgende Morgen endvidere blaa Pletter baade paa Lænderegionen, ligesom og at hele Huiheden var blaa eller blaarød, men alligevel troede hun, at Barnet pludseligen var død en naturlig Død, hvorfor det blev begravet, uden at nogen Mistanke opstod om, at dets Død var forarsaget ved overgaaet Vold, thi denne Mistanke opstod først senere. Endvidere har fornævnte Einar Jonsjon tilstaaet, at have gjort sig skyldig baade i Faare- og andet Tyveri, samt at han paa en grusom Maade har dræbt et en anden Mand tilhørende Faar.

2) Hvad dernæst den Tiltalte Gubbjörg Gudmundsdottir angaaer, da er det ved hendes egen Tilstaaelse og andre fremkomne Oplysninger løsligen beviist, at hun Korsmissøsaaret 1862—63 er bleven frugtfuld med sin Husbond Jon Einarsson af Skarastødum, hvorfra hun tog til Ytri Reykjum i Midfjorden forinden hun fødte Barnet; men efterat have været der 3 eller 4 Uger, mærkede hun, at Fødselstiden nærmede sig; hun begav sig da alene og ubemærket ud i Udmarken, og fødte der et Møbarn til Verden, som efter Fødselen gav en Lyd fra sig; hun rev Navlestrengen over, søgte Barnet i et gammelt Tørklæde og havde det siden paa Skjødets indtil det døde. Siden bedækkede hun Liget med Jord, alene ved Hjælp af sine Hænder. Nogle Dage derefter optog hun Liget igjen, og nedgrov det et andet Sted, hvortil hun da brugte en Spade, som fandtes ved den Faarestal, i hvis Nærhed hun nedgrov Barnet.

3) Endvidere er det løsligen beviist, at den Tiltalte Jon Einarsson af Skarastødum har i Sommeren 1863 været sin fornævnte Søn Einar behjælpelig med at slagte et Faar, som Einar bragte ham fra Mallestedet paa Skarastødum, endtskjøndt han vidste, at det ikke var med Einars Faaremærke, og benyttede siden Kjødet af samme som Proviant til en Reise, ligesom ogsaa Adskilligt taler for, at han har tilskyndet sin fornævnte Barnemoder Gubbjörg til at føde Barnet i Dølgemaal, endtskjøndt han har søgt at give sine Ord i saa Henseende en anden Betydning. . .

Hvad nu angaaer den Straf, som de Tiltalte Einar Jonsjon og Gubbjörg Gudmundsdottir, der begge ere over criminel Lovvald, have paadraget sig ved deres fornævnte Forhrydelser, vil Underrettens Dom i Henhold til de i samme ansførte Grunde, nemlig hvad Einar angaaer, overeensstemmende med D. L. 6—9—1, Frdn. af 4de October 1833 § 10 cfr. Frdn. af 24de September 1824, og med Hensyn til Gubbjörg overeensstemmende med D. L. 6—6—7 cfr. Frdn. af 4de October 1833 § 10, være at stadfæste.

Ligeledes vil Underrettens Dom være at stadfæste med Hensyn til de Tiltalte Jon Einarsson o. s. v., Alt i Henhold til de Grunde og ifølge de Lovbestemmelser, som i Underrettens Dom ere ansførte“.

Nr. 306.

Advocat Hansen
contra**Christen Pedersen, ogsaa kaldet Bonderupsold**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for attenteret Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 3die November 1866: „Arrestanten Christen Pedersen, ogsaa kaldet Bonderupsold, bør straffes med Tugthuusarbeide i 2 Aar samt udrede denne Actions Omkostninger, hvorunder Salair til Actor og Defensor, Prøveprocurator Casse og Procurator Lassen, med 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestanten Christen Pedersen, ogsaa kaldet Bonderupsold, der er født i Aaret 1808 og tidligere anset for Tyveri ved Højesterets Domme af 30te April 1834, 28de Juli 1836, 4de Septbr. 1843, 26de Marts 1849 og 22de Januar 1857, henholdsvis efter Frdn. af 20de Februar 1789 § 1, samme Frdn. § 2, Frdn. af 11te April 1840 § 15 cfr. § 82, § 80 ifr. § 16, og sidstnævnte Paragraph med 8 Maaneders Arbeide i Kjøbenhavns Forbedringshuus, Raskhuusarbeide i 3 Aar, Fæstningsarbeide i 5 og 4 Aar og Tugthuusarbeide i 8 Aar, tiltales under nærværende Sag for attenteret Tyveri.

I denne Forbrydelse sigtes Arrestanten at have gjort sig skyldig Søndagen den 20de Mai d. A. om Aftenen Kloften mellem 8 og 9 i Eiendommen Nr. 12 i Møllegade, hvor han blev truffen i et Karlekammer af Tjenestekarl Niels Christensen. Efter Arrestantens Forklaring havde han paa den ommeldte Tid begivet sig ind i fornævnte Eiendom for at søge Havearbeide, og var, uvidende om hvor Eieren boede, gaaet ind i Karlekammeret, medens han vedblivende har benægtet at have haft til Hensigt at begaae Tyveri eller derpaa gjort noget Forsøg. At Arrestanten, der henhørte til Ladegaarden, hvortil han

Bemeldte Dags Aften Kl. 8 skulde være vendt tilbage, og hvorfra det ikke kunde være ham ubekjendt, at han ikke lettelig vilde blive dimitteret, skulde en Søndag Aften gaae ind i en ham ubekjendt Eiendom for at søge Arbeide, synes imidlertid i og for sig usandsynligt, og Rigtigheden heraf er ei heller bestyrket ved noget af det under Sagen Oplyste; men derimod fremgaaer det af hans tidligere Vandel, at Arrestanten, der foruden at være dømt for Tyveri som ovennævnt, er sifunden for Actors videre Tiltale ved Høieskerets Dom af 14de Mai 1840 og ved en af den lgl. Landsover= samt Hof= og Stadsret i Kjøbenhavn den 27de October 1865 affagt Dom, forsaavidt han sigtedes for Tyveri, og ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 26de Marts 1856 i en mod ham for Tyveri anlagt Sag, foruden at have et stærkt Gang til at skjæle, desuden har Tilbøielighed til at udsøre denne Forbrydelse paa flige Steder som det ovennævnte Kammer, og hans blotte Nærværelse i dette under de ovenangivne Omstændigheder fremkalder derfor allerede en stærk Mistanke om, at Arrestantens Hensigt har været at begaae Tyveri, og da hertil kommer, at det edelig er forklaret af Tjenestepige Henriette Christensen, at hun, kort forinden Arrestanten blev foranstaltet anholdt, saa ham gaae ind i Karlekammeret, og et Tielik efter bemærkede, at han, staaende i en foroverbøjet Stilling, ragede i en i Kammeret staaende Kasse med sin ene Haand, medens han med den anden holdt Kassens Laag aabent, af fornævnte Niels Christensen, at han, idet han kom ind i Kammeret, fandt Arrestanten isærb med at undersøge en sammesteds staaende Kiste, hvis Laag Arrestanten holdt aabent med sit Hoved, og af Tjenestekarlene Anders Martinjen, der var Eier af den ovennævnte Kasse, og Peder Andersen, som benyttede den omhandlede Kiste, at de i disse Gjemmer beroende Gjenstande ved samme Afien foretaget Eftersyn fandtes bragte ud af den Orden, hvori de tidligere havde været, saa findes der tilsoeibragt et isølge Frdn. af 8de September 1841 tilstrækkeligt Beviis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paafigtede Forhold.

Som Følge heraf vil Arrestanten blive at dømmes i Medsør af Straffelovens §§ 306 og 307 efter samme Lovs § 232 jfr. § 46, og Straffen efter Omstændighederne være at bestemme til Tugthuusarbeide i 2 Aar“.

Nr. 307.

Advocat Levinjen

contra

John eller Johan Peter Hansen (Defensor Hansen),
der tiltales for Tyveri.

Kronborg vestre Birks Extrarets Dom af 1ste Octbr. 1866:
„Arrestanten, Slagterlærling Johan Peter Hansen bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneder samt udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til

Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Procurator Lang-
kilbe 4 Rd. At efterkommes under Udfærd efter Loven".

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 6te Novbr.
1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium
til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Myhlertz
og Regjeringsraad Lindhard, betaler Arrestanten Johan Peter
Hansen 5 Rd. til hver. At efterkommes under Udfærd efter
Loven".

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
fjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne
Levinsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rd. til hver.

---

3 den indankede Doms Præmisses hebber det: „Da det under nær=
værende fra Kronborg vestre Birks Extraret hertil indankede imod Arrestanten
Johan Peter Hansen for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og
Sagens øvrige Omstændigheder er tilstrækkeligen oplyst, at han Ratten mellem
den 19de og 20de August d. A. har stjaalet 2de paa Marken tværede Lam af
Værdi 5 Rd. og 4 Rd. 3 Mk., hvormed han anholdtes i Helsingør og som
senere ere tilbageleverede de Bestjaalne, maa det billiges, at Arrestanten, der
er født den 22de Septbr. 1847 og ikke tilforn har været tiltalt eller straffet,
ved Underrettsdommen er anseet med Straf efter Straffelovens § 229 Nr. 1,
og da den valgte Straf af 8 Maaneders Forbedringshuusarbejde findes pas=
sende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger
ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste".

Nr. 310.

Advocat Liebe

contra

Niels Peter Nielsen (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for udøvet Vold.

Skanderborg Rådstads Extrarets Dom af 17de August 1866:
„Tiltalte Huusmand Niels Peter Nielsen af Skanderborg Mark
bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Saa
bør han og i Erstatning til Tjenestebreng Jens Peter Jensen af

Skanderborg udrede 23 Rb. 1 Mk. 2 ſ. og endelig tilsvare alle af Sagen og Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salair til Actor, Procurator, Cancelliraad Bagger 5 Rb. og til Defensor, Prøveprocurator Bjerregaard 4 Rb. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse, og denne iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Octbr. 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Procurator Fasting, betaler Tiltalte 5 Rb. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Udfærd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Henriksen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Tiltalte, Huusmand Niels Peter Rielsen, der under nærværende Sag sigtes for udøvet Vold mod Tjenestdreng Jens Peter Jensen, maa det ved hans egen Tilstaelse og Sagens øvrige Dplysninger ansees tilstrækkelig godtgjort, at han, der efter sin Forklaring var fortrydelig over, at bemeldte Jens Peter Jensen den 2den Juni d. A., da han traf et Tiltalte tilhørende Faar staaende tøvret paa en anden Mand's Mark, hvor han var bleven anmodet om at paasee Overholdelse af Markfreden, havde overskaaret Tøvret og bortjaget Faaret, har, da han tre Dage senere om Aftenen saae Drengen paa dennes Husbonns Mark, bibragt bemeldte Dreng flere Slag deels over Lænden og Hjggen med en Tøirekølle, deels i Hovedet med en af Drengens jernbeslagne Klokker, idet han herom nærmere har udsagt, at Hibsigheben kom over ham, da han saae Drengen, saa at han uden nogen egentlig Overveielse i hidsig Stemning gif over til Drengen i den Hensigt at tilbele ham nogle Slag, men uden at tænke paa, at disse skulde tilbeles ham med en Kølle og en Klobs (Trætøffel), hvilkte Gjenstande han greb uden i sin Hibsighebd nærmere at overveie sine Handlinger. Efter Jens Peter Jensens Forklaring, hvis Rigtighed i saa Hen-

seende Tiltalte maa ansees at have erkjendt, yttrede Tiltalte, at han skulde flaae Drengen ihjel, samt -- da han saa denne gaae bort -- at dersom han havde vidst, at han kunde reise sig, skulde Tiltalte have givet ham noget mere. Ved den omhandlede voldelige Behandling maa det antages, at Jens Peter Jensen er bleven saa medtagen, at han, der efter sin Forklaring flere Gange faldt om, ikkun med Møje kunde gaae hjem, og isølge en af en Læge den 7de Juni afgiven Erklæring fandtes der da især paa hele venstre Side af Legemet, navnlig paa Hovedet, Zret, Armen og Haanden, Brystkassen, Hosten og Krødet, en Mængde smertefulde Beskadigelses, tildeels underløbne med Blod, hvorhos Udsigten til hans Helbredelse isølge Lægeerklæringen stillede sig tvivlsom, ligejom det ogsaa er opløst, at Drengen i længere Tid ikke fuldstændigt har kunnet udføre sit Arbeide, men isølge en Lægeerklæring af 1ste September d. A. vare de ommelte Læsioner da aldeles forsvundne uden Følger for Drengens fremtidige Helbredstilstand og Arbeidsdygtighed.

For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1827 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anseet efter almindelig borgerlig Straffelov § 203, men Straffen, der ved bemelte Dom er bestemt til Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at maatte bestemmes til samme Slags Fængsel i 4 Gange 5 Dage“.

Nr. 309.

Justitsraad Bungen
contra

Christian Ernst Sander (Defensor Brod),

der tiltales for Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de October 1866:
„Arrestanten, Fabrikarbeider paa Ladegaarden Christian Ernst Sander, bør straffes med Arbeide i Rjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 72 Dage og udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjenbes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestanten, Fabrikarbejder paa Ladegaarden Christian Ernst Sander, som er langt over criminel Lovald og senest ved denne Rets Dom af 17de April d. A. anseet efter Lov om Straffen for Løsgænger og Vekleri af 3die Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, ved egen af det isøvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, at være den 14de d. M. mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 30te Juni d. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold uden Tilladelse udebleven fra Ladegaarden, hvor han var udlagt til Forsørgelse, vil han være at ansee efter fornævnte Lovs § 1 efter Omstændighederne med lignende Arbejde i 72 Dage“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedsøiede Conclufioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Domes Præmisser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holbes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 Sk. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Høgel).
Fielbøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 39.

Den 28de December.

1866.

Anden ordinaire Session.

Onsdagen den 5te December.

Nr. 5. Den fungerende Kammeradvocat,
Justitsraad **Bunzen**

contra

Bonden **Jon Einarsson** (Ingen),
angaaende Eiendomsretten til en Skovstrækning.

Nordre Mula Selskabs Extrarets Dom af 20de Octbr. 1857:
„Indstævnte, Student Bjørn Skulason, bør som Administrator
af Skridu Klosters Forbegods for Citanten, Bonden Jon Einarss-
sons Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger
hæves“.

Den islandske Landsoverrets Dom af 16de Januar 1860:
„Vorden Vidivøllum Ytri i Fljotsdalen bør tilhøre hele Skoven
nordpaa ved Gilsaa udi Rana, det vil sige: paa hele Strækningen
mellem Kirkjuhamar, Fidlukletta og Gilsaa. Processens Omkost-
ninger for Over- og Underretten ophæves“.

Høiestrets Dom.

Som i den indankede Dom statueret, maa det efter Ind-
holdet af de fra Indstævntes Side fremlagte Documenter antages,
at der med Eiendomsretten over Gaarden Ytri Vidivøllir fra
gammel Tid af har været forbundet Ret til Ranastoven ved
Gilsaa, og det saaledes at denne Skovs Grændser, under Mangelen
af andre nærmere Oplysninger, i Henhold til de af Overretten

X. Hærgang.

paaberaabte Vidnesbyrd maa fastsættes paa den i Dommen skete Maade, og at hele Skoven paa denne Strækning maa ansees at have tilhørt Gaarden, hvorved bemærkes, at naar Citanten for Høiesteret har villet gjøre gjældende, at Vidivellirs Ret til Skoven ialtfald ikke har kunnet betragtes som en udelukkende Ret, da er dette en Indsigelse, der ikke er fremkommen saaledes i de foregaaende Instanser, og som Indstævnte, der ikke har givet Møde for Høiesteret, derfor ikke har havt nogen Anledning til at høre sig over, hvorfor der intet Hensyn vil kunne tages til den.

Men der er ikke, hverken i de foregaaende Instanser eller ved det Høiesteret forelagte Tingsvidne, fremkommen nogen Oplysning, der taler for, at bemeldte Rettighed, naar den eengang har eksisteret, igjen skulde være gaaet tabt eller indskrænket for Eieren af Vidivellir ved nogen Hævdserhvervelse fra Skribu Klosters Gode Side. Tværtimod kan der af det nævnte Tingsvidne endog uledes et positivt Datum imod en saadan Hævdserhvervelse, forsaavidt det ene af Vidnerne har forklaret, at en Tilladelse til at hugge i den omhandlede Skov er i Aaret 1836 fra Skribu Klosters Administrators Side bleven erhvervet hos Bonden paa Vidivellir. Ifølge heraf vil ingen af Citantens Paastande om Forandring af den indankede Dom kunne tages til Følge, hvorimod denne vil være at stabsfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Bonden Jon Einars-son af Vidivellum Ytri i Hjøtsdal har inbanket for Landsoverretten en inden Nordermøla Sysfels Extraret den 20de Octbr. 1857 affagt Dom i en Sag, som han som Sameier af bemeldte Gaard Vidivellir tilligemed den umyndige Olafur Vigfusson, hvis Børge han er, paa egne og fornævnte Olafur Vigfussons Vegne havde anlagt imod Student og Administrator Bjørn Skulason paa Skribu Klosters Vegne, for at faae oftnævnte Jord Vidivellum tilbømt et Skovstykke, der er beliggende indenfor Gaarden Hrafnelstadir's Grændser, hvilken Gaard tilhører fornævnte Kloster, eller saakaldet „Skov Nord ved Gilsaa paa Rana“. Ved fornævnte Dom er kjendt for Ret: „den Indstævnte, Student Bjørn Skulason, bør som Administrator af Skribu Klosters Forbegods for Citanten, Bonden Jon Einarssons Løstale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger hæves“.

Appellanten har nu for Landsoverretten paaftaaet, at Gaarden Vidivøllum Ntri maa blive tilbømt Ret til en fuldkommen og fri Afbenyttelse og Brug af hele Skoven paa den Strækning, som benævnes Rani, og som er beliggende indenfor Grændserne af Gaarden Hrafnkelsfjæbum, der tilhører Skribu Kloster, eller paa hele Strækningen mellem Kirjubamar, Fidlulettar og Gilsaa, samt ham tilbømte Processens Omkostninger af Modparten baade for Over- og Underretten med 60 Rd. Den Indstævnte har derimod paaftaaet, at han maa blive frikjendt for Appellantens Tiltale i denne Sag, samt at denne maa blive tilpligtet at betale ham Processens Omkostninger skadesløst baade for Over- og Underretten. Appellanten bygger sin Ret til det omhandlede Skovstykke for det Første paa et Skjøde for Gaarden Vidivøllum af 26de Marts 1595, skrevet paa Pergament, hvorved fornævnte Skovstykke er blevet solgt i Forening med Gaarden, og til yderligere Bekræftelse heraf har han tillige fremlagt en Copi af 1582 (skrevet paa Pergament og fibimeret af to Mænd) af et skriftligt Vidnesbyrd, udstedt af to Mænd i Aaret 1467, hvori disse haandfæste (o: paa deres Vere sige) Hallstein Thorsteinson, at de med fuldkommen Sikkerhed vidste, ligesom de ogsaa havde hørt gamle Folk sige, at Gaarden Vidivøllum Ntri tilhørte (foruden andre Rettigheder, der omtales i Documentet) Skov Nord ved Gilsaa paa Rana. Endvidere paa-beraaber han sig et Pergaments-Document af 1674, som indeholder Skjøder, oprettede dengang Sysselmannd Jon Thorlaksøn kjøbte Gaarden Vidivøllum, samt afskillige Beviisligheder og Vidnesbyrd fra ældre og senere Tider, angaaende hvilke Rettigheder denne Gaard tilkomme, og hvori den gjentagne Gange tilegnes Skov Nord ved Gilsaa paa Rana. Og herforuden paa-beraaber han sig ligeledes et Lovfæste for Vidivøllum af 30te April 1702, en Nebstættelsesforretning af 28de Juli 1785, hvor denne Gaard blev nebsat i dens Dyrhed, og endelig et Tingsvidne af 25de Mai 1857. Derimod har den Indstævnte villet gjøre disse Beviisligheder tvivlsomme og inhæreret, at ham (o: Hrafnkelsfjæbum) maatte tilbømmes paa Grund af langvarig Brug det omhandlede Skovstykke. Hvad nu angaaer Indstævntes Indvendinger imod forbemeldte Documenter og navnlig imod Skjødet af 1595, saa bestaae de i Særbeleshed deri, at dette Skjøde kun indeholder et ubeediget og uautoriseret skriftligt privat Vidnesbyrd; men denne Indvending har aabenbarligen sin Grund i en total Misforstaaelse af de ældre Skjøders Form og Bestaaffenhed. Med Hensyn hertil bør nemlig bemærkes, at Landsloven Kjøbeball Cap. 12 foreskriver, at naar en Jord bliver solgt, saa skal baade Sælgeren og Kjøberen oprette et Document overensstemmende med Kjøbet og de fastsatte Villkaar samt anføre de Vidner, som da vare tilstede, Datum og Stedet samt lade Sysselmannden (Lovmanden) sætte sit Segl for eller andre paalidelige Mænd, der ere nærværende, naar Kjøbet bliver sluttet. Men ligesom Affattelsen af alle de ældre Skjøder tydeligen viser, blev dette Lovsted alletider jaalebes opfattet i Praxis, at de Vidner, som vare tilstede da Kjøbet blev sluttet, selv oprettede et Document, hvori de bevidnede om Salget og bekræftede samme med deres Segl, og da nu Loven endvidere ikke fordrer, at saadanne Vidner

skulle være tagne i Ed for at Skjødet skal ansees gyldigt, hvilket ogsaa tydeligen fremgaaer deraf, at deres Vidnesbyrd, afgivet under denne Form, er sat som equivalent med Sjøfældmandens (Notarii publici) offentlige Vidnesbyrd, saa skjønnes ikke rettere, end at det omhandlede Document, som er affattet fuldkommen overensstemmende med den ældre Retspraxis og Lovens Forskrift, er ganske lovformeligt og gyldigt Skjøde, og at Indstævntes Indvendinger imod samme ere aldeles utilstrækkelige til at gjenbringe dets Troværdighed. Dette er ogsaa Tilfældet med Pergaments-Documentet af 1674, som selv har været tilstede i Retten, og paa hvis ene Side ere skrevne 2 Skjøder af 1674, da Sjøfældmanden Jon Thorslaksøn købte Jorden Bidvællir, thi Documentet er i denne Henseende en lovformelig Original, hvilket man ogsaa allerede af den Grund maa ansee det for at være, at det er med hængende Segl, og udgiver sig ikke for at være en Copi, hvilket netop er det almindelige Særkjende paa saadanne Originaler fra de Læder. Herforuden har baade Kjøberen og ligeledes begge Sælgere skrevet deres respective Navne indvendingen paa de 3 første Seglremmer, som gjør dette aldeles utvivlsomt. Dette modsiges ingenlunde derved, at paa den samme Side strax bagefter komme Copier, deels in extenso og deels udtogsvis, af adskillige ældre Documenter, som angaae fornævnte Jord, og som bleve overleverede Kjøberen saaledes som der er berørt i selve Skjødet. Iøvrigt ere disse ældre Beviiisligheder og Vidnesbyrd fibimerede af 5 Vidner, der vare tilstede, da Kjøbet blev sluttet, og 2 andre Mænd, Gudmundur Jonsøn og Gisfur Snorrason, og er saaledes Antallet af Seglene, som siensynligen fra først af have været 10 (hvilket ogsaa er blevet bevidnet paa selve Documentet af de daværende Lovmænd og Landstingsfriuverer samme Aar 1674), fuldkommen i sin Orden, thi dette stemmer med Antallet af de fornævnte 7 Vidner, naar dertil søies Kjøberen og de 2 Sælgere, der ligesom før bemærket have sat deres Segl under Documentet, hvilket Alt i Forening med hinanden gjør, at Documentet paa denne Side maa nødvendigvis betragtes for at være aldeles paalideligt (authentisk). Paa den anden Side af Documentet findes der øverst Intet skrevet, naar undtages en Attest om dets Tinglæsning paa Dyraratinget, men nederst paa samme Side staae Bidivalla Kirkes Malbager fra nyere Læder, og naar man nu lægger Mærke til, at Seglene saaledes, og efter det før Anførte, maa være disse aldeles uvedkommende, og at kun disse Malbager ere af yngre Dato end Documentets Tinglæsning paa Altinget, saa er det aabenbart, at den Indstævntes Indvending, der gaaer ud paa, at Documentets Tinglæsning ikke har fundet Sted, eftersom dette indeholder Noget, der er af yngre Dato, er intetsigende. Desuden ere Lovmændenes Navne, ifølge en paalidelig Oldgranfters Vidnesbyrd, skrevne med deres kjendelige Hænder. Hvad endvidere angaaer de fremkomne Vidnesbyrd, baade de som indeholde i Documentet af 1674 og Vidnesbyrddocumentet af 1582, saa ere de vel Copier af andre ældre skriftlige Vidnesbyrd og ikke beedige, hvilket den Indstævnte ogsaa har indvendt mod deres Gyldighed, men da de have været forsynede med vedhæftede Segl, og saaledes ifølge den i ældre Læder gjældende Retspraxis fuldkommen lovformelige,

saa maa man ansee, at Bidnerne vilde have været redeboune til at bekræfte den med deres Ed, hvis samme havde været blevet forlangt. Da nu Af-
 skrifterne paastaae, at deres Afskrifter ere skrevne efter Originaler med hængende Segl, og som altsaa have været været affattede i lovlig Form, samt at nogle af disse Documenter indeholde Bidnesbryd, givne paa Gressord (handsalada), der ifølge Fortidens Tænkemaade næsten vare æquivalent med edfæstede Bidnesbryd, saa er der ingen Anledning til at tvivle om fornævnte Bidnesbryds Indhold, og det saameget mindre, som de med Hensyn til selve Sagen stemme med hinanden indbyrdes og staae i Samklang med fornævnte Skjøde, og hvad angaaer den Indstævntes Indvending, at man veed ikke om de Mænd, hvis Bidnesbryd indeholdes i Documenterne, have nogensinde eksisteret eller ikke, saa bør det bemærkes, at mange af dem ere bekendte af Landets Historie, samt at de vare i Live paa den Tid, da Bidnesbrydene ere afgivne. Betræffende den fremlagte Nedsættelsesforretning af 28de Juli 1785, saa indeholder den vel i og for sig intet tilstrækkeligt Beviis, men den har dog ingenlunde saa ubetydelig Betydning som den Indstævnte paastaar, thi baade viser den en Aabenhartighed hos Bidivøllums daværende Eier, idet han ikke alene opregner de Rettigheder denne hans Gaard tilkommer paa Andres Marker, og deriblandt det omhandlede Skovstykke, men tillige de Rettigheder, som andre Gaarde tilkomme paa hans egen Gaard, og desuden synes det aldeles utænkeligt, at han, idet han vilde saae Gaarden nebsat i Dyrhed, skulde erklære, at Noget fulgte den, som ikke fulgte samme. Det fremlagte Lovfæste og Tingsvidne gaar ud paa det samme som Appellantens øvrige Documenter, skjøndt man, hvis de stode enkelte, ikke vilde kunne lægge Vægt paa samme. Da nu de fremlagte Skjøder godtgjøre, at Jorden Bidivøllir har været solgt i Forening med det omtvistede Skovstykke, baade i Aaret 1595 og 1674, og de fremlagte Bidnesbryd, der gaar fra 1467 til 1674, vise, at dette Skovstykke har fulgt med Jorden, saa skjønnes ikke rettere, end at Jorden Bidivøllir paa lovlig Maade maa antages at være kommen i Besiddelse af omtvistede Skovstykke, endstjøndt den Retshandling, hvorved dens Ret til samme i Førstningen blev listet, og som den Stævnte synes at fordrø, ikke er fremlagt under Sagen, og at denne Ret endnu tilkommer Gaarden, følger ligefrem deraf, at den Indstævnte ikke har beviist, at den paa lovlig Maade er frakommen samme. Thi vel har han paaberaabt sig en langvarig Brug af eller Hævd paa det omtvistede Skovstykke fra Klosterets Side, men foruden at af Tonsbogens Landsleigabalk Cap. 26 fremgaaer tydeligen, at Hævd kun kan vindes, naar lovlige Bidner eller Beviisligheder om Modpartens ældre Ret til det Omtvistede mangle, hvilket i nærværende Sag, ifølge det Foransførte, ikke er Tilfældet, saa har Indstævnte imod Appellantens Benægtelse desuden ingenlunde beviist en saadan Afbenyttelse fra Klosterets Side af Skovstykket, som Loven paa fornævnte Sted fordrer for at Hævd skal vindes. Da man nu saaledes maa antage, at Jorden Bidivøllum tilhører „Stov Nord ved Gilsaa paa Rana“ indenfor Grændserne af Hrafnkelsstøvdum, saa vil dernæst komme under Overveielse, om disse Ord bør for-
 staaes om hele Stoven indenfor de af Appellanten i hans Paastand omtalte

Grændser, og som kan sees af det fremlagte Situationskort, eller om de skulle forstaaes saaledes som Indstævnte paaftaaer, enten kun om hele Sloven paa en Deel af fornævnte Landstrækning, nemlig paa Høiden inden (Sønden) for Gilsaa, fordi Ordet „Kanaastov“ ikke behøvede at forstaaes om en større Strækning eller om den hele Kanaastov (da dette ikke laae i Ordene), skjøndt den ellers maatte strække sig over hele det ommeldte Terrain. Men i denne Henseende bør det bemærkes, at, skjøndt Ordene „Stov Nord ved Gilsaa paa Kana“ muligen i og for sig betragtede kunde forstaaes paa den Maade som Indstævnte vil have dem forstaaede, saa synes det dog klart, at de her bør forstaaes paa hiin Maade, thi hvad den førstnævnte Betydning angaaer, hvori Indstævnte har troet at disse Ord vare brugte, saa staaer udtrykkeligen i de Vidnesbyrd, som Rjøberen, da han i Aaret 1674 kjøbte Jorden, bleve ham overleverede som sør bemærket af Sælgerne, at hele den omhandlede Strækning kaldtes Kani, og at hele Sloven, som der var, kaldtes Kanaastov. Men dette Vidnesbyrd maa dog have været overleveret Rjøberen i den Hensigt, at sætte ham istand til at kunne vide Grændserne for det af ham kjøbte Stovstykke, og da maa man ogsaa antage, at man ved Ordene „Stov Nord ved Gilsaaen paa Kana“, som staae i Skjødet, har forstaaet det selvsamme som med rene og klare Ord staaer i det fornævnte Vidnesbyrd, samt at disse Ord, der overalt forekomme i Sagens Documenter, maa være at tage i een og samme Betydning i dem alle. Ligesom Kanaastov consequent hermed strækker sig over hele det omhandlede Stykke Land, saaledes kan Retten heller ikke bifalde den sidstnævnte Betydning, hvori Indstævnte har villet tage disse Ord, og det saameget mindre, som de, naar de tages i den Betydning, som Appellanten vil tage dem, synes særdeles godt valgte for at vise, hvor det Jorden tilhørende Stovstykke var beliggende, og at angive dette var nødvendigt, efter som her var Tale om en Servitut paa en anden Jords Grund, hvormod disse Ord vilde have været meget uheldigen valgte og endog aldeles uforstaaelige, hvis man ved dem skulde have villet betegne en Indstrækning i Vidvællums Ret til Kanaastoven, da denne Ret ligesuldt vilde have været aldeles ubestemt, og Indstævnte har heller ikke paaviist, hvorledes den skulde bestemmes. Men heraf følger da ligefrem, at oftnævnte Syssemand Jon Thorláksson i Aaret 1674 maa anses at have kjøbt hele Sloven paa det omhandlede Terrain, og at den isølge deraf i Overeensstemmelse med det Foransførte maa ratueres at have tilhørt samt endnu at tilhøre fornævnte Jord (o: Vidvællum) indenfor de ommeldte Grændser. Paa Grund af alt det Foransførte maa Retten give Appellantens Paastand Medhold. Processens Omkostninger baabe for Over- og Underretten vilde efter Omstændighederne være at opføre“.

Fredagen den 7de December.

Nr. 57. Firmaet **Jacob Holm & Sønner**
(Advocat Liebe)

contra

Kjøbmand **J. M. Correa**

som Mandatarius for **José Gomez Casferes** (Advocat Brock), angaaende Spørgsmaalet om Titanernes Ret til at nyde Udlæg i Planter Neltthropps Bo fremfor Indstævnte.

Christiansteds Skifterets Kjendelse af 7de September 1864: „Den af J. G. Casferes her paa Boet anmeldte Fordring for Doll. 2240 med Renter kan ikke nyde Fortrinsret ifølge Skabeløsbrevet af 8de Januar 1859“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 1ste Februar 1865: „Appellanten bør for hans anmeldte Fordring med Renter paa dette Bo nyde Udlæg og Betaling i Overensstemmelse med Indholdet af det forommeldte Skabeløsbrev af 8de Januar 1859 som Panthaver i Fallentens Plantage „Rust up Twist“ med Prioritet næstefter Statskassens Fordring og fremfor Handelshuset Jacob Holm & Sønner. Appellens Omkostninger betaler Indstævnte til Appellanten skabeløst, derunder i Sagsførersalair Doll. 40. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ifølge de fremkomne Oplysninger, deriblandt de efter Overretsdommens Affigelse tilveiebragte, i Forbindelse med Proceduren i de foregaaende Instantser er der tilstrækkelig Grund til at antage, at den i bemeldte Dom omhandlede Fordring udgjør et Tilgodehavende hos Neltthropp, som, paa den Tid Transporten af 1ste Mai 1863 blev udstedt, tilkom C. T. Lindemann og af denne overdroges til Casferes tilligemed Skabeløsbrevet. Som Følge heraf, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for Overretten efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Højeste-

ret. Til Justitsklassen betale Titanterne 3 vestindiske Daler.

Den inbankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Denne paa Planter S. Nethrops Fallitbo opstaaede Keststrætte har følgende Anledning.

Under 8de Januar 1859 udstedte Planter Nethropp et Skadesløsbrev til Kjøbmand Lindemann paa St. Thomas med Pant i Plantagen „Rust up Twist“ med Tilbehør for et Beløb af Doll. 2500 næstefter en Hæstelse i Faveur Statskassen og med Dpfliktret samt med 1ste Prioritet i hans Løsøre og hvad ellers han nu maatte eie eller eiende vorder som Sikkerhed for saabanne Endossementer eller andre Forpligtelser, som han maatte have incurreret eller maatte incurrere for ham, og for saabanne contante eller andre Forstrækninger, som han maatte have gjort eller maatte i Fremtiden gjøre for ham foruden Skadesløse Udgifter.

Dette Skadesløsbrev eller saakaldte Sikkerheds-Obligation blev derpaa ved Paategning af 1ste Mai 1863 af Lindemann transporteret til J. G. Casferes, som, tilføies det i Paategningen, „overtager Hr. S. Nethrops herved securerede Forpligtelser“.

Under 6te November 1863 fremlagdes berefter paa Voet en Regning fra Casferes til Nethropp for Doll. 2240, som, ansøres det i Regningen, „efter Revers af 1ste Mai 1863, hvortil lovlig Rente bliver at lægge, secureret ved Obligation dateret 8de Januar 1859“.

Endelig er fremlagt et Revers udstedt den anførte Dato 1ste Mai 1863 af Nethropp til Casferes, hvorved Førstnævnte forpligter sig til 12 Maaener fra Dato at betale til Sidstnævnte Doll. 2240.

I Henhold til disse Documenter fremskød paa Voet Kjøbmand Correa med Fuldmagt fra Casferes, og paastod paa dennes Begne meerbemeldte Beløb Doll. 2240 med Renter betalt paa lovlig Maade ud af Provenuet af Voets Plantage.

Herimod protesteredes af Kjøbmand Mendes herseles som Fuldmægtig for Handelshuset Jacob Holm & Sønner, til hvilket Huus Fallenten under 9de Februar 1861 og 26de Mai 1862 har udstedt et lignende Skadesløsbrev lydende ialt paa Doll. 7000 med Pant i Plantagen „Rust up Twist“ med Tilbehør og Hæste næstefter tidligere Forhæstelser og med Dpfliktret, og paastod i Henhold til en fremlagt Contocourant, hvorefter Handelshusets Krav udgjør Rd. 14,342 12 s., betalt af den meerbemeldte Plantages Provenuer, i hvilken der efter Handelshusets Formening ikke tilkommer Modparten nogen Panteret.

Efterat derpaa denne sidste Paastand ved Skifterettens Decision af 7de September f. A. var givet Medhold, har Kjøbmand J. A. Correa her af Den som Mandatarius for José Gomez Casferes af Den Curacao ved Stævning af 8de November f. A., som saald i Rette den 21de December næstefter, her til Overretten inbanket bemeldte Skifteretskjendelse, og paaftaaet samme enten

kjendt ufejlrettelig og annulleret, eller underkjendt, tilfidesat og derhen forandret, at Appellanten for hans ommeldte Fordring med Renter paa Boet under Udlæg og Betaling i Overeensstemmelse med Indholdet af det ommeldte Skabeløsbrev af 8de Januar 1859 som Panthaver i Fallentens Plantage „Rust up Twist“ med Prioritet næstefter Statsklassens Fordring og fremfor Handelshuset Jacob Holm & Sønner, samt at sidstnævnte Firma tilpligtes at betale Appellanten Appellens Omkostninger skabeløst med Sagførersalair.

Indstævnte begjærede den paaankede Skiftebeccision stabsfæstet og sig tillagt Appellens skabeløse Omkostninger, derunder Sagførersalair.

Den Argumentation, hvorpaa Indstævnte støtter sin Indsigelse og som i det Hele ogsaa Skifteforvalteren har fulgt i sin Decision, gaaer ud paa, deels at Skabeløsbrevet formeentlig efter sin Natur ikke kan transporteres, ialtsald ikke uden i Forbindelse med den Fordring, som Cedenten maatte have paa den Tid Transporten skeer, deels at der ikke findes opgivet noget Beløb, som skulde styldes Lindemann, da han meddeelte Transporten, eller engang at Noget styldes, deels at om end Gjælden til Casferes maatte oprinde fra et Gjældsforhold imellem Fallenten og Lindemann, hvilket dog benægtes, den ved Udstedelsen af Bevijet directe til Casferes er sat ud af Forbindelse med Skabeløsbrevet, og ikke kan komme ind under dette.

Men stjødnt det maa indrømmes, at Transport paa et Skabeløsbrev som det omspurgte ogsaa maa omfatte den derved tilfredse Fordring, saa maa dog Appellanten gives Medhold i, at naar dette Forhold iagttages bevaret, Intet kan være til Hinder for, at Transport foregaaer, og i denne Henseende maa det, hvad den her omhandlede Transport angaaer, bemærkes, at det i samme udtryffeligt ansføres, at Casferes overtager H. Nethrops derved securerede Forbindtligheeder.

Vel har nu Indstævnte om denne Passus i Transporten bemærket, at den ikke kan indeholde den savnede Transport paa Fordringen, men ligesom han ikke har paaberaabt nogen Grund, hvorfor den ikke skulle kunne det, saaledes har han i hvert Fald ikke paabiist, hvad da Mening er af denne Sætning, dersom det ikke er den han forkaster, siden det dog ikke kan forudsættes, at den staaer aldeles ørkesløs.

Om det nu end maa indrømmes, at det saaledes Transporten Tilføiede kunde være tydeligere affattet, saa fremgaaer det dog umistkjendelig beraf, at der netop sigtes til de eventuelle Fordringers Transport i Forbindelse med Documentets øvrige Indhold, der angaaer Forsyningen af Udstederens Plantage. Idet nemlig Documentet forudstikker en detailleret Opgivelse af de Præstationer, Nethropp skal kunne modtage indtil et Beløb af Doll. 2500, henvises i Tilføiningen til de Nethropp paaliggende Forbindtligheeder, hvorved de fete Forstrækninger tilfreds.

Naar der fra Indstævntes Side videre indvendes, at der ikke er opgivet noget Beløb, som styldes Lindemann, da maa Appellanten gives Medhold i, at dette ikke behøves, naar blot Fordringen i rette Tid fremkommer tilstrækkelig

confateret, hvilket i nærværende Tilfælde er skeet ved den under 6te Novbr. 1863 paa Boet fremlagte Regning stor Doll. 2240, der henviser til Keltbropps den 1ste Mai næstforhen udstedte Levers, der anerkjender Gældten, og herhos ubtrykkeligt paapeger samme, som oprindende fra Skadesløsbrevet af 8de Januar.

Den Paastand fra Indstævntes Side, at Reversets Udstedelse directe til Casseres skulde have sat denne ud af Forbindelse med Skadesløsbrevet, eller, som det hedder i Decisionen, at der ved samme skulde være stiftet en ny Gæld, er herefter aldeles uhjemlet, og vil Appellantens Paastand om Stiftedecisionens Underkjendelse være at tage til Følge, hvorhos han og hos Indstævnte vil blive at tillægge Appellens Omkostninger skadesløst, berunder i Sagsrørersalair Doll. 40".

Tirsdagen den 11te December.

Nr. 214.

Advocat Brock

contra

- 1) **Søren Nielsen Hansen**, 2) **Jens Nielsen Knudst**,
3) **Thomas Gunnar Pedersen Meyer** og 4) **Hans Knudsen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales, de to Førstnævnte for at have gjort sig skyldige i Misligheder ved deres Virksomhed som Forlovete for Jacob Nielsen af Møllerup og Pouline Sørensen af Skjellerup Nygaard, forhenværende Politibetjent Meyer for Meddeelagtighed heri og for Overhørighed og Opsætsighed mod Politimesteren samt for at have forledet eller tilskyndet Arbeidsmand Hans Knudsen til at afgive falsk Forklaring for Retten, og endelig bemeldte Arbeidsmand H. Knudsen for falsk Forklaring for Retten.

Aarhus Rjbstads Extrarets Dom af 9de Novbr. 1865: „De Tiltalte, Gaardmand Søren Nielsen Hansen af Boel, Ungkarl Jens Nielsen Knudst for Tiden sammesteds og Politibetjent Thomas Gunnar Meyer bør til Aarhus Rjbstads Fattiglasse at bøde, Førstnævnte 50 Rd., Jens Nielsen Knudst 30 Rd. og Sidstnævnte 60 Rd. Tiltalte Arbeidsmand Hans Knudsen bør at hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Politibetjent Meyer frifindes for Actors videre Tiltale for at have forledet eller tilskyndet Arbeidsmand Hans Knudsen til at afgive urigtig Forklaring i Retten. De Tiltalte Søren Nielsen Hansen, Jens Nielsen Knudst og Politibetjent Meyer bør in solidum

at ubrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Kammerraad, Procurator Jensen og Defensor, Procurator, Hospitalsforstander Møller 25 Rd. til hver, hvorhos dog Tiltalte Hans Knudsen bør in solidum med de tre andre forannævnte Tiltalte at ubrede $\frac{1}{6}$ af de tilkjendte Salairer. De idømte Mulcter at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt bør Dommen at fuldbyrdes ved Dyrighedens Foranstaltning under Afærd efter Loven".

Viborg Landsøverrets Dom af 16de April 1866: „De Tiltalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Rudst bør hver især bøde 25 Rd. til Aarhus Kjøbstads Fattigtasse. Tiltalte Thomas Gunnar Pedersen Meher bør til samme Kasse bøde 30 Rd., men iøvrigt deels for Actors Tiltale, deels for Actors vibere Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Hans Knudsen bør hensesættes i Fængsel i 8 Dage. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor for Underretten 10 Rd. til hver samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Morville, ligeledes 10 Rd. til hver, ubredes af Tiltalte Thomas Gunnar Pedersen Meher, hvorhos de Tiltalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Rudst in solidum med ham og med hinanden indbyrdes tilsvare Halvdelen og Tiltalte Hans Knudsen in solidum med Tiltalte Meher en Ottendebeel af bemeldte Omkostninger. De idømte Bøder ubredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afærd efter Loven".

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom ere de Tiltalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Rudst rettelig fundne skyldige til Straf efter den ældre Lovgivnings Analogi for det af dem udførte, i Dommen fremstillede mislige Forhold som Forlovare — hvilket Forhold, hvis det skulde bedømmes efter den almindelige Straffelov, vilde henhøre under dens § 155 — men de idømte Mulcter findes efter de foreliggende undskyldende Omstændigheder at kunne nedsættes til 10 Rd. for hver af dem.

Tiltalte Thomas Gunnar Pedersen Meher er ved Dommen med Rette funden skyldig i et strafbart Forhold ved paa den deri

nærmere fremstillede Maade at have hindret Politiet i dets lovlige Virksomhed — hvilket Forhold, hvis det skulde være bedømt efter den almindelige Straffelov, maatte være hensført under dens § 98 2det Led — og Straffen skjønnes passende bestemt til en Mulct af 30 Rd. De to andre Sigtelser mod denne Tiltalte ere derimod ikke beviste, og der findes end ikke, som i Dommen statueret, Føie til tildeels kun at frifinde ham for Actors videre Tiltale, hvorimod der med Hensyn til begge disse Sigtelser vil være at tillægge ham Frifindelse for Actors Tiltale.

Hvad endelig Tiltalte Hans Knudsen angaaer, er det godtgjort, at han har afgivet falsk Forklaring for Retten, og da der mangler Hjemmel til at betragte ham som den, der af egen Drift har tilbagekaldt den falske Forklaring, vil sidste Led af § 5 i Frdn. af 15de April 1840 ikke kunne komme ham tilgode, hvorimod han vil være at dømmes efter denne Paragraphs almindelige Forfrist, og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kendes for Ret:

Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Rudst bør til Aarhus Kjøbstads Fattigkasse bøde hver 10 Rd. Thomas Gunnar Pedersen Meher bør til samme Kasse bøde 30 Rd., men iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Hans Knudsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advocaterne Brock og Henriksen tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indbankede Doms Præmisses hebbes det: „Efterat Inger Jacobsen af Møllrup i Aaret 1863 var afgaaet ved Døden og en af hende udenfor Ægtefæls født Datter Pouline Sørensen, der maa antages da at have været mellem 14 og 15 Aar gl., var anbragt i Huset hos Gaardmand N. P. Andersen af Skjellerup Nygaard, indgik vedkommende Skifteforvalter i Forening med Børgen, Stebets Sognepræst og den antagne Bestyrer af en af Inger Jacobsen efterladt Gaard under 12te December 1863 til Justitsministeriet med et Andragende, hvori de med Hensyn til, at Inger Jacobsen i et før sin Død oprettet Testament havde tilkjendegivet som sin sidste Villie, at Boet skulde forblive urealiseret indtil Pouline Sørensen, der var eneste Arving, blev myndig, ubtalte den Formening, at det navnlig i Betragtning af, at Gaarden var ube af Drift, at Inger Jacobsen i sin Besiddelsestid havde ført et i høi Grad umoralist Levet, og at Datterens Forhold hidtil havde været saaledes, at det maatte ansees for tvivlsomt, om Formuen kunde betros hende, naar hun blev myndig eller gift, var ønskeligt, at Gaarden strax blev solgt, hvorfor de henstillede Spørgsmaalet herom til Ministeriets Afgjørelse, og under 18de Januar 1864 bifaldt Ministeriet, at Gaarden paa sædvanlig Maade realiseredes til Fordeel for den Umyndige. Efter Sagens Oplysninger maa det imidlertid antages, at det af Flere og navnlig saavel af Pouline Sørensen som af Jacob Nielsen, der efter sit Udsagn af Inger Jacobsen var udsæet til i sin Tid at skulle ægte Pouline, og af Tilstalte Meyer, der maa antages at være hjernt besvoret med begge de Paagjældende, blev anset for uret, at Pouline Sørensens Fødegård skulde bortfælges, hvilket antoges at kunne forhindres ved, at hun blev gift med bemeldte Jacob Nielsen, og da Tilstalte Meyer ved Nytteaarstid 1865 foreslog denne at indgaae dette Ægtefæls, var han heri enig. Efterat Meyer derpaa den 6te Marts 1865, da Pouline Sørensen maa antages at have fyldt sit sytende Aar, havde hos Amtet erhvervet Kongebrev, hvorefter J. Nielsen og Pouline Sørensen maatte vies uden foregaaende Lyshning og af en anden Præst end Brubens, begav han sig den 7de Marts i Følge med J. Nielsen og en Slægtning af Pouline Sørensen ved Navn Chr. Gregersen til Skjellerup Nygaard, og forlangte under Foreviisning af Kongebrevet, at Pouline Sørensen skulde følge med dem for at blive viet til Jacob Nielsen, og da hun var villig hertil, førte hun med de nævnte Personer til Linæa Kro, hvor de Tilstalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Rudst — efter deres Udsagn ifølge et den foregaaende Dag modtaget Bud fra Meyer — vare tilstede. Tilstalte Meyer, J. Nielsen og Chr. Gregersen havde derefter i Stolen en Sammenkomst med Pouline Sørensens Sognepræst, navnlig for at afgjøre den Præsten tilkommende Betaling i Anledning af den paatænkte Vielse, hvilken Betaling Præsten imidlertid vægrede sig ved at modtage, idet han tilkjendegav, at han ansaae Vielsen for ulovlig paa Grund af, at der manglede Samtykke fra Pouline Sørensens Børge, og at han end ikke ved at udfæde Attest om, at Kirkebetjentene i Linæa Sogn vare honorerede vilde foranledige, at nogen Præst skulde paatage sig Vielsen, og da der under Forhandlingerne kom Bud om, at Birkedommeren, Kammerjunker Drengel i Silkeborg var ankommen til

Linaa, gav Tiltalte Meyer Ordre til, at Poulina Sørensen hurtigst muligt skulde kjøre ud af Jurisdictionen, idet han tillige udtalte, at den paatænkte Bielse nok alligevel skulde finde Sted, hvorefter det maa antages, at Poulina Sørensen tilligemed de Tiltalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Kudsk strax ere kjørte bort. Under det efter Birkedommerens Ankomst til Linaa afholdte Forhør erklærede Tiltalte Meyer, efterat det var ham tilkjendegivet, at Sognefoged og Gaardmand Ole Nielsen af Møllerup var Poulina Sørensens rette af Vrigigheden satte Bærg, og efterat være adspurgt om han vilde følge de Bestemmelser, som toges af Vrigigheden og Bærgen med Hensyn til hende, at saafremt denne Bestemmelse maatte gaae ud paa, at hun skulde tilbage til Skjellerup Nygaard eller overhovedet undbrages hans, J. Nielsens og Chr. Gregersens Myndighed, vilde han modsætte sig Saabant til det Yderste efter Loven, samt at han vilde være J. Nielsen behjælpelig med at faae hende tilægte som Forlover og hvad han iøvrigt kunde tjene ham i, hvorhos han udtalte, at skjøndt han indsaae, at han ikke kunde faae Bærgens Samtykke til Egtteskabet, saae han sig dog ikke istand til at udelevere Poulina Sørensen sørend han havde raadspørt sig med sin Sagfører i Aarhus. Efter hvad der er tilføjet Retssprotocollen maa det imidlertid antages, at Tiltalte Meyer derefter har erklæret sig villig til at ledsage Birkedommeren, der havde tilkjendegivet, at han agtede at forfølge og indhente Poulina Sørensen, men at Meyer derpaa, efterat være gaaet i Forveien til Kroen, er kjørt bort derfra forinden Birkedommeren ankom dertil. De Tiltalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Kudsk samt Poulina Sørensen kjørte, efterat have forladt Linaa Kro, til Tiltalte Meyers Bolig i Galthen, og da der her kom Bud fra Meyer, at de skulde kjøre længere bort, kjørte Søren Nielsen Hansen og Poulina Sørensen først til et andet Sted i Galthen og derfra til Herfind, hvor de overnattede, medens Jens Nielsen Kudsk blev tilbage paa Meyers Bopæl, hvor denne tilligemed Jacob Nielsen senere ankom. Den følgende Dag tog Tiltalte Søren Nielsen Hansen med Poulina Sørensen til Aarhus, hvorhen ligeledes de Tiltalte Meyer og Jens Nielsen Kudsk samt Jacob Nielsen begave sig, og efterat Jacob Nielsen i Følge med Værtshuusholder Carliong af Aarhus havde indfundet sig hos Stiftsprovst Boesen sammesteds og formaaet denne til at paatage sig at forrette Bielsen, idet de foreviste Kongebrevet og derhos foregav, at Poulina Sørensen var besvangret af Jacob Nielsen og at denne skulde rejse til Kjøbenhavn til en Broder, der længe havde ligget syg, men forinden ønskede at blive viet, blev Bielsen samme Dag fuldbjort i Stiftsprovstens Bolig, idet de Tiltalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Kudsk vare tilstede som Forlovere, i hvilken Egenkab de maa antages forinden Bielsen at have underkrevet en Forpligtelse i Kirkebogen. Efter Bielsen vare Egtteskellene tilligemed Forloverne og Tiltalte Meyer samlede hos en Værtshuusholder i Aarhus og senere hos en anden Værtshuusholder sammesteds, hvorefter de begave sig til Meyers Bopæl i Galthen.

De Tiltalte Søren Nielsen Hansen og Jens Nielsen Kudsk have nu vedgaaet, at de efter Anmodning af Jacob Nielsen have været tilstede

ved den ommeldte Bielse som Forlovere og indseaaet for, at der paa Hjemstedet ikke var noget til Hinder for Bielsen, med Undtagelse af, at Brudens Sognepræst og Kirkebetjentene ikke havde faaet hoød der tilkom dem — hvilken Mangel S. Nielsen imidlertid skriftlig forpligtede sig til at afhjælpe, ligesom han ogsaa maa antages senere at have afgjort det Fornødne i denne Henseende — samt at de i denne Anledning forinden Bielsen understrevne i Kirkebogen, uagtet det navnlig var dem bekjendt, at Brudens Sognepræst saavel som en anden Præst, til hvem Tiltalte Meyer havde henvendt sig, havde nægtet at give Attest for, at der ingen Hindring var for Ægtefæbet, samt at ogsaa Dørrigheden var derimod, fordi Børgens Samthkke manglede. Begge disse Tiltalte maa derhos ansees at have erkjendt at have hørt paa, at Jacob Nielsen som Grund til, at han ønskede Bielsen, for Stiftsprovsten ansøgte, at han vilde reise til Kjøbenhavn til en syg Broder, og at de have tiet dertil, skjøndt det var dem bekjendt, at dette Foregivende var usandt, samt at de have angivet at være Pouline Sørensens Slægtninge og at staae hende nær, skjøndt det maa antages, at ingen af dem er i Slægt med hende og at deres Bekjendtskab til hende kun var fjernt. De have imidlertid til deres Undskyldning paaberaabt sig, at de ikke havde noget klart Begreb om Bestaffenheden af det Ansvar, de paatog sig som Forlovere, eller om Indholdet af den Forpligtelse, de herom understrevne i Kirkebogen, samt at de antog, at Kongebrevet var tilstrækkeligt, og at naar Provsten vilde vie de Paagjældende, maatte han nok have de Papirer, der forebredes. For det af disse Tiltalte efter det Ansøgte udviste mislige Forhold i deres Virksomhed som Forlovere ved den paagjældende Leilighed vilde de, der ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at ansee med en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for hver af dem til en Bøde af 25 Rd. til Aarhus Kjøbstads Fattigkasse.

Hoød dernæst angaaer Tiltalte Meyer kan det, forsaavidt han er sigtet for Meddeelagtighed i de af de nysnævnte Tiltalte begaaede Misligheder, ikke ansees godtgjort, at han i denne Henseende har gjort sig skyldig i noget saadant Forhold, der kunde paadrage ham Strafansvar, idet det navnlig ikke er godtgjort, at han har udviist nogen særlig Virksomhed for enten at formaae de nævnte Tiltalte til at være Forlovere ved det omhandlede Ægtefæbs Indgaaelse — hvortil de derimod maa antages at være opfordrede af Jacob Nielsen — eller at paavirke deres Optræden ved denne Leilighed, ligesom han ei heller har været tilstede ved selve Bielsen, og Tiltalte Meyer vil saaledes, forsaavidt denne Deel af Sigtesen angaaer, være at frifinde for Actors Tiltale. Forsaavidt denne Tiltalte endvidere sigtes for Overhørrighed og Opsætighed mod Birkedommeren i Silkeborg, har han indrømmet, at han, saafnart han under den ovennævnte Sammenkomst i Linaa Skole med Pouline Sørensens Sognepræst erfarede, at Birkedommeren skulde komme til Linaa, har foranlediget, at Pouline Sørensen tog bort fra Linaa til Galthen, hvorhos han maa ansees at have erkjendt, at han indtil da havde ledet de Foranstaltninger, der vare trufne for at bringe det omhandlede Ægtefæb istand, men efter den

Lid vil han have afholdt sig fra al Deeltagelse i Sagen. Ligesom han imidlertid, som amsert, allerede under det umiddelbart efter Birkebonnerens Ankomst afholdte Forhør erklærede at ville modfætte sig Dvrighedens og Børgens Bestemmelser forsaavidt disse gif ud paa, at Pouline Sørensen skulde tilbage til Stjellerup Nygaard eller overhovedet undrages Tiltaltes Myndighed, saaledes har han ogsaa senere under Sagen indrømmet, at han — som det maa antages efter Birkebonnerens Ankomst — har sendt det ovennævnte Bud fra Linaa til Galthen om, at Pouline Sørensen skulde fjerne sig herfra, idet Tiltalte, som han har udsagt, var bange for, at Birkebonneren vilde sætte sig i Besiddelse af hendes Person, og endvidere er det oplyst, at han den følgende Dag har afsaget Befordring for og selv ledsaget Jacob Nielsen og Tiltalte Jens Nielsen Rudst til Aarhus, hvor Nielsen derefter fandt Sted. Den ovennævnte Bærtshuusholder Carliong har derhos edelig forklaret, at Tiltalte Meyer den Dag, Nielsen fandt Sted, traf ham ved Middagstid i Bærtshuusholder Jørgens Kjælber i Aarhus, hvor Tiltalte, efterat have kaldt ham affides, meddeelte ham, at der skulde være Bryllup, og under Løfte om, at han derved kunde tjene Penge, bad ham at vise Brudgommen hvor Altesdeggen boede, hvorefter Carliong, der hertil var villig, udenfor Kjelberen traf Jacob Nielsen, hvem han derpaa ledsagede til Stiftsprovsten, med hvem Af-tale blev truffen om Nielsen. Ligeledes har fornævnte Bærtshuusholder Jørgen edelig forklaret, at Tiltalte Meyer ved Middagstid indfandt sig i hans Locale, som det forekommer ham ledsaget af et ungt bondefærdt Mandfolk, og der traf Carliong, idet det forekom Jørgen, at Meyer havde søgt Carliong, og at Meyer og det unge Menneſte derpaa talte affides med Carliong, hvorefter denne og det unge Menneſte gif bort sammen, samt at Carliong en Timestid efter kom tilbage og da sagde, at han havde tjent 10 Rd. — hvilket Beløb Carliong efter sin egen saavelſom efter J. Nielsens Forklaring havde modtaget af Sidstnævnte for den ham beviste Tjeneste — og endelig har Carliongs Hustru edelig forklaret, at Tiltalte Meyer den ansførte Dag, uden tvivl kort før Middag, indfandt sig paa hendes Bopæl og spurgte efter hendes Mand, og da hun svarede, at denne ikke var hjemme, ytrede, at han vel kunde søge ham andetſteds.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedfæiede Conclustioner af de underordnede Reters Domme og de indankede Dommers Præmisser, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaar ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 ſ. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de lgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (F. Høgel).

Fjeldsøe & Wandrup's Bogtrykkeri.

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 40.

Den 4de Januar.

1867.

Anden ordinaire Sessjon.

Tirsdagen den 11te December.

Nr. 214.

Advocat Brock

contra

Søren Nielsen Hansen m. Fl. (see forrige Nr.).

Tilstalte Meyer har nu først ganske nægtet at have talt med Carliong før om Eftermiddagen omtrent Kl. 4, da han vil have truffet denne paa Rjøbstorvet i Aarhus; senere maa han imidlertid ansees at have erkjendt, at han allerede tidligere paa Dagen har været sammen med ham i Tørens Locale, hvorimod han vedholdende har benægtet at have anmodet Carliong om at udføre noget Erinde for Jacob Nielsen, og navnlig at ledsage denne til Degnen, og forsaavidt det endvidere af Bærtshuusholder Gastrup og dennes Hustru er forklaret; at Tilstalte Meyer tidligere om Formiddagen hos dem bestilte et Børelse, der maa antages at være blevet benyttet af Pouline Sørensen til deri at klæde sig paa til Nielsen, har Tilstalte nægtet at kunne erindre dette, ligesom han ogsaa har nægtet at have ladet den Bogn bestille, hvori Brudeparret kjørte, skjøndt det saavel af vedkommende Bognmand som af Bærtshuusholder Gastrup er forklaret, at Bognen blev bestilt i Meyers Navn. Efter det alt Anførte samt idet det, som meldt, endvidere er oplyst, at Tilstalte Meyer ogsaa strax efter Nielsens har været sammen med Brudeparret og Forsloverne for at høitideligholde Brylluppet, deels i Aarhus, deels i Tilstaltes Hjem, og efter Sagens Oplysninger i det Hele vil der ikke kunne tages noget Hensyn til hans Anbringende om ikke at have deeltaget i at bringe det omhandlede Ægteffab istand, efterat dettees Ulovlighed var blevet ham tilkjendegivet, hvorimod det maa ansees tilstrækkelig oplyst, at han ogsaa efter denne Tid har udviist virksom Deeltagelse i de hertil sigtende Skridt, og at han navnlig ved denne Virksomhed har modarbejdet Birkedommer, Kammerjunker Drecksels Bestræbelser for at hindre det paatænkte Ægteffab og igjen at bringe

X. Hærgang.

Pouline Sørensen under den lovlige Børges Myndighed. Ved paa den anførte Maade at modsætte sig Politiet i Udøvelsen af dets lovlige Virksomhed findes det nu, at Tiltalte Meyer efter Lovgivningens Analogi har gjort sig skyldig til Straf, uden at imidlertid den Omstændighed, at Tiltalte da var ansat som Politibetjent, kan bevirke nogen særlig Forøgelse af hans Ansvar, efterjom han, der var ansat under en anden Jurisdiction, maa antages ikke at have staaet i noget Tjenesteforhold til Birkedommeren i Silkeborg, og desuden efter sit Anbringende paa den omhandlede Tid var permitteret af sin nærmeste Foresatte. Den Straf, som Tiltalte — om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet — ved sit ommeldte Forhold har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde af 30 Rd., der ville tilfalde Aarhus Kjøbstads Fattigkasse.

Hvad endelig angaar Sigtelsen mod Tiltalte Hans Knudsen for at have afgivet falsk Forklaring for Retten og mod Tiltalte Meyer for at have forlebet eller tilskyndet ham dertil, er det oplyst, at førstnævnte Tiltalte i et den 13de Mai 1865 i Aarhus afholdt Forhør har forklaret, at han vel flere Gange havde bestilt en lukket Vogn til at holde hos Bærtshuusholder Hastrup, men at han ikke kunde erindre for hvem han havde besørget Bestillingen, og at han navnlig turde beebige, at han ikke havde udført nogen Bestilling paa lukket Vogn for Tiltalte Meyer. Da Tiltalte Hans Knudsen imidlertid den 25de Juli næstefter paany blev fremstillet for Forhør, og efterat være forberedt til Eeds Afslæggelse blev tilspurgt, om han turde bekræfte sin nysansførte Forklaring med Eed, nægtede han dette, hvorhos han forklarede, at han omtrent ved den Tid, det omhandlede Bryllup sandt Sted, efter Anmodning fra Tiltalte Meyer bestilte en lukket Vogn til at holde hos Bærtshuusholder Hastrup for derefter at lføre en Tour i Byen for et Par Foll, samt at han nu ikke længere vilde fragaae, at det var mod bedre Vidende, at han i Retten afgav den ovenommeldte urigtige Forklaring, idet han, førend han den 13de Mai møbte i Retten, havde talt med Tiltalte Meyer, der sagde ham, at han vilde blive kaldt for Retten i den ommeldte Anledning, og at han da skulde sige, at han ikke kunde huffe Noget derom, hvorhos Tiltalte Hans Knudsen til sin Undskyldning har anført, at han ikke troede, at han vilde komme til at beebige sin Forklaring. Denne Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil, idet han maa ansees af egen Drift at have tilbagelaldt sin omhandlede urigtige Forklaring, være at ansee efter Frdn. af 15de April 1840 § 5 sidste Led, og Straffen for ham findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage. Tiltalte Meyer har derimod vedholdende benægtet at have enten aumødet nysnævnte Tiltalte om at bestille den ommeldte Vogn eller talt med ham om, hvad han skulde forklare i Retten, men uagtet der ikke imod hans Benægtelse er tilveiebragt tilstrækkeligt Bewiis for, at han har forlebet eller tilskyndet Tiltalte Hans Knudsen til at afgive den ommeldte Forklaring i Retten, findes der dog ved dennes Tilstaaelse i Forbindelse med Bærtshuusholder Hastrups og Vognmand J. P. Olfens Forklaringer om, at Vognen blev bestilt i Tiltalte Meyers Navn, samt efter Be-

stæffenheden af denne Tiltaltes Forklaringer om dette Punct og hvad der igrønt er oplyst om hans Virksomhed ved den omhandlede Leilighed, at være tilveiebragt en saa betydelig Formodning imod ham, at han, forsaavidt denne Deel af Sagen angaaer, ikkun vil være at frifinde for Actors videre Tiltale“.

Nr. 314.

Advocat Hindenburg
contra

Jens Peter Larsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Hellum-Hindsted Herredets Extrarets Dom af 1ste August 1866: „Tiltalte, Tjenestekarl Jens Peter Larsen bør bøde 30 Rd. til Statskassen eller, hvis denne Bøde ikke betales i rette Tid, lide simpelt Fængsel i 14 Dage og Nætter. Derhos betaler han de med hans Arrest og denne Action forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Braff 4 Rd. og Defensor, Procurator Lücksen 3 Rd. Den idømte Bøde udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse; igrønt at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de Octbr. 1866: „Tiltalte Jens Peter Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Actionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Møller, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hindenburg og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved de under Sagen afgivne edelige Vidnesbyrd maa det ansees tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte, der den 8de Mai d. N. havde været til Marked i Hobro og paa Hjemveien sildig om Aftenen i Følge med nogle flere Personer kom ind i den saakaldte Sorte Kro, hvor han fortærede enbeel Brændeviin og Kaffe-punsch, har, efterat Værten sammesteds, Søren Christian Andersen, — der efter sin Forklaring ønskede, at Tiltalte skulde gaae sin Vej — havde faaet ham hen til Døren og derpaa sat eller kastet ham ud af denne, hvilken han derefter lukkede ved en indvendig Krog, sprængt Døren og atter trængt sig ind i Stuen, samt med en Lommekniv, som han havde i Haanden, bibragt S. C. Andersen et ca. 3 Tommer langt Snit i den venstre Kind, og efterat Andersen derpaa havde kastet Tiltalte til Jorden, støbte Tiltalte, der maa antages atter at have reist sig, med Kniven mod Andersens Side eller Underliv uden dog derved at jaare ham, idet Knivsbladet brøede sig, hvorhos Andersen under sine Bestræbelser for at fretage Tiltalte Kniven fik et Snitsaar af godt 3 Tommers Længde indeni den høire Haand, ligesom ogsaa hans Kone, der vilde hjælpe ham, ved denne Leilighed blev slaaren i den ene Finger. Ifølge en under Sagen fremlagt Lægeattest maa det antages, at de ommeldte S. C. Andersen tilføiede Saar ikke vilde efterlade blivende Følger af Betydning for Fremtiden. Tiltalte har erkjendt, at han ved den paagjældende Leilighed har været tilstede i Sorte Kro, hvor han drak Brændeviin og Kaffe-punsch, men efter hans Forklaring blev han heraf saa beruset, at han ikke kan erindre Videre af, hvad der ved denne Leilighed forefaldt, end at han af Værten blev slaaret og kastet udenfor, og at han derefter laae bunden i Kroen til den næste Dag. Efter de afgivne Vidnesforklaringer og Sagens Oplysninger i det Hese kan det imidlertid ikke antages, at Tiltalte ved den omhandlede Leilighed har været beruset i nogen saadan Grad, der kunde udelukke Tilregnelighed.

For det ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i 1835 og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter almindelig borgerlig Straffelov § 203 cfr. § 39, og Straffen findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Nr. 287.

Advocat Levinfen

contra

L. Rimkilde (Defensor Hansen),

der tiltales i Henhold til Frdn. af 3die Decbr. 1819 § 17 for det af ham med Hensyn til Behandlingen af Parcelen Matr. Nr. 8 c i Hunderup By, St. Knuds Sogn, udbjorte Forhold.

Odense Herreds Extrarets Dom af 4de April 1866: „Tiltalte Kjøbmand L. Rimkilde af Odense bør betale en Mulct af

50 Rb. til Odense Amtsfattigkæsse. Saa bør han og til samme Kasse at betale en Mulct af 2 Rb. maanedlig fra denne Doms Forkyndelse at regne indtil han godtgjør, at den ham tilhørende Parcel Matr.-Nr. 8 c i Hunderup By, St. Knuds Sogn, enten er bleven forshnet med fornøden Bygning eller forenet med en anden Eiendom. Endelig bør Tiltalte at udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Jespersen 6 Rb. og til Defensor, Procurator Borch 5 Rb. Det ibømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de September 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. I Salair til Procuratorerne Ibsen og Sørensen for Overretten betaler Tiltalte Kjøbmand E. Rimkilde i Odense 5 Rb. til hver. Den ibømte Mulct at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at de Høiesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne bevirke nogen Forandring i det antagne Resultat, vil Dommen være at stadfæste, saaledes at den maanedlige Mulct regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes, at den maanedlige Mulct regnes fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium til Advocaterne Levinson og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag er det tilstrækkeligt oplyst, at Indenrigsministeriets Bevilling af 3die October 1857 angaaende Udskiftning af Matr.=Nr. 8 c i Hunderup By, St. Knuds Sogn i Odense Amt, ikke er opfyldt forsaavidt angaaer Parcelleu Nr. 8 c, idet denne ikke endnu efter det givne Paalæg findes forsynet med fornøden Bygning eller forenet med anden Eiendom. Det maa derfor billiges, at Eieren, Tiltalte Kjøbmand L. Limkilde i Odense, ved Odense Herredstingsdom af 4de April d. A. er anset efter Frdn. af 3die Decbr. 1819 § 17 med en Mulct af 50 Rd. til Odense Amts Fattiggæsse, samt under Tvangsmulct givet Paalæg om enten Loddens Bebyggelse eller dens Forening med anden Eiendom“.

Onsdagen den 12te December.

Nr. 300.

Advocat Kiebe

contra

Jens Peter Thomsen (Defensor Levinfen),

der tiltales for Meddeeltighed i Tyveri.

Kolding Kjøbstads Extrarets Dom af 18de Septbr. 1866: „Arrestanten Jens Peter Thomsen bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned. I Erstatning bør han erlægge til Christen Nielsens Hustru Kirsten Marie Sørensen af Bramdrup 3 Rd. 48 f. og til Stræder Habbergs Hustru D. Nanette Møller i Kolding 3 Rd. 40 f. Saa bør han og udrede alle af hans Arrest og denne Action lovligt flydende Omkostninger, deriblandt i Salair til Actor, Secretair Kjerulf 6 Rd. og til Defensor, Cancelliraad Dahl 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 22de Octbr. 1866: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Isaacsen og Møller, betaler Arrestanten 8 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Bevinsen for Høiesteret betaler Tilkalte 20 Rb. til hver.

I den indante Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Peter Thomsen for Meddeeltighed i Tyveri. Det er i denne Henseende oplyst, at Arrestantens 11-aarige Datter Ane Marie Thomsen har ved Markeder i Kolbing og andre Leiligheder, hvor en stor Mængde Menneſter vare tilſtebe, udøvet en betydelig Mængde Lommetyverier, hvorved hun har tilvænt sig Punge eller Portemonnaier med Penge af et ikke ubetydeligt Beløb, ligesom hun ogsaa af et Fruentimmers Lomme har borttaget en Æſte med Guldsmykker af Værdi 7 Rb., og fra et andet Fruentimmer har ſjaalet en Sparekaſebog paa 100 Rb. tilligemed et Gjeltsbeviis paa 60 Rb., ſom laae i Bogen, hvilke Gjenſtande ſaavelſom den ſørſte Deel af Pengene hun bragte ſin Fader.

Arrestanten har forklaret, at han i afsigte Vinter har opfordret ſin ommeldte Datter ſaavelſom hendes noget ældre Broder til at betle Penge ſammen, ſamt at han derefter af Datteren har modtaget Punge med Penge til et Beløb af omtrent 40 Rb., ſaavelſom de ommeldte Guldsager og Sparekaſebogen, og har derhos indrømmet, at han nok kunde indſee, at hans Datter havde ſjaalet alle de Punge med Penge, ſom hun bragte ham, og navnlig ogsaa Æſten med Guldsagerne, ligesom han ogsaa har erkjendt at have yttret til Datteren, da hun bragte ſaamange Punge med Penge, at han nok kunde vide, at hun tog dem af Lommerne paa Folk, hvorhos han endelig maa anſees at have erkjendt den 25de Juli d. A., paa hvilken Dag der var Marked i Kolbing, hvor hans Datter Ane Marie, efterat have ſamme Dag forøvet flere Lommetyverier, blev greben i et Lommetyveri, at have ſendt hende op paa Markedet med Opforbring til at ſamle Penge, og idet der intet Henſyn vil kunne tages til Arrestantens ſenere Anbragte om, at Datteren for ham havde angivet at have ſaaet diſe Punge med Penge af Familien, maa han anſees ſom meddeeltig i de begaaede Tyverier. Ved Anholdelſen ſandtes Arrestanten i Befiddelſe af et Beløb af 13 Rb. 4 Mk. 14 ſ., og ſenere er den ovennævnte Sparekaſebog, ſom han dog efter ſin Forklaring ikke havde tænkt paa at benytte, funden paa Arrestantens Bopæl, medens det ommeldte Gjeltsdocument, ſom Arrestanten ikke udiere vil have underſøgt, er bortkommen. Guldsagerne, ſom Arrestanten havde gjemt paa Loftet over ſin Bopæl, ere komne tilſtebe og ubleværede Beſtjaalne.

For dette Forhold vil Arrestanten, der er født 1824 og ikke tidligere har været tiltalt eller ſtraffet, være at anſee efter Straffelovens § 228 cfr. § 51, og findes hans Straf paſſende at kunne beſtemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar“.

Nr. 288.

Advocat Liebe

contra

- 1) **Conrad Carl Clausen**, 2) **Stephanus Elias Hindsberg** og 3) **Ludvig Edvard Hindsberg**
(Defensor Hindenburg),

der tiltales, Nr. 1 for Tyveri, Nr. 2 for Meddeelagtighed i Tyveri og Hæleri og Nr. 3 for Hæleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 15de September 1866: „Arresterne Conrad Carl Clausen og Stephanus Elias Hindsberg samt Tiltalte Ludvig Edvard Hindsberg bør straffes, Arresterne med Forbedringshuusarbeide, den Førstnævnte i 18 Maaneber og den Sidstnævnte i 8 Maaneber, og Tiltalte med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Heßscher og Steinthal, 12 Rd. til hver, udredes af Arresteren Clausen, dog at Arresteren St. E. Hindsberg in solidum med ham deraf tilsvarer $\frac{1}{8}$ og at Tiltalte L. E. Hindsberg in solidum med førstnævnte Arresterant deeltager i Udrebelsen af bemeldte Omkostninger for sit Vedkommende, derunder $\frac{1}{10}$ af Salarierne. Alt efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes for Stephanus Elias Hindsberg til 2 Aar og for Conrad Carl Clausen til 3 Aar.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Stephanus Elias Hindsberg til 2 Aar og for Conrad Carl Clausen til 3 Aar. Advocaterne Liebe og Hindenburg tillægges i Salarium for Høiesteret hver 30 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Salarier fastsatte Maade.

I den indante Deems Præmiefer hedder det: „Under nærbærende Sag actioneres Arrestanten Conrad Carl Clausen for Tyveri, Arrestanten Stephanus Elias Hindsberg og Litalte Ludvig Eddard Hindsberg, Forsknævnte for Meddelelighed i Tyveri og Hæleri og Sidstnævnte for Hæleri.

Arrestanten Clausen er i saa Henseende ved egen af det iøvrigt Oplyste i det Bøsentlige bestyrkede Tilfælde overbevist, at have i Løbet af forrige Aar gjort sig skuldig i ca. 30 Tyverier, hvoraf den overveieende Deel have været forbundne med Indbrud om Dagen, og hvorved han har tilvandt sig deels rede Penge, deels andre Gjenstande til en samlet Værdi af henimod 380 Rd., samt endvidere i andre 30 Forsøg paa lignende Indbrudstyverier, ligesom han ogsaa paa enkelte Steber har forsøgt Tyveri, navnlig ved af Brevlåser at udtage Breve, som han formodebe indeholdt Penge, men uden i samme at finde saadanne. Han har saaledes blandt Andet fraaaret Strædermester Jesinicha Lassen en til 4 Rd. vurderet Frakke, Hørfremmer Christian Frederik Kestlet fra dennes aflaaede Boutik paa Hjørnet af Ørsnøgade og Gøthersgade i Kjælderen, hvortil han skaffede sig Indgang ved at aabne Døren med en falsk Nøgle, 1 Rd. 3 Mk., Parfumehandler Valdemar Jørgensen fra dennes aflaaede Boutik paa Østergade Nr. 56, som han ligeledes aabne med en falsk Nøgle, 30 Rd., Manufacturhandler Bernhard Wulff ved paa samme Maade at skaffe sig Indgang i dennes Boutik i Gøthersgade Nr. 46 1 Rd. 4 Mk., Bog- og Papirhandler August Arenholdt fra dennes Boutik i Bimmelstædt Nr. 44 paa samme Maade 15 Rd., Boghandler Jens Rudolph Boldby, Skindergade Nr. 29 i Stuen, og Bog- og Papirhandlerne Barth og Jensen, Gl. Amagertorv Nr. 29 i Stuen, henholdsvis 51 Rd. og 175 Rd. 3 Mk., ved med en falsk Nøgle at skaffe sig Indgang i deres aflaaede Boutiker. Arrestanten har endvidere forsøgt Indbrudstyveri i Stedet Nr. 9 i Helliggeiststræde ved i den Hensigt at stjæle at aabne med en falsk Nøgle en Dør, som fra Hovedtrappen førte ind til et Værelse i Stuen, men uden at han fik Leilighed til at tilvende sig Noget, da Beboerne kom tilstede, samt ligeledes i Sillegade Nr. 1 hos Grosserer Trier og i samme Gade Nr. 4 hos Boghandler Jordan, hvor han blev forstyrret i sit Forehavende, paa sidstnævnte Sted endog forinden han endnu havde oplukket nogen Dør, ligesom han har fraaaret Tjenestepige Hese Rasmussen fra et aflaaet Værelse paa Hjørnet af Abdegade og Prindsensgade Nr. 21, som han aabne med en falsk Nøgle, en Guldbrosche og et Par Ørenringe, tilsammen af Værdi 4 Rd. 5 Mk.

Arrestanten Elias Stephanus Hindsberg, der af Arrestanten Clausen er sigtet for jevnlig at have opmuntret ham til at vedblive med at stjæle, navnlig rede Penge, blandt Andet ogsaa af Pengebreve i Brevlåser, hvorved han lettere vilde undgaae Opdagelse, har erkjendt, at han ikke blot oftere har modtaget Penge af Clausen, uagtet han vidste, at de vare stjaalne af denne eller erhvervede ved Pantstætning af stjaalne Gjenstande, men ogsaa at han, efterat have faaet Bished for, at Arrestanten Clausen stjal, er efter foregaaende Aftale jevnlig gaaet ud med denne for at han kunde see Leilighed til at udføre Tyverier, som Arrestanten vidste, at Clausen udøve ved Hjælp af falske

Nøgler, paa hvilke Loure Sidstævnte, medens Arrestanten Hindsberg opholdt sig nedenfor, udførte det ovenmeldte Indbrudstyveri hos Boghandler Arenholdt samt forsøgte lignende Tyverier i Steberne Nr. 9 i Selligeststræde og Nr. 1 og 4 i Sillegade, som ovenfor ommeldt, men forøvrigt har han benægtet Rigtigheden af Clausens Sigtelse imod ham.

Tilstalte Ludvig Edoard Hindsberg er paa samme Maade overbevist at have gjort sig skyldig i Hæleri, hvorfor han alene actioneres, idet han deels har af Arrestanten Clausen modtaget tillaaens flere Pengebeløb, deels deeltaget med ham i Forbruget af enbeel Penge, som han anslaaer til henimod 150 Rd., naagtet han vidste, at disse Penge vare af Clausen erhvervede ved Tyverier.

Som Følge af det Anførte og idet der efter D. L. 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til Arrestanten Hindsbergs i det Væsentlige ubestyrkede Fragaelse af hans engang afgivne Tilstaaelse, ville Arrestanterne og Tilstalte, der ere sødte henholdsvis den 25de Mai 1849, 13de November 1824 og 11te Februar 1846, og af hvilke Ingen er junden forhen straffet, være at ansee i Medfør af Straffelovens § 306, Arrestanten Clausen efter samme Lovs §§ 228, 229 Nr. 4 1ste Stykke samt § 46 sammenholdt med de nævnte Paragrafer med en Straf, der efter Omstændighederne og under Hensyn til § 37 findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maanedes, Arrestanten Hindsberg efter § 229 Nr. 4 1ste Stykke sammenholdt med § 47 2det Stykke og § 46 sammenholdt med de nævnte Paragrafer samt efter § 238 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes, og Tilstalte Hindsberg efter § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage“.

Fredagen den 14de December.

Nr. 39. Grosferer **J. Bernburg** (Adv. Liebe)

contra

Rjøbmand **A. Raphael** (Advocat Brock),

angaaende Sidstævnets Fordring paa Erstatning i Anledning af en af Citanten misligholdt Handel.

Spø og Handelsrettens Dom af 14de Decbr. 1865: „Indstævnte, Rjøbmand Bernburg, bør til Sagsøgeren, Rjøbmand A. Raphael i London, betale de paastævnte 150 Lst. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 22de Juli d. A. til Betaling skeer. Processens Omkostninger ophæves. Det Bømte at udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Citanten i forrige Instante fremsatte Indsigelse mod Indstævntes Competence som Sagsøger ikke foreligger Høiesteret til Paakjendelse, samt at der ikke kan tillægges de efter den indankede Doms Affsigelse fremskaffede, Høiesteret forelagte Oplysninger nogen Indflydelse paa Sagens Udfald, vil bemeldte Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Indstævnte, Kjøbmand Bernburg, der under nærværende Sag af Kjøbmand N. Raphael i London søges tilpligtet at betale i Erstatning for Misligholdelse af en Handel om et Parti Klid 150 Rst. med Renter 7 pCt. p. a. fra Forligsslagens Dato den 22de Juli d. N. til Betaling skeer samt Omkostningerne ved en Notarialbeskikkelse saavelsom ved denne Sag, har principaliter paastaet sig frisuuden for Sagsøgerens Tiltale med Tillæg af Processens Omkostninger.

Denne Frisindelsespaastand har Indstævnte først støttet paa, at Sagsøgeren formeentlig mangler Competence som saadan, og har Indstævnte i denne Henseende gjort gjældende, at han ved Negocieringen om den Handel, hvormed Sagen dreier sig, overhovedet kun traadte i Contractforhold til den Trediemand, Grosserer Fribericia, med hvem det er givet, at han personlig forhandlede om Leveringen af det paagjældende Parti Klid, og derimod ikke til Sagsøgeren. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at dennes Anbringende om, at Indstævnte vel var vidende om, at Fribericia kun handlede som Commissionair, og at det var Meningen, at Indstævnte skulde træde i Handelsforhold til Sagsøgeren og ikke til Fribericia, efter hvad der er fremkommet under Sagen, maa anses som begrundet o. s. v.

Indstævnte har dernæst til Støtte for sin Frisindelsespaastand paa-beraabt sig, at det af ham den 20de Juni gjorte Tilbud om Leveringen af 150 Tons Svædekliid, hvorpaa han havde betinget sig Svar hurtigst muligt ved Benyttelse af Telegraphen, og hvorved han kun vilde være bunden, indtil saadant Svar kunde ankomme, ikke blev antaget eller ialtsald kun blev antaget med saadanne Modificationer og paa en saadan Maade, at han, som han gjorde den 21de Juni, var berettiget til at erklære sig løst fra Tilbudet. Indstævntes Frisindelsesgrund er i denne Henseende bobbelt: deels gjør han

gjældenbe, at da Fridericia den 21de Juni kom til ham for at meddele ham Svar paa det af ham Dagen forud gjorte Tilbud, indskrænkede Fridericia sig til at oplæse en Deel af det af ham modtagne Telegram fra Sagsøgeren, der kun indeholdt en Antagelse med Betingelser, som maatte anses sig med en Forfættelse, og det var først efterat Indstævnte deraf haabde taget Anledning til under disse Omstændigheder at erklære sig løst fra sit Tilbud, at Fridericia, men da for seent, yttrede, at Sagsøgeren dog alligevel accepterede Tilbudet ifølge det paafølgende Indhold af Telegrammet. Deels har Indstævnte paa-heraaft sig, at Fridericia overhovedet var uberettiget til at acceptere Indstævntes Tilbud efter Indholdet af Sagsøgerens Telegram af 20de Juni; en ubetinget og klar Antagelse af Tilbudet indeholdtes formeentlig først i Sagsøgerens Telegram af 22de Juni, foranlediget ved et Telegram til ham fra Fridericia, efterat Indstævnte den 21de Juni i Genhold til det da Passerede med fuld Ret havde sagt sig løs fra sit den 20de Juni gjorte Tilbud. Denne sidste Indsigelse af Indstævnte vil efter sin Beskaffenhed først være at prøve, men Retten kan ikke give Indstævnte Medhold i hans Opfattelse af Betydningen af Sagsøgerens Telegram af 20de Juni i og for sig betragtet. Vel er det sandt, at dette Telegram ikke indeholder en ligefrem og simpel Antagelse af det gjorte Tilbud, forsaavidt der efter Ordene: „Accepterer begge Partier — nemlig tillige et andet, nærværende Sag uvefkomme Parti Klid — tilføies: „men med 1¼ Disconto, naar Bægt ikke som brugeligt garanteres, offerer allerede tilbeels Provision“; men det Efterfølgende i Telegrammet: „har solgt, betragter derfor Forretningen som gaet i Orden . . . Telegrammeer, at det er i orden“, maa dog utvivlsomt opfattes som en Udtalelse om, at Sagsøgeren i hvert Fald, selv om Punctet angaaende Bægtgarantien ikke ordnedes paa den forlangte Maade, vilde acceptere Tilbudet, og som en Bemyndigelse for Fridericia som Sagsøgerens Commissionair til at acceptere. At Sagsøgeren i det ovenfor berørte Telegram af 22de Juni, efterat Fridericia havde tilmeldt ham, at Indstævnte gjorde Banffeligheder, gjentager, at han accepterer, kan ikke tillægges nogen videre Betydning herimod.

Det bliver da nærmere at undersøge, om der med Frie kunde ulebes en Berettigelse for Indstævnte til at tage sit Tilbud tilbage af den Maade, hvorpaa Fridericia den 21de Juni meddeelte Indstævnte Sagsøgerens Svar-Telegram eller en Deel deraf. Indstævntes og Sagsøgerens Fremstillinger af det ved denne Leilighed Passerede ere i flere Puncter afvigende fra hinanden, men de stemme dog overeens deri, at den hele Depesche er bleven oplæst, om der end, efterat den første Deel af Depeschen var oplæst, sandt en Standning eller Afbrydelse Sted, af hvilken Indstævnte tog Anledning til at sige sig løs fra sit Tilbud. Spørgsmaalet bliver derfor, om det kan anses tilstrækkeligt oplyst, at Afbrydelsen ved Oplæsningen af Depeschen er skeet paa en saadan Maade eller har været ledsaget af saadanne Udblæfser fra Fridericias Side, at Indstævnte med Frie kunde være berettiget til at ansee den først oplæste Deel som et heelt og affluttet Svar, og holde sig til dette alene som en kun betinget Antagelse og dermed som en Ikke-Antagelse af hans Tilbud.

Det forstaaer sig af sig selv, at Indstævnte ikke kunde være berettiget til at afbryde Fridericia i Dplæsningen af Sagsøgerens Telegram paa et Punct, der lod den oplæste Deel antage en anden Character end Telegrammet i sin Heelhed havde; men ei heller kunde en Standbning med Dplæsningen fra Fridericias Side, om den end ledsagedes med en eller anden Bemærkning, give Indstævnte Ret til at sige sig løs fra sit Tilbud, naar det dog maatte antages, at Sagsøgerens Svar ikke var givet i sin Heelhed, og det Dplæste ikke ved Bestaffenheden af den gjorte Bemærkning fik en særegen Character som en bestemt Betingelse. Ligesom det imidlertid, ogsaa efter Indstævntes egen Fremstilling af det Passerede, maa antages, at Indstævnte havde Anledning til at formode, at Fridericia, da han afbrød, ikke havde oplæst hele Depeschens Indhold, og forsaavidt ialtsald havde Opfordring til at forlange en tydelig og bestemt Erklæring fra Fridericias Side, om han ikke havde mere at sige paa Sagsøgerens Vegne, inden Indstævnte havde erklæret sig angaaende den formeentlig i den først oplæste Deel indeholdte Betingelse for Sagsøgerens Antagelse af Indstævntes Offerte, naar det var Indstævntes Mening at ville bygge paa den oplæste Deel alene, og deraf tage Anledning til at sige sig løs fra det gjorte Tilbud, saaledes stjønes det ikke, at et henkastet Spørgsmaal til Indstævnte, om han „kunde gjøre det“ (nemlig garantere Vægten) — hvortil Bemærkningen efter Fridericias Vidneforklaring skal have indskrænket sig — under de tilstedeværende Omstændigheder stemplede det Dplæste som et jærligt eller nyt Bud, hvorpaa der æffedes et Svar, saaledes at Antagelsen af Indstævntes Offerte beroede derpaa. Vel har Indstævnte anført, at Fridericia, da han efter Dplæsningen af Depeschens første Deel standsede, spurgte Indstævnte, om han „accepterede dette nye Tilbud“, men mod Fridericias edelige Benægtelse heraf tør det ikke statuere, at han har brugt disse eller lignende Udtryk.

Det af Indstævnte til Sagsøgeren gjorte Tilbud om Leveringen af 150 Tons Hvedeklid i Hull i Løbet af Juli og August Maaneder til en Priis af 75 sh. pr. Ton, alle Omkostninger iberegnebe og med 3 pCt. Commissiou og 1 pCt. Courtagte til Kjøberen, dog at denne skalde sende Sælle og Baverne gaat over Søen paa hans Risiko, maa efter det Anførte antees at være blevet antaget af Sagsøgeren i rette Tid. Det er heraf en Følge, at det maa betragtes som et Contractbrud, naar Indstævnte har vægret sig ved at opfylde Handelen, og navnlig har fastholdt denne sin Vægning ved den for ham den 18de Juli d. A. stedsundne Notarialbestikkelse, og at Indstævnte da fremdeles maa være pligtig at erstatte Sagsøgeren det ham ved saadan Misligholdelse af Handelen paaførte Tab. At der er tilføjet Sagsøgeren et saadant, kan efter de under Sagen fremkomne Oplysninger, der bestemt tyde paa, at Priisen paa Klid i Juli og August Maaneder har været høiere end den, som Sagsøgeren skalde betale, ikke betvivles. Naar Sagsøgeren imidlertid har fordret en Erstatning af 1 Pst. pr. Ton, paa Grund af at han skalde have givet sin Kjøber i England en saadan, vil dette, om det end antages at forholde sig rigtigt, dog ikke kunne være afgjørende for en Forpligtelse for Indstævnte til at betale

Sagsøgeren en lignende Erstatning; det maa ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse komme an paa, hvilken Priis Hvedeklid har staaet i paa den Tid, da Partiet skulde leveres, sammenholdt med den for dette i Indstævntes Offerte betingede Priis.

Som i Rettens Kjendelse af 19de October udtalt maatte der i denne Henseende nærmest sees hen til Priiserne paa Leveringsstedet, o: Hull, dog at der, som af Indstævnte paastaet, ved Siden heraf vilde være at tage Hensyn til, at Sagsøgeren, som ovenfor bemærket, skulde levere Sækkene til Kliden, og at denne skulde gaac over Bandet paa hans Risiko. Rigtigheden af Sagsøgerens Fordring paa en Erstatning af 1 Pst. pr. Ton kan imidlertid ikke anses tilstrækkelig hjemlet ved de af ham tilveiebragte Attester, der skulde tjene til at oplyse, at Priisen paa Hvedeklid i England i Juli og August Maaneder var 4 Pst. 15 sh.; af de ommeldte Attester angaaer nemlig kun den ene Klidpriserne i Hull, og denne Attest, hvis Udsteder iøvrigt maa antages ikke udsuffende at være Mægler, men tillige selv at gjøre Forretninger i Kornhandelen, angiver heller ikke nærmere, af hvilken Qualitet de af ham solgte Klid have været. Der maa derfor, som af Indstævnte paastaet, sees hen til de foreliggende Oplysninger angaaende Klidpriserne her paa Pladsen efter den 19de Juli d. A., men det skjønnes ikke rettere, end at det herefter ikke kan statuere, at Sagsøgeren vilde have kunnet købe det paagjældende Parti Klid her paa Stedet i Slutningen af Juli og i August Maaned til en ringere Priis end ca. 10 Mk. pr. 6 Pbd., og naar man gaaer ud herfra, vil Resultatet dog blive en Erstatning af den af Sagsøgeren forlangte Størrelse. Forjaaviddt Sagsøgeren nemlig ikke, som principaliter paastaet, faaer Erstatning tilkjendt ligefrem efter hvad han har anført at have udrebet til sin Kjøber i England, kan det ikke med Føie bestrides, at han ved Beregningen af sit lidte Tab medtager de ham tilbudte 4 pCt. Commission og Courtage, og den virkelige Priis for ham, efter Indstævntes Offerte, bliver herefter kun 3 Pst. 12 sh. pr. Ton, medens der paa den anden Side til Markedsprisen her paa Stedet for Klid til den omhandlede Tid maa lægges for Fragt til Hull og Assurance — efter hvad der er ubestridt mellem Parterne — 15 sh. pr. Ton og derhos passende Mæglerprovision, hvorved der ved en Priis for Klid her paa Stedet af 10 Mk. pr. 6 Pbd. vilde udkomme endogaa en høiere Kjøbesum for Sagsøgeren end 4 Pst. 12 sh. pr. Ton.

Ibet efter det Anførte heller ikke Indstævntes subsidiaire Erindringer imod Sagsøgerens Paastand kunne tages tilfølg, vil Indstævnte blive at dømmes efter denne Paastand til at betale Sagsøgeren en Erstatning af ialt 150 Pst. med Renter fra den 22de Juli d. A. indtil Betaling skeer, medens der dog ikke findes Hjemmel til imod Indstævntes Protest at tilkjende Sagsøgeren Renter med mere end 5 pCt. p. a. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves“.

Mandagen den 17de December.

Nr. 302.

Advocat Hindenburg
contra**Henrik Pedersen** (Defensor Bungen),

der tiltales for voldeligt Forhold mod sine Forældre m. m.

Lunde og Skam Herredets Exrærets Dom af 3die Mai 1866: „Den Tiltalte Bøver Henrik Pedersen i Sønderfjøl bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedes samt have sin Arveret efter begge sine Forældre, Gartner Peder Christensen og dennes Kone Ane Pedersdatter, forbrudt. Saa bør han ogsaa udrede alle af denne Sag lovligt flyvende Omkostninger, deriblandt Salairer til Kammerassessor, Procurator Jespersen 4 Rd. og til Prøveprocurator Kramer 3 Rd. Denne Dom efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5te Octbr. 1866: „Herredstingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Prøveprocurator Casse og Procurator Laasen for Overretten betaler Tiltalte Bøver Henrik Pedersen af Sønderfjøl 5 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han i Henhold til Straffelovens §§ 201 og 203 samt 217 være at anses med en Straf, der med særdeles Hensyn til den af hans Forældre for ham fremsatte Forbøn findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Forbrydelse af Tiltaltes Arveret efter Forældrene — jfr. Straffelovens § 304 — samt med Hensyn til Actionens Omkostninger vil Overrettens Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Henrik Pedersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. 3 Henseende til Forbrydelse af Arveretten samt Udredelsen af Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. 3 Salarium til Adv. Hindenburg og Justitsraad Bungen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indaankede Doms Præmisses bejder det: „Under nærværende fra Lunde og Slam Herreders Extraret hertil indaankede Sag, der er anlagt mod Tiltalte Bøder Henrik Pedersen af Sønderfjeld for udsædligt Forhold mod sine Forældre, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilføiede Dplysninger godtgjort, at han i en Række af Aar har udrøvet en utilbørlig Opførelse mod sine Forældre, idet han jevnlig, navnlig naar han var i beskjæftiget Tilstand, er trængt ind i deres Bolig og har udsædligt dem for Lyde, Røvere og Rjæltringer samt brugt andre Uqvemsord mod dem, ligesom det ogsaa maa ansees tilstrækkeligen oplyst, at han har stødt til og lagt Haand paa Moderen, og at han for flere Aar tilbage har bibragt sin Fader et Saar med et Bæverredskab eller — som Faderen har forklaret — med en Steen, hvilken Overlast dog ikke har medført videre Følger for Faderens Sundhedstilstand.

For dette Forhold er Tiltalte, der er 41 Aar gammel, og ei befindes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indaankede Dom anset efter Frdn. af 4de October 1833 § 22 med Forbedringshuusarbejde i 8 Maaned, foruden at have sin Arveret efter begge Forældrene forbrudt, og da den almindelige Straffeløvs Bestemmelser, cfr. § 203, angaaende et saadant Forhold som nærværende ikke findes efter samtlige oplyste Omstændigheder at kunne føre til en mildere Straf, vil den indaankede Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Actionens Omkostninger billiget, blive at stabsætte“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affaaete Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indaankede Domes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalste Boghandel (F. Hegal).

Hjeldbøe & Gandrup's Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

N°. 41.

Den 11te Januar.

1867.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 17de December.

Nr. 320.

Advocat Levinfen

contra

Ludvig Theodor Sander (Defensor Bunken),
der tiltales for Løsgængeri og Betleri.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de November 1866:
„Arrestanten Ludvig Theodor Sander bør straffes med Arbeide i
Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage samt
udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Afærd
efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Jus-
titsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte
10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Lud-
vig Theodor Sander, som er langt over criminel Lovalder og blandt
Andet ved Høiesterets Dom af 11te October 1865 i Medfør af § 1 i Lov af
3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri er anseet med Arbeide i
Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 180 Dage, og senest ved
X. Hergang.

nærværende Rets Dom af 29de Septbr. d. A. efter samme Lovs § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrelse Tilskaaelse er overbevist at have, mod et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruffel den 18de Septbr. d. A. givet Tilhold, uddraget sig Fattigvæsenets Forjorg, idet han den 7de October s. A. er udebleven fra Ladegaarden, hvor han var ublagt, og ikke vendt tilbage, da han den næste Dag blev anholdt, og derhos at have gjort sig skyldig i Bettleri, vil han være at dømmes efter fornævnte Lovs § 1 cfr. § 5, og findes Straffen at kunne bestemmes til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsen's Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage".

Nr. 301.

Advocat Levinsen

contra

Peder Larsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for falsk Forklaring for Retten.

Kronborg vestre Virks Extrarets Dom af 30te Mai 1866: „Tiltalte Huusmand Peder Larsen af Nellersøb bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salairer til Actor, Procurator Lund 5 Rd. og til Defensor, Procurator Schmith 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9de Octbr. 1866: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffen for Tiltalte Huusmand Peder Larsen af Nellersøb bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Møhlberg og Rothé, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Levinsen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indbandede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende fra Kronborg vestre Virts Extradet hertil indbandede Sag, hvorunder Huusmand Peder Larsen af Nellersørd er sat under Tiltale for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, har Tiltalte aflagt en ved de oplyste Omstændigheder bekræftet Tilstaaelse om, at han, da han i November Maaned f. A. afhørtes som Vidne under en mod hans Søn for voldeligt Overfald anlagt Justitsfog, har, uagtet han gjentagne af Forhørsdommeren formanedes til at udsige Sandhed, forklaret, at have iagttaget forskellige det omhandlede Overfald vedrørende Omstændigheder, hvorom Tiltalte senere har erkjendt, at han ikke havde, som han først vigtig foregav, nogen Kundskab.

For dette af Tiltalte, der er langt over criminel Lovvald og ikke findes tidligere at have været justitiasiter tiltalt eller straffet, uvidste Forhold findes Straffen i Medfør af Straffelovens § 146 cfr. § 306 passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil Underrettens Dom, ved hvilken han i Henhold til § 5 af Frdn. af 15de April 1840 er anset med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, være at modificere“.

Nr. 318.

Advocat Hindenburg

contra

Christen Christensen (Defensor Brock),

der tiltales for ulovlig Brændeviinsudsalg eller Udsjænkning.

Nørvang-Tørrild Herredets Politirets Dom af 19de Juli 1866: „Tiltalte Detailhandler Christen Christensen af Vinnebalde bør til Veile Amts Fattiglasse at bøde 80 Rd. og at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Octbr. 1866: „Politiretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Sfaacsen, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og isøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Da der ikke under Sagen er Spørgsmaal om Tiltaltes Berettigelse til Brændeviinsudsalg og Brændeviinsudsjænkning, da Sagen ene er appelleret af Tiltalte, og da den ham idømte

Mulct ikke udgjør objectum appellabile til Høiesteret, vil Sagen være at afvise. De Høiesteretsadvocaterne tilkommende Salarier ville efter Omstændighederne være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag afvises. Advocaterne Hindenburg og Broch tillægges i Salarium for Høiesteret hver 10 Rd., der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag sigtes Tilstalte Detailhandler Christen Christensen af Linneballe for ulovlig Brændeviinsubsalg eller Ubskjænkning, og er det i saa Henseende af 2 Vidner edeligen forklaret, at de ved at indfinde sig hos Tilstalte, det ene af Vidnerne i Slutningen af April eller i Begyndelsen af Mai d. A. og det andet Vidne i Juni Maaned d. A., have i Tilstaltes Boutik af hans Handelsbetjent erholdt udskjænket Ol og Brændeviin, for hvilket dog ingen Betaling blev forlangt, men blev der af Vidnerne lagt en efter deres Skjøn passende Betaling paa Bordet, som de ikke vide rettere end at Handelsbetjenten modtog, og Rigtigheden af denne Forklaring er ogsaa indrømmet af Tilstaltes Handelsbetjent, der derhos har forklaret, at det undertiden er Tilfældet, at Folk komme ind i Tilstaltes Boutik og der forlange Ol, og der skjænktes dem da i Reglen hertil Brændeviin, men herfor bliver ingen Betaling forlangt, hvorimod Vedkommende erlægger en passende Betaling paa Bordet, som modtages af ham og henlægges i Boutikskuffen, hvis Indhold om Aftenen modtages af Tilstalte; denne, der har benægtet at have solgt eller udskjænket Brændeviin, har nu vel anbragt, at han har givet sin Handelsbetjent strenge Ordre om ikke at udsælge eller udskjænke Brændeviin til Nogen for Betaling, hvilket Paalæg Handelsbetjenten ogsaa har indrømmet at have modtaget, og Tilstalte har derfor formeent, at han ikke kan staae til Ansvar for den ovennævnte af Handelsbetjenten uden hans Vidende foretagne Ubskjænkning, men da Ubskjænkningen er foregaaet i Tilstaltes Boutik og for hans Regning, og Tilstalte desuden har erkjendt, at han i Reglen har havt et Anker Brændeviin i sin Boutik for at forære Folk, som kjøbte Varer i hans Boutik, en Snaps, vil han ikke kunne undgaae for den heromhandlede Ubskjænkning at anses efter L. 29de Decbr. 1857 §§ 77 og 78, og da han tidligere 3 Gange har været straffet for ulovlig Brændeviinsubsalg, senest efter Nørvang-Tørrild Herredets Politirets Dom af 8de Marts d. A. med en Bøde af 40 Rd., er han nu ved Politiretsdommen retteligen anset efter foruøante Lovbestemmelse med en Amtets Fattigkasse tilfaldende Bøde, der passende findes bestemt til 80 Rd., og da det ligeledes ved bemeldte Dom retteligen er paalagt Tilstalte at udrede Sagens Omkostninger, vil Politiretsdommen saaledes være at stadfæste“.

Tirsdagen den 18de December.

Nr. 203.

Advocat Henrichsen
contra**Peter Andersen Nygaard** eller **Peter Andreas**
Sørensen Nygaard (Defensor Levinfen),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 12te Mai 1866: „Arrestanten Peter Andersen Nygaard eller Peter Andreas Sørensen Nygaard bør straffes med Tugthuusarbeide i 10 Aar samt ubrede i Erstatning til Justitsraad Denders Enke Frederikke Cathrine Andrea Truelsen 50 Rd., Generalkrigscommissair Barfreds Enke Marie Margrethe Dibriksen 190 Rd., Lærer Chr. Jensen 45 Rd., Professor, Dr. med. Hannover 35 Rd., Hanne Skibsbj 20 Rd. 4 Mk., Wilhelmine Skibsbj 15 Rd. 4 Mk., Capitain Carl Christian Brockenhuus Løvenhjelms 124 Rd. 4 Mk. 10 f., Guldsmedmester Georg Ferdinand Timmermann 104 Rd. 5 Mk. 4 f., Skomagemester Carl Peter Wilhelm Ahlberg 30 Rd., Blikkenslagermester Johan Otto Steen 95 Rd., Skibsfører Wulff 144 Rd. 3 Mk., Malermester Johan Frederik Hendell 23 Rd. og Smørhandler Hans Hansen 24 Rd. Saa bør han og tilsvare Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Gottschald og Maag, 15 Rd. til hver. De idømte Erstatninger at ubredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Abfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ifølge de efter Criminal- og Politiretsdommens Affigelse tilveiebragte og Høiesteret forelagte Ophøininger har Tiltalte, foruden tidligere at være dømt for Tyveri saaledes som i bemeldte Dom anført, endvidere under 12te Juli 1847, i Genhold til et Rescript af 9de f. M. fra Overcriminalretten for Hertugdømmet Slesvig, inden Flækken Lyksborgs Criminalret været dømt for 3die Gang begaaet og kvalificeret Tyveri til en Straf af 6 Aars Tugthuusarbeide, hvilken Straf han havde udstaaet den 19de Juli 1853. Som Følge heraf og iøvrigt i Genhold til den i den indseende Dom givne Fremstilling samt med Bemærkning, at de

tibligste af de Tyverier, for hvilke Tiltalte nu skal dømmes, ere forøvede i Sommeren 1862, vil han være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri med en Straf, der i Henhold til Frdn. af 11te April 1840 § 16 findes at kunne bestemmes til Tugthuusarbejde i 16 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Peter Andersen Nygaard eller Peter Andreas Sørensen Nygaard bør hensættes til Tugthuusarbejde i 16 Aar. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hebdet der: „Arrestanten Peter Andersen Nygaard eller Peter Andreas Sørensen Nygaard, der er født den 1ste Mai 1817 og senest ved Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 11te Februar 1839 anseet efter Frdn. af 20de Februar 1789 § 2 cfr. Pl. af 14de Mai 1834 med Forbedringshuusarbejde i 2 Aar og 4 Maaned, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isovrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have i Løbet af de sidste 4 Aar gjort sig skyldig i 41 Tyverier heri Staden, der alle have været forbundne med Indbrud om Dagen, og hvorved han har sjaalet deels rebe Penge, deels andre Gjenstande, fornemlig Sølvstøi og Prætiøsa, til en samlet Værdi af omtrent 5000 Rd., samt i 2 attenterede Indbrudstyverier.

Arrestanten har saaledes ved med falske Nøgler at skaffe sig Adgang til Bedkommandes Beboelsesleilighed under deres Fraværelse blandt Andet fra-sjaalet: 1) Sneedermester Lorentz Hansen Meng endeel Sølvstøi m. m. af Værdi ialt 104 Rd. 4 Mk. foruden 4 Rd. i Penge; 2) afsøde Justitsraad Dender endeel forskellige Gjenstande til en Værdi af ialt 63 Rd. 4 Mk. samt henimod 50 Rd. i Penge; 3) Generalkrigscommissair Barfreds Enke Marie Margrethe Dibrifsen endeel Sølvstøi, en Guldbryksmaal, en Ring m. v. af Værdi ialt 155 Rd. 2 Mk. foruden mellem 180 og 190 Rd. i Penge; 4) Lærer Christian Jensen et contant Pengebeløb af 45 Rd. foruden en Ring og 4 gamle Mønter, ialt af Værdi 3 Rd.; 5) Professor, Dr. med. Adolph Hannover endeel Sølvstøi, forskellige Guldmønter, Medailler, af Værdi ialt 139 Rd. 3 Mk.; 6) Hanne og Vilhelmine Skibsbø forfjellige Guldsager m. m. af Værdi henholdsvis 38 Rd. 4 Mk. og 35 Rd. 4 Mk.; 7) Capitain Carl Christian Brodenhuus Løvenhjelms en Gulddaase og 2 Ringe, vurderede til ialt

107 Rd., foruden et contant Pengebeløb af 124 Rd. 4 Mk. 10 S.; 8) Guldsmedmester Georg Ferdinand Zimmermann endeel Prætoriosa af Bærbi ialt 48 Rd. 5 Mk. foruden i Penge 100 Rd. 4 Mk. 4 S.; 9) Stomagemester Carl Peter Wilhelm Ahlberg et Gulduhr og nogle Ringe af Bærbi 40 Rd. samt 30 Rd. i Penge; 10) Kammerherreinde Castounier endeel Guldsmykker og Sølvtsi af Bærbi 817 Rd. 2 Mk.; 11) Blikkenslagermester Johan Otto Steen et contant Pengebeløb af 95 Rd.; 12) Skibsfører Wulff endeel Sølvtsi og Prætoriosa af Bærbi ialt 74 Rd., og 144 Rd. 3 Mk. i Penge; 13) Directeur i Privatbanken Carl Frederik Tietgen endeel Sølvtsi af Bærbi 426 Rd., og 14) dennes Tjenestepige Karen Kirstine Petersen en Guldring, vurderet til 3 Rd.; 15) Malexmester Johan Frederik Hendell 23 Rd. i Penge og 16) Smørehandler Hans Hansen ca. 24 Rd. Arrestanten har endvidere forsøgt Tyveri hos 17) Uhrmager Sally Davidsen i Stedet Nr. 8 paa Hjørnet af Boldhuusgade og Stranden i Stuen, og hos 18) Skrådermester Niels Laus, Bag Hovedvagten Nr. 3, 3die Sal, hvor han begge Steder i den Hensigt at forøve Tyveri luffede sig ved Hjælp af en falsk Nøgle ind i Bedkommendes Beboelsesleilighed, men blev antruffen, forinden han endnu havde tilvendt sig Noget.

I Henhold til det Ansøgte vil Arrestanten være at ansee i Medfør af § 18 i Frdn. af 11te April 1840 efter sammes § 15 cfr. § 12 1ste Led og § 80 cfr. sidstnævnte Paragraphs 1ste Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 10 Aar“.

Nr. 303.

Advocat Heinrichsen
contra

Maren Larsdatter (Defensor Hansen),

der tiltales for Barnefødsel i Dølgemaal og uforførbelig Omgang med sin Barnefødsel, idet hun har søgt at stjule Barnet efter Fødselen.

Morsø Herredets Extrarets Dom af 11te Juli 1866: „Arrestantinden Maren Larsdatter bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorhos hun bør udrede alle af Actionen og hendes Bevogtning og Arrest flydende Omkostninger, hvorunder i Salarium til Actor, Procurator Salundann 5 Rd. og til Defensor, Procurator Schiellerup 4 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 22de Octbr. 1866: „Tiltalte Maren Larsdatter bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. Saa udreder hun og Actionens Omkostninger efter Underretsdømmens Bestemmelser, og derunder i Salair til Actor og

Defensor for Overretten, Procuratorerne Faber og Saaacsen, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven".

Høiesterets Dom.

For det i den indanteede Dom fremstillede strafbare Forhold, der ved bemeldte Dom rettelig er anseet Tiltalte overbevist, og som efter den stete Indstævning alene foreligger Høiesteret til Paakjendelse, findes hendes Straf efter Straffelovens § 195 at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Maren Larsdatter bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmissjer hebbes det: „Under nærværende Sag sigtes Tiltalte Maren Larsdatter for Barnefødsel i Dølgemaal og — som det i Actionsordren hebbes — uforlovelig Omgang med sin Barnefødsel, idet hun har søgt at skjule Barnet efter Fødselen.

Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte, der er Enke, og som foruden i sit Egtteskab at have født 4 Børn senere havde født 2 uægte Børn, i September Maaned f. A., medens hun tjente hos Gaardmand Niels Clausen paa Karby Mark, legemlig Omgang med en sammesteds tjenende Karl, ved hvem hun blev frugtfuld; hun omtalte imidlertid ikke sit Svangerskab for Nogen, hvorimod hun endog saavel for sin Modder som for flere andre Personer, der havde faaet Mistanke om, at hun var frugtfuld, og spurgte hende derom, nægtede dette, idet hun efter sin Forklaring deels frygtede, at hun ved at aabenbare sin Tilstand vilde miste sin Tjeneste, med hvilken hun var veltilfreds, deels suskede saalænge som muligt at forstaae sin Familie og navnlig sin Moder for den Sorg, at hun nu atter skulde have et Barn; imidlertid var det efter Tiltaltes Forklaring hendes Hensigt, naar hun skulde føde, at tage hjem til sin Moder, hos hvem hun havde Børnets beroende fra et af sine tidligere fødte Børn, og efter hvad der er oplyst, maa det ogsaa antages, at Tiltaltes Moder vilde have været villig til at tage imod hende, og at Tiltalte kunde gjøre Regning herpaa. Den 9de Juni d. A. var Tiltalte med flere Andre paa Arbeide i sin Husbonds Lørvemose, og maa antages

hele Dagen at have været fuldkommen rask indtil omtrent Kl. 6 om Eftermiddagen, da hun klagede over Ibebefindende og forlod Arbeidet for at begive sig hjem til Niels Clausens Gaard. Ved Tiltaltes egen Tilskaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger maa det nu ansees tilstrækkelig godtgjort, at hun underveis til sin Husbonds Gaard har, uden at Nogen derved var tilstede, født et Barn, der derefter er befundet dødt, og gaar Tiltaltes Forklaring om de nærmere Omstændigheder herved ud paa Følgende:

Efterat Tiltalte var bleven overfalden af det nyfødsrørte Ibebefindende og nu mærkede, at hun skulde til at søde, begav hun sig hjemad for at søde der, men da hun saae en Tjenestdreng fra Gaarden komme hende imøde, dreiede hun — idet hun, som hun har forklaret, i sin daværende Forsatning var kjed af at møde Nogen — af fra Veien og hen til en Grøft, der førte lige tet hen til hendes Husbonds Gaard, og i hvilken Grøft hun gik et Stykke Vej; da derpaa en Kone, der passerede forbi, bemærkede, at Tiltalte var syg, og gik hen til hende for at yde hende Hjælp, undlod hun, skjøndt hun nu vidste, at Fødselen var meget nær forestaaende, og endog, da Fødselsveerne nu vare blevne meget volbsomme, dengang var bleven nødt til at sætte sig ned i Grøften, at aabenbare sin Tilstand for denne Kone, idet hun deels skammebe sig derved, og deels endnu troede, at hun skulde have Kræfter til at gaae hjem, hvorefter den ommeldte Kone — der efter sin Forklaring nærmest antog, at Tiltalte var beruset — forlod hende; Tiltalte prøvede derpaa ogsaa paa at gaae hjem, men formaede det ikke, og sødte kort efter i en halvt sidende, halvt liggende Stilling, idet hun støttede Ryggen mod Grøftelanten, et Barn, hvorefter hun, overvældet af Smerte, i nogen Tid var bevimet, og da hun kom til sig selv igjen, fandt hun Barnet liggende mellem sine Been paa Grøftsværet i Grøften; Barnet var imidlertid da dødt og allerede koldt, og efterat Tiltalte havde overrevet Nablesnoren, der var snoet om Barnets Hals, og forsøgt at saae Liv i Barnet, navnlig ved at lægge det paa sit Bryst og prøve paa at opvarme det, hvilket imidlertid ikke lykkedes, bandt hun et Tørklæde om Barnet og gjemte det i sit Skjort, idet hun efter sin Forklaring nu besluttede at forfølge Fødselen og derfor at skjule Barnet.

Efter Sagens Oplysninger blev Tiltalte nogen Tid senere — som det maa antages omtrent Kl. 9 om Aftenen — funden liggende i Grøften af en forbigaaende Karl, for hvem hun maa antages at have søgt at skjule, hvad der var foregaaet, og efterat han havde hentet Hjælp, søgte Tiltalte saavel først for sin Madmoder og en anden Kone, der kom tilstede, som senere, efterat hun var bragt tilfængs — ved hvilken Leilighed hun ubemærket skjulte Barnet under sin Underbyne — tillige for Jordmoderen at foregive, at hun ikkun havde høst en Blodspyrtning, ligesom hun ogsaa, efterat det ved den af Jordmoderen anstillede Undersøgelse var oplyst, at hun havde født, foregav at være uvidende om, hvor Barnet var blevet af, og først den næste Dag aabenbarede Tiltalte for en Søster af sig, der var kaldet tilstede, hvor hun havde skjult Barnet.

Ved den den 11te Juni foretagne Obduction af det ommeldte Barns Lig maa det efter de obducerende Lægers Erklæring ansees konstateret, at

Barnet, der var af Ovindekjøn, har været fuldbaaret og istand til at leve samt at det er sødt levende og har aandet, og isvrigt gaar den af bemeldte Læger afgivne Betænkning ud paa, at der med Undtagelse af en Fure paa Halsen, der kunde forklares som frembragt ved et Tryk af Navlestrengen, samt en lille Excoriation, der kunde være ganske tilfældig fremkaldt ved Barnets Fødsel i Grøften, ikke fandtes andre Tegns paa Læsion, og at der Intet er til Hinder for at antage, at Barnet kan være omkommet deels ved Navlestrorens Tryk om Halsen, deels ved at henligge hjælpeløst mellem den besvimede Moders Laar.

Rigeledes har det kgl. Sundhedscollegium, hvem Sagens Acter efter Overrettens Foranstaltning have været tilfillede, ytret, at det omhandlede Barn er sødt fuldbaaret og levedygtigt samt har aandet og levet efter Fødselen, at der i Obductionsforretningen Intet ansøres, som berettiger til at antage, at dets Død er bevirket ved en mod det forsætlig anvendt Bold, og at Døden efter de foreliggende Oplysninger kan antages at skyldes Mangel paa Hjælp og passende Behandling efter Fødselen.

Tiltalte har vedhøsbende benægtet at have ombragt Barnet eller gjort noget Forsøg derpaa eller med Forsæt at have sødt i Dølgemaal, hvorimod hun har paaastaet, at det var hendes Dnsfe, at Barnet maatte beholde Livet, samt at hun blev overrasket af Fødselen paa sin Bei hjemad og var ude af Stand til at naae hjem og faae Hjælp, hvorhos hun har udsagt, at hun efterat have forvisset sig om, at Barnet var dødt, tænkte, at hun kunde vedblive at fordsøge Fødselen, og at hun navnlig, efterat hendes Søster var hentet, troede, at hun kunde faae denne til at tage Barnet og faae det begravet i Stilhed, uden at Nogen mærkede det, hvorom hun ogsaa anmodede Søsteren, men uden at denne vilde indlade sig derpaa.

Efter det Anførte er der nu ikke Føie til at antage, at Tiltalte har dræbt sit Barn, og ei heller kan det, idet Tiltaltes Forklaring om at være bleven overrasket af Fødselen paa det ommeldte eensomme Sted efter Omstændighederne ikke vil kunne forlastes, ansees godtgjort, at hun med Forsæt har sødt i Dølgemaal. Derimod findes det, at Tiltalte ved paa en Tid, da hun ifølge sit eget Udsagn sølte, at Fødselen var ganske nær forestaaende, at undlade at aabenbare sin Tilstand enten for de andre Folk, der vare tilstede paa Arbejdspladsen, eller navnlig for den Kone hun som ovenmeldt traf paa undervejs til Hjemmet — hvilken Undblæelse har havt til Følge, at hun, da Fødselen kort efter indtraf, har savnet fornøden Hjælp, hvorved Barnets Liv muligen kunde have været reddet — samt ved, som ovenfor anført, efter Fødselen at søge at skjule denne og Barnet, har gjort sig skyldig i en saadan uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel, der maa paadrage hende Straf efter almindelig borgerlig Straffelov § 195. Den Straf, som Tiltalte, der er sødt i Aaret 1832, og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, efter det Anførte har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til Forbebringshuusarbejde i 1 Aar“.

Onsdagen den 19de December.

Nr. 317.

Advocat Brock

contra

Karen Stine Nielsdatter, Christian Varsens Enke og **Maren Kirstine Christensdatter** eller **Christensen**

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have gjort Forsøg paa Fosterfordrivelse.

Landssover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 10de September 1866: „Tiltalte Karen Stine Nielsdatter, Christian Varsens Enke af Frenderup, og Maren Kirstine Christensen af Damsholte Fattighuus bør at hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. De udrede, Een for Begge og Begge for Een, de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Ulrich og Gad, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landssover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 26de October 1866: „Arrestantinderne Karen Stine Nielsdatter, Christian Varsens Enke, og Maren Kirstine Christensdatter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocurator Nielsen og Procurator Westrup, betaler Arrestantinden Varsens Enke 6 Rb. til hver, dog at Arrestantinden Christensdatter in solidum med hende deraf udreder $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Salarierne til Actor og Defensor for Overretten udredes af de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een.

Thi kjendes for Ret:

Landssover= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Salarierne til Actor og Defensor for bemeldte Ret udredes af de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een. Paa lige Maade betale de Tiltalte i Salarium til Advoca=

terne Brod og Henriksen for Høiesteret 10 Rb. til hver.

---

3 den indankede Doms Præmisses hebbes det: „Under nærværende imod Arrestantinderne Karen Stine Nielsdatter, Christian Larsens Enke, og Maren Kirstine Christensdatter for at have gjort Forsøg paa Fosterfordrivelse anlagte og fra Møens Herreds Exraret her til Retten indankede Sag ere de ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med de isvrigt tilveiebragte Oplysninger overbeviste at have gjort sig skyldige i det dem paasigtede Forhold. Hvad saaledes angaaer Arrestantinden Larsens Enke, da har hun, der paa Grund af, at hun havde havt Samleie med en under Sagen opgiven Mandsperson og at hendes maanedlige Forandringer vare ophørte, antog sig frugtformelig, i sibstafvigte Foraar henvendt sig til Arrestantinden Christensdatter og spurgt hende, om hun ikke vidste Raad for, at de igjen kunde komme i Orden, hvorved hun forstod, at det formodebe Foster kunde blive fordrevet, hvorefter hun har af Christensdatter, der indsaandt sig paa hendes Bopæl, modtaget og druffet for 4 f. eller 8 á 10 Gran Saffran kogt i $\frac{1}{2}$ Pøgel Kaffe; men da dette Middel ikke havde den tilsigtede Virkning og hun havde yttret dette for Christensdatter, indsaandt denne sig atter hos hende og medbragte samt kogte en halv Haandsfuld eller omtrent $\frac{1}{2}$ Lød Sevenbom i en halv Pøgel Vand, blandet med for 4 f. eller omtrent $\frac{1}{2}$ Lød Dypelsbrik, hvilket Larsens Enke drak, men strax efter maatte kaste op igjen, da det smagte saa ilde, hvorhos endelig Larsens Enke uden Tilskyndelse eller Medvirkning af Christensdatter har paa en Tid, da hun med Bestemthed vidste, at hun var frugtformelig, nemlig i Slutningen af Juli Maaned d. A., blandet for 3 f. eller omtrent $1\frac{1}{2}$ Dvintin Dypelsbrik i en halv Pøgel Kaffe og druffet af dette. Ligesom det nu efter de stete Undersøgelser maa ansees oplyst, at Larsens Enke, da hun modtog og benyttede de førstangførte Midler, har været i sit Svangerskabs 3die Maaned, og da hun benyttede det sidstnævnte Middel i Svangerskabs 5te Maaned, saaledes kan det ikke ansees goetgjort, at Brugen af bemeldte Midler har udøvet nogen Virkning paa Fosteret, navnlig bevirket dets Død. 3 den af vedkommende Landphysicus afgivne Erklæring hebbes det — efterat han først har fremsat den almindelige Bemærkning, at de 3 nævnte Midler høre til den Klasse, der indvirke paa Livsmoderen og dens Afsondringer, og at de endog blandt Lægfolk have Ord for at virke som befordrende den maanedlige Kænselse og paa denne Maade tillige Afgangen af det spæde Foster — at Saffran blandet med $\frac{1}{2}$ Pøgel Kaffe i en Dosis af 8 á 10 Gran er et altsor svagt Middel til at kunne virke til Fosterfordrivelse, at en Haandsfuld Sevenbom, kogt med $\frac{1}{2}$ Pøgel Vand og blandet med Dypelsbrik i en Dosis af $\frac{1}{2}$ Lød, maa ansees for en saa stærk Dosis, at det neppe kan være nogen Tvivl underkastet, at jo især Sevenbommen i Almindelighed maa indvirke saavel localt irriterende paa den Svangres Forbsielsesorganer som paa Livsmoderen og gjennem dennes Blodkar tillige paa det

indeholdte Foster, og at det 3die Middel neppe i og for sig vil kunne ubøve nogen abortiv Virkning. Hvad angaaer Arrestantinden Christensbatter, da gaaer hendes Forklaring ud paa, at hun paa den ovenomhandlede Maade har givet Arrestantinden Larsens Enke Midler til at fordrive hennes Foster, uagtet hun efter de af Sidsnævnte til hende brugte Yttringer antog, at hun var frugtformelig, og at der var Spørgsmaal om en Fosterfordrivelse. For det Arrestantinderne overbeviste Forhold vilde de — der ere langt over criminel Lavald, og af hvilke Christensbatter blandt Andet er anseet ved nærværende Rets Domme af 20de April 1844 og 4de October 1864 henholdsvis efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage og efter samme Frdn. § 13 med 1 Aars Forbedringshønsarbejde, medens Larsens Enke ikke er funden overgaaet nogen tidligere Straffedom — nu i Genhold til Straffelovens § 306 være at dømmes i Medfør af sammes § 46 efter § 193 henholdsvis 1ste og 2det Led, og findes Straffen at kunne bestemmes for hver især til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, med hvilken Forandring af Straffen Underrettens Dom, ved hvilken de hver ere idømte 1 Aars Forbedringshønsarbejde, isvrigt vil være at stadfæste“.

Torsdagen den 20de December.

Nr. 59. **A. Wharam** (Advocat Hansen)

contra

James T. Abbott & Comp. (Advocat Brod),

angaaende Gyldigheden af en mellem Parterne stedfunden Afgjørelse af deres Mellemværende ved Voldgift.

St. Thomæ Bytingsdom af 19de Juni 1865: „Indstævnte Hr. A. Wharam bør inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse betale til Citanterne dHr. James T. Abbott & Comp. mod disses Qwittering Doll. 6,487. 61 Cts. med 6 pCt. aarlige Renter fra 23de Novbr. f. A. indtil Betaling skeer, og Doll. 1,804. 08 Cts. i amerikanske Papirpenge eller Equivalent derfor efter denne Doms Forfaldsdags Cours med 6 pCt. aarlige Renter fra 27de Februar d. A. indtil Betaling skeer, foruden nærværende Sags Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair Doll. 64. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 11te October 1865: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Værdien af de tilkjendte Doll. 1,804. 08 i amerikanske Papirpenge bestemmes efter Coursen paa Overrettsdommens Forfaldsdag, og at Appel-

lanten betaler Appellens Omkostninger skadesløst, derunder Sagsførersalair Doll. 40. At efterkommes inden 4 Uger efter denne Doms loblige Forkyndelse under Afærd efter Loden".

Høiesterets Dom.

Som i den indankede Dom med Føie statueret kan det, efter hvad der under Sagen er fremkommet, ikke antages, at der med Hensyn til den Maade, hvorpaa de af Parterne valgte Voldgiftsmænd og den af disse udnævnte Opmand have behandlet Sagen, der var overladt til deres Afgjørelse, kan lægges dem nogen Tilfidsættelse af den dem ved Voldgiftscontracten givne Fuldmagt til Last, og Dommen vil derfor ifølge Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog, efter hvad Parterne for dette Tilfælde have været enige om, med den Modification, at Værdien af de tilkjendte Doll. 1,804. 08 Cts. i amerikanske Papirpenge bliver at bestemme efter Coursen paa Høiesteretsdommens Afsigelsesdag. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citanten have at betale Indstævnte skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsøverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Værdien af de tilkjendte Doll. 1804. 08 i amerikanske Papirpenge bestemmes efter Coursen paa denne Høiesteretsdoms Afsigelsesdag. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte skadesløst; saa betaler han og til Justitskassen 3 vestindiske Daler.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: „Den 4de April f. A. indgik Smebester A. Wharam af St. Thomas en Contract med Handels-huset J. L. Abbott & Comp. sammesteds, ved hvilken de Sidstnævnte paatog sig mod en Commission af 5 pCt. at skibe for Førstnævnte til New-york og der lade forhandle Materialierne af Dampskibet „Leviot“, der af Førstnævnte var kjøbt til Ophugning.

Da der senere i Anledning af dette Handelsforetagende opstod Tvistigheder mellem Contrahenterne, bleve disse enige om at voldgive Sagen til J. B. Cameron og G. W. Smith, begge ligeledes af St. Thomas, og bestemtes det i Voldgiftscontracten, at naar de udvalgte Mænd ikke gave Kjendelse eller ikke kunde komme til Enighed, Sagen da skulde overgives til Opmands-

Kjendelse af saabanne Personer, som de nævnte Boldgiftsmænd maatte vælge til „Opmand“ i Sagen, hvis Kjendelse, der skulde være endelig og afgjørende, Contrahenterne forpligtede sig til at efterkomme. Boldgiftsmændene udnævnte derefter den 10de Februar d. A. E. M. Hjardemaal til Opmand, og gaaer dennes den 17de J. M. afgivne Kjendelse ud paa, at A. Wharam bliver Skyldner til James T. Abbott & Comp. for Doll. 6,487. 61 med Renter fra 23de Novbr. sibil., og desuden maa være ansvarlig til dem for Doll. 1,804. 08 i amerikanske Papirpenge.

Da imidlertid Wharam vægrede sig ved at underkaste sig denne Kjendelse, have James Abbott & Comp. efter foregaaende Forligsprøve faggit ham til Opmandskjendelsens Opfyldelse, og er ved Bytingsdom af 19de Juni sibil. den denne Paaftand taget til Følge, saaledes at Indstævnte Wharam er tilsligtet at erlægge de i Opmandskjendelsen bestemte Betalinger eller, forsaavidt angaaer de Doll. 1,804. 08 i amerikanske Papirpenge, Equivalent for dette Beløb efter Dagens Cours, alt med lovlige Renter fra Forligsklagens Datum 27de Februar d. A. saavel som Sagens stadesløse Omkostninger, derunder Sagsførersalair.

Indstævnte, der for Underretten havde paaftaaet Frisindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger og derunder Sagsførersalair, har nu ved Appellævning af 23de Juni 1865 indbragt Sagen her for Retten og paaftaaet Underrettsdommen kjendt uefterrettelig eller og underkjendt, tilsidefat og forandret i Overensstemmelse med Appellantens for Underretten neblagte Paaftand, saa og med Paaftand om, at Indstævnte paalegges at betale Appellens Omkostninger, Sagsførersalair derunder indbefattet, eller ialtsald at Omkostningerne ophæves.

Indstævnte har paaftaaet Underrettsdommen stadfæstet, dog saaledes at Værdien af de ved denne Dom tilkjendte Doll. 1,804. 08 i amerikanske Papirpenge bestemmes efter Coursen paa Overrettsdommens Forfaldsdag. Saa paaftaaer han og Appellanten tilsligtet at betale Appellens Omkostninger stadesløst, derunder et passende Sagsførersalair.

Foruden den udførlige Procedure, hvorved Appellanten for Underretten har søgt at godtgjøre sin Paaftand om Frisindelse og Boldgiftskjendelsens Tilsidefattelse, har han ogsaa ved nærværende Ret anført, at denne Kjendelse formeget Boldgiftsmændenes og Opmandenes brugte Fremgangsmaade formeentlig manglede de Egenstaber, hvorpaa en saadan Kjendelse væsentlig skulde støttes; og hvis vedbørlige Sagttagelse Appellanten maa have forudsat; navnlig har han saaledes anket over den Maade, hvorpaa Underfølgelsen er bleven ført, idet formelige Møder hverken have fundet Steb mellem Boldgiftsmændene eller af disse med Parterne, der heller ikke ere stebte til Sagens Forhandling eller givet Leilighed til at ubvilke deres Anskuelse af Sagen eller forklare dens Bestaaffenhed, hvilket alt efter hans Formening bevirker, at den hele Afgjørelse kun skal kunne ansees for en Vilkaarlighed, som Appellanten ikke har eller behøver at underkaste sig, og hvis Resultat derhos mangler Retfærdighed.

Men Lovens 1—6—1 viser paa det Bestemteste, at det, som Lovgiveren

har anseet for det Væsentlige ved Boldgiftskjendelsens Guldbighed, er dens Overensstemmelse med den af Parterne givne Fuldmagt, hvorfor, saalænge det ikke kan gøbtjøres, at denne er tilfidefat, Kjendelsen staaer fast og ikke af Realitetshensyn som de Appellanten i stor Detail har paaberaabt sig kan underkjendes, ligesaa lidt som det i denne Henseende er tilstræffeligt, at det muligt ved Undersøgelse af Realiteten maatte findes, at Mændene i eet eller andet Punct have feilet. Betyggelsen for Afgjørelsens Retfærdighed ligger efter Lovens Anskuelse i Parternes Valg af Mændene som dem, der baade ved Upartiskhed og Kyndighed af dem ansees som vel skikede til at ramme deres Tare.

Det maa efter det Ovenstaaende billiges, at Opmandskjendelsen ved Underrettens Dom er givet Ergibilitet, og denne Dom bliver saaledes efter Substævntes Paastrand at stadfæste, dog saaledes at Verbien af de tilkjendte Doll. 1,804. 08 i amerikanske Papirpenge bestemmes efter Courjen paa Overretsdommens Forfaldsbag, og at Appellanten berhos tilpligtes at betale Appellens Omkostninger skadesløst, berunder Sagførersalair Doll. 40“.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclusioner af de underordnede Retters Domme og de indankede Dømmes Præmisses, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der sætte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalffe Boghandel (K. Høgel).
Hjeldsø & Wandrups Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 42.

Den 18de Januar.

1867.

Anden ordinaire Sæstion.

Torsdagen den 20de December.

Nr. 20.   Besidderen af Baroniet Gaunø
Baron **E. Reedy Thott** (Advocat Liebe)
contra

Proprietair **D. F. Dyrland** (Justitsraad Bunken, efter Ordre),
angaaende Spørgsmaalet om Raadigheden over en Deel af en
Møllebam.

Tybjerg Herredstings Dom af 9de Septbr. 1863: „Indstævnte, Proprietair D. F. Dyrland af Borupgaard bør for Citanten, Besidderen af Baroniet Gaunø, Baron Tage Reedy Thotts Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15de August 1864: „Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ved Overretten ophæves“.

Høiesterets Dom.

Efter den Maade, hvorpaa det i den indankede Dom ommeldte fgl. Skjøde paa Rettestrup Mølle med Tilliggende af 23de April 1687 bestemmer Gjenstanden for den derved skete Overdragelse, maa denne Bestemmelse, — overeensstemmende med hvad der efter Lovens 5—11—1 i Reglen maa forudsættes i Henseende til Raadigheden over den til en Vandmølle hørende Dam, — nærmest forstaaes som gaaende ud paa, at den hele

Dam og Damsbund overdroges med samme udelukkende Ret som selve Møllen. De foreliggende Dplysninger vise derhos, at ved Matriculeringsarbeidet i 1806 er den hele Dam eller Mølleløb i den Udstrækning, hvori Citanten nu tilegner sig den, — derunder ogsaa indbefattet den norden for sammes Midtstrømslinie mellem denne og Matriculsgrændsen for Indstævntes Eiendom Borupgaard beliggende Deel af samme, paa hvilken Deel Indstævnte gjør Fordring som formeentlig hørende til denne Eiendom, — betragtet som Tilbehør til Rettestrup Mølle, paa hvilken Raade den ogsaa er affat paa det i det nævnte Aar optagne Matriculskort, og der er ikke fremkommet Noget som taler for, at Søen tidligere har havt et mindre Omfang, hvilket heller ikke bestemt er gjort gjældende fra Indstævntes Side. Fremdeles vidne de Dplysninger, der have i Sagen om Brugen af bemeldte Mølleløb, om, at den, saalangt tilbage i Tiden som Dplysning derom har kunnet tilveiebringes, udelukkende har været udøvet af Møllens Eier eller Besidder. I denne Henseende bemærkes, at det allerede af dem, der udførte Matriculeringen, i sin Tid har været indberettet til Rentekammeret, at det var Mølleren, der høstede Græsset paa Holmene i Søen, hvilke hovedsageligen ere beliggende netop inden det omtvistede Terrains Grændser; og efter Indholdet af de Tingsvidner, der ere optagne deels under Sagens Behandling i de foregaaende Instantser, deels efter dens Indbringelse for Høiesteret, har det ogsaa i den følgende Tid, idetmindste fra 1814, som er det tidligste Aar, om hvilket noget af Vidnerne bestemt har kunnet afgive Forklaring, indtil den nyeste Tid udelukkende været fra Møllen, at man har høstet bemeldte Holme og tillige Rørene i den omtvistede Sølod, forsaavidt disse ere blevne benyttede, ligesom der i hele den anførte Tid ikke har været fiskeet der af Andre end Mølleren, indtil Indstævntes Formand i Besiddelsen af Borupgaard nogle Aar før nærværende Sag anlagdes ogsaa begyndte at fiske. Det kan derhos end ikke ansees bestemt paaftaaet fra Indstævntes Side, at den factiske Tilstand med Hensyn til Brugen af Søen har været anderledes end foranført.

Da nu Indstævnte ikke for sin Fordring paa hiin Deel af Søen har Hjemmel i Afdomsdocumenterne paa Borupgaard, der

henvise til fornævnte Matriculskort, paa hvilket denne Sølod ikke er henregnet til Gaarden, hvorimod Fordringen alene er grundet paa, at Eiendommen grændser til Søen, hvilket skulde hjemle Anvendelse af Lovens 5—10—42, og da de foransførte Omstændigheder maa medføre, at der ikke her kan være Spørgsmaal om det Fællesskab, som forudsættes i næsnævnte Lovbestemmelse, har Citanten som Besidder af Baroniet Gaunø, hvorunder Kettestrup Mølle med Tiliggende nu henhører saaledes som den ved hiint tgl. Skjøde blev overdragen, været berettiget til at fordrø Indstævnte kjendt uberettiget til at besidde, bruge og benytte den omhandlede Sølod, og hans Paastand herom vil altsaa være at tage tilfølge. Derimod har Citanten ikke ophyst, at der er tilføjet ham nogen Skade, som kunde medføre, at Indstævnte kunde blive tilpligtet at hve ham den under Sagen fordrede Erstatning, og i denne Henseende vil derfor Indstævnte være at frifinde. Processens Omkostninger for alle Ketter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør være uberettiget til at besidde, bruge eller benytte den under Sagen omhandlede Deel af Kettestrup Møllesej mellem Søens Midtstrømslinie og Matriculsgrændsen for den ham tilhørende Eiendom Borupgaard, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Ketter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 1 Rd.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende af Lehnbesidderen af Baroniet Gaunø Kammerherre og Hoffjærgemeester, Baron Otto Reedy-Lhott ved Thybjerg Herreds Ret imod Arvefæstere af Borupgaard i Rønnebæk Sogn Proprietair D. F. Dyrlund anlagte og af Successor i Lehnbesiddelsen Baron Tage Reedy-Lhott fortsatte Sag, betræffende Proprietair Dyrmonds formeentlige Mangel paa Berettigelse til at besidde, benytte eller bruge nogen Deel af Kettestrup Møllesej eller Møllebam, forsaavidt denne paa Matriculskortene findes betegnet som en Deel af Matr.-Nr. 5 under Borup By, samt hans Forpligtelse til at udrede Erstatning og Bøder for uberettiget Disposition over bemeldte Sølod eller Dam, er Proprietair Dyrlund ved Under-

rettens den 9de September f. A. affagte Dom frifunden for Modpartens Tiltale og Processens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Citanten Tage Keeby-Thott ved Stævning af 23de Februar d. A. indbragt her for Retten, hvor han har nedlagt Paastand om dens Underkjendelse, Tilfidesættelse og Forandring, saaledes at Indstævnte, fornævnte Proprietair Dyrlund, kjendes uberettiget til at besidde, benytte eller bruge nogen Deel af Kettestrup Mølleløb eller Møllebam, navnlig heller ikke den imellem Søens Midtstrømslinie og Matriculsgrænsen for Borupgaard liggende Deel af bemeldte Sø, samt at han tilpligtes at udrede Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for sin uberettigede Brug og Benyttelse af Søen i Tidsrummet fra 1ste Juni 1856 eller ialtsald fra Forligssklagens Dato indtil Fravigelsen stæer med Renter 5 pCt. fra sidstnævnte Dato, hvorhos Citanten har paaستاet sig af Indstævnte erstattet Processens Omkostninger i begge Instanser med noget Tilstrækkelig.

Indstævnte, skjønt han befindes lovligen stævnet til Overretten, er hverken mødt eller har ladet møde, og i Overensstemmelse med Ls. 1—4—30 jvf. Frdn. af 3die Juni 1796 § 2 vil Sagen saaledes her ved Retten være at paa kjende efter den af Citanten fremlagte Underrettsact med tilhørende Bilag.

Smob Indstævnte, — hvis Eiendom Borupgaard, Matr.-Nr. 1 i Borup, støder til Nordenden af den ommeldte Mølleløb, og som anseer den af ham udøvede Raadighed i Henseende til Høstet, Rørskjær, Fiskeri m. m. i den Deel af Søen, der ligger imellem Midtstrømslinien og den ved Matriculeringen satte Grænse for hans Eiendom, tilstrækkelig begrundet deels ved dens ommeldte Beliggenhed, deels ved Hævd, — har Citanten for det Første auført, at der ingen Lovhjemmel haves for den af Indstævnte paaberaabte almindelige Regel, at Eieren af en til en Sø støvende Grund har Eiendoms- eller Brugsraadigheden over den ud for hans Jord liggende Deel af Søen til Midtstrømslinien, og at i ethvert Tilfælde gjælder en saadan Regel ikke efter den danske Lovgivning for Møllebomme og Mølleløber, hvorimod allerede Ls. 5—11—1 formeentlig indeholder fornøden Hjemmel for Citantens Eiendomsret til Kettestrup Mølleløb, og ialtsald maatte der ifølge Artiklens Bestemmelser være en saadan Præsumption for Citantens Eiendomsret, at det maatte være Indstævntes Pligt at godtgjøre sin fortrinligere Afkomst til nogen Deel af Søen, hvilken Citanten i mange Gange 20 Aar har besiddet og brugt tilligemed Møllen. Men dernæst formener Citanten, at han uafhængig af Bestemmelserne i Ls. 5—11—1 har den fuldeste Afkomst og Ret til Søen efter det den 23de April 1687 af Christian V. udstedte Skjøde paa Kettestrup Mølle.

Ved Matriculeringen af Kettestrup By er derfor ogsaa hele Søen formeentlig henført til og matriculeret under Kettestrup Mølle, ligesom det ved Forhandlingerne angaaende Oprensningen af den igjennem Søen løbende Aa formeentlig stadig er forudsat, at Kettestrup Mølle eier hele Søen. Endelig har Citanten in subsidium gjort gjældende, at der formeentlig ved de i Sagen optagne Tingvidner samt de iøvrigt fremkomne Oplysninger er tilveiebragt et saa tilstrækkeligt Beviis for Mølleeierens ubelukkende Udøvelse i Alderstid

af de her under Sagen omhandlede Rettigheder og Beføielser over Møllesejen, at Indstævnte, uden alt Hensyn til om Titanten anses for Eier af Søen — for hvilket det dog er et stærkt Indicium, at Besidderen af Møllen i al den Tid, hvorfor det har været muligt at skaffe Oplysninger tilveie, har brugt og benyttet Søen i alle de Retninger og draget at den Fordeel og Indtægt af den, som den ifølge sin Natur har tilstedt, — maatte være uberettiget til den paatalte Brug.

Ved denne Argumentation maa, hvad Fortolkningen af Ls. 5—11—1 angaaer, bemærkes, at denne Artikel i dens 1ste som i dens 3die Membrum, — hvori utvivlsomt kun omhandles Vandets Afbenyttelse til Møllebrug, — indeholder den samme Bestemmelse om Grænsen for denne Afbenyttelse, at det ikke maa flyde paa anden Mandts Jord, idet nemlig Artiklens 1ste Membr. — jfr. Originaludgaven af Christian V's Lov — sætter som Betingelse for Anlæggelse af en ny Vandmølle, dels at man har Dam og Damsted, dels at Vandet ikke flyder paa anden Mandts Eng eller Ager; og da nu Rettigheden til Dam og Damsted i Artiklens 1ste Membr. ligesaa lidt som i dens 2det forudsætter, at den, der anlægger Møllen, er Eier af Vandet, følger heraf, at Eieren af en Mølle, der ligger ved en Sø eller et Aaløb, ikke i den her omhandlede Lovartikel kan finde Hjemmel til at anses som Eier af den Grund, hvor Vandet har samlet sig til Sø. Naar dernæst det aabne Brev af 23de April 1687 skjæder og afhænder til Knud Thott og hans Arvinger „en vores øde Mølle . . . kaldes Rettestrup Mølle . . . hvitlen Mølle fr. Knud Thott og hans Arvinger med Dam og Damsbaand ubi høieste Flodmaal samt vorneede Rettighed maa nyde og beholde til Arv og Eiendom, og sig den saa nyttig gjøre, som de selv bedst vil, veed og kan“, saa er det Møllen, hvorpaa Eiendomsoverdragelsen gaaer ud, det er den, der skjædes og afhændes, og naar der siges, at Knud Thott maa nyde Møllen med Dam og Damsbaand og vorneede Rettigheder, saa skjønnes der ikke at være tilstrækkelig Føie til at forstaae Ordene Dam og Damsbaand anderledes end de tilsvarende Udtryk i Lovens 5—11—1 2det Membr., hvis Hensigt kun kan antages at være at tillægge Mølleeieren en saadan Rettighed over Møllebækkens Grund, som udføres for at Møllen kan være en Vandmølle.

Ifølge det Ovenangførte er det ogsaa uden Føie, at Titanten navnlig i Henhold til L. 5—11—1 har paaberaabt sig, at der maatte være Præsumption for hans Eiendomsret over Rettestrup Sø, og det saameget mere som det sees af Sagen, at Søen er saa betydelig, at flere Eieres Jorder støde til samme. At Søen ved Matriculeringen af Rettestrup By er bleven henført til Rettestrup Mølle er uden afgjørende Betydning ved Spørgsmaalet om Eiendomsretten over Søen, saameget mere som Møllesejen ifølge den under Sagen fremlagte Udskrift af Matriculærberegningen ikke er styblsat, og de, der foretog Matriculeringen, jaaledes ikke have haft Opfordring til at undersøge, om Søen i Virkeligheden henhørte til Møllebækken; hvad angaaer den Omstændighed, at det ved de Forhandlinger, der til forskjellige Tider have fundet Sted om Oprensningen af den igjennem Søen løbende Aa, er forudsat, at

Dyrensningsen af Halsøbet gennem Søen paahviler Mølleren, da finder Overretten ikke, at der efter Bestemmelserne i Lovgivningen om sliig Dyrensning, see Frdn. af 29de Juli 1846 § 17 jvf. med saabel Lov af 17de Januar 1859 §§ 2 og 15 som Frdn. af 25de Juni 1790 § 3, heraf med Føie kan udledes nogen Erkjendelse af, at Eieren af Møllen tillige er Eier af Søen.

Endelig skjønnes det heller ikke, at den Raadighed, som efter de i Sagen fremkomne Oplysninger Besidderne af Rettestrup Mølle have udøvet, navnlig over den Deel af Søen, hvortil Borupgaardens Forder støde, har været af et saadant Omfang og havt en saa ubelukkende Character, at Alberts tids Hædd, selv om Udøvelsen var oplyst at have fundet Sted i et hertil tilstrækkeligt Tidrum, med Føie af Citanten kan paaberaabes for den af ham paastaede Eiendomsret over Rettestrup Møllesej eller ialtsald for en Brugsret over samme, hvorved Eieren af Borupgaard skulde have mistet den ham ellers efter hans Eiendoms Beliggenhed og den danske Lovgivning tilkommende Raadighed over den Deel af Søen, hvortil hans Eiendom støder.

Underrettsdommen, hvis Bestemmelse om Ophævelse af Processens Omkostninger i 1ste Instants bifalbes, vil derfor blive at stadfæste“.

Nr. 321.

Advocat Hansen
contra

Nathaniel Louis Young (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds criminelle Extrarets Dom af 18de September 1866: „Arrestanten Nathaniel Louis Young bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maaneber og efter ubstanden Straf bringes ud af Riget. Ligeledes bør han til Charles Thomas af Plantagen „The William“ betale Doll. 4. 83 samt udrede samtlige af denne Sag flydende lovlige Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Den vestindiske Landsøverrets Dom af 10de Octbr. 1866: „Arrestanten Nathaniel Louis Young af Plantagen „The William“ bør hensættes til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar. Saa betaler han og samtlige af Actionen lovligt flydende Omkostninger og i Erstatning til Charles Thomas af samme Plantage Doll. 4. 83, samt bliver efter ubstaaet Straf ved Politiets Foranstaltning at udbringe af Landet. Den idømte Erstatning at udredes inden 4

Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og det Øvrige at efterkommes under Afværd efter Loven".

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium til Advocaterne Hansen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Arrestanten Nathaniel Louis Young, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er sødt paa Barbados og blev ved sin Ankomst hertil som Emigrant den 10de Octbr. 1863 angivet at være 15 Aar gammel. Senere, da han var i Tjeneste paa Plantagen „The William“, blev han imidlertid i Ansejning af et af ham begaaet Tyveri af vedkommende Politivet skjønnet da, den 2den Januar d. A., at være 16 Aar, og blev ved samme Rets Dom af 9de Januar d. A. for bemeldte Forbrydelse anseet med Straf af 15 Rottingslag.

Det er nu oplyst imod ham, at han Tønderdag Morgen den 14de August d. A. mellem Kl. 7 og 8 steg ind i Charles Thomas's Huus paa den nævnte Plantage og bortstjal et Pengebæls. Arrestanten aabnede Vinduet, som han steg ind ad, ved med en Kniv udefra at afløste Krogen, og da han var bekendt med Leiligheden, idet han ofte kom hos Bestjaalne, som han gif Grinder for, vidste han baade at Pengene laae i et aflaaet Skab og ligeledes hvor Nøglen til dette var gjemt. Han aabnede derpaa Skabet og aflaaede det igjen, efterat have begaaet Tyveriet, samt lagde Nøglen igjen paa sit Sted.

Da Charles Thomas, der mistænkte ham for at være Gjerningsmanden, Dagen efter talte til Arrestanten derom, vedgik denne at have begaaet Tyveriet, men da han hverken kunde angive, hvermeget han havde taget eller hvormeget han havde forbrugt af Pengene, som han ikke havde talt, og heller ikke kunde paavise, hvor Resten var bleven af, hvilket han dog forsøgte, blev Resultatet, at Bestjaalne, mod at erholde Doll. 4. 83 i Erstatning, ikke gjorde Paastrand paa det Øvrige han havde savnet, hvilket i det Hele udgjorde Doll. 8, hvorimod Arrestanten Intet havde at erindre.

Hvad den Straf angaaer, som Arrestanten er ifalden for den sidst af ham begaaede Forbrydelse, da maa den Deel af Underdommerens Dom, der omhandler dette Spørgsmaal, ubetinget frasendes. Han har nemlig dømt ham efter Bestemmelserne i den almindelige borgerlige Straffelov for Kongeriget af 10de Februar d. A., uden Hensyn til at denne Lov hverken er gjældende her i Colonierne, eller paa lovlig Maade er kundgjort som Lov for Colonienes Beboere, hvorimod den Lov, hvorunder den af Arrestanten begaaede Forbrydelse

maa henses, er Frdn. af 11te April 1840 § 12 1ste Paasus, hvorefter Straffen vil være at bestemme til Forbedringshuusarbeide i 2 Aar, hvorved den Skjerpelse, som han paa Grund af den tidligere ved Politiretten ham overgaaede Tyvdom vilde være underkastet, efter Omstændighederne tillige vil kunne anses fyldestgjort. Han vil derhos, foruden at betale den af Bestjaalne paaftaaede Erstatning, have at udrede Sagens Omkostninger, og bliver efter ubstaaet Straf ifølge Pl. af 19de April 1805 at udbringe af Landet“.

Nr. 316.

Advocat Liebe

contra

Leonhardine Johanne Gjerstrup (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 27de October 1866:
„Arrestantinden Leonhardine Johanne Gjerstrup bør straffes med Forbedringshuusarbeide i 18 Maanedes samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Delbanco og Prøveprocurator Casse, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Højesteret betaler Tilkalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hejder det: „Under nærværende med Arrestantinden Leonhardine Johanne Gjerstrup for Tyveri anlagte Sag er hun ved egen af det isvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist, at have i Løbet af indeværende og foregaaende Aar, medens hun tjente i Stedet Nr. 20 ved Tolddodveien, forøvet endel Tyverier sammesteds, idet hun for omtrent 1½ Aar siden har frastjaalet Tjenestekarl Johan Edoard Olsson, i hvis aflaaefede Kammer i Sidebygningen i Stuen tilvensre hun skaffede sig Indgang ved med en Nøggle at skyde Riglen i Laasen tilfide og saaledes aabne Døren, et Pengebøls af 5 Rd., og til forskjellige Lieder ligeledes frastjaalet Skibsprovianteringshandler Noah Potenga deels et til 5 Rd. vurderet Dyrbe- betræk og 2 Manscheffjorter og en Dreiels Dug, tilfammen af Værdi 7 Rd., hvilkte Gjenstande hun i 2 forskjellige Gange har tilvendt sig fra et indenfor

Lotengas Pigekammer paa Øvisten værende og som hun paaftaaer dengang uafaaet Pulterkammer, idet hun skaffede sig Indgang i det førstnævnte Kammer, der var afaaet, ved at føre Haanden ind mellem Karmen og Døren, der omtrent vare en Tomme fra hinanden, og saaledes trække Døren op, deels forskjellige andre Gjenstande til en samlet Værdi af 5 Rd. 1 Mk. 12 š. 3 December Maaned f. A. har hun derhos i den Hensigt at stjæle en Aften Klokken lidt efter 10, efterat Lotengas Tjenestepige var gaaet op paa sit Kammer, og hun derfor antog, at dennes Madmoder var gaaet iseng, ligesom hun vidste, at hendes Husbond var ude, med en falsk Nøggle lukket sig ind i Hjøkkenet og derefter paa samme Maade opslukket en Dør fra et tilstøbende Værelse ud til Bontikken, ved Siden af hvilkens Lotengas Husfrues Soveværelse var, hvorpaa hun af Pengestussen i Bontikken stjal 3 Rd. 3 Mk., og ved sin Bortgang ad samme Vej, som hun var kommen, igjen afslaaede Døren.

Endvidere er Arrestantinden paa samme Maade overbevist at have i Juni Maaned d. A. frafjælet Lovs Christian Frederiksen et til 4 Mk. vurderet Stykke Silkebaand, og i den paafølgende Maaned i den Hensigt at stjæle skaffet sig Indgang i Lotengas forommeldte Pigekammer ved med Haanden og ved Hjælp af en Brødkniv at skyde Niglen for Laasen tilbage og saaledes aabne Døren, men uden at tilvende sig Noget, da hun Intet fandt at stjæle, og ligeledes i samme Hensigt at have ved Hjælp af en falsk Nøggle lukket sig ind i Murer Vængens Leilighed i Bagstuen i samme Sted, hvor hun imidlertid blev antruffen, forinden hun endnu havde haft Leilighed til at tilvende sig Noget.

Som Følge heraf vil Arrestantinden, der er født den 6te Decbr. 1844 og ikke funden forhen straffet, være at ansee tildeels i Medfør af Straffelovens § 306 efter samme Lovs §§ 228, 229 Nr. 4 1ste Led og § 46, sammenholdt med de nævnte Paragrafer, med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber“.

Nr. 308.

Advocat Brod

contra

Jacob Christian Ferdinand Nielsen (Defensor Liebe),
der tiltales for uberettiget Næringsbrug.

Criminal- og Politirettens Dom af 20de October 1866:
„Tiltalte Jacob Christian Ferdinand Nielsen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger udredes af det Offentlige“.

Høiesterets Dom.

Efter Bestemmelserne i Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. v. af 29de December 1857, navnlig sammes § 7, kan

det ikke antages, at det i den indankede Dom ommeldte Næringsbrug, hvilket Tiltaltes Hustru i hendes Stilling som ugift havde erhvervet Afgang til at udøve, skulde kunne fortsættes, efterat hun havde indladt sig i Ægteskab med Tiltalte; og denne, for hvis Regning Næringen derefter maa antages at være drevne, vil derfor være at ansee efter bemeldte Lovs § 75 med en Mulct, der findes at kunne bestemmes til 5 Rd. og tilfalder Stadens Kasse. Derhos vil han have at betale Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Christian Ferdinand Nielsen bør til Stadens Kasse bøde 5 Rd.; saa betaler han og Sagens Omkostninger, og derunder i Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret 10 Rd. til hver.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „Det Forhold, hvorved Tiltalte Jacob Christian Ferdinand Nielsen, der under nærværende ifølge Begjæring af Njøbenhavns Magistrat anlagte Sag sigtes for uberettiget Næringsbrug, skulde have gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse, bestaaer i, at det af hans nuværende Hustru Leonore Wilhelmine Andreasine Hatting før deres Ægteskab i Henhold til et for hende under 30te August 1863 af bemeldte Magistrat udsærdiget Næringsbeviis her i Staden drevne Værtshuushold er blevet fortsat efter Ægteskabet af hende ganske paa samme Maade som før Ægteskabet, uden at Tiltalte, der lever i almindeligt Formueskæleskab med sin Hustru, selv har erhvervet Borgerkab til saadant Næringsbrug; men at Fortsættelsen af bemeldte Værtshuushold, hvortil det af Tiltalte er erkjendt, at han har givet sit Samtykke, skulde under de foreliggende Omstændigheder være ulovlig, findes ikke at kunne antages, idet Loven om Haandværks- og Fabriksdrift m. v. af 29de Decbr. 1857 ikke indeholder nogen udtrykkelig Bestemmelse, hvorefter den af en ugift Kvinde i Henhold til Lovens § 7 erhvervede Næringsret bortfalder, naar hun indlader sig i Ægteskab, og det saameget mindre kan antages, at en slig Regel desuagtet maatte ansees gjældende, som Loven igrønt giver Regler for Tilfælde, hvori Næringsrettens Ophør finder Sted paa Grund af Besidderens forandrede Forhold, blandt andet ved Ægteskab, og Forholdets Natur derhos ikke synes at indeholde nogen skjellig Grund til, at den af en ugift Kvinde mod Erlæggelse af Borgerkabs Gebyr erhvervede Næringsret skulde tabes for den Familie, hun beklager i at stifte, naar hun indgaaer Ægteskab.

Som Følge heraf vil Tiltalte blive at frifinde og Sagens Omkostninger være at udrede af det Offentlige“.

Fredagen den 21de December.

Nr. 41. Handelsmand **Søren Jensen**
(Advocat Heinrichsen)
contra

Oberauditeur, Herredsfoged **Udall** (Jugen),
angaaende Spørgsmaalet om en Vidneførsels Fremme.

Børglum Herredstings Kjendelse af 9de Juni 1864: „Den be-
gjærte Vidneførsel bør, forsaavidt angaaer Spørgsmaalene Nr. 1—5
incl., være at fremme, men forøvrigt nægtes Fremme“.

Biborg Landsoverrets Dom af 16de Januar 1865: „Den
paaanførte Kjendelse bør ved Magt at stande“.

Højesterets Dom.

Da Vidnedommen i sin Kjendelse, der forsaavidt er upaa-
anket, har tilstødet Fremsettelsen af Citantens Vidneførselsmaal
Nr. 1—5, er det ikkun de øvrige, der ere betegnede med Nr. 6—72,
med Hensyn til hvilke Højesteret har at prøve de derimod af
Indstævnte fremsførte Indsigelser. Efter Indholdet af de i den
indankede Dom særligt fremhævede, af Indstævnte paalagde
Ytringer i Citantens Andragende til Justitsministeriet tør det nu
ikke antages at være uden retlig Interesse for Citanten at faae
Indstævntes Afærd under de Sager, til hvilke Citanten i be-
meldte Ytringer har sigtet, nærmere oplyst, og den Omstændighed,
at han ikke i selve Andragendet udtrykkelig har nævnt, hvilke
disse Sager vare eller fremsat mere bestemte Bestyldninger med
Hensyn til Indstævntes Afærd under dem, findes hverken efter
Lovgivningen eller Forholdets Natur at kunne affære ham fra
den tilsigtede Vidneførsel, da denne dog kun gaaer ud paa at
faae bestemte, i Vidneførselsmaalene tilstrækkelig betegnede Facta
oplyste, uden at der er noget af de enkelte Spørgsmaal, der med
Høie kan betragtes som inquisitorisk. Ligesom dernæst §. 1—13—22
ikke, som af Indstævnte formeent, vil kunne være til Hinder for
de omhandlede Spørgsmaals Forelæggelse for Vidnerne, da denne
Lovartikel kun angaaer mundtlige Injurier, saaledes kan endelig
heller ikke den Indsigelse, at de væsentlig angaae Omstændigheder,
der have været Gjenstand for Undersøgelsen under to efter det
Offentliges Foranstaltning i Anledning af Strandingen optagne

Forhør samt Indstævntes Afsærd under disse Forhør, komme i Betragtning, da der ifølge Lovgivningen Intet er til Hinder for, at den Indstævnte i en Injuriesag, naar det ikke kan ansees at være uden Betydning til hans Forsvar, søger de Mangler oplyste, som efter hans Formening hæfte ved en offentlig Undersøgelse.

Medens efter det Anførte Indstævntes almindelige Protest mod Forelæggelsen af de omhandlede Vidnespørgsmaal ikke kan tages til Følge, maa der derimod gives ham Medhold i, at nogle af disse Spørgsmaal, nemlig de med Nr. 6, 39, 40, 41, 49, 55, 56, 62 og 63 betegnede, hvis Forelæggelse tilsigter at opløse, at Retsprotocollen indeholder Urigtigheeder, saaledes vedrøre de paa-gjældende Retsvidners Interesse, at de ikke ville kunne forelægges til Besvarelse under et Tingsvidne, til hvilket Retsvidnerne ikke ere varslede; og da dette ikke er blevet iagttaget, ville de nævnte Spørgsmaal ikke for Tiden kunne forelægges Vidnerne til Besvarelse, hvorimod Protesten mod de øvrige Spørgsmaals Forelæggelse bliver at forkaste.

Processens Omkostninger for Overretten og Høiesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Af de ovenomhandlede Vidnespørgsmaal kunne Nr. 6, 39, 40, 41, 49, 55, 56, 62 og 63 ikke for Tiden forelægges Vidnerne til Besvarelse. Derimod kan den af Indstævnte fremsatte Protest mod de øvrige Spørgsmaals Forelæggelse ikke tages til Følge. Processens Omkostninger for Landsoverretten og Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 5 Rd.

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „I Anledning af, at Indstævnte, Overauditør, Herredsfoged Ulballe i Hjørring paa en Begjæring fra Citanten, Handelsmand Søren Jensen af Løkken om at foranlediges sat i Besiddelse af et af nogle Fiskere i Løkken opfisset blindt Varpanker, der et Par Aar tidligere var gaaet tabt for Citanten, havde tilkjendegivet Citanten, at Indstævnte, da det ifølge Pl. af 14de Novbr. 1828 var tilladt Alle og Enhver at opfiske faadanne Ankere og beholde dem som Eiendom, ikke saae sig som Politimester istand til at blande sig i denne Sag, besværede Citanten i et

Andragende til Justitsministeriet af 28de Juli 1863, næst at indstille Sagen til Ministeriets Afgjørelse, sig over Indstævntes Fremgangsmaade ved uden ifølge Pl. af 1828 at optage Forhør at have afgivet den ommeldte Resolution, jaamt ved i Skrivelse til Amtet om Sagen deels at have givet en urigtig Fremstilling af vedkommende Fiskeres Anmeldelse eller Andragende angaaende det opfiskede Anker, deels at have nægtet Tilværelsen af en Erklæring over Sagen, som Indstævnte havde indhentet fra Strandfogden, hvorhos det i Andragendet — hvis Gjenstand betegnes som skiftet til at give Ministeriet et Bidrag til Vedømmelsen af Bestyrelsens Retsforhold — blandt Andet hedder, at Citanten vil tillade sig nærmere at drøfte Indstævntes Afseer i den ommeldte Sag, saavel paa Grund af, at den har en vis Familielighed med den, Indstævnte har viist under adskillige andre Sager, Citanten har været saa ubelidig at maatte see undergionne hans Behandling, som fordi det netop var den, der havde givet Sagen dens Vidtløftighed og forpakkede Præg. Efterat Indstævnte i Anledning af dette Andragende har anlagt Sag mod Citanten i 1ste Instants, hvorunder han har paaستاet en Række Ytringer i Andragendet, deriblandt den sidstnævnte, mortificerede og Citanten idømt Bøder, har Citanten under Sagens Drift fremlagt Udskrifter af 2de, i Anledning af Inferater, som Citanten havde ladet indrykke i „Dagbladet“ angaaende Redningsvæsenets Forhold ved Skibene „Theodor Behrends“ og „Intrepidus“ Strandinger, af Indstævnte ifølge Indenrigsministeriets Ordre henholdsvis i 1860 og 1863 optagne Forhører, hvorhos Citanten ved et af ham under Sagen paaستاet Tingssvidne har fremlagt en Række Spørgsmaal til Forelæggelse for de indstævnte Vidner, hvoraf Nr. 1—5 angif Sagen om Warpankeret, medens Nr. 6—72 angif Forhold, der stod i Forbindelse med de ommeldte 2 Forhører. Imod Forelæggelsen af disse Vidnespørgsmaal nedlagde Indstævnte imidlertid Indsigelse, og ved den derefter affagte Kjendelse blev eragtet, at Vidnesføjelen, forsaavidt angif Spørgsmaalene Nr. 1—5 incl., vilde være at fremme, men forøvrigt at nægte Fremme. Denne Kjendelse har Citanten nu indanket her for Retten, hvor han har paaستاet Kjendelsen forandret saaledes, at ogsaa Spørgsmaalene Nr. 6—72 begge incl. forelægges Vidnerne til Besvarelse. Indstævnte har ikke givet Møde for Overretten.

De ommeldte Vidnespørgsmaal gaar navnlig ud paa at aføste Vidnerne Forklaring deels om forskellige de ommeldte 2 Strandinger vedrørende factiske Omstændigheder, der maa antages at have været Gjenstand for Citantens Inferater, navnlig, forsaavidt „Theodor Behrends“ Strandning angaar, med Hensyn til at Rafetapparatet ikke strax var blevet anvendt og at Redningsbaaden var gaaet ud uden at medtage Anker m. m., og forsaavidt „Intrepidus“ Strandning angaar, med Hensyn til at Redningsbaaden kunde være bragt tidligere til Strandingsstedet og flere af de Skibbrudne derved blevne reddede, deels om Vidnerne, dersom Indstævnte ved Forhørerne havde ubspurgt Vidnerne eller givet disse Leilighed til at forklare om de i de foransførte Spørgsmaal nævnte factiske Omstændigheder, vilde i Forhørerne have kunnet give en Forklaring om Strandingerne, hvorved Sammenhængen med disse var bleven

anderledes og fuldstændigere oplyst end ved Vidnernes Protocolten tilførte Forklaringer, samt om Indstævntes Afsærd som Forhørsdommer i det Hele taget gjorde det Indtryk paa Vidnerne, at Indstævnte rigtig og klart havde opfattet Sagens Kjerne og søgt at faae Sagens sande Sammenhæng oplyst, deels om de i Forhørerne tilførte Forklaringer vare en fuldstændig og tro Gjengivelse af de af Vidnerne afgivne Udsagn, og om navnlig Forklaringerne, efterat være tilførte Protocolten, bleve oplæste for Vidnerne og af disse vedtagne som rigtige, samt om visse nærmere angivne Forklaringer, der ere optagne i Forhørerne som afgivne af Vidnerne, i Virkeligheden af disse ere blevne afgivne, saaledes som de findes indførte i Forhørene, deels om Indstævnte har som Forhørsdommer søgt at faae Vidnerne til at afgive visse nærmere angivne Forklaringer eller Erklæringer m. m. De ommeldte Spørgsmaal til Vidnerne kunde nu ikkun forsaavidt ansees at vedkomme Hovedsagen, som de gaae ud paa at oplyse, at Indstævnte ved Optagelsen af de paa-gjældende Forhør skulde have brugt en saadan mindre rigtig Fremgangsmaade, der kunde give Citanten Ret til at bruge de foransførte Ytringer om, at Indstævntes Afsærd i Sagen om Barpankeret har en vis Familielighed med den, han har viist i adskillige andre Sager, som Citanten har været saa uheldig at maatte see unbergivne hans Behandling; da disse Ytringer imidlertid, selv om de maatte kunne ansees for fornærmelige, ikkun gaae ud paa ganske i Almindelighed at udtale en misbilligende og nedsettende Dom om Indstævntes Afsærd ved de paagjældende Leiligheder, men derimod ikke indeholde bestemte Beskyldninger mod Indstævnte eller nærmere angive, i hvilke Henseender Indstævntes Afsærd efter Citantens Formening har forjænt Dabel, findes det ifølge Grundsætningen i Febn. af 27de Septbr. 1799 § 10 ikke at kunne tilfødes Citanten ved den af ham intenderede Vidnesførsel at søge Oplysning om Beskaffenheden af Indstævntes Afsærd ved de omhandlede Leiligheder, idet en saadan Vidnesførsel, saafremt der derpaa skulde kunne bygges nogen saadan almindelig Dom over Indstævntes Afsærd, som af Citanten paastaet, efter Forholdets Natur maatte komme til at indeholde en Inquisition over Indstævntes Forhold i det Hele ved de paagjældende Leiligheder, ligesom ogsaa flere af de af Citanten opgivne Spørgsmaal til Vidnerne i Virkeligheden maa ansees for inquisitoriske.

Efter det Anførte maa det billiges, at den ommeldte Vidnesførsel, forsaavidt angaaer Spørgsmaalene Nr. 6—72, er nægtet Fremme, og den paa-anbede Kjendelse vil derfor være at stadfæste.

Efter dette Udfald af Sagen samt idet Indstævnte, som meldt, ikke har givet Møde for Overretten, bliver der ikke Spørgsmaal om Tilkendelse af Procesomkostninger sammesteds“.

Mandagen den 24de December.

Nr. 275.

Advocat Henrichsen
contra

Hans Peter Andreas Hoff (Defensor Liebe),
der tiltales for svigagtig Fallit og andet bedrageligt Forhold.

Horsens Eyrarets Dom af 14de Juni 1866: „Tiltalte Kjøbmand Hans Peter Andreas Hoff bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Dog bør Tiltalte udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og derunder i Salair til Actor, Procurator Moritz With 25 Rb. og til Defensor, Kammerraad, Procurator Hansen 20 Rb. R. M. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 10de Septbr. 1866: „Tiltalte Hans Peter Andreas Hoff bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaned. Saa udreder han og Actionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salairer samt i Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Fasting, 15 Rb. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Ifølge de i den indankede Dom anførte Grunde billigere Højesteret, at Tiltalte er funden skyldig til Straf i Henhold til den i Dommen citerede Lovgivning for sit Forhold med at have viderbragt Handelshuset Fr. & A. Delcomhn en urigtig Forestilling om hans Formuestilstand, der maa forudsættes væsentlig at have medvirket til, at dette Huus tilstod ham en udstrakt Credit. Men desuden findes det at maatte tilregnes Tiltalte som en efter samme Lovgivning strafbar Mislighed, at han, som i Dommen nærmere fremstillet, under en Forhandling i October Maaned f. A. med bemeldte Handelshuus og en anden Hovedcreditor har ved en bitterlig urigtig Dpgjørelse af sin Status forskaffet sig Tilfagn om Eftergivelse af en betydelig Deel af sin Gjæld og afværget, at Boet da kom under Skiftebehandling.

Hvad derimod Sagens øvrige Puncter angaaer, maa Dommens Resultat i Henhold til det deri Anførte billiges, forsaavidt den ikke har paalagt Tiltalte Strafansvar, og efter de foreliggende

Oplysninger findes saadant Ansvar ikke heller at kunne paalægges ham, forsaavidt han er sigtet for et Forhold, der ved Dommen er henført under Frdn. af 11te April 1840 § 57 jfr. Straffelovens § 263.

Den Straf, som Tiltalte efter det Foransførte har forskyldt, findes at maatte bestemmes til simpelt Fængsel i een Maaned, hvorhos han vil have at udrede Actionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forrifter.

Thi kjendes for Ret:

Hans Peter Andreas Hoff bør hensættes i simpelt Fængsel i een Maaned. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

(Den indskrevne Doms Præmisseser følge i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføjede Conclussioner af de underordnede Retters Domme og de indskrevne Domses Præmisseser, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der søgte Bladet med Posten, 6 Rd. 20 β. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendal'ske Boghandel (S. Pøgel).

Hjelsøe & Gøndrup's Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

N° 43.

Den 25de Januar.

1867.

Anden ordinaire Sessjon.

Mandagen den 24de December.

Nr. 203.

Advocat Henrichsen

contra

Hans Peter Andreas Hoff (see forrige Nr.).

I den inbantebe Doms Præmisser hedder det: „Det fremgaaer af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der er født i 1836 og i 1861 tog Borger-
skab som Kjøbmand i Horsens, derefter har ved Hjælp af en udstrakt Credit
brevet en meget betydelig Korn- og Producthandel, indtil han ved en Skrivelse
af 24de October f. A., der den næste Morgen indleveredes til Skifteretten,
opgav sit Bo som fallit til Skiftebehandling, hvorefter Boets Passiver ved en
foreløbig Opgjørelse have viist sig at udgjøre ca. 140,000 Rb. og dets Activer
ifkun ca. 43,000 Rb., og navnlig havde Handelshuset F. & A. Delcomyn i
London, der efterat Boet var overtaget til Fallitbehandling har foranlediget
Underfølgelsen i denne Sag, en Fordring paa Boet af ca. 60,000 Rb.

Forjaavidt nu Tiltalte sigtes for ved urigtige Foregivender at have
skaffet sig Credit hos Handelshuset F. & A. Delcomyn, er det opløst, at Til-
talte, der i Begyndelsen af Efteraaret 1861 havde forladt sin Tjeneste hos
Grosserer Rasmussen i Svendborg og derefter først naa antages at have havt
den Plan at etablere sig i Sverrig, har under 16de Septbr. 1861 fra Svend-
borg tilskrevet F. & A. Delcomyn, at han stod i Begreb med at etablere en
Kornforretning i Nisab og i den Anledning forespurgte, om Delcomyn maatte
være tilbøielig til at besørge hans Salg &c. i England, idet han tilføiede, at
han eiede en Capital af, som det hedder, R. Mg. 30,000, der fatte ham istand
til kun at træfere mod Indsendelse af Connossement, da der jo ikke kunde
være Tale om Forskud, saalænge man ikke var nøie underrettet om Folks
Soliditet. Efterat Tiltalte derpaa havde etableret sig i Horsens, tilskrev han
under 20de November 1861 Handelshuset Delcomyn, med hvilket han i Hen-
X. Aargang.

hold til den tidligere Skrivelse var traadt i Forbindelse, at naar han skulde gaae Noget i Horsens, blev han nødsaget til at give Ridsmændene og Landmændene Forskud, og hans contante Beholdning gik let med, hvorfor han bad Handelshuset tillade sig af og til, naar det var nødvendigt for ham, at trassere efter Salg eller Anfilling, hvorefter F. & A. Delcomyn gav ham Tilladelse til at trassere paa sig, hvilket de, efter en under Sagen fremkommen Erklæring, indrømmede i Tillid til Rigtigheden af Tiltaltes Opgivende om at eie den ommeldte Capital af — som de maa antages at have opfattet det — 30,000 Rb. Tiltalte har nu i denne Henseende forklaret, at han med R. Mg. 30,000 har meent 30,000 Rb. Rigsgjæld svensk Mønt eller 15,000 Rb. Rigmønt, og at han af ungdommelig Raadighed har brugt denne Betegnelse, som var faldet ham ind, fordi han i Brevet talte om at etablere en Kornforretning i Næstved, og fremdeles har han erkjendt, at det vel heller ikke var rigtigt, at han eiede en Capital af 15,000 Rb. Rigmønt, men han havde fra fornævnte Grosserer Rasmussen Tilfagn om et Laan paa 10—15,000 Rb., hvorefter han ogsaa i November og December 1861 fra ham modtog 12,600 Rb., hvoraf Størstedelen betales i Løbet af nogle Maanedre og Resten i de 2 følgende Aar, hvilken Forklaring Rigtighed i det Væsentlige er bestrækt ved Rasmussens Udsagn, idet denne dog har forklaret kun at have lovet Tiltalte et Laan af 10,000 Rb., men at Tiltalte desuden fik en Ladning Rug til 2600 Rb. Tiltalte har nu udsagt, at han ikke med sit Forhold i den ansøgte Henseende har forbundet nogen bestrægt Hensigt, og at han dengang var i den røste Tro, at han med den Capital, der var tilfaldt ham af Rasmussen, vilde kunne drive en stor Forretning, men ligesom han har erkjendt, at det var urigtigt af ham at bruge Betegnelsen R. Mg. 30,000, der, idet han derhos skrev Brevet fra Svendborg, let kunde misforstaaes, saaledes har han, paa Forholdelse af, at det ommeldte Laan, hvoraf der skulde svares Renter, dog ingenlunde var det Samme, som at eie en Capital, idet Handelen, istedetfor at begynde med Formue, har maattet begynde med Gjælden, og at F. & A. Delcomyn derved i høi Grad er blevet ført bag Lyset, udsagt, at han ikke kan modsigte dette. Ved paa den ansøgte Maade at have forsætlig bibragt Delcomyn en urigtig Forestilling om sine Formuesomstændigheder, der maa forudsættes i en væsentlig Grad at have medvirket til, at dette Handelshus i hele den paafølgende Tid tilstod ham en saa ubstrakt Credit, maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig til Straf efter Analogien af Bestemmelserne i Frdn. af 11te April 1840 cfr. ogsaa almindelig borgerlig Straffelov § 257.

Fremdeles er det oplyst, at da F. & A. Delcomyn, hvis Forbring paa Tiltalte den 1ste Juli f. A. var ca. Rst. 15,600, derunder dog indbefattet en Mængde uafviklede Forretninger, saaledes at Gjælden — med Frabrag af omtrent samtidigt indkomne Forsendelser fra Tiltalte — maa antages at have udgjort ca. Rst. 4200, paa Grund af at deres Mellemværende med Tiltalte havde naaet en saa betydelig Høide forlangte af Tiltalte en Fremstilling af hans Status, tilfrem Tiltalte den 13de Juli f. A. Handelshuset, at han kunde betale Enhver Sit, at han det første Aar 1862 kun havde tjent til Omkost-

ningerne, i 1863 havde havt 8000 Rb. i Overtid, i 1864 atter havt saagobtsom ingen Avance, men at ved hans foreløbige Opgjørelse ultimo Juni viste hans Contoer et Overtid af ca. 10,000 Rb., hvorefter han lovede at bringe Gjælden til Handelshuset ordentlig ned. Da Handelshuset inidvæltid ikke fandt, at Tiltalte afremmitterede saa Betydeligt som han havde lovet, og det ikke længere havde den Tillid til ham som tidligere, reiste en Associe af Handelshuset A. Delcomyn til Horsens, hvor der da den 12te og 13de October f. A. imellem bemødte A. Delcomyn og Tiltalte fandt en Forhandling Steb, hvori ogsaa Grosferer Halberstadt deeltog som Associe af Handelshuset Halberstadt & Mannheim i Kjøbenhavn, der ligeledes havde en større Forbring paa Tiltalte. Ved disse Forhandlinger affattede Tiltalte en Opgjørelse af sin Status, som han foreviste for A. Delcomyn og Halberstadt, og hvorefter hans Passiva udgjorde ca. 90,000 Rb. og hans Activa ca. 63,000 Rb., og hans Underbalance altsaa var ca. 27,000 Rb., og da Delcomyn og Halberstadt vare høilig interesserede i, at Tiltalte ikke gif fallit, blev der for at undgaae dette truffet en Overenskomst, hvorefter de ommødte 27,000 Rb. skulde dækkes ved at F. & A. Delcomyn samt Halberstadt og Mannheim eftergave hver en Deel af deres Eigodehavende, og at der skulde skrives til en tredie Hovedcreditor om at eftergive af sin Forbring, hvad der stod tilbage af de 27,000 Rb., medens derimod de mindre Creditorer skulde have fuld Betaling, hvilket Arrangement dog ikke kom istand, idet den ommødte tredie Hovedcreditor ikke gif ind paa Eftergivelsen. Tiltalte har nu erkjendt, at han i Skrivelsen af 13de Juli har fremskillet sin Status bedre end den var, og at hans Opgivende under Forhandlingerne den 12te og 13de October om da kun at have en Underbalance af ca. 27,000 Rb. var urigtig, idet den var meget større, og han navnlig opgav sine Passiva til et meget mindre Beløb end de i Virkeligheden udgjorde, ligesom han navnlig ogsaa opgav sin Beholdning til et større Beløb end den var, men ligesom han har udsagt, at han den 13de Juli virkelig har havt den Overbeviisning, at han vilde kunne betale Enhver Sit, og at hans Opgivende om, at hans Conto ultimo Juni — hvorved han sigtede til en Opgjørelse for Tiden fra 1ste Januar til 30te Juni 1865 — viste et Overtid af ca. 10,000 Rb., var grundet paa en Feiltagelse — i hvilken Henseende han har udsagt, at han først senere kom til Erkjendelse om, at han havde havt et Tab af denne Størrelse og ikke nogen Gevinst — saaledes har han med Hensyn til den urigtige Opgjørelse af hans Status ved Forhandlingerne den 12te og 13de October forklaret, at det ikke var hans Hensigt hermed at stufte Nogen eller gjøre Nogen Uret, men Hensigten var alene at undgaae, at Arrangementet gif overstyr, hvilket han kunde have risikeret, dersom han havde opgivet sin Status som den var, medens han iøvrigt dengang troede paa, at han ved Hjælp af den tilbudte Eftergivelse i hans Styk vilde blive istand til at fortsætte sin Forretning og da efterhaanden arbejde sig ud af sin Gjæld, samt at hvad der væsentlig hidrog til, at dette blev ham umuligt, var den Omstændighed, at Delcomyns og Halberstadts Nærværelse i Horsens vakte Opsigt og i høi Grad svækkede hans Tillid og Credit, saaledes

at hans Creditorer styrkede ind paa ham. Om det nu end kunde antages, deels at Tiltaltes Skrivelse af 13de Juli har bevæget F. & A. Delcomyn — hvis Tilgodehavende, efter som meldt omtrent i Juli at være betydelig nedbragt, i den følgende Tid igjen blev større — til at fortsætte Forretningsforbindelsen med Tiltalte, deels at Tiltaltes urigtige Opgivender ved Forhandlingerne den 12te og 13de October have affolbt Delcomyn fra allerede dengang at foranledige Tiltaltes Bo taget under Fallitbehandling, og at Delcomyn derved har lidt et Tab, idet Tiltalte i den derpaa følgende Tid indtil hans Falliterklæring dækkede endeel andre Creditorer — i hvilken Henseende F. & A. Delcomyn havde erklæret, at havde de anet Tiltaltes virkelige Underballance, vilde de ubetinget have forbret, at Tiltalte strax skulde opgive sit Bo — findes der dog efter de ovenangførte af Tiltalte afgivne Forklaringer ikke tilstrækkelig Føie til at antage, at han ved de urigtige Opgivender har handlet i svigagtig Hensigt, og han kan derfor ikke i den omhandlede Henseende anses at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold.

Efter Sagens Oplysninger maa det ved de ommeldte Forhandlinger i October f. A. antages endvidere at være blevet vedtaget, at Halberstadt & Mannheimer skulde fra Tiltalte have en Ladning Kaps og en Ladning Rug, samt at F. & A. Delcomyn skulde have 2300 Edr. Havre, som Tiltalte allerede tidligere havde tilbudt dem til Salg og F. & A. Delcomyn derefter havde solgt; F. & A. Delcomyn have derhos anbragt, at de endvidere skulde have 400 Edr. Hvede, hvorhos Delcomyns Fremstilling isørigt gaer ud paa, at Tiltalte sagde, at Havren var parat, og at Hveden var under Indladning i Weise. Foraaavibt nu Tiltalte sigtes for at have gjort Brud paa Overenskomsten af 12te og 13de October ved derefter i Midten af October at affibbe til Halberstadt & Mannheimer den ommeldte Kaps, der udgjorde 710 Edr., samt den 24de October 299 Edr. af den omhandlede Rug, uanset at Afsendelsen af disse Varer var betinget af, at det den 12te og 13de October forhandlede Arrangement mellem Tiltalte og hans Hovedcreditorer i det Hele blev ordnet — hvilket som meldt ikke blev Tilfældet — kan Tiltalte ikke herved i og for sig anses at have gjort sig skyldig i et strafbart Forhold, da det ikke mod Tiltaltes Benægtelse er godtgjort, at Affindselsen af Varerne var knyttet til den ommeldte Betingelse; og foraaavibt Tiltalte, hvad angaaer den ommeldte Kaps, som F. & A. Delcomyn oprindeligt skulde have havt, men som med deres Samtykke skulde sendes Halberstadt & Mannheimer, havde lovet at sende F. & A. Delcomyn Beløbet for samme, har Tiltalte udsagt, at han ved Sending af forskjellige andre Varer har erstattet F. & A. Delcomyn det Beløb, han havde trukket paa dette Huus i Anledning af Kapsen, uden at det er oplyst, at denne Tiltaltes Forklaring er urigtig. Hvad dernæst angaaer den ommeldte Havre og Hvede, hvilke Varer ikke ere blevne leverede F. & A. Delcomyn, har Tiltalte benægtet at have lovet Delcomyn den ommeldte Hvede, hvorimod han alene vil have yttret, at han tænkte at sende Delcomyn den, og idet han ikke ved sine Ytringer havde opgivet sin Frihed til at disponere over Hveden, affibbe han den senere til Halberstadt & Mannheimer, hvortil han

blev nødsaget for hos dette Huus at faae 3000 Rbd. til Betaling af Kjøbesummen for Hveden, og hvad Havren angaaer, har Tiltalte vel erkjendt ved Forhandlingerne den 12te og 13de October at have givet Delcomyn Løfte om 2300 Edr. Havre, samt at have yttret, at han havde disse, uden at han isvrigt vil kunne erindre at han sagde, at han havde dem paa sit Loft, men han har derhos anbragt, at det alene var hans Mening, at disse 2300 Edr. Havre vilde blive indkjøbte og afflibede senest i November, og at han vidste, at han kunde faae dem deels i Byen og deels i Omegnen, saa at han var istand til at opfylde sit Løfte, og da der ikke er tilveiebragt Bewiis for, at de af Tiltalte saaledes i det Hele afgivne Forklaringer ere urigtige, og det navnlig ikke kan ansees godtgjort, at han i de omhandlede Henseender har handlet i svigagtig Hensigt, vil der ikke forsaavidt være Spørgsmaal om Strafsansvar for ham. Hvad dernæst angaaer et Parti Korn, som havde beroet i et af en preussisk Commando i 1864 afbrændt Pakhuus ved Lugaard Strand, og hvoraf navnlig Beløbet for 1197 Edr. Havre efter F. & A. Delcomyns For-
 mening tilkom dem, har Tiltalte — der i Skrivelse af 11te April 1864 havde opfordret Delcomyn til ved den engelske Regjerings Mægling at foranlebiges det krændte Korn erstattet, idet han omtalte dette som tilhørende Delcomyn — under Forhørerne udsagt, at Kornet eller den Krigsskadeersatning, der havdees paa den danske Statskasse for samme, ikke tilkom Delcomyn, og at Tiltalte i fornævnte Skrivelse alene havde givet det Udseende af, at Kornet tilhørte denne, forbi Erstatning derved lettere ventedes at kunne erholdes; da det nu ikke er godtgjort, at Delcomyn har den paaftaaede Ret til Kornet, og Tiltalte isvrigt ikke har disponeret over den ommeldte Forbring paa Krigsskadeersatning, som derimod maa antages at være indbragen under Boet, bliver der ikke Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Strafsansvar i denne Henseende. Forsaavidt Tiltalte endvidere i 2 Skrivelser af 4de October s. A. til F. & A. Delcomyn og Kingsford & Lay i London har tilbudt hver af disse Huse en Ladning Havre til Salg, der skulde afflibes først i November, idet han derhos for den Kingsford & Lay tilbudte Havre traf et Beløb paa dem, da har vel Tiltalte erkjendt, at han ikke var i Besiddelse af disse Havrepartier, men han har derhos udsagt, at det er Handelscontume, at ikke i Behold værende Ladninger sælges, og at han ventede at kunne vinde ved Handelen, navnlig ved at Havrepriserne vilde blive lavere ved Leveringstiden end den opgivne Salgspris, og da det forsvrigt ikke er godtgjort, at Tiltalte har vidst eller antaget, at han ikke ved Leveringstiden vilde være istand til at tilveiebringe den solgte Havre, findes han ikke i den ansørte Henseende at have gjort sig skyldig i noget bedrægeligt Forhold.

Forsaavidt Tiltalte endelig sigtes for at have gjort sig skyldig i svigagtig Fallit ved navnlig at have benyttet sine Midler til fortrinnsviis at bække enkelte Creditorer, er det oplyst, at Tiltalte i den sidste Tid før Fallitten, og navnlig i Tidsrummet efterat de ommeldte Forhandlinger af 12te og 13de October havde fundet Steb indtil Boet den 25de October overgik til Fallitbehandling, har deels betalt ikke ubetydelige Gjældsposter til Creditorer i Horsens og

Omegn, beels navnlig ved Affendelse af Varer til Halberstadt & Mannheimer i Kjøbenhavn nebragt dette Huses Forbring, der den 13de October utgjorde ca. 21,000 Rd., til 8000 Rd. eller 8500 Rd., mebens derimod navnlig F. & A. Delcomyn i Tidrummet fra 13de til 25de October ingen Dækning fl. Tilstaite har nu indrømmet, at han har gjort Forretninger og udbetalt Tilgodehavender efter den Tid at han vidste, at han var insolvent eller havde Underballance, og at han navnlig strax efter den 13de October, da han begyndte at presses af sine Creditorer, indsaae, at det var umuligt for ham at holde sit Løfte til Delcomyn om at indklassere Alt til Fordeel for denne, men han har imidlertid udsagt, at han lige indtil den sidste Dag før Fallitten eller indtil den 24de October forventede at kunne holde sig, og ved fortsat Forretning at kunne afvikle sin Gjæld og indvinde Underballancen, og han fortsatte derfor sin Forretning ligesom tidligere, idet han derhos udbetalte Tilgodehavender til Creditorer, der meldte sig, saameget mere som en Nægtelse af at betale de forfaldne Beløb vilde have været eensbetydende med at erklære sig fallit, og at det først var den 24de October, at han indsaae Nødvendigheden af en Falliterklæring, idet han, foruden at andre Uheld vare indtrufne bemeldte Dag — eller som han iøvrigt ogsaa har forklaret den 23de October — modtog et Brev fra Kingsford & Lay, hvori disse forbrede dækket en Bægel paa Lst. 1000, som den 1ste November næstefter var forfalden, men som Tilstaite efter sin Forklaring havde haabet at kunne faae fornyet, og endvidere erfarede, at en Anviisning, han havde udstedt paa Halberstadt & Comp., var bleven nægtet Dækning, og da han ikke saae sig istand til at tilveiebringe disse Beløb, ansaae han sig for pligtig at opgive sit Bo for ikke at gjøre nogen af sine Creditorer særlig Fordeel. Vel er der nu Formodning for, at det ommeldte Brev fra Kingsford & Lay, der var dateret den 17de October, er kommet Tilstaite ihænde tidligere end som af ham angivet, hvorhos Tilstaites Forklaring om, at have havt Haab om at faae den i Brevet ommeldte Bægel paa Lst. 1000 — der var accepteret paa Betingelse af Dækning ved Varer inden Forfaldstid, uden Omsætning af Bægen — fornyet, ikke er bestyrket ved Sagens Omstændigheder, og endvidere maatte der i det Hele være Formodning for, at Tilstaite, der i lang Tid havde havt en betydelig Underballance, navnlig fra den 12te—13de October, maatte indsee, at han ikke kunde fortsætte sine Forretninger, men det findes dog ikke mod Tilstaites Benægtelse at kunne ansees beviist, at han forinden den 24de October har indset, at det var nødvendigt for ham at overgive sit Bo som fallit til Skiftebehandling, og det findes da ikke at kunne lægges ham til Last, at han, der saaledes indtil den 24de October maa forudsættes at have troet at kunne fortsætte Handelen, er, for ikke at aabenbare sin vanskelige Stilling, vedbleven sin Forretning ligesom tidligere, og at han navnlig har dækket de Creditorer, der meldte sig, hvorhos, hvad angaaer de til Halberstadt & Mannheimer affibede Varer, bemærkes, at disse Varer tildeels bestod i den ovennævnte Kaps og Rug, der var bleven tilfagt bemeldte Handelskhus under Forhandlingerne den 12te og 13de Octbr., mebens det derhos ikke mod Tilstaites Benægtelse kan ansees godtgjort, at han

ved at opfylde sine dengang givne Løfter ligeoverfor Halberstadt & Mannheimer, men derimod ikke de Delcomyn samtibig givne Løfter, har svigagtigen villet fortrinsviis favorisere førstnævnte Handelshuus. Hvad særlig angaaer den Halberstadt & Mannheimer tilstillede Rug, er det oplyst, at Tiltalte den 24de October affendte til bemeldte Handelshuus 549 Edr. Rug med et Skib, der udeclareredes fra Horsens samme Dag, hvorhos Tiltalte med en Skrivelse til Handelshuset af samme Dato — hvilken han har erkjendt at have skrevet bemeldte Dag om Aftenen, samtibig med at han skrev sin den følgende Morgen indleverede Requisition til Skifteretten om at tage Boet under Fallitbehandling — tilstillede Handelshuset Maalerattest m. m. over den affibede Ladning, idet han berhos i en Efterfrist tilføiede, at Halberstads og Delcomyns Nærverelse i Horsens, der strax rygtedes, havde indgydt Folk en paniisk Skræk, og at Tiltalte ikke havde kunnet holde det ud længere, men — som det hedder — idag overgivet sit Bo til Skifteretten. Tiltalte har imibleritid i denne Henseende udsagt, at han allerede den 4de October havde tilbudt Halberstadt & Mannheimer 800 Edr. Rug, som disse atter havde solgt, og paa hvilke Tiltalte allerede havde trasseret 2500 Rd., som han havde modtaget, hvorefter det ved Forhandlingerne den 12te og 13de October blev bestemt, at Halberstadt & Mannheimer skulde have disse 800 eller 700 Edr. Rug, og af dette Parti var de ommeldte 549 Edr. en Deel, idet Tiltalte dog ifkun selv bidrog dertil med 299 Edr. til en Værdi af 1800 Rd., medens en Trebemand — hvad ogsaa stemmer med Sagens Oplysninger — leverede de øvrige 250 Edr., imod at faae Anviisning paa Halberstadt & Mannheimer for disses Betsøb, samt imod at han modtog Connossementerne, som han skulde levere til Halberstadt & Mannheimer imod Dækning af Anviisningen. Vel har nu Tiltalte saaledes, samtibig med at han havde besluttet at opgive sit Bo som fallit, foranlediget, at Halberstadt & Mannheimer erholdt Dækning af endeel af det, som Kjøbesum for Rugen, trukne Betsøb ved Hjælp af Barer, som Tiltalte vel tidligere havde forpligtet sig til at levere Handelshuset, men hvortil dette ikke havde nogen Eiendomsret, hvorved den Fordring, hvormed Handelshuset, dersom Affibningen ikke var steet før Fallitten, maatte have concurreret i Boet, er bleven nedbragt til Skade for de øvrige Creditorer i Boet, men Tiltalte har udsagt, at han ansaae Partiet, der var opgivet til Salg den 4de October og hvorfor Betaling da samtibig blev trukket, som tilhørende Handelshuset og som dettes kjøbte og betalte Eiendom, idet Forretningen med Hensyn til samme alt var fuldsørt længere Tid isorveien, hvorhos Tiltalte ansaae Afseendelsen som en Forretning, han udførte for Handelshuset, for hvis Regning Rugen henlaae hos Tiltalte og Forskjellige, og da det i Henshold til disse Forklaringer findes betænkligt at forlæste Tiltaltes Udsagn om at have handlet i god Tro, skjønnes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Føie til at statuere, at Tiltalte i den heromhandlede Henseende har gjort sig skyldig til Straf.

Derimod skjønnes ikke rettere, end at Tiltalte ved sin hele letsindige Færd, idet han i flere Aar er vebbleven at indlade sig i Foretagender, der ikke stode i noget Forhold til hans Formue og Indtægtskilder, og derved har paa-

ført sine Creditorer betydelige Tab, maa ansees at have paadraget sig Strafsansvar i Henhold til Frdn. af 11te April 1840 § 57 cfr. Straffelovens § 263, og findes den Straf, Tiltalte herefter har forskyldt, i Forbindelse med den Straf, der efter det Ovenangførte vil være at idømme ham for det mislige Forhold, hvorved han har skaffet sig Credit hos Handelshuset J. & A. Delcomyn, efter Sagens Omstændigheder at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maanedes, — hvorved bemærkes, at da det sidstnævnte Forhold maa ansees at vedrøre den hele fortsatte Handelsforbindelse, hvori Tiltalte har staaet med det ommeldte Handelshuus, findes Bestemmelserne i Straffelovens § 66 ikke at kunne komme til Anvendelse med Hensyn til dette Forhold“.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Onsdagen den 2den Januar 1867.

Nr. 327.

Advocat Liebe

contra

Franz August Büchler (Defensor Levinfen),

der tiltales i Henhold til Justitsministeriets Skrivelse af 19de September 1866 for ved det i Nr. 2 af Ugebladet „Den offentlige Mening“ optagne Digt med Overtskrift „Ved Hendes Majestæt Dronningens Geburtsdag“ at have krænket den Erbhøiighed, der skyldes Hendes Majestæt.

Criminal- og Politirettens Dom af 1ste Decbr. 1866: „Tiltalte Franz August Büchler bør straffes med simpelt Fængsel i 2 Maanedes, hvorhos det ovenmeldte Nr. 2 af Ugebladet „den offentlige Mening“ bør være confisteret; saa bør han og udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Lindhard og Maag, 5 Rb. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Liebe og Levinfen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den inkanlebe Dems Præmisser hedder det: „... Tiltalte har erkjendt at have som Hovedcommissiönair forhandlet det ommelbte Ugeblad, paa hvilket hans Navn ogsaa findes anført, uden at der isvrigt paa samme, der kaldes et Ugeblad udgivet af danske Studenter, findes anført nogen Redacteur, Udgiver eller Forlægger, og at han saaledes bærer Ansvaret for Indholdet af det nævnte Numer af Bladet, der er udkommet den 7de Septbr. d. A., og da nu det paatalte Digt findes at være af et for Hds. Maj. Dronningen fornærmeligt Indhold, navnlig ved den haanlige og ironiserende Maade, hvorpaa Dronningen i Anledning af sin Fødselsdag omtales under Fremhævelse blandt Andet af at hun, som det i Digtet hedder, „er saa deilig nedladende“ og „snakker paa hver en Maneer“, og at „hun vel er en tydsk Fyrstinde, men saa dansk ubi Sinde“, at „hun er husmoderlig“ og „har deilige Børn, der alle faae Kroner paa Ho'et“, ibet der derved i Forbindelse med Omkvædet, „Aa, Sørensen“ — hvorved efter Sammenhængen maa være sigtet til det danske Folk — „hvad vil Du saa meer,“ maa antages tilstgjet at kibringe Lærerne den Tanke, at Hds. Maj. Dronningen ikke er i Besiddelse af de Egenstaber og Fortrin, som Folket maatte ønske hos hende som saadan, — vil Tiltalte, der er født den 8de August 1822, og foruden at være for ulovlig Handel idømt en Mulct af 1 Rd. ved denne Rets Dom af 14de Februar 1860, er ved samme Rets Dom af 23de Februar 1861 aufset efter Lov om Præsens Brug af 3die Januar 1851 § 8 sidste Pasjus med en Mulct af 100 Rd., være at dømme efter Straffelovens § 93 cfr. § 90 til en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, hvorhos det ovenmelbte Numer af Ugebladet „den offentlige Mening“ i Genhold til samme Lovs § 34 findes at burde confisteres“.

Nr. 313.

Advocat Heinrichsen

contra

Unders Nissen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Deelagtighed i Bedrageri.

Bjerre Herreds Extrarets Dom af 23de Juli 1866: „De Tiltalte Huusmand Niels Thomsen af Granengaard Mark og Ungkarl Anders Nissen af Høheland bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød respective i 5 og 3 Dage, saa bør de og in solidum ubrede Sagens Omkostninger, derunder Salair til Procurator Busch 5 Rd. og til Procurator Borch 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 15de October 1866: „Tiltalte Anders Nissen bør hensættes i Fængsel paa Bånd og Brød i 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger i 1ste In-

stants bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanfet er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Actionens Omkostninger for Overretten, og berunder i Salair til Actor og Defensor sammesteds, Procuratorerne Fasting og Faber, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afspærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det derved antagne Resultat bestrykes ved de efter bemeldte Doms Affigelse erhvervede nye Oplysninger, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hejber det: „Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angif en anden Tiltalt, for hvis Bedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret til Overretten, sigtes Tiltalte Anders Nielsen for Deelagtighed i Bedrageri, og er det i saa Henseende ved Tiltaltes egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligen godtgjort, at da han, der havde nogle Stude paa Foder i Gammelby Præstegaard og af den Grund oftere kom der, havde i Marts Maaned b. A. henvendt sig til den i 1ste Instants medtiltalte Niels Thomsen — der tjente i Præstegaarden som Tærster hos Forpagteren sammesteds og om Morgenhen hente de Nøglerne til Laden hos Avlskarlen, men igjen om Aftenen afleverede dem — med Spørgsmaal, om han kunde faae noget Halm at kjøbe i Præstegaarden, og modtaget det Svar, at Præsten vel ikke solgte, men at Tiltalte nok af Niels Thomsen kunde faae Noget, hvorefter de bleve enige om en Priis af 2 Rd. for Traven, modtog han af N. Thomsen ved den ommeldte Leilighed 1 Trave Halm og 8 Dage senere 1½ Trave Halm, som han betalte N. Thomsen med tilsammen 4 Rd. 5 Mk., og derefter om Aftenen den 27de Marts ca. 1½ Trave, som han betalte N. Thomsen med 2 Rd., og som han paalæste samme Aften, for den følgende Morgen at bortføre samme, men hvori han blev forhindret, da man om Morgenhen fra Præstegaarden blev opmærksom paa den tilsigtede Bortførelse.

Tiltalte har erkjendt, at N. Thomsen yttrede til ham, at han skulde kjøre tidligt bort fra Præstegaarden, forbi det ikke var værdt at Rogen saae, at han der fik Halm, og at Tiltalte nok heraf sluttede, at N. Thomsen maaskee ikke var berettiget til at sælge Halm, men han har anbragt, at han antog at dette ikke vedkom ham, naar han kjøbte og betalte det, men da det efter samt-

lige Sagens Oplysninger maatte være indlysende for ham, at Thomsen var uberettiget til at sælge Halm, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette hans Anbringende.

Om Erstatning er der under Sagen ikke Spørgsmaal.

For det ansførte Forheld, der findes at maatte betragtes som Deelagtighed i Tyveri, vil Tiltalte, der er født 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 228 cfr. § 47 — hvori den Omstændighed, at Actionsordren lyder paa Deelagtighed i Bedrageri, ikke skjønnes at kunne være til Hinder — og findes hans Straf efter Sagens samtlige Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage“.

Nr. 323.

Advocat Brock

contra

Ane Margrethe Jensdatter eller Henriksen

(Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Stive Rjøbstads Extrarets Dom af 13de October 1866: „Arrestantinden Ane Margrethe Jensdatter eller Henriksen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes samt udrede de med denne Action forbundne Omkostninger, hvorunder Salairer til Actor, Procurator Fasting 5 Rd. og til Defensor, Procurator Munkegaard 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 19de Novbr. 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Sfaacsen, betaler Arrestantinden 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Brock og Hansen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

S den indankede Doms Præmisser hebdet: „Om Arrestantinden Ane Margrethe Jensen eller Henriksen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hendes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at da hun, der tjente hos Postmesteren i Skive, hvorfra hun havde bestemt at rejse til Kjøbenhavn, en Morgen i Mai Maaned b. A. var alene inde paa Postcontoiret for at gjøre reent og da sandt liggende paa Gulvet indenfor Dissen en lille forseglet Papæste med Utskrift til Gulbsmed Jensen i Skive, som hun kunde tænke sig indeholbt Guldsager, opstod Tanken hos hende om at tilvende sig bemeldte Væse, for ved Salget af Guldsagerne at faae noget til Hjælp til Udgifterne ved hendes forestaaende Reise, hvilken Beslutning hun ogsaa strax iværksatte, idet hun tog Væsen til sig efterat have brudt Seglet og seet, at den indeholbt et Par Guldbærenringe og en Guldbrosche, hvorpaa hun gjemte den i sin Kuffert, og da Væsen — hvortil hørte Adressbrev fra en Gulbsmed i Randers til bemeldte Gulbsmed Jensen, hvilket Adressbrev var i Behold — samme Dag savnedes, og Palmesteren spurgte hende, om hun ikke havde seet Væsen eller mulig seiet den ud, benægtede hun dette. Efterat Arrestantinden derpaa, som det maa antages i Slutningen af Mai, var reist til Kjøbenhavn, pantsatte hun der de ommeldte Guldsager, der ere vurderede til 3 Rd. 3 Mk., og for hvilke isvrigt den nævnte Palmester havde betalt det optagne Postforbud.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestantinden nogle Dage forinden hun udførte det ovennævnte Tyveri, ligeledes har under lignende Omstændigheder tilvendt sig en mindre Papæste, som var forseglet og laae paa Gulvet i Postcontoiret indenfor Dissen, og som hun efter dens Udseende nok antog indeholbt Guldsager. Hun gjemte Væsen, uden at aabne den, paa sit Bryst, men da Palmesteren strax efter savnede den og spurgte hende om den, som hun nægtede at have seet, blev hun bange for, at hun skulde blive funden i Besiddelse af den, og kastede den derfor paa Nøddingen ude i Gaarden, hvor Palmesteren senere sandt Væsen, hvori maa formodes at have været et Par Sølvbærenringe af Værdi 1 Rd., der derefter kom Adressaten tilhænde.

Med Hensyn til de anførte Tyverier har Arrestantinden erkjendt, at hun vel kunde begribe, at de omhandlede Væser med Indhold vare ankomne med Posten og under Postvæsenets Varetægt.

Endelig har Arrestantinden vedgaaet, hvad ogsaa er bestrykt ved Sagens øvrige Oplysninger, at hun et Par Dage før hun, som meldt, rejste til Kjøbenhavn, har, da hun rullede, tilvendt sig et Lommetsørklæde af Værdi 1 Mk., der tilhørte Postmesterens Datter, og som hun isvrigt efter sin Forklaring senere har tabt.

Om Erstatning er der under Sagen ikke Spørgsmaal.

For de anførte Tyverier vil Arrestantinden, der er født i 1833 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 3 og § 228, og da Straffen ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshunsarbejde i 8 Maaneder, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste“.

Mandagen den 14de Januar.

Nr. 326.

Advocat Henrichsen
contra

Jørgen Peter Svendsen (Defensor Hansen),
der tiltales for Ran eller Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 24de November 1866:
„Arrestanten Jørgen Peter Svendsen bør straffes med Fængsel
paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede Actionens
Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procura-
torerne Myhlertz og Kothe, 5 Rd. til hver. At efterkommes
under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den inbankede Dom anførte Grunde, hvor-
ved dog bemærkes, at den af Bognmand Rasmussens Hustru afgivne
edelige Forklaring ikkun gaaer ud paa, at Blusen er hende fra-
kommen mod hendes Villie, kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen
og Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd.
til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod
Arrestanten Jørgen Peter Svendsen for Ran eller Tyveri anlagte Sag
maa det ved de af Jensine Petrine Almind, Skibstørrer Jacobsens Hustru,
og Johanne Peterfen under Eed afgivne Forklaringer i Forbindelse med det
iøvrigt Dplyste imod Arrestantens Benægtelse ansees tilstrækkeligt godtgjort, at
han den 25de Juli d. A. om Eftermiddagen har indfundet sig i Stedet
Nr. 26 i Larsbjørnstræde, hvor de nævnte 2 Vidner stode paa Gangen udenfor
3die Sal i Samtale med Bognmand Rasmussens Hustru Christine Nielsen,
hos hvem han tidligere havde logeret, og sammesteds i deres Paasyn fra en
Snor paa Gangen, hvorpaa der hang Vadsfetsøi til Lørring, nedrevet en blaa
Bomuldsbluse, hoormed han bortfjernede sig og undløb, forfulgt af Sidst-
nævnte, Rasmussens Hustru, ligesom denne ligesledes edelig har forklaret, at
Blusen, der ikke er kommen tilstede under Sagen, men som hun har ansat til
en Verdi af 3 Mk. og angivet at have havt til Vadsf for hendes Søn, Eto-
magersvend Schmidt, der senere har forladt Landet, er paa den anførte Maade
frakommen hende imod hendes Vidende og Villie. Som Følge heraf vil
Arrestanten, der er født den 12te Marts 1830 og i sin militaire Tjenestetid

gjentagne Gange straffet saavel arbitrairt som efter Dom for disciplinaire Forseelser, men ikke findes tilbligere dømt for noget Eiendomsindgreb, være at ansee efter Straffelovens § 237 sammenholdt med § 228 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage“.

Nr. 329.

Advocat Hansen
contra

Anders Peter Nielsen (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5te November 1866: „Arrestanten Anders Peter Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt tilsvare Actionens Omkostninger, hvorunder Salair til Actor, Procurator Ventzen 6 Rd. og til Defensor, Procurator Niessen 5 Rd. Saa bør han og i Erstatning til de jydste Kjøbstæders Creditforenings Skiftecommis- sion betale 24 β. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 10de Decbr. 1866: „Under- retsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor ved Overretten, Procuratorerne Fasting og Faber, be- taler Arrestanten 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde be- stemmes til 5 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 5 Gange 5 Dage. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Om Arrestanten Anders Peter Nielsen, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri, er det ved hans egen med Sagens øvrige Oplysninger stemmende Tilstaaelse tilstræffeligen godtgjort, at han en Dag i September Maaned d. A. har i en Kofstald i Aalborg tilvendt sig et Par sammesteds henstaaende Træstoftøvlér af Værdi 9 Mk., der tilhørte Arbeidsmand Jørgen Poulsen, hvilke han strax derefter solgte, men de ere igjen komne tilstede og ubleverede Jørgen Poulsen, der har frasøgt Krav paa Erstatning.

Paa lige Maade er det godtgjort, at Arrestanten, som det maa antages ligeledes i September Maaned d. A., har fra et udenfor Aalborg beliggende Kalkværkstrum tilvendt sig 3 Stk. Jernankere, samt ved en anden Leilighed forsøgt at tilvende sig endnu mere Jern, hvori han dog forhindredes, idet den Mand, der havde Tilsyn med Kalkværket, kom tilstede, medens han var i Begreb med at løsue et Anker fra Muurstenene. Det stjaalne Jern solgte han for, som det maa antages, 24 β., hvilket Beløb den jydské Kjøbstads Creditforenings Stiftocommission har paastaat sig erstattet.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født 1826 og foruden i Militairtjenesten at være straffet for Disciplinairforseelser, har været straffet for Løsgængeri og isølge Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 27de Mai 1861 efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 for første Gang begaaet Tyveri med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage, nu være at anses for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 cfr. tillige § 46, og da hans Straf ved Underretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage og bemeldte Doms Bestemmelser om Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste“.

Nr. 335.

Advocat Henrichsen

contra

Christian Bjerby Jespersen (Defensor Levinson),
der tiltales for Tyveri og Løsgængeri.

Criminal- og Politirettens Dom af 22de December 1866:
„Arrestanten Christian Bjerby Jespersen bør straffes med Forbedringshunsarbejde i 18 Maaneder samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procurator Simonsen og Prøveprocurator Kalko, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Henrichsen og Levinfen for Høiesteret betaler Tilstalte 10 Rb. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Christian Bjerby Jespersen, der er født den 1ste August 1833 og — foruden ved Kjøbenhavns Garnisons Krigsrets Dom af 17de December 1857 at være anset for Tyveri, Medvirkning til denne Forbrydelse, Bedrageri m. m. efter Frdn. af 11te April 1840 § 1, 21 cfr. § 1, § 50, § 80 cfr. §§ 78, 2—5 samt § 43 og Frdn. af 21de August 1829 § 4 sammenholdt med Parolbefaling af 17de October 1836 med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og ved Viborg Landsoverrets Dom af 28de November 1859 for Bedrageri efter førstnævnte Frdn. § 13 cfr. §§ 79 og 43 samt for 2den Gang begaaet Tyveri med Forbedringshuusarbejde i 1 Aar — flere Gange er dømt for Løsgængeri, senest ved denne Rets Dom af 3die Februar d. A. efter Lov af 3die Marts 1860 om Straffen for Løsgængeri og Vekleri § 1 cfr. § 5 til Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Lovsarbejdsanstalt i 150 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Løsgængeri, og er han ved egen af det isvrigt Oplyste tildeels bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have den 23de September d. A. frastjaaet en ham isvrigt ubekendt Smedesvend, hvis Fornavn var Carl, men om hvem han Intet nærmere har kunnet oplyse og som ikke er kommen tilstede under Sagen, et Pengebeløb af 3 Rk., som Arrestanten, idet han drev omkring med ham paa forskjellige Værtshuse, saae Leilighed til ubemærket at ubtage af hans Bøffelomme, samt endvidere at have overtraadt et ham til Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 11te September d. A. under sædvanlig Straffetruusel givet Tilhæld om ikke uden Tilladelse at forlade Fattigvæsenets Forsorg ved den 23de s. M. at udeblive fra Ladegaarden, hvor han af Fattigvæsenet var anbragt, og som han bemeldte Dag havde forladt med sædvanlig Udgangstilladelse, hvorefter han er streiset arbejdsløs omkring i Landet, indtil han i October Maaned blev anholdt under Bregentved-Gisjelsfeldt Virk.

Som Følge heraf vil Arrestanten, idet af de ovenmeldte ham tidligere overgaaede Domme ifølge Straffelovens § 307 alene Krigsretsdommen af 1857 vil være at tillægge Iterationsvirkning, være at ansee efter samme Lovs § 230 1ste Led samt ovenmeldte Lov af 3die Marts 1860 § 1 med en Straf, der efter Omstændighederne findes i det Hele at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 18 Maaneber“.

Høiesteretstidende,

udgivet

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 44.

Den 8de Februar.

1867.

Tredie eller extraordinaire Session.

Mandagen den 14de Januar.

Nr. 324.

Advocat Levinson

contra

Heinrich Friederich Gottfried Denkmar Bischoff

(Defensor Brock),

der tiltales for Falst.

Criminal- og Politirettens Dom af 17de November 1866:
„Tiltalte Heinrich Friederich Gottfried Denkmar Bischoff bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Jacobsen og Alberti, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brock for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indante Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende mod Tiltalte Heinrich Friedrich Gottfried Denkmar Bischoff for Falfs anlagte Sag har han vedgaaet, hvad der stemmer med det isvrigt Oplyste; at han, der agtede at inblade sig i Ægteskab med sin nuværende Hustru Karen Sophie Jensen, og i den Anledning havde hos vedkommende Klokker faaet udfærdiget en udspjst Blanket til en Forloverattest, dateret den 30te Mai d. A., har, efterat Attesten efter hans Anmodning var underskrevet af den ene Forlover, Skomagernester Anton Frederik Larsen, selv underskrevet Attesten som anden Forlover, Christian Brammer, Detailhandler, L. Helliggeiststræde Nr. 26“, hvorved han sigtede til en Detailhandler af det anførte Navn, uden hvis Vidende og Billie han underskrev Attesten og forsynede den med en Klaf Laf under Navnet som Segl, samt endvidere, da han, efterat have afleveret den falske Attest, blev gjort opmærksom paa, at det var uskikligt, om Forloverne, da ingen Confirmationsattest habdes tilstede for Tiltalte, tillige vilde attestere, at han var confirmeret, og en saadan yderligere Attestation var efter hans Anmodning givet paa Forloverattesten af fornævnte Skomagernester Larsen, ligeledes uden Brammers Vidende og Billie tilføjet Attesten: „Jeg Undertegnede besidner herved, at D. Bischoff er confirmeret. Chr. Brammer“, og derpaa afleveret Attesten paa Klokkerens Contoir, hvorefter Bielsen fandt Sted den 17de Juni d. A.

Som Følge heraf og da der efter Omstændighederne intet Hensyn kan tages til Tiltaltes usandshnlige og tilberis ubestyrkede Angivende om, at han ifkun for Spøg har underskrevet Brammers Navn for senere at overraske denne, om hvem han, efter det venstfabelige Forhold, hvori han stod til ham, antog, at han ikke vilde have noget imod at være hans Forlover, med den Efterretning, at han uden at vide det havde været Forlover for ham, hvorved isvrigt bemærkes, at Brammer har erklæret, at han ikke troer, at han vilde have vægret sig ved efter Opfordring at være Tiltaltes Forlover, samt at det ikke er oplyst, at der forelaae nogen Hindring for det ommeldte Ægteskab, vil Tiltalte, hvis Opgivende at være 28 Aar gammel er skønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, ikke kunne undgaae i Medfør af Straffelovens § 306 at anses efter samme Lovs § 270 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage“.

Nr. 330.

Advocat Brod

contra

Wilhelmine Caroline Hansen eller **Gad**, Frederiksens
Hustru (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 4de December 1866:
„Arrestantinden Wilhelmine Caroline Hansen eller Gad, Frederik-

fens Hustru, bør straffes med Tugthuusarbeide i 5 Aar samt udbrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Sørensen og Raasløff, 6 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til den i den indantebe Dom givne factiske Fremstilling maa det billiges, at Tiltalte er anseet skyldig i Indbrudstyveri. Høiesteret maa derhos vel være enig i, at der ikke kan tillægges den Tiltalte den 3die Septbr. 1858 for attentet Tyveri overgaaede Dom nogen Gjentagelsesvirkning; men Retten antager, at den paa Grund heraf heller ikke kan hindre Anvendelsen af Straffelovens § 61 2det Led. Da nu i nærværende Tilfælde 10 Aar ere forløbne, siden Tiltalte havde udstaaet den ved Dommen af 19de Marts 1850 idømte Straf, kan hun saaledes alene ansees som for 1ste Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen i Henhold til Lovens § 229 passende at kunne bestemmes til 4 Aars Tugthuusarbeide.

I Henseende til Actionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Chi kendes for Ret:

Wilhelmine Caroline Hansen eller Gad, Frederiksens Hustru, bør hensættes til Tugthuusarbeide i 4 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Arrestantinden Wilhelmine Caroline Hansen eller Gad, Frederiksens Hustru, der er sødt den 16de Novbr. 1823 og blandt Andet ved denne Rets Dom af 19de Marts 1850 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 15 med Forbedringshuusarbeide i 4 Aar, hvorved den Straf, hun tillige havde forstyldt efter samme Frdn. § 58 og Frdn. af 21de August 1829 § 2, blev absorberet, samt ved Høiesterets Dom af 3die Septbr. 1858 dømt efter førstnævnte Frdn. § 80 cfr. § 12 1ste Mbr. og § 16 til Forbedringshuusarbeide i 6 Aar, er under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen af det isvrigt Dplyste bestyrkede Tilstaelse overbeviist at have den 9de Juli d. A. fra et Dviftværelse i Stedet

Nr. 39 ved Besterbold, hvortil hun skaffede sig Indgang ved med en falsk Nøgle at aabne Døren til en til samme søreude Corridor, frastjaalet Grosserer Frederik Albert August Dithmer et Par Lagener, et Sengetæppe og 2 Haandklæder, tilsammen til Værdi 5 Rd. 1 Mk., og dennes Tjenestepiger Ida Friis og Marie Rasmussen forskellige Klædningsstykker m. v. henholdsvis af Værdi 15 Rd. 4 Mk. 12 ß. og 23 Rd. 5 Mk., samt den 31te August sidst. fra et aflaaft Dviftværelse i Eiendommen Nr. 4 i Naboløs, som hun ligeledes aabnede med en falsk Nøgle, stjaalet forskellige Johanne Geister tilhørende Klædningsstykker m. v. til en samlet Værdi af ca. 40 Rd.

Som Følge heraf vil Arrestantinden i Medfør af Straffelovens § 307 og da den hende i 1858 overgaaede Dom for attenteret Tyveri ifølge samme Lovs § 61 1ste Led ikke kan medføre Iterationsvirkning, men dog maa afbryde den i samme Paragraphs 2det Led omhandlede Præskription, være at ansee for 4de Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs § 232 sidste Led, sammenholdt med § 229 Nr. 4 1ste Led, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 5 Aar“.

Mandagen den 28de Januar.

Nr. 12. Ungkarl **Jens Jørgensen** (Engen)

contra

Huusmand Peder Jørgensen (Engen).

Højesterets Dom.

Da Citanten, efterat Højesterets Udeblivelsesdom af 5te November f. A. er affagt, og efterat han har meldt sig med Dvitting for at have betalt de i Dommen ommeldte 80 Lod Sølv, nu atter hverken er mødt eller har ladet møde, og Indstævnte heller ikke har givet Møde, kendes for Ret:

Citanten bør have tabt Sagen. Til Justitskassen betaler han 5 Rd.

Nr. 319.

Advocat Hansen

contra

Bruno Theodor Stock (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. af 8de Juni 1839 § 10.

Viborg Kjøbstads Politirets Dom af 13de Juni 1866:
„Tiltalte Grosserer Bruno Theodor Stock af Kjøbenhavn bør til

Kongens Kasse erlægge en Afgift af 80 Rb. og betale en Bøde af 32 Rb. til lige Deling mellem Viborg Byes Fattigkasse og Angiveren. At efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 15de Octbr. 1866: „Politiktsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at den deri ommeldte Afgift tillægges Statskassen. Saa udreder Tiltalte og Sagens Omkostninger, og derunder i Salair til Actor og Defensor for for Overretten, Procurator Morville og Justitsraad Neckelmann, 5 Rb. til hver. Den isømte Afgift og Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Afkærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at det maa blive uden Indflydelse, om der end af Udstederen af den i Dommen ommeldte Skrivelse af October 1865 tidligere maatte være givet Tiltalte en med denne Skrivelses Indhold overeensstemmende mundtlig Bæfted, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende Sag tiltales Grosserer Bruno Theodor Stof af Kjøbenhavn for Overtrædelse af Frdn. af 8de Juni 1839. Det er i saa Henseende oplyst, at Tiltalte under sit Ophold i Viborg paa en Reise i Foraaret 1865 har af en Handelnde der i Byen modtaget Bestilling efter medbragt Prøve paa et Parti Tobak fra et Handelshuus i Amsterdam, uden at Tiltalte paa denne sin Reise har været forshnet med saadant Afgangsbæftis, som er foreftrevet ved Frdn. af 8de Juni 1839; men Tiltalte, der tidligere har været Handelsreisende for det ommeldte Handelshuus i Amsterdam, har formeent, at da han i Januar 1862 har taget Borgerfkab som Grosserer i Kjøbenhavn, hvor han nu er bosiddende, maa han være berettiget til uden at løse Afgangsbæftis, paa Reiser heri Landet, paa hvilke han ogsaa driver Handel for egen Regning, tillige at modtage Bestilling paa Varer for udenlandske Handelnde, idet han nemlig for de Varepartier, som han saaledes affætter, erhoder en vis Provision af Sælgerne og efter sit Anbringende staaer del credors for Kjøbesummen eller en Deel deraf, t. Ex. saa stor en Deel, som hans Provision udgjør, uden at han iøvrigt vil kunne erindre, hvorledes Forholdet i saa Henseende har været ved den ovenommeldte

Handel i Foraaret 1865, saa at denne Handelsvirksomhed maa ansees drevet af ham for egen og ikke for fremmed Regning; ialtsald har han formeent, at den ikke kan betragtes som en Prøvehandel, men at den derimod maa ansees som en Commissionshandel, hvortil han ifølge Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 36 anseer sig som Grosserer berettiget, hvad enten denne Commissionshandel drives fra hans Hjem eller, som i det under Sagen omhandlede Tilfælde er skeet, paa Reise omkring i Landet. Derhos har Tilstalte paaberaabt sig, at han som Svar paa en Forespørgsel til Kjøbenhavns Magistrat, om han behøvede at løse Afgangsbrevs for paa sine Reiser heri Landet at kunne modtage Bestilling paa Varer for fremmede Handlende, har modtaget en under Sagen fremlagt Skrivelse fra en af Borgermestrene i Kjøbenhavn, hvori der er udtalt den Formening, at han som Grosserer i Kjøbenhavn ikke behøver at erhverve Afgangsbrevs for paa Reiser heri Landet efter Prøve at modtage Bestillinger paa Varer for fremmede Handlende, idet en saadan Handel maa ansees som tilladt som Commissionshandel ifølge Næringsloven af 29de Decbr. 1857 § 36, hvorfor han har meent, at selv om det maatte antages, at han ikke har været berettiget til at foretage den ommeldte Handel, uden at have erhvervet Afgangsbrevs, maa han dog paa Grund af den ommeldte Udtalelse fra Kjøbenhavns Magistrat være fritaget for at ansees med Mulct.

Det maa imidlertid mærkes, at, uanseet at Frdn. af 4de August 1742 § 15 har tilladt Grosshandlere eller Grossererer at modtage Varer af Fremmede i Commission til Forhandling, maae dog Bestemmelserne i Frdn. af 8de Juni 1839 § 8 antages at have medført, at ogsaa, naar indenlandske Grossererer omreise for at falshde og afhænde Varer for Fremmedes Regning, maatte disse være pligtige at løse det saakaldte Afgangsbrevs og iagttage den i sidstnævnte Forordning forefrevne Omgangsmaade, og idet Næringsloven af 29de December 1857 ikke har givet nogen ny Bestemmelse om, hvad der skal forstaaes ved Commissionshandel, men kun i sammes § 36 fastsat, at den saakaldte Commissionshandel er tilladt Enhver med de samme Varer og i de samme Quantiteter, som han for egen Regning maa købe og sælge, uden at bestemme, at Berettigelse til Commissionshandel ogsaa skal indbefatte Berettigelse til at reise omkring i Landet for at drive Prøvehandel for Fremmedes Regning, og det derhos ved Siden deraf i § 42 er fastsat, at de den saakaldte Prøvehandel vedrørende Bestemmelser forblive i Kraft, maa det herefter antages, at de samme Bestemmelser, som, førend Næringsloven af 29de December 1857 udkom, vare gjældende med Hensyn til indenlandske Handlende, der reise om for at falshde og afhænde Varer for Fremmedes Regning, ogsaa fremdeles ere gjældende. Idet nu det herunder Sagen omhandlede Salg eller den omhandlede Bestilling paa et Vareparti for et Handelshuus i Amsterdam, uanseet at Tilstalte efter sin Forklaring har staaet døl credere for Betalingen eller for en Deel deraf, og at han ikke var antaget i det fremmede Huses faste Tjeneste, men erhøidt Provision for Affætningen, er skeet saaledes, at den maa ansees at være foregaaet for det fremmede Huses Regning, og den derhos er iværksat af Tilstalte under hans Omreise heri Landet i det Diemed at affætte Varer for

det fremmede Huus, om end Tiltalte tillige paa samme Reise har drevet anden Handel for egen Regning, findes den omhandlede Handelsvirksomhed at maatte ansees som en saadan, at Tiltalte ifølge det Foranførte i Henhold til Bestemmelserne i Næringsloven af 29de December 1857 § 42 og Frdn. af 8de Juni 1839 § 8 maatte være uberettiget til at udøve den uden at have løst Afgangsbetaling, og idet den ommeldte Udtalelse i den ovennævnte Skrivelse fra en af Kjøbenhavn's Borgermestre saameget mindre kan befri Tiltalte for Ansvar i den ommeldte Henseende, som bemeldte Skrivelse er fra October 1865, medens den omhandlede Handel er udøvet af Tiltalte i Foraaret 1865, maa det billiges, at Tiltalte, om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været anseet for lignende Forhold, ved den paaankede Politiretsdom er i Henhold til Frdn. af 8de Juni 1839 § 10 dømt til at betale den for Afgangsbetaling bestemte Afgift 80 Rb. og at bøde 32 Rb. til lige Deling mellem Viborg Kjøbstads Fattigkasse og Angiveren, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste, dog saaledes at den ommeldte Afgift tillægges Statskassen".

Nr. 311.

Advocat Heinrichsen
contra

Anne Lovise Larsen, Petersens Hustru (Defensor Levinson), der tiltales for Meddeeltighed i Fosterfordrivelse eller Attentat paa samme samt for Dvælfalveri og Spaalen.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 7de August 1866: „Arrestantinden Johanne Elisabeth Frederikke Ertner i Odense bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 4 Maanedere og iøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Ane Louise Petersen født Larsen af Odense bør hensættes i Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og iøvrigt for Actors videre Tiltale fri at være. 3 Salair til Actor, Kammerassessor, Procurator Jespersen, udrede begge Tiltalte in solidum 10 Rb.; iøvrigt bør enhver af dem afholde den hende betræffende Deel af Actionsomkostningerne, derunder Arrestantinden Ertner i Salair til hendes Defensor, Prøveprocurator P. Hansen 8 Rb., og Tiltalte Ane Louise Petersen ligeledes i Salair til hendes Defensor, Procurator Borch, 8 Rb. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de Octbr. 1866: „Arrestantinden Johanne Elisabeth Frederikke Ertner bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Maanedere. 3 Henseende til

den Tiltalte Anne Louise Larsen, Petersens Hustru, ikjendte Straf og Actionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Procuratorerne Winther, Myhlertz og Salomonsen for Overretten tillægges i Salarium hver 8 Rd., der udredes af Arrestantinden og Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anne Louise Larsens Bekommende ansførte Grunde vil den være at stabsfæste, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Lands over= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salarium til Advocaterne Henriksen og Levinsen for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærbærende fra Dønsse Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Johanne Elisabeth Frederikke Ertner, der er født den 30te Decbr. 1848 og ikke funden forhen straffet, for Barnefødsel i Dølgemaal eller for uforsvarlig Omgang med sin Barnefødsel samt for Fosterfordrivelse eller for Attentat paa denne Forbrydelse og Tiltalte Anne Louise Larsen, Petersens Hustru, der er født den 27de November 1828 og ikke funden tidligere straffet, for Meddeeltagighed i den sidstnævnte Forbrydelse samt for Dvassalveri og for Spaen.

Hvad angaaer Arrestantinden, da har hun afgivet en Forklaring, der tilbeels er bestrøket ved og iøvrigt ikke staaer i nogen væsentlig Strid med de under Sagen tilveiebragte Oplysninger, og som gaaer ud paa følgende: Efterat Arrestantinden, der havde indladt sig i Forbindelse med flere under Sagen opgivne Mandfolk, i April Maaned f. N. antog sig for frugtommelig, henvendte hun sig til Tiltalte for at faae Raad og Midler til at fordrive sit Foster. Tiltalte raadede hende da til at bruge Bitterkjærne eller Kolloquint og Laurbær og Eneber fogte i gammelt Öl samt nogle gule Draaber og Klokkesibte, men da Arrestantinden i den Anledning havde aumodet et af de Mandfolk, med hvem hun havde staaet i Forbindelse og som hun antog var Faber til det Varn, hvormed hun troede sig frugtommelig, om at forskaffe hende Bitterkjærne, svarede han, der var Lærling paa et Apotek, at det ikke kunde faaes uden Recept, af hvilken Grund Arrestantinden, efter endnu engang forgjæves at have opsøgt ham for at gjentage sin Annødning, opgav Forsøget

paa at skaffe sig bemeldte Middele, da hun ingen anden Maade vidste at faae det paa. . . .

Angaaende de ovenomhandlede Midler til Fosterets Forbrivelse har Stiftsphyficus i en af ham afgiven Erklæring yttret, at Bittertjærne maa erklæres for et virksomt Abortivmiddel, Laurbær i ringe Grad og Enebær for aldeles uvirksomme i den Retning, hvad enten de koges i gammelt *Al* eller ikke. . . .

Tiltalte, forsaavidt Sagen for hendes Bedkommende foreligger Overretten, er ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have tilraadet Arrestantinden, da denne henvendte sig til hende, at bruge hele Laurbær og Enebær kogte i *Al* for at bringe hendes Menstruation i Orden, og det uagtet hun ligesaavel som Arrestantinden antog, at denne var frugtsommelig, samt at hun ved samme Leilighed til Arrestantinden omtalte, at Bittertjærne kunde bruges med Nytte i den Tilstand, hvori hun befandt sig, idet hun dog derhos vil have henviist til de alvorlige Følger, som det kunde medføre, med den Yttring, at der stod Tugthuussarbejde derpaa, og endelig at have tilraadet Arrestantinden, der klagede over Smerter i Lænderne, at gnide sig med Kalkesidt opløst i Brændeviin. For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at bømme i Medfør af Straffelovens § 306 efter sammes § 48 og § 49 jfr. § 193.

Da den af Underretten for denne Tiltalte valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Omstændighederne maa findes passende, og da de af Underretten i Henseende til Actionens Omkostninger trufne Bestemmelser billiges, vil den indskafte Dom i Genhold til det Anførte deels være at stadfæste, deels at forandre“.

Onsdagen den 30te Januar.

Nr. 333. Fuldmægtig i Justitsministeriet,
Cand. jur. Klubien
contra

Anton Buresch og Hans Heinrich Christian Seger
(Defensor Brod),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri, Løsgængeri og Væleri og Sidstnævnte for Deelagtighed i Tyveri, navnlig efter Straffelovens §§ 51, 52 og 54, samt for Hæleri.

Rougsø m. fl. Herredens Extrarets Dom af 9de Octbr. 1866:
„Arrestanterne Anton Buresch og Hans Heinrich Christian Seger bør hensættes til Forbedringshuussarbejde, den Førstnævnte i 4 Aar, den Sidstnævnte i 1 Aar. Arrestanten Anton Buresch bør derhos efter udstaaet Straf bringes ud af Riget. De bør ende-

ligen Begge in solidum udrede de af Actionen løblich flydende Udgifter, derunder i Salair til Actor, Procurator Jacoby 6 Rd. og til Defensor, Procurator Bredstrup 5 Rd. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 3die Decbr. 1866: „Arrestanterne Anton Buresch og Hans Heinrich Christian Seger bør hensesættes til Forbedringshuusarbeide, Førstnævnte i 3 Aar og Sidstnævnte i 1 Aar, og bør Arrestanten A. Buresch efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor for Underretten 8 Rd., til Defensor sammesteds 6 Rd. samt til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Møller og Isaacsen, 10 Rd. til hver, udredes af Arrestanten Buresch, hvorhos Arrestanten H. H. Chr. Seger in solidum med ham udreder Halvdelen af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltalte Segers Forhold med Hensyn til Lyveriet hos N. Ostenberg bliver at hensesøre deels under Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Led sammenholdt med § 48, deels under sammes § 238, kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Fuldmægtig Klubien og Advocat Brod tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til de øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisjer hebbet det: „Efterat Arrestanterne — af hvilke Buresch, der er sødt i Ungarn, havde staaet ved et østerrigft Regiment, der laae i Rendsborg, hvorfra han i Juni Maaned d. A. var desfarteret over Ribe og Ringkjøbing til Horsens — i sidstnævnte By, hvor de begge havde Arbeide hos en Jernbaneentrepneur, havde gjort Betjendtskab med hinanden, forlobe de den 20de Juli d. A. Horsens for at begive sig til Arrestanten Segers Hjem paa Kjærende Mark i Kongjøs m. fl. Herreders Jurisdiction, hvor Seger havde sagt, at Buresch kunde faae lettere Arbeide for høiere Betaling, og da de paa deres Wei den følgende Aften i Nærheden af Ny Røgten Kro havde sat sig ned i Chaufseegrøften, kom, efter den af dem

afgivne Forklaring, en fremmed Person til dem, der indlob sig i Snat med dem og foreslog, at de alle Tre skulde slaae sig sammen for om Natten at gaae ind paa en Gaard, han kjendte i Nærheden, og hvor der boede en Mand, som havde Penge, og sjæle hvad de kunde faae sat paa. Arrestanten Seger afflog imidlertid efter sin Forklaring bestemt for sit Vedkommende at tage Deel i Tyveriet, idet han, efter hvad han har udsagt, ikke har Mod til at stjæle, men han oversatte imidlertid den Fremmedes Anmodning paa Tydst for Arrestanten Buresch — der ikke havde forstaaet den paa Dansk førte Samtale mellem Seger og den Fremmede — hvilket efter Segers Forklaring foranledigedes ved, at Buresch spurgte, hvad de talte om, medens Buresch har udsagt, at Seger spurgte ham, om han havde forstaaet hvad der blev sagt, og da han svarede Nei, fortalte ham den Fremmedes Forslag. Arrestanten Buresch gif da ogsaa ind paa at deeltage i Tyveriet, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at Arrestanten Seger opfordrede ham til og gjorde sig al Umage for at overtale ham til at gaae ind paa den Fremmedes Forslag, idet han navnlig ogsaa sagde, at de kunde sælge Kosterne, hvorimod Arrestanten Seger har benægtet at have anbefalet eller understøttet Forslaget, eller at det ialtsald har været hans Mening at tilskynde Buresch til at udøve Tyveriet, hvorimod han har udsagt, at han blot vilde forklare for Buresch hvad den Fremmede foreslog og derefter overlade til Buresch selv, om han vilde gaae ind paa Forslaget eller ikke, og at han ikke kan skjønne, at Buresch med Grund kan sige, at han af Seger blev opmuntret til at gaae ind paa Foretagendet; han har derhos forklaret, at der ingen Aftale var om, at de alle Tre skulde bele Kosterne, hvorimod han har erkjendt, at det var en Aftale, at Buresch og den Fremmede, efterat have udøvet Tyveriet, skulde komme tilbage til Seger, der skulde vente paa deres Tilbagekomst. Efterat de havde fiddet en Tid, indtil det var blevet godt mørkt, idet Klokken maa antages at have været omtrent 11, og Arrestanten Buresch imidlertid til Touren havde staaet 2 Elletræsknipler til sig og den Fremmede, med Hensyn til hvilke han dog har benægtet at det var Hensigten, at de skulde bruges ved Udøvelsen af Tyveriet, opmuntrede, efter den af Buresch afgivne Forklaring, Seger dem til at gaae, idet han yttrede, at nu var det Tid til at gaae, hvilken Ptring Seger ogsaa har erkjendt at have brugt, men han har udsagt, at dette skete ifkun fordi den Fremmede sagde disse Ord, som Seger derefter alene oversatte for Buresch. Efter den af Arrestanten Buresch afgivne, af Sagens øvrige Oplysninger bestyrkede Tilstaaelse begav han sig derpaa med den ommeldte fremmede Person til Gaardeier R. Stenbergs Gaard paa Sjærslev Mark, til hvilken de ankom efter omtrent 1½ Times Gang, og som den Fremmede betegnede som den af ham omtalte Gaard; den Fremmede udtog derpaa et udbendig med Søm fastgjort Bindue til et Værksted i Stuehuset, igjennem hvilket Bindue han trøb ind i Værkstedet og lukkede derpaa en til dette fra Gaarden førende Dør op for Arrestanten, som derefter gif ind til ham gjennem Døren. Den Fremmede tog derpaa først en Flaske med Brændeviin, der stod i den tilstøbende Dagligstue, og med hvilken de gif udenfor og drak af den samt satte den fra sig i

Gaarden, hvorpaa de gif ind igjen og begav sig ind i Ostenbergs Sovekammer, hvor de tilvendte sig en betydelig Deel Klædningsstykker, navnlig af et Stab, hvori Nøglen sad, hvorhos Arrestanten tog et Sølvuhr, der hang paa Bæggen over Sengen, idet han rakte over Sengen for at tage Uhret, uden at Ostenberg, der laae i Sengen, vaagne, hvorefter de igjennem den ommeldte Dør bortfjerne sig og kom, da det var begyndt at dages, tilbage til det Sted, hvor de havde efterladt Seger, der imidlertid havde sovet og nu blev vækket af dem, idet de meddeelte ham, hvorledes Tyveriet var gaaet til; de deelte derpaa Kosterne mellem sig, idet Seger har vedgaaet, at det blev forudsat, at han ogsaa skulde have sin Andeel af disse, og han valgte da et Par Beenklæder og et Par Støvler tilfammen af Værdi 7 Rd. samt modtog af Buresch det ommeldte Uur af Værdi 10 Rd., Buresch fik forskellige Klædningsstykker af Værdi ca. 26 Rd., og den Fremmede erholdt en Frakke, et Par Beenklæder og et Par Støvler. De begave sig derpaa til Segers Hjem, hvor de ankom den følgende Formiddag, idet dog den Fremmede undervejs blev borte for Arrestanterne, uden at der senere under Sagen er bleven tilveiebragt nogen Oplysning om ham. Da Arrestanterne derpaa den 23de Juli havde begivet sig til et Sted i Nærheden for at søge Arbejde, og de om Aftenen paa Hjemveien, da tillige en Arbeidsmand var i Følge med dem, kom forbi S. Lüders Sted, Lille Stofferhuus, hvis Have gif ud mod Beien, begav Arrestanten Buresch sig ind i Haven, for, som han har forklaret, at tage Agurker der, hvilke han imidlertid ikke fandt; derimod foresandt han sammesteds nogle Bistaber, af hvilke han væltebe een og udtog den derbørende Bog og Honning, hvorefter han indhentede Seger og Arbeidsmanden, der imidlertid først havde fortsat deres Gang og derefter ventet paa ham. Efter den af Buresch afgivne og af bemeldte Arbeidsmands Udsagn bestyrkede Forklaring havde Seger tidligere paa Aftenen opfordret Buresch til at gaae ind paa et Sted for at tage Agurker, og Buresch har udsagt, at det var efter denne Opfordring, at han begav sig ind i Lüders Have, men imod Segers Benægtelse er der ikke tilveiebragt Beviis imod ham i saa Henseende. Den ommeldte Bistabe er ansat til en Værdi af 4 Rd. Efter Hjemkomsten til Segers Bolig trykkede Buresch Honningen ud af Kagerne i en Seger tilhørende Leertruffe, som Seger derpaa, efter den af Buresch afgivne Forklaring, bar ud i Kjøkkenet og opbevarede, hvorimod Seger har udsagt, at han, der misbilligede Tyveriet af Honningen, var fortrydelig over at Buresch benyttede Leertruffen. Samme Nat forlod Arrestanten Buresch efter Aftale med Arrestanten Seger dennes Bolig, hvor han blandt Andet efterlod Honningen og Borkagerne, — der derefter ved Undersøgelse den følgende Dag maae antages at være blevene sunne i Segers Kjøkken — idet det var Buresch's Hensigt at begive sig til Aalborg for der at staffe sig Legitimationspapirer, samt derhos undervejs at sælge nogle af de hos Ostenberg stjaalne Koster, af hvis Provenu Seger, efter hvad han har erkjendt at der blev aftalt mellem dem, skulde have en Andeel, naar Buresch kom tilbage til ham. Ved sin Afreise satte Buresch sig — hvilket efter hans Forklaring, som Seger dog har mopsagt, skete efter Opfordring af

Seger — i Besiddelse af en Gaardmand P. Hansen af Kjærende tilhørende Hest, som han red en halv Miils Vej og derefter lod gaae, hvorefter den den følgende Dag fandtes igjen af Fierren, der isørigt har skafadbet Paatale mod Arrestanten for den saaledes stete Benyttelse af Hesten.

I de følgende Dage, fra den 24de til den 29de Juli — paa hvilken sidstnævnte Dag Arrestanten Buresch vendte tilbage til Arrestanten Segers Bolig, og da blev anholdt — blev Arrestanten Buresch, som han har forklaret uden videre Hensigt, omkring paa forskjellige Steder i Rougsø og Sønderhaub Herreder, idet han om Natten laae i Høstakke, og efter den af ham afgivne Tilskaaelse, der bestrykes ved Sagens øvrige Oplysninger, begik han i det ommeldte Tidrum efternævnte Tyverier, der samtlige maae antages at være udsøvede om Natten efter Sengetid.

1) Natten mellem den 25de og 26de Juli banede han sig Afgang til Sognefoged Rasmus Torfs Gaard i Storejørup, idet han frabrækkede nogle Træspoler, der vare staaede for Binduet til Mælkekammeret — medens selve Binduet var aftaget for at skaffe Luft ind — og krøb igjennem Binduet ind i Kammeret, hvor han tilvendte sig ca. 1 Pd. kogt Faarekjød samt en Flaske med ca. 1 Pægel Brændeviin. Det ommeldte Mælkekammer stod i Forbindelse med Beboelsesleiligheden, idet dog Døren til Dagligstuen var ind til denne lukket med en Hæspe, saa at den ikke kunde aabnes uden ved Brud, som ikke fandtes foretaget.

2) Samme Nat begav han sig, som han har udsagt, i den Hensigt at see om der var Noget, han kunde bruge, igjennem en Dør, der kun var lukket med Klinkesalb, ind i Gaardmand Rasmus Rasmusens Gaard i samme By, hvor han i Bryggeriet tilvendte sig 2 Skjorter af Værbi 2 Rd., hvilke han strax traal paa.

3) Natten mellem den 26de og 27de Juli begav han sig, ligeledes som han har udsagt i den Hensigt at see, om der var Noget, han kunde bruge, til Gaardmand Christen Dibrifsens Gaard i samme By, hvor han deels udtog et Bindue til Spisekammeret og ved at række igjennem Binduet uden at komme ind i Kammeret udtog en Potte eller Krulle med ca. en halv Flaske M, som han drak, idet han lod Potten staae udenfor Binduet, hvorhos han ligeledes maa antages paa samme Maade at have udtaget 2 Flasker, som han ligeledes henfattede udenfor, deels aftog et andet Bindue, der førte til Øverstestuen, hvorigjennem han krøb ind i bemeldte Stue, der stod i uafsaaset Forbindelse med den øvrige Deel af Beboelsesleiligheden, og hvor han tilvendte sig 3 Lærklæder og en Raffjet, af Værbi tilsammen 7 M.

4) Samme Nat indfandt han sig ved Gaardmand Jens Diesens Gaard i samme By, hvor han udtog Binduet til Spisekammeret og ved at række Haanden ind igjennem Binduet uden at trænge ind i Kammeret tilvendte sig et Stykke kogt Faarelaar.

5) Da han Natten mellem den 28de og 29de Juli kom til Bivild, gif han, som han har udsagt, for at see, om der var Noget, han kunde tage til Føden, til Gaardmand Simon Pedersens Gaard i bemeldte By, og begav sig

igjennem et Bindue, der stod paa Klem og kun var bundet til Binduestrogen ved en Snor, ind i Mælkemmeret, hvor han drak en Staal Fløde og spiste noget Brød, hvorpaa han gik ind i det tilstøbende Bryggers og herfra ind i et Kammer, hvor han tilvandt sig en Pibe af Værdi 1 Rd.; han vilde derpaa gaae tilbage samme Vej gjennem Bryggeret, men da han saar, at der fra dette stod en Dør aaben til et andet Kammer, i hvilket Pigerne havde deres Rister, gik han derind og tilvandt sig af et Aflutte i en ulaaset Riste 5 Mk. 9 $\frac{1}{2}$ i Penge, hvorpaa han forsøiede sig bort. De ommeldte Localer stode i Forbindelse med Beboernes Soveleilighed.

6) Samme Nat gik han, der efter sin Forklaring, da han nu havde en Pibe, trængte til Tobak, til Kjøbmand H. C. Nyboes Sted i samme By, hvor han udtog et Bindue og steg igjennem samme ind i Pakhuset eller Pakkammeret, der stod i Forbindelse med Beboelseleiligheden, og tilvandt sig der 3 $\frac{3}{4}$ Pd. Tobak af Værdi 5 Mk. samt nogle Svedsker og Soovstikker.

Størstedelen af de ved de ovennævnte Tyverier stjåalne Gjenstande ere komne tilstede under Sagen og ubleverede de Bestjaalne, og om Erstatning er der under Sagen ikke Spørgsmaal.

Foraauidt Arrestanten Buresch fremdeles sigtes for Løsgængeri og Betleri, da maa han ansees at have gjort sig skyldig i den førnævnte Forfeelse, nemlig ved sin ommeldte Omdriven i Kongsø-Sønderhald Herreder, og hvad den sidstnævnte Forfeelse angaaer, har han vedgaaet, at han saavel paa Veien over Ribe til Horsens har, da hans Penge slap op, bettet sig frem, som at han paa sin Omdriven i Kongsø-Sønderhald Herreder har levet af Mælk og Brød, som han tiggede.

Efter det Anførte vil Arrestanten A. Buresch, der maa antages at være 21 Aar gl. og ikke tidligere at have været under Tiltale her i Landet, være at ansee efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4 sidste Led samt Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5, og Arrestanten H. H. Chr. Seger, der er født i Mecklenburg-Schwerin og 36 Aar gl. og, siden han i 1854 eller 1855 ankom her til Landet, ikke har været tiltalt eller straffet, for sin Deelagtighed i Tyveriet hos Ostenberg efter Straffelovens § 51 cfr. § 229 Nr. 4 sidste Led, og for sit Forhold med Hensyn til den ommeldte Honning og Vortager efter samme Lovs § 238, og findes Straffen for Arrestanten Buresch at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil være at dømme til efter udstaaet Straffetid at bringes ud af Riget, ligesom Straffen for Arrestanten Seger findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar.

Nr. 340.

Advocat Brod

contra

Maren Kirstine Sophie eller **Karen Marie Sophie Rasmussen**, Petersens Hustru (Defensor Heinrichsen),
der tiltales for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Criminal- og Politirettens Dom af 29de December 1866:
„Arrestantinden Maren Kirstine Sophie eller Karen Marie Sophie Rasmussen, Petersens Enke, bør straffes med Tugthuusarbejde i 4 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Herforth og Bang, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde fjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brod og Heinrichsen for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Da Arrestantinden Maren Kirstine Sophie eller Karen Marie Sophie Rasmussen, Petersens Enke, der er født den 15de Decbr. 1810 og senest ved Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom af 30te Januar 1857 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 16 med Tugthuusarbejde i 8 Aar, under nærværende mod hende for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods anlagte Sag ved egen af det isvrigt Oplyste bestrakte Tilstaaelse er overbeviist at have den 2den Septem- ber d. A. frafjaalet Høker Hans Jensen 2de Lagener, tilsammen af Værdi 1 Rd. 3 Mk., samt derhos unbladt at oplyse et til 8 f. vurderet Tørklæde, som hun vil have fundet for omtrent halvandet Aar siden i Nørrealle, vil hun i Medfør af Straffelovens §§ 306 og 307 være at ansee efter samme Lovs § 232 og § 247 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Tugthuusarbejde i 4 Aar“.

Mandagen den 4de Februar.

Nr. 295.

Advocat Hansen

contra

Thomas Thomsen (Defensor Brod) og **Jens Rasmussen**
(Defensor Liebe),

der tiltales, Førstnævnte for Meddeeltighed i Proformahandel i

svigagtig Hensigt, Afbenyttelse af et forfalsket Document, bedrageligt Forhold og falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for lige Meddeelagtighed, bedrageligt Forhold samt Forsøg paa ulovlig Afpresning af Penge.

Følgse Herreds Extrarets Dom af 16de Januar 1866: „Tiltalte, forhørværende Eier af Nørregaard Hans Svendsen, nu af Næstkov bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. De Tiltalte, Gaarbeier Thomas Thomsen af Norre og Hestehandler Jens Rasmussen af Skjørringe, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 6 Gange 5 Dage og den Sidste i 4 Gange 5 Dage, hvorhos den Første isvrigt bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være; Tiltalte Gaarbeier Rasmus Hansen Have af Store Løitofte bør til Maribo Amtsfattigkæsse bøde 25 Rd. Actionens Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Henriksen 25 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Blæsberg og Kofod henholdsvis 20 og 10 Rd. foruden Diæter til dem alle efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse, udredes af de Tiltalte H. Svendsen og Th. Thomsen, Een for Begge og Begge for Een, dog at Tiltalte D. Rasmussen heraf tilsvares $\frac{1}{4}$ in solidum med de tvende Andre, samt at Tiltalte R. H. Have af Actors Salair og Diæter betaler $\frac{1}{9}$ in solidum med de øvrige Tiltalte, medens den første Defensors Salair og Diæter tilsvares af de Tiltalte H. Svendsen, J. Rasmussen og R. H. Have, henholdsvis med $\frac{3}{6}$, $\frac{2}{6}$ og $\frac{1}{6}$ samt Een for Alle og Alle for Een, og endelig den anden Defensors Salair og Diæter betales af Tiltalte Th. Thomsen alene. Saa bør Tiltalte H. Svendsen og i Erstatning til sit Fallitbo betale 860 Rd. Den ibømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen isvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven“.

(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 45.

Den 15de Februar.

1867.

Tredie eller extraordinaire Sessjon.

Mandagen den 4de Februar.

Nr. 295.

Advocat Hansen

contra

Thomas Thomsen og Jens Rasmussen (see forrige Nr.).

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17de Juli 1866: „De Tiltalte, forhenværende Eier af Norregaard Hans Svendsen, Gaardeier Thomas Thomsen af Norre og Hestehandler Jens Rasmussen af Skjørringe, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Svendsen i 6 Gange 5 Dage, Thomsen i 4 Gange 5 Dage og Rasmussen i 5 Dage, men igrøvrigt bør de Tiltalte Svendsen og Rasmussen for Actors Tiltale og Tiltalte Thomsen deels for Actors, deels for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at staa, og i Salair til Procuratorerne Sørensen, Myhlert og Berggreen for Overretten betale de Tiltalte 15 Rd. til hver, hvoraf den Førstes Salair udredes af alle 3 Tiltalte in solidum, Salairet til Procurator Myhlert af de Tiltalte Svendsen og Rasmussen ligeledes in solidum og Salairet til Procurator Berggreen af Tiltalte Thomsen alene. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiestrets Dom.

Ligesom der, da Sagens Indstævning til Høiestret for Thomas Thomsens Vedkommende alene er steet efter hans Be-

X. Hærgang.

gjæring, ifkun for Høiesteret bliver Spørgsmaal om at idømme ham Straf for det Forhold, hvori han ved den indankede Dom er funden skyldig, nemlig Deelagtighed i Proformahandel, saaledes maa det og, hvad Jens Rasmussen angaaer, skjøndt Indstævningen til Høiesteret for hans Vedkommende tillige er steet paa det Offentliges Vegne, efter de med Hensyn hertil forelagte Dplysninger antages, at Sagen kun foreligger Høiesteret til Paatjendelse, forsaavidt der ved Overretsdommen er paalagt ham Straffeanfvar, nemlig ligeledes for Deelagtighed i Proformahandel.

For det de Tiltalte saaledes og det med Føie tilregnebe, i Dommen nærmere fremstillede Forhold ville de være at dømme efter Straffelovens § 252 jfr. med § 47 1ste Led, og Straffen bestemmes til Fængsel paa Band og Brød, for Thomas Thomsen i 4 Gange 5 Dage og for Jens Rasmussen i 5 Dage.

I Henseende til Actionens Omkostninger i de foregaaende Instantfer findes det for de nævnte Tiltaltes Vedkommende at kunne have sit Forblivende ved Overretsdømmens Forfrister.

Med Hensyn til, at Underdommeren har ladet den Jens Rasmussen ved Overretsdommen tilfundne Straf exequere, skjøndt denne Tiltalte havde begjært Dommen appelleret til Høiesteret, bemærkes, at dette Forhold, for hvilket Justitsministeriet har erklæret, at Underdommeren vil blive dragen til Ansvar, naar nærværende Sag er bleven paadømt af Høiesteret, ikke nu bliver Gjenstand for Paatjendelse.

Thi kjendes for Ret:

Jens Rasmussen og Thomas Thomsen bør hensesættes i Fængsel paa Band og Brød, den Første i 5 og den Sidste i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advocaterne Hansen, Brod og Liebe tillægges i Salarium for Høiesteret hver 20 Rd., hvoraf enhver af de nævnte Tiltalte udreder Halvdelen.

I den indbankede Doms Præmisser hedder det: „Nr. 1. Tilstalte Hans Svendsen. Tilstalte har forklaret, at han, der havde bragt i Erfaring, at der den 9de Decbr. 1864 vilde blive foretaget Execution hos ham efter trende af Proprietair Kjør og Gaarbeier Klinte erhvervede Domme, hvorved han var tilsligtet at betale dem ialt 1513 Rb. foruden Renter og Omkostninger, har samme Dags Morgen, forinden Executionen afholdtes, af sin Besætning solgt Medtiltalte Thomas Thomsen, hvem han ligeledes skulde Penge, 12 Faar, 4 Køer, 1 Hoppe og 1 Føl. . . .

Den 9de December blev der derpaa foretaget 3 Executionsforretninger hos Tilstalte til Fuldbestgjørelse af de anførte Domme, og den 19de s. M. to lignende Forretninger til Fuldbestgjørelse af tvende med Kalkflov Sparebank indgaaede Forlig paa ialt 550 Rb. foruden Renter og Omkostninger. Ved samtlige Forretninger blev Ublaget og bets følger betydet Tilstalte og denne gjort ansvarlig for det Ublagtes uføringede Tilstedeblivelse. . . .

Ved en den 2den Februar 1865 oprettet Kjøbecontract solgte Tilstalte sin Eiendom Norregaard; med Gaarden skulde alene følge nogle enkelte Løssøregjenstande. Efter hvad Tilstalte har forklaret anede han ved Kjøbecontractens Oprettelse endnu ei, at han var insolvent, men troede, at hvad der blev tilovers af Kjøbesummen — efter Indfrielsen af forskjellige paa Eiendommen tingløse Prioriteter, Forlig og Executioner — hvilket han beregnede til 2500 Rb., i Forbindelse med Provenuet af hans Løssøre, som han havde betænkt at sælge ved en Auction, der berammedes til den 2den Marts, skulde være tilstrækkelig til at betale hans øvrige Gjæld, hvilken han anslog til kun 1 à 2000 Rb., saa at han herefter endog vilde faae et klækkeligt Beløb tilovers til at paabegynde en ny Virksomhed, hvorved han kunde haabe at erhverve det Fornødne til sit og Familiens Underhold. Kort efter Kjøbecontractens Oprettelse erfarede imidlertid Tilstalte, at en stor Deel Bøgler, hvorved han var forpligtet deels som Acceptant, deels som Endosent, og som han havde haabet skulde blive indfrieede af en Tredeemand, der havde erholdt Udbyttet af dem, vilde retournere paa ham, og frygtede han da, at hans Bo skulde blive fallit og han tilligemed Familie saaledes blive berøvet Alt. Tilstalte tænkte da paa en Udvei, hvorved han kunde redde saavel det tiloversblivende Beløb af Kjøbesummen for Eiendommen som det eventuelle Auctionsprovenu for Løssøret, og besluttede at ville, naar han forlod Norregaard, der var bestemt til 8de Marts, for de saaledes indkomne Penge kjøbe eller forpakte en Eiendom i sin Søns Navn, hvorved han haabede at unddrage disse Penge fra sine Creditorets Forsølgelse. Da Tilstalte imidlertid befrygtede, at Creditorerne skulde ved Løssøreauctionen eller senere lægge Beslag paa Auctionsprovenuet, blev han enig med de Medtiltalte Thomas Thomsen og Jens Rasmussen om at indgaae efternævnte tvende Proformahandler, uden at det har kunnet oplyses, fra hvem Forslaget hertil er kommet. Proformahandlerne bleve indgaaede den 22de Februar 1865, uden at det, efter hvad der foreligger, og da navnlig Tilstaltes Forklaringer i denne Henseende have været vækkende og modsigende, med Sikkerhed tør statueres, at han dengang har maattet forudsæ sin fore-

staaende Fallit. Efterat Tiltalte den nævnte Dag havde samlet sine contante Penge, der udgjorde 450 Rb., leverede han disse til Rasmussen, hvorpaa Tiltalte i Overværelse af tvende Vidner — der nu tilfaldtes og som holdtes i Uvidenhed om, at Handlerne kun bleve indgaaede pro forma — folgte Rasmussen 5 Heste af sin Besætning for et Beløb af 500 Rb., hvoraf Kjøberen betalte Sælgeren de 450 Rb. og lovede at betale de resterende 50 Rb. næste Dag. Efter Afsluttelsen af denne Handel, hvorom intet skriftligt Beviis blev udstedt, og efterat Tiltalte dernæst hemmelig havde leveret Thomsen de fra Rasmussen modtagne Penge, folgte han til Thomsen hele sit øvrige Ind- og Udbo, forsaavidt det ikke skulde følge med Gaarden, og med Fradrag af Sæd, Foder og Fødemidler, for 1500 Rb., hvilket Beløb Kjøberen derpaa ubetalte Sælgeren paa 50 Rb. nær — som lovedes betalt Dagen efter — deels med Gjældsbeviser, deels med Contanter, blandt hvilke de af Tiltalte tilveiebragte 450 Rb. Om den sidste Handel oprettedes derpaa et Document, hvori Tiltalte erkjendte at have solgt Thomsen de nævnte Gjenstande for 1500 Rb. og at have modtaget af ham dette Beløb. Beviset, der blev skrevet af Tiltalte efter Dictat af Thomsen, blev dernæst underskrevet af hiin og af de tvende Vidner til Bitterlighed. Efterat disse havde fjernet sig, tilbageleverede Tiltalte til Thomsen de af denne, for at forestille den contante Kjøbesum, tilskudte ca. 300 Rb. Der blev dernæst efter Forlangende af Tiltalte udstedt et Contrabeviis — ligeledes nedskrevet af Tiltalte efter Dictat af Thomsen — om, at hvad der den 22de Februar 1865 var passeret mellem de tre Paagjældende, skulde være dødt og magtesløst, hvilket Beviis derefter blev underskrevet af Thomsen og Rasmussen og leveret Tiltalte. Det var Aftalen imellem Tiltalte og Rasmussen, at denne skulde sælge Hestene, der forbleve paa Norregaard, underhaanden, og at de skulde bele, hvad de udbragtes til over 500 Rb. Med Thomsen blev Tiltalte enig om, at alt det øvrige Løssøre, der ligeledes forblev paa Norregaard, skulde sælges ved ovennævnte alt tidligere til 2den Marts berammede Auction, der derfor nu skulde afholdes i Thomsens Navn og Provenuet udbetales til denne, for derefter at leveres Tiltalte, hvorfor Auctionen publiceredes paa Thomsens Begne i Aviserne, ligesom han ogsaa underskrev Auctionsconditionerne. Tiltaltes Forklaring om, at han og Thomsen bleve enige om, at hvad Løssøret udbragtes til over 1500 Rb., skulde deles med dem, har Thomsen, der kun vil have handlet af Interesse for Tiltalte, vedholdende benægtet. Da Handelen om Norregaard imidlertid gik tilbage den 1ste Marts, og det i Tilfælde af en ny Handel om Eiendommen ansaaes ønskeligt for Tiltalte at have frie Hænder, navnlig over Besætning og Inventarium, blev kun enkelte Stykker af Tiltaltes Ind- og Udbo solgte ved Auctionen den 2den Marts, hvis Nettoprovenu 244 Rb. 10 s. senere er indbetalt til Tiltaltes Bo. Saavel Tiltalte som Thomsen og Rasmussen have tilstaaet, at Hensigten med Proformahandlerne var at besvige Tiltaltes Regningscreditorer, hvorimod det forudsattes, at Pant- og Executionshaverne vilde kunne dækkes ved Kjøbesummen for Norregaard, hvorom Handelen, som det fremgaar af det Anførte, ikke endnu var gaaet tilbage, dengang Proformahandlerne bleve indgaaede. —

Da Tiltalte imidlertid yderligere trængtes af Creditorerne, opgav han efter Thomsens Raad den 14de Marts 1865 sit Bo til Skiftebehandling som fallit. Samme Dag mødte Thomsen i Boet og anmeldte, at han den 12te Februar havde vidnesfæst kjøbt alt Tiltaltes Løssøre med Undtagelse af, hvad der ifølge Kjøbecontracten af 2den Februar skulde have fulgt med Gaarden, og at han ligeledes vidnesfæst havde herfor betalt Tiltalte 1500 Rd., men at han Intet havde imod, at det registreredes og inddroges under Boet med Forbehold af, at han under Skiftet dækkedes for den til Tiltalte udbetalte Kjøbesum for Løssøret, dog med Fradrag af det Beløb, hvortil den ovennævnte ved Auctionen den 2den Marts bortsolgte mindre Deel af Løssøret udbragtes. Tillige erklærede Thomsen sig villig til, forsaavidt vedkommende Pant- og Executionshavere samt personlig privilegerede Creditorer ikke maatte blive dækkede ved Salget af den faste Eiendom under Skiftet, i Henseende til sin nævnte Fordring paa Løssøret at vige for saadanne Creditorer, saa at disse kunde holde sig til Provenuet for Løssøret, uanset det mellem ham og Tiltalte passerede Kjøb og Salg. Tiltalte, der ligeledes mødte i Boet, stabsfæstede i Et og Alt Rigtigheden af Thomsens Ansørgte. — Hvad Proformahandelen mellem Tiltalte og Rasmusen angaaer, blev denne ikke gjort gjældende i Boet, idet Rasmusen, der fortrød at han havde inbladt sig i samme og som frygtede criminelt Ansvar, saa Dage efter den 22de Februar trak sig tilbage og erklærede til Tiltalte, at han ikke vilde have videre med Sagen at gjøre. . . .

Som ovenfor bemærket blev Proformahandelen imellem Tiltalte og Thomsen indgaaet den 22de Februar 1865, hvorfor det i saa Henseende udsærlige Hovedbeviis ogsaa blev givet denne Dato. Da Tiltalte imidlertid nogle Dage efter bragte i Erfaring, at en af Raffob Sparebank over ham erhvervet Dom af 14de Februar paa 315 Rd. var bleven tinglæst den 21de s. M., forandrede han, før at Proformahandelen ikke skulde præjudiceres ved denne Dom, Datoen 22de Februar paa ommeldte Hovedbeviis til 12te Februar. Da imidlertid Thomsen — om det end ikke maatte forholde sig som af Tiltalte paafaaet, at han er bleven forledet af Thomsen til at forandre Datoen paa Documentet — dog i hvert Fald bagefter har billiget Datoforandringen, som det alt fremgaaer af hans Anmeldelse og Erklæring til Skifteprotocollen, og selve de contraherende Parter saaledes have været enige om, at det af dem oprettede Document fik en ældre Dato, for at opnaae Niemedet med Oprettelsen, vil dette Forhold ikke kunne anses efter Bestemmelserne om Forsalfkning af Documenter, men kan kun betragtes som et skjærpende Moment ved Proformahandelen. . . . At Tiltalte den 4de Februar s. A. i Forening med Medtiltalte Jens Rasmusen har henvendt sig til Gaardeier Klink og, ved at foregive, at Norregaard ikke var solgt og at der ikke heller var rimelig Udsigt til at faae den solgt, har bevæget Klink til betingelsesviis at ned sætte det ovennævnte Beløb af 1513 Rd. til 1260 Rd., findes ikke efter de foreliggende Omstændigheder at kunne paadrage criminelt Ansvar. . . .

Nr. 2. Tiltalte Thomas Thomsen. Med Hensyn til Tiltaltes Deelagtighed i den den 22de Februar 1865 med Svendsen indgaaede Pro-

formahandel og hans Erklæringer til Stifteprotocollen samt hans Rathabition af den foretagne Datoforandring, henvises til den ovenfor givne Fremstilling. . . . Efter Ovenanførte vil Tiltalte, der er født den 26de September 1814 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, i Medfør af Straffelovens § 306 blive at ansee efter denne Lovs § 252 jfr. § 54, og findes hans Straf at burde bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage. . . .

Nr. 3. Tiltalte Jens Rasmussen. Forsaavidt angaaer Tiltaltes Deelagtighed i de ovenomhandlede Proformahandler, og med Hensyn til at Tiltalte har medvirket til at bevæge Gaarbeier Klink til at nedsette sit Tilgodehavende hos Svendsen, henvises til hvad der i saa Henseende er bemærket ovenfor. . . . Forsaavidt der imputeres Tiltalte Forsøg paa ulovlig Afpresning af Penge, bemærkes, at Tiltalte den 18de Februar 1865 henvendte sig paa Svendsens Vegne til Gaarbeier Klink for at betale denne et Afdrag paa 500 Rd. paa hans Tilgodehavende hos Svendsen; ved denne Leilighed affordrede Tiltalte Klink 100 Rd. til sig selv, idet han erklærede, at Klink i andet Fald ikke fik noget Afdrag. Da nu Klink ikke vilde opfylde dette Forlangende, stak Tiltalte de 500 Rd. i Lommen og gik bort. Ved denne egenraadige Afærb findes Tiltalte imidlertid ikke at have paadraget sig criminel Ansvar. . . . Tiltalte, der er født den 9de Juli 1823 og ikke tidligere straffet, vil saaledes i Medfør af Straffelovens § 306 være at ansee efter § 252 jfr. § 54, og skjønnes hans Straf passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Band og Brød i 5 Dage. Derimod vil han være at frifinde for Actors Tiltalte, forsaavidt han er actioneret for bedrageligt Forhold samt Forsøg paa ulovlig Afpresning af Penge. . . .

Hvad Erstatningsansvaret i nærværende Sag angaaer, er de enkelte Beløbs Størrelse ikke saaledes oplyst, at der kan bestemmes Noget om Erstatningen“.

Onsdagen den 6te Februar.

Nr. 224.

Advocat Levinsen

contra

Carl Steen Andersen Bille (Defensor Brock),

der tiltales for Angreb paa Hs. Maj. Kongens Ret og Adkomst til at besidde Danmarks Krone.

Criminal- og Politirettens Dom af 26de Mai 1866: „Tiltalte, Redacteur Carl Steen Andersen Bille bør straffes med Statsfængsel i 1 Aar. Saa udreder han og denne Actions Omkostninger, og derunder Salair til Actor og Defensor, Høiesteretsadvocat Levinsen og Procurator Herforth, med 15 Rd. til hver. At efterkommes under Afærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Ligesom der mangler Hjemmel til at antage, at theoretiske Undersøgelser, der gaae ud paa at prøve Bestaffenheden og Styrken af det retlige Grundlag, hvorpaa Statens Ordning hviler, i Almindelighed skulde være utilstedelige, saaledes er der særligt med Hensyn til den Deel af den bestaaende Statsorden, hvis retlige Begrundelse Tiltalte i det i den indankede Dom omhandlede Skrift har gjort til Gjenstand for sin Undersøgelse, ikke nogen Lov, der forbyder en Discussion af de til en saadan Undersøgelse hørende Momenter. Tiltalte findes derfor ikke at kunne drages til Strafansvar, alene fordi en saadan Undersøgelse af ham er bleven anstillet i bemeldte Skrift, og naar dette antages, vil heller ikke det Resultat, hvortil han er kommen, hvormeget han end i denne Henseende kan have feilet, kunne begrunde et saadant Ansvar; men det maatte, for at Straf paa ham skulde anvendes, være godtgjort, at der havde ligget en forbrøderisk Hensigt til Grund for Skriftets Offentliggjørelse. At dette har været Tilfældet, kan imidlertid ikke udledes af selve Skriftet, ligesom der heller ikke iøvrigt er tilstrækkelig Grund til imod Tiltaltes Benægtelse at tillægge ham en saadan Hensigt, og navnlig findes hans under Sagen afgivne Forklaring om, ikke at have ønsket nogen Forstyrrelse af den bestaaende Statsorden, men kun at have villet paavise en formeentlig Nødvendighed af nye Lovgivnings- eller andre Statsacter til at befæste denne Orden, efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke med Sikkerhed at turde forkastes. Idet det saaledes maa antages, at Tiltalte allerede efter den ved Skriftets Udgivelse gjældende Presselov af 3die Januar 1851 ikke har paadraget sig nogen Strafftyld, vil han blive at frifinde for Actors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne, og navnlig med Hensyn til, at han aldeles har undladt i det omhandlede Skrift at udtale sig om eller endog blot at antyde den Hensigt med dets Offentliggjørelse, som han senere har opgivet, findes at burde tilsvare Actionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Carl Steen Andersen Wille bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens

Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Levinson og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 30 Rd. til hver.

I den indaankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende Sag actioneres ifølge Justitsministeriets Skrivelse af 17de Mai 1865 Tiltalte, Advocat Carl Steen Andersen Bille, for i det af ham i 1864 forfattede Skrift „Freds slutningen og Arvesølgen“ at have gjort sig skyldig i Angreb paa H. Maj. Kongens Ret og Adkomst til at besidde Danmarks Krone.

Det ommeldte Skrift, som Tiltalte har erkjendt at have forfattet og udgivet, og som efter hvad der er oplyst er udkommet den 1ste November 1864, angives i et Forord, dateret den 25de October s. A., at indeholde et Aftryk af nogle i Dagbladet Nr. 241, 242 og 243 for den 13de til den 15de October s. A. offentliggjorte Artikler, som Tiltalte i Anledning af, at de havde foranlediget Justitsministeriet til at anlægge Sag imod ham, havde anset det for nyttigt at samle i en for Almeenheten lettere tilgængelig Form. Ved Skrivelse af 4de November 1864 blev der nemlig af Justitsministeriet efter forud erhvervet Samtykke fra Rigsdagens Folketing beordret Tiltalte imod ham for i de ommeldte i Dagbladet under Overskrift „Freds slutningen og Arvesølgen“ indeholdte Artikler, navnlig i sammes Slutning, at have gjort sig skyldig i Angreb paa den bestaaende Tronsfølgeorden, men efterat Ministeriet, der ikke fandt Anledning til at henvende sig til det kort efter sammentraabte Rigsraads Folketing med Begjæring om Tingets Samtykke til Sagens Forsøgning, derpaa havde bemyndiget den i Sagen beskikkede Actor, daværende Landsover- samt Hof- og Stadsretsprocurator Levinson, til at lade Sagen hvile indtil videre, blev den saaledes udstedte Actionsordre ved Skrivelse fra Justitsministeriet af 17de Mai s. A. tilbagekaldt og Tiltalte, som ovenfor anført, beordret i Anledning af det ommeldte Skrift. I dette Skrift, hvori først udtales, at den Forudsætning, der laae til Grund for Tronsfølgeoven af 31te Juli 1853, nemlig at bevare de den danske Konges Scepter underkastede Lande udeelte og uadskilte, aldrig er indtraadt, idet Hans Majestæt Kong Christian den Niende for de tydske Hertugdømmers Vedkommende ikke opnaaede Anerkjendelse af det Statssamfund, til hvilket disse høre, gjøres derpaa gjennem en Fremstilling af, hvorledes fornævnte Tronsfølgeoven paa det Næieste er knyttet til det Formaal at bevare det danske Monarchi i uformindstet Omfang, og hvorledes Forudsætningen om Opretholdelsen af Monarchiets Integritet ogsaa laae til Grund for de Loven forudgaaende Statsacter, og deriblandt ikke blot for Barbanerprotocollen af 5te Juni 1851 og den i London den 8de Mai 1852 affluttede Tractat, men ogsaa for daværende Prindsesse Louises Acceptations- og Forsikringsact af 18de Juli 1851, samt daværende Prinds Christians Consens- og Forsikringsbrev af samme Dato, Forsøg paa at vise, at en eventuel Freds slutning, hvorved ikke blot Hertugdømmerne Holsteen og Lauen-

borg, men ogsaa Slesvig afftaaes fra den danske Krone, er i Strid med den i Slutningen af Consensbrevet formeentlig indeholdte Betingelse for Opretholdelsen af Kong Christian den Niendes Arveret til Danmarks Rige eller de endnu tilbageblivende Dele af samme, og idet Forfatteren fremhæver, at det russiske Keiserhuus har taget Afftaaelen af sine Arverettigheder til Kong Christian den Niende tilbage, og udtaler den Formening, at alle de fra de efter Kongeloven nærmeste Tronarvinger givne Afskald paa deres Arverettigheder til Fordeel for daværende Prindsesse Louise og hendes Gemal, nu Kong Christian den Niende, og deres mandlige Arvinger som været knyttede til en Betingelse, der ikke er indtraadt, nemlig at Successionsrettigheden til hele det danske Monarchi kunde forenes for Hans Majestæt Kong Christian den Niende og Hendes Majestæt Dronning Louise og deres agnatiske Descendents, maae have tabt deres Betydning, kommer han til det Resultat, at den Tanke, der er ratio legis for den i Aarene 1851 til 1853 tilveiebragte Tronsfølgeordning, albrig er bleven realiseret, og at Monarchiets Lemlæstelse ved en Fred i Overeensstemmelse med Præliminarierne af 1ste August 1864 har til Følge, at den Retsadkomst, i Medfør af hvilken Kronen bæres, skifter Sæde, og at den legitime Tronarving til den tilbagestaaende Deel af det forbums danske Monarchi ikke er Dronning Louises Gemal, Hans Majestæt Kong Christian den Niende, men den efter Kongeloven nærmeste Kognat, Prinds Frederik af Hessen.

Tiltalte har imidlertid nægtet, at han ved Udgivelsen af Skriftet enten har havt til Hensigt at gjøre noget Angreb paa Hs. Maj. Kongens Ret og Adkomst til at besidde Danmarks Krone, eller at tilveiebringe nogen Forandring i den bestaaende Tronsfølgeorden; men da Skriftet, hvori der som ommeldt er ført et efter Tiltaltes Mening tilstrækkeligt Beviis, hvis Resultat er det ovenangivne, efter hele det Indhold og navnlig efter den Tid hvorpaa, og de Omstændigheder, hvorunder det fremkom, maa antages at have angrebet i dette Ords vidtløftigere Betydning Hs. Maj. Kongens Ret og Adkomst til at besidde Danmarks Krone, vil Tiltalte ikke kunne undgaae at anses som den, der har gjort sig skyldig i et saadant Angreb, uden at sammes Character kan betragtes forandret ved den Omstændighed, at det først fik Betydning ved Afslutningen af en Fred i Overeensstemmelse med Præliminarierne af 1ste August 1864, idet Tiltalte dengang Skriftet udkom ikke kunde være i Tvivl om, at en saadan Fred var mundgaaelig, hvilket Tiltalte ogsaa selv har udtalt i Skriftets første Punctum, hvori siges: „Saafremt det i Conventionen af 1ste August fastsatte Fredsgrundlag fastholdes ved den endelige Fred, — og derom synes der jo desværre nu ikke at kunne være nogen Tvivl, — vil dermed Seglet være sat paa det danske Monarchies Opløsning“.

Og da nu et Angreb paa Hs. Maj. Kongen af Danmarks Ret og Adkomst til Kronen, som Følge af at denne Ret udgjør en uangribelig Deel af den Grundvold, hvorpaa den i Riget nu gjældende Statsforfatning hviler, maa gaae ind under Begrebet Statsforbrydelse i egentlig Forstand, saaledes som dette Begrebs Bæsen fremgaar af de i Lovgivningen som bemeldte Slags Forbrydelser betegnede Handlinger, saa vil Tiltalte, der er langt over criminel

Lavalber og tidligere anseet ved nærværende Rets Dom af 18de Novbr. 1854 efter Lov af 3die Januar 1851 § 6 med Fængsel i 3 Maaned, ved Høiesterets Dom af 5te Octbr. 1859 efter Pl. af 1ste Decbr. 1779 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulct af 10 Rd., og ved denne Rets Dom af 1ste Octbr. 1859 efter Analogien af Pl. af 24de Januar 1806 og Pl. af 12te Septbr. 1823 med en fornævnte Kasse tilfaldende Mulct af 50 Rd., blive at idømme en efter Lovgivningens Analogi lempet arbitrair Straf, der findes at kunne bestemmes til Statsfængsel i 1 Aar“.

Torsdagen den 7de Februar.

Nr. 342.

Advocat Hansen
contra

Anna Nielsdotter (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Forsøg paa Giftmord samt Tyveri og Brandstiftelse.

Criminal- og Politiretens Dom af 29de December 1866: „Arrestantinden Anna Nielsdotter bør straffes med Tugthuusarbejde i 8 Aar samt efter udstaaet Straffetid ved Politiets Foranstaltning bringes ud af Riget. Saa bør hun og udrede Actionens Omkostninger, berunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Nellesmann og Lindhard, 10 Rd. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henshold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling, forsaavidt angaaer den Deel af Sagen, der efter den stete Indstævning foreligger Høiesteret til Paakjendelse, maa det billiges, at Tiltalte er anseet efter Straffelovens § 190 sammenholdt med § 46, samt efter § 228 sammenholdt tildeels med § 60, men efter Omstændighederne findes Straffen at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar. Hun vil derhos i Medfør af Pl. af 19de April 1805 efter udstaaet Straf være, som i Dommen bestemt, at bringe ud af Riget. I Henseende til Actionens Omkostninger billiges Dommens Forrifter.

Thi kjendes for Ret:

Anna Nielsdotter bør hensesættes til Forbedringshuusarbejde i 6 Aar samt efter udstaaet Straf

bringes ud af Riget. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Hansen og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den inbankede Doms Præmisser hedder det: „De nærmere Omstændigheder ved nærværende Sag, hvorunder Arrestantinden Anna Nielsdotter, hvis Opgivende at være 24 Aar gl. er skjønnet at stemme med hendes Udseende og som ikke er funden forhen straffet heri Landet, tiltales for Forsøg paa Giftmord samt Tyveri og Brandstiftelse, ere efter Arrestantindens Tilstaaelse i Forbindelse med det isvrigt Dplyste i det Væsentlige følgende.

Efterat Arrestantinden i Slutningen af November Maaned 1864 var ankommen hertil Landet fra Sverrig, hvor hun er hjemmehørende, kom hun i Tjeneste hos Gaardmand Anders Nielsen i Baldby, og forblev i denne Tjeneste fra 1ste December 1864 til 1ste November 1865, da hun kom til at tjene hos Snekermester Frederik Ferdinand Reeh, boende paa Kjøbmagergade Nr. 26 heri Staden, hvilken Tjeneste hun hemmelig forlod den 24de April d. A. og reiste tilbage til Sverrig, hvorfra hun igjen efter Requisition af Kjøbenhavns Politi blev udleveret hertil. Forinden hun bortgik af sidstnævnte Tjeneste, havde hun for Reehs Hustru erkjendt, at hun ikke blot havde gjort sig skyldig i forskellige Tyverier, men ogsaa i et Forsøg paa Forgiftning, og i sidstnævnte Henseende gaaer hendes nærmere Forklaring og Tilstaaelse, som hun vedblivende har fastholdt og som stemmer med det isvrigt Dplyste, ud paa, at hun, efterat Reehs Hustru Benthea Christine Broderfen i længere Tid havde været syg og sengeliggende, besluttede sig omtrent ved Paasketid til at bringe hende afbage for derved at skjule et Tyveri, hun havde begaaet, og købte hun i dette Niemed paa et Apothek for 8 sk. Dvilsøl, som hun opbevarede i et Par Dage, indtil hun den Dag, da Reehs Hustru havde af sin Hunslæge faaet Lov til at staae op, og hun som sædvanlig havde lavet Kaffe til hende, kom det Halve af Dvilsølvet i en Kop, hvorpaa hun hældte Kaffe paa og rørte om, idet hun antog, at Dvilsølvet vilde opløse sig og blande sig med Kaffen, og bragte denne ind til Reehs Hustru, som endnu laae i Sengen, og efterat have sjetnet sig et Dieblik strax efter kom igjen og blev staaende, medens hun saae hende drikke Kaffen uden at stande hende. Da Reehs Hustru var særdig med at drikke og hældte den sidste Rest i Undertoppen, opdagede hun paa Bunden af Koppen omtrent en Theeskefuld Dvilsøl, hvorfor hun, der antog, at hun havde faaet Gift, greb en Kop Mælk som hun drak, hvorpaa hun kom til at kaste op og efter sin Forklaring opkastede flere smaa Rugler Dvilsøl, men har isvrigt ikke senere sølt nogensomhelst Ulempe deraf. Arrestantinden vil have staaet i den sikkre Formening, at Dvilsøl var Gift, da Reehs Hustru i Løbet af Vinteren havde fortalt hende, at hun brugte

Dvixfølv til at polere Kaffelovne med, men at man maatte være forsigtig med det, da det var Gift, men skjøndt hun saaledes antog, at det vilde virke strag og medføre Døden, vil hun dog ikke have tænkt videre over det Forbryderiske i hendes Gjerning, og først da hun saae Keehs Hustru drikke Kaffen, ønskede hun det Hese ugjort, men turde nu ikke standse hende eller angive sin Brøbe, hvorfor hun ogsaa paa Spørgsmaal derom nægtebe at vide, hvorledes Dvixfølv var kommet i Koppen.

Ligesom practiserende Læge Christian Leontin Lund, der besøgte Keehs Hustru strag efter Forgiftningsforsøget, har erklæret, at han ikke anseer det for rimeligt, at den Paagjældende har sunket et større Quantum Dvixfølv, og at han, selv om dette maatte være Tilfældet, maa udtale som sin Formening, at der ikke deraf vilde opstaae for hende nogenjohelst Ulempe i Fremtiden, saaledes har Stadsråden i sin Betænkning udtalt, at regulinst (metallisk) Dvixfølv ikke kan ansees som en Gift, navnlig paa Grund af dets fuldstændige Uopløselighed, Banskelighed ved at ilte sig og under sædvanlige Forhold at indgaae anden kemisk Forbindelse, hvorimod det ifkun i meget fiint fordeelt Tilstand og navnlig i Dampform kan ansees skadeligt for Organismen, og endda ifkun ved en længere fortsat Brug, saa det herefter, selv om Keehs Hustru skulde have sunket det ringe Quantum, ikke kan antages at vilde medføre vedvarende Skade for hendes Helbred.

3 Hensende til Sigtelsen for Tyveri er Arrestantinden paa samme Maade overbeviist at have, medens hun tjente hos Gaardmand A. Nielsen i Balby, i Juli 1865 frafjaalet dennes Mælkeforpagter Anders Petersen et til 1 Mk. 8 f. vurderet Par Strømper og 6 Rd., hvilke Penge hun dog, da Tyveriet blev bekjendt, af Frygt for Opdagelse lagde tilbage igjen i Bestjaalnes Seng, hvor de bleve fundne af ham, samt endvidere at have, efterat hun havde faaet Tjeneste hos Keeh, gjort sig skyldig i forskjellige Tyverier, idet hun har i Januar Maaned d. A. i 2 forskjellige Gange frafjaalet den i samme Huus boende Smedesvend Axel Gustaf Petersen 3 Skjorter, 1 Uldtrøje og et Par Underbeenklæder, tilsammen af Værdi 3 Rd. 3 Mk., og i Marts Maaned frafjaalet den samme Person fra et Stab i hans Kammer, hvortil hun stoffede sig Afgang ved at aabne Tøren med Nøglen til samme, der hang paa et hende bekjendt Sted og saaledes at den ogsaa kunde sees af Uvedkommende, en Frakke og en Kjole, tilsammen af Værdi 14 Rd., hvilke Klædningsstykker hun dog senere af Frygt for Opdagelse og deels ogsaa forbi hun fortrød det, lagde fra sig paa Trappegangen, hvor de bleve fundne af Bestjaalne, ligesom hun endvidere i samme Maaned frafjal sin Husbond Keeh en til 4 Rd. vurderet Frakke og en Dug af Værdi 5 Rd., hvilken sidste hun, efterat have pantsat den, igjen indløste omtrent 14 Dage senere og lagde paa sin Plads, og den 20de April fra Snekermester Madsens Værksted tilvendte sig en til 10 Rd. vurderet Snekervesvend Peter Petersen Lundgreen tilhørende Frakke. Da en Anden blev mistænkt for at have frafjaalet denne Frakke, og dette gjorde hende ondt, indløste hun den saaledes frafjaalne Frakke, som hun imidlertid havde pantsat, og var det hendes Hensigt at lægge den til-

bage igjen, hvor hun havde taget den, men forinden hun fik Leilighed hertil, blev den af Keehs Hustru funden paa hendes Bærelse. For at faae Penge til at indløse denne Frakke stjal hun paa den 23de April den ovennævnte Keeh tilhørende Dug, som hun samme Dag pantsatte, ligesom hun forinden sin Bortgang Dagen efter fraftjal Keeh en til 3 Rd. vurderet Sølvpisestee. Fremdeles har Arrestantinden vedgaaet, at hun, der i April Maaned blev sendt paa Posthuset af Keehs Hustru med et Brev til dennes Søn, Snekker=svend Ludvig Frederik Emil Keeh i Hamborg, hvori, efter hvad der var hende bekendt, var indlagt 5 Rd., og derhos havde erholdt 8 β . til Indkjøb af Frimærker, der skulde paasættes samme, har isædeisfor at aflevere Brevet aabnet dette og tilvendt sig de 5 Rd. foruden de 8 β . til Frimærker. Denne Tilstaaelse har hun vel senere igjen fragaaet, idet hun vedblivende har paaftaaet at have afleveret Brevet paa Brevpostcontoiret heri Staden, efterat have paa=klæbet samme 2 for 8 β . indkjøbte Frimærker, men til denne af Intet bestyrkede Tilbagekalbelse, som staaer i Strid med det isvrigt Dphlyste, hvoriblandt navnlig, at Brevet ikke kan antages at være tilhændekommet Adressaten, vil der i Genhold til D. R. 1-15—1 intet Hensyn kunne tages.

Hvad endelig angaaer Sigtelsen for Brandstiftelse o. s. v.

I Genhold til det Anførte og da Arrestantinden efter hendes egen Tilstaaelse maa antages med Overlæg at have iværksat den Handling, hvorved hun tilsigtede at stille Keehs Hustru ved Røvet, vil hun være at ansee i Medfør af Straffelovens § 306 efter samme Lovs § 190 cfr. § 46 samt efter § 228 sammenholdt med § 60, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthunsarbejde i 8 Aar, hvorhos Arrestantinden, der ikke i de sidste 5 Aar har havt stadigt Dphold i den danske Stat, i Genhold til samme Lovs § 16 tillige bliver at dømmes til efter udstaaet Straffetid ved Politiets Foranstaltning at bringes ud af Riget“.

Nr. 349.

Advocat Liebe

contra

Nasmus Hansen Grambo (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Forfalskning af en Lotteriseddel.

Criminal- og Politirettens Dom af 8de Januar 1867:
„Tiltalte Nasmus Hansen Grambo bør straffes med Forbedrings=huusarbejde i 8 Maaned samt udrede Actionens Omkostninger, derunder i Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Schack og Alberti, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afkærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog at Straffetiden findes at burde bestemmes til 1 Aar.

Thi kendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar.
I Salarium til Advocaterne Liebe og Hindenburg for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rb. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Under nærværende imod Tiltalte Rasmus Hansen Grambo for Forfalskning af en Lotteriseddel anlagte Sag har han vedgaaet, hvad der stemmer med det isvrigt Oplyste, at han, der havde kjøbt en af Collecteur A. Lorentzen i Møntergade Nr. 10 udsædt $\frac{1}{4}$ Løbseddel, lydende paa Amben 27—182 til 5te Klasse af det 119de kgl. københavnske Classelotteri, har, efterat Trækningen havde fundet Sted den 15de November f. A., i svigagtig Hensigt forfalsket bemeldte Løbseddel, saaledes at den kom til at lyde paa Amben 29—183, paa hvilken der, efter hvad der var ham bekjendt, var falden en Gevinst af 1000 Rb., samt derefter i det Siemed at forskaffe sig Gevinstandelen 250 Rb. udbetalt, henvendt sig til en anden Collecteur, til hvem han afleverede den forfalskede Løbseddel med Spørgsmaal om der ikke var falden Gevinst paa samme, men uden at det lykkedes ham at stufte denne, der strax opdagede Forfalskningen, som var saa kjendelig, at Ingen uden aabenbar Uforsigtighed derved kunde stufes. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 11te Decbr. 1834 og ved Høiesterets Dom af 23de Octbr. 1861 anseet efter Frdn. af 11te April 1840 § 62 cfr. § 60 samt § 1 cfr. §§ 77 og 78 med Forbedringshuusarbeide i 1 Aar, hvilken Straf dog ved allerh. Rescript til Amtmanden over Densse Amt af 23de Decbr. f. A. blev formildet til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at ansee efter Straffelovens § 274 2det Led sammenholdt med § 268 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 8 Maanedre“.

Fredagen den 8de Februar.

Nr. 334.

Advocat Liebe
contra

Adolph Georg Jørgensen (Defensor Henriksen),
der tiltales for Tyveri og bedragerisk Forhold.

Odense Rådshofstads Extrarets Dom af 17de Septbr. 1866: „Arrestanten Adolph Georg Jørgensen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar; i Erstatning til tidligere Gæstgiver og Brevsamler Madsen udreder Arrestanten 15 Rd., saa bør han ogsaa udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Borch 10 Rd. og til Defensor, Procurator S. S. Hansen 8 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 30te November 1866: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Actor og Defensor for Overretten, Prøveprocuratorerne Leth og Levison, betaler Arrestanten, forhenværende Postfuldmægtig Adolph Georg Jørgensen 10 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærb efter Loven“.

Højesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Liebe og Henriksen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende fra Odense Rigsstads Etræret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten forhenværende Postfuldmægtig Adolf Georg Sørensen for Tyveri og bedrageriff Forhold.

Hvad Sigtelsen for Tyveri angaaer, er det ved Arrestantens egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at Arrestanten, der kort efter sin Confirmation i April 1858 var bleven ansat paa Odense Postcontoir som Contoirist og den 1ste August 1864 blev betroet Pladsen sammesteds som 2den Fuldmægtig, fra hvilken Stilling han imidlertid i Februar forrige Aar blev affødiget, i Løbet af et Aarslid, dog navnlig inden han den 1ste August 1864 fik den saakaldte Befordringsklasse under sin Bestyrelse, fra en i Contoiret værende aabenstaaende Kasse, Sportekassen kaldet, hvori Sportler og andre Indtægter neblagdes, og hvilken Kasse bestyredes af den 1ste Fuldmægtig Krarup under dennes Ansvar, jevnlig har tilvendt sig mindre Beløb til at bestridе sine daglige Fornødenheder med, uden at dog disse Beløbs samlede Størrelse nøiagtigen har kunnet oplyses, idet Arrestanten først har forklaret kun i det Hele at have tilvendt sig mellem 20 til 30 Rd., men efterat Fuldmægtig Krarup havde opgivet det samlede Beløb til henved 300 Rd., har Arrestanten vel bestemt nægtet at have taget saameget, men derhos tilføiet, at han ikke seer sig istand til tilnærmelsesviis at angive Beløbet. Fuldmægtig Krarup, der har maattet erstatte det Savne, har frafaldet Krav paa Erstatning af Arrestanten.

Med Hensyn til Sigtelsen for bedrageriff Forhold har Arrestanten tilstaaet den 10de Januar 1864 at have tilvendt sig et til Postcontoiret fra Afsens ankommet Pengebrev med 30 Rd. til Mad. Hetsch paa Rønningesgaard, idet han herom nærmere har forklaret, at han fandt Leilighed til at stikke Pengebrevet, der skulde afgaae til Langeffov Brevsamlingssted, til sig, efterat han havde modtaget det fra en af Fuldmægtigene for at indføre det i Anmeldelsesprotocollen og ufsærdige Anmeldelsesblanketten, hvilken han derefter antager strax at have neblagt i Brevsamlingsstedets Postkaste, istedetfor som sædvanligt i det for Brevsamlingsstedet bestemte Rum paa Contoiret, da ellers den, der senere lagde Brevene til Brevsamlingsstedet i Tassen, vilde have kunnet bemærke, at Pengebrevet manglede.

(Nærværende Sag sluttet i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiestret affagte Domme med vedspøiede Conclustoner af de underordnede Ræters Domme og de indankede Domes Præmisjer, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledjaget af det fornødne Register. — Saalænge Rættens Sessjoner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Aft. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der sønste Bladet med Posten, 6 Rd. 20 s. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Guldendalste Boghandel (K. Fegel).

Fjeldsøe & Gandsrup Bogtrykkeri.

Høiestretstidende,

udgiven

af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Nr. 46.

Den 22de Februar.

1867.

Tredie eller extraordinaire Sæssion.

Fredagen den 8de Februar.

Nr. 334.

Advocat Liebe

contra

Abolph Georg Jørgensen (see forrige Nr.).

Efterat have sat sig i Besiddelse af Pengebrevet, opbevarede Arrestanten det i nogle Dage for at see, om der fra Langeffov indløb nogen Reclamation i Anledning af, at Pengebrevet ikke var fulgt med Anmeldelsesblanketten, men da dette ikke skete — hvorved bemærkes, at det af den i Aaret 1864 foretagne Undersøgelse angaaende dette Pengebrevs Forvinden fremgaaer, at der først sidst i Januar 1864 blev efterspurgt paa Odense Postcontoir om Brevet — brød han Brevet og forbrugte de 30 Rd., og har Arrestanten derhos endvidere forklaret, at Grunden til at han netop valgte dette Pengebrev var den, at det, som bemærket, skulde afgaae til Langeffov Brevsamlingssted, hvor der dengang — hvad ogsaa maa ansees tilstrækkelig oplyst — ikke herstede den bedste Orden, hvorfor han haabede, at det, naar der blev Spørgsmaal om Brevet, skulde antages, at det var blevet borte paa bemeldte Brevsamlingssted. Under Undersøgelsen i 1864 oplystes det heller ikke, om Brevet var bortkommet paa Odense Postcontoir eller paa Langeffov Brevsamlingssted, hvorfor det ved Generalpostdirectorens Resolution paalagdes Postmester, Ritmester Schultz i Odense og Brevsamleren i Langeffov Madsen at erstatte Adressaten Betsbet hver med 15 Rd., hvilket sidste Betsbet Madsen under nærværende Sag har paastaet sig erstattet af Arrestanten, hvorimod Postmester Schultz, der iøvrigt er afgaaet ved Døden forinden nærværende Sag blev paafjendt ved Underretten, har frasalbet Krav paa Erstatning af Arrestanten.

Iøvrigt har Arrestanten forklaret, at han ikke kan angive anden Grund til Pengebrevets Borttagelse, end at han i det Hele taget var i Pengeforlegenhed, fordi han, der allerede dengang havde begyndt at spille, brugte mere end

X. Kjørgang.

hans maanedlige Gage androg. Arrestanten har nu vel, efterat han alt tidligere under Undersøgelsens Begyndelse, medens Forhørerne optoges ved Kjøbenhavns Criminal- og Politiret, havde gjort et Forsøg paa at tilbagekalde sin Tilstaaelse, men derefter selv erkjendt Urigtigheeden heraf, i Forhøret den 26de Juni d. A. paany tilbagekaldt Tilstaaelsen, hvilken Tilbagekaldelse han derefter har fastholdt, idet han som Grund til sin tidligere Tilstaaelse navnlig har anført, at han herved haabede hurtigere at faae Ende paa Sagen og sin Arrest, men at han heri faae sig stuffet ved at der senere under Undersøgelsen ogsaa blev Spørgsmaal om nogle andre bortkomne Breve, hvorved han frygtede for at Sagen skulde trækkes ud. Efter L. 1—15—1 vil der imidlertid, som ogsaa i Underrettsdommen antaget, intet Hensyn kunne tages til denne ved Tintet bestyrkede Tilbagekaldelse af Arrestantens tidligere detaillerede og i flere Forhører vedblevne Tilstaaelse, hvis Rigtighed berhos i flere Henseender er bestyrket under Sagen, navnlig ogsaa ved hvad der er oplyst om den Maade, hvorpaa Expeditionen af Pengebreve til de forskjellige Brevsamlingstæder stete paa Odense Postcontoir.

Fremdeles har Arrestanten under denne Deel af Sagen tilstaaet, at han, der i sin Egenkab af 2den Fuldmægtig var betroet Bestyrelsen af den saakaldte Befordringskasse, hvis Indtægter bestode af de af Rejsende erlagte Betalinger for Befordring med Extrapost, og hvoraf Udbetalingen igjen skulde stee enten til de Bogmænd, der havde præsteret Kjørslerne, eller til andre under Postmesteren sorterende Kasser, af Kassens Beholdning til eget Brug, navnlig til Fornøielser og Spil, har anvendt et Beløb af omtrent 300 Rbd., som han ikke har kunnet erstatte, men da Postmesteren, Ritmester Schultz — paa hvis Ansvar, efter hvad han selv i Forhør af 20de April d. A. har erkjendt, Bestyrelsen af Kassen stete, og som ialtsald med Hensyn til Spørgsmaalet om det af det omhandlede Forhold for Arrestanten resulterende criminelle Ansvar maa betragtes som den Forurettede eller Skadelidende, uden at det heri kan gjøre nogen Forandring, at Ritmester Schultz ikke har anset sig pligtig at betale nogle af Bogmændene, der havde indleveret deres Time- sedler til Arrestanten, uden strax at faae disse betalte, deres Tilgodehavende, i hvilken Anledning den ene af Bogmændene har anlagt Sag mod Ritmester Schultz — ikke har begjært Sagen forfulgt mod Arrestanten, vil der, i Medfør af Frdn. af 11te April 1840 § 44 cfr. ogsaa Straffelovens § 254, ikke for dette Forhold kunne paalægges Arrestanten noget criminel Ansvar, hvad ogsaa i Underrettsdommen, skjøndt af en anden Grund, er antaget.

Efter det Ansøgte vil Arrestanten, der efter eget Angivende er født i Altona den 27de Septbr. 1843 og efter vedkjendt Confirmationssattest confirmeret i Nyborg den 11te April 1858 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, for Tyveriet af Sportelkassen være at ansee efter Straffelovens § 228 og for Tilværelsen af Pengebrevet efter samme Lovs § 258, og findes Straffen i Underrettsdommen passende bestemt til 1 Aars Forbedringshuusarbejde.

Da Dommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 345.

Justitsraad Bungen
contra**Niels Nielsen Fristed** (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Lysgaard-Hids Herredets Extrarets Dom af 3die August 1866: „Tiltalte Niels Nielsen Fristed af Pederstrup bør at straffes med 20 Rottingslag. Saa bør han og udrede samtlige af denne Sag flydende Omkostninger, hvorunder i Salair til Actor, Procurator Kjær og Defensor, Overretsprocurator Isaacsen 4 Rd. til hver, ligesom han og i Erstatning til Høker Knud Pedersen af Pederstrup betaler 5 Rd. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Viborg Landsoverrets Dom af 29de Octbr. 1866: „Tiltalte Niels Nielsen Fristed bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maanedes. I Henseende til den idømte Erstatning samt Actionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Morville og Møller, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling billiges det, at Tiltalte er anseet efter de i Dommen anførte Lovbestemmelser, men Straffen findes at kunne sættes til 20 Rottingslag, saaledes som ved Underretsdommen er steet. I Henseende til Erstatningen og Actionens Omkostninger vil Overretsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Hansen for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indanteede Doms Præmisjer hebbet det: „Om Tiltalte Niels Nielsen Fristed, der under nærværende Sag sigtes for Tyveri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han, der var kommen i en Gjæld af 3 Rbd., som han ikke saae sig istand til at betale, og derved var kommen paa den Tanke at tilvende sig Penge fra Høler Knud Pedersens Boutik i Pedersstrup, hvor han var vel bekendt med Localiteterne, har iværksat denne sin Beslutning et Par Dage efterat Tanken derom var falden ham ind, nemlig Aftenen den 24de April d. A., idet han i saa Henseende nærmere har forklaret, at han bemeldte Aften mellem Kl. 10 og 11, da Folkene i den Gaard, hvor han tjente, vare gaaede tilfjængs, medens det isvrigt var ganske lyst, idet Maanen stod høit paa Himlen, begav sig til K. Pedersens Bolig, der var omtrent et Pøsseskud fjernet fra hans Husbonde Gaard, samt først undersøgte Binduerne til Boutikken, men da der i disse var opstillet Saameget, opgav han at komme ind ad noget af dem, hvorimod han, da han idetsamme opdagede en Muur, der var temmelig strøbelig, besluttede at gjøre et Hul i Muren, for derigjennem at komme ind, og efterat det var lykkes ham uden noget Redskab med Hænderne at indstøbe eller ubtage saamange Steen af Muren, at Hullet blev stort nok, krøb han igjennem den saaledes tilveiebragte Abning ind i Boutikken, hvor han strax gik hen til Pengestuffen, der var uafslaaet, trak den halvt ud og tog en Haandsfuld Penge deraf, men da han idetsamme hørte en lille Hund gjøse i Huset, blev han forskrækket og krøb ud igjennem Abningen. Da Hunden derpaa strax taug stille, krøb Tiltalte, som imidlertid havde talt de Penge, han havde taget og som udgjorde 3 Rbd., atter ind i Boutikken, trak Pengestuffen heelt ud, begav sig med den hen i Nærheden af Abningen og tog Kisten af Pengestuffsens Indhold, der maa antages at have udgjort omtrent 2 Rbd., hvorpaa han krøb ud af Hullet og begav sig til sit Hjem. Efter Sagens Oplysninger maae Husets Beboere antages at have været gaaede iseng allerede omtrent Kl. 9, og Boutikken stod ved uafslaaede Døre i Forbindelse med K. Pedersens Sovekammer. Pengene anvendte Tiltalte deels til at betale den ommeldte Gjæld med, deels til forskjellige Indkjøb, og Bestjaalne har paastaet sig de borttagne Penge erstatte med 5 Rbd., hvorved bemærkes, at Tiltaltes Faber, navnlig i et til Overretten indsendt Indlæg, har anført, at Bestjaalne er spdbestgjort for bemeldte 5 Rbd., men til hvilket Anbringende der ikke vil kunne tages Hensyn, da Beviis for sammes Rigtighed ikke er fremkommet, medens der isvrigt ikke findes tilstrækkelig Føie til at opholde Sagen efter Erhvervelse af Oplysning i saa Henseende. For det anførte Forhold vil Tiltalte, der er født den 30te Juni 1850 og ikke tidligere har været straffet eller tiltalt, være at ansee efter Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Led cfr. § 37, og Straffen findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 8 Maaneber“.

Nr. 346.

Advocat Levinfen
contra**Niels August Ferdinand Truelsen**

(Defensor Bunken),

der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Januar 1867:
„Arrestanten Niels August Ferdinand Truelsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne, Cancelliraad Petersen og Schæd, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Det maa i Henhold til den i den indankede Dom givne factiske Fremstilling billiges, at de i Dommen anførte Lovbestemmelser ere bragte til Anvendelse paa Tiltalte, men Straffen findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger vil Dommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Niels August Ferdinand Truelsen bør hensættes til Forbedringshuusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Levinfen og Justitsraad Bunken for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Under nærværende mob Arrestanten Niels August Ferdinand Truelsen for Tyveri anlagte Sag er han ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse overbevist, at have i November Maaned forrige Aar frastjaalet Ane Eddarbsen et til 6 Rd. vurderet Schaal og Arbeidsmand Ludvig Holm et Uhr af Verdi 3 Rd., i hvilke tvende Tyverier han frivillig har angivet sig selv som skyldig, idet han om samme har afgivet fuldstændig Forklaring.

Som Følge heraf vil Arrestanten, der er søbt den 20de April 1845 og foruden blandt Andet ved Viborg Landsoverrets Dom af 21de Mai 1861 at være anseet efter Frdn. af 11te April 1840 §§ 1 og 41 cfr. §§ 29 og 81 med 40 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangelost, og ved denne Rets Dom af

7de Octbr. 1862 for Tyveri og Bebrageri efter samme Frdnø. § 13 cfr. §§ 79 og 41 med Forbebringshuusarbeide i 1 Aar, er senest ved samme Rets Dom af 3die November 1863 anseet i Medfør af formeldte Frdnø. § 79 cfr. § 43 efter sammes § 15 med lige Arbeide i 4 Aar, idet ingen af de ham tidligere overgaaede Tyvdomme i Medfør af Straffelovens §§ 307 og 61 1ste Led vilde bevirke Straf for gjentaget Tyveri, være at ansee efter samme Lovs § 228 sammenholdt med § 60 med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 6 Gange 5 Dage“.

Nr. 347.

Advocat Brock

contra

Carl Jacob Zeppesen ogsaa kaldet **Hannibal**

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Løsgænger og Forvanskning af nogle ham af Fattigvæsenet til Brug leverede Klædningsstykke.

Criminal- og Politirettens Dom af 5te Januar 1867: „Arrestanten Carl Jacob Zeppesen ogsaa kaldet Hannibal bør straffes med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 90 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Afkørb efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne Brock og Hindenburg for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Da Arrestanten Carl Jacob Zeppesen ogsaa kaldet Hannibal, som er langt over criminel Lovalder og senest ved denne Rets Dom af 18de August f. A. anseet efter Lov om Straffen for Løsgænger og Bettleri af 3die Marts 1860 § 1 cfr. § 5 med Arbeide i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbeidsanstalt i 60 Dage, ved egen af det isvrigt Dphyste bestyrkede Tilstaaelse er overbevist, at have imod et ham ved Kjøbenhavns Politiprotocol over mistænkelige Personer den 30te October f. A. under sædvanlig Straffetruffel givet Tilhold unndraget sig Fattigvæsenets Forsorg, ved uden Tilladelse den 9de f. M. at udeblive fra Ladegaarden, hvor han var udlagt, og at have forvansket forskellige ham af

Fattigvæsenet til Brug leverede Klædningsstykker, vil han herfor paany være at dømme efter de anførte Lovbestemmelser, og findes Straffen at burde bestemmes til lige Arbejde i 90 Dage“.

Nr. 336.

Justitsraad Bungen
contra

Hans Hansen og Niels Peder Pedersen

(Defensor Brod),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birk's Extrarets Dom af 15de Octbr. 1866: „Arrestanterne Hans Hansen og Niels Peder Pedersen bør for videre Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at de Een for Begge og Begge for Een bør udrede alle af deres Arrest og Actionen lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 5 Rd. og til Defensorerne, Procuratorerne Lund og Schmidt 4 Rd. til hver, saavelsom Diætpenge til de 2 Sidstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 27de November 1866: „Birketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Procuratorerne, Regjeringsraad Lindhard og Ibsen for Overretten, betale Arrestanterne Hans Hansen og Niels Peder Pedersen, Een for Begge og Begge for Een, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Idet Højesteret billiger det Resultat, hvortil den indankede Dom er kommen med Hensyn til Sigtelsen mod de Tiltalte for de 2de i Underrettsdommen fremstillede Tyverier, kjendes for Ret: Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Brod for Højesteret betale de Tiltalte Een for Begge og Begge for Een 10 Rd. til hver.

I Overretsdømmens Præmisser hedder det: „Da det under nærværende fra Kronborg østre Birk's Evtvaret hertil indkomne Sag af Underdommeren med Høje er statueret, at der vel er fremkommen en ikke ringe Grad af Formodning for, at Arresterne Hans Hansen og Niels Peder Pedersen, der actioneres for Tyveri, have gjort sig skyldige i denne Forbrydelse, men imod deres Benægtelse dog ikke noget til at sælde dem som skyldige tilstrækkeligt Beviis, maa det billiges, at de, der ere over criminel Lovvald og forhen gjentagne Gange straffede, ere tillagte Frisindelse, dog kun for Actors videre Tiltale“.

I Underretsdømmens Præmisser hedder det: „Forsaaibit Arresterne Hans Hansen og Niels Peder Pedersen, der begge under nærværende Sag tiltales for Tyveri, sigtes for den 6te August d. A. om Eftermiddagen at have sjaalet i Karlekammeret ved Stovridergaarden „Vorthuus“ en Frakke og et Par Beenklæder, der tilhørte Tjenestebørgens Jens Peder Pedersen, samt et Par Støvler, der tilhørte Tjenestekarl Hans Hansen, da er der vel tilveiebragt Formodning om, at de have gjort dem skyldige i dette Tyveri, idet det nemlig er oplyst o. s. v., men disse Omstændigheder kunne dog mod Arresterernes Benægtelse ikke antages at indeholde noget tilstrækkeligt Beviis mod dem. Det samme er Tilfældet forsaaibit Arresterne og navnlig Hans Hansen tillige sigtes for en Dag i Begyndelsen af August d. A. at have sjaalet i Stalden ved Hillersødsholm en der hængende Frakke, som tilhørte Staldkarlen Ole Effildsen“.

Tirsdagen den 12te Februar.

Nr. 18.

Grosserer **F. Dithmer**

(Justitsr. Bungen)

contra

Grosserer **A. Th. Faith**, der driver Forretninger under Firmaet

J. E. Møllers Enke & Comp. (Advocat Brok),

angaaende Betalingen af en Bøxel.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10de Juli 1865: „Indstævnte Grosserer A. Th. Faith bør for Citanten Grosserer Fr. Dithmers Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves“.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Citanten ikke for Høiesteret har fastholdt, hvad han i foregaaende Instants har villet gjøre gjældende,

at Indstævnte selv har erkjendt den under Sagen omhandlede Bøvels Gyldighed, efterat Proclama var udløbet. Iøvrigt tiltræder Høiesteret de i den indankede Dom for det beri antagne Resultat anførte Grunde, — hvorved dog bemærkes, at Lovens 5—14—29 ikke kan ansees at foreskrive nogen vis Form for Forbringens Anmelbelse i et Bo, — og da de Høiesteret forelagte nye Documenter ikke kunne lede til nogen anden Afgjørelse, vil Dommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Staderrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Under nærværende Sag søger Citanten, Grosferer Fr. Dithmer, Indstævnte, Grosferer A. Th. Faith, der driver Forretninger under Firma S. E. Møllers Enke & Comp., tilpligtet at indfri en af Chr. Christensen i Aalborg den 31te August 1861 til Drebr S. E. Møllers Enke & Comp. paa S. F. H. Kron trulken, af Sidstnævnte accepteret, af fornævnte Firma S. E. Møllers Enke & Comp. endosseret, den 9de December s. A. de non solutionis protesteret 3=Maaneders Bøvel, stor 400 Rd., samt at betale $\frac{1}{2}$ pEt. Provision 2 Rd., Protestomkostninger 3 Rd. 9 sk., tilligemed Renter 1 pEt. om Maaneden i de første 6 Maaneder, og derefter $\frac{1}{2}$ pEt. maanedlig indtil Betaling skeer, samt endelig Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte paastaar sig derimod frifunden for Citantens Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst, fordi den omhandlede Bøvel formeentlig, som ikke behørig anmeldt i sin Tid i Indstævntes Fallitbo, maa være præcluseret.

Det er under Sagen in confesso, at der den 9de December 1861, i umiddelbar Fortsættelse af Bøvels Protest for Cancelliraad d'Auchamp som Skiftecommisfair i Acceptantens Fallitbo, af Notarius publicus blev givet Cancelliraad d'Auchamp i hans Egenkab af Skiftecommisfair i Indstævntes Fallitbo Forkyndelse om denne Protest, og at Proclama i sidstnævnte Bo dengang ikke var udløbet, saavel som at Citanten ikke har gjort nogen anden Anmelbelse af Forbringen i Boet, og at Citanten ikke blev opført paa den i Medfør af L. af 30te December 1858 § 11 forfattede Liste over Creditorerne, samt at Boet blev ekstraheret Fallenten uden Citantens Samtykke, og uden at Citanten erholdt nogen Dækning. Indstævnte formener nu, at den nævnte

Fortyndelse, som indeholdende alene en Reservation af Bezeleierens Ret eller en Anmeldelse om, at han i fornødent Fald vilde gjøre den gjældende, ikke kan ansees som et Paakrav eller en Anmeldelse af en Fordring eller som en Paastrand om Betaling af Boet.

Efter Forordningen om transerede Bexler af 18de Mai 1825 § 34 cfr. § 35 sees det ikke rettere, end at den i førstnævnte Paragraph paabudte Fortyndelse af Bexelprotesten for Enhver, hos hvem Bezeleieren vil søge sin Betaling, alene er foranlediget af Bexelforbringens særegne Bestaanden, og foreskrevet for at vedligeholde Bexelretten, der efter § 35 forbydes imod Enhver, med Hensyn til hvem Fortyndelsen unblades, og der er ikke Friie til at tillægge den for et saadant specielt Forhold foreskrevne Fortyndelse nogen anden Betydning. Den kan saameget mindre træde istedetfor en formelig Anmeldelse eller et virkeligt Paakrav efter den Opfordring, der indeholdes i Udstedelsen af Proclama, som den ikke indeholder nogen saadan Indgivelse i Boet af Fordringen, som L. 5—14—29 paabyder Creditorerne for at tilkjendegive, at man forbrer sig anerkjendt som Creditor i Boet.

Forsaauidt Citanten endvidere har paaberaabt sig, at Bexlen er protesteret for Cancelliraad b'Auchamp som Skiftecommissair i Krons Bo, og at han, der tillige var Skiftecommissair i Indstævntes Bo, saaledes havde faaet saaa tilstrækkelig Kundskab om, at Bexlen ikke blev betalt af førstnævnte Bo, at han maatte betragte Fortyndelsen af Protesten som et formeligt Paakrav i Indstævntes Bo, er det klart, at den Kundskab, som en Skiftecommissair ved et saadant tilfældigt Sammentræf maatte faae, ikke kan medføre nogen Forpligtelse enten for ham eller vedkommende Bc, og naar Citanten har villet gjøre gjældende, at Indstævnte selv har erkjendt Bexlens Gyldighed, efterat det udstedte Proclama var udløbet, kan hertil intet Hensyn tages, da der imod Indstævntes Benægtelse intet Beviis er frenkomet derfor.

Den omhandlede Bexelfordring maa derfor ansees præcluderet, og vil Indstævntes Paastrand om Frifindelse som Følge heraf blive at give Medhold.

Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at maatte opføres.

Onsdagen den 13de Februar.

Nr. 337.

Advocat Hindenburg
contra

Magdalene Andersdatter, Huusmand Peder Pedersens
Hustru og **Jacob Pedersen** (Defensor Fulbm. Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Frederiksborg Virks Extrarets Dom af 25de August 1866:
„Magdalene Andersdatter og Jacob Pedersen bør hensesættes i
Fængsel paa sædvanlig Fangekost, den Første i 4 Dage og den

Sidstnævnte i 2 Dage. Saa bør de og udrede alle de af denne Sag flydende Omkostninger, hvoriblandt Salarium til Actor, Procurator Wobschou 4 Rd., til Defensor, Procurator Schmidt 3 Rd. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom af 23de November 1866: „De Tiltalte Magdalene Andersdatter, Huusmand Peder Pedersens Hustru, og Jacob Pedersen bør hensættes i simpelt Fængsel, Andersdatter i 6 Dage, Jacob Pedersen i 3 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Underrettens Dom ved Magt at stande, dog at de udredes af de Tiltalte in solidum, og betale disse paa samme Maade Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Smith og Seibelin, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

Efter samtlige foreliggende, tildeels først efter Overretsdømmens Affigelse fremkomne Oplysninger maa det antages, at de Tiltalte have havt til Hensigt at tilegne sig de Brændestykker, de, som anført i den indankede Dom, have taget i Veigrøften; men deres Forhold i denne Henseende findes at maatte henføres under Straffelovens § 247, og Straffen, ved hvis Bestemmelse der for Jacob Pedersens Vedkommende tillige vil være at tage Hensyn til § 37, skjønnes at kunne fastsættes ligesom det er skeet ved Dommen.

I Henseende til Actionens Omkostninger vil denne være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Pedersen og Magdalene Andersdatter bør hensættes i simpelt Fængsel, den Første i 3 Dage og den Sidste i 6 Dage. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Landsover= samt Hof= og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Fuldmægtig Klubbien for Høiesteret betale de Tiltalte, Een for Begge og Begge for Een, 20 Rd. til hver.

I den indkøbte Doms Præmisses hebbet det: „Den 20de Juli b. A. savnede Forstbøsenet endeel til Auction numereret Favnebrænde i den Staten tilhørende Skov Gandløse Orne, hvilket ved Efterfølgning fandtes, tilbøkket med Løv, liggende i en Grøst indenfor Hegnsgjærdet, der vender ud til Landeveien. Der blev derfor posteret Bagt i Nærheden, og saae de tvende under Sagen afhørte Bidner 4 Personer indfinde sig seent om Aftenen ved den nævnte Grøst og kaste Brændestykker over Gjærdet ned i en Grøst ved Landeveien; da det var mørkt kunde Bidnerne imidlertid ikke see, om nogen af de Tiltalte vare mellem hine Personer, men kort efter saae Bidnerne de Tiltalte komme til Grøsten ved Landeveien og tage noget af det i samme neklastede Brænde, Tiltalte Magdalene Andersdatter 2 Stykker, Tiltalte Jacob Pedersen 1 Stykke, som de derpaa bare bort i Reeb, hvorefter Bidnerne kom frem af deres Skjul og anholdt de Tiltalte, som begge, saafnart de bemærkede sig efterfattede, lode Brændestykkerne — der ere ansatte til en Værdi af 8 fl. hvert — falde, ligesom Jacob Pedersen søgte at skjule sig i en Havremark.

De Tiltalte, der have benægtet at have været i Skoven og kastet Brænde over Gjærdet, have forklaret, at de kun kom til Landveisgrøsten for at ruste Græs, og da de her saae nogle Brændestykker ligge dem iveien, tog de og flyttede disse, hvorefter de anholdtes, men at de ikke paa anden Maade have været i Besiddelse af Brændsel; men efter Bidnernes ovenfor refererede Forklaring maa det anses beviist, at de have sat sig i Besiddelse af de ommeldte 3 Brændestykker i Landveisgrøsten for at tilegne sig samme, og de Tiltalte, af hvilke Magdalene Andersdatter er født den 4de Septbr. 1822 og Jacob Pedersen den 19de Marts 1851, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ville derfor være at ansee efter Straffelovens § 235, hvorved for Jacob Pedersens Bedkommende tillige § 37 kommer i Betragtning, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Magdalene Andersdatter i 6 Dage og for Jacob Pedersen i 3 Dage. Underrettens Dom, hvorved de Tiltalte, under Paaberaabelse af bemeldte Lovs §§ 21, 235 og 236, ere ansete med Fængsel paa sædvanlig Fangeløst i respective 4 og 2 Dage, bliver i Dereensstemmelse hermed at forandre“.

Lorsdagen den 14de Februar.

Nr. 52. Gaarbeier **Søren Knudsen**
(Advocat Levinsen)
contra

Sogneforstanderskabet for Harlev og Framlev **Sogne** (Advocat Hansen, efter Ordre),

angaaende Lovligheden af en Udpantningsforretning m. m.

Hæde m. fl. Herredets Dom af 21de October 1863: „De Indstævnte, Sogneforstanderskabet for Harlev og Framlev Sogne,

bør for Tiltale af Citanten, Gaardmand Søren Knudsen af Hørsløvbole, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. I Salair til Prøveprocurator Møller udredes af det Offentlige 10 Rd.“.

Viborg Landsoverrets Dom af 12te Septbr. 1864: „Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at det Indstævntes befalede Sagfører for Underretten tilkommende Salair bestemmes til 20 Rd. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og det de Indstævntes befalede Sagfører her for Retten, Procurator Møller, tilkommende Salair 20 Rd. udredes af det Offentlige“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indantebe Dom anførte Grunde vil denne Dom, som Højesteret ved fgl. Bevilling er bemyndiget til at tage under Prøvelse, om end Gjenstanden ikke maatte udgjøre summa appellabilis, være at stadfæste.

Citanten findes derhos at burde tilsvare Processens Omkostninger for Højesteret efter Reglerne for beneficerede Sager.

Thi kendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hansen for Højesteret betaler Citanten 60 Rd. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriveresalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det stemplede Papiir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, hvis Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret. Endeligen betaler Citanten til Justitskassen 5 Rd.

I den indantebe Doms Præmisjer hedder det: „Efterat der den 1ste September 1862 var i Henhold til en af Amtet approberet Restanceliste gjort Udpantning hos Citanten, Gaarbeier Søren Knudsen af Hørsløvbole i Framlev Sogn, for et ham paalignet Bidrag af 2 Rd. 3 Mk. 15 f. til Bestribelse af medgaaende Udgifter ved Udførelsen ved leiede Folk af Haandlangearbejde ved Harlev Kirkes Ombygning og Reparation, har Citanten i 1ste Instants anlagt nærværende Sag mod de Indstævnte, Sogneforstander-

skabet for Harlev og Framlev Sogne — der har foretaget den paagjældende Rigning og foranstaltet Restancerne indbrøene ved Udpantning — og paafaaet den ommeldte Udpantningsforretning ophævet, samt det indstævnte Sogneforstanderskab eller sammes Medlemmer in solidum tilpligtede i den Anledning at betale Citantens Erstatning for Tort og Creditpilde med 100 Rd. eller efter uwillige Mænds Skjøn, og da de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale, har Sibstævnte nu inbanket Sagen for Overretten og har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande, medens de Indstævnte have paafaaet Underrettsdommen stabsfæstet.

Citanten har principaliter formeent, at hverken han eller nogen anden af Framlev Sogns Beboere kan være pligtig at deeltage i Udvekslingen af de Omkostninger, der ere medgaaede til Udsjørelsen af det omhandlede Gaandlangearbejde ved leiede Folk, og har i den Henseende paaberaabt sig, at Bestemmelserne i Pl. af 18de April 1828, hvorefter Gaandlangearbejdet til Harlev Kirke kun skulde paahvile Sognemændene i Harlev Sogn, saaledes at hver arbejdsfør Huusmand og Indsibber heri skulde tage lige Deel med Sognets Gaardbrugere, alt efter Omgang, formeentlig ikke kunne ansees forandrede ved den senere Lovgivning og navnlig Frdn. af 27de Mai 1848 § 1, der kun omhandler Pligtarbejde i communale og offentlige Anliggender, hvortil det paagjældende Arbejde, der ydes til Kirkeieerne, efter Citantens Formening ikke skal kunne henregnes, og selv om den sibstævnte Lovbestemmelse ansees at angaae det heromhandlede Pligtarbejde, mener Citanten dog, at der ikke derved kan være overgaaet nogen Forpligtelse paa Beboerne af Framlev Sogn, ligesom det efter hans Formening i hvert Fald kun kan være det Arbejde, der tidligere paahvilede Huusmænd og Indsibber, som er overgaaet paa Gaardmændene, medens det i nærværende Tilfælde er Betalingen for alt Arbejdet, der er repareret, og det endog uden at Gaardmændene i Framlev Sogn for deres Bedkommende have samtykket i Arbejdet Udsjørelse ved leiede Folk.

Ligesom der imidlertid efter hele Indholdet af Frdn. af 27de Mai 1848 § 1 og sammes Motiver ingen Føie er til at tvivle om, at de deri givne Bestemmelser ogsaa angaae det i Pl. af 18de April 1828 § 2 omhandlede Gaandlangearbejde til Kirkerens Bygning og Reparation, der i sit Væsen nærmest maa betragtes som offentligt Pligtarbejde, saaledes er det efter Ordføringen i Frdn. af 27de Mai 1848 § 1 5te Punctum klart, at det ikke blot er den Huusmand og Indsibber tidligere efter Omgang paahvilende Deel af det omhandlede Pligtarbejde, men det samlede Arbejde, der, om det end, saalænge det udføres som Naturalarbejde, udelukkende paahviler de Gaardmænd, som tidligere have været pligtige efter Omgang at deeltage heri — altsaa i nærværende Tilfælde Harlev Sogns Gaardmænd — kan forlanges udført af Communen ved leiede Folk, og det fremgaaer derhos af Forordningens Bestemmelser, deels at Udgiften ved Arbejdet Udsjørelse paa den ansførte Maade bliver at ligne paa den samlede Commune, medmindre der af Amtsrådet er bevilget en Undtagelse fra denne Regel, hvilket i nærværende Tilfælde maa antages ikke at være skeet, og deels at de, hvem Arbejdet paahviler som Natural-

arbejde, have Ret til at forlange det udført ved leiede Folk, uden at der hertil forbres Samtykke af dem, der, hvad enten de boe i selve det paagjældende Sogn eller et andet til samme Commune hørende, komme til at tage Deel i den deraf foranledigede Udgift, skjøndt de ikke ere pligtige til at deeltage i Arbeidet som Naturalarbeide.

Efter det Anførte, og da Citantens subsidiaire Indsigelser mod den paagjældende Ligning, nemlig at de omhandlede Udgifter ikke i Overensstemmelse med Frdn. af 27de Mai 1848 § 1 ere lignede eller opkrævede tilligemed de øvrige almindelige Communeafgifter, og at hverken Ligningen eller Regnskabet har været offentlig fremlagt, ikke kunne komme i Betragtning, efterfom det maa ansees in confesso, at Aarets Hovedligning forlængst var endelig afgjort, da der opstod Spørgsmaal om de heromhandlede Udgifter, saa at en Efterligning, — hvilken i og for sig ikke kan ansees stridende mod Lovgivningen, — blev usboendig, samt at Beløbene ere lignede efter de samme Regler, der ere anvendte ved Hovedligningen, ligesom Citanten ikke har benægtet, at Repartitionen har været ham specielt foreviist ved Afkrævningen af Beløbet, maa det billiges, at de Indskævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citantens Tiltale“.

Fredagen den 15de Februar.

Nr. 315.

Justitsraad Bungen

contra

Antonius Venceslaus Poulsen eller **Pålsøn** (Defensor **Henrichsen**) og **Ole Jacob Johannesen** (Defensor **Hansen**), der tiltales, Førstnævnte for Bedrageri og Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Færøernes Sorensfriveries Extrarets Dom af 24de Septbr. 1866: „Tiltalte Antonius Venceslaus Poulsen eller Pålsøn af Tveraa og Tiltalte Ole Jacob Johannesen af Store Dimon bør hensættes, den Førstnævnte i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, den Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Alle af denne Sag og Dommens Execution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salair til Defensor, Kirkekasserer Børingen 5 Rd. og til Defensor, Sghselmand Winther 3 Rd. samt Diætpenge og Reisegodtgjørelse efter Amtets Bestemmelse udbræder den Tiltalte Antonius Venceslaus Poulsen, og in solidum med ham for sit Vedkommende Tiltalte Ole Jacob Johannesen tilligemed Halvdelen af Salair, Diætpenge og Reisegodtgjørelse til Sghselmand Winther. At efterkommes under Afserd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

For det af Tiltalte Poulsen udviste Forhold, med Hensyn til hvilket Høiesteret i det Væsentlige tiltræder den i den indankede Dom givne Fremstilling af de factiske Omstændigheder, vil hans Straf være at bestemme efter Straffelovens § 257, og findes at kunne fastsættes til simpelt Fængsel i 2 Maaneder.

Hvad Tiltalte Johannesen angaaer, maa den af ham afgivne urigtige Forklaring for Retten paadrage ham Strafansvar i Henshold til Straffelovens § 146 1ste Led; men paa Grund af hans Stilling som Udsteder af det Document, med Hensyn til hvilket han afgav den urigtige Forklaring, bliver der tillige at see hen til § 147 2det Led, og hans Straf stjønnes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned.

Actionens Omkostninger ville de Tiltalte have at udrede hver for sit Vedkommende paa den nedenfor nærmere fastsatte Maade.

Thi kjenDES for Ret:

Ole Jacob Johannesen og Antonius Venceslaus Poulsen bør hensesættes i simpelt Fængsel, den Første i 1 Maaned og den Sidste i 2 Maaneder, samt hver for sit Vedkommende udrede Actionens Omkostninger, og derunder Poulsen $\frac{3}{4}$ Dele og Johannesen $\frac{1}{4}$ Deel af de ved Underrettsdommen fastsatte Salarier samt af Salarierne til Justitsraad Bungen og Advocaterne Henrichsen og Hansen for Høiesteret, 20 Rd. til hver.

(Den indankede Doms Præmisjer følger i næste Nr.)

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med vedføiede Conclustoner af de underordnede Retters Domme og de indankede Domes Præmisjer, forsaavidt det ansees nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for Udenbys, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 f. om Aaret — Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Boglader og paa de fgl. Postcontoirer.

Førlagt af den Gyldendalske Boghandel (K. Høgel).
Hjælpse & Gænderup Bogtrykkeri.

Høiesterets Tidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Nr. 47.

Den 1ste Marts.

1867.

Tredie eller extraordinaire Session.

Fredagen den 15de Februar.

Nr. 315.

Justitsraad Bungen

contra

Antonius Venceslaus Poulsen eller Pålsson og Ole Jacob
Johannesen (see forrige Nr.).

I den indanteede Doms Præmisser hedder det: „Nærværende Sag, under hvilken Antonius Venceslaus Poulsen eller, som han ogsaa kalder sig, Pålsson, af Løveaa, der er født den 28de Septbr. 1829 og ikke befundet tidligere tiltalt eller straffet, actioneres for Bedrageri, har efter de fremkomne Oplysninger følgende Oprindelse.

Efter Ophævelsen af den fgl. Monopolhandel paa Færøerne blev Tiltalte ansat først som anden Betjent og senere som Factor ved den af Kjøbmand L. F. Thomsen af Kjøbenhavn i Løveaa paa Suderø etablerede Handel. I Efteraaret 1864 viste det sig ved en Gjennemgaaen af denne Handels Bøger og ved en løselig Oversigt over Beholdningerne, at der var en betydelig Underballance tilstede, hvilken efter de fremkomne Oplysninger maa antages for Størstedelen at have hidrørt fra, at Tiltalte havde udviist Skjedsløshed med Bøgernes Førelse, navnlig ved ofte ikke i samme at opføre de ucrediterede Beløb. Den endelige Opgjørelse af Handelsens Status blev imidlertid opsat, indtil Kjøbmand Thomsen, der om Sommeren pleier at opholde sig nogle Maanedes paa Færøerne, i 1865 atter kom til Løveaa. I Mai Maaned 1865 og den følgende Tid blev Handelsens Beholdninger gjennemgaaede, og udstedte Tiltalte da til Kjøbmand Thomsen for de manglende Beløb — derunder indbefattet endeel Fordringer til et samlet Beløb af ca. 600 Rb., som efter Tiltaltes Udsagn haabes tilgode hos navngivne Personer, men som Thomsen ikke vilde anerkende som sig vedkommende, da de ikke vare indførte i Handelsens Bøger — efterhaanden 3 Gjældsbreve for et samlet Beløb af 7,844 Rb. 3 Mk.,

X. Afgang.

af hvilke dog det sidste, udstedt den 23de August 1865 for et Beløb af 1000 Rb., af Kjøbmand Thomsen samme Dag forsynedes med en Paateguing om, at han under visse nærmere Betingelser eftergav sit Tilgodehavende efter samme.

Af de tvende andre Gjældsbreve er det ene udstedt den 21de Mai 1865 for et Beløb af 3,762 Rb. 2 Mk. 5 f. uden Ansørelse af nogen Betalings-termin. For skadesløs Betaling af denne Sum giver Tiltalte Thomsen Sikkerhed, foruden i 2 ham tilhørende Pantefordringer til et samlet Beløb af 600 Rb. samt i Alt, hvad han ellers eier og eiendes vorder, tillige i tvende af Jesper Jespersen i Løraa og Jacob Hansen i Oualbo henholdsvis den 19de og 20de Mai 1865 udstedte Cautionbeviser, efter hvis Ordlyd disse Mænd (den Førstnævnte med paaholben Pen) som Selvskyldnere stille til Tiltaltes Raadighed, den Førstnævnte 15 Gylben, den Sidstnævnte 8 Gylben Jord som Sikkerhed for det Beløb, bemeldte A. W. Pålsson for Liden skylder til Hr. Kjøbmand L. F. Thomsen. Disse 23 Gylben Jord maa efter den paa samme af Kaldsmændene paa Sudersø satte Bærbi antages at være ca. 60 Rb. værd pr. Gylben, altsaa tilsammen ca. 1,380 Rb.

Det andet af Tiltalte til Thomsen udstedte Gjælds brev er dateret den 3die Juni 1865 og lyder paa et Beløb af 3,081 Rb. 3 Mk. 14 f. I et vedhæftet Cautiondocument, dateret samme Dag, giver Ole Jacob Johannesen af Store Dimon for Tiltaltes Gjæld til Thomsen Sikkerhed i sin Formue for et Beløb af 3000 Rb. I Gjælds brevet til Thomsen forpligter Tiltalte sig til inden 1ste Juni 1866 at afbetale mindst 1,500 Rb., hvorpaa det hedder: „Restbeløbet er da forfaldet til Betaling efter $\frac{1}{2}$ Aars foregaaende Opsigelse“.

Kjøbmand Thomsen, der under den Betingelse, at Tiltalte kunde dække de Beløb, som ved Opgjørelsen maatte vise sig at mangle, havde lovet at beholde denne i sin Tjeneste, opfagde den 9de Juni f. A. Tiltalte til at forlade samme den 1ste Juli næstefter, da det efter Thomsens Formening havde vist sig, at Tiltalte ikke tilfulde kunde rette for sig. Den 9de Juni skulde Tiltalte Thomsen ialt, derunder indbefattet de tvende ovennævnte Gjældsbreves paalydende Beløb, 7,435 Rb. 5 Mk. 6 f. Paa dette Beløb affrev Thomsen imidlertid deels et Aars Løn med 600 Rb., som Thomsen skænkede Tiltalte, deels forskjellige Beløb for endeel Løssregjenstande, som Tiltalte overdrog Thomsen, ja at den endelige Saldo (affect fra det ovennævnte Gjælds brev af 23de August 1865) blev 6,718 Rb. 2 Mk. 6 f., hvilket er ca. 135 Rb. mindre end det samlede Beløb af de tvende under 21de Mai og 3die Juni 1865 udstedte Gjældsbreve. I October 1865 indgik Tiltalte et offentlig Forlig, ved hvilket han forpligtede sig til senest den 1ste Juni 1866 at betale 2000 Rb. af de 3,762 Rb. 2 Mk. 5 f., som han efter Gjælds brevet af 21de Mai 1865 var Thomsen skyldig.

Da Tiltalte ikke senere har seet sig istand til at opfylde sine Forpligtelser mod Thomsen, idet han ialt kun har betalt denne ca. 57 Rb., har Thomsen, efter i Henhold til fornævnte Forlig at have gjort Execution hos Tiltalte, vendt sig mod de tre andre Cautionister Jacob Hansen, Jesper Jespersen og Ole Johannesen, der dog ved Forlig have faaet deres Forpligtelser nedsatte

til henholdsvis 250 Rd., 500 Rd. og 2000 Rd. Dette har givet Anledning til nærværende Sag, idet det Spørgsmaal er opstaaet, om ikke de 3 Cautio- nister ved en bedragerisk Fremgangsmaade fra Tiltaltes Side ere bleve be- vøgede til Formuebispositioner, som de ellers ikke vilde have indladt sig paa. Efter Jesper Jespersens Udsagn skulde endog det med hans Underskrift forsynede Cautionsdocument være falsk. Ifølge Bestaffenheden af den af bemeldte Jesper Jesperen afgivne Forklaring turde der imidlertid ikke være nogen Grund til at betvivle Rigtigheden af Tiltaltes Forklaring om, at det er med Jesper Jespersens Samtykke, at et denne forpligtende Cautionsdocument er blevet underskrevet med hans Navn. Endvidere maa det antages, at det Document, som er fremkommet under Sagen, er det samme, som med Jesper Jespersens Samtykke er blevet forsynet med hans Underskrift, hvorhos det ikke tør statures, at Jesper Jesperen skulde have været ubekjendt med Documentets Ordlyd. Ikke heller er der naaget den af Jacob Hansen i saa Henseende reiste Tvivl nogen Grund til at antage, at det foreliggende, med Jacob Hansens Navn forsynede Document skulde være falsk eller lyde anderledes, end Jacob Hansen troede, da han underskrev. Ligesom endelig Ole Johannesen har indbrømt at have ladet en Anden underskrive et Cautionsdocument for sig, saaledes maa der ogsaa ved Sagens Paafjendelse gaaes ud fra, at han har været bekjendt med sammes Ordlyd. Undersøgelsen bliver at rette paa, om ikke Tiltalte ved Oprættelsen af falske Forestillinger har bevøget Cautioisterne til at underskrive forpligtende Documenter, som de ellers ikke vilde have underskrevet, og om dette ikke er skeet i bedragerisk Hensigt.

Hvad da for det Første Jacob Hansens Cautionsforpligtelse angaaer, turde det være klart, at Tiltalte ved at bevøge Jacob Hansen til at indgaae samme, har gjort sig skyldig i Bedrageri. Jacob Hansen har saaledes udsagt, at han, dengang han underskrev Documentet, ikke havde nogen Forestilling om, at han ved samme paatog sig nogensomhelst Forpligtelse, men at han antog, at han ved sin Underskrift kun skulde staae i Forhold til Kjøbmand Thomsen et Beviis for, at Tiltalte meente det rebeligt med Thomsen, og for at han vilde sørge for, at de udestaaende Fordringer kom ind; endvidere, at Tiltalte, der førend Documentets Underskrivelse oplæste samme, forklarede det paa en Maade, der stemmede med nysnævnte Opfattelse, idet han udtrykkelig sagde til Jacob Hansen, at han ikke skyldte Thomsen Noget, men at denne skrev en Regning paa ham for Handelens udestaaende Fordringer, at Jacob Hansen ikke ved Documentets Underskrivelse udsatte sin Ford for Fare, og at han om kort Tid skulde faae denne kvit og frit igjen. Rigtigheden af denne Forklaring bestrækes ved toende Deponenters Udsagn om, at Jacob Hansen havde sagt til dem — til den Eine kort efter at Documentet var blevet op- rettet, nemlig omtrent paa den Tid, da det blev tinglæst — at han ikke havde tænkt paa at paatage sig en saadan Forpligtelse, som han, efter hvad han havde hørt, maatte antage, at Documentet medførte. Ogsaa Tiltaltes Forkla- ringer stemme i det Væsentlige hermed. Foruden at han gjentagne Gange har indbrømt, at han ikke kunde benægte Rigtigheden af Jacob Hansens

Forklaringer, har han særlig tilstaaet, at han havde forfikkret denne om, at han ved at underskrive ikke udfatte sin Sord for nogen Fare, og endelig har Tiltalte, efterat han under et efter Actionens Indledning optaget Forhør havde søgt at forklare sin Fremfærd mod Jacob Hansen paa en uskyldig Maade, under et senere Forhør tilstaaet, at han ikke erindrede nogenfinde før Documentets Drettelse at have meddeelt Jacob Hansen, at han stod i et egentligt Gjældsforhold til Thomsen, men kun at han var i Rube med sin Stilling hos Thomsen, fordi han ikke havde ført nogle ucrediterede Beløb behørigt tilbogs, at han maatte stille Sikkerhed indtil disse Forbringinger hlevne indbrevne, men at naar dette var skeet, vilde den stillede Sikkerhed atter bortfalde. Da det nu af det under Sagen Dplyste klart fremgaaer, at Tiltalte skulde være Debitor for Summer, for hvilke han, med Undtagelse af et forholdsvis ringe Beløb, ikke kunde søge Dækning hos Andre, da det af Tiltalte selv affattede Cautionsdocument ganske i Almindelighed lød paa en Indbestaaen for Tiltaltes daværende Gjæld til Thomsen, og da Jacob Hansen kun har underskrevet dette Document paa Grund af Tiltaltes Forsikringer om, at han ikke ved sin Underskrift paatog sig nogen Forpligtelse eller i ethvert Fald en Forpligtelse af en anden Veffassenhed end den, Documentet medførte, er dermed ogsaa givet, at Tiltaltes Fremfærd mod Jacob Hansen har været forbundet med bedragerisk Hensigt. Tiltalte har vel meent, at han, hvis han var bleven i Thomsens Tjeneste, hvad han haabede at opnaae ved den til denne stillede Sikkerhed, skulde blive istand til at betale sin Gjæld til Thomsen, saa at Cautionisterne ikke led noget Tab, og hvad særligt Jacob Hansen angaaer, har Tiltalte udsagt, at han haabede ved Hjælp af de til hans Raadighed staaende Midler, navnlig ved Inddrivelse af sine udestaaende Forbringinger, at blive istand til at betale det Beløb af 1,500 Rd., som efter det til Thomsen den 3die Juni udfærdigede Gjældsbeviis skulde betales inden 1ste Juni d. A., og derved opnaae Jacob Hansens Frigjævelse for hans Forpligtelse. Nu tør det vel heller ikke betvivles, at Tiltalte har staaet i den Formening, at han ved den Sikkerhed, han stillede Thomsen, skulde bevæge denne til at beholde ham i sin Tjeneste; men selv under denne Forudsætning kunde det ikke undgaae Tiltaltes Opmærksomhed, at han efter sine daværende Formuesforhold ikke kunde have nogen rimelig Udsigt til at betale sin Gjæld til Thomsen. Eigesom Tiltalte ogsaa selv har maattet indrømme dette, fremgaaer det tilstrækkeligt deraf, at han ikke har kunnet nævne nogen Udvei, ved hvilken han med Høimulighed kunde haabe at klare for sig. Hvad særlig angaaer den af ham auførte Plan om at friggjøre Jacob Hansen ved at betale Thomsen et Afdrag af 1,500 Rd. paa dennes Tilgodehavende, da maa det allerede antages, at han ikke med Sikkerhed kunde vente at blive istand til at betale dette Beløb, i hvilken Henseende det ikke skal lades ubemærket, dels at der Intet er, der taler for, at Tiltalte besad udestaaende Forbringinger til et saa stort Beløb, som af ham angivet, dels at den i Gjældsbrævet af 21de Mai indeholdte Pantfættning af alt hans Gods maatte forbynde ham i frit at raade over samme til Dækning af den Gjæld, der paa hvilede ham efter det den 3die Juni udfærdigede Gjældsbeviis. Men selv om han

naaede at betale fornævnte Sum, visde Tiltalte dog ikke, uden at Thomsen vilde eftergive sin Ret, kunne frigjøre Jacob Hansens Jord, da denne hæftede for hele Tiltaltes Gjæld.

Hoad dernæst angaaer Jesper Jespersens og Ole Johannesens Caution=documenter, tør det vel, navnlig for den Sidstes Vedkommende, ikke antages, at disse Mænd have været uvidende om, at deres Documenter refererede sig til et virkeligt Gjældsforhold; men foruden at Tiltalte har tilstaaet, at han ikke har meddeelt Jesper Jespersen, for hvor stort et Gjældsbeløb denne var Cautionist, har han ogsaa tilstaaet, at det først var efterat han havde bibragt Jesper Jespersen og Ole Johannesen den Tro, at disse ingen Fare løb, og at de i kort Tid vilde blive frigjorte for deres Forpligtelser, at han fik dem til at underskrive. Naar Hensyn tages til, at disse Mænd først ved Tiltaltes Forsikringer om, at de ingen Fare løb, ere blevene bevægede til at underskrive, at Tiltalte, som ovenfor bemærket, umuligt kunde have noget grundet Haab om at frigjøre sine Cautionister, samt til, at Tiltalte selv har maattet indrømme, at Cautionisterne ikke kunde antages at ville have underskrevet Caution=documenterne, dersom de dengang havde vidst, at der var en Mulighed for, at de vilde lide noget Pengetab, turde det være klart, at Tiltalte ogsaa mod Jesper Jespersen og Ole Johannesen har gjort sig skyldig i en strafbar Svig.

For det efter Foranstaaende udviste Forhold, der falder ind under Lov af 20de Februar 1852, sammenholdt med Frdn. af 11te April 1840 § 76 jfr. § 41, vil Tiltalte i Medfør af Cap. 32 § 306 i den nye Straffelov være at ansee efter denne Lov, saaledes at Straffen bestemmes efter Cap. 26 § 251 sammenholdt med Cap. 1 § 1 eller for det mod Jesper Jespersen og Ole Johannesen udviste Forhold i ethvert Fald efter Cap. 26 § 257. Naar Hensyn tages paa den ene Side til det betydelige Tab, de nævnte Mænd ere blevene udfatte for, og paa den anden Side til den særdeles Frisfelse, som Tiltaltes uhykkelige oeconomicke Stilling maatte frembyde, findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Bånd og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Om Erstatning for de Besvæne bliver der Intet at bestemme, da Jacob Hansen og Ole Johannesen have erklæret, at de ikke under denne Sag vilde neblægge Paastand derpaa, og da der for Jesper Jespersens Vedkommende, aldeles afsæet fra at det ikke er oplyst, at han endnu har lidt noget Tab, efter Bestaaenheden af de af ham afgivne Forklaringer formeentlig ikke kunde være Tale om at tilkjende ham nogen Erstatning under denne Sag.

Under nærværende Sag tiltales endvidere Ole Jacob Johannesen af Store Dimon, der er sødt den 6te October 1831 og heller ikke er befundet tidligere tiltalt eller straffet, for falsk Forklaring for Retten, og er det dermed tilgaaet som følger.

Efterat Tiltalte den 23de Juni d. A. var mødt for Retten og var blevet formænet til Sandhed samt mindet om Lovens Straf for falsk Forklaring for Retten, benægtede han, at han nogenstunde efter Opfordring af fornævnte Tiltalte, enten selv eller med paaholden Pen, havde underskrevet eller tilladt nogen Anden at underskrive hans Navn under noget Document, samt

at fornævnte Tiltalte nogenfinde havde opfordret ham til at underskrive noget-
sommelst Document; han havde tværtimod bestemt vægret sig ved at være
Berg'n for denne. Han forklarede endvidere, at han vel havde været tilstede
engang, da de toende Bitterlighedsvidner, der vare opførte paa det med hans
Underskrift søsøgte Cautionsdocument, hos Tiltalte Poulsen underskrev et
Document, men han vidste ikke, hvad det var for et Document, ikke heller
hadde Poulsen forinden omtalt for ham, at et Document skulde underskrives,
ligesom han ogsaa paa det Bestemteste benægtede, at det ene Bitterlighedsvidne
ved den omspurgte Ligtighed havde underskrevet hans Navn. Først efterat
dette Vidne havde forklaret, at det paa Opfordring af Poulsen i Tiltaltes
Nærværelse, efterat denne havde taget ved Pennen, havde underskrevet Til-
taltes Navn, efterat Vidnet derpaa var blevet confronteret med Tiltalte og
ebfæstet, og Tiltalte var bleven belagt med Baretægtsarrest, gif Tiltalte, efter
tillige at være gjort bekendt med Poulsens Forklaring, der i alt Væsentligt
stemte med det ebstående Vidnes Udsagn, til Bekjendelse, idet han nu tilstod,
at han, forledet af Poulsens Foresillinger om, at han ingen Fare løb, havde
lovet denne at underskrive et Document angaaende en Sikkerhedsstillelse af
3000 Rd., samt at det ovennævnte Vidne med Tiltaltes Billie havde under-
skrevet det i saa Henseende af Poulsen oprettede Document, hvorimod han
paastod, at han ikke erindrede at have taget ved Pennen. Under et Forhør
næste Dag indrømmede Tiltalte, at han erindrede, at han havde taget ved
Pennen.

At Tiltalte efter Foranstaaende har gjort sig skyldig i falsk Forklaring
for Retten, synes utvivlsomt. Vel har Actor meent, at Tiltaltes Forseelse
snarere burde betragtes som et Forsøg paa Bedrageri; men Urigtigheeden af
denne Opsættelse trænger formeentlig ikke til nogen Begrundelse.

Forsaaendts vaade Actor og Defensor have udtalt, at Tiltaltes Forhold
falder ind under Straffelovens Cap. 14 § 147, berøer dette aabenbart paa en
Misforstaaelse af denne Lovbestemmelse, idet Paragraphen naturligviis kun har
den for Sie, der selv er impliceret eller har Grund til at antage sig impli-
ceret i en offentlig Straffesag. Naar Defensor endelig har meent, at der ikke
burde have været affordret Tiltalte Vidnesbyrd paa Grund af hans Forhold
til Sagen, hvilket vilde bringe Tiltaltes Forhold ind under nyseævnte Para-
graphs sidste Punctum, er dette formeentlig ligesaa uholdbart. En Ret til at
undslaae sig for at afgive Vidneforklaring maatte i nærværende Tilfælde bygges
paa Grundsaetningerne om Anvendelsen af Parts Ed, ifølge hvilke Tugen i
Almindelighed skal nodes til under Eds Tvang at forklare om Noget, hvoraf
Ret eller Forpligtelse for ham selv flyder, medmindre der er tilveiebragt vis
Formodning, samt paa den deraf udbragne Slutning, at den, hvis Forklaring
affordres angaaende et Factum, med Hensyn til hvilket han, om ikke formelt,
saa dog i Realiteten er Part, kunde undslaae sig for at afgive det forlangte
Vidnesbyrd. Da Tiltalte imidlertid med Hensyn til det foreliggende Factum,
hans Underskrift under et forpligtende Document, under en civil Sag vilde
have været forpligtet til ifølge Deberpartens blotte Begjæring at aflægge Parts

Ed, kunde han naturligtviis ikke under nærværende Sag have undslaaet sig for at afgive Vidnesbyrd. Det turde saaledes formeentlig være klart, at Tiltalte for sin Overtrædelse af Lov af 20de Februar 1852 sammenholdt med Frdn. af 15de April 1840, i Medfør af Straffelovens Cap. 32 § 306, ikke kan undgaae Ansvar efter bemeldte Lovs Cap. 14 § 145. Naar imidlertid Hensyn tages til den særdeles store Fristelse, som Lysten til at slippe for en Formueforpligtelse, som Tiltalte efter sit eget Udsagn ingenstinde havde tænkt paa at paatage sig, maatte frembyde, turde Straffen være at fassætte til den laveste i § 146 foreskrevne, nemlig til 2 Maaneders simpelt Fængsel.

Nr. 353.

Advocat Hansen
contra

Maren Nielsdatter Hald, Jens Nielsen Kraghebes Enke
(Defensor Brod),

der tiltales for Bedrageri.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 5te December 1866: „Tiltalte Jens Nielsen Kraghebes Enke Maren Nielsdatter Hald bør straffes med Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør hun og tilsvare Actionens Omkostninger, og derunder Salair til Actor, Kammerassessor Johansen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Bengen 4 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Biborg Landsoverrets Dom af 14de Januar 1867: „Underretsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Actor og Defensor for Overretten, Procurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

3 Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde tjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. 3 Salarium til Advocaterne Hansen og Brod for Høiesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisjer hedder det: „Om Tiltalte Maren Nielsdatter Halb, Jens Nielsens Kraghebes Enke, der under nærværende Sag sigtes for Bedrageri, er det ved hendes egen med Sagens øvrige Dødsninger stemmende Tilstaaelse tilstrækkeligt godtgjort, at hun, der boede i Stue sammen med Konen Ane Andersdatter i Aalborg, har i Begyndelsen af November f. A. af en hende af bemeldte Kone til Brug laant Døse udtaget ca. 2 Pbd. Fyld, som hun derefter solgte til en Marschandiser for 40 f. Ane Andersdatter har ansat Værdien af Fylden til 1 Rd., men har frafalbet Krav paa Erstatning.

For sit ansørte Forhold er Tiltalte, der er født 1819 og som tidligere, foruden at have været anset med Mulct for Overtrædelse af Frdn. af 4de August 1819, ved Aalborg Kjøbstads Exrærets Dom af 18de Mai 1863 har været straffet for Tyveri og Betleri med Fængsel paa Band og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved Underretsbommen retteligen anset efter Straffelovens § 253, og da Straffen ved bemeldte Dom findes passende bestemt til Fængsel paa Band og Brød i 2 Gange 5 Dage og bemeldte Doms Bestemmelser om Actionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste“.

Onsdagen den 20de Februar.

Nr. 36. Exam. juris **Ravn** (Fuldm. Klubien)

contra

Muurmester **N. Glud Hansen** (Adv. Henriksen, efter Ordre), angaaende Eiendomsretten til en Grund m. m.

Kjøbenhavn's Gjæsterets Dom af 7de Marts 1865: „Indstævnte, Muurmester N. Glud Hansen, bør til Citanten, Exam. juris Fuldmægtig N. Ravn af Frederiksberg, betale et saadant Beløb, hvortil uvillige af Retten udmeldte Mænd under de ovenfor angivne Hensyn ansætte den Erstatning, som tilkommer Citanten for den Grund, hvorpaa den Deel af den omhandlede Bagbygning, der paa en under Sagen fremlagt Situationsplan er betegnet med Bogstaverne ACFE., af Areal i Forsiden 2 Alen 2 Tommer og i Bagsiden 2 Alen 7 Tommer, er bygget. Af det saaledes bestemte Beløb bør Indstævnte endvidere tilsvare Renter 5 pCt. aarlig fra den 22de Septbr. f. A. indtil Betaling skeer. Saa bør Citanten og være berettiget til at forshne det paa den ovennævnte Situationsplan med FGHI. betegnede Træffuur med behørigt Hegn i Linien FG. Spørgt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger

ophæves. Det Idømte at udredes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Afsærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom anført, er den under Sagen omtviste Bygning opført af en tidligere Eier af begge de paa-gjældende Naboeiendomme, og Bebyggelsen af Grundstykket, betegnet ACFE. -- hvis Brede i Forsiden i Dommen urigtigen er angivet til 2 Alen 2 Tommer istedetfor 2 Alen 8 Tommer — har saaledes ikke været i og for sig uberettiget. Efter Indholdet af de af samme Udlægshaver forfattede Auctionsconditioner, i Henhold til hvilke begge Eiendomme samme Dag stillebes til Auction og overdroges, den ene til Citanten, den anden til Indstævnte, og navnlig efter Indholdet af Auctionsconditionerne angaaende den Citanten overdragne Eiendom, maa det derhos antages at have været Meningen, at enhver af disse Eiendomme skulde overtages af Kjøberen i den factiske Tilstand, hvori den i den omhandlede Henseende da var bragt af den hidtilværende Eier af dem begge. Da nu Citanten — der maa antages at have været bekendt med Paabygningen paa en Deel af den Grund, der hørte under hans Pant — under Auctionen over dette ikke som secundair Pant- eller Udlægshaver gjorde nogen Indsigelse mod Conditionerne for dets Salg, men meget mere i Henhold til dem gjorde Bud paa Eiendommen, og som Udlægshaver lod sig den udlægge for sit Bud, findes det ikke, at Indstævnte, saaledes som Citanten for Højesteret principalt har paaستاet, nu kan tilpligtes at stille det med ACFE. betegnede Grundstykke til Citantens Raadighed, det være sig med eller uden Paabygningen. Derimod maa der gives Citanten Medhold i, hvad han subsidiairt har gjort gjældende, at det kun er saalænge den nuværende Paabygning bliver staaende paa det nævnte Grundstykke, at det kan nægtes ham at erholde dette, der er solgt ham med den øvrige Eiendom, tilbage. Det vil derfor i Henhold til den af Citanten for Højesteret nedlagte subsidiaire Paaastand, til hvilken Indstævnte, saafremt hans Paaastand om Højesteretsdommens Stadfæstelse fortafsted, subsidiairt i alt Væsentligt har sluttet sig, navnlig ogsaa forsaavidt den gaaer ud paa en aarlig Erstatning for Affavnet af

Grundstykket, medens dette forbliver i Indstævntes Besiddelse — istedetfor at der ved Dommen er tilkjendt Citanten Erstatning eengang for alle fer selve Grundstykkets Værdi — være at paa-lægge Indstævnte, hvis han ikke foretrækker strax at overlade Citanten Grundstykket, til Citanten at udstede og behørigt lade tinglæse en Declaration, hvorved han forpligter sig og Eftermænd til, saalænge den nuværende Paabygning bliver staaende, at tilsvare Citanten og Eftermænd en saadan aarlig Afgift, beregnet fra Gjaesteretsstævningens Dato og for Fremtiden at betale med det Halve i hver halvaarlig Termin, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte som Erstatning for Grundstykkets Affavn, hvilken Declaration bliver at clausulere saaledes, at Retten til at beholde Paabygningen paa Citantens Grund fortales, naar Afgiften udebliver.

Da Citanten for Høiesteret har frasaldet de af ham i foregaaende Instants nedlagte Paastande om Leie og om Refusion for Skatter, er der ikke længere Spørgsmaal herom. Forsaavidt Dommen derimod har kjendt ham berettiget til at forsyne et Træstuur med Segn, vil den efter hans Paastand være at stadfæste, ligesom og dens Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges.

Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 3 Maaneder efter denne Høiesteretsdoms Forkyndelse under en Mulct af 2 Rd. til Stadens Fattigkasse for hver Dag han sidder Dommen overhørig, enten stille det paa den fremlagte Situationsplan med ACFE. betegnede Grundstykke til Citantens Raadighed, det være sig i ryddeliggjort Stand eller med hvad derpaa er bygget, saaledes at det tillades Citanten at afhegne det fra den øvrige Deel af Bygningen, eller og til Citanten udstede og behørigen lade tinglæse en Declaration, hvorved han forpligter sig og efterfølgende Ciere af Matr.-Nr. 36 A. 9 B. i Kjøbenhavn's udenbyes Klædebo=Qvarter til, saalænge

den nuværende Paabhygning bliver staaende paa fornævnte Grundstykke, at tilsvare Citanten og efterfølgende Ciere af Matr.=Nr. 36 A. 3 B. i samme Qvarteer en saadan aarlig Afgift, beregnet fra 22de Septbr. 1864 og for Fremtiden betalbar i 11te Juni og 11te December Terminer, hver Gang med det Halve, som uvillige af Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte som Erstatning for Af-savnet af Grundstykket, hvilken Declaration clausuleres saaledes, at Retten til at beholde Paabhygningen paa Citantens Grund fortabes, naar Afgiften udebliver. Med Hensyn til Bestemmelserne om Hegns Anbringelse for et Træsknur og om Processens Omkostninger bør Gjæsteretsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 5 Rd. og Indstævnte 1 Rd.

I den indankede Demø Fræmisser hedder det: „Citanten, Exam. juris, Fuldmægtig N. Ravn af Frederiksberg, der ifølge Skjøde af 20de Juli f. A. eier Eiendommen Matr.=Nr. 36 A. 3 B. i Nørrebrogade, har under nærværende af ham med Indstævnte, Muurmester N. Glud Hansen, der eier Naboledet Matr.=Nr. 36 A. 9 B., anlagte Sag principaliter paastaet sig kjendt eiendomsberettiget til den Deel af en Vagbygning, som befindes beliggende paa Citantens Grund, og som efter Stadsconducteurens Opmaalingsforretning og en under Sagen fremlagt Situationsplan er betegnet Litr. ACFE., i Forsiden med Facade 2 Alen 2 Tommer og i Bagsiden 2 Alen 7 Tommer, samt sig berettiget til paa anordningsmæssig Maade at afbegne denne Deel af Bygningen fra Indstævntes tilstødende Deel af samme; subsidiairt Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulet at nedrive bemeldte Deel af Bygningen og at ryddeliggjøre Citantens tilsvarende Grund, samt Citanten tilkjendt Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Af-savn af Grunden fra d. 1ste Juli f. A., da 3die Auction afholdtes, indtil Grunden stilles til Citantens frie Raadighed. Fremdeles har Citanten paastaet sig kjendt berettiget til at forshue et paa hans Eiendom værende Træsknur, betegnet paa Situationsplanen med FGHL., med behørigt Hegn i Linien FG. af Længde 6 Alen 3 Tommer, samt Indstævnte tilpligtet at betale Citanten for Afbenyttelse af den ommeldte Deel af Bygningen, Træskuret samt et Lovstoværelse i Citantens Forhus fra den 1ste Juli f. A. indtil October Flyttedag f. A. 25 Rd. eller ialtsald efter uvillige Mænds Skjøn, og at refundere Citanten af de af ham pr. 31te Decbr. 1863,

31te Marts og 30te Juni f. A. udredebe Skatter af Citantens Eiendom det Beløb 24 Rd. 2 Mk. 4 S., med Renter 5 pCt. p. A. af de 2 fornævnte Beløb fra Stævningens Dato til Betaling skeer, og endelig denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte procederer principaliter til pure Frifindelse, in subsidium har han nedlagt forskjellige Paastande, der senere vilde fremkomme, forsaavidt der om samme bliver Spørgsmaal.

Hvad først angaaer Citantens principale Paastand om at kjenbes eiendomsberettiget til den omkvæstionerede Deel af Bagbygningen, nemlig ACFE., der, efter hvad der er in confesso, staaer paa Citantens Grund, kan denne Paastand ikke tages tilfølg. Citanten har nemlig isølge Auctionsconditionerne — der ikke, saaledes som han formener, kun kunde være bindende for ham som Pant-haver med Hensyn til de pecuniaire Bestemmelser — kjøbt Eiendommen, saaledes som den sandtes bestreuen i den den 14de Mai f. A. optagne Burderingsforretning, men i denne findes ikke den omhandlede Bygning indbefattet under Taxationen. Citanten kan altsaa ikke, ved at byde paa Auctionen og senere faae Eiendommen ublagt i Henhold til Conditionerne, have erhvervet den omspurgte Deel af Bygningen; thi den Omstændighed, at denne Deel staaer paa den Grund, han kjøbte, kan ikke medføre, at den skal betragtes som følgende med i Kjøbet.

Betreffende dernæst Citantens subsidiaire Paastand om, at Indstævnte tilpligtes at nedrive den Deel af Bygningen, som staaer paa Citantens Grund, bliver med Hensyn til de factiske Forhold at bemærke, at den omhandlede Bygning ikke er opført af Indstævnte, men af en tidligere Eier, der var i lovlig Besiddelse af begge de her under Sagen omhandlede til hinanden støbende Eiendomme, og at denne Eier, efter Rettens Formening uden Hensyn til Panthaverne, har været berettiget til at opføre Bygningen, saaledes som skeet er. Her er selvfølgelig ikke Spørgsmaal om en af Indstævnte foretagen Bybyggelse af fremmed Grund, hvorimod de factiske Forhold eksistere, da Indstævnte kjøbte Eiendommen Matr.-Nr. 36 A. 9 B. Vel fremkom Citanten paa Auctionen over sidstnævnte Eiendom med en Reservation med Hensyn til, at en Deel af den omhandlede Bygning formeentlig var bygget ind paa Citantens Grund, men da dette fra Creditsforeningens Side benægtes, havde Indstævnte ingen Aulebning til at forudsætte, at Citantens Tilfølg til Protocolen forholdt sig rigtig. Men naar Indstævnte saaledes har kjøbt Eiendommen bona fide og uden at lade sig komme nogen Uforstaaelighed tillast, sees det ikke, at enten Sagens Natur eller den positive Lovgivning medfører Nedrivning af den Deel af Bygningen, der ved Omstændigheder, som i Relation til de Paagjældende maa betragtes som tilfældige, er kommen ind paa Nabogrunden. Den Collision, som paa denne Maade er opstaaet, findes efter almindelige Grundsætninger og Billighedens Fordringer at burde løses saaledes, at den, der har kjøbt Grunden, maa taale, at Bygningen bliver staaende, imod at han erholder fuldstændig Erstatning for Grunden. Den Erstatning, der saaledes i Overensstemmelse med Indstævntes subsidiaire Paastand i dette

Punct bliver at tilkjende Citanten, bliver at bestemme af uvillige inden Retten udmeldte Mænd. . . .

Sluttelig bemærkes, at der paa Grund af Indstævntes Indrømmelse vil blive at bestemme i Dommen, at Citanten er berettiget til at forsyne et paa hans Eiendom værende Træstuur FGHL. med behørigt Hegn i Linien FG., hvorimod der ikke — saaledes som af Indstævnte er begjært — er Høie til at clausulere denne Deel af Dommen derhen, at Citantens Haandværksfolk ikke i dette Tiemed maatte betræde Indstævntes Eiendom, da Indstævnte ikke er berettiget til at fordrø en saadan Clausul.

Af denne Erstatningssum, som Indstævnte ifølge det Foransførte vil blive pligtig at betale Citanten, vil Indstævnte have at betale Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 22de September f. A. indtil Betaling finder Sted“.

Nr. 354.

Advocat Hindenburg

contra

Caroline Frederikke Zumvorde (Defensor Bunken),
der tiltales for Tyveri.

Criminal- og Politirettens Dom af 19de Januar 1867:
„Arrestantinden Caroline Frederikke Zumvorde bør straffes med Forbedringshøusarbejde i 1 Aar samt udrede Actionens Omkostninger, derunder Salair til Actor og Defensor, Procuratorerne Kothe og Møller, 5 Rd. til hver. At efterkommes under Afærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Criminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Hindenburg og Justitsraad Bunken for Højesteret betaler Tiltalte 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Ved egen af det isvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er Arrestantinden Caroline Frederikke Zumvorde, der er søbt den 25de Decbr. 1835 og senest ved denne Rets Dom af 20de Octbr. f. A. anseet i Medfør af Straffelovens § 307 efter samme Lovs § 230 1ste Led med Fængsel paa Band og Brød i 3 Gange 5 Dage, under nærværende imod hende for Tyveri anlagte Sag overbeviist, at have den 30te

November f. A. frastjaalet Cigarmagerjvønd Christian Clement et til 4 M. vurderet Sengetæppe, hvorfor hun vil være at ansee efter Straffelovens § 231 1ste Led med en Straf, der efter Omstændighederne findes at burde bestemmes til Forbedringshuusarbeide i 1 Aar“.

Nr. 325.

Justitsraad Bungen

contra

Lars Johansen Bruun (Defensor Liebe),

der tiltales for Tyveri eller for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, og i Henseende til det i Forhørerne omhandlede Hestebæcken ialtsald for ulovlig Omgang med Hittegods, samt for Overtrædelse af et Polititilheld, og endelig for det fornærmelige Forhold, som Arrestanten under Forhørerne den 7de og 11te April 1866 har udviiist imed Fjerhørsdommeren, Virkedemmer Zausen, samt for de yderligere Beskyldninger, som Arrestanten senere har fremført mod bemeldte Virkedemmer.

Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 7de Septbr. 1866: „Arrestanten Lars Johansen Bruun bør henseettes til Tugthuusarbeide i 5 Aar. Saa bør han og ubrede alle af Sagen flydende lovlige Omkostninger, og deriblandt Salair til Actor, Procurator Hansen 10 Rd. og til Defensor, Procurator Wilhelm 8 Rd. samt Salair og Diæter til den beskikkede Bidefensor, Procurator Groth Petersen 6 Rd. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Landsøver: samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23de November 1866: „Arrestanten Lars Johansen Bruun bør henseettes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men forøvrigt for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Actionens Omkostninger bør Herredstingsdommen ved Magt at stande, dog at Procurator Groth Petersens Salair bestemmes til 3 Rd., og at Bestemmelsen om Diæter bortfalder. I Salair til Procuratorerne J. Nyegaard og Rothe for Overretten betaler Arrestanten 10 Rd. til hver. At efterkommes under Afsærd efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Genhold til de i den indankede Dom ansførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Høiesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: „Foraauidt angaaer et Indbrudstyveri hos Gaardmand Anders Rasmussen i Rattørød foreligger nærværende Sag ikke Overretten til Paakjendelse.

Hvad dernæst angaaer en Sæk, der formenes frafjaalet Huusmand Christian Hansen Hjeronimus i Vesteraaby, og tre Skjorter, der antages frafjaalne Indsieder Jens Pederjen i Bremerhavehuus, da findes intet tilstrækkeligt Beviis for disses Gienbomsret tilveiebragt, og Arrestanten Lars Johansen Bruun er ikke ellers overbeviist noget strafbart Forhold med Henzyn til disse Gjenstande.

Foraauidt angaaer et Dækken, hvoraf Arrestanten har været i Besiddelse og som maa antages frafjaalet Gaardmand Jørgen Jensen i Løeb, vil Arrestantens Forklaring om at have suudet dette Dækken paa Landeveien ikke kunne forkastes, og da det maa antages, at han skriftlig har gjort Meddelelse derom til Herredsfogdens Fuldmægtig, findes der ei heller i saa Henseende at kunne paaføres ham noget Strafsansvar.

Derimod vil Arrestanten ikke kunne undgaae Ansvar for under de over ham optagne Forhør at have oversaldet Forhørsdommeren med fornærmelig Tiltale, ligesom han ogsaa har gjort sig skyldig i Løsgængereri ved, det ham givne Polititilhold uagtet, at have begivet sig udenfor Jurisdictionen. Arrestanten vil for disse Forhold være at ansæe deels i Genhold til den almindelige Straffelovs § 306 efter sammes § 101, deels efter Lov af 3die Marts 1860 § 1, og vil Straffen for ham, der er langt over criminel Lavalder og forhen forskjellige Gange straffet, være at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Foraauidt Arrestanten er sigtet for Tyveri eller uhjemlet Besiddelse af Hjaalne Koster eller ialtsald for ulovlig Omgang med Hittegods, vil han berimod i Genhold til det foransførte være at frifinde for Actors Tiltale.

Sunds-Gubme Herredstings Dom af 7de Septbr. d. A., hvorved Arrestanten er ansæet med 5 Aars Tugthuusarbeide, vil altsaa være foraauidt at forandre“.

Torsdagen den 21de Februar.

Nr. 50. Handelshuset **Levin** og **Salomonson**
(Advocat Henrichsen)

contra

Garver **M. Nathansen** og Muurmester **S. Nathansen**
(Sugen),

angaaende Ophævelsen af en personlig Arrest m. m.

Randers Byttings Dom af 9de Decbr. 1861: „Den under nærværende Sag paastævnte Arrestforretning bør ved Magt at stande, og Contracitanten Garver M. Nathansen bør til Hovedcitanterne Handelshuset Levin & Salomonson i Kjøbenhavn betale 1,886 Rd. 4 Mk. 4 ß. Rigsmønt tilligemed Renter 5 pCt. aarlig af 2,161 Rd. 15 ß. fra 21de August 1860 til 14de November 1860 og derefter af 1,886 Rd. 4 Mk. 4 ß. indtil Betaling skeer, samt i Sagsomkostninger 15 Rd. og Arrestforretningens Omkostninger; hvorimod Hovedcitanterne bør for Contracitantens Tiltale i denne Sag fri at være, og dette Søgsmåls Omkostninger hæves. At efterkommes under Udsærd efter Loven“.

Randers Fogedrets Kjendelse af 19de Juni 1863: „Den paastaede Ophævelse af den paa Garver M. Nathansens Person effectuerede Arrest kan ikke finde Steb“.

Biborg Landsoverrets Dom af 29de Mai 1865: „Det af Contracitanterne, Handelshuset Levin & Salomonson i Kjøbenhavn, anlagte Contrasøgsmåal afvises. Den indankede Fogedkjendelse bør være ughldig, og bør Contracitanterne i Erstatning for Forlængelsen af Hovedcitanten Garver M. Nathansens Arrest fra den 19de Juni til den 28de August 1863 til Hovedcitanten Muurmester S. Nathansen betale et efter uvillige inden Retten udmeldte Mænds Stjøn fastsat Beløb, der dog ikke maa overstige 500 Rd., samt 5 pCt. aarlig Rente af Erstatningsbeløbet fra den 28de August 1863 indtil Betaling skeer. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Det Udømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Udsærd efter Loven“.
(Nærværende Sag sluttes i næste Nr.)

deels opstod derved, at Candidat Jacobh, uagtet Fristen for Underholdningspengenes Udbetaling var forløben og Indstævnte M. Nathansen paa Grund heraf begjærte sig løsladt, dog vilde udbetale ham Pengene og, da Indstævnte ikke vilde modtage dem, deponerede dem — hvorhos han fremsatte en bestemt Indsigelse mod Arrestens Ophævelse og Paastand om dens Fortsættelse — og denne Virksomhed fra Jacobhs Side ikke kan betragtes som Noget, der laa udenfor det ham med tilstrækkelig Hjemmel af Citanternes Sagfører overdragne Hverv, paa deres Vegne at besørge Underholdningspengenes Udbetaling til Indstævnte, findes Arrestens Forlængelse at have medført et Erstatningsansvar, som ligeoverfor Indstævnte maa paahvile Citanterne, og det saameget mere, som disse, efterat være blevene underrettede om det Forefaldne, intet Skridt have gjort for at faae Arresten hævet, og saaledes maae ansees i Forhold til Indstævnte at have godkjendt det Skete. Det maa derfor billiges, at der ved Overrettsdommen er paalagt Citanterne Erstatning, og til efter deres Henstilling for Høiesteret at gjøre Forandringer i Dommenes nærmere Bestemmelser om denne, findes der ikke at være tilstrækkelig Høie.

Endvidere maa det billiges, at det af Citanterne for Overretten anlagte Contrastsøgmaal — hvilket Høiesteret iøvrigt ved fgl. Bevilling af 31te August 1866 er bleven bemyndiget til at paafjende i Realiteten, saafremt Høiesteret maatte finde, at det uretteligen er afviiist — ved den indankede Dom er blevet afviiist. Men da Citanterne, førend de anlagde Contrastsøgmaalet, havde nedlagt en selvstændig subsidiair Paastand om at kjendes berettigede til at liquiderer Erstatningen i den Fordring, for hvilken Arresten i sin Tid blev iværksat, uden at de Indstævnte betimelig fremsatte nogen Erindring imod, at denne Paastand kom under Paa kjendelse, og da Citanterne maa ansees at have fastholdt denne af Contrastsøgmaalets Stjæbne uafhængige Paastand for det Tilfælde, at dette Søgmaal skulde blive afviiist, findes de Indstævnte dog at maatte taale, at Spørgsmaalet om Citanternes Ret til den begjærte Liquidation afgjøres under nærværende Sag. Da nu en saadan Ret efter Bestaffenheden af de gjenfaldende Fordringer og disses indbyrdes Forbindelse maa tilkomme Citanterne, uanseet at Indstævnte M. Nathansen, medens Sagen stod for Overretten,

har transporteret endeel af Erstatningsfordringen til sin medindstævnte Broder, Muurmester H. Nathansen, der efter Contracitantes Tucamination ogsaa optraadte som Part i Sagen, vil det, iket den indankede Dom forøvrigt stadfæstes. blive at bestemme, at den tilkjendte Erstatning maa liquideres i det Citanterne ifølge Dommen af 9de Decbr. 1861 tilkommende Beløb.

Processens Omkostninger for Høiestret ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at den idømte Erstatning liquideres i det Citanterne efter Randers Bytings Dom af 9de Decbr. 1861 hos Indstævnte M. Nathansen tilkommende Beløb. Processens Omkostninger for Høiestret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 5 Rd. og de Indstævnte ligesaameget.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: „I Henshold til en inden Randers Bytingsret den 9de Decbr. 1861 affagt Dom, hvorved Hovedcitanten, Garver M. Nathansen i Randers er tilpligtet at betale Contracitanterne, Handelskøbet Levin & Salomonson i Kjøbenhavn 1,886 Rd. 4 Mk. 4 f. m. m., blev der den 5te December 1862 efter Contracitantes Requisition hos Hovedcitanten M. Nathansen afsolbt en Executionsforretning, hvorunder denne blev affordret de nævnte 1,886 Rd. 4 Mk. 4 f. med Renter og Omkostninger ialt 2,151 Rd. 1 Mk. 8 $\frac{1}{2}$ f., og da han erklærede sig ude af Stand til at betale Nogetsomhelst heraf, blev han efter Contracitantes Begjæring ved et af Fogden affagt Decret belagt med personlig Arrest og samme Dag hensat i Gjældsarresten. Fredagen den 19de Juni 1863 fremkom derefter fra Hovedcitanten M. Nathansen Begjæring om at blive løsladt, og for den i denne Aalebning nedsatte Fogedret paaberaabte han sig i saa Henseende, at han Fredagen den 5te Decbr. 1862 var bleven indsat i Gjældsarresten Kl. 2 om Efternmiddagen, og at derfor Underholdningspengene for Ugen fra Fredagen den 19de Juni 1863 kunde have været ham betalte inden denne Dags Eftermiddag Kl. 2, men at dette endnu ikke var sket Kl. 4 $\frac{1}{2}$ em Eftermiddagen, da han fremkom med sin Begjæring om at blive løsladt; for Fogedretten mødte Cand. jur. Jacoby efter Fuldmagt fra Procurator Olsen i Randers og nedlagde paa Contracitantes Vegne Protest mod Arrestens Ophævelse, og denne Protest blev ved en af Fogden samme Dag affagt Kjendelse tagen til Følge.

Denne Kjendelse har nu Hovedcitanten M. Nathansen indanlet her for Retten, hvor han har paastaet den paa hans Person effectuerede Arrest ophævet og Contracitanterne tilspilte at betale ham i Erstatning, fordi Arresten ikke den 19de Juni 1863 blev hævet, 500 Rb., og desuden 100 Rb. daglig fra den 20de Juni 1863 indtil Arresten hævedes, hvilket efter Sagens Oplysninger er skeet ved en anden den 28de August 1863 affagt Fogedkjendelse, samt 5 pCt. aarlig Rente af Erstatningssummen fra deres Forfaldsdage indtil Betaling skeer, men senere under Proceduren har han erklæret, at Erstatningen maa bestemmes efter uwillige Mænds Skjøn, hvorhos han, — efterat hans Broder Hovedcitanten S. Nathansen var indtraadt i Sagen og i Genhold til en under Sagen fremlagt Transport af 4de Octbr. 1863, hvorved Hovedcitanten M. Nathansen har tiltransporteret ham den herombandlede Erstatningsfordring indtil et Beløb af 1600 Rb., havde nedlagt Paastand om at blive tilkjendt Erstatningsbeløbet, saavidt dette ved Transporten er overdraget ham, — har erklæret ikke at have Noget imod denne Broderens Paa-stand at erindre. Contracitanterne, der ikke have bestridt, at den paa Hovedcitanten M. Nathansen effectuerede Arrest burde have været ophævet efter hans berom den 19de Juni 1863 gjorde Begjæring, men som have villet gjøre gjældende, at det er uden al Bemyndigelse fra dem og ganske imod deres Willie, at Candidat Jacoby — som meldt — har nedlagt Protest herimod, og at Ansæret for Arresten efter den 19de Juni 1863 som Følge heraf ikke kan paahvile dem, have principaliter paastaet sig frifundne og in subsidium nedlagt Paa-stand om, at Hovedcitantens M. Nathansens Fordring paa Erstatning for forlænget Frihedsberøvelse ialtsald indskrænkes til at angaae Tidrummet fra den Dag, da de, efterat have modtaget Underretning om det den 19de Juni 1863 Passerede, kunde have foranlediget Arresten hævet, eller fra den 6te Juli til den 28de August 1863, samt at de kjendes berettigede til at afgjøre Erstatningsbeløbet ved Liquidation i den Fordring, for hvilken Arresten i sin Tid blev effectueret, hvorhos Contracitanterne under Form af Contrafsøgmaal have indanlet den ovennævnte Dom af 9de December 1861 og paastaet samme stadfæstet, ialtsald saaledes, at der i det dem ved Dommen hos Hovedcitanten M. Nathansen tilkjendte Beløb afdrages, hvad de under Hovedsøgmaalet maatte blive tilspilte at udrede. Saavel Hovedcitanten M. Nathansen som Contracitanterne have derhos indstævnet Cancelliraad, Procurator Olsen i Mænders og Cand. jur. Jacoby sammesteds til at varetage deres Tars under denne Sag; af disse har Cancelliraad, Procurator Olsen ikke givet Møde her for Retten, hvorimod Cand. jur. Jacoby navnlig har søgt at gjøre gjældende, at den indankede Kjendelse har været lovlig, idet han i saa Genkende har paaberaabt sig, at der ved Bestemmelsen af det Tidspunct, da Underholdningspengene for Ugen fra den 19de til den 26de Juni 1863 skulde betales, formentlig ikke bør tages Gensyn til det Klotteslet, fra hvilket Arresten tog sin Begyndelse, men at det derimod skulde være tilstrækkeligt, at Pengene bleve tilbudte Hovedcitanten M. Nathansen inden vedkommende Ugedags Udløb. Deri kan han imidlertid ikke gives Medhold, thi naar det i Pl. af 22de De-

cember 1820 bestemmes i § 1, at Underholdningspengene skulle erlægges en Uge forud, og i § 2, at Arresten bør ophæves, dersom den, der har ladet Arresten gjøre, laaber den Arresterede henseende en Uge eller 7 fulde Dage uden paany at have betalt Underholdningspenge for den næste Uge, maa herved ansees tilkjendegivet, at Betalingen for den anden Uge af Arresttiden for at være retmelig skal være erlagt inden 7 Dage ere forløbne fra det Tidspunkt, da Arresten begyndte, og at der ligeledes skal tages Hensyn til dette Tidspunkt ved Bestemmelsen af den sidste Frist for Subbetalingen af Underholdningspengene for de efterfølgende Uger, og da Underholdningspengene for Ugen fra den 19de til den 26de Juni 1863 herefter ikke ere bleve Hovedcitanten betalte i rette Tid, burde Hovedcitanten M. Nathansens Paastand om Arrestens Ophævelse være taget til Følge, og den inbankede Fogedsjenbelse, ved hvilken denne Paastand — som meldt — blev forfattet, vil derfor være at kjende ugyldig.

Skvad dernæst angaaer Hovedcitanten M. Nathansens Erstatningspaastand, er det vel in confesso, at Contracitanterne ikke directe have givet Procurator Olsen eller Cand. jur. Jacoby nogen Fuldmagt til at varetage deres Lære med Hensyn til den paa Hovedcitanten M. Nathansens Person effectuerede Arrest, idet de alene have antaget en i Kjøbenhavn bosat Sagsfører til i saa Henseende at handle paa deres Vegne, men da Contracitanterne have erkjendt, at Cand. jur. Jacoby har været antaget af bemeldte Sagsfører i Kjøbenhavn til at drage Omsorg for, at Underholdningspengene bleve Hovedcitanten M. Nathansens betalte i rette Tid, maa Contracitanterne være ligesaa bundne ved hvad Cand. jur. Jacoby i den ommeldte Henseende har foretaget, som om det var skeet af den af dem selv antagne Sagsfører, og naar Contracitanterne endvidere have villet gjøre gjældende, at de hverken have bemyndiget denne eller Candidat Jacoby til at fremsætte den ovennævnte efter deres Mening ugrundede Protest imod Arrestens Ophævelse, om hvilken Protest de overhovedet først den 4de Juli 1863 ville have erholdt Kundskab, bemærkes, at naar Candidat Jacoby — som ovenfor anført — har været bemyndiget til paa Contracitanternes Vegne, navnlig ved Subbetaling af de fornævnte Underholdningspenge, at drage Omsorg for, at Hovedcitanten M. Nathansen vedblev at henseende i Gjældsarrest, maa han ogsaa ansees at have været berettiget til uden særlig Fuldmagt fra Contracitanterne med forbindende Virkning for disse at give Nåde for dem for Fogedretten, og sammesteds at varetage deres Lære i Anledning af den fra Hovedcitanten M. Nathansen fremkomne Begjæring om Arrestens Ophævelse paa Grund af formeentlig Forsømmelse med Hensyn til Betalingen af Underholdningspengene, hvorhos iøvrigt bemærkes, at det under Sagen er in confesso, at Contracitanterne, efter — som ommeldt — den 4de Juli 1863 at være bleve bekendte med det for Fogedretten den 19de Juni s. A. foretagne, ikke have foretaget noget Skrift til at saae Arresten hævet, og der kan i saa Henseende ikke tages noget Hensyn til hvad Contracitanterne have anbragt om, at de formeentlig ikke kunde give Ordre til Arrestens Ophævelse uden derved at befrie navnlig Candidat Jacoby for det Ansvar, han maatte have paadraget sig ved ikke at indbetale Underholdnings-

pengene i rette Tid. Contracitanternes Paastrand om Kristindelse vil derfor ikke kunne tages til Følge, hverimod de ville være at tilpligte i Erstatning, fordi Hovedcitanten M. Nathansen har maattet henstede i Gjældsarrest fra den 19de Juni til den 28de August 1863, at betale et efter uvillige Mænds Etjøn fastsat Betsøb, der dog efter Sagens Omstændigheder ei findes at burde overstige 500 Rd., samt 5 pCt. aarlig Rente af Erstatningsbetsøbet fra den sidstnævnte Dag i dtil Betaling stee, hvilket Betsøb, idet Contracitanterne ikke have fremført nogen Indsigelse herimod, efter det Ovenansførte vil være at tilfjende Transporthaveren, Hovedcitanten Muurmester S. Nathansen.

Det følger derhos af Forholdets Natur, at Contracitanterne ikke under nærværende Sag ville kunne fjendes berettigede til at afsjøre det ommelte Erstatningskrav ved Liquidation i deres Tilgodehavende hos Hovedcitanten M. Nathansen efter Dømmen af 9de Decbr. 1861, og forsaarvidt Contracitanterne under Form af Contrasøgsmaal have paaanlet denne Dem til Statsfæstelse, bevrædes, at da Contracitanterne ikke imod Hovedcitanten M. Nathansens Protest kunne være berettigede til under Contraappellen at indbrage en i Forbød til Fogetskendelsen ganske selvstændig Sag, vil bemeldte Contrasøgsmaal overcensstemmende med Hovedcitanten M. Nathansens derom nedlagte Paastrand være at afsjøre, hvorimod der, ikke findes tilstrækkelig Føie til forsaarvidt at tilfjende Hovedcitanten M. Nathansen Kost og Tæring.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Documenter sees ingen Stempelovertrædelse at være begaaet“.

Nr. 338.

Justitsraad Bunzen

contra

1) **Ane Sophie Andersen** eller **Jensdatter**, Andersens Enke,
 2) **Karen Jørgensen**, Petersens Hustru og 3) **Cathrine Elisabeth Buchardt**, Eriksens Hustru (Defensor Liebe),
 der tiltales for Rufferi.

Criminal- og Politirettens Dem af 24de November 1866:
 „De Tiltalte Karen Jørgensen, Petersens Hustru og Cathrine Elisabeth Buchardt, Eriksens Hustru bør for Actors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Ane Sophie Andersen eller Jensdatter, Andersens Enke, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; saa udreder hun og 1/3 af Acti-
 onens Omkostninger, derunder Salairerne til Acter og Defensor, Pryveprocurator Nisjen og Procurator Seibelin med 5 Rd. til

hver, hvorimod det Øvrige udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven“.

Højesterets Dom.

For Tiltalte Karen Jørgensens Vedkommende maa det i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde have sit Forblivende ved den hende tillagte Frifindelse. Ligeledes findes der at maatte tillægges Tiltalte Cathrine Elisabeth Buchardt Frifindelse, dog paa Grund af de mod hende talende Omstændigheder ifkun for Actors videre Tiltale. For det af Tiltalte Ane Sophie Andersen eller Jensdatter udviste, i Dommen nærmere fremstillede Forhold vil hendes Straf være at bestemme efter Straffelovens § 182 sammenholdt med §§ 48 og 49, og findes at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Actionens Omkostninger ville de sidstnævnte to Tiltalte have at udrede in solidum.

Thi kendes for Ret:

I Henseende til den Karen Jørgensen, Petersens Hustru, tillagte Frifindelse bør Criminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Cathrine Elisabeth Buchardt, Erikssens Hustru, bør for Actors videre Tiltale i denne Sag fri at være. Ane Sophie Andersen eller Jensdatter, Andersens Enke, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. De to sidstnævnte Tiltalte bør derhos, Een for Begge og Begge for Een, udrede samtlige Actionens Omkostninger, og derunder de i bemeldte Dom fastsatte Salaries, samt i Salarium til Justitsraad Bungen og Advocat Liebe for Højesteret 20 Rd. til hver.

I den indbankede Toms Præmiefer hebdet det: „Da Tiltalte Petersens Hustru, der har et Børde i Odense, i sidstafvige Mai Maaned var kommen her til Byen for med det derværende Polities Tiltaldelse at hjembringe to essentlige Fruentimmer til sit Børde, henvendte hun sig til Tiltalte Andersens Enke, som hun kjendte og hvis Fatter tidligere hadde været paa hendes Børde, med Anmodning om at være hende behjælpelig med at skaffe 2 løssagtige Fruentimmer, idet hun udtrykkeligt underrettede hende om Hensigten med sin Reise og, uden just at love hende nogen bestemt Betaling, dog led hende forstaae, at hun vilde godtgjøre hende for hendes Uleiighed. Tiltalte Andersens Enke henvendte sig derpaa til Tiltalte Eriksens Hustru med Forespørgsel, om hun ikke kunde give hende Anviisning paa en Pige, som gif og drev og var villig til at tage til Odense, hvor hun kunde faae en Condition, uden at hun entalte, hvortil Pigen skulde benyttes, og da Tiltalte Eriksens Hustru derpaa foreslog en verbøende Enkes tvøaarige Datter, blev det, skjøndt Tiltalte Andersens Enke ikke ansaae hende, som hun isorveien kjendte, for løssagtig, dog aftalt mellem dem, at Tiltalte Eriksens Hustru først skulde henvende sig til bemeldte Enke og Datter, og, saafremt de gif ind paa Forslaget om, at Eidsnævnte skulde modtage Conditionen, skulde Tiltalte Andersens Enke afhente Pigen og fremstille hende for Tiltalte Petersens Hustru. I Overeensstemmelse hermed fortalte derpaa Tiltalte Eriksens Hustru fornævnte Enke og hendes Datter, at hun kunde skaffe denne en god Condition i Odense hos en rigtig Dame, der var blind og idiotisk, og da saavel Moderen som Datteren vare villige til at gaae ind derpaa, henviste hun dem til Tiltalte Andersens Enke som den, der kjendte nærmere til Sagen, hvorefter denne afhentede Datteren og førte hende til Tiltalte Petersens Hustrues Logis, idet hun paa Veien dertil yttrede til hende, at hun vilde faae det godt og, hvis hun manglede Tøi, blive udstyret dermed, men uden at hun underrettede hende om den egentlige Hensigt med hendes Fremstilling for Tiltalte Petersens Hustru. Under den Samtale, som denne derpaa havde med Pigen, gjorde hun hende forskjellige Spørgsmaal, om hun hadde været underkastet Løgetilfød, om hun hadde havt med Mandfolk at gjøre og om hun var villig til at lade sig syne af en Læge, og da Pigen havde besvaret alle disse Spørgsmaal benægtende, affærbigede hun hende, uden at indlade sig videre med hende, med den Best. at hun skulde høre nærmere fra hende igjennem Tiltalte Andersens Enke, og det var først, da denne ledsagede hende hjem, at hun af hende fik at vide, hvad hun egentlig skulde have været i Odense.

Om det nu end ikke kan antages, at Tiltalte Andersens Enke har forsøgt at forlokke den paagældende Pige til at modtage Pladsen paa det omhandlende Børde, i hvilken Henseende det maa bemærkes, at hun ikke imed sin Benægtelse er overbevist at have været bekendt med hvad Tiltalte Eriksens Hustru havde fortalt Pigen om Conditionen i Odense, samt at hun ikkun vil have ført hende ud til Tiltalte Petersens Hustru for at Pigen selv kunde afgjøre, om hun vilde gaae ind paa dennes Tilbud eller ikke, vil hun dog ikke for den af hende ubviste Virksomhed for at faae hende anbragt paa Børdelet

kunne undgaae Straf, og findes hun, der er født den 11te Juni 1817 og ikke funden tidligere straffet, at burde ansees i Medfør af Straffelovens § 306 efter samme Lovs § 182 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Derimod ville de toende andre Tiltalte ikke kunne paa- drages noget Ansvar under nærværende Sag, Tiltalte Peterjenss Hustru, fordi hun ikke skjøntes at være gaaet udenfor den hende af Ebense Politii givne Tilladelse v.d. sin anmeldte Anmodning til Tiltalte Andersens Enke, ligesom hendes Forklaring cm., at hun netop indlob at indlade sig nærmere med den omhandlede Pige, saasnart hun mærkede, at hun var uskyldig, efter det Oplyste maa ansees for rigtig, og Tiltalte Erikens Hustru, fordi hun ikke imod sin Penægtelse er overbviist at have været bekendt med Sagens rette Sammen- hæng eller at have vidst Andet, end at den omhandlede Condition i Ebense var saaledes, som hun bestred den for Pigen og dennes Moder, og som hun vedhælbende har påstaaet, at Tiltalte Andersens Enke har foregivet for hende.

Bemeldte Tiltalte ville som Følge heraf være at frifinde for Actors Tiltale“.

Nr. 356.

Advocat Liebe

contra

Ane Marie Nielsen (Advocat Levinsons),

der tiltales for Tyveri, Løsegænger og Vælleri.

Kronberg østre Virks Extrarets Dom af 7de Decbr. 1866: „Arrestantinden Ane Marie Nielsen bør hensættes til Forbedrings- hunsarbejde i 1 Aar samt betale i Erstatning til Arbejdsmand Lars Truelsen's Hustru Birthe Christensdatter i Fredensberg 5 Rd. Saa bør hun og udrede alle af hendes Arrest og Actionen lov- ligen flydende Umkostninger, hveriblandt i Salair til Actor, Procurator Alsted 4 Rd. og til Defensor, Procurator Lund 3 Rd., saavelsem Diætpenge til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Be- stemmelse. Erstatningen udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes, Alt under Adfærd efter Loven“.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18de Januar 1867: „Virketingsdommen bør ved Magt at stande. 3 Salair til Prøveprocurator Kalko og Procurator Rothe for Overretten betaler Arrestantinden Ane Marie Nielsen 5 Rd. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms

lovlige Forholdelse og Dommen i det Hele at efterkommes under
 Udsærb efter Loven“.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsøver= samt Hof= og Stadsrettens Dom bør
 ved Magt at stande. I Salarium til Advocaterne
 Liebe og Levinson for Høiesteret betaler Tiltalte
 10 Rd. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: „Arrestantinden Ane
 Marie Nielsen, der under nærværende fra Krenborg østre Virks Extraret
 hertil indankede Sag actioneres for Tyveri, Løsgænger og Betleri, er ved
 egen med Sagens Oplysninger stemmende Tilstaaelse overbevist deels en Dag
 i September Maaned s. A., da hun af Arbeidsmand i Fredensborg Lars
 Truelsen, hvis Kone laae paa et Egehuus, var anmodet om at have Tilsyn
 med hans Barn, at have tilvendt sig endeel Truelsen's Kone tilhørende i
 ulaaede Gjemmer beroende Klædningsstykker og noget Garn af Værdi mellem
 6 og 7 Rd., hvormed hun gik bort fra Huset, og som senere er kommet til-
 stede med Undtagelse af en til 5 Rd. ansat Kjøle, deels i længere Tid at have
 streift arbejdsløs omkring ernærende sig ved Betleri.

For det hende saaledes overbeviste Forhold er Arrestantinden, som er
 født 1817 og tidligere har været dømt, foruden for Løsgænger, gjentagne
 Gange for Pedrageri, senest ved fornævnte Virks Extrarets Dom af 9de Marts
 1863 til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, nu rettelig ved den indankede Dom
 anset efter Straffelovens § 228 samt Lov af 3die Marts 1860, hvis § 1 i
 Medfør af samme Lovs § 5 her kommer i Betragtning; og da Straffen findes
 passende bestemt under Tet til 1 Aars Forbedringshuusarbejde, og Dommens
 Bestemmelser angaaende Erstatning og Actionens Omkostninger ligeledes billiges,
 vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste“.

Nr. 341.

Advocat Henrichsen
contra**Poul Pedersen** (Defensor Bungen),der tiltales for Indbrudstyveri, morderisk Overfald, Mordbrand
og Heststyveri paa Marken.

Kiøns. Gislum Herredens Extrarets Dem af 4de September 1866: „Arrestanten Poul Pedersen af Hørby bør hensættes i Tugthushusarbejde paa Livstid. Derhos bør han i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landet udrede 299 Rd., saa betaler han og alle af hans Arrest og Actionen loelig flydende Omkostninger, derunder i Salair til Actor, Procurator Lichsen 5 Rd. og til Defensor, Procurator Braast 4 Rd. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms loelige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Leven“.

Siberg Landseverrets Dem af 10de Decbr. 1866: „Arrestanten Poul Pedersen bør straffes paa Livet. I Henseende til Erstatningen samt Actionens Omkostninger, hvorunder Actor og Defensor for Overretten, Procuratorerne Wøller og Morville tillægges i Salair 8 Rd. hver, bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms loelige Forkyndelse og isørigt at efterkommes under Adfærd efter Leven“.

Højesterets Dom.

I Henseld til de i den indankede Dem anførte Grunde kjendes for Ret:

Landseverrettens Dem bør ved Magt at stande. I Salarium til Advocat Henrichsen og Justitsraad Bungen for Højesteret betaler Tiltalte 20 Rd. til hver.

I den indankete Doms Præmisses bedder det: „Ved Arrestantens egen Tilskaaelse og Eagens øvrige Oplysninger er det gettøjort, at da han, der ved Rinde-Gistum Herredes Etrarets Dom af 21de Mai d. A. var bleven anset efter Frdn. af 11te April 1840 § 1 med Hængsel paa Vand og Bånd i 3 Gange 5 Dage, var, efterat have udstaaet denne Straf, den 25de Juni d. A. om Morgenen bleven løsladt af Arresten, begav han sig, efterat have drevet hele Dagen omkring, omtrent ved Midnattstid til den 16-aaerige Aftagteente Maren Nielsdatters Hus i Gistum, i hvilket hun boede alene, hvor han gjennem en aabenstaaende Dør gik ind i et Halvtag, der ved en tynd Bindingsværksmure var adskilt fra Bebojseleiligheden, og paa et Skillerum i Muren, hvor der allerede var et lille Hul, hvilket han efter sin Forklaring tilfældig fandt, og som var saa stort, at Haanden kunde gaae derigjennem, tog han nogle Steen og noget Leer ud omkring Hullet og køb igjennem den derved opstaaende Aabning ind i Kjøkkenet og gik derfra gjennem den næstaaende Dør ind i Stuen, hvor han fandt Maren Nielsdatter — der efter Eagens Oplysninger ofte pleiede at arbejde langt ud paa Aftenen — vaagen, idet hun stod paalædt i Stuen, hvor der ikke var tændt Lys, men dog var lyst, da Matten var ganske klar; hun hændte Arrestanten og nævnte ham ved Navn og streg af Angst samt søgte at komme ud af Døren, men Arrestanten spærrede Udgangen for hende ved at slaae for Døren, uden dog at tage fat paa hende, og for at forhindre, at hun ved at strige stude vække Alarm og røbe ham, slog han hende uden at indlade sig i nogen Samtale med hende, med en Stof eller et Stykke gjennemstaaet Lægte, som han havde fundet paa Brien og medbragt, oven i Hovedet, saa at hun saldt baglænds om og blev liggende paa Gulvet, uden at Arrestanten bestemt veed, hvad Indflydelse Slaget havde paa hende, da han ikke gav sig Tid til at undersøge Noget desangaaende, medens han dog har ubfagt, at han neppe troer, at hun kunde være død af Slaget, der efter hans Forklaring ikke saldt meget tungt eller blev fort med megen Kraft; men fra det Nærlig, hun saldt om, sagde hun efter hans Forklaring Intet eller gav noget Livstegn fra sig, saavidt han bemærkede. Han aabnede derpaa det emmede Skab, hvori Nøglen sad, og udtoz de deri værende Pengepunge, fyldte med Penge, som han ikke gav sig Tid til at tælle, og rev derpaa en Eredevist af, som han fandt i Stuen, og antændte Halmten i en Seng, der stod i Stuen, hvorpaa han forled Huset ad samme Vej han var kommen ind, og kortsjernerede sig ilsemt over Markerne, men saae dog, idet han vendte sig om, at Huset, i hvilket Ilden tændte hurtig, stod i Flammer og var omspændt overalt af Ilden. Arrestanten begav sig nu — idet det efter hans Forklaring var ham om at gjøre at komme bort hurtigt og saa langt, at Sporet af ham ikke vilde kunne forfølges — over til Rastrupgaard's Mark, hvor han tog en Proprietair Rastrup tilhørende Høppe, der stod tværet paa Marken, og paa hvilken han ved saa hurtigt som muligt til Viborg, hvorfra det var hans Hensigt at sende Hesten til Skive — idet han ved denne Fremgangsmaade mente at undgaae Forsølgelse, da Hesten, som han paa denne Maade vilde af med, saaledes vanskeligere kunde opdages — og selv om

Natten begive sig til sit Hjem i Hørby for at tale med sin Kone og sine Børn, og derefter enten med disse eller alene rømme ud af Landet, men efterat han var ankommen til Niberg, og havde sendt Hesten ned paa Lanegaarden og indtegnet den til Beskrivning til Skive, blev han den 26de Juni om Formiddagen anholdt, og fandtes da i Besiddelse af 119 Rbd. 8 S., der efter hans Forklaring var Resten af de stjaalne Penge, af hvilke han efter sit Udsagn ikke havde brugt synderligt paa Veien. Den ommeldte Afstætsbolig, der tilhørte Gaardmand Søren Christian Jensen, afbrændte fuldstændig, og under Ruinerne af samme fandtes Maren Nielsbatters Lig, uden at det efter Ligets forbrændte Tilstand har kunnet oplyses, om hun var død allerede ved det hende tilføiede Slag eller var omkommen ved Branden. Brandstaden paa Huset er taget til 299 Rbd., medens M. Nielsbatters Indbo maa antages at have været uasikreret. Den ommeldte Hest er udleveret til Proprietair Kastrop, der har fratalt det Krav paa Erstatning for Afsvanet.

Arrestanten har forklaret, at han allerede inden han den 25de Juni løslod sig af Arresten i Hobro havde tænkt paa ved et natligt Indbrud hos Maren Nielsbatter — der isøvrigt maa antages at have haft Gøbhed for Arrestanten, som tidligere havde tjent i Stebet — at skaffe sig Penge for at rømme ud af Landet, idet han, som han har forklaret, ikke kunde overtale sig til, efter den ham ved Dømmen af 24de Mai d. A. overgaaede Skam, at vende tilbage til sin Kone og sine Børn og der fortsætte Livet, og da han derpaa den 25de Juni efter Løsladelsen drev omkring hele Dagen, overtænkte han nærmere Planen til de begaaede Forbrydelser, og navnlig har han forklaret, at han havde over-tænkt med sig selv, at han, dersom Maren Nielsbatter sov og ikke vaagnebe, naar han brød ind, vilde forlade Huset i Stilhed, uden at foretage videre end at bemærke sig Pengene, hvorimod han, hvis Maren Nielsbatter vaagnebe eller var oppe, naar han kom ind, vilde eller maatte, for at skjule sit Indbrud, slaae hende ihjel, men dog uden nærmere at overveie, hvilke Midler han vilde bruge dertil, eller navnlig om han skulde slaae, stikke, qvæle hende eller lignende, ligesom han isøvrigt ikke havde specielt tænkt paa Enkeltighederne ved Udførelsen af hans Forsæt, og navnlig har han benægtet, at han, da han for-snyede sig med Stofken, just tænkte paa at bruge den til at slaae M. Nielsbatter med, hvorimod han har udsagt, at det var først, da han saa hende for sig, at han besluttede strax at bruge Stofken mod hende, uden at han isøvrigt, da han slog hende, i Ziekliffet gjorde sig nogen Tanke om netop derved at slaae hende ihjel. Endvidere har han forklaret, at han, da han som meldt den 25de Juni drev omkring og overtænkte Planen til de begaaede Forbrydelser, havde fattet det Forsæt, for det Tilfælde at M. Nielsbatter under Indbrudet skulde vaagne og opbage ham, da at brænde Huset af over hende eller, som han ogsaa har udsagt, søge at indebrænde hende, og derved søge at undkomme, uden at han isøvrigt i Forveien havde taget nogen Beslutning om, at han først vilde anvende Vold mod hende for enten at dræbe eller bedøve hende, og derpaa, dersom hun ikke døde deraf, da indebrænde hende, ligesom han ikke heller i Forveien havde overveiet i Enkeltighederne, hvad han vilde gjøre for at

komme til at indebrænde hente. Iøvrigt har han udsagt, at da han, som meldt, efterat have bemærket sig Pengene, antændte Ilden, gjorde han det i den Hensigt, at M. Nielsdatter, dersom hun ikke var død af Slaget, da skulde omkomme ved at indebrænde, og at hans Forbrydelse skulde skjules ved Branden, og i det første Forhør, der optoges over ham, forinden Oplysning var erhvervet om, at M. Nielsdatters Lig var fundet under Rainerne, har han forklaret, at han, der som meldt ved at vende sig om havde seet, at Huset var omspændt overalt af Ilden, antog ganske sikkert, at hans Hensigt var lykkedes, nemlig at indebrænde M. Nielsdatter.

Efter det Anførte vil Arr.stanten, der som meldt har været anset for Iste Gang begaaet Tyveri, men iøvrigt ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, efter Straffelovens §§ 190 og 28.) være at straffe paa Livet, hvorved den Straf, han endvidere har forkyldt efter Straffelovens § 230 cfr. § 229 Nr. 4 samt § 236, vil være abjureret“.

Hermed endte Høiesteret'aaret 1866.

Denne Tidende indeholder alle af Høiesteret affagte Domme med reo-
søiede Conclusioner af de underordnede Reters Domme og de indkomne Dommers
Præmisses, forsaavidt det anses nødvendigt at meddele disse, og vil ved hvert
Aars Udgang blive ledsaget af det fornødne Register. — Saalænge Rettens
Sessioner holdes, udgaaer ugentlig 1 à 2 Ark. — Prisen er 6 Rd., og for
Udenbøes, der ønske Bladet med Posten, 6 Rd. 20 p. om Aaret —
Subscriptionen er bindende for een Aargang og modtages i alle Beglader og
paa de kgl. Postcontoirer.

Forlagt af den Gyldendalske Boghandel (J. Høgel).
Bjeldsøe & Wandrups Bogtrykkeri.

